

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΟΜΗΡΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

HOMERI

CARMINA.

EXCUDABANT FIRMIN DIDOT FRATRES.
VIA JACOB, 56.

0

ΟΜΗΡΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΛΕΙΨΑΝΑ.

HOMERI CARMINA

ET CYCLI EPICI RELIQUIÆ.

GRÆCE ET LATINE

CUM INDICE

NOMINUM ET RERUM.

PARISIIS,

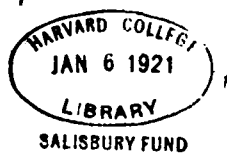
EDITORE AMBROS. FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI REGII FRANCIÆ TYPOGRAPHO,

VENIT APUD FIRMIN DIDOT FRATRES.

M DCCC XXXVII.

Gh 62.174

PRÆFATIO.

INCEPTUM nostrum, quo primi in Gallia Græcos scriptores in unius corporis æquabilitatem redigere aggressi sumus, commendatione et notis præfationum artibus egere non videtur; sed paucis dicendum est, unde ea quam elegimus edendi ratio pendeat. Dudum ægre tuleramus quod tot scriptorum editiones veteribus inquinatæ vitiis vulgo circumferrentur atque adeo sæpius repeterentur, dum exstarent eorundem scriptorum emendatæ et a summis criticis antiquo nitore restitutæ: annon oportuit illorum ingeniorum, quæ optimi quique nostratium laudibus et imitatione celebrarunt, opera popularibus nostris exhiberi pura, emendata, quantum fieri potest libera a depravatione barbariæ quam transierant? Hoc igitur primum et præcipue curamus, ut non solum ex optimis quæ exstant editionibus scriptorum quisque exprimatur, sed harum etiam multas criticis celeberrimis tradidimus denuo examinandas et emendandas; præterea, ubicumque res videtur postulare, Regiæ Bibliothecæ manuscriptos imus consultum. Altera cura est, ut ad intelligentiam quoque scriptorum in Collectione nostra præstemus quod prosit unicuique: quum enim adnotatio vel præstantissima ex arbitrio denique pendeat commentatoris; cui plana nonnunquam videbuntur quæ aliis obscura, *interpretationes latinas* e regione græcorum ponere decrevimus, utpote quæ prorsus omnia reddant, non locos selectos illustrent. Has vero, antequam tradantur typothetis, doctissimi viri severo examini subjectas accurate corrigunt; nonnullorum scriptorum plane novæ parantur. Denique multum augeri putavimus editionum nostrarum utilitatem, si boni *rerum nominumque indices* adderentur; nam vel ii qui scriptorem aliquem sæpe legerunt, nonnunquam haud satis meminere quo in libro ejus quove versu vel capite narretur res qua opus habent. Ceterum de cura unicuique scriptori impensa referetur in præfationibus.

HOMERI, ut nunc res sunt, *Wolfiana* dari debebat recensio, quam ex Gulielmi Dindorfii editione accurate expressimus. Interpretationes latinæ, bono ut nobis videtur consilio, in hoc antiquissimo poeta verbum verbo reddunt, nisi quod sæpe comtas posteriorum more periodos ingerunt, oppositionibus distinctentes, causalibus particulis vincientes, quæ apud illum ingenue et libere procedunt. Præterea ipsis inhærent

veteris textus græci vitia, et alia quædam ex vertentium incuria nata, plurima denique in iis vocabulis commissa, quæ recentiorum demum criticorum et interpretum sollertia explicuit. In postremis ita versati sumus, ut, quæ dubitatione carere et firmis niti testimoniis viderentur, ea haud cunctanter repræsentaremus; at ubi dubitationis aliquid superesset, sequeremur potius antiquorum interpretationem eam quæ sententiæ aptissima esset. Hoc autem præsertim enisi sumus ut quam proxime posset latina lingua Græcorum vestigia legeremus, quo patris poetarum membra et motus omnes, quantum per latinam vestem licebat, conspiciendi præberentur; sed in tali incepto non potuit impediri, quin nonnulla quæ rarissime sibi indulserunt Latini, hæc translatio offerat frequentissime; nonnulla etiam quæ argenteam ætatem egrediuntur, recipi necesse erat: a barbaris tamen verbis et locutionibus sedulo cavimus. Ita, veteribus licet superstructa, hæc interpretatio pro nova esse possit.

Hymnis et Epigrammatibus Homeri nomine inscriptis subjecimus *Cycli epici fragmenta*: in quibus varie erratum erat, antequam F. G. WELCKERI doctrina et poetarum veterum mythicæque historiæ cognitio eximia Cyclum quoque ab omni parte illustraret, in libro germanice scripto, *Cyclus epicus sive Homerici poetæ*, Bonnæ 1835. Ibi videas exposita argumenta nostri carminum et fragmentorum ordinis, qui longe differt a priore Collectione C. G. Mülleri (Lips. 1829); præterea plus viginti fragmenta apud nos invenias, quæ in illa desiderantur. Thebaidem ex E. L. Leutschii, Cypria carmina ex R. J. F. Henrichsenii Collectionibus (Gottingæ 1830, et Havniæ 1828) recognitis expressimus.

Denique indices Homericos quum circumspiceremus, nullum potuimus invenire qui nostris usibus responderet; solus Dammius in «parte reali» idem fere nobis consilium secutus erat: at quam incondita hæc farrago! quam longis et insulsis disputationibus in immensum aucta! nihilominus, quod in tanta mole vix credas, desunt nonnunquam ea ipsa quæ in indice Homérico quæras; præterea res in Hymnis et Epigrammatibus memoratas consulto omiserat. Quæ quum ita essent, prorsus novum indicem non sine magno labore condidimus ipsi, cui ea quoque inserta leges quæ ex Cyclo nobis servata sunt.

Reliquum est, ut Tu, benevole Lector, operam huic volumini impensam æquo animo boni consulas. Vale nobisque fave.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Θεῶν ἀγορά. Ἀθηναῖς παραίνεσις πρὸς
Τηλέμαχον.

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, δὲ μαλα πολλὰ
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτελίθρον ἐπερσεν·
πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἵεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω·
πολλὰ δ' ὃ γ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν,
ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων.
Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἐτάρους ἐρύττατο, ἱέμενός περ·
αὐτῶν γὰρ σφετέρησιν αἰσθαλίησιν ὄλοντο·
νήπιοι, οἳ κατὰ βούς Ὑπερίονος Ἥελίοιο
ἤσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀρείετο νόστιμον ἦμαρ.
Τῶν ἀμόθεν γε, θεᾶ, θύγατερ Διός, εἰπέ καὶ ἡμῖν.
Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν δαῖθρον,
οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε περφυρότες ἤδ' ἐθάλασσαν·
τὸν δ' οἶον, νόστου κεχρημένον ἤδ' ἐγυναικὸς,
Νύμφη πτόνι ἔρυκε Καλυψώ, δῖα θεῶν,
ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ ὀκόνδε νέεσθαι
εἰς Ἰθάκην· οὐδ' ἐνθα περφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι. Θεοὶ δ' ἔλεαιρον ἅπαντες,
νόστῳ Προϊδάωνος· ὃ δ' ἀσπερχὲς μενέαινε
ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ, πάρος ἦν γαῖαν ἱέσθαι.
Ἄλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἑόντας —
Αἰθίοπας, τοὶ διγρὰ δαδάται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
οἳ μὲν δυσσομένου Ὑπερίονος, οἳ δ' ἀνίντος —
ἀντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνείων ἑκατόμβης.
Ἐνθ' ὅγε τέρπετο δαῖτι παρήμενος· οἳ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀθρόοι ἦσαν.
Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
μνήσαστο γὰρ κατὰ θυμόν ἀμύμονος Αἰγισθοιο,
τόν β' Ἀγαμέμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκταν· Ὀρέστης
τοῦ δ' ἐπιμνησθεὶς ἔπε' ἀθανάτοισι μετῴδα·
ὦ πόποι, οἷον δὴ νῦ θεοὺς βροτοὶ αἰτιώωνται.
Ἐξ ἡμέων γὰρ φασὶ κάκ' ἔμμεναι· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
σφῆσιν αἰσθαλίησιν ὑπέρμωρον ἄλγε' ἔχουσιν.
Ὡς καὶ νῦν Αἰγισθος ὑπέρμωρον Ἀτρεΐδῃο
γῆμ' ἀλοχὸν μνηστῆν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
εἰδὼς αἰπὺν δαῖθρον· ἐπεὶ πρό οἱ εἶπομεν ἡμεῖς,
Ἑρμείαν πέμψαντες, εὖσκοπον Ἀργειφρόντην,
μήτ' αὐτὸν κτείνειν μήτε μνάσθαι ἄκοιτιν·
ἐκ γὰρ Ὀρέσταιο τίσις ἔσσεται Ἀτρεΐδῃο,
δππότ' ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἤς ἱκαίρεται αἴης.
Ὡς ἔραθ' Ἑρμείας· ἄλλ' οὐ φρένας Αἰγισθοιο
πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισεν.
Τὸν δ' ἡμέιδετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρείοντων,
καὶ λίην κείνός γε ἰοικόσι κεῖται δαῖθρῳ·
ὥς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτα γε βέροι.

ODYSSEÆ I.

Dearum concilium. Minerva adhortatur
Telemachum.

Virum dic mihi, Musa, versutum, qui valde multum
erravit, postquam Trojæ sacram urbem evertit;
multorumque hominum vidit urbes, et mores cognovit:
plurimos autem ille in mari passus est dolores suo in animo,
quærens servare suamque animam et reditum sociorum.
Sed neque sic socios servavit, cupiens licet;
sua enim ipsorum insipientia perierunt;
stulti, qui boves Hyperionis filii, Solis,
comederunt: sed hic iis abstulit reditus diem.
Ex his partim certe, dea, filia Jovis, dic et nobis.

Tum alii quidem omnes, quotquot effugerant gravem per-
niciem, domi erant, belloque elapsi atque mari;
hunc vero solum, reditus indigentem atque uxoris,
Nympha veneranda detinebat Calypso, divina inter-deas,
in specubus cavis, cupiens sibi maritum esse.
Sed quando jam tempus venit, circumvolventibus annis,
quo ei destinarent dii domum redire
in Ithacam: ne tum quidem elapsus erat ærumnis,
vel domi apud suos amicos. Dii autem miserebantur omnes,
præter Neptunum: is vero indesinenter irascebatur
divino Ulyssi, antequam is suam in terram pervenisset.

Sed ille quidem Æthiopus adierat longe semotos,
(Æthiopus, qui bifariam divisi sunt, ultimi hominum,
alii quidem ad occidentem solem, alii vero ad orientem)
accepturus taurorumque et agnorum hecatombam.
Ibi ille delectabatur convivio assidens: at dii ceteri jam
Jovis in ædibus Olympii frequentes erant.
His autem sermones orsus est pater hominumque deumque;
recordabatur enim in animo eximii Ægisthi,
quem Agamemnonides inclytus occiderat Orestes:
hujus ille recordatus, verba inter-immortales fecit:

Dii boni! quantum scilicet deos mortales culpant!
Ex nobis enim ajunt mala esse; ii vero etiam ipsi
sua stultitia præter-fatum calamitates patiuntur.
Quemadmodum et nunc Ægisthus præter-fatum Atridae
duxit uxorem sponsam, ipsumque occidit reversum,
sciens grave exitium ipsi imminens: quoniam ei prædiximus
nos,] Mercurio misso, speculatore Argicida:
ut neque ipsum occideret, neque ambiret ejus uxorem:
ex Oreste enim ultio erit Atridae,
postquam pubueritque et suam desiderarit ditionem.
Sic dixerat Mercurius; sed non menti Ægisthi
persuasit bona consulens: nunc vero cumulate omnia luit.

Huic autem respondit deinde dea cæsis oculis Minerva:
o pater noster, Saturnic, summe regnantum,
etiam valde ille quidem merita jacet morte:
sic pereat et alius, quicumque talia fecerit!

Ἄλλὰ μοι ἄμψ' Ὀδυσσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἥτορ,
 δυσμώρῳ, δὲ δὴ δηρὰ φίλων ἀπο πῆματα πάσσει
 10 νῆσῳ ἐν ἄμφιρῳτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλὸς ἐστὶ θαλάσσης·
 νῆος δενδρήεσσα, θεὰ δ' ἐν δώματα ναίει,
 Ἀτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅς τε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
 μακράς, αἱ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἄμφις ἔχουσιν.
 55 Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει,
 αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλοῖσι λόγοισιν
 ἄλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς,
 ἱέμενος καὶ χαπνὸν ἀποθρόσκοντα νοῦσαι
 ἥς γαίης, θανέειν ἱμεῖρεται. Οὐδέ νυ σοὶ περ
 60 ἐντρέπεται φίλον ἥτορ, Ὀλύμπιε. Οὐ νύ τ' Ὀδυσσεὺς
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 τέκνον ἔμδον, ποῖόν σε ἔπος ρύγην ἔρκος ὁδόντων.
 65 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσὸς ἐγὼ θεῖοιο λαθοίμην,
 δὲ περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, πέρι δ' ἱρὰ θεοῖσιν
 ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 ἀλλὰ Ποσειδάων γαίηχος ἀσκαλὲς αἰεὶ
 Κύλωπος κεχολώται, δν ὀφθαλμοῦ ἀλάωτεν,
 70 ἀντίθεον Πολύρημον, δου κράτος ἐστὶ μέγιστον
 πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θώωσα δέ μιν τέκε Νύμφη,
 Φόρκυκος θυγάτηρ, ἄλως ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
 ἐν σπείσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγείσα.
 Ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίγῳ
 75 οὔτε κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἶδε περιρραζώμεθα πάντες
 νόστον, ὅπως ἔλθῃσι Ποσειδάων δὲ μελήσει
 δν χόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντίκ' πάντων
 ἀθανάτων ἀέκχῃ θεῶν ἐριδιαινέμεν οἶος.
 80 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρείοντων,
 εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν,
 νοστήσαι Ὀδυσῆα δαΐφρονα διδὲ δόμονδε·
 Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα, διακτορον Ἀργεϊφόντην,
 85 νῆσον ἐς Ὀγυγίην ὀτρύνομεν, ὅρρα τάχιστα
 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βουλὴν,
 νόστον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὅς κε νήηται.
 Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκην ἐς εὐεῖσομαι, ὅρρα οἱ υἱὸν
 μέλλον ἐποτρύνω, καὶ οἱ μένος ἐν φρεσὶ θεῖω,
 90 εἰς ἀγορῇν καλέσαντα καρηχομόωντας Ἀχαιοὺς
 πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν, οὔτε οἱ αἰεὶ
 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εὐλίποδας ἑλικας βοῦς.
 Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμιθρόεντα,
 νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ᾗν που ἀκούσῃ,
 95 ἥ δ' ἴνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνδρῶποισιν ἔχῃσιν.
 Ὡς εἰπὺς ὁ πῶς τὸν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 ἀμδρόσια, χρύσεια, καὶ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὑγρῇν,
 ἥ δ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Ἐλπετο δ' Ἀχιμῶν ἔγχος, ἀχαχμένον ὀξείῃ χαλκῷ,
 100 βριθῷ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται δέρι μοπάτρη.

Verum mihi de Ulyssæ prudenti cruciatur cor,
 infelice; qui jam diu procul ab amicis calamitales patitur
 insula in circumflua, ubi et unibilicus (*medium*) est maris:
 insula est silvosa; dea vero in ea domos habitat,
 Atlantis filia pernicioza-cogitantis, qui maris
 omnes fundos novit, sustinetque columnas ipse
 longas, quæ terramque et cælum distinent.
 Hujus filia infortunatum lugentem detinet,
 semperque mollibus et blandis sermonibus
 demulcet, ut Ithacæ obliviscatur; verum Ulysses,
 cupiens vel fumum exsiliis tantum videre
 suæ terræ, mori desiderat. Neque tibi tandem
 commovetur carum cor, Olympie. Nonne tibi Ulysses
 Argivorum apud naves gratificabatur sacra faciendo
 Troja in lata? quid illi tantum irascaris, Jupiter?

Hanc autem respondens allocutus est nubes-cogens Jupiter:
 filia mea, quale tibi verbum excidit septo dentium!
 Quomodo subinde Ulyssis ego divini obliviscerer?
 qui mente quidem superat mortales, abunde vero sacra diis
 immortalibus dedit, qui cælum latum tenent?
 verum Neptuneus terram-continens ei assiduo semper
 ob-Cycloperum irascitur, quem oculo privavit,
 parem-deo Polyphemum, cujus robur est maximum
 inter-omnes Cycloperum: Thoosa vero eum peperit nympha,
 Phorcynis filia, maris infructuosi principis,
 in specubus cavis Neptuno mixta.
 Ex eo nempe Ulysses Neptuneus terræ-concussor
 non occidit, sed errabundum-arcet a patria terra.
 Verum agite, nos ipsi dispiciamus omnes
 de-redditu ejus, ut revertatur; Neptuneus autem remittat
 suam iram: neque enim quicquam poterit contra omnes
 immortales deos, iis invitis contendere solus.

Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
 o pater noster, Saturnie, supreme regnantium,
 si quidem nunc hoc gratum est beatissimis diis,
 redire Ulysses prudentem suam domum,
 Mercurium quidem inde, internuntium Argicidam,
 insulam in Ogygiam jubeamus ire, ut celerrime
 Nymphae pulcris-comis edicat certam nostram sententiam,
 reditum Ulyssis audentis-animi, uti redeat.
 Atque ego in-Ithacam proficiscar, ut ei filium
 magis excitem, et huic robur in mente ponam,
 ut-in concionem vocatis capite-comantibus Achivis,
 cunctis procis interdicat, qui ei semper
 pecora plurima mactant et pedes-trahentes camuros boves.
 Mittam autem eum in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturum patris dilecti, sicubi audierit,
 atque ut ipsum gloria proba inter homines habeat.

Sic fata, pedibus subligavit pulcra talia,
 immortalia, aurea, quæ ipsam ferebant tam super mare,
 quam super immensam terram, simul-cum flatibus venti.
 Sumsit et validam hastam, præfixam acuto ære,
 gravem, magnam, solidam, qua domat acies virorum
 heroum, quibus quidem irascitur forti-patre-nata.

Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιο καρφῶν αἶψα·
 στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος,
 οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 105 εἰδομένη ξείνῳ, Ταρῶν ἡγήτορι, Μέντῃ.
 Εὐρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγῆτορας· οἳ μὲν ἔπειτα
 πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἑτέρων,
 ῥέμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, οὓς ἔκτανον αὐτοί.
 Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρῆροι θεράποντες
 110 οἳ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
 οἳ δ' αὖτε σπόγγοις πολυτρήτοις τραπεζᾶς
 νίζον καὶ προσέθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.
 Τῇν δὲ πολὺ πρῶτος ἴδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 ἦστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι, φίλον τετιμημένον ἦτορ,
 115 ὁσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐν φρεσίν, εἵποθεν ἔλθων
 μνηστῆρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείῃ,
 τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
 Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἰς δ' Ἀθήνην.
 Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ,
 120 ξείνον δηθὰ θυρήσιν ἐρεστάμεν· ἐγγυθὶ δὲ στάς
 χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἅμῃ φιλήσεται· αὐτὰρ ἔπειτα
 δέϊπνον πασσάμενος μυθήσεται δτεῦ σε χεῖρ.
 125 Ὡς εἰπὼν ἡγεῖθ', ἥ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Οἳ δ' ὅτε δὴ β' ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὕψηλοιο,
 ἔγχος μὲν β' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
 δουροδόχης ἔντοσθεν εὐξόου, ἔνθα περ ἄλλα
 ἔγχε' Ὀδυσῆος ταλαστῆρονος ἱστατο πολλὰ·
 130 αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσαν ἄγων, ὑπὸ λίτα πετάσας
 καλὸν, δαδιάλεον· ὑπὸ δὲ θρῆνης ποσὶν ἦεν.
 Πᾶρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
 μνηστῆρων· μὴ ξείνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ,
 δειπνῶ ἀδδῆσειεν, ὑπερπιάλοισι μετελθὼν,
 135 ἥ δ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχους φέρουσα,
 καλῇ, χρυσῇ, ὑπὲρ ἄργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ἔσπην ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 140 εἶδ' αὖ πολλὰ ἐπιθείσα, χαριζομένη παρόντων·
 [δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας πρῆθηκεν αἰείρας
 παντοίων, παρὰ δὲ σπῖ τίθει χρύσεια κύπελλα·]
 κῆρυξ δ' αὐτοῖσιν ὅαμ' ἐπώχετο οἶνοχοεῦν.
 Ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγῆτορες· οἳ μὲν ἔπειτα
 145 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν·
 σίτον δὲ δμοῖα παρενήνεον ἐν χανέοισιν·
 κούροι δὲ κρητῆρας ἐπεστῆσαντο ποτοῖο.
 Οἳ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἔτοιμα προκείμενα χεῖρας ἔαλλον.
 150 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο
 μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐν φρεσὶν ἄλλα μεμῆλει,
 μολεῖ τ' ὀρχηστὴς τε· τὰ γὰρ τ' ἀναθῆματα δαιτός.
 Κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκεν
 Φημίῳ, ὃς β' ἦειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη·
 155 ἦτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλετο καλὸν αἰεῖδεν.

Descendit autem ab Olympi verticibus concita :
 stetitque Ithacæ in populo ad vestibulum Ulyssis,
 limine in aulæ; manu vero tenebat æream hastam,
 similis hospiti, Taphiorum ductori, Mentæ.
 Invenitque inde procos superbos : hi quidem tum
 talis ante januam animum oblectabant,
 sedentes in pellibus boum, quos occiderant ipsi.
 Præcones vero ipsis et seduli famuli,
 alii quidem vinum miscebant in crateribus et aquam,
 alii autem spongiis multiformis menses
 abstergebant, et apponebant, et carnes multas distribuebant.

Hanc vero longe primus vidit Telemachus deo-similis;
 sedebat enim inter procos, caro mæstus corde,
 cernens patrem strenuum in mente, si alicunde veniens
 procorum quidem dispersionem per a-des faceret,
 honorem autem ipse haberet, et bonis suis imperaret.
 Hæc cogitans, procis assidens, aspexit Minervam;
 ivitque recta ad-vestibulum; indignabatur vero in animo,
 hospitem diu ad januam stare : prope autem stans,
 manum prehendit dextram, et accepit æream hastam,
 et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

Salve hospes; a nobis amice-excipieris : ac deinde
 cœna relectus loqueris, quid tibi opus-sit.

Sic fatus præbat, sequebaturque Pallas Minerva.
 Illi vero quum jam intra domum essent excelsam,
 hastam quidem *Telemachus* statuit ferens ad columnam lon-
 gam,] intra armarium bene-politum; ubi quidem aliæ
 hastæ Ulyssis audentis-animi stabant multæ;
 ipsam vero ad sellam ducens sedere-fecit, stragulo substrato,
 pulcro, artificioso : sub pedibusque scabellum erat.
 Juxta autem ipse sibi sedile posuit varium, seorsum ab-aliis
 procis; ne hospitem, offensum tumultu,
 convivii tæderet, cum-insolentibus congressum,
 atque ut ipsum de patre absente interrogaret.
 Aquam vero ancilla ex gutturnio profundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam stravit mensam.
 Panem vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-præsentibus (*repositis*);
 [coquus autem carnum lances apposuit elevatas
 omnigenarum, atque ipsis apponebat aurea pocula :]
 præco vero eos sedulo obibat vinum-infundens.

Ingressi-sunt autem proci superbi; qui quidem deinde
 ordine sedebant per sedilia sellasque.

His vero præcones quidem aquam in manus fuderunt;
 panemque ancillæ accumulabant in canistris :
 juvenes autem crateras coronarunt potu.

Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant
 proci, ipsis quidem in mente alia curæ-erant,
 cantus saltatioque : hæc enim citharam convivii.
 Præco autem in manibus citharam perpulcram posuit
 Phemio, qui canebat inter procos necessitate :
 atque is citharam-pulsans orsus-est pulcre canere.

Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
 ἄγχι σὺν κεραλὴν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 Ξεῖνε φίλ', ἥ καί μοι νημεσῆσαι ὅττι κεν εἴπω;
 τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρι καὶ αἰοῖδῃ,
 160 βεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίοντι νήπιον ἐδούσιν,
 ἀνέρος, οὗ δὴ που λεύκ' ὅστέα πύθεται ὄμβρω,
 κείμεν' ἐπ' ὑπέριου, ἥ εἰν ἄλλ' κῦμα κυλίνδει.
 Εἰ κείνον γ' Ἰθάκηνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα,
 πάντες κ' ἄρησάϊατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι
 165 ἢ ἀρνησιότεροι χρυσοῖο τε ἐσθλῶς τε.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλωλε κακὸν μόρον, οὐδέ τις ἡμῖν
 θαλπυρῇ, εἴπερ τις ἐπιγρονίων ἀνθρώπων
 φησὶν ἐλευσεσθαι· τοῦ δ' ὄλετο νόστιμον ἡμῶν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον·
 170 τίς πόθεν ἦεν ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἦδ' ἐτοκῆς;
 ὁπποῖός δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;
 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὁδοῖα ἐνόαδ' ἰκέσθαι.
 Καί μοι τοῦτ' ἀγορεύσον ἐτάημιον, ὅρρ' εὖ εἰδῶ·
 175 ἧ δέ νόν μεθέπεις, ἥ καὶ πατρώϊός ἐσσι
 ξείνος; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
 ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπίστροπος ἦν ἀνδρῶπων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 180 Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὐχομαι εἶναι
 υἱός, ἄτηρ Τηφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
 Νῦν δ' ὥδε ξύν νηὶ κατήλυθον ἧδ' ἐτάροισιν,
 πλείων ἐπὶ οἶνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
 ἐς Τεμεσήν μετὰ γαλκόν, ἄγω δ' αἰθωνα σίδηρον.
 185 Νηὺς δέ μοι ἦδ' ἔσθηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος,
 ἐν λιμένι Ῥεῖθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ ὀλέχεντι.
 Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐρόμεθ' εἶναι
 ἐξ ἀρχῆς, εἴπερ τε γέροντ' εἰρήνη ἐπελθὼν
 Λαέρτην ἔρωα· τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
 190 ἔρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πῆματα πάσχειν,
 γρητὶ σὺν ἀμυρπολῳ, ἥ οἱ βρωσίην τε πόσιν τε
 παρτιθεῖ, εὐτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάθῃσιν,
 ἐρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἶνοπέδοιο·
 νῦν δ' ἤλθον· δὴ γάρ μιν ἔρυντ' ἐπιτόχιμον εἶναι,
 195 σὸν πατέρ'· ἀλλὰ νῦ τόνγε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.
 Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ γρονὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἀλλ' ἔτι που ζωὴς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
 νήσῳ ἐν ἀμυρπύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
 ἄγριοι, οἳ που κείνον ἐρυκανόσωσ' ἀέκοντα.
 200 Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
 ἀθάνατοι βάλλουσι καὶ ὡς τελέεσθαι οἶω,
 οὔτε τι μάντις ἐὼν οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
 οὔτοι ἐτι δὴρὼν γε φίλην ἀπὸ πατρίδος αἶγης
 ἔσσεται, οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔρχῃσιν·
 205 φράσσεται ὥς κε νήται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος παῖς εἰς Ὀδυσσεύς.
 Αἰνῶς γὰρ κεραλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
 κείνῳ· ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμοισγόμεθ' ἀλλήλοισιν,

Verum Telemachus allocutus est cæsiis oculis Minervam
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :
 Hospes care, num etiam mihi irasceris, ob id quod dixeris
 his potidem hæc curæ sunt, cithara et cantus,
 facile : quoniam alienum cibum impune absumunt,
 viri, cujus jam alicubi alba ossa putrescunt imbre,
 vel jacentia in continenti, vel illa in mari fluctus volvit.
 Si illum utique in Ithacam viderint reversum,
 omnes optarint celeriores pedibus esse,
 quam ditiores auroque vestibusque.
 Nunc vero ille sic perit malo fato, neque ulla nobis
 recreatio est, etiamsi quis terrestrium hominum
 dicat rediturum-esse; ejus vero perit reditus dies.
 Sed age, mihi hoc dic et vere enarra :
 quis et unde es hominum? ubi tibi urbs, ac parentes?
 quali autem in navi advenisti? quo pacto te nautæ
 duxerunt in Ithacam? quosnam se esse prædicant?
 neutiquam enim te pedibus existimo huc venisse.
 Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam :
 utrum recens adveneris, an etiam paternus sis
 hospes? quoniam multi adibant viri nostram domum
 alii; quippe etiam ille adire-solitus erat homines.
 Hunc autem rursus allocuta est dea cæsiis oculis Minerva
 enimvero ego tibi hæc valde accurate narrabo.
 Mentem Anchiali bellicosi me-profiteor esse
 filium, ceterum Taphiis navigandi-studiosis impero.
 Nunc vero huc cum navi deveni atque sociis,
 navigans super nigrum pontum ad alienæ-linguæ homines.
 in Temesen ad-quarrendum æs : fero autem splendidum (k:
 rum.) Navis vero mihi illic stat ad agrum, seorsum ab-urb.
 in portu Rhetro, sub Neio silvoso.
 Hospites autem invicem paternos nos-ferimus esse
 ab initio, siquidem senem interrogos congressus
 Laerten heroem; quem non-amplius aiunt in-urbem
 venire, sed seorsum in agro dolores pati,
 vetula cum ancilla, quæ illi cibumque potumque
 apponit, quoties ipsi defatigatio membra invaserit,
 reptanti per fertile-solum aræ vitibus-consilæ.
 Nunc autem veni; jam enim ipsum aiebant apud-suos esse
 tuum patrem : verum hunc dii fallunt de-via.
 Nondum enim mortuus est in terra divinus Ulysses;
 sed adhuc alicubi vivus detinetur in-lato ponto,
 insula in circumflua; sævi autem ipsum viri tenent,
 feri, qui alicubi illum detinent invitum.
 Sed nunc tibi ego vaticinabor, quemadmodum animo meo
 immortales injiciunt et quemadmodum perfectum-iri putent.
 neutiquam vates licet-sim, neque auguriorum clare sciens
 nequaquam adhuc diu cara a patria terra
 aberit, ne si ferrea quidem vincula eum detinerent;
 excogitabit nempe, quomodo redeat, quia sollertissimus est.
 Sed age mihi hoc dic, et vere enarrato,
 num vere ex ipso tantus filius sis Ulyse.
 Vehementer enim capiteque et oculis pulcris similis-est
 illi : quippe frequenter ita nos-invisabamus invicem,

210 πρὶν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίτης ἐπὶ νηυσὶν·
ἐκ τοῦδ' οὐτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἶδον οὐτ' ἐμὲ κείνους.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξείνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
215 Μήτηρ μὲν τ' ἐμὲ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἐγώ γε
οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
Ὡς δὲ ἔγωγε ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
ἀνέρος, δν κτεάτεσσιν ἐοῖς ἐπὶ γῆρας ἔτετμεν·
νῦν δ' ὅς ἀποτμότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,
220 τοῦ μ' ἐκ φρεσὶ γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεεῖνεις.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
οὐ μὲν τοι γενεήν γε θεοὶ κώνυμνον ὀπίσσω
θῆκαν, ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγένεατο Πηνελόπεια.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
225 τίς δαίς, τίς δὲ ὕμιλος δδ' ἐπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ;

εἰλαπίνῃ ἢ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν.
Ὡς τε μοι ὑβρίζοντες ὑπερβιάλως δοχεύουσιν
δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσιτό κεν ἀνὴρ
αἰσγῆα πολλὰ ὀρώων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.

230 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
ξεῖν' ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλᾶς·
μέλλεν μὲν ποτε οἶκος δδ' ἀρνεῖς καὶ ἀμύμων
ἔμμεναι, ὅφρ' ἔτι κείνους ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν·
νῦν δ' ἐτέρως ἐβάλοντο θεοὶ κακὰ μητιώντες,

235 οἱ καὶ νῦν αἴστον ἐποίησαν περὶ πάντων
ἀνθρώπων. Ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ὧδ' ἀχαχοίμην,
εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμην Τρώων ἐνὶ δῆμῳ,
ἢ εἰλικον ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολῦπευσεν·
τοῖ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
240 ἢ δέ κε καὶ ὧ παιδὶ μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω.

Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυιᾶ ἀνῃρείψαντο·
ἄγγετ' αἴστος, ἄπιστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε
κάλλιπεν· οὐδ' ἔτι κείνον οὐδρὸρόμενος στεναχίζω
οἶον, ἐπεὶ νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευσαν.

245 Ὅσσοι γὰρ νῆσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὕλῃεντι Ζακύνθῳ,
ἡδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μῶνυνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
Ἢ δ' οὐτ' ἀρνεῖται στρυγερὸν γάμον οὔτε τελευτήν

250 ποῖσθαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
οἶκον ἐμόν· τάχα δὲ με διαρράξουσιν καὶ αὐτόν.

Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσήδα Παλλὰς Ἀθήνη·
ὦ πόποι, ἦ δὴ πολλὸν ἀπογοιμένου Ὀδυσῆος
δεῦν, ὃ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφέη.

255 Εἰ γὰρ νῦν ἔλθων δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσιν
σταίῃ, ἔχων πῆληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
τοῖος εἶην, οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα,
οἶκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενον τε,
εἰς Ἐφύργης ἀνιόντα παρ' Ἰδοι Μερμερίδαο·

260 ὥς γετο γὰρ καὶ κεῖσε θοῆς ἐπὶ νῆος Ὀδυσσεύς,
φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὅφρα οἱ εἴη
ἰὺς χρεῖσθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὃ μὲν οὐ οἱ
δοῶκεν, ἐπεὶ ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας·

antequam ille in-Trojam ascendisset; quo utique alii
Argivorum principes ierunt cavis in navibus :
ex hoc neque Ulyssem ego vidi, nec me ille.

Hanc autem rursus Telemachus prudens allocutus est :
enimvero ego tibi, hospes, valde vere enarrabo.
Mater quidem me ait ejus esse, at ego
nescio; nondum enim quisquam suum parentem ipse con-
gnovit.] Utinam sane ego felicitis potius alicujus essem filius
viri, quem in bonis suis senectus deprehendisset :
nunc vero, qui infelicissimus est mortalium hominum,
ex hoc me dicunt natum-esse : quoniam tu me hoc interrogas.

Hunc autem rursus allocuta est dea cæsiiis-oculis Minerva :
non sane tibi genus dii ignobile in-posterum
dederunt, quum te talem peperit Penelope.
Sed age mihi hoc dic et vere enarrato :
quodnam epulum, quæve turba hæc est? quid vero te opus
tenet?] convivium, an nuptiæ? quoniam haud symbola hæc
sunt.] Ita mihi superbientes contumeliose videntur
convivari per domum : indignaretur vir
hæc turpia multa videns, quicumque cordatus intervenisset.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est:] hospes : quandoquidem me hæc interrogas ac percontaris:] debebat quidem aliquando domus hæc locuples et integra
esse, quamdiu adhuc ille vir in-populo suo erat :
nunc vero aliter statuerunt dii mala meditanter,
qui illum quidem ignarum reddiderunt supra omnes
homines. Nam ne ob mortuum quidem sic lugerem,
si inter suos socios interfectus-fuisset Trojanorum in populo;
aut amicorum in manibus, postquam bellum confecisset :
tunc ei tumulum quidem fecissent universi-Achivi,
atque etiam suo filio magnam gloriam parasset in-posterum.
Nunc vero ipsum inglorie Harpyiæ abripuerunt :
periiit nulli-virus, nulli-auditus, mihi vero dolores fletusque
reliquit; neque amplius illum lugens defleo
solum, quoniam mihi alias dii malas curas struxerunt.

Quotquot enim insulis dominantur optimates,
Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacyntho,
et quotquot per asperam Ithacam imperant,
tot matrem meam ambiunt, destruuntque domum.
Hæc autem neque abnuat odiosas nuptias, nec finem
facere potest : hi vero dilapidant epulantes
domum meam; brevi certe me male-perdent et ipsum.

Hunc autem commiserata alloquebatur Pallas Minerva :
dii boni! profecto multum absentis Ulyssis
indiges, qui procis impudentibus manus injiciat.
Si enim nunc veniens, domus in primis foribus
staret, habens galeam et scutum et duo hastilia,
talís, qualem ipsum ego primum vidi,
domo in nostra bibentemque seque-oblectantem,
ex Ephya reversum ab Ido Mermerida :
profectus-erat enim et illuc celeri in navi Ulysses,
venenum mortiferum querrens, ut ipsi esset
ad-sagittas ungendas aratas : sed ille quidem non ei
dedit, quoniam deos verebatur sempiternos :

ἀλλὰ πατὴρ οἱ δῶκεν ἔμός· φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς·
 265 τοῖος ἔων μνηστῆρσιν ὀμίλῃσειεν Ὀδυσσεύς,
 πάντες κ' ὠκύμοροι τε γοιόατο πικρόγαμοί τε.
 Ἄλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 ἥ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἥ δὲ καὶ οὐκί,
 οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἀνωγα,
 270 ὅππως κε μνηστῆρας ἀπόσσει ἐκ μεγάροιο.
 Εἰ δ' ἄγε νῦν ἔνυνι, καὶ ἐμῶν ἐμπάζω μύθων·
 αὐτίον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἦρωας Ἀχαιοὺς,
 μῦθον πέτρῳδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
 Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίονασθαι ἀνωγῆ·
 275 μητέρα δ' εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι,
 ἂψ ἴτω ἐς μέγαρον πατὴρ· μέγα δυνάμενοιο·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἔδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσα ἐοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἶ κε πίθηται·
 280 νῆ ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐέκοσιν, ἥ τις ἀρίστη,
 ἔρχοο πευσόμενος πατὴρ δὴν οἰχομένοιο·
 ἦν τίς τοι εἴπησι βροτῶν, ἥ ὅσσαν ἀκούσης
 ἐκ Διὸς, ἥ τε μάλιστα φέρεται κλέος ἀνθρώποισιν.
 Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθῃ καὶ εἴρεο Νέστορα διόν·
 285 κείθην δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον·
 ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Εἰ μὲν κεν πατὴρ βίοντα καὶ νόστον ἀκούσης,
 ἦ τ' ἂν, τρυγόμενος περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν·
 εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσης μηδ' ἔτ' ἔοντος,
 290 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 σῆμά τέ οἱ γεῦαι καὶ ἐπὶ κτῆρεα κτερεῖσθαι
 πολλὰ μάλ', ὅσα ἐοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσης τε καὶ ἔρξης,
 φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 295 ὅππως κε μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοίσιν
 κτείνης, ἥ δὲ δόλῳ ἢ ἀμφοδόν· οὐδὲ τί σε γρὴ
 νηπιᾶς ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκέτι τολικὸς ἔσσι.
 Ἥ οὐκ αἰεὶς, οἷον κλέος ἔλλαβε διος Ὀρέστης
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατρογονῆα,
 300 Αἰγισθὸν δολόμην, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκταν·
 καὶ σὺ, φίλος — μάλα γάρ σ' ὀρώω καλὸν τε μέγαν
 ἀλκιμος ἔσσι, ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπη. [τε —
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἥδη
 ἡδ' ἐτάρους, οἳ πού με μάλ' ἀσχαλῶσι μένοντες·
 305 σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζω μύθων.
 Τῇν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδδα·
 ξεῖν, ἥτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
 ὥστε πατὴρ ᾧ παιδί, καὶ οὔποτε λήσονται αὐτῶν.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπείγομένους περ ὁδοῖο,
 310 ὅρρα λοιπεσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ,
 δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 τιμῆεν, μάλα καλὸν, ὅ τοι κειμήλιον ἔσται
 ἐξ ἐμεῦ· οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσιν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 315 μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιομένον περ ὁδοῖο.
 Δῶρον δ', ὅττι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγει,
 αὐτίς ἀνερχομένῳ δόμεναι οἴκονδε φέρεσθαι,

at pater illi dedit meus; amabat enim eum vehementer :
 talis inter precos si versaretur Ulysses ,
 omnes et brevis-fati fierent et amaris-nuptiis.
 Verum enimvero hæc deorum in genibus posita-sunt,
 utrum reversus eos ulciscatur, an etiam non,
 suis in aedibus : te vero considerare jubeo ,
 quomodo procos expellas ex aedibus.
 Verum age nunc attende et meam adverte orationem :
 cras in concionem ubi-vocaveris heroas Achivos ,
 orationem edissere omnibus ; dii vero testes adsint.
 Procos quidem ad sua quemque discedere jube ;
 matrem autem, si ei animus appetit nubere ,
 ea redeat in domum patris divitiis-præpotentis :
 illi vero nuptias conficiant et apparabunt dotem
 amplam admodum , quantam par-est caram filiam coram
 Tibi autem ipsi prudenter consulam, siquidem par-est
 nave instructa remigibus viginti, quæ sit optuna,
 proficiscere seiscitaturus de-patre diu absente :
 si quis tibi dicat mortalium, aut rumorem audiveris
 ex Jove, qui potissimum fert famam hominibus.
 Primum quidem in Pylum abi, et interroga Nestorem
 num ;] illuc autem Spartam ad fluvium Menelaum :
 hic enim novissimus venit Achivorum ære-olorat voc.
 Si quidem patria vitam et reditum audieris ,
 tum sane, vexatus licet, adhuc perduraveris annum ;
 sin vero mortuum audieris, neque amplius superstitum.
 reversus jam deinde caram in patriam terram ,
 tumulum illi aggere et parentalia perlice
 magna valde, qualia decet ; et viro matrem dato.
 Atque ubi jam hæc finieris et perfeceris ,
 considera deinde in mente et in animo ,
 quo-pacto procos in aedibus tuis
 interficias, sive dolo, sive palam : nequiquam te decet
 puerilia consecrari, quoniam non-amplius ea-ætatē es.
 An non audis qualem gloriam consecutus-est divinus Orestes
 omnes apud homines, postquam interfecit patris-ocis
 Agisthum dolosum, qui illi patrem inclytum interemit
 et tu, amice (admodum enim te video pulcrumque magnū
 que), strenuus es ; ut aliquis te etiam posterorum laudet
 At ego ad navem celerem descendam jam ,
 atque ad socios, qui me fortasse per-ægre-ferunt expectantes
 tibi vero ipsi istud curæ-sit, et meos observa sermones.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] hospes, profecto quidem hæc amico animo dicis,
 sicut pater suo filio ; et nunquam obliviscar eorum.
 Sed age nunc mane, accelera licet iter, ,
 ut lotusque oblectatusque caro corde
 donum habens ad navem eas, gaudens in animo ,
 pretiosum, valde-pulcrum, quod tibi munus-reponendum
 ex me, qualia amici hospites hospitibus dant.
 Huic autem respondit deinde dea cæcis-oculis Minerva
 ne me amplius nunc detine, cupidum quidem itineris.
 Donum vero, quodcunque te mihi dare tuum cur jabet,
 rursus redeunti da, domum ferendum,

καὶ μάλα καλὸν ἔλυν· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.
 320 Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὄρνις δ' ὥς ἀνοπαῖα διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ
 θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τε ἑ πατρός
 μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροισιν. Ὁ δέ, φρεσὶν ἤσι νοήσας,
 θάμβησεν κατὰ θυμόν· οἶσατο γὰρ θεὸν εἶναι.
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπώχετο ἰσότηος ζῶς.
 325 Τοῖσι δ' αἰδοῖς αἶεδε περιχλυτός, οἱ δὲ σιωπῇ
 εἶατ' ἀκούοντες· ὁ δ' Ἀχαιῶν νόστον αἶειδεν
 λυγρόν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπέτελλετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν αἰοδῆν
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια·
 330 κλέμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσαστο οἷο δόμοιο,
 οὐκ οἴη, ἅμα τῆγε καὶ ἀμριπολοὶ δὺ' ἔποντο.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀρίκετο διὰ γυναικῶν,
 στήθεα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 ἄντα παρειῶν σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 335 ἀμριπόλος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκότεροε παρέστη.
 Δακρύσασσα δ' ἔπειτα προστύδα θεῖον αἰδόν·
 Φημίμε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτῆρια οἶδας,
 ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τάτε κλειοῦσιν αἰδοῖ·
 τῶν ἐν γέ σπιν αἶεδε παρήμενος, οἱ δὲ σιωπῇ
 340 αἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαύε' αἰοδῆς
 λυγρῆς, ἥτε μοι αἰεὶ ἐλὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 τεῖρει· ἐπεὶ με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον.
 Τοῖην γὰρ κεραλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ
 ἀνδρός, τοῦ κλέος εὐρύ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.
 345 Ἴτην δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 μήτηρ ἐμὴ, τί τ' ἄρα φρονέεις ἐρίηρον αἰδὸν
 τέρπειν, ὅπη οἱ νόος ὀρνυται; οὐ νύ τ' αἰδοὶ
 αἴτιοι, ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς αἴτιος ὅτε δίδωσιν
 ἀνδράσιν ἀλγῆσθῃσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἐκάστω.
 350 Τοῦτω δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον αἰεῖδεν·
 τῇν γὰρ αἰδὸν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἀνθρώποι,
 ἥτις ἀκούοντεςσι νεωτάτῃ ἀμριπέλῃται.
 Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν·
 οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἷος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ
 355 ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι ζῶτες δλοντο.
 Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμειζε,
 ἰστόν τ' ἡλακτῆν τε, καὶ ἀμριπολοῖσι χελεύς
 ἔργον ἐποίχεσθαι· υἱὸς δ' ἀνδρεσσὶ μελήγει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
 360 Ἦ μὲν ὑαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
 παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἐνθετο θυμῷ.
 Ἔς δ' ὑπερῷ ἀναβῆσα σὺν ἀμριπολοῖσι γυναιξίν,
 κλαίειν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅρα οἱ ὕπνον
 ἤδ' ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 365 Μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσαν ἀνὰ μέγαρτα σκιοέντα·
 πάντες δ' ἤρσαντο παρὰ λεγέσσοι κλυθῆναι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μῦθων·
 Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
 νῦν μὲν δαινύμενοι τερπόμεθα, μηδὲ βοήτης
 370 ἔστω· ἐπεὶ τόγε καλὸν ἀκούμεν ἔστιν αἰδοῦ
 τοιοῦτ', οἷος δὲ ἐστὶ, θεοῖς ἀναλίσχιος αὐδῆν.

etiam valde pulcrum eligens : tibi vero dignum erit retributio-
 one.] Sic quidem locuta abiit caesiis-oculis Minerva :
 avis autem ut Anopara avolavit ; huic vero in animo
 indidit robur et audaciam, recordarique eum fecit patriæ
 magis adhuc quam antea. Hic autem, mente sua considerans,
 obstupuit in animo ; suspicatus est enim deum esse.

Continuo vero procos adibat deo-similis vir.

Illis autem cantor cantabat inclytus : ipsi vero tacite
 sedebant audientes ; ille autem Achivorum reditum canebat
 gravem, quem ex Troja iis decreverat Pallas Minerva.

Hujus autem e superiore parte domus animo advexit divi-
 num cantum] filia Icarii, prudens Penelope :
 scalamque altam descendit suæ domus,
 non sola, simul eam et ancillæ duæ sequebantur.

Hæc vero quando jam ad-procis pervenerat, divina inter
 mulieres] stetit juxta postem domus affabre structæ,
 Genis prætendens tenuia capitis-astibacula :
 ancilla vero ei proba utrinque astabat.

Lacrimans autem deinde alloquebatur divinum cantorem :

Phemie, multa enim alia mortalium oblectamenta nosti,
 gesta hominumque deorumque, quæ celebrant cantores :
 horum unum ipsis cane assidens ; illi autem silentio
 vinum bibant : ab-hoc vero desine cantu
 tristi, qui mihi perpetuo in pectoribus carum cor
 affligit : quippe me inprimis invasit luctus immensus.
 Tale enim caput desidero, memor semper
 viri, cujus gloria lata est per Helladem et medium Argos.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] mater mea, quid igitur moleste fers, jucundum canto-
 rem] oblectare, utcumque illi mens impellitur? non sane canto-
 res] in-causa sunt, sed fere Jupiter in causa est, qui dat
 dona viris ingeniosis ita, ut vult, unicuique.

Huic vero non reprehensio est Danaorum malam sortem ca-
 nere:] eum enim cantum magis celebrant homines,
 quicumque auditoribus novissimus adsit.

Tibi vero sustineat cor et animus audire ;
 non enim Ulysses solus perdidit reditus diem
 in Troja : multi vero et alii viri perierunt.

Sed in thalamum profecta, tua ipsius opera administra,
 telamque et colum, et ancillis impera

opus suum ut-obeant : sermo vero viris curæ-erit
 omnibus, maxime vero mihi; hujus (mei) enim imperium est
 in-domo.] Illa quidem attonita, rursus in-thalamum ivit ;
 filii enim dictum prudens posuit in animo.

Ad superiorem autem domum ubi-ascenderat cum ancillis
 mulieribus,] flebat deinde Ulysses, carum maritum, donec ip-
 sis somnum] dulcem palpebris immisit caesiis-oculis Minerva.

Proci vero tumultuabantur per ædes umbrosas ;
 omnes autem optabant juxta eam in lectis recumbere.

Illis vero Telemachus prudens incepit sermonem ;

Matris meæ proci, superba contumelia instructi,
 nunc quidem convivantes delectemur, neque clamor
 adsit : nam hoc honestum est, audire cantorem
 talem, qualis hic est, diis assimilis voce.

Ἡῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζόμεσθα κίοντες
 πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπληγέως ἀποείπω,
 ἐξίεναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαίτας,
 375 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
 Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωϊτερον καὶ ἄμεινον
 ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίσιον νῆποιον ὀλέσθαι,
 κείρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβύσομαι αἰὲν ἔοντας,
 αἱ κέ ποθι Ζεὺς ὄρσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
 380 νῆποινοὶ κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὀλοισθε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁπλῆς ἐν χεῖλεσι φύντες
 Τηλέμαχον θαύμαζον, δ' ὁρασαλέως ἀγόρευεν.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέη, Εὐπείθεος υἱός·
 Τηλέμαχ', ἦ μάλα δ' ἡ σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
 395 ὑψυχόρην τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν·
 μή σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
 ποιήσειεν· ὅ τοι γενεῇ πατρώϊον ἔστιν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Ἀντίνο', ἦ καὶ μοι νεμεσῆσαι ὅτι κεν εἴπω;
 400 καὶ κεν τοῦτ' ἐθέλωμι, Διὸς γε διζόντος, ἀρέσθαι.
 Ἦ φῆς τοῦτο χάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετυγχαί;
 οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλεύμεν· αἴψα τέ οἱ δῶ
 ἀφνειὸν πέλεται, καὶ τιμηστέρος αὐτός.
 Ἄλλ' ἦτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσι καὶ ἄλλοι
 405 πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι γὰρ παλαιό·
 τῶν κέν τις τὸδ' ἔχῃσιν, ἐπεὶ θάνε διος Ὀδυσσεύς·
 αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἀνὰ ἔσομ' ἡμετέροιο
 καὶ δμῶν, οὗς μοι λήσασατο διος Ὀδυσσεύς. [δα·
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἤυ·
 410 Τηλέμαχ', ἦτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν
 κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις καὶ δόμῃσιν οἷσιν ἀνάσσεις.
 Μὴ γὰρ δ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅστις σ' ἀέκοντα βίησιν
 κτήματ' ἀπορῶσιν, Ἰθάκης ἔτι ναυεταώσης.
 415 Ἄλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἐρέσθαι
 ὁππόθεν οὗτος ἀνὴρ, ποίης δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
 γαίης· ποῦ δὲ νῦν οἱ γενεῇ καὶ πατρὶς ἄρουρα·
 ἥ τέ τιν' ἀγγελίην πατὴρ φέροι ἐργομένοιο,
 ἢ ἔον αὐτοῦ χρεῖος ἐλδόμενος τοδ' ἰκάνει;
 420 οἷον ἀναίξας ἄρ' οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινεν
 γνῶμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῶς εἰς οὔπα ἐήκει.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Εὐρύμαχ', ἦτοι νόστος ἀπώλετο πατὴρ ἐμοῖο·
 οὐτ' οὖν ἀγγελίης ἐτι παύομαι, εἴποθεν ἔλθοι,
 425 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἥντινα μήτηρ
 ἐς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξέρχεται.
 Ξείνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος ἐκ Τάφου ἔστιν·
 Μέντης δ' Ἀγχιάλοιο δαιτάρων εὐχεται εἶναι
 υἱός, ἀτὰρ Τάφιοις φιληρέτμοισιν ἀνάσσει. [νω·
 430 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγ·
 Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὸν τε καὶ ἱμερόεσσαν αἰοδὴν
 τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθεῖν.
 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερον ἦλθεν·
 δὴ τότε κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἔκαστος.
 435 Τηλέμαχος δ', οὗτοι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς

Mane vero in-concionem considereamus euntes
 omnes : ut vobis sermonem audenter renuntiem,
 exire ex-aedibus ; alias vero parate dapes,
 vestra bona edentes, alternantes per domos.
 Si vero vobis videtur hoc satius et melius
 esse, viri unius victum impune perdere,
 absumite ; ego vero deos invocabo sempiternos,
 si quando Jupiter dederit vindicatum facta haec iri ;
 inulti forte deinde intra aedes perituri-sitis.

Sic ait : illi vero omnes mordicus in labiis hærentes
 Telemachum admirabantur, quod audacter loqueretur.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupithei filius :
 Telemache, certe admodum te docuerunt dii ipsi
 et grandiloquum esse, et audenter concionari :
 ne te utique in circumflua Ithaca regem Saturnius
 constituit ; quod tibi genere paternum est.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est : Antinoe, an mihi irasceris, ob id quod dixero ?
 Et hoc vellem, Jove utique dante, accipere.
 An putas hoc pessimum inter homines esse ?
 neutiquam enim malum est, regem-esse ? statimque ei domus
 dives fit, et honorator ipse.

Sed certe reges Achivorum sunt etiam alii
 multi in circumflua Ithaca, juvenes et senes ;
 horum aliquis hoc munus habeat, siquidem mortuus-est divi-
 nus Ulysses :] at ego domus dominus ero nostræ
 ac servorum, quos mihi bello-acquisivit divinus Ulysses.

Hunc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allo-
 cutus-est : Telemache, nempe hæc deorum in genibus posita-
 sunt,] quisnam in circumflua Ithaca dominabitur Achivorum :
 bona vero ipse habeas, et aedibus tuis imperes.

Ne enim talis veniat vir, qui te invitum violentia
 bonis spoliaturus-sit, Ithaca adhuc habitata.
 Sed volo te, optime, de hospite interrogare,
 unde venerit ille vir, quali autem se-profiteatur esse
 e-terra ; ubinam ei genus et patrium solum ;
 an tibi nuntium patris affert venientis ?
 an suum ipsius debitum expetens huc venit ?

ut exsiliens statim abiit, nec sustinuit,
 ut-cognosceremus ; nequaquam enim vilis hominis vultum
 ferebat.] Hunc autem rursus Telemachus prudens contra
 allocutus-est : Eurymache, certe reditus perit patris mei :
 neque itaque nuntio amplius credo, sicunde venerit :
 nec vaticinium curo, si-quod mater
 in domum vocato ex-vale sciscitetur.

Hospes vero hic meus paternus e Tapho est ;
 Mentem Anchiali bellicosi se-profitetur esse
 filium ; ac Taphiis navigandi-studiosis imperat.

Sic dixit Telemachus ; mente vero immortalē deam agno-
 vit.] Hi autem ad saltationem et suavem cantum
 conversi oblectabantur ; expectabantque vesperum advenire.
 His autem se-oblectantibus, niger vesper supervenit ;
 tunc vero dormituri iverunt domum quisque.

Telemachus autem, ubi ei thalamus perpulcræ aulae

ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
 ἐνθ' ἔβη εἰς εὐνὴν, πολλὰ φρεσὶ μεμηυρίζων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἄμ' αἰθομέναν δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα
 Εὐρύκλει', Ὠπὸς θυγάτηρ Πεισηνορίδου·
 τὴν ποτε Ἀαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν,
 πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν, ἑικοσάβοιζ δ' ἔδωκεν·
 ἴσα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν,
 εὐνῇ δ' οὔ ποτ' ἔμικτο· γόλον δ' ἀλέεινε γυναικός·
 ἥ οἱ ἄμ' αἰθομέναν δαΐδας φέρε, καὶ ἑ μάλιστα
 15 θυμῶν φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα.
 Ὡτ' ἐν δὲ θύρῃς θαλάμου πύκα ποιητοῖο
 ἔζετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἐκδύνε χιτῶνα·
 καὶ τὸν μὲν γριχὴς πυκιμηδέος ἔμβαλε χερσίν.
 Ἦ μὲν τὸν πτύχασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
 20 πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖς λεγέσσειν,
 βῆ ῥ' ἱμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνῃ
 ἀργυρέῃ· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.
 Ἐνθ' ὄγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἷος αὐτῶ,
 βούλευε φρεσὶν ἥσιν ὁδὸν, τὴν πέπραδ' Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Β.

Ἰθακησίων ἀγορά. Τηλεμάχου
 ἀποδημία.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὠρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆριν Ὀδυσσεύος φίλος υἱός,
 εἴματα ἐσπόμενος· περὶ δὲ ζῆφος οὐδ' ἔτ' ὤμων·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδῆσαστο καλὰ πέδιλα·
 5 βῆ δ' ἱμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῷ ἐν ἀλγίχῳ ἄντην.
 Αἶψα δὲ κηρύκεσσι λιγυρῶγγοις κέλευσεν
 κηρύσσειν ἀγορὴνδε καρηχομόωντας Ἀχαιοὺς·
 οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὤϊα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἠγερθεν διμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 10 οὐκ οἷος, ἅμα τῷγε κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο·
 θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θεύοντο·
 ἔζετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἴξαν δὲ γέροντες.
 15 Τοῖσι δ' ἐπειθ' ἦρος Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν,
 θεὸς δὲ γῆραι κυρὸς ἔην καὶ μυρία ἤδη.
 Καὶ γὰρ τοῦ φίλος υἱὸς ἄμ' ἀντιθέω Ὀδυσσεῖ
 ἴδιον εἰς εὐπωλὸν ἔβη κοιλίης ἐνὶ νηυσίν,
 Ἄντιφος αἰχμητής· τὸν δ' ἀγριὸς ἔκτανε Κύκλωψ
 20 ἐν σπητὶ γλαφυρῷ, πύματον δ' ὠπλίσαστο δόρπον.
 Τρεῖς δὲ οἱ ἄλλοι ἔσαν· καὶ ὁ μὲν μνηστῆρσιν ὁμίλει,
 Εὐρύνομος, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ λήθετ', ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων.
 Τοῖς ὄγε δακρυχέων ἀγορήσαστο καὶ μετέειπεν·
 25 Κέλυστε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅτι κεν εἴπω·
 οὔτε ποδ' ἡμετέρῃ ἀγορῇ γένετ' οὔτε θώκοις

sublimis ædificatus erat, conspicuo in loco,
 illic lectum conscendit, multa mente reputans.
 Simulque cum eo ardentes facies ferebat proba sciens
 Euryclea, Opis filia Pisenoridæ :
 quam olim Laertes emerat facultatibus suis,
 primum pubescentem, pretiumque viginti boum dederat ;
 æque autem ipsam ac pudicam uxorem honorabat in ædibus ;
 lecto vero nunquam ei mixtus est ; sed iram vitabat uxoris :
 hæc cum eo simul ardentes facies ferebat, et ipsum maxime
 ancillarum amabat, et enutrierat parvulum.
 Aperuit autem januas thalami firmiter structi :
 sedebat vero in lecto, mollemque exuebat tunicam ;
 et eam quidem aniculæ prudentis injectit manibus.
 Hæc quidem, plicata et aptata tunica,
 ad-paxillum suspensa juxta tornatos lectos,
 profecta est ire e thalamo ; januam autem attraxit annulo
 argenteo : in eoque pessulum obtendit loro.
 Hinc ille per-totam-noctem, tectus ovis florida-lana,
 meditabatur mente sua iter, quod ipsi designaverat Minerva.

ODYSSEÆ II.

Ithacensium concio. Telemachi
 profectio.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit inde e lecto Ulyssis dilectus filius, et
 vestes sibi-induit : ac gladium acutum suspendit ab-humero,
 pedibus autem sub nitidis ligavit pulcra calceamenta ;
 profectusque est ire e cubiculo, deo similis coram.
 Continuo autem præcones argutos jussit
 convocare ad-concionem capite-comantes Achivos.
 Hi quidem convocabant : illi vero congregabantur perceleri-
 ter.] Ac postquam convenerant, in-unumque-congregati-erant,
 profectus est ire in concionem ; manu autem tenebat æream ha-
 stam ;] non solus, simul eum canes pedibus veloces sequeban-
 tur :] divinam autem in-eum gratiam defundebat Minerva.
 Ipsum vero omnes cives advenientem admirabantur :
 consedit autem in patris sella ; cesserunt que ei senes.
 His vero deinde heros Ægyptius corpit concionari,
 qui jam senio incurvus erat et plurima norat.
 Etenim hujus dilectus filius cum divino Ulysse
 ad Ilium generosis-equis-sæcundum ierat cavis in navibus,
 Antiphos bellator : illum vero sævus interfecit Cyclops
 in spelunca cava, ultimamque sibi paravit carnem.
 Tres vero ei alii erant : et unus quidem inter-procos versa-
 batur,] Eurynomus ; duo autem curabant paterna opera :
 sed neque sic illius oblitus erat, lugens et dolens.
 His ille lacrimans concionatus est, et dixit :
 Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō ;
 neque unquam a-nobis concilium factum est, nec consensius,

- ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς διὸς ἔειπε κοίτης ἐνὶ νηυσίν.
 Νῦν δὲ τίς οὖδ' ἤγειρε; τίνα χρεῖω τόσον ἵκει
 ἢ ἐ νέων ἀνδρῶν, ἢ οἱ προγενέστεροί εἰσιν;
 30 ἢ ἐ τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἐκλυεν ἐρχομένοιο,
 ἦν γ' ὑμῖν σάρα εἶποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιτο;
 ἢ ἐ τι δῆμιον ἄλλο πιφύσκειται ἢ δ' ἀγορεύει;
 ἐσθλὸς μοι δοκεῖ εἶναι, δνήμενος. Εἴθε οἱ αὐτῶ
 Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὅτι φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.
 35 Ὡς φάτο· χαίρε δὲ μήμη· Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦστο, μενοίνησεν δ' ἀγορεύειν·
 στῆ δὲ μέσῃ ἀγορῇ· σκῆπτρον δὲ οἱ ἐμβαλε χεῖρ
 κτῆρ' Πεισῆωρ, πεπνυμένα μήδεα εἰδώς.
 Πρῶτον ἔπειτα γέροντα καθαρπτόμενος προσεείπεν·
 40 Ὡ γέρον, οὐχ ἑκάς οὗτος ἀνὴρ (τάχα δ' εἴσαι αὖ-
 δος λαὸν ἤγειρα· μάστιγα δὲ μ' ἄλγος ἱκάνει. [τός],
 Οὐτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἐκλυον ἐρχομένοιο,
 ἦν γ' ὑμῖν σάρα εἶποι, ὅτε πρότερός γε πυθόμην,
 οὔτε τι δῆμιον ἄλλο πιφύσκειται οὐδ' ἀγορεύω·
 45 ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, δ μοι κκχὸν ἐμπεισεν οἶκον,
 δοῖά τοι μὲν πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ἔς ποτ' ἐν ὑμῖν
 τοῖςδεσσιν βασιλευε, πατήρ δ' ὥς ἤπιος ἦεν·
 νῦν δ' αὖ καὶ πολλὸν μείζον, δ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα
 πάγῃ διαρράσει, βίοντον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει.
 50 Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέγρχον οὐκ ἐθελοῦσιν,
 τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱες, οἱ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἀριστοί·
 οἱ πατὴρ μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίζασι νέεσθαι,
 Ἰκαρίου, ὡς κ' αὐτὸς ἐδιδόναίτο θυγάτρα,
 δοίη δ' ὧ κ' ἐθέλοι καὶ οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι.
 55 Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἡματι πάντα,
 βῶς ἱερύοντες καὶ οἷς καὶ πίνοντας αἶγας,
 εἰλαπινάουσι πίνουσι τε αἶθρα οἶνον
 μαφιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεστι. Οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.
 60 Ἡμεῖς δ' οὐ νύ τι τοιοῦτον ἀμυνόμεν — ἢ καὶ ἔπειτα
 λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα καὶ οὐ δεδιχηκότες ἀ κῆν —
 ἢ τ' ἂν ἀμυνήμην, εἰ μοι δύναμίς γε παρείη.
 Οὐ γὰρ ἐτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχεται, οὐδ' ἔτι καλῶς
 οἶκος ἐμὸς διόλωλε· νεμεσσήθητε καὶ αὐτοί,
 65 ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτιόνας ἀνθρώπους,
 οἱ περὶ ναιετάουσι θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆτιν,
 μή τι μεταστρέψωσιν, ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
 Λίσσομαι ἡμῖν Ζητὸς Ὀλυμπίου ἠδὲ Θέμιδος,
 ἦ τ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἡμῖν λύει ἢ δὲ καθίζει·
 70 σέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἷον ἐάσατε πένθει λυγρῷ
 τεῖρεσθ'· εἰ μή πού τι πατήρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς,
 θυμηνέων κακ' ἔρεξεν εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς·
 τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ βέζετε θυμηνέοντες,
 τούτους ὀτρύνοντες. Ἐμοὶ δὲ κε κέρδιον εἴη
 75 ὑμέας ἐσθόμεναι κειμήλιά τε πρόβασιν τε·
 εἰ γ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἂν ποτε καὶ τίσις εἴη.
 Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστῃ ποτιπυτσοίμεθα μῦθον,
 γρήματ' ἀπαιτίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη·
 νῦν δὲ μοι ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβαλλετε θυμῷ.
 80 Ὡς φάτο γυμνόμενος, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίην,

ex quo Ulysses divinus abiit cavis in navibus.

Nunc vero quis huc congregavit? quem necessitas tantum incessit] sive juniorum virorum sive eorum qui seniores sunt? an aliquem nuntium de exercitu audivit veniente, quem nobis clare enarret, quum prior audiverit? an quippiam publicum aliud declarat et concionatur? probus mihi videtur esse, utilis civis. Utinam ei ipsi Jupiter bonum perficiat, quodcunque mente sua cogitat!

Sic ait: gaudebat autem omine Ulyssis carus filius, nec inde diu sedit, sed cepit impetum concionandi; stetitque in-media concione; sceptrum autem ei imposuit immanum] præco Pisenor, prudentia consilia sciens.

Primum deinde senem alloquens dixit:

O senex, non procul hic est vir (statim autem cognosces ipse), qui populum congregavi; potissimum autem me dolor incessit.] Neque ullum nuntium de exercitu andivi veniente, quem vobis clare enarrem, quum prior audiverim: neque quicquam publicum aliud declaro nec concionor; sed meum ipsius negotium: quod mihi malum incidit domui, duplex: unum, quod patrem strenuum perdidit, qui olim inter vos] ipsos imperabat, paterque velut, mitis erat; nunc autem etiam longe majus, quod jam brevi domum omnem] prorsus evertet, victumque nostrum plane disperdet. Matri meæ proci ingruerunt nolenti, eorum virorum cari filii, qui hic quidem sunt principes: qui patris ipsius in domum reformidant ire Icarii, ut ipse dotet filiam, detque cui voluerit et qui ipsi gratus venerit.

Illi vero in nostram domum commeantes diebus omnibus, boves mactantes, et oves, et pingues capras, splendide-convivantur, bibuntque nigrum vinum temere: nostra vero plurima absumuntur. Non enim adest vir,] qualis Ulysses erat, qui malum a domo arceat.

Nos vero neutiquam sumus tales qui-arceamus: (profecto inde] ignavique reperiemur, ac non periti roboris:) aliter certe malum arcerem, siquidem mihi vis adesset.

Non enim jam tolerabilia facinora patrata sunt, neque honeste domus mea periit; indignemini et ipsi, aliosque revereamini vicinos homines, qui circumhabitant: deorum vero timete iram, ne-quid rependant, irati propter-mala facinora. Oro et per-Jovem Olympium, et per Themidem, quæ hominum concilia et solvit et cogit:

abstinete, amici, et me solum sinite dolore mæsto affligi: nisi forte quippiam pater meus, probus Ulysses, infensus malis affectit bene-creatos Achivos; quæ mihi rependentes, malis me afflicte infensi, istos incitantes. Mihi vero satius esset, vos absumere opesque-reconditas proventumque: si vos comedissetis, fortasse olim etiam retributio foret. Tandiu enim per urbem eos insectaremur verbis, bona repetentes, donec omnia reddita-essent: nunc vero mihi insanabiles dolores injicitis animo.

Sic ait iratus, ac sceptrum projecit in-terram,

δάκρυ' ἀναπρήσας· οἶκτος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, οὐδὲ τις ἔτλη
 Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμειψόμεναι χαλεποῖσιν·
 Ἀντίνοος δέ μιν ὅς αἰμευόμενος προσέειπεν·
 85 Τηλέμαχ' ὑφαγόρη, μένος ἄσπετος, ποῖον εἶπες,
 ἡμέας αἰσγύνων· ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι.
 Σοὶ δ' οὔτι μνηστήρες Ἀχαιῶν αἰτιοί εἰσιν,
 ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ τοι πέρι κέρδεα οἶδεν.
 Ἦδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἴσι τέταρτον,
 90 ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Πάντας μὲν β' ἔλπει, καὶ ὑπέρχεται ἀνδρὶ ἐκάστω,
 ἀγγελίας προΐεσα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
 Ἦ δὲ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζεν·
 στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
 95 λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἄραρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
 κοῦροι, ἐμοὶ μνηστήρες, ἐπεὶ ὅανε ὅϊος Ὀδυσσεύς,
 μίμνετε· ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰκόε φᾶρος
 ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνία νήματ' ὀληται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆιον, εἰς ὅτε κέν μιν
 100 Μοῖρ' ὀλοή καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·
 μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νεμεσῆσῃ,
 αἱ κεν ἄτερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατίσσας.
 Ὡς ἔραθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείνετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ἐνθα καὶ ἡματίη μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστὸν,
 105 νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὶ δαΐδας παραθεῖτο.
 Ὡς τριέτες μὲν ἔλθῃε δόλος καὶ ἐπείθεν Ἀχαιοῦς·
 ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπήλυθον ὦραι,
 καὶ τότε δὴ τις εἶπε γυναικῶν, ἥ σάρα ᾗδον,
 καὶ τήνγ' ἀλλύουσιν ἐρεύρομεν ἀγλαὸν ἱστὸν·
 110 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὅτ' ἀνάγκης.
 Σοὶ δ' ὧδε μνηστήρες ὑποκρίνονται, ἵν' εἰδῆς
 αὐτὸς σὺ θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
 Μητέρα σὴν ἀπόπεμψον, ἄνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι
 τῷ δτεῷ τε πατὴρ κέλεται καὶ ἀνδάνει αὐτῇ.
 115 Εἰ δ' ἔτ' ἀνιήσῃ γε πολλὸν χρόνον ὕψας Ἀχαιῶν,
 τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμὸν ἃ οἱ πέρι δῶκεν Ἀθήνη,
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλὰς,
 κέρδεα θ', οἳ οὕτω τιν' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν,
 τῶν αἰ πάρος ἦσαν ἑυπλοκαμίδες Ἀχαιαί,
 120 Τυρώ τ' Ἀλκμήνη τε εὐστέφανος τε Μυκῆνη·
 τῶν οὔτις βμοῖα νοήματα Πηνελοπείῃ
 ᾗδον· ἀτὰρ μὲν τοῦτό γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν·
 τόφρα γὰρ οὖν βίον τε τὸν καὶ κτήματ' ἔδονται,
 ὄφρα κε κείνη τοῦτον ἔρχῃ νόον, ὅντινά οἱ νῦν
 125 ἐν στήθεσι τιθεῖσι θεοί· μέγα μὲν κλέος αὐτῇ
 ποιεῖτ', αὐτὰρ σοίγε ποθὴν πολὺς βίοντοιο·
 ἡμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πῃ ἄλλῃ,
 πρὶν γ' αὐτὴν γήμασθαι Ἀχαιῶν ὧ κ' ἐθέλῃσιν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 130 Ἀντίνο', οὕτως ἐστὶ δόμων ἀέκουσαν ἀπώσσει
 ἥ μ' ἔτεχ', ἥ μ' ἔθρεψε· πατὴρ δ' ἐμὸς ἀλλοθι γαίης,
 ζῶει δ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δέ με πόλλ' ἀποτίνειν
 Ἰκαρίῳ, αἰ κ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.
 Ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἄλλα δὲ δαίμων

HOMERUS.

lacrimas profundens : commiseratio autem cepit populum
 omnem.] Tunc ceteri quidem omnes taciti erant, nec quis-
 quam ausus-est] Telemacho verbis respondere asperis ;
 Antinous vero ipsum solus respondens allocutus-est :

Telemache altoique, animi impotens, quid locutus-es,
 nos dedecorans ! vis vero nobis maculam inferre.

Tibi autem neutiquam proci Achivorum in-causa sunt,
 sed cara mater, quæ sane perquam versutias callet.

Jam enim tertius est annus, citoque aderit quartus,
 ex quo eludit animum in pectoribus Achivorum.

Omnes quidem sperare-facit, et promittit viris singulis,
 nuntios mittens ; mens autem ei alia cogitat.

Ipsa vero dolum hunc alium in mente excogitavit :

exorsa magnam telam in ædibus texebat,
 subtilem et immensam ; continuoque nos allocuta-est :

juvenes, mei proci, quandoquidem obiit divinus Ulysses,
 mane!e, urgentes meas nuptias, donec vestem
 perfecero (ne mihi vana fila pereant)

Laerti heroi sepulcralem ; in tempus quo ipsum
 fatum triste abstulerit longum-sternentis mortis ;

ne-quæ me in populo mulierum-Achivarum culpot,
 si absque tegumento jaceat, multa qui-possedit.

Sic ait ; nobis vero inde ei obsecutus-est animus generosus.

Atque ibi interdiu quidem texebat magnam telam,
 per-noctes vero dissolvebat, postquam faces sibi-apposuerat.

Sic triennio quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis :
 sed quum quartus venit annus, et advenerunt horæ,

tum vero demum aliqua dixit mulierum, quæ bene norat,
 et ipsam dissolventem invenimus pulcram telam.

Sic eam quidem perfecit, etiam nolens, per necessitatem.

Tibi vero sic proci respondent, ut scias

ipse tuo animo, sciantque omnes Achivi.

Matrem tuam dimitte ; jube autem ipsam nubere
 illi, cuicumque pater jusserit, et qui placuerit ipsi.

Si vero adhuc vexabit multo tempore filios Achivorum,
 ea cogitans in animo, quæ ei abunde dedit Minerva,

operaque scire præpulcra, et mentem bonam,
 et versutias, quales nondum ullam audivimus nec veterum,

earum quæ olim fuerunt pulcris-comis Achivæ,
 Tyroque, Alcmeneque, pulcramque-coronam-gerens Myce-

ne :] harum nulla similia commenta Penelopæ

norat : at hoc quidem probum non cogitavit :

tamdiu igitur victumque tuum et bona edent,

quamdiu illa hunc habebit animum, quem illi nunc

in pectoribus posuere dii : magnam quidem gloriam sibi
 comparat, at tibi desiderium multi victus (divitiarum) :

nos vero necad negotia nostra prius ibimus, nec usquam alio,
 antequam ipsa nupserit Achivorum cuicumque voluerit.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Antinoe, nullo-modo fas-est ex-ædibus invitam expellere

quæ me peperit, quæ me enutrivit ; pater autem meus alibi
 terræ,] vivit ille, vel mortuus-est : durum vero me multa red-

dere] Icario, si ipse volens matrem dimisero.

Ex patre enim mala patiar, aliaque deus

136 δώσει· ἐπεὶ μήτηρ στυγερὰς ἀρήσεται· Ἐρινύς,
οἴκου ἀπερχομένη· νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
ἔσσεται· ὥς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνέψω.
Ἵμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νεμεσίζεται αὐτῶν,
ἔτι μοι μεγάρων, ἅλλας δ' ἀλεγύνετε δαίτας,
140 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
Εἰ δ' ὑμῖν δοκεῖ τόδε λωίτερον καὶ ἄμεινον
ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοντι νῆποιον δλέσθαι,
καίρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβόσσομαι αἰὲν ἐόντας,
αἱ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
145 νῆποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἐντοσθεν ὀλοισθε.
Ὡς φάτο Τηλέμαχος· τῷ δ' αἰετὸν εὐρύοπα Ζεὺς
ὕψοθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος προέηκε πέτεσθαι.
Τῷ δ' ἔως μὲν ῥ' ἐπέοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο,
πλησίω ἀλλήλοισι τιτανομένω πτερύγεσσιν·
150 ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύρρημον ἱκέσθην,
ἐνθ' ἐπιδινηθέντε τιναζάσθην πτερὰ πολλὰ,
ἐς δ' ἰδέσθην πάντων κεφαλὰς, ὅσσοντο δ' ὀλεθρον·
δρυψαμένω δ' ὀνύχῃσι παρειὰς, ἀμφὶ τε δειράς,
δεξιῶ ἤϊκνεν διὰ τ' οἰκία καὶ πόλιν αὐτῶν.
155 Θάμβησαν δ' ὄρνιθας, ἐπεὶ ἶδον ὄρθαλμοῖσιν
ῥωμηναν δ' ἀνὰ θυμὸν ἄπερ τελέεσθαι ἐμελλον.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἥρων Ἀλιθέρτης
Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἷος ὁμηλικῆν ἐκέκαστο
ὄρνιθας γνῶναι καὶ ἐνείσιμα μυθήσασθαι·
160 ὁ σπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακῆσιν, ὅττι κεν εἴπω·
μνηστῆρσιν δὲ μάλιστα πικρυσκόμενος τάδε εἴρω.
Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλινδεταί· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
δὴν ἀπάνευθε φίλων ὦν ἔσσεται, ἀλλὰ που ἤδη
165 ἐγγὺς ὢν τοῖςδεσσι φόνον καὶ Κῆρα φυτεύει
πάντεσσιν· πολέσιν δὲ καὶ ἄλλοισιν κακὸν ἔσται,
οἱ νεμόμεσθ' Ἰθάκην εὐδείελον. Ἀλλὰ πολὺ πρὶν
φραζώμεσθ', ὅς κεν καταπαύσομεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
παυέσθων· καὶ γάρ σφιν ἄφαρ τόδε λωῖόν ἐστιν.
170 Οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι, ἀλλ' εὖ εἰδώς·
καὶ γὰρ ἐκείνῳ φημι τελευτηθῆναι ἅπαντα,
ὥς οἱ ἐμυθεόμην, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ δέ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
φῆν, κακὰ πολλὰ παθόντ', ὀλέσαντ' ἀπο πάντας ἐταί-
175 ἄγνωστον πάντεσσιν ἐεικοστῇ ἐνιαυτῷ [ρους,
οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἦν·
ὦ γέρον, εἰ δ' ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν, [δα·
οἴκαδ' ἰὼν, μὴ τοῦ τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσω·
180 ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἄμεινον μαντεύεσθαι.
Ὅρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς Ἥελίοιο
φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναῖσιμοι· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ὠλοτο τῆλ'· ὥς καὶ σὺ καταφύσῃσαι σὺν ἐκείνῳ
ῥῥελες· οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπέειν ἀγόρευες,
185 οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὦδ' ἀνείης,
σὺ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, αἱ κε πόρῃσιν.
Ἄλλ' ἐκ τοῖ ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
αἱ κε νεώτερον ἄνδρα, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς,

dabit; quippe mater odiosas imprecabitur Furias,
a-domo discedens; reprehensio vero mihi ex hominibus
erit: itaque nunquam hunc ego sermonem dicam.
Vester vero siquidem animus indignatur ipsorum,
exite mihi domo, aliasque parate dapes,
vestra bona comedentes, alternantes per domos.
Si vero vobis videtur hoc satius et melius
esse, viri unius victum impune perdere,
absumite; ego vero deos invocabo sempiternos,
si unquam Jupiter dederit vindictæ opera fieri:
inulti forte deinde intra domos perieritis.

Sic ait Telemachus: huic vero duas-aquilas late-sonans Jupi-
ter] ex-alto a vertice montis demisit volantes.
Hæ autem aliquamdiu quidem volabant cum flatibus venti,
propinquæ invicem, contendentes alis:
sed quum jam ad-mediā concionem clamosam pervenissent,
ibi in-gyrum-flexæ concusserunt alas densas,
aspexeruntque omnium capita, portendebantque mortem:
atque ut se-laniarant unguibus circa malas et colla,
ad-dextram volarunt perque iedes et per urbem ipsorum.
Admirati-sunt autem aves, postquam viderunt oculis,
agitaruntque in animo, quæ perfectum-iri imminabat.
Inter-hos vero et locutus-est senex heros Halitherses
Mastorides: hic enim solus aquales superabat
auguria dijudicando et fatalia edicendo:
hic ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit:

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō:
procis vero potissimum significans hæc dico.
Illis enim ingens periculum imminet: non enim Ulysses
diu seorsum ab-amiciis suis aberit; sed alicubi jam,
prope quum-sit, his eadē et fatum struit
omnibus; pluribus vero etiam aliis malum erit,
qui habitamus Ithacā undique-conspiciam. Sed longe ante
consideremus, quomodo ipsos conpescamus: ii vero etiam
per-se] quiescant: etenim ipsis continuo hoc utilius est.
Non enim inexpertus vaticinor, sed bene sciens:
etenim illi dico perfecta-esse omnia,
ut ei narraveram, quando ad-Ilium ascendebant
Argivi, cumque ipsis abiit ingeniosus Ulysses:
dixi, eum mala multa passum, amissisque omnibus sociis,
incognitum omnibus, vicesimo anno
domum venturum: hæc jam nunc omnia perficiuntur.

Hunc rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allocutus-
est:] o senex, eia age nunc vaticinare tuis liberis,
domum profectus, ne forte quid mali patiantur in-posterum:
hæc autem ego te longe sum præstantior vaticinatu.
Aves vero multæ sub radiis solis
volitant, neque omnes sunt fatales; ceterum Ulysses
periit procul: utinam etiam tu periisse cum illo
deberes: non tanta vaticinans concionareris,
nec Telemachum iratum sic incitares,
tuæ domui donum exspectans, si quod præbeat.
Sed tibi edico, quod et perfectum erit:
si juniorem virum, veteraque multaue sciens,

παρσάμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
 190 αὐτῷ μὲν οἱ πρῶτον ἀνιηρέστερον ἔσται·
 [πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεται εἵνεκα τῶνδε·]
 σοὶ δέ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν ἦν κ' ἐνὶ θυμῷ
 τίνων ἀσχάλλης· χαλεπὸν δέ τοι ἔσσεται ἄλγος.
 Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτός·
 195 μητέρα' ἔην ἐς πατρός ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἔδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Οὐ γὰρ πρὶν παύσεσθαι οἶομαι ὕψας Ἀχαιῶν
 μνηστῆρας ἀργαλέης· ἐπεὶ οὔτινα δεῖδιμεν ἔμπης,
 200 οὔτ' οὐδ' Τηλέμαχον, μάλ' αὖ περ πολύμυθον ἔόντα·
 οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ', ἦν σὺ, γεραιέ,
 μυθεάαι ἀκράαντον, ἀπερθάνει δ' ἔτι μᾶλλον.
 Χρήματα δ' αὖτε κακῶς βεδρῶσεται, οὐδέ ποτ' ἴσα
 ἔσσεται, ὅφρα κεν ἦγε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς
 205 ὃν γάμον· ἡμεῖς δ' αὖ ποτιδέγμενοι ἡματα πάντα,
 εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδιόνομεν, οὐδὲ μετ' ἄλλας
 ἐργόμεθ' ἐς ἐπεικέας ὅππῃ μὲν ἔστιν ἐκάστω.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Εὐρύμαχ' ἡδὲ καὶ ἄλλοι, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
 210 ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἐτι λίσσομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 ᾗδ' γὰρ τὰ ἴσασι θεοὶ καὶ πάντας Ἀχαιοί.
 Ἄλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκος' ἐταίρους,
 οἳ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσσωσι κελεύθον.
 Εἰμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 215 νόστον πευσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο·
 ἦν τίς μοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὅσων ἀκούσω
 ἐκ Διός, ἥτε μάλιστα φέροι κλέος ἀνθρώποισιν.
 Εἰ μὲν κεν πατρός βίοτον καὶ νόστον ἀκούσω,
 ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἐτι τλαίην ἐνιαυτόν·
 220 εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσω μηδ' ἐτ' ἔόντος,
 νοστήσας δὲ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν
 στήμα' τέ οἱ χεύω καὶ ἐπὶ κτέρεια κτερίζω
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω.

Ἦτοι θγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο. Τοῖσι δ' ἀνέστη
 225 Μέντωρ, ὃς β' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦεν ἐταῖρος,
 καὶ οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
 πείθεσθαι τε γέροντι καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν·
 ὃ σπῆν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Κέλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
 230 μήτις ἐτι πρόφρων, ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτῶχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἰσίμα εἰδῶς,
 ἄλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη καὶ αἰσυλα βέζοι.
 Ὡς οὕτως μέμνηται Ὀδυσῆος θεοῖο
 λῶν, οἷσιν ἀνασσα, πατήρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν.
 235 Ἄλλ' ἦτοι μνηστῆρας ἀγῆνορας οὔτι μεγαίρω
 ἔρπειν ἔργα βίαια κακοῖρα φησὶ νόοιο·
 σφᾶς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς κατέδουσι βιαίως
 οἶκον Ὀδυσῆος, τὸν δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
 Νῦν δ' ἄλλω δῆμῳ νεμεσίζομαι, οἷον ἅπαντες
 240 ἦσθ' ἀνερ, ἀτὰρ οὔτι καθαπτόμενοι ἐπέεσσιν
 παύρους μνηστῆρας κατερύκετε πολλοὶ ἔόντες.
 Τὸν δ' Εὐηνόριδης Λεωκόριτος ἀντίον ἤυδα·

deceptum verbis incitaveris ad-irascendum,
 ei quidem ipsi primum perniciosius erit ;
 [efficere autem omnino nihil poteris illorum gratia :]
 tibi vero, senex, multam infligemus, quam in animo
 luens ægre-feras : gravisque tibi erit dolor.
 Telemacho autem in primis ego suadebo ipse :
 matrem suam ad patris domum jubeat redire ;
 ei vero ibi nuptias facient, et parabunt dotem
 amplam valde, quantam convenit caram filiam comitari.
 Non enim antea quieturos puto filios Achivorum
 a-conjugii-ambitu molesio ; quia neminem timemus omnino,
 nec sane Telemachum, valde licet multiloquus sit :
 neque vaticinium curamus, quod tu, senex,
 loqueris irritum ; odio-eris autem adhuc magis.
 Bona vero rursus male absumentur, neque unquam paria
 erunt, dum hæc (Penelope) differat Achivos
 suis nuptiis ; nos vero rursus, exspectantes diebus omnibus,
 propter virtutem contendimus, neque ad alias
 imus, quas conveniens ducere est unicuique.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est : Eurymache atque alii quotquot proci estis generosi,
 de-istis quidem non vos amplius oro, neque concionor :
 jamjam enim hæc sciunt dii et omnes Achivi.
 Sed age mihi date navem celerem, et viginti socios,
 qui mihi hinc et illinc pertranseant viam maris.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris diu absentis,
 si quis mihi dicat mortalium, aut rumorem audiam
 ex Jove, quæ potissimum fert famam hominibus.
 Si quidem patris vitam et reditum audivero,
 sane, vexatus licet, adhuc perduraverim in-annum :
 si vero mortuum audivero, neque amplius superstitem,
 reversus jam inde caram in patriam terram,
 tumultum illi aggeram, et parentalia perficiam
 plurima, quanta decet, et viro matrem dabo,

Ille quidem sic locutus conseedit. His autem surrexit
 Mentor, qui Ulyssis eximii erat sodalis ;
 et is ei proficiscens in navibus, commisit domum totam,
 utque-paraerent seni, et ipse firme omnia custodiret :
 qui-ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō :
 ne quis amplius benignus, mansuetus et mitis sit
 sceptriger rex, neque mente justa sciens,
 sed semper difficilisque sit, et injusta faciat.
 Adeo nullus recordatur Ulyssis divini
 civium, quibus præfuit, paterque velut mitis erat.
 Verum enimvero procos superbos nequaquam invidéo
 committere facinora violenta malis-consiliis mentis :
 sua enim objectantes capita comedunt violenter
 domum Ulyssis, quem non-amplius putant reditum-esse.
 Nunc autem cetero populo succenseo, quod-adeo omnes
 sedeatis muti, ac neutiquam adorientes verbis
 pauciores procos compescatis, multi quum-sitis.

Hunc autem Evenorides Leocritus contra allocutus-est :

Μέντορ ἀταρτηρὲ, φρένας ἤλεε, ποῖον ξειπέε,
 ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν. Ἀργαλέον δὲ
 245 ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχίσσασθαι περὶ δαιτί.
 Εἴπερ γάρ κ' Ὀδυσσεὺς Ἰθακῆσιος αὐτὸς ἐπελθὼν
 δαινυμένους κατὰ δῶμα ἐὼν μνηστῆρας ἀγαυοὺς
 ἐξελάσαι μεγάροιο μενοινήσει' ἐνὶ θυμῷ,
 οὐ κέν οἱ κεχάροτο γυνή, μάλα περ χατέουσα,
 250 ἐλθόντ'. ἀλλὰ κεν αὐτοῦ ἀεικέα πότμον ἐπίσποι,
 εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο· σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν ξειπες.
 Ἄλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκίδνασθ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος·
 τούτῳ δ' ὀτρυνέει Μέντωρ δδὼν ἡδ' Ἀλιθέρης,
 οἷτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώιοι εἰσιν ἑταῖροι.
 255 Ἄλλ', δῖω, καὶ δηθὰ καθήμενος, ἀγγελιάων
 πύσεται εἰν Ἰθάκῃ, τελείει δ' ὁδὸν οὐποτε ταύτην.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὰν πρὸς δώμαθ' ἕκαστος
 μνηστῆρες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θεῖου Ὀδυσῆος.
 260 Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθε κιὼν ἐπὶ θίνα θαλάσσης,
 χεῖρας νιψάμενος πολλῆς ἄλδος, εὐχετ' Ἀθήνη·
 Κλυθί μοι, δ' χθιζὸς θεὸς ἡλυθεὶς ἡμέτερον δῶ,
 καὶ μ' ἐν νηὶ κέλευσας ἐπ' ἡεροειδέα πόντον,
 νόστον πευσόμενον πατὴρ δὴν οἰχομένοιο,
 265 ἔρχεσθαι· τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί,
 μνηστῆρες δὲ μάλιστα, κακῶς ὑπερηνόροντες.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος· σχεδόνθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι ἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα περὶόντα προσεΐδα·
 270 Τηλέμαχ', οὐδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσσεια οὐδ' ἀνοήμων.
 Εἰ δὴ τοι σὺ πατὴρ ἐνέστακται μένος ἧδ',
 οἷος ἐκεῖνος ἦν τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε,
 οὐ τοι ἐπειθ' ἄλγῃ δδὼς ἔσσεια οὐδ' ἀτέλεστος·
 εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἔσσι γόνος καὶ Πηνελοπέης,
 275 οὐ σέ γ' ἔπειτα ἔολπα τελευτήσῃν ἂ μνησθῆαι.
 Παῖροι γάρ τοι παῖδες ὁμοιοὶ πατρὶ πέλονται·
 οἱ πλεόνες κακίους, παῦροι δέ τε πατὴρ ἀρείους.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὐδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσσεια οὐδ' ἀνοήμων,
 οὐδέ σε πάγχυ γε μήτις Ὀδυσσεὺς προέλοιπεν,
 280 ἄλπωρή τοι ἔπειτα τελευτήσαι τάδε ἔργα.
 Τῷ νῦν μνηστῆρων μὲν ἕα βουλὴν τε νόον τε
 ἀφραδέων, ἐπεὶ οὔτε νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι·
 οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν,
 ὅς δ' ἔστι σχεδὸν ἔστιν, ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσθαι.
 285 Σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεια ἦν σὺ μενοινῆς.
 Τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι,
 ὅς τοι νῆα θοὴν στελέω καὶ ἅμ' ἐφομαι αὐτός.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν δμῖλει,
 σπλισσόντ' ἥϊα καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα,
 290 ὅλων ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἄλριτα, μυελὸν ἀνδρῶν,
 δέρμασιν ἐν πυκννοῖσιν· ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους
 αἶψ' ἐθελοντῆρας συλλέξομαι· εἰσὶ δὲ νῆες
 πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέαι ἡδὲ παλαιαί·
 τῶν μὲν τοι ἐγὼν ἐπιόχομαι ἥτις ἀρίστη,
 295 ὥκα δ' ἐποπλίσσαντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη, κόυρη Διός· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν

Mentor noxie, ingenio stolidè, quale locutus-es,
 nos adhortans ut-compescant! Difficile vero erit
 245 viris etiam pluribus pugnare nobiscum de convivio.
 Etenim si Ulysses Ithacensis ipse adveniens
 convivantes per domum suam procos illustres
 expellere domo cogitaret in animo,
 non ipso lætaretur uxor, quantumvis valde desiderans,
 veniente; sed is ibi sævam mortem obiret,
 si cum-pluribus pugnaret; tu vero non recte locutus-es.
 Sed age, cives quidem dispergamini ad opera unusquisque;
 huic autem properabit Mentor iter, et Halitherses,
 qui ei a principio paterni sunt amici.
 Sed, puto, etiam diu sedens, nuntios
 percontabitur in Ithaca; perficiet vero iter hoc nunquam.
 Sic igitur locutus-est, solvitque concionem celerem.
 Atque hi quidem dispergebantur suam ad domum quisque:
 proci vero ad ædes iverunt divini Ulyssis.
 Telemachus autem seorsum profectus ad litus maris,
 manus quum-lavisset e-cano mari, supplicabat Minervæ:
 Audi me, qui heri deus venisti nostram domum,
 et me in navi jussisti per obscurum pontum,
 reditum sciscitaturum patris diu absentis,
 proficisci: hæc vero omnia impediunt Achivi,
 proci autem potissimum, male superbientes.
 Sic ait precans: prope autem illum venit Minerva,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce;
 et eum compellans verbis alatis allocuta-est:
 Telemache, neque in-posterum ignavus eris, nec impru-
 dens.] Si quidem tibi tui patris instillatus-est animus fortis,
 qualis ille erat ad-perficiendum opusque dictumque,
 non tibi deinde vanum iter erit, neque irritum:
 si vero non illius es filius et Penelopes,
 non te-quidem deinde spero perfecturum-esse quæ moliris.
 Pauci etenim filii similes patri sunt;
 plerique pejores, pauci vero patre meliores.
 Sed quoniam neque in-posterum ignavus eris nec imprudens,
 nec te penitus prudentia Ulyssis reliquit,
 spes tibi deinceps est te perfecturum hæc opera.
 Ideo nunc procorum quidem sine consiliumque mentemque
 insipientium, quoniam neutiquam prudentes, nec justis sunt;
 neque omnino sciunt mortem, ac fatum atrum,
 quæ jam illis imminet, die uno omnes ut-pereant.
 Tibi vero profectio non-amplius longe aberit quam tu moliris.
 Talis enim tibi amicus ego paternus sum,
 qui tibi navem celerem parabo, et simul comitabor ipse.
 Sed tu quidem ad domos profectus procis intersis,
 apparaque viatica et vasis conde singula,
 vinum in amphoris, et farinam, medullam hominum,
 utribus in densis; ego vero per populum socios
 statim voluntarios colligam: sunt autem naves
 multæ in circumflua Ithaca, novæ et veteres:
 harum quidem tibi ego providebo eam quæ optima sit;
 statimque instructam deducemus in-latum mare.
 Sic dixit Minerva, filia Jovis: neque amplius diu

Τηλέμαχος παρέμεινεν, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.
 Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιγμένος ἦτορ·
 εὔρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγένορας ἐν μεγάροισιν,
 300 αἵγας ἀνιέμενους, σιάλους θ' εὖντας ἐν αὐλῇ.
 Ἀντίνοος δ' ἰδὺς γέλασας κίε Τηλεμάχοιο·
 ἔν τ' ἄρα οἱ φῶ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ' ὕφαγόρη, μένος ἄσχετε, μή τι τοι ἄλλο
 ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
 305 ἀλλὰ μοι ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, ὥς τὸ πάρος περ.
 Ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί,
 νῆα καὶ ἐξαίτους ἐρέτας, ἵνα θάσσον ἔκῃαι
 ἐς Πύλον ἡγαθὴν μετ' ἀγαυοῦ πατρὸς ἀκούην.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ὑδα·
 310 Ἀντίνο', οὐπὼς ἐστίν ὑπερβιάλοισι μεθ' ὑμῖν
 δαίνυσθαι τ' ἀκέοντα καὶ εὐφραίνεσθαι ἔκῃον.
 Ἦ οὐχ ἄλις ὥς τὸ πάροισιν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 κτήματα; ἐμὰ, μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα;
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμι καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων
 315 πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι ἀέζεται ἐνδοθι θυμὸς,
 πειρήσω ὅς κ' ὑμῖν κακὰς ἐπὶ Κῆρας ἰήλω,
 ἢ ἐ Πύλονδ' ἐλθὼν, ἢ αὐτοῦ τῶδ' ἐνὶ δήμῳ.
 Εἴμι μὲν — οὐδ' ἄλλη δδὸς ἔσσεται ἣν ἀγορεύω —
 ἔμπορος· οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἐρετῶν
 320 γίγνομαι· ὥς νῦν που ὑμῖν εἰσάτο κέρδιον εἶναι.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσας; Ἀντινόοιο
 βεῖα· μνηστῆρες δὲ δόμον κατὰ δαῖτα πένοντο.
 Οἱ δ' ἐπελώδευσαν καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν·
 ὣς δὲ τις εἶπεσκε νέων ὑπερνηορόντων·
 325 Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει·
 ἢ τίνας ἐκ Πύλου ἀεὶ ἀμύντορας ἡμαθόντας,
 ἢ θγε καὶ Σπάρτηθεν ἐπεὶ νῦν περ ἵεται αἰνῶς·
 ἢ καὶ εἰς Ἐφύργην ἐθέλει, πείραν ἄρουραν,
 ἐλθεῖν, ὄφρ' ἐνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνείκη,
 330 ἐν δὲ βάλῃ κρητῆρι καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσει.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερνηορόντων·
 τίς δ' οἶδ' εἴ κε καὶ αὐτὸς ἰὼν κολῆας ἐπὶ νηὸς
 τῆλε φίλων ἀποληται, ἀλώμενος, ὥς περ Ὀδυσσεύς;
 οὕτω κεν καὶ μᾶλλον ὀφείλλειν πόνον ἄμμιν·
 335 κτήματα γὰρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκία δ' αὖτε
 τούτου μητέρι δοίμεν ἔξιν ἢ δ' ὅστις ὀπυίοι.
 Ὡς φάν' ὁ δ' ὑφόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρός,
 εὐρύν, θβι νηὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο
 ἐσθῆς τ' ἐν χηλοῖσιν ἄλις τ' εὐώδεις ἔλαιον·
 340 ἐν δὲ πίθοι οἰνοῖο παλαίου ἡδυπότοιο
 ἔστασαν, ἄκρητον θείον ποτὸς ἐντὸς ἔγοντες,
 ἐξείης ποτὶ τοίχον ἀρρήροτες· εἶποτ' Ὀδυσσεύς·
 οἴκαδε νοστήσειε καὶ ἀλγέα πολλὰ μογήσας.
 Κληῖσται δ' ἔπесαν σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι,
 345 δικλίδες· ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἡμαρ
 ἔσχ', ἢ πάντ' ἐφύλασσε νόου πολυῖδρεϊσιν,
 Εὐρύκλει', Ὡπὸς θυγάτηρ Πεισηνορίδαο.
 Τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη θάλαμόνδε καλέσας·
 Μαί', ἄγε δὴ μοι οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄρυσσον
 350 ἡδύν, ὅστις μετὰ τὸν λαρώτατος ὅν σὺ φυλάσσεις,

Telemachus morabatur, postquam deae audierat vocem.

Profectusque est ire ad domum, suo mœstus animo :

invenit autem procos superbos in ædibus ,

capras excoriantes, porcosque assantes in aula.

Antinous autem ridens obviam ivit Telemacho ;

inque ejus hæsit manu, verbumque dixit et elocutus est :

Telemache altoique, animi impotens, ne-quid tibi aliud

in pectoribus malum sit-curæ opusque verbumque,

sed mihi ede, et bibe, sicut antea quidem.

Ista autem tibi plane omnia perficient Achivi,

navem, et delectos remiges, ut ocyus pervenias

in Pylum divinam, ad-quærendam inclyti patris famam.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est :

[Antinoe, nequaquam licet insolentibus cum vobis

convivarique invitum, et lætari quietum.

An non satis est, quod antea absumsistis multas et eximias

possessiones meas, proci; ego autem adhuc infans eram?

Nunc vero quum jam adultus sum, et aliorum orationem

audiens] percipio, et jam mihi augescit intus animus,

tentabo, quomodo vobis malum fatum immittam,

sive Pylum profectus, sive hic, hoc in populo.

Proficiscar quidem (neque vanum iter erit, quod dico),

in-aliena-navi; neque enim navis compos, nec remigum

fio : sic utique vobis visum est melius esse.

Dixit, et ex manu manum traxit Antinoi

facile : proci autem per domum convivium apparabant.

Hi vero cavillabantur et illudebant ei verbis :

sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :

Profecto magnopere Telemachus cædem nobis molitur :

aut aliquos ex Pylo ducet auxiliares arenosa,

aut ille etiam ex Sparta; quandoquidem sane cupit velic-

menter;] aut etiam in Ephryam vult, pinguem terram,

proficisci, ut inde mortifera venena afferat,

injiciatque crateri, et nos omnes perdat.

Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium :

quis vero scit, an non et ipse profectus cava in navi,

longe ab-amicis pereat, errans, sicut Ulysses?

Sic etiam magis augeret laborem nobis :

bona enim omnia divideremus, domum vero tum

illius matri daremus habendam, atque ei, qui illam duxerit.

Sic dixere : ille vero in-alte-tectum penum descendit pa-

tris,] amplum, ubi cumulatam aurum et æs jacebat,

vestisque in cistis, abundeque odoriferum oleum :

ibique dolia vini veteris dulcis-potu

stabant, merum divinum potum in-se continentia,

ordine ad murum aptata : si-quando Ulysses

domum reverteretur, etiam dolores multos passus.

Clausiles vero impositæ erant fores accurate aptatæ,

bifores : intus autem mulier proma noctesque diesque

erat, quæ omnia asservabat mentis magna-prudentia,

Euryclea, Opis filia Pisenoridæ.

Hanc tum Telemachus allocutus est, in-penum vocatam :

Nutrix, age jam mihi vinum in amphoris hauri

suave, quale post illud dulcissimum est, quod tu servas,

καῖνον οἰομένη τὸν κάμμορον· εἴποθεν ἔλθοι
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξας.
 Δώδεκα δ' ἐμπλήσον καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας.
 Ἐν δέ μοι ἀλφίτα χεῦον εὐβράφεισι δοροῖσιν·
 355 εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληράτου ἀλφίτου ἀκτῆς.
 Αὐτὴ δ' οἷη ἴσθι· τὰ δ' ἄθροα πάντα τετύχθω·
 ἑσπέριος γὰρ ἐγὼν αἰρήσομαι, δαπνότε κεν δὴ
 μήτηρ εἰς ὑπερῷ' ἀναβῇ κοῖτου τε μέδεται.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 360 νόστον πεισόμενος πατρὸς φίλου, ἣν που ἀκούσω.
 Ὡς φάτο· κόκυσεν δὲ φίλῃ τροφῇς Εὐρύκλεια,
 καὶ β' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἔπλετο; πῇ δ' ἐθέλεις ἰέναι πολλὴν ἐπὶ γαῖαν,
 365 μούσους ἐὼν ἀγαπητός; ὃ δ' ὤλετο τηλόθι πάτρης
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ.
 Οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράσσονται ὅπισσω,
 ὥς κε δόλω φθίης· τάδε δ' αὐτοὶ πάντα δάσσονται.
 Ἀλλὰ μὲν αὖθ' ἐπὶ σοῖσι καθήμενος· οὐδέ τί σε χρὴ
 370 πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον κακὰ πάσχειν οὐδ' ἀλάλησθαι.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ
 θάρσει, μαῖ'· ἐπεὶ οὐτοὶ ἄνευ θεοῦ ἔδε γε βουλῇ.
 Ἀλλ' ὁμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι,
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν ἐνδεκάτῃ τε δυωδεκάτῃ τε γένηται,
 375 ἢ αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκούσαι·
 ὥς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χροᾶ καλὸν ἰάπτη.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ θεῶν μέγαν ὄρκον ἀπώμυυ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ὁμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὄρκον,
 αὐτίκ' ἔπειτ' αἱ οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσεν,
 380 ἐν δέ οἱ ἀλφίτα χεῦον εὐβράφεισι δοροῖσιν·
 Τηλέμαχος δ' ἐς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλεμάχῳ δ' εἰκυῖα κατὰ πόλιν ὄψετο πάντῃ,
 καὶ ῥα ἐκάστω φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον·
 385 ἑσπερίου δ' ἐπὶ νῆα θοὴν ἀγέρεσθαι ἀνώγει.
 Ἥ δ' αὖτε Φρονόιοι Νοήμονα φαίδιμον υἱὸν
 ἤτε νῆα θοήν· ὃ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.
 Δύσετό τ' ἥελιος σκιδνόντ' οὐρανὸν ἀγυαί.
 Καὶ τότε νῆα θοὴν ἔλαδ' εἵρυσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
 390 ὅπλ' ἐτίθει, τά τε νῆες εὖσσελμοι φορέουσιν.
 Στήσε δ' ἐπ' ἑσχατῇ λιμένος, περὶ δ' ἐσθλοὶ ἑταῖροι
 ἄθροοι ἡγερέθοντο· θεὰ δ' ὠτρυνεν ἑκάστον.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 βῆ δ' ἱμεναὶ πρὸς δώματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο·
 395 ἐνθα μνηστήρεσσιν ἐπὶ γλυκύν ὕπνον ἔχευεν,
 πλάξας δὲ πίνοντας· χειρῶν δ' ἐκβαλλε κύπελλα.
 Οἱ δ' εὐδεῖν ὠρυντο κατὰ πόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 εἶατ', ἐπεὶ σφίσις ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 400 ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων εὐναιεταόντων,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἦδ' καὶ αὐδὴν·
 Τηλέμαχ', ἦδ' ἡμὲν τοι εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 εἶατ' ἀπαρήμενοι, τὴν σὴν ποτιδέμενοι ὁρμήν·
 ἄλλ' ἴομεν, μὴ δὴθὰ διατρίβωμεν ὀδοῖο.

illum exspectans infelicem, siquando venerit
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.
 Duodecim vero imple, et operculis apta omnes
 Ac mihi farinam infunde bene-consutis utribus :
 viginti autem sint mensuræ molitæ frumenti farinæ.
 Ipsa vero sola scias : hæc autem conferta omnia adsint :
 sub-noctem enim ego ea accipiam, quando jam
 mater in superna-conclavia ascenderit, somnumque cogitarit.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris cari, siubi audiero.
 Sic dixit ; ejulavit vero cara nutrix Euryclea,
 et lugens, verbis alatis eum allocuta est :
 Cur vero tibi, care fili, in mente hæc cogitatio
 est? quonam autem vis ire multam per terram,
 solus quum-sis filius dilectus? ille vero periit longe a-patria,
 generosus Ulysses, alieno in populo.
 Hi vero tibi statim profecto mala machinabuntur posthæc,
 ut dolo pereas ; hæc vero ipsi omnia dividunt.
 Verum mane hic, tuis insidens ; neque omnino te oportet
 per pontum infructuosum mala pati, neque errare.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] confide, nutrix : quippe nequaquam sine deo hoc consili-
 um est.] Sed jura, te non matri caræ hæc dicturum,
 priusquam quando undecimaque duodecimaque dies affuerit,
 aut ipsa desiderarit, et me-discessisse resciverit :
 ut ne flets corpus pulcrum lædat.
 Sic igitur dixit ; anus vero deorum magnum jusjurandum
 juravit.] Ac postquam juraverat, perfeceratque jusjurandum,
 statim inde illi vinum in amphoris hausit ;
 atque ei farinam infudit bene-consutis utribus ;
 Telemachus vero domos ingressus, cum-procis versabatur.
 Tum rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva ;
 Telemachoque assimilata urbem obibat quaquaversam,
 et singulis viris astans dicebat sermonem :
 vesperi vero ad navem celerem congregari jubebat.
 Ipsa autem porro Noemonem, Phronii clarum filium,
 poscebat navem celerem ; ille vero ipsi lubens promisit.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.
 Et tunc navem celerem in-mare protraxit, omniaque in ipsa
 armamenta posuit, quæ naves bene tabulatæ ferunt ;
 statuitque in extremitate portus ; circum autem strenui socii
 frequentes congregabantur : deaque hortabatur singulos.
 Tunc rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva :
 festinavit ire ad ædes Ulyssis divini ;
 ibi procis dulcem somnum infudit,
 fallebatque hibernes ; e-manibusque ipsis excutiebat pocula.
 Hi autem dormitum festinabant in urbem, neque amplius diu
 sedebant, quia ipsis somnus palpebris incidebat.
 Sed Telemachum allocuta est cæsiis-oculis Minerva,
 evocatum ex-ædibus bene-habitatis,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce :
 Telemache, jam quidem tibi bene-ocreati socii
 sedent ad-remigium, tamen exspectantes impulsu :
 sed eamus, ne diutius differamus iter.

- 408 Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο Παλλὰς Ἀθήνη
 καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἔγνια βαίνει θεοῖο.
 Αὐτὰρ ἔπει β' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
 εἶδον ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ καρχηκομόωντας ἑταίρους.
 Τοῖσι δὲ καὶ ματέειρ ἱερὴ ἱς Τηλέμαχοιο·
 410 Δεῦτε, φίλοι, ἥϊα φερώμεθα· πάντα γάρ ἡδὴ
 ἄθρο' ἐνὶ μεγάρῳ μῆτηρ δ' ἐμοὶ οὔτι πέπυσται,
 οὐδ' ἄλλαι δμῳαί, μία δ' οἴη μῦθον ἄκουσεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.
 Οἱ δ' ἄρα πάντα φέροντες εὐσσελμῳ ἐπὶ νηϊ
 415 κάθισαν, ὥς ἐκέλευεν Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
 Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', ἦρχε δ' Ἀθήνη,
 νηϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἄρ' ἔζετο· ἄρχι δ' ἄρ' αὐτῆς
 ἔζετο Τηλέμαχος· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν·
 ἄν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
 420 Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον ἴει γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ἀκραῇ Πορφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
 Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευεν
 ὅπλων ἀπτεσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντες ἄκουσαν.
 Ἰστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἐντοσθε μεσοδῶμης
 425 στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν·
 ἔλκον δ' ἱστία λευκὰ ἐϋστρέπτοισι βοεῦσιν.
 Ἐπρησέν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίων, ἅμψι δὲ κῆμα
 στείρη πορφύρεον μεγάλη ἴαχε νηὸς ἰούσης·
 ἡ δ' ἔβεν κατὰ κῆμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
 430 Δησάμενοι δ' ἄρα ὅπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν
 στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφῆας οἴνοιο·
 λείδον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰετιγενέτησιν,
 ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκῶπιδι κούρῃ.
 Παννυχίη μὲν β' ἦγε καὶ ἥω πείρε κέλευθον.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Γ.

Τὰ ἐν Πύλῳ.

- Ἥλιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
 οὐρανὸν ἐς πολὺ χαλκον, ἔν' ἀθανάτοισι φανείη
 καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν·
 οἱ δὲ Πύλον, Νηληϊὸς εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 5 ἔξον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον,
 ταύρους παμμελανάς, Ἐνοσίγῃσι κυανοχαίτη.
 Ἐννέα δ' ἔδραι ἔσαν, πεντηκῶσιοι δ' ἐν ἑκάστη
 εἶατο, καὶ προύχοντο ἑκάστοθι ἑννέα ταύρους.
 Εὐθ' οἱ σπλάγχχ' ἐπάσαντο, θεῶ δ' ἐπὶ μηρὶ ἔκταν,
 10 οἱ δ' ἰδὺς κατάγοντο, ἰδ' ἱστία νηὸς εἰσες
 στεῖλαν ἀείραντες, τὴν δ' ὥρμισαν, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί·
 ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν'· ἦρχε δ' Ἀθήνη.
 Τὸν προτέρη προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλέμαχ', οὐ μὲν σε χρὴ ἔτ' αἰδοῦς οὐδ' ἡβαιόν·
 15 τοῦνεκα γάρ καὶ πόντον ἐπέπλωες, ὅρρα πύθηαι
 πατρός, ὅπου κύβη γαῖα καὶ ὄντια πότμον ἐπέσπεν.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἰδὺς κίε Νέστορος ἱπποδάμοιο·

Sic igitur locuta præcessit Pallas Minerva
 celeriter; ille autem continuo post vestigia ibat deæ.
 Ac postquam ad navem de venerant et mare,
 invenerunt deinde in litore capite-comantes socios.
 Hos vero allocuta est divina vis Telemachi:

Adeste, amici, viatica asseramus: omnia enim jam
 conferta sunt in domo: mater vero mea neutiquam scit,
 neque aliae ancillæ; una autem sola rem audivit.

Sic igitur locutus præcessit: illique simul sequebantur.
 Ipsi vero inde omnia ferentes bene-tabulata in navi
 deposuerunt, ut præcepit Ulyssis carus filius.

Inde Telemachus navem conscendit, præibat autem Minerva,
 navisque in puppe consedit; prope autem eam
 sedebat Telemachus: illi vero retinacula solverunt;
 atque etiam ipsi nave conscensæ in transtris considerant.

His vero secundum ventum misit cæsiis-oculis Minerva,
 acrem Zephyrum, sonantem per obscurum pontum.

Telemachus autem socios ad hortatus jussit
 armamenta tractare: hi vero adhortanti auscultaunt.

Malum autem abiignum cavam intra basem
 statuerunt elevatum, et rudentibus colligarunt:
 trahebantque vela alba bene-tortis toris-bubulis.

Flatu autem implevit ventus medium velum vel; ac fluctus circa
 carinam ater valde resonabat, nave eunte:
 hæc vero currebat per fluctum conficiens viam.

Quumque ligassent inde armamenta celerem per navem ni-
 gram, statuerunt crateras, coronatos vino:
 libabantque immortalibus diis sempiternis;
 ex omnibus vero potissimum Jovis oculis-cæsiæ filiæ.
 Per-totam-noctem quidem illa et mane conficiebat iter.

ODYSSEÆ III.

Quæ in Pylo facta.

Sol autem prorupit, relicto pulcro lacu,
 cœlum in æreum, ut immortalibus luceret,
 et mortalibus hominibus super almam terram:
 illi autem ad-Pylum, Nelei bene-ædificatum oppidum,
 pervenerunt; hi vero (Pylii) in litore maris sacra faciebant,
 tauros totos-nigros, Neptuno cæruleis-capillis.

Novem autem consessus erant, quingeni vero in unoquoque
 sedebant, et porriciebant in-singulis novem boves.

Quum hi viscera gustarunt, deoque femora incenderunt,
 illi recta appellebant, atque vela navis æqualis
 legerunt tollentes, ipsamque in-portu-statuerunt, egressique
 sunt ipsi:] ac Telemachus nave egrediebatur: præibat autem
 Minerva.] Illum prior allocuta est dea cæsiis-oculis Minerva:

Telemache, non tibi opus jam pudoris ne tantillum quidem:
 ideo enim et pontum pernavigasti, ut audires
 de-patre, ubi eum occultet terra, et quodnam fatum adierit.
 Verum age nunc recta vade ad-Nestorem equum-domitorem:

εἶδομεν ἦντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθεν.

Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ὅπως νημερτέα εἴπῃ·

20 ψεῦδος δ' οὐκ ἔρεει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·

Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω πῶς τ' ἄρ' προσπύζομαι αὐτόν;

οὐδέ τί μοι μύθοισι πεπεῖρημαι πυκνοῖσιν·

αἰδώς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι.

25 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Τηλέμαχ', ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῇσι νοήσεις,

ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται· οὐ γὰρ οἶω

οὐ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.

ᾧ δ' ἄρα φωνήσας ἤγγαστο Παλλὰς Ἀθήνη

30 χαρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἰχθία βραῖνε θεοῖο.

Ἴξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἀγυρίν τε καὶ ἔδρας.

Ἐνθ' ἄρα Νέστωρ ἦστο σὺν υἱάσιν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι

δαῖτ' ἐντυνόμενοι χρέα ὥπων ἄλλα τ' ἐπείρον.

Οἱ δ' ὥς οὖν ξείνους ἶδον, ἀθρόοι ἤλθον ἀπαντες,

35 χερσίν τ' ἡσπάζοντο καὶ ἐδριάσθαι ἄνωγον.

Πρῶτος Νεστορίδης Πεισίστρατον ἐγγύθεν ἐλθὼν

ἀμφοτέρων ἔλε χεῖρα καὶ ἵδρυσεν παρὰ δαιτὶ,

κῶεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάθοις ἀλίσι·

πάρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ καὶ πατέρϊ ᾧ.

40 Δῶκε δ' ἄρα σπλάγχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν

χρυσεῖν δέπατ'· δευδοσκόμενος δὲ προσήυδα

Παλλάδ' Ἀθηναίην, κούρην Διὸς αἰγιόχοιο·

Εὖχεο νῦν, ᾧ ξεῖνε, Ποσειδάωνι ἀνακτι·

τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἦντῆσθε δεῦρο μολόντες.

45 Αὐτὰρ ἔπην σπείσης τε καὶ εὖξεται, ἥ ἔμεις ἐστίν,

δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιτῆρος οἴνου

σπείσαι· ἐπεὶ καὶ τοῦτον δίομαι ἀθανάτοισιν

εὐχέσθαι· πάντες δὲ θεῶν χατέουσι· ἀνθρώποι.

Ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν, δημηλική δ' ἐμοὶ αὐτῷ·

50 τοῦνεκα σοὶ προτέρῳ δῶσω χρύσειον ἀλειςον.

ᾧ εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἡδέος οἴνου·

χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένῃ ἀνδρὶ δικαίῳ,

οὐνεκά οἱ προτέρῃ δῶκε χρύσειον ἀλειςον.

Αὐτίκα δ' εὖχετο πολλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι·

55 Κλυθι, Ποσειδάων γαίηοιχε, μηδὲ μεγάρης

ἡμῖν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα.

Νέστορι μὲν πρώτιστα καὶ υἱάσι κῦδος δπαζε·

αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοισι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβήν

σύμπασιν Πυλίοισιν ἀγακλειτῆς ἑκατόμβης.

60 Δὸς δ' ἐτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρῆξαντα νέεσθαι,

οὐνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα βοῇ σὺν νητὶ μελαίνῃ.

ᾧ δ' ἄρ' ἔπειτ' ἤρᾱτο καὶ αὐτὴ πάντα τελευτά·

δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμικυπέλλον.

ᾧ δ' αὐτὴν ἤρᾱτο Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός.

65 Οἱ δ' ἐπεὶ ὕπτησαν κρῆ ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,

μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Γερηνίος ἱππότης Νέστωρ·

Νῦν δὴ καλλίον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι

70 ξείνους ὅτινές εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς.

ᾧ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρά κέλευθα;

videamus, quodnam consilium in praecordiis absconditum habeat.] Ora autem eum ipsum, ut vera dicat :

mendacium vero non dicet; valde enim prudens est.

Huic autem rursus Telemachus prudens contra locutus est :

Mentor, quonam-modo jam accedam, quoque-modo salutato

ipsum? neutiquam adhuc sermonum peritus-sum pruden-

tium;] pudor vero est, juvenem virum seniore interrogare.

Hunc vero rursus allocuta-est dea castis-oculis Minerva :

Telemache, alia quidem ipse in mente tua dispicies,

alia vero et deus suggeret; non enim puto

te diis invitis natumque-esse enutritumque.

Sic igitur locuta praevit Pallas Minerva

celeriter : ille vero continuo post vestigia ibat deae.

Venere autem in Pylorum virorum congregationemque et

consessus.] Ibi Nestor sedebat cum filiis; circumque socii

convivium apparantes, carnes assabant, aliasque transfige-

bant.] Hi vero, ut hospites viderunt, conferti venerunt omnes,

manibusque prehensabant, et considerare jubebant.

Primus Nestorides Pisistratus prope accedens,

utrorumque prehendit manum ipsosque collocavit ad epulas,

pellibus in mollibus, super arenas marinas,

juxtaque fratrem Thrasymedem, et patrem suum.

Præbuit autem inde viscerum partes, infundebatque vinum

aureo poculo : propinans vero allocutus-est

Palladem Minervam, filiam Jovis ægidem-tenentis :

Supplica nunc, o hospes, Neptuno regi;

hujus enim in-epulas incidistis, huc profecti.

Ac postquam libaveris et supplicaveris, qua fas est,

da et huic deinde poculum dulcis vini

ad-libandum; quoniam et hunc puto immortalibus

supplicare : omnes enim diis indigent homines.

Sed junior est, ætasque-ejus-eadem mecum ipso :

propterea tibi priori dabo aureum poculum.

Sic locutus in manibus deæ posuit poculum dulcis vini :

gaudebat autem Minerva prudenti viro justo,

eo-quod ipsi priori præbuerat aureum poculum.

Statinque supplicavit multa Neptuno regi :

Audi, Neptune terram-continens, neu dedigneris

nobis supplicantibus perficere hæc opera.

Nestori quidem omnium-primo et filiis gloriam præbe :

ac deinde ceteris da gratam remunerationem,

cunctis Pylis, ob-inclytam hecatombam.

Da vero etiam Telemachum et me re-confecta redire,

cujus-gratia huc venimus celeri cum nave nigra.

Sic igitur iam precabatur, et ipsa omnia perficiebat;

dedit vero Telemachum pulcrum poculum duplex.

Eodemque ipso-modo supplicavit Ulyssis carus filius.

Hi autem ut assarant carnes superiores et igni extraxerant

partibus distributis, epulabantur splendidas epulas.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,

illis inde sermonem exorsus-est Gerenius eques Nestor :

Nunc jam decentius est inquirere et interrogare

hospites quinam sint, postquam saturati-sunt cibo.

O hospites, quinam estis? unde navigatis humidus vias?

ἥ τι κατὰ πρῆξιν ἡ μαψιδίως ἀλάλησθε,
οἷά τε ληϊστῆρες, ὑπεῖρ ἄλλα, τοίτ' ἀλῶνται
ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
75 Ἴον δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα
θαρσύνσας· αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη
ἔῃχ', ἵνα μιν περὶ πατρός ἀποιχομένοιο ἔροιτο·
[ἥ δ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν·]
80 Ὡ Νέστορ Νηληιάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
εἴρεαι ὁππόθεν εἰμὲν· ἐγὼ δέ καί τοι καταλέξω.
Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης Ὑπονῆϊος εἰληλουμένῃ
πρῆξις δ' ἥ δ' ἰδίῃ, οὐ δῆμιος, ἦν ἀγορεύω.
Πατρός μοι κλέος εὐρὺ μετέρχεται, ἥν που ἀκούσω,
δίου Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος, ὃν ποτὲ φασιν
85 σὺν σοὶ μαρνάμενον Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξει.
Ἄλλους μὲν γὰρ πάντας, ὅσοι Τρωσὶν πολέμῳ ζον,
πευθόμεθ', ἥχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ δλέθρῳ·
κείνου δ' αὖ καὶ δλεθρον ἀπευθέα ὄηκε Κρονίων.
Οὐ γὰρ τις δύναται σάρκα εἰπέναι, ὁππόθ' ὤλωλεν·
90 εἴθ' ὅγ' ἐπ' ἡπείρου δάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
εἴτε καὶ ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν Ἀμφιτρίτης.
Τοῦνεκα νῦν τὰ σά γούναθ' ἱκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλῃς θά
κείνου λυγρὸν δλεθρον ἐνισπείν, εἰ που ὅπως
ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἀκούσας
95 πᾶσιν ἐμὸν· πέρι γὰρ μιν ὤψυρὸν τέκε μήτηρ.
Μηδὲ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσοο μηδ' ἐλεαίρων,
ἀλλ' εὖ μοι κατὰλεξον ὅπως ἦν τῆσας ὀπωπῆς. [σεῦς,
Λίσσομαι, εἴποτέ τοι τὴν πατὴρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσ-
ῆος ἡεὶ τι ἔργον ὑποστάς ἐξετέλεσσαν
100 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
τῶν νῦν μοι μνησάι, καὶ μοι νημερτὲς ἐνίσπε.
Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερῆνιος ἱππότης Νέστωρ·
ὦ γῆλ'· ἐπεὶ μ' ἐμνησθας οἷζύς, ἦν ἐν ἐκείνῳ
δῆμῳ ἀνέτλημεν μένος ἄσχετο ὕψος Ἀχαιῶν,
105 ἡ μὲν ὅσα ἔνν νηυσὶν ἐπ' ἡρωιδέα πόντον
πᾶσσομενοι κατὰ ληϊδ' ὅττι ἄρξειεν Ἀχιλλεύς,
ἥ δ' ὅσα καὶ περὶ ἄστου μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
μαρνάμεθ'· ἐνθα δ' ἔπειτα κατέκτανεν ὄσσοι ἀρίστοι·
ἐνθα μὲν Αἴας κείται Ἀρήϊος, ἐνθα δ' Ἀχιλλεύς,
110 ἐνθα δὲ Πάτροκλος, θεῶν μὴστωρ ἀτάλαντος·
ἐνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱός, ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων,
Ἀντίλοχος, πέρι μὲν θεῖον ταχὺς ἥδὲ μαχητής —
ἄλλα τε πολλὰ ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακὰ· τίς κεν ἐκείνα
πάντα γε μυθήσαιο καταβητιῶν ἀνθρώπων;
115 οὐδ' εἰ πεντάετες γε καὶ ἐξάετες παραμύμων
ἐξέροις ὅσα κείθι πάθον κακὰ δίοι Ἀχαιοί·
πρὶν κεν ἀνιθῇς σὴν πατρίδα γαῖαν Ἰκίοιο.
Εἰνάετες γὰρ σφιν κακὰ βράπτομεν ἀμυρίποντες
παντοίοισι δόλοισι· μόγας δ' ἐτέλεσσε Κρονίων.
120 Ἐνθ' οὐτις ποτὲ μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἄντην
ἤθελ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνίκᾳ διοὺ Ὀδυσσεὺς
παντοίοισι δόλοισι, πατὴρ τέος· εἰ ἐτεόν γε
κείνου ἔκγονός ἐστι· σέβας μ' ἔχει εἰσρόωντα.
Ἥτοι γὰρ μῦθοι γε εἰσκότες, οὐδέ κε φαίης
125 ἄνδρα νεώτερον ὧδε εἰσκότα μυθήσασθαι.

utrum ob aliquod negotium, an temere vagamini,
tanquam prædones, per mare; qui-quidem errant,
animas objectantes, malum alienis ferentes?

Hunc rursus Telemachus prudens contra allocutus-est,
confidens: ipsa enim ei in animo confidentiam Minerva
posuit, ut illum de patre absente interrogaret:
[et ut ipsum gloria insignis inter homines haberet:]

O Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
interrogas, unde simus; ego vero tibi enarrabo.
Nos ex Ithaca sub-Neio *sita* venimus;
negotium autem hoc privatum est, non publicum, quod dico.
Patris mei famam latam inquirō, sicubi audiero,
divini Ulyssis audentis-animi; quem pridem aiunt,
una tecum pugnantem, Trojanorum urbem evertisse.
Alios enim omnes, quotquot cum-Trojanis pugnarunt,
audivimus, quo-in-loco unusquisque perierit sæva morte:
illius vero etiam mortem incognitam reddidit Saturnius.
Non enim quisquam potest clare dicere, ubinam perierit;
utrum ille in continenti domitus-sit a-viris infestis,
an etiam in pelago inter fluctus Amphitritæ.

Ideo nunc ad-tua genua venio, si velis
illius tristem mortem enarrare, sicubi videris
oculis tuis, aut alius orationem si-audiveris
errantis; valde enim ipsum ærumnosum peperit mater.
Nec quicquam mihi verecundans blandiaris, neu miserescens;
sed probe mihi narres, utcunque tibi-contigit videre.
Oro, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
sive dictum, sive aliquod factum pollicitus perfecit
populo in Trojanorum, ubi passi-estis detrimenta Achivi:
horum nunc mihi memor-sis, et mihi verum dicas.

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor:
o amice: quoniam me recordari-facis calamitatis, quam in illo
populo passi-sumus robore indomiti filii Achivorum;
sive quanta cum navibus per obscurum pontum
errantes ad prædam, quacunque duceret Achilles;
sive quanta etiam circa urbem magnam Priami regis
prælia-fecimus; ibi vero inde occisi-sunt, quotquot optimi:
illic quidem Ajax jacet Mavortius, illic vero Achilles,
illic et Patroclus, diis *belli* auctor similis;
illic et meus dilectus filius, simul fortis et eximius,
Antilochus, supra-modum currendo velox ac pugnator;
aliaque multa præter hæc passi-sumus mala; quis illa
omnia enarraret mortalium hominum?

neque si vel quinquennio et sexennio hic-permanens
interrogaveris, quot illic passi-sunt mala divini Achivi:
prius tædio-affectus tuam ad-patriam terram perveneris.
Novennio enim ipsis mala machinati-sumus circumvenientes
omnigenis dolis: vix tandem finem-dedit Saturnius.
Ibi nullus unquam prudentia comparari contra
voluit, quippe valde multum *cos* superabat divinus Ulysses
omnigenis dolis, pater tuus; siquidem revera
illius gnatus es; admiratio me tenet aspicientem.
Profecto enim sermones quidem similes, nec putares
virum juniorem tantopere *ipsi* similiter loqui.

Ἐνθ' ἦτο εἶως μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς
 οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δόχ' ἐβάλλομεν οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
 ἀλλ' ἕνα θυμὸν ἔχοντε, νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
 φραζόμεθ', Ἀργείοισιν ὅπως δόχ' ἄριστα γένοιτο.
 130 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέλευσεν Ἀχαιοὺς
 καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μήδετο νόστον
 Ἀργείοις· ἐπεὶ οὔτι νήμονες οὐδὲ δίκαιοι
 πάντες ἔσαν· τῷ σφρων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον,
 135 μῆνιος ἐξ ὅλης· Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης,
 ἥτ' ἔριν Ἀτρεΐδῃσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν.
 Τὼ δὲ καλεσσαμένω ἀγορῇ ἐς πάντας Ἀχαιοὺς,
 μάψ' ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἥλιον καταδύντα —
 οἱ δ' ἦλθον οἶνω βεβαρηότες υἷες Ἀχαιῶν —
 140 μῦθον μυθείσθην, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἄγειραν.
 Ἐνθ' οἱ Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιοὺς
 νόστον μιμηνσκεσθαι ἐπ' εὐρέα νῆα θαλάσσης·
 οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἐνὶ νῆαυ· βούλετο γάρ βα
 λαὸν ἐρυκακέειν, ῥέξαι θ' ἱεράς ἑκατόμβας,
 145 ὥς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν γόλον ἐξαχέσαιτο·
 νῆπιος, οὐδὲ τὸ ἤδη, δ' οὐ πείσεσθαι ἐμελλεν.
 Οὐ γάρ τ' αἰψά θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἰόντων.
 Ὡς τὼ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένω ἐπέεσσιν
 ἔτασαν· οἱ δ' ἀνόρουσαν ἐὺκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 150 ἥχῃ θεσπεσίῃ· δόχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλή.
 Νύκτα μὲν ἀέσαμεν, χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντες
 ἀλλήλοισ· ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἥρτυε πῆμα κακοῖο.
 Ἦῳθεν δ' οἱ μὲν νέας ἔλκομεν εἰς ἅλα διάν,
 κτήματά τ' ἐντιθέμεσθα, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
 155 Ἡμίσεες δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες
 αὐτὶ παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
 ἡμίσεες δ' ἀναβάντες ἐλαύνον· αἱ δὲ μάλ' ὥκα
 ἐπλεον· ἐστόρεσεν δὲ θεὸς μεγακήτεα πόντον.
 Ἔς Τένεδον δ' ἐλθόντες ἐρεῖχαμεν ἱρὰ θεοῖσιν,
 160 οἴκαδε ἵεμενοι· Ζεὺς δ' οὕτω μήδετο νόστον·
 σχετλίος, ὅς ῥ' ἔριν ὥρσε κακὴν ἐπὶ δεῦτερον αὐτίς.
 Οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔβαν νέας ἀμφιελίσσας
 ἀμψ' Ὀδυσῆα ἀνακτα δαΐφροννα, ποικιλομήτην,
 αὐτίς ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες.
 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν ἀλλέεσιν, αἳ μοι ἔποντο,
 φεῦγον, ἐπεὶ γίγνωσκον, δὴ κακὰ μήδετο δαίμων.
 Φεῦγε δὲ Τυδεὸς υἱὸς Ἀρήϊος, ὥρσε δ' ἐταίρους·
 ὅψ' ἐδὲ δὴ μετὰ νῶϊ κίε ξανθὸς Μενέλαος,
 ἐν Λέσβῳ δ' ἔκειχεν δολιχὸν πλόνον ὀρμαίνοντας·
 170 ἢ καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα παιπαλοέσσης,
 νήσου ἐπὶ Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἄριστέρ' ἔχοντες,
 ἢ ὑπένερθε Χίοιο, παρ' ἡνιομέοντα Μίμαντα.
 Ἥτέομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας· αὐτὰρ ὅγ' ἡμῖν
 δειξε, καὶ ἡνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὐβοίαν
 175 τέμνειν, ὅρρα τάχιστα ὑπὲρ κακότητα φύγοιμεν.
 Ὄρτο δ' ἐπὶ λιγύς οὖρος ἀγμέναι· αἱ δὲ μάλ' ὥκα
 ἰγθυόοντα κέλευθα διέδραμον· ἐς δὲ Γεραιστὸν
 ἐννύχια κατὰγοντο· Ποσειδάωνι δὲ ταύρων
 πόλλ' ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν, πέλαγος μέγα μετρήσαντες.

Ibi nempe usque quidem ego et divinus Ulysses,
 neque unquam in concione diverse dicebamus, nec in consilio,
 sed eundem animum habentes, mente et prudenti consilio
 consultabamus, Argivis ut quam optima fierent.
 At postquam Priami urbem destruximus excelsam,
 abivimusque in navibus, deusque dispersit Achivos :
 tunc sane Jupiter tristem in mente moliebatur reditum
 Argivis : quia nequaquam prudentes neque justii
 omnes erant ; ideoque ipsorum multi malum fatum consecuti-sunt,] ira ex pernicioosa Minervæ forti-patre-natæ,
 quæ contentionem Atridas inter ambos posuit.
 Hi vero convocatis ad concionem omnibus Achivis,
 temere, at non ut decuerat, sub solem occidentem, *post cœ-*
nam,] (ac venerant vino gravati filii Achivorum)
 sermonem proferebant, cujus gratia populum congregarant.
 Ibi nempe Menelaus jubebat omnes Achivos
 reditus meminisse super lata dorsa maris :
 nec-tamen Agamemmoni omnino placebat : volebat enim *is*
 populum detinere, facereque sacras hecatombas,
 ut illam Minervæ vehementem iram placaret ;
 stultus, neque istud noverat, quod *is* non persuasurus esset.
 Non enim subito deorum vertitur mens sempiternorum.
 Sic hi quidem asperis sibi-vicissim-respondentes verbis
 stabant : ac surrexere hene-ocreati Achivi,
 clamore ingenti : bifariam autem ipsis placebat consilium.
 Per-noctem quidem dormivimus, pernicioosa mentibus cogi-
 tantes] mutuo : in nos enim Jupiter parabat damnum mali.
 Mane autem alii quidem naves deduximus in mare divinum,
 resque imposuimus, profundeque-cinctas mulieres.
 Dimidia vero inde pars-populi se-continuebat manens
 illic, apud Atriden Agamemnonem, pastorem virorum :
 dimidia autem conscensis *navibus* vela-dabamus ; hæc autem
 valde cito] navigabant ; stravit autem deus vastum pontum.
 In Tenedum inde quam-venissemus, fecimus sacra diis,
 domum festinantes ; Jupiter vero nondum meditabatur re-
 ditum:] infestus, qui contentionem concitavit malam secundo
 iterum.] Alii quidem aversis iverunt navibus utrinque-recur-
 vis,] *qui* circa Ulyssem *erant* regem prudentem, variis-con-
 siliis-instructum,] rursus Atridæ Agamemnoni gratificantes.
 Sed ego cum navibus confertis, quæ me sequebantur,
 fugi, quoniam cognoscebam, quod jam mala meditabatur
 deus.] Fugit porro Tydei filius Mavortius, excivitque socios ;
 sero vero tandem ad nos venit flavus Menelaus,
 in Lesbo autem invenit de-longa navigatione deliberantes :
 utrum supra Chium iremus asperam,
 insulam versus Psyrîam, ipsam a sinistris habentes ;
 an infra Chium, propter ventosum Mimantem.
 Rogabamus autem deum, ut-ostenderet signum ; atque nobis
 ostendit, et jussit pelagus medium in Eubœam
 secare, ut quam-celerissime infortunium effugeremus.
 Ortus-est autem stridulus ventus spirare : *naves* vero valde
 cito] piscosas vias percurrerunt, ad Geræstumque
 nocturnæ deductæ-sunt : Neptuno autem taurorum
 multa femora *igni* imposuimus, pelagus magnam emensi.

180 Τέτρατον ἦμαρ ἦν, δὲ ἔν' Ἀργεὶ νῆας εἰσας
 Τυδείδῃω ἑταροὶ Διομήδεος ἱπποδάμοιο
 ἕστασαν· αὐτὰρ ἔγωγε Πύλονδ' ἔχον· οὐδὲ ποτ' ἔσθῃ
 οὔρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προέηκεν ἄηται.
 Ὡς ἤλθον, φίλε τέκνον, ἀπευθὺς· οὐδὲ τι οἶδα,
 185 κείνων οἳ τ' ἐσάωθεν Ἀχαιῶν οἳ τ' ἀπόλοντο.
 Ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν
 πεύθομαι, ἧ θέμις ἐστὶ, δαΐσειαι οὐδὲ σε κεύσω.
 Εὖ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἐλθέμεν ἐγχεσιμῶρους,
 οὓς ἄγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱός·
 190 εὖ δὲ Φιλοκτήτην, Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν·
 πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰήγαγ' ἑταίρους,
 οἳ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δὲ οἳ οὕτιν' ἀπήρῃα.
 Ἀτρεΐδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε νόσφιν ὄντες,
 ὧς τ' ἤλθ' ὥς τ' Αἰγισθος ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
 195 Ἄλλ' ἦτοι κείνος μὲν ἐπιρρυγερὸς ἀπέτισεν.
 Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταρθιμένοιο λιπέσθαι
 ἀνδρός· ἐπεὶ καὶ κείνος ἐτίσατο πατροφρονῆα,
 Αἰγισθὸν δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Καὶ σὺ, φίλος—μάλα γάρ σ' ὁρώω καλόν τε μέγαν τε—
 200 ἀλκιμος ἔσς', ἵνα τίς σε καὶ ὀφινῶνιν εὖ εἴπῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ὦ Νέστορ Νηληιάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 καὶ λίην κείνος μὲν ἐτίσατο, καὶ οἳ Ἀχαιοὶ
 οἴσουσι κλέος εὐρὺ καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.
 205 Αἱ γὰρ ἔμοι τοσσῆνδε θεοὶ δύναιμι παραθεῖεν,
 τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς,
 οἷτε μοι ὑδρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανώονται.
 Ἄλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλεον,
 πατρὶ τ' ἐμῷ καὶ ἐμοί· νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης.
 210 Τὸν δ' ἡμέτερος ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 ὦ φίλ'· ἐπειδὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ λειπας·
 φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος εἵνεκα πολλοὺς
 ἐν μεγάροισι, ἀέκητι σθένει, κακὰ μηχανάσθαι.
 Εἰπέ μοι, ἦ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἢ σέγε λαοὶ
 215 ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ;
 τίς δ' οἶδ' εἰ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἐλθὼν,
 ἢ θεε μοῦνος ἔων, ἢ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοί;
 εἰ γάρ σ' ὅς ἐθέλοι φιλέειν γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὥς τότ' Ὀδυσσεὺς περικηδέτο κυδαλίμοιο
 220 δῆμῳ ἐν Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί—
 οὐ γὰρ πῶ ἶδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας,
 ὧς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη—
 εἰ σ' οὕτως ἐθέλοι φιλέειν κηδομένοιο γάμοιο.
 τῇ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλεάθοιτο γάμοιο.
 225 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ὦ γέρον, οὔπω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι ὄλω·
 λίην γάρ μεγα εἶπες· ἄγῃ μ' ἔγει· οὐκ ἂν ἐμοί γε
 ἐλπομένῳ τὰ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεοὶ ὧς ἐθέλοιεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 230 Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 Ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σώσσαι.
 Βουλομένην δ' ἂν ἔγωγε, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
 οὐκαδὲ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι,

Quartus dies erat, quando in Argo naves æquales
 Tydidæ socii Diomedis equum-domitoris
 statuere : atque ego Pylum versus *cursum* tenui ; nec unquam
 desiit] ventus, postquam primum deus dimisit flaturum.
 Sic veni, dilecte fili, inscius ; nec quicquam scio
 de illis, et qui servati sint Achivorum, quique perierint.
 Quæcunque autem in ædibus sedens nostris
 audivi, qua fas est, doceberis, nec te celabo.
 Bene quidem Myrmidonas dicunt rediisse hastis-exercitatos,
 quos ducebat Achillis magnanimi præclarus filius :
 bene etiam Philocteten, Pæantis illustrem filium :
 omnes porro Idomeneus in-Cretam duxit socios,
 qui fugerunt ex bello, pontusque ei nullum abstulit.
 Atriden vero et ipsi auditis, procul quanquam estis,
 utque venit, utque Ægisthus ei molitus-est tristem interitum.
 Sed sane ille quidem graviter luit.
 Adeo bonum est, et filium interemti relictum-esse
 viri ; quoniam et ille ultus-est patris-occisorem
 Ægisthum dolosum, qui ei patrem inclytum interfecerat.
 Et tu, amice, (valde enim te video pulcrumque magnumque)
 fortis esto, ut aliquis tibi et posterorum bene dicat.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] o Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
 et abunde ille quidem ultus-est, et ei Achivi
 deferent gloriam amplam, *quæ* et posteris innotescat.
 Utinam enim mihi tantam dii potentiam dedissent,
 ut-ulciscerer procos de-injuria molesta,
 qui mihi contumeliose-agentes, improbissima machinantur.
 Sed non mihi hujusmodi destinarunt dii felicitatem,
 patrique meo et mihi : nunc vero opus-est pati omnino.

Huic autem respondit deinde Gerenius Nestor :
 o amice : quandoquidem hæc me recordari-fecisti et protu-
 listi :] aiunt procos tuæ matris gratia multos
 in ædibus, invito te, mala machinari.
 Dic mihi, num lubens subigeris, an-te quidem cives
 odio-habent in populo, sequentes dei vocem?
 Quis vero scit, an non aliquando eorum violentiam ulciscatur
 reversus,] sive ipse solus, sive et universi Achivi?
 Si enim te sic vellet amare cæsiis-oculis Minerva,
 quemadmodum tunc Ulyssis curam gerebat gloriosi,
 populo in Trojanorum, ubi passi-sumus dolores Achivi
 (non enim unquam vidi usque-adeo deos manifeste amantes,
 quemadmodum illi manifeste astitit Pallas Minerva) :
 si te adeo vellet amare, curaretque animo,
 tum aliquis (*quivis*) illorum utique oblivisceretur nuptiarum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] o senex, nunquam hanc rem perfectum-iri existimo :
 nimis enim magnum dixisti ; stupor me tenet ; non mihi-certa
 speranti ea contingerent, ne si quidem dii sic vellet.

Hunc vero rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 Telemache, quale tibi dictum effugit septum dentium !
 Facile deus, volens, etiam e-longinquo virum servavit.
 Malim vero ego, etiam dolores multos passus,
 domumque redire, et reditus diem videre,

ἣ ἐλθὼν ἀπολέσθαι ἐφύστιος, ὥς Ἀγαμέμνων
235 ὦλεθ' ὑπ' Αἰγίσθιο δόλω καὶ ἕς ἀλόγιο.

Ἄλλ' ἦτοι θάνατον μὲν δοιοῖον οὐδὲ θεοὶ περ
καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκόμεν, ὅππότε κεν δὴ
Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδ' α
240 Μέντορ, μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα κηδόμενοι περ
κείνῳ δ' οὐκέτι νόστος ἐγγύμμος, ἀλλὰ οἱ ἕδη
φράσσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν.
Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
Νέστορ· ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἡδὲ φρόνιν ἄλλων.

245 Τρις γάρ δῃ μιν φασὶν ἀνάσσειν γένε' ἀνδρῶν
ὥς τε μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰς ὁράσθαι.

Ἦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, σὺ δ' ἀληθὲς ἐνίσπε·
πῶς ἔθαν' Ἀτρεΐδης εὐρυκρεῖων Ἀγαμέμνων;
ποῦ Μενέλαος ἔην; τίνα δ' αὐτῷ μήσας' ὀλεθρον

250 Αἰγίσθος δολόμητις; ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἄρειω.
Ἦ οὐκ Ἀργεὺς ἦεν Ἀχαιῶν, ἀλλὰ πῇ ἄλλῃ
πλάζετ' ἐπ' ἀνθρώπους, ὃ δὲ θαρσύνει κατέπεφνεν;

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερηνίος ἱππότης Νέστωρ·
τοῖγάρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀλθθέα πάντ' ἀγορεύσω.

255 Ἦτοι μὲν τάδε κ' αὐτὸς οἶεαι, ὥς περ ἐτύχθη.
Εἰ ζῶντ' Αἰγίσθον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτετμεν
Ἀτρεΐδης Τροίηνεν ἴων, ξανθοὺς Μενέλαος·
τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι γυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν,
ἀλλ' ἄρα τόνγε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν,
260 κείμενον ἐν πεδίῳ ἐκάς Ἀργεὺς· οὐδέ τίς μιν
κλαῦσεν Ἀχαιῶδων· μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον.
Ἥμεις μὲν γὰρ κείθι πολέας τελέοντες αἰθλοὺς
ἤμεθ'· ὃ δ' εὐκηλὸς μυγῶ Ἀργεὺς ἱπποδότοιο
πολλ' Ἀγαμέμνονέν ἄλοχον ὀλέσας' ἐπέσσειν.

265 Ἦ δ' ἦτοι τὸ πρὶν μὲν ἀνάνετο ἔργον αἰεὶς,
διὰ Κλυταίμνηστρην· φρεσὶ γὰρ κέρηρ' ἀγαθῆσιν·
πάρ δ' ἄρ' ἔην καὶ αἰοῖδός ἀνὴρ, ὃ πολλὰ ἐπέτελλεν
Ἀτρεΐδης, Τροίηνδες κίον, εἰρῆσθαι ἄκοιτιν.
Ἄλλ' ὅτε δῃ μιν Μοῖρα θεῶν ἐπέδωκε δαμῆναι,

270 δὴ τότε τὸν μὲν αἰοῖδον ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην
καλλίπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι·
τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὄνδρ' ὀμόνδε,
πολλὰ δὲ μηρὶ ἔκχευε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνέψεν, ὑψάσματά τε χρυσόν τε,

275 ἐκτελέσας μέγα ἔργον, δ' οὔποτε ἔλπετο θυμῷ.
Ἥμεις μὲν γὰρ ἅμα πλέομεν, Τροίηνεν ἰόντες,
Ἀτρεΐδης καὶ ἐγὼ, φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν.

Ἄλλ' ὅτε Σούνιον ἱὸν ἀνιχόμεθ', ἄκρον Ἀθηνῶν,
ἐνὶ αὖ κυβερνήτῃ Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων
280 ὅς ἑ ἀγανοὶς βελέσσειν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν,
πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεοῦσης νῆος ἔχοντα,
Φρόντιν Ὀνητορίδην, ὃς ἐκάνετο φύλ' ἀνθρώπων
νῆα κυβερνήσσει, ὅππότε σπερχοῖατ' ἄελλαι.

Ὡς ὃ μὲν ἔνθα κατέσχετ', ἐπείγόμενός περ ὁδοῖο,

285 ὅρρ' ἔταρον θάπτοι, καὶ ἐπὶ κτέρειά κτερίσειεν.

Ἄλλ' ὅτε δῃ καὶ κείνος, ἴων ἐπὶ οἶνοπα πόντον
ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, Μαλειῶν ὄρος αἰπὺ

quam, reversus, perire ad-focum *meum*, ut Agamemmo
perit sub Ægisthi dolo et suæ uxoris.

Verum enimvero mortem omnibus-æque-gravem ne dii qui-
dem ipsi] etiam ab-amato viro possunt arcere, quando *causa*
fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] Mentor, ne-amplius hæc inter-nos-disseramus, *mentis*
quidem:] illi vero non-amplius reditus *verus*, sed ei jam
moliti-sunt immortales mortem et fatum *alium*.

Nunc vero volo rem aliam inquirere et interrogare
Nestorem: quoniam novit jura et prudentiam pra-alis.
Ter enim jam ipsum dicunt imperasse avis virorum:
adeo mihi immortalis velut-videtur aspectu.

O Nestor Nelide, tu vero verum dic:
quomodo mortuus-est Atrides late-imperans Agamemmo?
ubi Menelaus erat? quam vero illi machinatus-est mortem
Ægisthus dolosus? quoniam occidit *se* multo prastantiorum.
An non in-Argo erat Achaico *Menelaus*, sed alibi alibi
errabat apud homines, ille vero sumto-animo interfect?

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor:
profecto ego tibi, fili, vera omnia narrabo.

Nempe hoc ipse fere suspicaris, quemadmodum evenit.
Si viventem Ægisthum in ædibus deprehendisset
Atrides, a-Troja profectus, flavus Menelaus:
sanc ei nec mortuo superflusam terram injecissent,
sed certe hunc canesque et aves dilaniassent,
jacentem in campo procul ab-Argo; neque ulla ipsum
deplorasset Achivarum: valde enim magnum molitus-erat *facinus*
cinus.] Nos enim illic multa obeuntes certamina,
sedebamus; ille vero securus in-secessu Argi equos-pascentis
multum Agamemnoniam uxorem demulcebat verbis.

Hæc vero primo quidem abnuebat facinus indignum,
divina Clytæmnestra; mente enim utebatur bona:
atque aderat etiam cantor vir, cui plurimum mandarat
Atrides, ad-Trojam proficiscens, ut-servet uxorem.
Sed quum jam ipsum fatum deorum irretivit ut-domaretur,
tum vero hunc quidem cantorem ducens in insulam desertam,
dereliquit avibus capturam et prædam futurum:

ipsam vero volens volentem duxit suam in-domum;
multa autem femora adolebat deorum sacris super aris,
multaque donaria suspendit, textiliaque, aurumque,
perfecto magno opere, quod nunquam sperasset animo.
Nos quidem enim simul navigabamus, a-Troja profecti,
Atrides *Menelaus* et ego, amice affecti invicem.

Sed quum ad-Sunium sacrum pervenissemus, promontorium
Athenarum,] illic gubernatorem Menelai Phæbus Apollo
suis mitibus telis aggrediens occidit,
clavum in manibus currentis navis tenentem,
Phrontin Onetoriden; qui vincebat gentes hominum
nave gubernanda, quoties ingruerant procellæ.

Sic ille quidem illic detentus-est, deproperans licet iter,
ut socium sepeliret, et inferias faceret.

Sed quando jam et ille, profectus super obscurum pontum
in navibus cavis, Malearum ad-montem excelsum

ἴξε θεῶν· τότε δὴ συγερὴν δόδον εὐρύοπα Ζεὺς
ἔφρξαστο, λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' αὐτμένα χεῦεν,
290 κύματα τε τροζόνετα, πελώρια, ἴσα ὄρεσιν.
Ἐνθα διατμήζας, τὰς μὲν Κρήτη ἐπέλασεν,
ἦχι Κύδωνες ἔλαιον, Ἰαρόδανου ἀμφὶ ῥέεθρα.
Ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπειά τε εἰς ἅλα πέτρη,
ἔσχατιῇ Γόρτυνος, ἐν ἡεροιδεῖ πόντῳ·
295 ἐνθα Νότος μέγα κύμα ποτὶ σκαῖον ῥίον ὤλει,
ἐς Φαιστόν, μικρὸς δὲ λίθος μέγα κύμα' ἀποέργει.
Αἱ μὲν ἄρ' ἐνθ' ἦλλον, σπουδῇ δ' ἤλυζαν ὀλεθρον
ἄνδρες, ἀτὰρ νῆάς γε ποτὶ σπιδάδεσσιν ἔαξαν
κύματ'· ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυανοπρωρείους
300 Αἰγυπτοῦ ἐπέλασσε φέρον ἀνεμὸς τε καὶ ὕδωρ.
Ὡς ὁ μὲν ἐνθα πολλὸν βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείρων
ἤλατο ζῆν νηυσὶ κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
Τόρρα δὲ ταῦτ' Αἰγισθος ἐμήσατο οἴκοι λυγρά,
κτείνας Ἀτρεΐδην· δέδηκτο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
305 Ἐπτάετες δ' ἤνασσε πολυχρῆσοιο Μυκλήνης·
τῶν δὲ οἱ ὀδοῶτω κακὸν ἤλυθε διος Ὀρέστης
ἄψ' ἀπ' Ἀθηναίων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφρονῆα,
Αἰγισθον δολόμηντι, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
Ἦτοι ὁ τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν
310 μητρός τε συγερῆς καὶ ἀνάκτιδος Αἰγισθοῖο·
αὐτῇμαρ δὲ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
πολλὰ κτήματ' ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄγθος αἶσαν.
Καὶ σὺ, φίλος, μὴ δηθὰ δόμων ἄπο τῇλ' ἀλάησο,
κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
315 οὔτω ὑπερφιάλους· μὴ τοι κατὰ πάντα φάγωσιν
κτῆματα ὀασσάμενοι, σὺ δὲ τησίην δόδον ἔλθῃς.
Ἄλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα
ἔλθειν· κείνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν
ἐκ τῶν ἀνθρώπων, θέν οὐκ ἔλποτό γε θυμῷ
320 ἔλθμεν, ὅντινα πρῶτον ἀποσφῆλῳσιν ἄλλαι
ἐς πέλαγος μέγα τοῖον· θέν τέ περ οὐδ' οἰωνοὶ
αὐτόετες οἰγνεῦσιν, ἐπεὶ μέγα τε δεινὸν τε.
Ἄλλ' ἴθι νῦν σὺν νηὶ τε σῇ καὶ σοῖς ἐτάροισιν·
εἰ δ' ἐθέλεις πεζός, πάρα τοι δῖφρος τε καὶ ἵπποι,
325 πὰρ δέ τοι υἴες ἔμοι, οἳ τοι πομπῆς ἔσονται
ἐς Λακεδαίμονα διαν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ἵνα νημερτὲς ἐνίσπῃ·
φεῦδος δ' οὐκ ἔρεει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
Ὡς ἔφατ'· ἥελιος δ' ἄρ' ἔδω καὶ ἐπὶ κνέρας ἦλθεν,
330 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ὡ γέρον, ἦτοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας·
ἀλλ' ἄγε, τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράσθε δὲ οἶνον,
ὅρρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
σπεύσαντες κοῖτοιο μεδώμεθα· τοιοῦ γὰρ ὥρη.
335 Ἦδὲ γὰρ φῶς οἴγῃθ' ὑπὸ ῥόφον· οὐδὲ ἔουκεν
δηθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θασασέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι.
Ἦ βὰ Διὸς θυγάτηρ· τοὶ δ' ἔκλυον αὐδῆσάσης.
τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχεναν,
κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπαστέψαντο ποτόιο·
340 νόμῃσαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν
γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον.

pervenit properans : tum vero Invisum iter late-sonans Jupiter
ei destinavit, stridorumque ventorum flatum immisit,
fluctusque tumidos, ingentes, æquales montibus.
Illic disjunctis *navibus*, has quidem Cretæ admovit;
ubi Cydones habitabant, Iardani circa fluenta.
Est autem quædam lævis excelsaque in mare *procurrens*
petra,] ad-fines Gortynis, in obscuro ponto;
hic Notus ingentem fluctum ad sinistrum promontorium pel-
lebat,] in Phæstum; parvulus autem lapis magnum fluctum
inhibet.]] hæc quidem eo venere : vix autem effugerunt mortem
viri : at naves ad saxa *allisas* fregerunt
fluctus : sed quinque naves cæruleis-proris
Egypto admovit ferens ventusque et unda.
Sic ille quidem ibi plurimum victum et aurum congregans
errabat cum navibus apud alius-lingue homines.
Interea vero ista *Ægisthus* molitus est domi tristitia,
occidens Atriden : subactus est autem populus sub illo.
Septennium vero is imperavit divitibus Mycenis ;
at octavo *anno* ei in-perniciem venit divinus Orestes
retro ab-Athenis ; atque interfecit patris-occisorem,
Ægisthum dolosum ; qui illi patrem inclytum interfecerat.
Atque hic quum hunc occidisset, dedit cœnam-sepulcralem
Argivis] matrisque invisæ et imbellis *Ægisthi* :
eodemque-die ei supervenit bello strenuus Menelaus,
plurima bona vehens, quantum ei naves onus ferre-poterant.
Et tu, amice, ne diutius a domo procul erres,
bonisque relictis virisque in tuis ædibus
adeo insolentibus : ne tibi omnia devorent
bona, inter-se-divisa, tu vero *vanum* iter feceris.
Sed ad Menelaum quidem ego adhortor et jubeo *te*
proficisci ; ille enim nuper aliunde venit
ex iis hominibus, unde non speraret animo
se rediturum, quemcunque primum abegerint *procellæ*
in pelagus vastum tantum : unde utique nec aves
intra-annum venire-possunt, quoniam magnumque horren-
dumque.]] Sed ito nunc cum nave tua et tuis sociis :
sin vero velis terrestri-itinere, aderit tibi currusque et equi,
aderuntque tibi filii mei, qui tibi duces erunt
in Lacedæmonem divinam, ubi *est* flavus Menelaus.
Ora autem eum ipsum, ut vera *tibi* dicat :
mendacium vero non dicet : valde enim prudens est.
Sic dixit : sol autem occidit et tenebræ supervenerunt.
Inter-hos vero et dixit dea casiiis-oculis Minerva :
O senex, profecto hæc recte dixisti :
sed agite, secate quidem linguas, miscete autem vinum,
ut Neptuno et aliis immortalibus
ubi-libaverimus, de-cubitu cogitemus ; ejus enim hora *adest*.
Jam enim lumen ivit sub occasum ; nec decet
diu deorum in epulo sedere, sed abire.
Dixit Jovis filia ; hi vero ausculta-runt locutæ.
Ipsæ autem præcones aquam manibus infuderunt ;
juvenes vero crateras coronarunt potu ;
distribueruntque inde omnibus, auspicantes poculis ;
linguas autem in igne conjecerunt, surgentesque libarunt.

- Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 δὴ τότε Ἀθηναίη καὶ Τηλέμαχος θεοειδὴς
 ἄμφω ἰέσθην κοίλῃ ἐπὶ νῆα νέεσθαι.
 346 Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε καθυπνόμενος ἐπέεσσιν·
 Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσσει καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὥς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοῇ ἐπὶ νῆα κίοιτε,
 ὥστε τευ ἢ παρὰ Πάμπαν ἀνείμονος ἢ πενιγροῦ,
 ᾧ οὔτε γλαῖναι καὶ ῥήγεα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ,
 350 οὔτ' αὐτῷ μαλακῶς οὔτε ξείνοισιν ἐνεύειν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ πάρα μὲν γλαῖναι καὶ ῥήγεα καλὰ.
 Οὐ θῆν δὴ τοῦδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσεὺς φίλος υἱὸς
 νηὸς ἐπ' ἱκρύοισιν καταλέγεται, ὅρ' ἂν ἐγωγε
 ζῶω, ἐπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίκνυνται,
 355 ξείνους ξεινίζειν, ὅστις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἵκηται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εὖ δὴ ταῦτά γ' ἔρησθα, γέρον φίλε· σοὶ δὲ εἰκεν
 Τηλέμαχον πείθεσθαι, ἐπεὶ πολλὸν κάλλιον οὕτω.
 Ἄλλ' οὗτος μὲν νῦν σοι ἄμ' ἐφέτω, ὅφρα κεν εὖδῃ
 360 σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μελαινὰν
 εἶμ', ἵνα θαρσύνῃ θ' ἐτάρους εἶπω τε ἕκαστα.
 Οἷός γάρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὐχομαι εἶναι·
 οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃ νεώτεροι ἄνδρες ἔπονται,
 πάντες δημοχικίη μεγαθύμου Τηλεμάχοιο.
 365 Ἐνθα κε λεξαίμεν κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
 νῦν· ἀτὰρ ἡῶθεν μετὰ Κάουκνας μεγαθύμους
 εἶμ', ἔνθα χρεῖός μοι ὀφείλεται, οὔτι νέον γε,
 οὐδ' ὀλίγον· σὺ δὲ τοῦτον, ἐπεὶ πτόν ἵκετο δῶμα,
 πέμψον σὺν δῖφρῳ τε καὶ υἱέϊ· δὸς δέ οἱ ἵππους,
 370 οἳ τοὶ ἐλαφρότατοι θεῖιν καὶ κάρτος ἄριστοι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 φῆν' εἰδομένη· θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας.
 Θαύμαζεν δ' ὁ γεραίος, ὅπως ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Τηλεμάχου δ' ἔλε χεῖρα ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 375 ὦ φίλος, οὐ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἀνάλκιν ἐσεσθαι,
 εἰ δὴ τοι νέω ὧδε θεοὶ πομπήεις ἔπονται.
 Οὐ μὲν γάρ τις δδ' ἄλλος Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
 ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη Τριτογένεια,
 ἥ τοι καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἐτίμα.
 380 Ἀλλὰ, ἄνασσ', ἴληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν,
 αὐτῷ καὶ παῖδες σοὶ καὶ αἰδοίῃ παρακοίτι·
 σοὶ δ' αὖ ἐγὼ βέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
 ἀδμήτην, ἣν οὐπὼ ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ·
 τῇν τοι ἐγὼ βέξω γρυσὸν κέρασιν περιγέυας.
 385 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 υἱάσιν καὶ γαμβροῖσιν, ἐὰ πρὸς δῶματα καλὰ.
 Ἄλλ' ὅτε δῶμαθ' ἵκοντο ἀρχαλυτὰ τοῖο ἀνακτος,
 ἐξείης ἔχοντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε.
 390 Τοῖς δ' ὁ γέρων ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασσαν
 οἶνον ἡδυπότοιο, τὸν ἐνδεκάτῳ ἐνιζυτῷ
 ὤϊζεν ταμῆν καὶ ἀπὸ κρηδέμενον ἔλυσεν·
 τοῦ δ' γέρων κρητῆρα κεράσσατο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὖχετ' ἀποσπένδων, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.
 395 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,

Ac postquam librant, liberantque quantum cupiebat animus,] tum vero Minerva et Telemachus deo-similis ambo volebant cavam ad navem redire.

Nestor autem detinebat eos incessens verbis :

Jupiter hoc prohibeat, et immortales dii ceteri, ut vos a me celerem ad navem eatis, tanquam ab aliquo vel prorsus vestis-carenti, aut pauperum, cui nec lanæ nec stragula multa sint in domo, quibus neque ipse molliter, neque hospites indormiant.

At mihi sunt lanæ et stragula pulcra. Nunquam certe hujus viri Ulyssis carus filius navis in tabulatis cubaverit, dum equidem vixero, deinde vero liberi mihi in ædibus relinquantur, hospites qui-excipiant, quicumque meam domum venerit.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva bene sane hæc dixisti, senex amice : tibi vero decet Telemachum parere, quoniam longe melius sic.

Verum hic quidem nunc te sequetur, ut dormiat tuis in ædibus ; ego autem ad navem nigram ibo, ut confirmemque socios præcipiamque singula. Solum enim inter illos senioreme-profitetur esse ; at ceteri ob-amicitiâ junioris viri nos comitantur, omnes æquales-ætate magnanimi Telemacho.

Illic cubaverim cava in nave nigra, nunc : sed mane ad Cauconas magnanimos ibo, ubi debitum mihi debetur, non-sane recens, neque exiguum : tu vero hunc, quoniam tuam venit domum, deduc cum curru et filio : daque ei equos, qui tibi celerrimi sint currendo et robore fortissimi.

Sic igitur locuta abiit cæsiis-oculis Minerva, aquilæ similis : stupor vero cepit omnes videntes. Admirabatur autem senex, ut vidit oculis ;

Telemachique prendit manum, verbumque dixit et elocutus est :] O amice, haud te opinor ignavum et imbellem fore, siquidem te juvenem sic dii ductores comitantur.

Non enim quisquam hic alius cælestes domos habitantium, sed Jovis filia, augustissima Tritogenia, quæ tibi et patrem strenuum inter Argivos honorabat.

At, regina, propitia-sis ; daque mihi gloriam eximiam, ipsi, et filiis, et venerandæ uxori :

tibi autem ego sacrificabo bovem anniculam, lata-fronte, indomitam, quam nondum sub jugum duxit vir : hanc tibi ego sacrificabo, auro cornibus circumfuso.

Sic dixit supplicans ; hunc vero audit Pallas Minerva.

Illos autem præibat Gerenius eques Nestor, filios et generos, suas ad aedes pulcras.

Sed postquam ad-aedes venerant inclytas regis, ordine sedebant per sediliaque sellasque.

His vero senex, ubi-advenerant, craterem miscuit vini dulcis-potu, quod undecimo anno aperuit proma, et operculum demisit :

hujus senex craterem miscuit ; plurimum vero Minervæ supplicabat libans, filix Jovis ægidem-tenentis.

Sed ut librant, biberantque quantum volebat animos,

οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος·
 τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 Τηλέμαχον, φίλον υἱὸν Ὀδυσσεὸς θεῖοιο,
 τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·
 400 πᾶρ δ' ἄρ' εὐμμελίην Πεισίστρατον, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 ὃς οἱ ἔτ' ἤϊθεος παίδων ἦν ἐν μεγάροισιν.
 Αὐτὸς δ' αὖτε καθεῦθε μυγῶ δόμου ὑψηλοῖο·
 πῶ δ' ἀλογος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.
 ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδودάκτυλος Ἥως,
 405 ὠρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆρι Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ.
 Ἐκ δ' ἔλθων κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν,
 οἱ οἱ ἔσαν προπάροιθε θυράων ὑψηλάων,
 λευκοί, ἀποστῆλθοντες ἀλείφατος· οἷς ἐπὶ μὲν πρὶν
 ἡγεύς ῥεσκεν, θεοῖσιν μῆστωρ ἀτάλαντος·
 410 ἀλλ' ὁ μὲν ἦδη Κηρὶ δαμῆες Ἀϊδῶδες βεβήκει·
 Νέστωρ αὖ τὸτ' ἐρίξε Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν,
 στήπτρον ἔχων. Περὶ δ' οὔεις ἀολλέες ἡγερέθοντο,
 ἐκ θαλάμων ἔλθοντες, Ἐγέφρων τε Στρατιός τε
 Περσεύς τ' Ἀρητὸς τε καὶ ἀντιθεὸς Θρασυμήδης·
 415 τοῖσι δ' ἔπειθ' ἕκτος Πεισίστρατος ἦλυθεν ἥρωϊ·
 πᾶρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοεἰκελὸν εἶσαν ἄγοντες.
 Τοῖσι δὲ μῦθον ἔργε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Καρπαλίμως μοι, τέκνα φίλα, κρηήναι· ἐέλδωρ,
 420 ὅρρ' ἦτοι πρῶτιστα θεῶν ἱάσσομαι Ἀθήνην,
 ἥ μοι ἐνεργὴς ἦλθε θεοῦ ἐς δαῖτα θάλαϊαν.
 Ἄλλ' ἄν', ὁ μὲν πεδίοιנד' ἐπὶ βοῦν ἴτω, ὅρρα τάχιστα
 ἐλθῆτιν, ἐλάσῃ δὲ βοῦν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 εἰς δ' ἐπὶ Τηλεμάχου μεγαθύμου νῆα μέλαιναν
 πάντας ἰὼν ἐτάρους ἀγέτω, λιπέτω δὲ δῦ' οἴους·
 425 εἰς δ' αὖ χρυσορρόον Λαέρκεα δεῦρο κελέσθω
 εἰθεῖν, ὅρρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύῃ.
 Οἱ δ' ἄλλοι μένεν· αὐτοῦ ἀολλέες· εἶπατε δ' εἴσω
 ὁμῶϊσιν κατὰ δόματ' ἀγακλυτὰ δαῖτα πένεσθαι,
 ἔορξτε τε ζύλα τ' ἀμυρὶ καὶ ἀγλαδὸν οἰσμέν ὕδωρ. [βοῦς
 430 ὤς ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπείπυνον· ἦλθε μὲν ἄρ'
 ἐκ πεδίου, ἦλθον δὲ θεοὺς παρὰ νῆος εἰσας
 Τηλεμάχου ἑταροὶ μεγαλήτορος ἦλθε δὲ χαλκεύς,
 ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης,
 ἀκονά τε σφῦράν τ' εὐποιήτων τε πυράγρην,
 435 οἷσιν τε χρυσὸν εἰργάζετο· ἦλθε δ' Ἀθήνη,
 ἱρῶν ἀντιώσα· γέρον δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 χρυσὸν ἔδωχ'· ὁ δ' ἔπειτα βοὸς κέρασιν περιχεῦεν
 ἀσκήσας, ἵν' ἀγαλμα θεὰ κεχάροιο ἰδοῖσα.
 Βοῦν δ' ἀγέτην κεράων Στρατιός καὶ διος Ἐγέφρων.
 440 Χέρνιθα δὲ σφ' Ἀρητος ἐν ἀνθεμένειτι λέβητι
 ἦλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων, ἐτέρη δ' ἔχεν οὐλὰς
 ἐν κανέῳ· πέλεκυν δὲ μενεπτολέμος Θρασυμήδης
 ὅζῳ ἔχων ἐν χερσὶ παρίστατο, βοῦν ἐπιχώων.
 Περσεύς δ' ἀμνίον εἶχε· γέρον δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 445 χέρνιθα τ' οὐλοχύτας τε κατήχετο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὔχετ' ἀπ' ἀρχόμενος, κεφαλὰς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' εὐξάντο καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 αὐτίκα Νέστορος υἱὸς, ὑπέρθυμος Θρασυμήδης,
 ἤλασεν ἄγχι στάς· πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας

alii quidem decubitari abierunt domum quisque :
 hunc vero illic decumbere-fecit Gerenius eques Nestor,
 Telemachum, carum filium Ulyssis divini,
 tornatis in lectis, sub porticu sonora :
 juxta eum vero bellicosum Pisistratum, ducem virorum,
 qui ei adhuc caelebs filiorum erat in ædibus.
 Ipse autem dormivit in-recessu domus excelsæ :
 huic vero uxor regina lectum paravit et cubile.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto Gerenius eques Nestor.
 Egressusque consedit super politos lapides,
 qui illi erant ante fores excelsas,
 albi, resplendentes unguento ; quibus quidem antea
 Neleus insidebat, diis consiliarius par ;
 at ille quidem jam fato domitus ad-Orcum descenderat,
 Nestor autem tum insidebat Gerenius, custos Achivorum,
 sceptrum tenens ; circum autem filii frequentes congregaban-
 tur,] e thalamis egressi, Echephronque, Stratusque,
 Persusque, Aretusque, et deo-par Thrasymedes :
 his vero deinceps sextus Pisistratus venit heros :
 juxta autem Telemachum deo-similem collocarunt ducentes.
 Illis vero sermones exorsus-est Gerenius eques Nestor :

Celeriter mihi, filii cari, perficite voluntatem,
 ut scilicet omnium-primam inter-deos propitiem Minervam,
 quæ mihi manifesta venit dei ad convivium opiparum.
 Verum age, alius quidem rus ad-quærendam bovem eat, ut
 celerrime] veniat, adducatque eam boum bubulcus vir ;
 unus autem ad Telemachi magnanimi navem nigram
 profectus, omnes socios adducat, relinquat vero duos solos :
 unus porro aurificem Laerceum huc jubeat
 venire, ut aurum bovis cornibus circumfundat.
 At ceteri manete hic simul-omnes ; mandate autem intus
 ancillis per domum inclytam convivium apparare,
 sediliisque lignaque undique, et limpidam asferre aquam.

Sic dixit ; illi autem omnes properabant : venit quidem bos
 ex agro, veneruntque celeri a nave æquali
 Telemachi socii magnanimi : venit porro faber,
 arma in manibus tenens fabrilis, instrumenta artis,
 incudemque, malleumque, bene-factamque forcipem,
 quibus-quidem aurum elaborabat ; venit vero Minerva,
 sacris adfutura : senex autem eques Nestor
 aurum dedit : ille vero deinde bovis cornibus circumfudit,
 ubi-elaborarat, ut ornatum dea gauderet intuita.
 Bovem autem decubant cornibus Stratus et divinus Eche-
 phron.] Aquam vero ipsis Aretus in floribus-cæclatis-ornato le-
 bete] venit e thalamo ferens ; alteraque gestabat molas
 in canistro ; securim autem bellicosus Thrasymedes
 acutam tenens in manibus astabat, bovem casurus.
 Perseus vero vas tenebat : senex autem eques Nestor
 aquamque molasque prælibabat : multumque Minervæ
 supplicabat primitias-offerens, e-capite pilos in ignem conjici-
 ens.] Ac postquam precati-sunt, et molas projecerunt,
 statim Nestoris filius, magnanimus Thrasymedes,
 ferit bovem prope stans : securis autem abscidit nervos

450 αὐγενίους, λῦσεν δὲ βοὸς μένος· αἱ δ' ὀλόλυσαν
 θυγατέρες τε νοοί τε καὶ αἰδοίη παράκοιτις
 Νέστορος, Εὐρυδίκη, πρέσβα Κλυμέναιοι θυγατρῶν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ γρονθοῦ εὐρουδαίης
 ἔσχον· ἀτὰρ σφάζεν Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
 455 Τῆς δ' ἐπεὶ ἐκ μέλαν αἵμα ῥύη, λίπε δ' ὅστέα θυμὸς,
 αἰψ' ἄρα μιν διέγευαν· ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμνον
 πάντα κατὰ μοῖραν, κατὰ τε κνίση ἐκάλυψαν,
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 Καίς δ' ἐπὶ σχίζης ὁ γέρον, ἐπὶ δ' αἰθοπα οἶνον
 460 λείβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 ὥπτων δ' ἀκροπόρους ὀβελοὺς ἐν χερσίν ἔχοντες.
 Τόφρα δὲ Τηλέμαχον λῦσεν καλὴ Πολυκάστη,
 465 Νέστορος ὀπλοτάτη θυγάτηρ Νηληϊάδαο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λῦσέν τε καὶ ἔγρυσεν λίπ' ελαίῳ,
 ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα,
 ἐκ β' ἀσαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
 παρ' δ' ὅγε Νέστορ' ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, ποιμένι λαῶν.
 470 Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρε' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
 δαίνυνθ' ἐζόμενοι· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο,
 οἶνον ἐνοينوχοῦντες ἐνὶ χρυσέοις δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱπποτά Νέστωρ·
 475 Παῖδες ἔμοι, ἄγε, Τηλεμάχῳ καλλίτριχας ἵππους
 ζεύσθ' ὑφ' ἄρματ' ἄγοντες, ἵνα πρήσσωσιν ὁδοῖο.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο·
 καρπαλίμως δ' ἐξευξαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους.
 Ἐν δὲ γυνὴ ταμίη σίτον καὶ οἶνον ἔθηκεν,
 480 ὅψα τε οἷα ἔδουσι Διοτρεζέες βασιλῆες.
 Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος περικαλλέα βῆσαστο δίφρον·
 παρ' δ' ἄρα Νεστορίδης Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀν-
 ἔς δίφρον τ' ἀνέβαινε καὶ ἡνία λάζετο χερσίν· [ὄρων,
 μάστιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 485 ἐς πεδίον, λιπέτην δὲ Πύλου αἰπὺ πτολίεθρον·
 οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.
 Δύσετό τ' ἥελιος σκιδνόντο τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἐς Φηράς δ' ἵκοντο Διοκλῆρος ποτὶ δῶμα,
 υἱὸς Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.
 490 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς παρ' εἰνία ὄηκεν.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικιλ' ἔβαινον·
 [ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·]
 μάστιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
 495 Ἴζον δ' ἐς πεδίον πυρρὰ φέρον· ἔνθα δ' ἐπειτα
 ἦνον ὁδόν· τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέας ἵπποι.
 Δύσετό τ' ἥελιος σκιδνόντο τε πᾶσαι ἀγυαί.

cervicales, solvitque bovis robur : et alte-precatae sunt
 filiaeque nurusque, et pudica uxor
 Nestoris, Eurydice, maxima-natu Clymeni filiarum.
 Hi quidem deinde tollentes bovem a terra spatiosa
 tenchant : at mactavit Pisistratus, dux virorum.
 Ex-illa autem ut niger sanguis fluxerat, reliqueratque ossa
 animus, cito dein ipsam divisere ; statimque femora excide-
 runt] omnia rite, et adipe cooperuerunt,
 hanc duplicantes ; super ea vero frustra-cruda-imposuere.
 Adolebatque in lignis-fissis senex, insuperque nigrum vinum
 libabat ; juvenes vero juxta eum tenebant verua-quinque-en-
 spidum manibus.] Sed ubi femora exusta-erant, et viscera ag-
 starant,] minutatim-secuere cetera, et verubus translivere,
 assabantque, acuta verua in manibus tenentes.
 Interea vero Telemachum lavit pulcra Polycaste,
 Nestoris minima-natu filia Nelidae.
 Ac postquam laverat, et unxerat pingui oleo,
 eique indusium pulcrum circumjecerat et tunicam,
 ipse e lavacro exiit, corpore immortalibus similis :
 juxtaque Nestorem consedit, pastorem virorum.
 Hi vero postquam assarant carnes superiores, et igni extra-
 xerant,] epulabantur sedentes ; deinde viri praestantes sur-
 gebant,] vinum infundentes in aureis poculis.
 Ac quum potus et cibi desiderium exemissent,
 illis dein sermones exorsus-est Gerenius eques Nestor :
 Filii mei, agite, Telemacho pulcris-jubis equos
 jungite sub currum ducentes, ut conficiat iter.
 Sic dixit ; hi vero ei statim auscultaunt ac paruerunt :
 celeriterque junxere sub currum veloces equos.
 Ac mulier proma panem et vinum imposuit,
 obsoniaque, qualia edunt Jovis-alumni reges.
 Inde Telemachus perpulcrum conscendit currum :
 juxta eum vero Nestorides Pisistratus, dux virorum,
 in currumque conscendit, et habenas cepit manu :
 scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti
 volarunt] in campum, reliqueruntque Pyli excelsam urbem ;
 ac per-totum-diem quatiebant jugum utrinque habentes.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae :
 ad Pheras autem venerunt, Dioclis ad domum,
 filii Orsilochi, quem Alpheus genuit filium.
 Ibi vero noctem dormiverunt : illeque iis hospitalia apposuit.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digilis Aurora,
 equosque junxerunt, et currum varium conscenderunt ;
 [eque vestibulo agitarunt, et e-porticu sonora :]
 scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti vo-
 larunt.] Venerunt autem in campum frugiferum ; ibi vero inde
 conficiebant iter : tantopere enim eos extulere veloces equi.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Δ.

Τὰ ἐν Λακεδαίμονι.

- Οἱ δ' Ἴξον κοίλῃν Λακεδαίμονα κητώεσσαν
 πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλων Μενελάου κυδαλίοιο.
 Τὸν δ' εὖρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν
 υἱέος ἡδὲ θυγατρὸς ἀμύμονος ὃ ἐνὶ οἴκῳ.
 5 Τὴν μὲν Ἀχυλλῆος ῥηξήνορος υἱεῖ πέμπεν
 ἐν Τροίῃ γάρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
 δωσέμεναι· τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον.
 Τὴν ἄρ' ὃγ' ἐνθ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι πέμπε νέεσθαι
 Μυρμιδόνων προτὶ ἄστου περικλυτὸν, οἷσιν ἄνασεν.
 10 Πτεῖ δὲ Σπάρτῃθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην,
 ἧς οἱ τρλύγετος γένετο κρατερός Μεγαπένθης
 ἐκ δούλης· Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον,
 ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγέναιτο παῖδ' ἐρατεινὴν.
 Ἑρμιονήν, ἣ εἶδος ἔχε χρυσῆς Ἀφροδίτης.
 15 [Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο καθ' ὑπερφερές μέγα δῶμα
 γείτονες ἡδὲ ἔται Μενελάου κυδαλίοιο,
 περπόμενοι· μετὰ δὲ σπιν ἐμέλειπετο θεῖος αἰοδὸς,
 φορμίζων· δοῦν δὲ κυθιστῆτῃρε κατ' αὐτοὺς
 μολπῆς ἐξάργοντος ἐδίδουν κατὰ μέσσον.]
 20 Τῷ δ' αὖτ' ἐν προθύροισι δόμων αὐτῷ τε καὶ ἵππῳ,
 Τηλέμαχος θ' ἦρωκ καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός,
 στήσαν· ὁ δὲ προμολῶν ἴδετο κρείων Ἑτεωνεύς,
 δτρηρὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίοιο.
 Βῆ δ' ἱμεν ἀγγελέων διὰ δώματα ποιμένι λαῶν,
 25 ἀγροῦ δ' ἰστάμενος ἔπειτα περτέρενα προσήυδα·
 Ξεῖνω δὴ τινε τῷδε, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
 ἄνδρε δύω, γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλῳιο ἔϊκτον.
 Ἄλλ' εἰπ', εἰ σφοκὶν καταλύσομεν οὐκίας ἵππους,
 ἢ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν, ὅς κε φιλήσῃ.
 30 Τὸν δὲ μέγ' ὀρθήσας προσέειπε ξανθὸς Μενέλαος·
 οὐ μὲν νῆπιος ἦσθα, Βοηβοῖδῃ Ἑτεωνεῦ,
 τὸ πρὶν ἅτάρ μὲν νῦν γε παῖς ὥς νῆπια βάζεις.
 Ἦ μὲν δὴ νῶϊ ξεινήϊα πολλὰ φαγόντε
 ἄλλων ἀνθρώπων δεῦρ' ἰκόμεθ' — αἶ χέ ποθι Ζεὺς
 35 ἐξοπίσω περ παύσῃ οἰζύος. Ἀλλὰ λυ' ἵππους
 ξείνων, ἐς δ' αὐτοὺς προτέρῳ ἄγε θοινηθῆναι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐκ μεγάροιο διέσσυτο, κέκλετο δ' ἄλλους
 δτρηροὺς θεράποντας ἅμ' ἐσπείσθαι ἐοῖ αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας·
 40 καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐρ' ἵππεισιν ἀπήνην,
 πᾶρ δ' ἔβαλον ζεῖας, ἀνὰ δὲ κρήνῃ λευκὴν ἔμειξαν·
 ἄρματα δ' ἐκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα·
 αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον· οἱ δὲ ἰδόντες
 θαυμάζον κατὰ δῶμα Διοτρεφὲς βασιλῆος.
 45 Ὡς τε γὰρ ἡελίου αἶγλη πέλεν ἡ δὲ σελήνης,
 δῶμα καθ' ὑπερφερές Μενελάου κυδαλίοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὀρώμενοι ὀρθαλμοῖσιν,
 ἐς β' ἀσπαίνθους βάντες ἔϋξistas λούσαντο.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν ῥυμαι λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,

ODYSSEÆ IV.

Quæ in Lacedæmone facta.

Hi autem pervenere in-cavam Lacedæmonem cavernosam;
 ad aedes vero agebant Menelai gloriosi.

Hunc invenere præbentem-epulum nuptiale multis sodalibus,
 filii atque filiae eximiae, sua in domo.

Hanc quidem Achillis perrumpentis-agmina-virorum filio mit-
 tebat :] in Troja enim primum spononderat et annuerat *ae-*
eam daturum : illis vero dii nuptias perficiebant.

Hanc igitur ipse illuc cum-equis et curribus mittebat, ut-iret
 Myrmidonum in urbem inclytam, quibus *ille* imperabat.

Filio autem e-Sparta Alectoris nuptum-dabat filiam,
 qui ei sero-natus erat, fortis Megapenthes,
 e serva : Helenæ autem dii prolem non-amplius dabant,
 ex-quo semel pepererat filiam amabilem,
 Hermionem, quæ speciem habebat aures Veneris.

[Sic hi quidem epulabantur per altam magnam domum,
 vicini atque amici Menelai gloriosi,
 oblectantes-se : inter eos vero cantabat divinus cantor,
 citharam-pulsans ; duoque saltatores inter eos,
illo cantum auspicante, saltabant in medio.]

Hi autem in vestibulo ædium, ipsique et equi,
 Telemachusque heros, et Nestoris inclytus filius,
 steterunt : ac progressus vidit eos præstans Eteoneus,
 sedulus famulus Menelai gloriosi.

Ivit autem annuntiaturus per aedes pastori virorum,
 propeque stans verbis alatis *eum* allocutus-est :

Hospites en quidam isti *adsunt*, Jovis-alumne o Menelae,
 viri duo, soboli vero Jovis magni similes-sunt.

Sed dic, utrum ipsis solvamus veloces equos,
 an ad-alium dimittamus ut-eant, qui eos amice-excipiat.

Hunc autem valde indignatus allocutus-est flavus Mene-
 laus :] non quidem stultus eras, Boethide Eteoneu,
 anlea : at nunc quidem, veluti puer, puerilia loqueris.
 Profecto jam nos, hospitalia multa postquam-comedimus
 aliorum hominum, hunc venimus : utinam Jupiter
 in-posterum quidem liberarit ab-ærumna. Sed solve equos
 hospitum, atque ipsos introduc ad-epulandum.

Sic dixit : ille vero e domo proruit, vocabatque alios
 sedulos famulos, una ut-sequerentur se ipsum.

Hi vero equos quidem solverunt sub iugo sudantes :
 et eos quidem alligarunt ad equina præsepia,
 apponebantque far, et hordeum album admiscuerunt :
 currus autem inclinarunt ad parietes colluentes :

ipsos vero duxerunt-in augustam domum ; hi autem videntes
 admirabantur *euntes* per domum Jovis-alumni regis.

Instar enim solis splendor erat, sive lunæ,
 domum per excelsam Menelai gloriosi.

At postquam satiati-sunt videndo oculis,
 ad labra descendentes perpolita, laverunt.

Hos vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo,

60 ἄμφι δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλλον ἡδὲ χιτῶνας,
 ἔς ῥα θρόνους ἔζοντο παρ' Ἀτρεΐδην Μενέλαον.
 Χέρνιβα δ' ἄμφιπόλος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῖν, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέητος,
 νίφασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 65 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 εἰδὰτα πολλ' ἐπιθείσα, χαρίζομένη παρόντων.
 [Δαιτρός δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν αἰείρας
 παντοίων· παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.]
 Τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 60 Σίτου θ' ἄπτεσθον καὶ χαίρετον. Αὐτὰρ ἔπειτα
 δείπνου πασσαμένῳ εἰρησόμεθ' οἵτινες ἔστων
 ἀνδρῶν· οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοκῆων,
 ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὶ Διοτρεφῶν βασιλῆων
 σκηπτούχων· ἐπεὶ οὐ κε κακοὶ τοιοῦδες τέκοιεν.
 65 Ὡς φάτο· καὶ σφιν νῦντα βοὸς παρὰ πίονα θῆκεν
 ὄππ' ἐν χερσὶν ἰδὼν, τὰ ῥά οἱ γέρα κάρθεσαν αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν,
 70 ἄγγι σῶν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 Φράξο, Νεστορίδῃ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένῳ θυμῷ,
 χαλκοῦ τε στεροπῇ καὶ δώματα ἡγήνεται,
 χρυσοῦ τ' ἡλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἡδ' ἐλέφαντος.
 Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἐνδοθεν αὐλῇ.
 75 Ὅσσα τὰδ' ἀσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰςορόωντα.
 Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ἔνετο ξανθὸς Μενέλαος,
 καὶ σφας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνα φίλ', ἦτοι Ζηνὶ βροτῶν οὐκ ἂν τις ἐρίζοι
 ἀθάνατοι γὰρ τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν·
 80 ἀνδρῶν δ' ἡ κέν τις μοι ἐρίσσειται, ἥε καὶ οὐκί,
 κτήμασιν· ἦ γὰρ πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεὶς
 ἡγαγόμεν ἐν νηυσὶ καὶ ὁδοῶν εἵτε ἦλθον·
 Κύπρον Φοινίκην τε καὶ Αἰγυπτίους ἐπαληθεὶς,
 Αἰθιοπίας θ' ἰκόμεν καὶ Σιδονίους καὶ Ἐρεμβούς
 85 καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσιν.
 Τρίς γὰρ τίχτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 Ἐνθα μὲν οὔτε ἀναξ' ἐπιδευσὶς οὔτε τι ποιμὴν
 τυροῦ καὶ κρειῶν, οὐδὲ γλυκεροῖο γάλακτος·
 ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι.
 90 Ἔως ἐγὼ περὶ κεῖνα πολὺν βίον συναναγείρων
 ἡλώμην, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἐπεφνεν,
 λάθρῃ, ἀνωϊστὶ, δολῶ οὐλομένης ἀλόχοιο·
 ὥς οὔτι χαίρων τοῖςδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.
 Καὶ πατέρων τάδε μέλλετ' ἀκούμεν, οἵτινες ὑμῖν
 95 εἰσὶν· ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ ἀπώλεσα οἶκον,
 εὖ μάλα ναιετάοντα, κεχανότα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
 Ὡν ὄφελον τριτάτην περ' ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
 ναίειν, οἱ δ' ἄνδρες σοοὶ ἐμμεναι, οἱ τότε δλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, ἐκὰς Ἀργεὺς ἱπποδότοιο.
 100 Ἄλλ' ἐμπης πάντας μὲν ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων —
 πολλὰκις ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν,
 ἄλλοτε μὲν τε γοῶν ῥρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε
 παύομαι· αἰψὲρ δὲ κόρος κρηαροῖο γόοιο —

et lænas villosas circumjecerant ipsis atque tunicas :
 in sellis consederunt hi juxta Atriden Menelaum.
 Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteo lebebe,
 ad-lavandum : juxtaque politam extendit mensam.
 cibum vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa imponens, largiens de-presentibus.
 [Coquus autem carniū lanceas apposuit elevatas
 diversarum : et eis apposuit aurea pocula.]
 Hosque dextera-prehendens allocutus-est flavus Menelaus :
 Cibumque gustate et gaudete. Ac deinde,
 cœnam quum-gustaveritis, interrogabimus, quinam sitis
 hominum : non enim vestrorum genus oblivione perit pa-
 rentum,] sed virorum genus estis Jovis-alumnorum regum,
 sceptriferorum : quippe nequaquam ignavi tales genuerint.
 Sic dixit ; atque ipsis terga bovis pingua apposuit,
 assata, manibus prehensa, quæ ei in-honorem apposuerant
 ipsi.] Hi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus alloquebatur Nestoris filium,
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :
 Considera, Nestoride, meo carissime animo,
 ærisque splendorem per domum sonoram,
 aurique, electricque, et argenti, atque eboris.
 Jovis utique talis est Olympii intus aula.
 Quanta hæc infinita multa ! admiratio me tenet intuentem.
 Hunc autem loquentem intellexit flavus Menelaus,
 et ipsos compellans, verbis alatis allocutus-est :
 Filii cari, cum-Jove quidem mortalium laud ullus con-
 tenderit :] immortales enim hujus ædes et possessiones sunt :
 hominum vero aut aliquis mihi contendat, aut etiam non,
 opibus : certe enim multa passus et multum vagatus
 adduxi hæc in navibus, et octavo demum anno veni :
 ad-Cyprum, Phœnicenque, et Ægyptios vagatus,
 Æthiopasque adii, et Sidonios, et Erembos,
 et Libyam, ubi agni protinus cornuti sunt.
 Ter enim ibi pariunt oves integrum per annum.
 Ibi quidem neque hierus indigens est, neque omnino pastor,
 casei et carniū, neque dulcis lactis :
 sed semper præbent per-totum-annum lac mulgendum.
 Dum ego circa illa multas facultates colligens
 errabam, interea mihi fratrem alius interfecit,
 clam, ex-improviso, dolo perniciosæ uxoris :
 adeo nequaquam gaudens hisce facultatibus impero.
 Et e-patribus ista debetis audivisse, quicumque vobis
 sunt : quandoquidem valde multa passus-sum, et perdidici
 domum,] perquam habitantibus-commodam, continentem
 multa et pretiosa.] Quorum utinam vel tertiam habens in ædi-
 bus partem] habitarem, at viri salvi essent, qui tum perire
 Troja in lata, longe ab-Argo equos pascente.
 Sed tamen omnes quidem lugens et deflens,
 (crebro in ædibus desidens nostris,
 modo quidem luctu mentem oblector, modo autem rursus
 quiesco : cita vero venit satiety tremendi luctus)

τῶν πάντων οὐ τόσον δούρομαι, ἀγνύμενός περ,
 105 ὥς ἐνός, ὅς τε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἰδοῖδῃν
 μνωμένῳ· ἐπεὶ οὐτις Ἀχαιῶν τόσσ' ἐμόγησιν,
 ὅσσ' Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἥρατο· τῷ δ' ἄρ' ἔμελλεν
 αὐτῷ κῆδε' ἔσσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἀλαστον
 κείνου, ὅπως δὴ δὴρὸν ἀποίγεται· οὐδέ τι ἴδμεν
 110 ζῶει δγ' ἐτέθηκεν· δούρονταί νύ που αὐτὸν
 Λαέρτης θ' ὁ γέρον καὶ ἐξέρων Πηνελόπεια,
 Τηλέμαχος θ', ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρός ὕφ' ἤμερον ὥρσε γόοιο.
 Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατρός ἀκού-
 115 χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών [σας,
 ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ· νόησε δέ μιν Μενέλαος·
 μερμηρίζε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἥέ μιν αὐτὸν πατρός ἔασσε μνηστῆναι,
 ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε πειρήσαιο.
 120 Ὡς φάτο· τῷ δ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεις ὑφορόφοιο
 ἤλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακᾶτῳ εἰκῦια.
 Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' Ἀδρήστη κλισίην εὐτυκτον ἔθηκεν·
 Ἀλκίππη δὲ τάπητα φέρον μαλακοῦ ἐρίοιο·
 125 Φυλῷ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε, τόν οἱ ἔδωκεν
 Ἀλκάνδρῃ, Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἐναὶ ἐνὶ Θήβης
 Αἰγυπτίης, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται·
 ὃς Μενελάῳ δῶκε δὴ ἀργυρέας ἀσαμίνθους,
 δοίους δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα.
 130 Χωρίς δ' αὐτῷ Ἑλένη ἄλοχος πόρε κάλλιμα δῶρα·
 χρυσῆν τ' ἡλακᾶτην τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ὅπασσεν
 ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράαντο.
 Τὸν ῥά οἱ ἀμείπιλος Φυλὼ παρέθηκε φέρουσα,
 νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 135 ἡλακᾶτη τετάνυστο, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα.
 Ὅς εἰτο δ' ἐν κλισίῳ, ὑπὸ δὲ θρήνων πόσιν ἔην.
 Αὐτίκα δ' ἦγ' ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἕκαστα·
 Ἴδμεν δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, οἵτινες οἶδε
 ἀνδρῶν εὐχέσονται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
 140 ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἔρέω; κέλεται δέ με θυμός.
 Οὐ γάρ πώ τινά φημι εἰκόστα ὧδε ἰδέσθαι,
 οὔτ' ἀνδρ' οὔτε γυναῖκα — σέβας μ' ἔχει εἰς ὁρώσαν —
 ὥς δδ' Ὀδυσσεὺς μεγαλήτορος ὕἱ ἔοικεν,
 Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ
 145 κείνος ἀνὴρ, ὅτ' ἐμείο κυνώπιδος εἶνεκ' Ἀχαιοὶ
 ἤλυθε' ὑπὸ Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμαίνοντες.
 Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 οὔτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γύναι, ὥς σὺ εἰσεῖς·
 κείνου γὰρ τοιοῖδε πόδες τοιαῖδε τε χεῖρες,
 150 ὀφθαλμῶν τε βολαὶ κεφαλῇ τ' ἐφύπερθε τε χεῖται.
 Καὶ νῦν ᾗτοι ἐγὼ μεμνημένος ἄμφ' Ὀδυσσῆϊ
 μυθεόμην ὅσα κείνος διζύσας ἐμόγησεν
 ἄμφ' ἐμοὶ, αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδεν,
 χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών.
 155 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἦν· ὅδ'·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 κείνου μέντοι δδ' υἱὸς ἐτήτυμον, ὥς ἀγορεύεις·

horum omnium causa non tantum lugeo, dolens licet,
 ut unius gratia, qui mihi somnum invisum facit et cibum,
 recordanti : quoniam nullus Achivorum tanta molitus est,
 quanta Ulysses molitus est et pertulit : huic autem destina-
 tum erat] ipsi dolores ut forent, mihi vero moeror semper gra-
 vissimus] de eo, quoniam diu longe abest; nec quicquam
 scimus,] vivatne ille, an mortuus sit : desunt certe illum
 Laertesque senex, et prudens Penelope,
 Telemachusque, quem reliquit recens natum in domo.

Sic dixit : huic autem ob patrem desiderium excitavit fletus.
] Lacrimam vero a palpebris humi demisit, de patre au-
 diens,] lænam purpuream oculis prætendens
 utraque manu : animadvertit autem ipsum Menelaus;
 deliberavitque deinde in mente et in animo,
 utrum eum ipsum patris simeret meminisse,
 an prior interrogaret, singulaque exploraret.

Dum ille hæc deliberabat in mente et in animo,
 Helena ex thalamo odorifero alte tecto
 egressa est, Dianæ aureum arcum habenti similis.
 Huic autem ilico Adrasta sellam bene factam posuit :
 Alcippe vero tapetem ferebat mollis lænæ :
 Phylo autem argenteum calathum ferebat, quem illi dedit
 Alcandra, Polybi uxor, qui habitabat in Thebis
 Egyptiis, ubi plurimæ in ædibus possessiones jacent :
 qui Menelao dedit duo argentea labra,
 geminosque tripodas, decemque auri talenta.
 Seorsum vero rursus Helenæ uxor ejus dedit pulchra dona;
 aureamque colum, calathumque infra-circinatum præbuit,
 argenteum, auro vero superius labia munita erant.
 Hunc igitur ei ancilla Phylo apposuit ferens,
 filo elaborato repletum : ac super eum
 colus extensa erat, violaceam lanam habens.
 Sedit autem in sella, et scabellum sub pedibus erat.
 Continuo vero hæc verbis maritum interrogabat singula :
 Scimusne jam, Menelae Jovis alumne, quosnam hi
 hominum se profiteantur venisse nostram domum?
 Mentiar, an verum dicam? jubet autem me animas.
 Non enim me nllum puto similem adeo vidisse
 nec virum nec mulierem, (admiratione me tenet adspicientem;)
 ut hic Ulyssis magnanimi filio similis est,
 Telemacho, quem reliquit recens natum in domo
 ille vir, quando mei impudentis gratia Achivi
 venistis sub Trojam, bellum sævum excitantes.

Hanc autem respondens allocutus est flavus Menelaus :
 sic nunc et ego existimo, uxor, ut tu conjicis :
 filius enim ejusmodi sunt pedes, ejusmodique manus :
 oculorumque jactus, caputque, et superne comæ.
 Et nunc sane ego recordatus de Ulyssæ
 loquebar, quanta ille, ærummas-patens, toleraverit
 pro me : atque hic amaram sub palpebris lacrimans stillabat,
 lænam purpuream oculis obtendens.

Hunc vero rursus Nestorides Pisistratus contra allocutus est] :
 Atride Menelae, Jovis alumne, aux virorum,
 illius quidem hic filius est vere, quemadmodum dicis;

- ἡμεῖς δὲ κλαυθμόν μὲν ἑάσομεν, δὲ πρὶν ἐτύχθῃ·
 δόρπου δ' ἑαυτοῖς μνησόμεθα, χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ
 χευάντων· μῦθον δὲ καὶ ἔωθέν περ ἔσσονται
 315 Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοί, διαειπόμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀσπαλίῳ δ' ἄρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν,
 δερτῆρός θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἔαλλον.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 320 αὐτίκα ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον,
 νηπενθέες τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπιλήθον ἀπάντων.
 Ὃς τὸ καταβρόξειεν, ἔπην κρητῆρι μαίγει,
 οὐ κεν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρεῶν,
 οὐδ' εἰ οἱ κατατεθναίῃ μήτηρ τε πατήρ τε,
 325 οὐδ' εἰ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν
 χαλκῷ δηϊόφεν, ὃ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶτο.
 Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μνησιόεντα,
 ἔσθλα, τὰ οἱ Πολύδαμνα πόρην, Θῶνος παράκοιτις,
 Αἰγυπτίῃ τῇ πλεῖστα φέρει ζειδωρὸς ἄρουρα
 330 φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλά μεμιγμένα, πολλὰ δὲ
 ἡτρὸς δὲ ἑκάστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων [λυγρὰ
 ἀνθρώπων· ἦ γὰρ Παιήονος εἰσι γενέθλις.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐνέηκε χεῖλεσσι τε οἶνοχοῦσαι,
 ἑξάυτις μῦθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 335 Ἄτρεϊδὴ Μενέλαε Διοτρεφὲς ἡδὲ καὶ οἶδε
 ἀνδρῶν ἐσθλῶν παῖδες — ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτε ἄλλω
 Ζεὺς ἀγαθὸν τε κακὸν τε δίδοι· δύναται γὰρ ἅπαντα —
 ἦτοι νῦν δαίνυσθε, καθήμενοι ἐν μεγάροισιν,
 καὶ μῦθοις τέρπεσθε· εἰκότα γὰρ καταλέξω.
 340 Πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 ὅσσοι Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος εἰσιν ἄεθλοι·
 ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξ καὶ ἔτλη καρτερός ἀνὴρ
 δῆμῳ ἐν Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί.
 Αὐτὸν μιν πληγῇσιν ἀεικέλυσιν δαμάσσας,
 345 σπείρα κακ' ἀμφ' ὤμοισι βαλὼν, οἰκῇ εἰκότως,
 ἀνδρῶν θυσιζμένων κατέδυ πόλιν εὐρύαγχιαν·
 ἄλλω δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤϊσεν,
 δέκτῃ, δὲ οὐδὲν τοῖος ἦν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν·
 τῷ ἱελοῦ κατέδυ Τρώων πόλιν. Οἱ δ' ἀδάκνησαν
 350 πάντες· ἐγὼ δὲ μιν οἷ᾽ ἀνέγνων τοῖον ἔοντα,
 καὶ μιν ἀνηρώτων· ὃ δὲ κερδοσύνην ἀλέεινεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγὼ λόεον καὶ χρίον ἑλαίῳ,
 ἀμφὶ δὲ εἵματα ἔσσα, καὶ ὤμοσα καρτερόν ὄρκον,
 μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Γρῶεσσ' ἀναρῆναι,
 355 πρὶν γε τὸν ἐξ νῆας τε θαδὲ κλισίας τ' ἀφικέσθαι·
 καὶ τότε δὴ μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν.
 Πολλοὺς δὲ Τρώων κτείνας ταναχέειν Ἀχαιῶν,
 ἦλθε μετ' Ἀργεῖους· κατὰ δὲ φρόνιν ἦγαγε πολλήν.
 Ἐνθ' ἄλλαι Γρῶαι λίγ' ἐκώκυον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 360 χαῖρ', ἐπεὶ ἦδ' μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι
 ἀψ' οἰκόνδ'· ἄτην δὲ μετέστανον, ἣν Ἀφροδίτῃ
 δῶκ', ὅτε μ' ἦγαγε κείσε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης,
 παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισαμένην, θάλαμόν τε πόσιν τε,
 οὐ τευ δευόμενον, οὐτ' ἄρ' ὀφείλω οὐτε τι εἶδος.
 365 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

nos vero sletum quidem sinamus, qui prius incidit :
 cenæ autem rursus memores-simus, manibusque aquam
 infundant : sermones autem etiam mane erunt
 Telemacho et mihi, ut colloquamur inter-nos.

Sic dixit : Asphalion vero aquam manibus infundebat,
 sedulus famulus Menelai gloriosi.

Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Tum vero aliud cogitavit Helena, Jove enata :

protinus inde in vinum misit medicamen, unde bibebant,
 luctui-iræque-adversum, malorum oblivionem-inducens
 omnium.] Qui illud biberit, postquam crateri mixtum-fuerit,
 non tota-die profuderit lacrimam de genis,
 ne si quidem ei mortui-fuerint materque paterque;
 ne si quidem ei coram fratrem, aut carum filium
 ferro trucidarint, ipse vero oculis videret.

Talia Jovis filia habebat medicamina solleter-excogitata,
 bona, quæ ei Polydamna præbuerat, Thonis uxor,
 Ægyptia; ubi plurima producit alma terra
 medicamina, multa quidem bona mixta, multa autem perni-
 ciosa:] medicus vero ibi unusquisque est peritus supra
 omnes] homines: sane enim Pæonis sunt ex-genere.
 Ac postquam immiserat, jusseratque vinum-infundi,
 denuo verbis excipiens maritum allocuta-est:

Atride Menelæe, Jovis-alumne, atque etiam hi
 virorum fortium filii, (enimvero deus alias alii
 Jupiter bonumque malumque dat: potest enim omnia)
 sane nunc convivamini, sedentes in ædibus,
 et sermonibus delectamini: convenientia enim narrabo.
 Omnia quidem non ego enarrare-queam, nec nominare,
 quot Ulyssis audentis-animi sunt certamina:

sed qualiter istud fecit, et sustinuit fortis vir
 populo in Trojanorum, ubi passi-estis ærumnas Achivi.

Se ipsum plagis indecoris domans,
 pannos-viles circumjiciens humeris, servo similis,
 virorum hostium ingressus-est urbem latis-viis:

alii vero se-ipsam viro celans assimilabat,
 mendico, qui neutiquam talis erat apud naves Achivorum:
 huic similis ingressus-est Trojanorum urbem. Illi eam igno-
 rabant] omnes: ego vero ipsum sola agnovi, talis licet-esset,
 et ipsum interrogabam: ille tamen astutia tergiversabatur.

Sed quum jam is sum ego lavissem et unxissem oleo,
 vestibusque induissem, et juravissem firmum jusjurandum,
 non prius me Ulyssem inter Trojanos prodituram,
 quam ipse ad naves veloces tentoriaque pervenisset:
 tum demum mihi omnem mentem aperuit Achivorum.
 Plurimos autem Trojanorum quum-interfecisset longo ære,
 ivit ad Argivos: atque astutiae famam reportavit multam.
 Ibi aliae Trojanæ stridule ejulabantur: sed meum pectus
 gaudebat: quippe jam mihi cor versum-erat ut-redirem
 rursus domum: noxam vero dessebam, quam Venus
 dederat, quando me duxit illuc cara a patria terra,
 filiamque meam post-me-relinquentem, thalamumque, mari-
 tumque,] nulla re mancun, nec mente, nec forma.

Hanc autem respondens allocutus-est flavus Menelaus:

ναι δὴ ταῦτά γε πάντα, γύναι, κατὰ μοῖραν λείπεις.
 Ἦδη μὲν πολλῶν ἐδάην βουλὴν τε νόον τε
 ἀνδρῶν ἡρώων, πολλὴν δ' ἐπελήλυθα γαίαν·
 ἀλλ' οὐπώ τοιούτων ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 270 ὅον Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος ἴσκα φίλον κῆρ.
 Οἷον καὶ τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 ἔκπῳ ἐνὶ ξυστῇ, ἴν' ἐνήμεθα πάντες ἀρίστοι
 Ἀργείων, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 Ἦλθες ἔπειτα σὸ καῖσε· καλευσέμεναι δέ σ' ἐμῶν
 275 δαίμων, ὃς Τρώεσσιν ἐβούλετο κύδος ὀρέξαι·
 καὶ τοὶ Δειφόβος θεοεικέλος ἔσπετ' ἰούσῃ.
 Τρις δὲ περιστέειξας κοῖλον λόγον ἀμπαφώσας,
 ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους,
 πάντων Ἀργείων φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν.
 280 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ Τυδείδης καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἦμενοι ἐν μέσσοισιν, ἀκούσαμεν ὡς ἐβόησας.
 Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὁρμηθέντε
 ἢ ἐξελθέμεναι, ἢ ἐνδοθεν αἰψ' ὑπακοῦσαι·
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένω περ.
 285 Ἐνὸ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀχὴν ἔσαν υἷες Ἀχαιῶν·
 Ἀντίκλος δὲ σέγ' οἷος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
 ἤθελεν· ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζεν
 νωλεμένως κρατερῇσι, σάπῃ δὲ πάντας Ἀχαιούς·
 τόρρα δ' ἔχ', ὅφρα σε νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη.]
 290 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφῆς, ὄρχαίμε λαῶν,
 ἀλγίον· οὐ γάρ οἱ τὰ γ' ἤρκεσε λυγρὸν δλεθρον,
 οὐδ' εἰ οἱ κραδίη γε σιδηρῇ ἐνδοθεν ἦεν.
 Ἄλλ' ἄγετ', εἰς εὐνὴν τράπεθ' ἡμέας, ὅφρα καὶ ἦδη
 295 ὕπνω ὑπο γλυκερῷ τάρποιμεθα κοιμηθέντες.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖη δ' Ἑλένη δμῳῇσι κέλευσεν
 δέμναι ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 χλαῖνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἑσάσθαι.
 300 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσai,
 δέμνια δὲ στορέσαν· ἐκ δὲ ξεινὸς ἄγε κήρυξ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
 Τηλέμαχος δ' ἦρως καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός·
 Ἀτρεΐδης δὲ καθεῦδε μυγῶ δόμου ὑψηλοῖο,
 305 παρ δ' Ἑλένῃ τανύπεπλος ἐλέατο διὰ γυναικῶν.
 Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 ὥρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῇφι βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 εἰματα ἑσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὦμῳ,
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 310 βῆ δ' ἱμὲν ἐκ θαλάμοιο, θεῶν ἐναλίγκιος ἄντην,
 Τηλεμάχῳ δὲ παρίζεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτε δέ σε χρεῶν δειρ' ἤγαγε, Τηλέμαχ' ἦρως,
 ἐς Λακκαδαίμονα διαν, ἐπ' εὐρέα νῦντα θαλάσσης;
 δῆμον, ἢ ἴδιον; τόδε μοι νημερτές ἐνισπε.
 315 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφῆς, ὄρχαίμε λαῶν,
 ἤλυθον, εἰ τίνα μοι κλητρόνα πατρός ἐνίσποις.
 Ἔσθιεται μοι οἶκος, δῶλε δὲ πῖονα ἔργα·
 δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλείος δόμος, οὔτε μοι αἰεὶ

sane haec omnia, uxor, recte dixisti.
 Jam quidem multorum cognovi consiliumque mentemque
 virorum heroum, multamque peragravi terram :
 sed nondum talem ego vidi oculis,
 quale Ulyssis audente animo erat carum cor
 Quale etiam hoc fecit et ausus est fortis vir
 equo in polito, ubi insidebamus omnes optimi
 Argivorum, Trojanis caedem et fatum ferentes.
 Venisti deinde tu illuc : jussisse autem te videbatur
 deus, qui Trojanis volebat gloriam præbere ;
 et te Deiphobus deo-similis sequebatur profectam.
 Ter autem circumlustrasti cavas insidias attractans,
 et nominatim Danaorum appellabas optimos,
 omnium Argivorum vocem tuam assimilans uxoribus (μο-
 rum vocibus).] At ego et Diomedes et divinus Ulysses,
 sedentes inter medios, audivimus ut vocasti.
 Nos quidem ambo prompti-eramus exsistentes
 aut exire, aut intus protinus respondere :
 at Ulysses prohibuit et continuit quantumvis cupidos.
 [Ibi ceteri quidem omnes tacebant filii Achivorum :
 Anticlus vero te solus excipere verbis
 volebat ; sed Ulysses os manibus comprimebat
 indesidenter robustis, servavitque omnes Achivos : quem
 tamdiu tenuit, donec te seorsum abduxisset Pallas Minerva !
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] Atride Menelae, Jovis-alumne, dux virorum,
 durius est : nequaquam enim ei ista depulere tristem interi-
 tum,] ne si ei cor quidem ferreum intus esset.
 Sed agite, ad cubile dimittite nos, ut jam
 somno sub dulci delectemur cubantes.
 Sic dixit : Argiva autem Helena ancillis præcepit
 cubilia sub porticu ut-ponerent, et stragula pulcra
 purpurea injicerent, sternerentque supra tapetas,
 laenasque imponerent villosas superne quibus-integerentur.
 Illae vero iverunt ex aedibus, faciem in manibus habentes :
 cubiliaque stravere ; sed hospites ducebat præco.
 Atque hi quidem in vestibulo domus illic cubarunt,
 Telemachusque heros, et Nestoris inclytus filius ;
 Atrides vero dormiebat in-recessu domus excelsae,
 juxtaque Helena sinuoso-peplo cubavit divina inter-mulieres.
 Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit et lecto bello strenuus Menelaus,
 vestesque sibi-induit, et gladium acutum suspendit-ab hu-
 mero,] pedibusque nitidis subligavit pulcros calceos :
 progressus est autem e thalamo, deo similis coram :
 Telemachoque assidebat, verbumque dixit et elocutus est :
 Quenam vero te necessitas huc duxit, Telemache heros,
 ad Lacedaemonem divinam, per lata dorsa maris ?
 publicane-res, an privata? hoc mihi vere dic.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] Atride Menelae, Jovis-alumne, dux virorum,
 veni, si quam mihi famam de-patre diceres.
 Comeditur mihi domus, perieruntque pingua opera :
 hostilium autem virorum plena est domus, qui mihi perpetuo

320 μῆλ' ἀδινά σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἑλικας βούς,
μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες.
Τοῦνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἰκάνομαι, αἶ χ' ἐθέλησθα
κείνου λυγρὸν δλεθρον ἐνίσπειν, εἰ που ὅπωπας
ὀφθαλμοῖσι ττοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας
325 πλαζόμενου· πέρι γάρ μιν οἷζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσοο μῆδ' ἀλειρῶν,
ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἦνθησας ὅπωπῃς.
Λίσσομαι, εἰποτέ τοί τι πατήρ ἐμός, ἱσθλὸς Ὀδυσσεύς,
ἢ ἔπος ἡέ τι ἔργον ὑποστάς ἐξετέλεσεν
330 ὄψω ἐνὶ Τρώων, ὅτι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
τῶν νῦν μοι μνῆσαι, καὶ μοι νημερτές ἐνσπε.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
ὦ πόποι, ἢ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
ἔβελον εὐνηθῆναι, ἀνάλικιδες αὐτοὶ ἑόντες.
335 Ὡς δ' ὅπote ἐν ξυλόχῳ ἑλαφος κρατεροῖο λέοντος
νεβροῦς κοιμήσασα νεπηγενέας γαλαθηνούς,
κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἀγρεα ποιήντα
βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἔην εἰσπλυθεὶν εὐγῆν,
ἀμροτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
340 ὥς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσει.
Αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπὸλλον,
τοῖος ἔων, ὅός ποτ' εὐκτιμένη ἐνὶ Λέσῳ
ἐξ ἑρίδος Φιλομηλεῖδῃ ἐπάλαισεν ἀναστὰς,
καὶ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεγάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
345 τοῖος ἔων μνηστῆρσιν διμιλῆσειεν Ὀδυσσεύς·
πάντες χ' ὠκύμοροι τε γενοῖατο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ', ἃ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσαιο, οὐκ ἂν ἐγώ γε
ἄλλα παρὲς εἴποιμι παρακλιθὼν, οὐδ' ἀπατήσω·
ἀλλὰ τὰ μὲν μοι εἶπε γέρον ἄλιος νημερτής,
350 τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπιχεύσω.
Αἰγύπτω μ' ἔτι δεῦρο θεοὶ μεμνῶντα νέεσθαι
ἔσπον, ἐπεὶ οὐ σφιν ἔρεξα τελέεσσας ἑκατόμβας.
[οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνῆσθαι ἐφετιέων.]
Νῆσος ἔπειτά τις ἔστι πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
355 Αἰγύπτου προπάροιθε — Φάρον δὲ ἐκ κυλῆγκουσιν —
τόσσον ἄνευθ', ὅσσον τε πανημερίη γλαφυρῇ νηὺς
ἦνυσεν, ἥ λιγύς οὔρος ἐπιπνεῖησιν ὀπισθεν·
ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας εἴσας
ἐς πόντον βάλλουσιν, ἀφυσσάμενοι μελάν ὕδωρ.
360 Ἐνθα μ' εἰκόσιν ἦματ' ἔχον θεοὶ, οὐδέ ποτ' οὔροι
πνεύοντες φαίνονθ' ἀλιαέες, οἳ ῥά τε νηῶν
πομπῆς γίγνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Καὶ νῦ κεν ἦτα πάντα κατέφθιτο καὶ μένε' ἀνδρῶν,
εἰ μή τις με θεῶν ὀλοφύρατο, καὶ μ' ἐσάωσεν,
365 Πρωτέος ἰσθίου θυγάτηρ, ἀλίοιο γέροντος,
Εἰδοθέη· τῇ γάρ βα μάλιστά γε θυμὸν ὄρινα,
ἥ μ' ὅλω ἔρροντι συνήντετο νόσφιν ἑταίρων.
Αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι ἔχθυάσσκον
γαμποῖς ἀγκίστροισιν· ἔπειρε δὲ γαστέρα λιμός.
370 Ἡ δ' ἐμεῦ ἄγχι στάσα ἔπος φάτο φωνήσας τε·
Νήπιός εἰς, ὦ ξεῖνε, λίγην τόσον, ἡ δὲ χαλῖφρων;
ἡ δὲ ἑὼν μεθίεις, καὶ τέρπειαι ἀλγεα πάσγων,
ὥς δὴ δῆδ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι, οὐδέ τι τέκμωρ

pecora alia-post-alia mactant, et trahentes-pedes camuros bo-
ves,] matris meae proci, superbam contumeliam exercentes.
Propterea nunc ad-tua genua veni, si forte velis
illius saevam perniciem narrare, sicubi vidisti
oculis tuis, sive de ea alius sermonem audivisti
errantis : valde enim ipsum aerumnosum peperit mater.
Nec quicquam mihi verecundans blandiaris, neu miseresces,
sed plane mihi enarra, quemadmodum tibi-contigit videre.
Precor, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
aut dictum, aut aliquod factum pollicitus effecit
populo in Trojanorum, ubi passi-estis aerumnas Achivi :
horum nunc mihi memento, et mihi verum dic.

Hunc autem graviter ingemiscens allocutus-est flavus Me-
nelaus :] dii boni ! profecto perquam fortis viri in cubili
volebant cubare, imbelles ipsi quum-sint.
Ut vero quando in lustris cerva fortis leonia
hinnulos ubi-collocarit recens-genitos, lactentes,
saltus investigat, et valles herbosas
pascens; ille vero deinde suum ingressus-est cubile,
utrisque autem illis duram mortem infert :
ita Ulysses illis durum fatum infert.
Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
talis, qualis olim bene-condita in Lesbo
e contentione cum-Philomelide luctatus-est assurgens,
prostravitque eum fortiter, gavis-i-sunt autem omnes Achivi,
talis cum-procis quoque congregederetur Ulysses :
omnes brevisque-vitae fierent amarisque-nuptiis.
De-istis vero quae me interrogas et petis, non equidem
alia praeter verum dixerim declinando, nec te decipiam :
sed quae quidem mihi dixit senex maritimus verax,
horum nullum tibi ego celabo dictum, neque occultabo.

In-Ægypto me etiamnum dii huc cupientem redire
detinebant, quoniam non ipsis feceram perfectas hecatombas.
[sed semper volebant dii nos meminisse praeceptorum.]
Insula autem quaedam est undoso in ponto,
Ægyptum ante, (Pharum autem ipsam vocant)
tantum semota, quantum spatii toto-die cava navis
confecerit, cui stridulus ventus aspiret a-puppi :
in ea autem portus est opportunus, unde naves aequales
in pontum deducunt, postquam-hauserunt nigram aquam.
Illic me per-vinginti dies detinebant dii, neque anquam venti-
secundi] spirantes apparebant in-mare-flantes, qui navium
ductores sunt super lata dorsa maris.
Et jam viatica omnia consumpta-fuissent, et animi virorum,
nisi me aliqua dearum miserata-fuisset, et me servasset,
Protei potentis filia, marini senis,
Idothea : huic enim maxime sane animum comovisti ;
quae mihi soli reptanti occurrit, seorsum a-sociis.
Semper enim circa insulam vagantes piscabantur
curvis hamis : urgebat vero ventrem fames.
Hæc autem me prope stans, verbum dixit, hœntaque-est :
Stultus es, o hospes, tantopere, an desipiens ?
aut sponte cessas, et delectaris dolores ferens,
quod adeo diu in insula detineris, neque ullum finem

εδρέμεναι δύνασαι, μινύθει δέ τοι ἦτορ ἐταίρων·
 376 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ἔκ μὲν τοι ἔρῳ, ἥτις σὺ πέρ ἔσσι θεῶν,
 ὡς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν κατερύχομαι, ἀλλὰ νυ μέλλω
 ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Ἀλλὰ σὺ πέρ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν —
 380 ὅστις μ' ἀθανάτων πεδᾶα καὶ ἔδῃσε κελεύθου,
 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμειβετο διὰ θεῶν·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, εἵνε, καλὴ ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Πωλείται τις δέυρο γέρον ἄλιος νημερτής,
 386 ἀθάνατος Πρωτεύς Αἰγύπτιος, ὅς τε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδρόμῳ·
 τόνδε τ' ἐμὸν φασιν πατέρ' ἔμμεναι ἡδὲ τεκέσθαι.
 Τόνγ' εἴ πως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαθέσθαι,
 ὅς κέν τοι εἴπησιν δδὸν καὶ μέτρα κελεύθου,
 390 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσαι ἰχθυόεντα·
 καὶ δέ κέ τοι εἴπησι, Διοτρεφές, αἶ κ' ἐθέλῃσθα,
 ὅττι τοι ἐν μεγάροισι κακὸν τ' ἀγαθὸν τε τέτυκται,
 οἰχομένοιο σθένος δολιχὴν δδὸν ἀργαλέην τε.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 395 αὐτὴ νῦν φράξου σὺ λόγον θείοιο γέροντος,
 μὴ πῶς με προῖδῶν ἡδὲ προδαείας ἀλέηται·
 ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῶν ἀνδρὶ δαμῆναι.
 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμειβετο διὰ θεῶν·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, εἵνε, καλὴ ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 400 Ἥμος δ' ἥελιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεδύχει,
 τῆμος ἄρ' ἐξ ἄλός εἰσι γέρον ἄλιος νημερτής,
 ποιητὴ ὑπο Ζεφύροιο, μελαίνῃ φρικτὶ καλυφθεὶς·
 ἔκ δ' ἐλθὼν κοιμάται ὑπὸ σπέσσι γλαυρυροῖσιν·
 ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς Ἀλοσύδνης
 405 ἀθρόαι εὐδουσιν, πολίης ἄλός ἐξαναδύσαι,
 πικρὸν ἀποπνεύουσαι ἄλός πολυθενθεὸς ὀδμήν.
 Ἔνθα σ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα, ἄμ' ἦοι φαινομένην·
 εὐνάως ἐξείης· σὺ δ' εὖ κρίνασθαι ἰστίους
 τρεῖς, οἳ τοι παρὰ νηυσὶν ἐϋστέλοισιν ἄριστοι.
 410 Πάντα δέ τοι ἔρῳ ὀλοφύῳα τοιοῦ γέροντος.
 Φώκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἔπεισιν·
 αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσειται ἡδὲ ἰδῇται,
 λέξεται ἐν μέσσησι, νομεύς ὡς πώεσι μῆλων.
 Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτα κατευνηθέντα ἰδῇσθε,
 416 καὶ τότε ἔπειθ' ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε·
 αὐθι δ' ἔγειν μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι.
 Πάντα δὲ γιγνόμενος πειρήσεται, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
 ἔρπετα γίγνονται καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδάες πῦρ·
 ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν μαλλόν τε πιέζειν.
 420 Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ σ' αὐτὸς ἀνείρηται ἐπέεσσιν,
 τοῖος ἔων, οἷόν κε κατευνηθέντα ἰδῇσθε,
 καὶ τότε δὴ σχέσθαι τε βίης λῦσαι τε γέροντα,
 ἥρως· εἰρεσθαι δὲ θεῶν ὅστις σε χαλπεῖται,
 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσαι ἰχθυόεντα.
 426 Ὡς εἰποῦσ' ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας, δὴ ἕστασαν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἥϊα πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.

invenire potes; delicit autem tibi cor sociorum.

Sic dixit: sed ego ipsam respondens allocutus-sum: eloquar tibi, quaecunque tandem es dearum, quomodo ego nequitiam volens detinear, sed videor immortales offendisse, qui caelum latum habitant. Sed tu quidem mihi dic, (dii vero omnia sciunt) quisnam me immortalium impedit, et arcet ab itinere, reditumque dic, ut per pontum proficiscar piscosum.

Sic dicebam: illa autem statim respondit, praestantissimae dearum:] enimvero tibi, hospes, haec valde vere enarrabo. Versatur quidam hic senex marinus verax, immortalis Proteus Aegyptius, qui-utique maris totius fundos novit, Neptuno subserviens: huncce meum aiunt patrem esse, ac me genuisse. Quem si quo-pacto tu possis insidiatus prendere, ille tibi dicat viam et mensuras itineris, reditumque, ut per mare proficiscaris piscosum; ac praeterea tibi dicat, Jovis-alumne, si velis, quodcunque tibi in aedibus malumque bonumque acciderit, absente te per-longam viam difficilemque.

Sic dixit: at ego ipsam vicissim allocutus-sum: ipsa nunc explicata tu insidias divini senis, ne quo-pacto me praevidens, aut praesciens, effugiat: difficilis etenim est deus mortali homini domitu.

Sic dicebam; illa vero continuo respondit, praestantissimae dearum:] enimvero ego tibi, hospes, has valde vere enarrabo. Quando sol in-medium caelum ascenderit, tunc e mari emergit senex marinus verax, flatu sub Zephyri, nigra supericie-horrescentis-maris oblectus:] egressusque decumbit sub specubus cavis: circa ipsum vero plucae, progenies (s. pisces) pulchrae Halosydnae:] confertae dormiunt, e cano mari egressae, acerbum expirantes maris perprofundi odorem. Illuc te ego ducens, simul cum aurora illucescente, collocabo vos ex-ordine: tu vero diligenter elige socios tres, qui tibi apud naves bene-tabulatas optimi sunt. Omnes autem tibi enarrabo malas-astutias huius senis. Phocas quidem primum numerabit, et obibit: ac postquam omnes per-quinos-numerarit et inspexerit, cubabit in mediis, pastor veluti in-gregibus ovium. Hunc quidem ubi primum decubuisse videritis, tum deinde vobis curae-sit roburque visque: illic vero tenete oblectantem et nitentem licet elabi. Omnia vero ut fiat, tentabit, quaecunque in terra reptilia oriuntur, et aqua, et immane-ardens ignis: vos autem firmiter tenete, magisque premitte. Sed quando demum te ipse interrogaverit verbis, talis apparens, qualem decubuisse videritis, tum vero desiste a-vi, solveque senem, heros: interroga vero, deorum quisnam te affligit; reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.

Sic locuta, pontum subiit fluctuantem. At ego ad naves, ubi stabant in arenis, ibam: multa vero mihi cor in-profundo-agitabat eunti.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατῆλυθον ἡδὲ θαλάσσαν,
 δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ·
 430 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βρηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε δὴ παρὰ θίνα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 ἦϊα, πολλὰ θεοὺς γονοῦμένος· αὐτὰρ ἑταίρους
 τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποιθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν.
 435 Τόφρα δ' ἄρ' ἦγ' ὑποδῦσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
 τέσσαρα φωκάων ἐκ πόντου δέρματ' ἐνεικεν·
 πάντα δ' ἔσαν νεόδαρτα· δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρί.
 Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψας ἄλιγσιν
 ἦστο μένουσ'· ἡμεῖς δὲ μάλα σιγῶν ἤλθομεν αὐτῆς·
 440 ἐξείης δ' εὖνῃσε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἐκάστω.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατος λόχος ἔπλετο· τεῖρε γὰρ αἰνῶς
 φωκάων ἄλιστρεφῶν ὀλοκώτατος ὀμῆ·
 τίς γάρ κ' εἰναλίῳ παρὰ κήτεϊ κοιμηθεῖη;
 ἀλλ' αὐτὴ ἐσάωσε καὶ ἐφράσατο μέγ' ὄνειαρ·
 445 ἀμβροσίην ὑπὸ θίνα ἐκάστω ὄηκε φέρουσα,
 ἥδ' ὡς μάλα πνείουσαν, ὀλεσε δὲ κήτεος ὀσμὴν.
 Πᾶσαν δ' ἡοίην μένομεν τετληῶτι θυμῷ·
 φῶκαι δ' ἐξ ἄλδος ἤλθον ἀλλήλες· αἱ μὲν ἔπειτα
 ἐξῆς εὐνάζοντο παρὰ βρηγμῖνι θαλάσσης.
 450 Ἐνδὺς δ' ὁ γέρον ἦλθ' ἐξ ἄλδος, εὖρε δὲ φώκας
 ζατρεφίας· πάσας δ' ἄρ' ἐπύχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν.
 Ἐν δ' ἡμέας πρῶτους λέγε κήτεσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ὤσθη δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός.
 Ἥμεῖς δὲ ἰάγοντες ἐπεσώμεθ'· ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 455 βᾶλλομεν· οὐδ' ὁ γέρον δολίης ἐπελήθετο τέχνης·
 ἀλλ' ἦτοι πρῶτιστα λείνι γένετ' ἠϋγένης,
 αὐτὰρ ἔπειτα δράκων καὶ πόρδαλις ἡδὲ μέγας σῦς·
 γίγνετο δ' ὑγρόν ὕδωρ καὶ δένδρεον ὑψιπέτῃλον.
 Ἥμεῖς δ' ἀστεμπῶς ἔρομεν τετληῶτι θυμῷ.
 460 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνίας ὁ γέρον, ὀλοφῶϊα εἰδώς,
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀνείρομένους προσέειπεν·
 Τίς νύ τοι, Ἄτρεός υἱέ, θεῶν συμφράσσατο βουλᾶς,
 ὅρρα μ' ἔλοις ἔκοντα λοχυσάμενος; τέο σε χρή;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 465 οἶσθα, γέρον — τί με ταῦτα παρατροπῶν ἀγορεύ-
 ῶς δὴ δὴδ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκομαι, οὐδέ τι τέκμωρ [εἰς—
 εὐρέμεναι δύναμαι, μινύθει δέ μοι ἐνδοθεν ἦτορ.
 Ἀλλὰ σύ περ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν —
 ὅστις μ' ἀθανάτων πεδάα καὶ ἔδῃσε κελεύθου,
 470 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ἀλλὰ μάλ' ὤφελλες Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν
 βέξας ἱερὰ κάλ' ἀναβαινέμεν, ὅρρα τάχιστα
 σὴν ἐς πατρίδ' ἴκοιο, πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον.
 475 Οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν,
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτῳ, Διιπετέος ποταμοῖο,
 αὐτίς ὕδωρ ἔλθῃς βέξῃς θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 480 καὶ τότε τοι δώσουσιν ὁδὸν θεοὶ, ἣν σὺ μενοινᾷς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,

Ac postquam ad navem deveneram ac mare,
 cenamque apparavimus, et supervenit divina nox;
 tum vero dormivimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ad litus maris late-potentis
 ivi, multum diis supplicans : atque socios
 tres ducebam, quibus potissimum confidebam omnem ad im-
 petum.] Interea autem illa ingressa maris latum sinum,
 quatuor phocarum e ponto pelles attulit;
 omnes vero erant recens-detractæ : dolum autem struebat
 patri.] Cubilia vero in arenis quum-exsculpisset marinis,
 sedebat exspectans; nos autem valde prope venimus ipsam :
 ex-ordineque ea nos collocavit, injectitque corium unicuique.
 Illic sane molestissimæ insidiæ erant : affligebat enim graviter
 phocarum in-mari-nutritarum teterrimus odor :
 quis enim marinum apud cetum cubare-posset?
 sed ipsa nos servavit et excogitavit magnum auxilium :
 ambrosiam naribus unicuique supposuit asserens,
 dulce admodum spirantem, sustulitque ceti odorem.
 Totum autem mane exspectabamus patienti animo :
 phocæ vero e mari venere confertæ : eæ quidem deinde
 ordine cubabant juxta litus maris.
 Meridianus autem senex exiit e mari, invenitque phocas
 obesæ : omnes vero obibat, recensuitque numerum.
 Ac nos primos recensuit inter-cetos, neque omnino animo
 auspicabatur dolum esse : deinde autem decubuit et ipse.
 Nos vero vociferantes irruimus; circumque eum manus
 jecimus; nec senex dolosæ obliviscebatur artis :
 sed primum quidem leo factus-est bene-jubatus,
 ac deinde draco, et panthiera, atque ingens sus;
 factus-est etiam liquida aqua, et arbor alto-vertice-comans.
 Nos vero firmiter eum tenebamus constanti animo.
 Sed quum jamangebatur senex, malas-versutias sciens,
 tum vero me verhis interrogans allocutus-est :
 Quisnam tibi, Atrei filii, deorum contulit consilia,
 ut me caperes invitum insidiatus? cujus-rei tibi est-opus?
 Sic dixit : at ego ipsum respondens allocutus-sum :
 scis, senex, (quid me ista decipiens interrogas?)
 quomodo jam diu in insula detineor, neque aliquem finem
 invenire queo, conficitur autem mihi intus cor.
 Sed tu saltem mihi dic, (dii vero omnia sciunt)
 quisnam me immortalium detineat, et arceat ab-itinere,
 reditumque dic, ut per pontum proficiscar piscosum.
 Sic dicebam; ille vero me statim respondens allocutus-est :
 atqui omnino debebas Jovique alisque diis
 facere sacra pulcra et naves conscendere, ut citissime
 tuam in patriam venires, navigans per nigrum pontum.
 Non enim tibi prius fatum est amicosque videre et venire
 ad-domum bene-ædificatam, et tuam in patriam terram,
 quam quando Ægypti, a-Jove-fluentis fluvii,
 rursus ad-aquas redieris, fecerisque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui cælum latum tenent :
 et tunc tibi dabunt viam dii, quam tu cupis.
 Sic dixit; at mihi contractum-est carum cor,

οὐνεκά μ' αὖτις ἄνωγεν ἐπ' ἡέροειδέα πόντον
 Αἴγυπτόνδ' ἰέναι, δολιγὴν δδὼν ἀργαλήν τε.
 Ἄλλα καὶ ὥς μιν ἐπεσσιν ἀμειδόμενος προσέειπον·
 485 Τὰῦτα μὲν οὕτω δὴ τελῶ, γέρον, ὥς σὺ κελεύεις.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
 εἰ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοί,
 οὓς Νέστωρ καὶ ἐγὼ λίπομεν Τροίηθεν ἰόντες,
 ἧέ τις ὦλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ ἧς ἐπὶ νηός,
 490 ἧέ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τόλῃπευσεν.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμειδόμενος προσέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διείρεαι; οὐδέ τί σε χρὴ
 ἰδμεναι, οὐδὲ θαῖναι ἐμὸν νόον· οὐδέ σέ φημι
 δὴν ἀλκאותον εἶσθαι, ἐπὶν εὐ πάντα πύθαι.
 495 Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶνγε δάμεν, πολλοὶ δὲ λίποντο·
 ἀρχοὶ δ' αὖ δύο μούνοι Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 ἐν νόστῳ ἀπόλοντο· μάχῃ δέ τε καὶ σὺ παρῆσθα.
 Εἷς δ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρείῳ πόντῳ.
 Αἴας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμῃ δολιχῆρτέμοισιν.
 500 Γυρῆσιν μιν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασεν,
 πέτρῃσιν μεγάλῃσι, καὶ ἐξοσάωσε θαλάσσης·
 καὶ νύ κεν ἔκφυγε Κῆρα, καὶ ἐχθρόμος περ Ἀθήνῃ,
 εἰ μὴ ὑπερρῆαλον ἔπος ἔκβαλε, καὶ μέγ' ἀάσθη·
 φῆ δ' ἀέκῃτι θεῶν φυγῆειν μέγα λαΐτμα θαλάσσης.
 505 Τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐδῆσαντος·
 αὐτίκ' ἔπειτα τρίαιναν ἐλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν
 ἤλασε Γυραίην πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν·
 καὶ τὸ μὲν αὐτοῖσι μένει, τὸ δὲ τρύφος ἔμπεσε πόντῳ,
 τῷ δ' Αἴας τὸ πρῶτον ἐφεζόμενος μέγ' ἀάσθη·
 510 τὸν δ' ἐφόρει κατὰ πόντον ἀπείρονα κυμαίνοντα.
 [Ὡς δ' ἐμὲν ἐνὶ ἀπολοῖεν, ἐπεὶ πῖεν ἄλμυρον ὕδωρ.]
 Σὺς δὲ που ἔκφυγε Κῆρας ἀδελφεὸς ἡδ' ὑπάλυξεν
 ἐν νηυσὶ γλαυρυῇσι· σάωσε δὲ πόντιον Ἥρη.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὰχ' ἐμέλλε Μαλειῶν ὄρος αἰτὸ
 515 ἵεσθαι, τότε δὴ μιν ἀναρπάξασα βύελλα
 πόντον ἐπ' ἰγθυόεντα φέρον, μέγαρα στενάχοντα,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν· οἳ δὲ δώματα ναῖς Θυέστης
 τὸ πρῖν, ἀτὰρ τότε ἔναιε Θυεστιάδης Αἰγισθος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ καίθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων,
 520 ἀψὲ δὲ θεοὶ οὐρον στρέψαν, καὶ οἰκαδ' ἔκοντο·
 ἦτοι δ' ἐμὲν χαίρων ἐπεβήσето πατρίδος αἰῆς,
 καὶ κύνει ἀπτόμενος ἦν πατρίδα· πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ
 δάκρυα θερμὰ γέοντ', ἐπεὶ ἀσπασίως ἴδε γαῖαν.
 Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδς σκοπὸς, ὃν ῥα καθεῖσεν
 525 Αἰγισθος δολομήτης ἄγων· ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθόν,
 χρυσοῦ δοῖα τάλαντα· φύλασσε δ' ὄγ' εἰς ἐνιαυτὸν,
 μὴ ἔλαθοι παριῶν, μνήσαιο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Βῆ δ' ἱμεν ἀγγελέων πρὸς δώματα ποιμένι λαῶν.
 Αὐτίκα δ' Αἰγισθος δολὴν ἐφράσσατο τέχνην·
 530 κρινάμενος κατὰ δῆμον ἐξέκοσι φῶτας ἀρίστους
 εἰς λόγον, ἐτέρωθι δ' ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 ἵπποισιν καὶ ὄγεσιν, ἀεκέα μερμηρίζων.
 Τὸν δ' οὐκ εἶδόν· Διέθρον ἀνήγαγε, καὶ κατέπεφνε
 535 δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βῶν ἐπὶ φάτῃ.

eo-quod me rursus jubeat per obscurum pontum
 in Ægyptum ire, longum iter difficileque.

Verum etiam sic ipsum verbis respondens allocutus sum:

Hæc quidem sic plane perficiam, senex, ut tu præcis.
 Sed age mihi hoc dic et vere enarra,
 si omnes cum navibus incolumes redierint Achivi,
 quos Nestor et ego reliquimus, a-Troja profecti,
 an aliquis peritit morte inopinata, sua in nave,
 aut amicorum in manibus, postquam bellum consecerit.

Sic dicebam: ille vero me statim respondens allocutus est:

Atride, quid me hæc interrogas? nec quicquam te oportet
 scire, neque explorare meum animum; nec te puto
 diu abque-lacrimis fore, postquam bene omnia audieris.
 Multi enim illorum domiti-sunt, multi vero relict; i
 duces autem duo soli Achivorum ære-loricatorum
 in reditu perire: pugnae vero etiam tu interfuisti.
 Unus autem adhuc alicubi vivus detinetur lato in-ponto.
 Ajax quidem apud naves domitus-est longis-remis-intructas.
 Gyrus eum primum Neptūnus admovit,
 petris magnis, et salvum-eduxit e-mari:
 et sane effugisset mortem, etiamsi invisus Minervæ,
 nisi superbum dictum protulisset, et in-magnum incidisset-
 peccatum:] dixit vel invitit diis se evitaturum magnos flu-
 ctus maris.] Hunc vero Neptunus magna audivit jactantem:
 statim deinde, tridente sumto, manibus validis
 percussit Gyræam petram, et abscondit ipsam:
 et unum quidem illic manebat, alterum vero frustum incidit
 mari:] cui Ajax primum insidens valde percussus erat;
 eum autem ferebat in mare infinitum, undosum.

[Sic ille quidem ibi perit, postquam biberat salsam aquam.]

Tuus vero utcumque effugit mortem frater et evitavit
 in navibus cavis: servavit enim eum veneranda Juno.
 Sed quando jam statim erat ad-Malearum montem arduum
 perventurus, tum vero ipsum habreptum procella
 pontum per piscosum tulit, valde ingemiscentem,
 agri ad extremam-oram; ubi ædes habitabat Thyestes
 prius, at tunc habitabat Thyestiades Ægisthus.
 Sed quum jam et illinc appareret reditus incolumis,
 retro vero dii ventum verterunt, et illi domum venerunt:
 sane ille quidem gaudens ingressus-est patriam terram,
 et osculabatur tangens suam patriam: multæ vero ab ipso
 lacrimæ calidæ fundebantur, quia lubenter vidit terram.
 Hunc autem e specula conspexit speculator, quem constitue-
 rat] Ægisthus dolosus eo ducens: promisit autem mercedem,
 auri duo talenta: observabat vero hic in annum,
 ne ipsum lateret prætervehens, recordareturque Agamemno
 strenuæ fortitudinis.] Ivit autem nuntiaturus ad ædes pasto-
 ri virorum.] Statim vero Ægisthus dolosam excogitavit na-
 chinam:] electis per populum viginti viris optimis
 constituit insidias, et ab-altera-parte jussit convivium appa-
 rari.] At ipse ivit invitans Agamemnonem, pastorem virorum,
 cum-equis et curribus, nefanda animo-agitans.
 Hunc autem ignarum perniciæ reduxit, et crudicavit
 convivio-exceptum, ut aliquis interfecerit bovem ad præsepe.

Οὐδέ τις Ἀτρεΐδew ἐτάρων λίπεθ', οἳ οἱ ἔποντο,
οὐδέ τις Αἰγίσθου· ἀλλ' ἔκαθεν ἐν μεγάροισιν.

Ῥς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλίσθη φίλον ἦτορ·
κλαῖον δ' ἐν φαμάθοισι καθήμενος· οὐδέ νύ μοι κῆρ
510 ἦθελ' ἐτι ζῶειν καὶ ὄρῃν φάος ἡλιόιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐχορέσθην,
δὴ τότε με προσέειπε γέρων ἄλιος νημερτής·

Μηκέτι, Ἀτρεὺς υἱέ, πολὺν χρόνον ἀσκελὲς οὔτω
κλαί', ἐπεὶ οὐκ ἀνυσίν τινα δήμεν· ἀλλὰ τάγιστα
515 πείρα, θπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκηαι.

Ἦ γάρ μιν ζῶν γε κινήσεται, ἥ κεν Ὀρέστis
κτεῖνεν ὑποφθάμενος· σὺ δέ κεν τάφου ἀντιβόλῃσαις.

Ῥς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοι κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
αὐτίς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἀχνυμένω περ, ἰάνθη·
520 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Τούτους μὲν δὴ οἶδα· σὺ δὲ τρίτον ἀνδρ' ὀνόμαζε,
ὅστις ἐτι ζῶος κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ.

[ἢ θανών· ἐθέλω δέ, καὶ ἀχνυμένως περ, ἀκοῦσαι.]

Ῥς ἔφαμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
525 υἱὸς Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναῖων·

τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα,

Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.

Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπῆρτοι καὶ ἐταῖροι,
530 οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, Διοτρεζὲς ὦ Μενέλαε,
Ἄργει ἐν ἱπποδότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπείν·

ἀλλὰ σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης
ἀθάνατοι πέμπουσιν, θθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς·

535 ἤπερ βηίστη βιοτῇ πελεῖ ἀνθρώποισιν·
οὐ νιφετός, οὐτ' ἄρ χειμῶν πολλὸς οὔτε ποτ' ὄμβρος,

ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνεύοντος ἀήτας

Ῥκεανὸς ἀνίσχιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους·
ὄνκε' ἔχεις Ἑλένην, καὶ σφιν γαμβρός Διὸς ἔσσι.

540 Ῥς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.

Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄμ' ἀντιθέοις ἐτάρουσιν

ἥϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἡδὲ θάλασσαν,
δόρπον θ' ὀκλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ·

545 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βρηγμῇ θαλάσσης.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,

νῆας μὲν πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα διαν,

ἐν δ' ἱστοὺς τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηυσὶν ἐτίσῃ·

550 ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι κάθισον.

Ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολλὴν ἅλα κλύττον ἔρμετοῖς.

Ἄψ δ' εἰς Αἰγύπτου, Διυπετέος ποταμοῖο,

στῆσα νέας, καὶ ἔραξα τεληέσσας ἐκατόμβας.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὲν ἐόντων,

χεῦ' Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἔν' ἀσβεστον κλέος εἶη.

555 Ταῦτα τελευτήσας νεόμην· δίδωσαν δέ μοι οὔρον

ἀθάνατοι, τοὶ μ' ὥκα φιλην ἐς πατρίδ' ἐπιμψαν.

Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν,

ὅρρα κεν ἑνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γέννηται·

καὶ τότε σ' εὖ πέμψω, δώσω δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα,

Nec quisquam Atridae sociorum relictus est, qui eum seque-
bantur,] nec quisquam Agisthi; sed strati-sunt in aedibus.

Sic dixit; at mihi concontractum est carum cor;
flebam autem in arenis sedens; nec mihi cor
volebat amplius vivere, et videre lumen solis.

At postquam flendoque volutandoque saturatus-eram,
tum vero me allocutus est senex marinus verax:

Ne amplius, Atrai filii, longo tempore indesinenter sic
fleas, quoniam non remedium aliquod invenimus: sed ci-
tissime] tenta, quo jam tuam in-patriam terram pervenias.
Aut enim ipsum vivum deprehendes, aut Orestes
interfecit praeveniens: tu vero sepulturae occurreris.

Sic dixit: at mihi cor et animus generosus
rursus intra pectus, etiamsi mæsto, lactabatur:
et ipsum compellans verbis alatis allocutus-sum:

Hos quidem jam novi: tu vero tertium virum nomina,
qui adhuc virus detinetur in-lato mari.

[aut mortuus: volo autem, etiamsi mæstus, audire.]

Sic dicebam: ille vero me statim respondens allocutus est:
filius Laertæ, in Ithiaca aedes habitans:

hunc vero vidi in insula uberes lacrimas fundentem,
Nymphæ in aedibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
detinet: illeque non potest in-suam patriam terram pervenire.
Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,
qui ipsum debebant per lata dorsa maris.

Tibi vero non a-fato-decretum est, Jovis-alumne o Menelae,
in Argo equos pascente mori et fatum obire:

sed te in Elysium campum et fines terræ
immortales mittent, ubi flavus Rhadamanthus est:

ubi quidem facillima vita est hominibus:
non nix, neque hiems multa, neque unquam imber,
sed semper Zephyri argute-spirantes auras
Oceanus emittit, ad-refrigerandum homines:
quoniam habes Helenam, et ipsis Jovis gener es.

Sic locutus, pontum subiit fluctuosum.

At ego ad naves simul cum divinis sociis
ivi; multa autem mihi cor in-profundo-agitabat eunti.

Ac postquam ad navem devenimus et mare,
cenamque apparavimus, supervenitque divina nox:
tum denique dormivimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
naves quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,
et malos imposuimus et vela navibus aequalibus:

et ipsi porro ingressi in transtris consederunt;
ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.

Rursus autem ad Egypti regionem, a-Jove-fluentis fluvii,
constitui naves, et feci perfectas hecatombas.

Ac postquam sedaveram deorum iram sempiternorum,
aggressi Agamemnoni tumultum, ut inextincta ei gloria esset.

His peractis, redii: dederuntque mihi ventum-secundum
dii, qui me celeriter caram in patriam deduxerunt.

Verum age nunc mane in aedibus meis,
donec undecimaque duodecimaque fuerit dies;

et tunc te bene dimittam, daboque tibi splendida dona,

800 τρεῖς ἵππους καὶ δίδρον ἐύζοον· αὐτὰρ ἔπειτα
 δώσω καλὸν ἄλυσον, ἵνα σπένδῃθ᾽ ἀθανάτοισιν
 ἀθανάτοισιν, ἐμέθεν μεμνημένος ἥματα πάντα.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Ἄτρεϊδῃ, μὴ δὴ με πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἔρυκε.
 805 Καὶ γὰρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοίγ' ἀνεχόμην
 ἥμενος, οὐδέ κέ μ' οἴκου ἔλοι πόθος οὐδὲ τοκῆϊν —
 αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσι τε σοῖσιν ἀκούων
 τέρομαι — ἀλλ' ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἐταῖροι
 ἐν Πύλῳ ἡγαθέῃ· σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἔρύκεις.
 800 Δῶρον δ' ὅτι κέ μοι δόσεις, κειμήλιον ἔστω
 ἵππους δ' εἰς Ἰθάκην οὐκ ἄξομαι, ἀλλὰ σοι αὐτῷ
 ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα· σὺ γὰρ πεδίῳ ἀνάσσεις
 εὐρέας, ὃ ἐνὶ μέν λωτὸς πολὺς, ἐν δὲ κύπριον,
 πυροὶ τε ζεαὶ τ' ἡδ' εὐρυφυῆς κρή λευκόν.
 805 Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὗτ' ἄρ' ἐρόμοι εὐρέες οὔτε τι λειμῶν
 αἰγίβοτος, καὶ μᾶλλον ἐπὶ κρατὸς ἵπποπότοιο.
 Οὐ γὰρ τις νῆσῳ ἱππηλάτος οὐδ' εὐλειμων,
 αἴθ' ἄλλ' κεκλιᾶται· Ἰθάκῃ δέ τε καὶ περὶ πασέων.
 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 810 χεῖρ' ἑμὴν κατέρεξε· ἔπος τ' ἔφατ' ἕκ τ' ὀνόμαζεν·
 Αἴματός εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μεταστήσω· δύναμαι γάρ.
 Δῶρων δ' ὅσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κείτῃ,
 δώσω δ' ἀλλοτρίων καὶ τιμειστάτων ἔστιν.
 815 Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 ἔστιν ἄπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖρεσσι κεκράνεται·
 ἔργον δ' Ἡχάσττοιο· πόρην δέ εἰ Φαίδιμος ἦρωσ,
 Σιδωνίων βασιλεὺς, θῆ' ἐὼς δόμος ἀμυρεῖα λυφεν
 κείσῃ με νοστήσαντα· τεινὸν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.
 820 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Δαιτυμόνες δ' ἐς δόματ' ἴσαν θεῖον βασιλῆος.
 Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐθήνορα σῖτον·
 σῖτον δὲ σφ' ἀλογοὶ καλλικρήδεμνοι ἔπειμον.
 Ὡς οἱ μὲν περὶ δειπνῶν ἐνὶ μεγάροισι πένοντο. —
 825 Μηστήρες δὲ πάροισιν Ὀδυσσεὺς μεγάρῳ
 δίσκοισιν τέροντο καὶ αἰγανέῃσιν ἰέντες,
 ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, θοὴ περ πάρος ὕβριν ἔχουσιν.
 Ἀντίνοος δὲ καθῆστο καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
 ἀρχοὶ μνηστήρων, ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔσχατ' ἀρίστοι.
 830 Τοῖς δ' υἱὸς Φρονόιο Νοήμων ἐγγύθεν ἐλθὼν
 Ἀντίνοον μύθοισιν ἀνείρόμενος προσέειπεν·
 Ἀντίνο', ἦ βρά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν, ἥ καὶ οὐκί,
 ὅππότε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος;
 νῆά μοι οἶγεςτ' ἀγών· ἐμὲ δὲ χρεὼ γίγνεται αὐτῆς,
 835 Ἥλιδ' ἐς εὐρύχωρον διαβήμεναι, ἐνθα μοι ἵπποι
 δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοὶ
 ἀμύητες· τῶν κέν τιν' ἐλασσάμενος δαμασαίμην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐλάμβανον· οὐ γὰρ ἔρανον
 ἐς Πύλον οἴχεσθαι Νηλεΐδην, ἀλλὰ που αὐτοῦ
 840 ἄγχιον ἦ μέλῳσι παρέμμεναι, ἥ σὺ βούλῃ.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 νημερτές μοι ἐνίσπε, πότε ὄψετο καὶ τίνες αὐτῷ
 κοῦροι ἔποντο; Ἰθάκης ἐξαίρετοι ἦ εἰσι αὐτοῦ

tres equos et currum bene-politum : ac deinde
 dabo pulcrum poculum, ut libes diis
 immortalibus, mei memor per-dies omnes.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Atride, ne sane me multo tempore hic detine.
 Etenim in annum ego apud te certe perdurarem
 sedens, nec me domus caperet desiderium, nec parentum :
 vehementer enim sermonibus verbisque tuis auscultans,
 oblector : sed jam mihi tædio-afficiuntur socii
 in Pylo divina : tu vero me in-tempus hic detines.
 Donum autem, quodcumque mihi dederis, sit quod-recondi-
 possit ;] equos vero in Ithacam non ducam, sed tibi ipsi eos
 hic relinquam oblectamentum : tu enim campo inperas
 lato, in quo quidem lotus multus, in quo cyperus,
 triticumque, et far, ac late-germinans hordeum album.
 In Ithaca autem nec sane curricula lata, nec omnino pratum :
 capris-pascendis-apta est ; et magis ardua solo equos-pa-
 scente.] Nulla enim insularum equis-agendis-idonea nec-bo-
 nis-pratis-instructa,] quæ mari incumbunt ; Ithaca vero etiam
 supra omnes.] Sic dixit : risit vero bello strenuus Menelaus,
 manumque eum demulsit, verbumque dixit et elocutus est :

Sanguinis es boni, care fili, quippe-talia loqueris :
 atqui ego tibi hæc dona commutabo ; possum enim.
 Donorum autem, quæcumque in mea domo recondita jacent,
 dabo, quod pulcerrimum et pretiosissimum est.
 Dabo tibi craterem elaboratum ; argenteus vero
 est totus, auro autem labra supra-munita-sunt ;
 opus vero est Vulcani : donavit autem eum mihi Phædi-
 mus heros.] Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
 illuc me in-redditu-profectum : tibi autem volo id præbere.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Convivatores autem in ædes ierunt divini regis :
 illique adducebant quidem oves, afferebantque validum vi-
 num :] panem vero ipsis uxores pulcris-vittis-in-capite inta-
 lerunt.] Sic illi quidem circa cenam in ædibus occupabantur.

Proci vero ante Ulyssis domum
 discis delectabantur et hastilibus jaculantes ;
 in facto-arte pavimento, ubi antea insolentiam exercebant.
 Antinous vero consederat et Eurymachus divinæ-formæ,
 principes procorum ; virtute autem erant longe optimi.
 His autem filius Phronii Noemon prope accedens,
 Antinoom verbis interrogans allocutus est :

Antinoe, numquid scimus in mente nostra, an etiam nos,
 quando Telemachus redeat e Pylo arenosa ?
 navem mihi abiit abducens ; mihi vero opus est illa,
 Elidem in spatiosam ut-trajiciam, ubi mihi equæ
 duodecim feminæ, subtus autem muli patientes-operis
 indomiti : ex-quibus aliquem adigens domarem.

Sic ait : illi vero in animo obstupescabant ; non enim pu-
 tabant] in Pylum eum abiisse Neleiam, sed alicubi illic
 in-agris, aut apud-ovæ esse, aut cum-subulco.

Hunc autem rursus Antinous allocutus est, Eupitheii fi-
 lius :] vere mihi dic ; quando abiit, et quinam illum
 juvenes sunt-secuti ? ex-Ithacane electi, an sui ipsius

θῆτες τε δμῶές τε; δύναιτό κε καὶ τὸ τελέσσαι.

645 Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ·
ἥ σε βίη ἀέκοντος ἀπήυρα νῆα μελαιναί,
ἥ ἐκὼν οἱ δῶικας, ἐπεὶ προσπύζατο μῦθος;

Τὸν δ' υἱὸς Φρονίου Νοθήμων ἀντίον ἦῤῥα·
αὐτὸς ἐκὼν οἱ δῶικα· τί κεν ῥέζειε καὶ ἄλλος,
650 ὅππότε· ἀνὴρ τοιοῦτος, ἔχων μελεδήματα θυμῷ,
αἰτίζῃ; γαλεπὸν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἴη.
Κοῦροι δ' οἱ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι μεθ' ἡμέας,
οἳ οἱ ἐποντ'· ἐν δ' ἄρχον ἐγὼ βαίνοντ' ἐνόησα
Μέντορα, ἥ τε θεὸν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα ἐώκει.
655 Ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα δῖον
χθίζον ὑπὸ ἡϊόν· τότε δ' ἐμὲ νῆϊ Πύλονδε.

Ἦς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς δώματα πατρός.
Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγάσσατο θυμὸς ἀγῆνωρ,
μνηστῆρες δ' ἄμυδις κάθισαν καὶ παῦσαν ἀέθλων.

660 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός,
ἀγνόμενος· μένεος δὲ μέγα φρόνες ἀμφικελαιναὶ
πίμπλαντ', ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι· ἔλτην·

Ἦ πόποι, ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη
Τηλεμάχῳ, δόδος ἦδε· φάμεν δὲ οἱ οὐ τελέεσθαι.

665 Ἐκ τούσων δ' ἀέκητι νέος παῖς οἴγεται αὐτως,
νῆα ἔρυσσάμενος, κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους.
Ἄρξει καὶ προτέρῳ κακὸν ἐμμεναί· ἀλλὰ οἳ αὐτῷ
Ζεὺς ὀλέσειε βίην, πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῖσθαι.

Ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκος' ἐταίρους,
670 ὅρρα μιν αὐτὸν ἴοντα λοχίσσομαι ἡδὲ φυλάξω
ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε κριπταλόεσσης·
ὥς ἂν ἐπισμυγερώς ναυτιλλέται εἵνεκα πατρός.

Ἦ ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον·
αὐτίκα ἔπειτ' ἀνστήσαντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.

675 Οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολλὸν χρόνον ἦεν ἄπυστος
μύθων, οὐς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσοδόκμενον·
κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μεδῶν, ὃς ἐπέυθετο βουλὰς,
αὐλῆς ἐκτὸς ἐών· οἱ δ' ἐνδοθὶ μῆτιν ὕφαινον.

Βῆ δ' ἱμεν ἀγγελέειν διὰ δώματα Πηνελόπειῃ·
680 τὸν δὲ κατ' οὐδοῦ βάντα προσήυδα Πηνελόπεια·

Κῆρυξ, τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί;
ἦ εἰπόμεναι δμῶῃσιν Ὀδυσῆος θεῖοιο,
ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαΐτα πένεσθαι;

Μὴ μνηστεύσαντες μῆδ' ἄλλοθ' ὀμιλήσαντες
685 ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν.

Οἱ θάμ' ἀγειρόμενοι, βίστον κατακείρετε πολλὸν,
κτῆσιν Τηλεμάχῳ δαΐφρονος. Οὐδέ τι πατρῶν
ὑμετέρων τὸ πρόσθεν ἀκούετε, παῖδες ἰόντες,
οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσχε μεθ' ὑμετέροισι τοκεῦσιν,

690 οὔτε τινα ῥέξας ἐξάισιον οὔτε τι εἰπὼν
ἐν δῆμῳ; ἦ· ἐστὶ δίκη θεῶν βασιλῶν,
ἄλλον κ' ἐχθαίρησι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοῖη.
Κεῖνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει·

ἄλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικέλα ἔργα
695 φρίνεται, οὐδέ τίς ἐστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Μεδῶν, πεπνυμένα εἰδώς·
αἶ γάρ δῃ, βασιλεῖα, τόδε πλεῖστον κακὸν εἴη.

mercenariiue servique? potuerit etiam hoc perficere.

Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
utrum tibi vi invito abstulit navem nigram,
an lubens ei dedisti, postquam adortus-est te sermone?

Hunc autem filius Phronii Noemon contra allocutus-est :
ipse lubens ei dedi : quid fecerit etiam alius,
quando vir talis, habens curas in-animo,
petat? difficile negare præbitionem foret.

Juvenes autem, qui in populo excellunt apud nos,
illi eum secuti-sunt; ac ducem ego conscendtem vidi
Mentorem, aut deum; illi vero ipsi in-omnibus similis-erat.

Sed hoc miror : vidi hic Mentorem divinum
heri sub-auroram; tunc autem conscendit navem in-Pylum.

Sic igitur locutus abiit ad domos patris.

His vero utrisque percussus-est animus generosus;
proci autem simul consedere, et cessarunt a-certaminibus.
Inter-eos vero Antinous fatus-est, Eupitheii filius,

dolens : furore autem multum præcordia circumfusa-nigro
sanguine] implebantur, oculi vero ei igni splendenti s miles-
erant:] Dii boni! certe magnum facinus superbe patratum-
est] Telemacho, profectio hæc! dicebamus autem ei non
perfectum-iri.] Tot vero invitis juvenculus puer abiit sic,

navē deducta, electisque per populum optimis.

Incipiet et ulterius malum esse : sed ei ipsi
Jupiter perdat vim, antequam nobis malum severit.

Verum agite, mihi date navem celerem et viginti socios,
ut eum ipsi venientem insidiis-excipiam, et observem,

in frelo Ithacæque Samique asperæ :
ut cum-sua-pernicie naviget propter patrem.

Sic dixit; illi vero omnes laudabant atque hortabantur :
statim deinde exsurgentes ibant in domum Ulyssis.

Neque inde Penelope per-longum tempus fuit inscia
sermonum, quos proci in mente profunde-cogitabant;

præco enim illi dixit Medon, qui audiebat consilia,
extra aulam quum-esset : illi vero intus consilium texebant.

Ivit autem annuntiaturus per domos Penelopæ :
hunc autem in limine venientem allocuta-est Penelope ;

Præco, cur vero te miserunt proci inclyti?
an ut-dicas ancillis Ulyssis divini,

a-labore ut-cessent, illisque ipsis convivium apparent?
Ne ambientes me neque alio decedentes,

ultimum et postremum nunc hic cœnent !
Qui frequenter congregati, victum absumitis multum,

possessionem Telemachi prudentis. Nec quisquam a-patribus
vestris pridem audistis, pueri quum-essetis,

qualis Ulysses erat inter vestros parentes,
neque ulli faciens injuriam, nec quicquam tale locutus

in populo? qui-utique est mos potentium regum,
aliud ut-oderit quis mortalium, aliud amet.

Ille vero nunquam omnino malo quemquam affecit :
sed vester quidem animus et indigna facinora

apparent, neque ulla est in vobis gratia postea beneficiorum.
Hanc autem rursus allocutus-est Medon, prudentia sciens :
utinam enim sane, regina, hoc maximum malum esset.

Ἄλλὰ πολὺ μείζον τε καὶ ἀργαλεώτερον ἄλλο
μνηστῆρες φράζονται, δ' μὴ τέλειε Κρονίων·
700 Τηλέμαχον μεμάσσι κατακτάμεν δ' εἰ χαλκῷ,
οἰκαδὲ νισσόμενον· ὃ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκουήν
ἐς Πύλον ἡγαθήν ἥδ' ἐς Λακεδαίμονα διαν.
᾿Ως φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λυτογούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
δὴν δέ μιν ἀμφασίῃ ἐπέων λάβε· τῷ δέ οἱ ὅσσε
705 δακρυόφι πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
᾿Οψὲ δὲ δὴ μιν ἐπεσσιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
Κῆρυξ, τίπτε δέ μοι παῖς οἴχεται; οὐδέ τί μιν χρεώ
νῶν ὠκυπόρων ἐπιβαινέμεν, αἴθ' ἄλδος ἵπποι
ἀνδράσι γίγνονται, περὶ οὓσι δὲ πούλιν ἐφ' ὕγρην.
710 Ἦ ἴνα μὴδ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται;
Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Μένων, πεπνυμένα εἰδώς·
οὐκ οἶδ' εἰ τίς μιν θεὸς ὥρρεν, ᾗ καὶ αὐτοῦ
θυμὸς ἐφωρμήθη ἱμεν ἐς Πύλον, ὅφρα πύθηται
πατρός ἐοῦ ἡ νόστον, ᾗ ὅντινα πότμον ἐπέσπεν.
715 ᾿Ως ἄρα φωνήσας ἀπέβη κατὰ δῶμ' ᾿Οδυσσεύς.
Τὴν δ' ἄχος ἀμφεγύθη θυμοφθόρον, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
δίτρω ἐφέζεσθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
ἀλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ ἴζε πολυκμήτου θαλάμοιο,
οἰκτρ' ὀλοφυρομένη· περὶ δὲ δμῶαι μινύριον
720 πᾶσαι, ὅσαι κατὰ δώματα ἔσαν νέαι ἡδὲ παλαιαί.
Τῆς δ' ἀδινὸν γοῶσα μετῴδα Πηνελόπεια·
Κλύτε, φίλαι· πέρι γάρ μοι Ὀλύμπιος ἄλγε' ἔδωκεν
ἐκ πασέων, ὅσαι μοι δμοῦ τράπην ἡδ' ἐγένοντο·
ᾗ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
725 παντοίης ἀρετῆς κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν· [γος·]
[ἐσθλόν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄρ-
νός αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνῆρείψαντο θύελλαι
ἀλκία ἐκ μεγάρων, οὐδ' ὄρμηθέντος ἀκουσα.
Σχέτλια, οὐδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἐκάστη
730 ἐκ λεγέων μ' ἀνεγείραι ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ,
ὅππῃ· ἐκεῖνος ἔβη κοίλῃ ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
Εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην δδὸν ὀρμαίνοντα,
τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε, καὶ ἐσόμενός περ ὀδοῖο·
ᾗ κέ με τεθνκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν εἵλειπεν.
735 Ἄλλὰ τις διτρηρῶς Δολίον καλέσειε γέροντα,
δμῶ· ἐμὸν, ὅν μοι ἔδωκε πατὴρ ἐπὶ δεῦρο κιοῦση,
καὶ μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον· ὅφρα τάχιστα
Λαέρτη τάδε πάντα παρεζόμενος καταλέξῃ·
εἰ δὴ πού τινα κείνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὕψην·
740 ἐξελθὼν λαοῖσιν ὀδύρεται, οἱ μεμάσιν
δν καὶ Ὀδυσσεύς φθισαὶ γόνον ἀντιθέοιο.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
νύμφα φίλη, σὺ μὲν ἄρ' με κατακτάνε νηλεῖ χαλκῷ,
ᾗ ἔα ἐν μεγάρῳ μῦθον δέ τοι οὐκ ἐπιχεύσω.
745 Ἥδε' ἐγὼ τάδε πάντα· πόρον δέ οἱ οὐκ ἔκελευεν,
σίτον καὶ μέθυ ἡδύ· ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον,
μὴ πρὶν σοι ἔρεειν, πρὶν δωδεκάτην γε γενέσθαι,
ᾗ σ' αὐτὴν ποθέσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκούσαι·
ὥς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χροῖα καλὸν ἰάπτῃς.
750 Ἄλλ' ὕδρηνάμενη, καθαρὰ χροῖ εἰμαθ' ἑλοῦσα,
εἰς ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν,

Sed multo majusque et gravius aliud
proci meditantur, quod ne perficiat Saturnius :
Telemachum cogitant interficere acuto aere,
domum revertentem; ille vero profectus est ad quaerendam
patris famam] in Pylum sacram et in Lacedaemonem divi-
nam.] Sic ait; illi vero ibi soluta sunt genua et carum cor:
diu autem ipsam inopia-vocis tenuit; atque ei oculi
lacrimis impleti sunt, clara deus impulerit, ac et ipsius
Tandem vero ipsum verbis respondens allocuta est :
Præco, cur vero mihi filius abiit? nec quicquam ipsum
oportebat] naves celeres conscendere, quæ maris equi
hominibus sunt, trajiciuntque immensum humidum.
An ut ne nomen quidem ejus inter homines relinqueretur?
Huic autem respondit deinde Medon, prudentia sciens :
haud scio an aliquis ipsum deum impulerit, an et ipsius
animus impetum-ceperit ire in Pylum, ut audiat
patris sui aut reditum aut quodnam satum obierit.
Sic igitur locutus abiit per domum Ulyssia.
Illam autem dolor circumfudit animum-crucians, neque am-
plius sustinuit] in-sella sedere, multæ in domo quæ-erant :
verum super limine sedebat elaborati thalami,
miserabiliter lamentans : circum autem ancillæ ejolabant
omnes, quotquot in domibus erant juniores atque vetule.
Illas vehementer flens alloquebatur Penelope :
Audite, amicæ; nimios enim mihi Olympius dolores dedit
præ omnibus, quotquot una mecum nutritæ-ac nate sunt :
quæ antea quidem maritum bonum amisi magnanimam,
omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :
[eximium, cujus gloria lata per Helladem et medium Argos:]
nunc rursus filium dilectum abriperunt procellæ
inglorium ex ædibus, nec de-abeunte audiui.
Infelices, ne vos quidem in animum induxistis unaquæque
e lecto me suscitare, bene scientes animo,
quando ille conscendit cavam navem nigram.
Si enim ego intellexissem istud iter molientem,
sane certe aut mansisset, quantumvis cupidus itineris;
aut me mortuam in ædibus reliquisset.
Sed aliquis famulus Dolium vocet senem,
ministrum meum, quem mihi dedit jam pater hac cuncti,
et mihi hortum servat arboriferum : ut celerissime
Laertiæ hæc omnia assidens enarret :
si forte aliquid ille in mente consilium texens
progressus inter-cives depleoret, qui cupiunt
ipsius et Ulyssis perdere prolem deo-paria.
Hanc autem rursus allocuta est dilecta nutritrix Euryclæa :
puella cara, tu quidem me interfice sævo aere,
vel sine in domo; sermonem vero te non celabo.
Noveram ego ista omnia; præbui autem illi, quæcumque ju-
bebat,] panem et vinum dulce : a-me autem exegit magnum
jusjurandum,] non prius tibi me dicturam, quam duodecima
adesset dies,] aut tu ipsa desiderares, et abissos ac rescivisses;
quo ne flens corpus pulcrum læderes.
Verum tu quando-lavaris, puris corpori vestibus sumtis,
in supernam-domum conscendens cum ancillis mulieribus,

εὔχε' Ἀθηναίῃ, κούρῃ Διὸς αἰγιόχοιο·
 ἡ γὰρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σάωσαι.
 Μηδὲ γέροντα κάκου κακακωμένον· οὐ γὰρ δῖω
 756 πάγχυ θεοὶ μακάρεςσι γονὴν Ἀρκεισιάδαο
 ἐγθέσθ'· ἀλλ' ἔτι πού τις ἐπέσσεται, ὅς κεν ἔγῃσιν
 δῶματά θ' ὑπερέρει καὶ ἀπόπροθι πίονας ἀγρούς.
 Ὡς φάτο· τῆς δ' εὐνῆσε γόνον, σγέθε δ' ὅσσε γόοιο.
 Ἡ δ' ὕδρηνάμενῃ, καθαρὰ χροὶ εἴμαθ' ἐλοῦσα,
 760 εἰς ὑπερῷ' ἀνέβαινε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
 ἐν δ' ἔθετ' οὐλοχύτας κανέω, ἥρπτο δ' Ἀθήνη·
 Κλυθὶ μέν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 εἰσπᾶν τοὶ πολύμητις ἐνὶ μέγαροισιν Ὀδυσσεὺς
 ἡ βοὸς ἡ θίος κατὰ πίονα μηρὶ' ἔκπεν,
 765 τῶν νῦν μοι μνήσαι, καὶ μοι φίλον υἷα σάωσον·
 μνηστῆρας δ' ἀπάλαμνε κακῶς ὑπερηνόροντας.
 Ὡς εἰπούσ' ὀλολύξε· θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἄρῃς.
 Μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσαν ἀνά μέγαρα σκιδόντα·
 ὧδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνόρόντων·
 770 Ἡ μάλα δὴ γάμον ἄμμι πολυμήστη βασιλεία
 ἀρτύει· οὐδέ τι οἶδεν, ὅ οἱ φόνος οὕτ' ἐτύκται.
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὥς ἐτέτυκτο.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Δαιμόνιοι, μύθους μὲν ὑπερπιάλους ἀλέασθε
 775 πάντας ὁμῶς, μὴ πού τις ἐπαγγελίῃσι καὶ εἰσω.
 Ἄλλ' ἄγε, σγῇ τοῖον ἀνασάντες τελέωμεν
 μῦθον, ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἤμιν.
 Ὡς εἰπὼν ἐκρίνατ' ἑλίκοσι φῶτας ἀρίστους·
 βᾶν δ' ἱέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης.
 780 Νῆα μὲν οὖν πᾶμπρωτον ἄλδς βένθοσδε ἔρυσσαν·
 ἐν δ' ἰστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἰστία νηὶ μελαίνῃ,
 ἡρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν·
 [πάντα κατὰ μοῖραν, ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πέτασσαν·]
 τεύχεα δέ σφ' ἥνεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 785 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνῃ ὄρμισαν, ἐν δ' ἔβαν αὐτοί·
 ἐνθα δὲ δόρπον ἔλονται, μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.
 Ἡ δ' ὑπερῶϊ αὐτὴν περὶ φρων Πηνελόπειαν
 καίτ' ἄρ' ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
 790 ὀρμαίνουσα, εἰ οἱ θάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων,
 ἢ δγ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερπιάλοισι δαμείῃ.
 Ὅσσα δὲ μερμήριζε λέων ἀνδρῶν ἐν δμῶϊ,
 δείσας, ὅππότε μιν δολίον περὶ κύκλον ἄγῳσιν·
 τόσσα μιν ὀρμαίνουσιν ἐπὶ λυθε νήδυμος ὕπνος·
 εὖδε δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθε δέ οἱ ἄψευα πάντα.
 795 Ἐνθ' αὖτ' ἀλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εἰδῶλον ποίησε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί,
 Ἰφθίμῃ, κούρῃ μεγάλῃτορος Ἰκαρίοιο,
 τὴν Εὐμήλος ὄππυι, Φερῆς ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.
 Πέμπε δέ μιν πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύος θεῖοιο,
 800 εἰως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην, γόωσαν,
 παύσειε κλαυθμοῖο, γοοῖό τε δακρυδέοντος.
 Ἐς θάλαμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληίδος ἱμάντα,
 στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς· καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εὐδεις, Πηνελόπεια, φίλον τετιμῆνῃ ἦτορ;
 805 οὐ μὲν σ' οὐδὲ ἔωσι θεοὶ βεῖα ζῶντες

supplica Minervæ, filiæ Jovis ægidem-tenentis :
 hæc enim ipsam deinde et e morte ereptum- servaverit.
 Neu senem afflige afflictum : non enim existimo
 penitus diis beatis sobolem Arcesiadæ
 invisam-esse : sed adhuc fere aliquis supererit, qui habeat
 domos excelsas, et procul *sitos* pingues agros.
 Sic dixit ; illiusque sedavit fletum, cohibuitque oculos a-
 fletu.] Ipsa vero lota, puris corpori vestibus sumtis,
 in supernam-domum conscendit cum ancillis mulieribus ;
 imposuitque molas canistro, supplicavitque Minervæ :
 Audi me, ægidem-tenentis Jovis filia, indomita,
 si-unquam tibi ingeniosus in ædibus Ulysses
 aut bovis aut ovis pinguis femora adolevit :
 horum nunc mihi memento, et mihi carum filium serva ;
 procos vero averte male superbientes.
 Sic locuta, ululavit ; dea autem ejus audivit preces.
 Proci vero tumultuabantur per ædes obscuras :
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :
 Profecto jam nuptias nobis multum-ambita regina
 apparat ; neque omnino novit, quod suo cædes filio parata-est.
 Sic igitur aliquis dicebat ; ea vero nesciebant, ut acta-erant.
 Inter-eos autem Antinous concionatus-est et dixit :
 Mirifici, sermones quidem insolentes fugite
 omnes pariter, ne forte quis annuntiet etiam intus.
 Sed age, silentio talem exsurgentes perficiamus
 sermonem, qui jam etiam omnibus in mente placuit nobis.
 Sic locutus, elegit viginti viros optimos :
 profectus-sunt ire ad navem velocem et litus maris.
 Navem quidem omnium-primum maris in-altum traxerunt :
 ac malum imposuere et velâ navi nigræ :
 aptaruntque remos vertebris in coriaceis ;
 [omnia, ut oportebat ; ac vela alba expanderunt ;]
 arma autem ipsis tulerunt animosi famuli.
 Alte vero in humido hanc stiterunt ; ingressique-sunt ipsi :
 illie autem cornam sumserunt, expectabantque vesperem su-
 pervenientem.] Illa vero in superna-domo, prudens Penelo-
 pe,] jacebat jejuna, non-gustans cibum, nec potum, &
 cogitans, si sibi mortem effugeret filius eximius,
 an ille a procis insolentibus domaretur.
 Quanta autem cogitat leo virorum in turba,
 timens, quum ipsi dolosum circulum circumdant :
 tanta ipsam agitantem corripuit dulcis somnus :
 dormiebat vero recumbens ; solutique-sunt ei artus omnes.
 Ibi autem aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva ;
 simulacrum effinxit, corpore autem assimilatum-erat mulieri,
 Iphthimæ, filiæ magnanimi Icarii :
 quam Eumelus duxerat, in Pheris ædes habitans.
 Misit vero hanc ad domum Ulyssis divini,
 dum Penelopen lamentantem, flentem,
 compesceret a-fletu, ploratuque lacrimoso.
 In thalamum vero ingressa-est ad seræ lorum ;
 stetitque *ei* supra caput, et ipsam sermone allocuta-est :
 Dormis, Penelope, caro afflictâ corde ?
 nequaquam te sinunt dii facile viventes

νη· μέλε γάρ οἱ ἐὼν ἐν δόμῳασι Νύμφης·
 ἔρ, ἥδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἰόντες,
 ἔρῳν ἀγανδὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σιλεύς, μηδὲ φρεσὶν αἰσίμα ἐιδώς·
 τ' εἴη καὶ αἰσυλα βέροι.

Ὀδυσσεύς τοιόιοι

πατὴρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν·

χι κρατέρ' ἄλγεα πάσγων,

καλῶς, ἥ μιν ἀνάγκη

καὶ ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.

καὶ νῆες ἐπὶ ῥέτμοι καὶ ἑταῖροι,

ὅν πεμποίεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

ὅν αὖ παῖδ' ἀγαπῆτ' ἀποκτείνειν μεμάρσιν,
 οὐκ ἔστι νισσόμενον· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκούων
 20 ἐς Πύλον ἡγαθὴν ἥδ' ἐς Λακεδαίμονα δίκην.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφέληγερέτα Ζεὺς·
 τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων·
 οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐδούλευσας νόον αὐτῇ,
 ὥς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται· ἐλθὼν, [γάρ —

25 Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον ἐπισταμένους — δύναται
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκῆται,
 μνηστῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπετέεσσιν ἀπονέωνται.

Ἡ βᾶ, καὶ Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ἠΐδα·
 Ἑρμεία· σὺ γὰρ αὐτὲ τὰ τ' ἄλλα περ ἀγγελός ἐσσι·

30 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἰπεῖν νημερτέα βουλήν,
 νόστον Ὀδυσσεὺς τालασίφρονος, ὅς κε νήηται,
 οὔτε θεῶν πομπῇ οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
 ἀλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου πῆματα πάσγων
 ἡματί κ' εἰκοστῇ Σχερίην ἐρίβωλον ἴκοιτο,

35 Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἱ ἀγγέλοι γεγάσιν·
 οἱ κέν μιν πέρη κῆρι θεὸν ὥς τιμήσουσιν,
 πέμψουσιν δ' ἐν νηὶ φίλῳ ἐς πατρίδα γαῖαν,
 χαλκὸν τε χρυσόν τε ἄλλας ἐσθλὰς τε δόντες,
 40 πολλ', ὅσ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
 εἴπερ ἀπήμων ἦλθε, λαγῶν ἀπὸ ληίδος αἶσαν.

Ὡς γὰρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐς ὑφόροπον καὶ ἔην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε διάκτορος Ἀργειφόντης.

Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδῆσαντο καλὰ πέδιλα,

45 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 ἥδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Εἶλετο δὲ ῥάβδον, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὲ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
 τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης.

50 Πιερίην δ' ἐπιβὰς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ·
 σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῆμα, λάρῃ δ' ὀρνιθὶ ἐοικώς,
 δεῖτε κατὰ δεινοῦς κολποὺς ἄλδος ἀτρυγέτοιο
 ἰχθὺς ἀγρώσων, πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἄλμη·
 τῷ ἱελοὺς πολέεσσιν ὀχρήσατο κύμασιν Ἑρμῆς·

55 ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐοῦσαν,
 ἐνθ' ἐκ πόντου βᾶς ἰοειδέος ἡπειρόνδε,
 ἦεν, ὅρα μέγα σπέος ἵκτο, τῷ ἐνὶ Νύμφῃ
 ναῖεν εὐπλοκάμῳ τὴν δ' ἐνδοθὶ τέτμεν ἐοῦσαν.
 Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὀδμή

recordata; curæ-erat enim illi morans in domo Nymphæ :

Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni,
 nullus amplius benignus, mitis, et mansuetus sit
 scepterifer rex, neque animo justa sentiens;
 sed semper durus sit, et injusta faciat.

Adeo nemo memor-est Ulyssis divini,
 civium quibus præfuit, et quibus pater velut mitis erat;
 sed ille quidem in insula jacet graves dolores patiens,
 Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
 detinet; is vero non potest suam in-patriam terram venire.
 Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,
 qui ipsum deducant super lata dorsa maris.

Nunc rursus filium dilectum occidere cupiunt,
 domum revertentem : ille vero abiit ad-quærendam patris fa-
 mam] in Pylum sacram atque in Lacedæmonem divinam.

Hanc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:
 filia mea, quale tibi dictum excidit septo dentium!
 nonne enim hoc quidem excogitasti consilium ipsa,
 ut scilicet illos Ulysses ulciscatur reversus?

Telemachum autem tu deduc prudenter (potes enim),
 ut plane incolumis suam in-patriam terram veniat,
 proci vero in nave retro iter-relegant.

Dixit, et Mercurium, carum filium, contra allocutus-est :
 Mercuri : tu enim itidem et in-alii nuntius es :

Nymphæ comis-pulcris dicito firmum nostrum consilium,
 reditum Ulyssis audenti-animo, ut redeat,
 nec deorum ductu, nec mortalium hominum;
 sed is in rate multis-compacta-vinculis ærumnas patiens
 die vicesima ad-Scheriam glebosam perveniat,
 Phæacum ad terram, qui propinqui-diis sunt;
 qui ipsum ex animo, veluti deum, honorabunt,
 deducuntque in nave caram in patriam terram,
 æsque aurumque abunde, vestemque ipsi quum-dederint,
 plurima, quanta nunquam e-Troja sustulisset Ulysses,
 etiam-si sine-detrimento venisset, sortitus e præda portio-
 nem.] Sic enim ei fatale est amicosque videre, et pervenire
 domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit; nec non-obsecutus-est internuntius Argicida.

Statim deinde pedibus subligavit pulcros calceos,
 immortales, aureos, qui ipsum ferebant sive per mare,
 sive per immensam terram, una-cum flatibus venti.
 Cepit etiam virgam, qua virorum oculos demulcet,
 quorumcunque vult, alios autem et dormientes excitat :

hanc in manibus tenens volabat fortis Argicida.

Picriæ autem insistent, ex æthere incidit in-mare :

festinabat deinde super fluctus, gaviæ avi similis,
 quæ circum magnos sinus maris infructuosi
 pisces venans, crebro alas sibi-mergit salsugine :
 huic similis multis supervectus-est fluctibus Mercurius :
 sed quando jam ad-insulam pervenit procul sitam,
 tum ex ponto egressus violaceo ad-litus,
 vadebat, donec ad-magnam specum pervenit, in qua Nym-
 pha] habitabat pulcris-comis; hanc vero intus invenit.

Ignis quidem in focus magnus ardebat, procul vero odor

κλαίειν, οὐδ' ἀχάριχθαι· ἐπεὶ ρ' ἔτι νόστιμός ἐστιν
σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι θεοὶς ἀλιτῆμένος ἐστιν.

Τὴν δ' ἡμέτερος ἔπειτα περίρρων Πηνελόπεια,
ῥῶδ' ἄλκιμα κνώσους· ἐν δνειρεύσει πύλῃσιν·

810 Τίπτε, κασιγνήτη, δέῃρ' ἡλυθες; οὔτι πάρος γε
πώλῃ, ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις·
καί με κέλειαι πύσασθαι διζύος ἡδ' ὀδυνάων
πολλέων, αἳ μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,

815 παντοίης ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν·
[ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄρ-
νυν αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἔβη κοίτης ἐπὶ νηὸς, [γος']
νήπιος, οὔτε πόνων εὖ εἰδώς οὔτ' ἀγοράων.

Τοῦ δὲ ἐγὼ καὶ μάλλον δόρυρομαι ἥπερ ἐκείνου·
820 τοῦ δ' ἀμυτρομέω καὶ δαΐδια, μή τι πάθῃσιν,
ἢ ὅγε τῶν ἐνὶ δήμῳ, ἴν' οἴχεται, ἢ ἐνὶ πόντῳ.
Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανώνονται,
ἱέμενοι κτείνειν, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδῶλον ἄμαυρόν·
825 θάρσει, μηδέ τι πάγῃ μετὰ φρεσὶ δαΐδιθι λίην.
Τοίη γάρ οἱ πομπὸς ἄμ' ἔσπεται, ἦντε καὶ ἄλλοι
ἄνδρες ἤρῃσαντο παρεστάμεναι — δύναται γάρ —
Παλλὰς Ἀθηναίη· σὲ δ' ὀδυρομένην ἐλεαίρει·
ἢ νῦν με προέηκε, τεινὴ τάδε μυθήσασθαι.

830 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίρρων Πηνελόπεια·
εἰ μὲν δὴ θεὸς ἐσσι, θεοὶ τέ ἐκλυες αὐδῆς,
εἰ δ' ἄγε μοι καὶ κεῖνον διζυρὸν καταλέξον,
εἴπου ἔτι ζῶει καὶ ὄρᾳ φάος ἡελίοιο,
ἢ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἴν' Ἀΐδαο δόμοισιν.

835 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδῶλον ἄμαυρόν·
οὐ μὲν τοι κεῖνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω,
ζῶει ὃγ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλια βράζειν.

ᾧς εἰπὼν, σταθμόιο παρὰ κληῖδα λιᾶσθη
ἐς πνοιᾶς ἀνέμων· ἢ δ' ἐξ ὕπνου ἀνόρουσεν
840 κούρη Ἰκαρίοιο· φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη,
ὥς οἱ ἐναργῆς δνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῶ.

Μνηστῆρες δ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κλειυθα,
Τηλεμάχῳ φόνον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν δρυαίνοντες.

Ἔστι δέ τις νησος μέσση ἀλλὶ πετρήεσσα,
845 μεσσηγὸς Ἰθάκης τε Σάμοιο τε παιπιναλῆσσης,
Ἄστερις, οὐ μεγάλη· λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
ἀμφίδρομοι· τῇ τόνγε μένον λοχόωντες Ἀχαιοί.

flere, neque affligari : quoniam adhuc rediturus est
tuus filius : nequaquam enim diis peccato-obnoxius est.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope,
suaviter admodum dormiens in somniorum portis :

Cur, soror, huc venisti? nequaquam ante quidem
ventitabas, quandoquidem valde procul aedes habitas :
et me jubes cessare ab-ærumna ac doloribus
multis, qui me irritant in mente et in animo :
quæ ante quidem maritum bonum amisi magnanimum,
omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :
[eximium; cujus gloria lata per Helladem et medium Argos :]
nunc rursus filius dilectus abiit cava in nave,
puer, nec laborum probe gnarus, nec negotiorum.
Hujus-cause jam ego etiam magis lugeo, quam illius :
et ob-hunc contrenisco et timeo, ne-quid patiat,ur,
sive is eorum in populo, quo abiit, sive in ponto.
Hostes enim multi in ipsam mala machinantur,
cupientes occidere, antequam in-patriam terram pervenerit.

Hanc autem respondens allocutus-est simulacrum obscuro
:] confide, nec omnino in mente timeas tantopere.
Talis enim eum comes una sequitur, quam etiam alii
viri optarint sibi adesse (pollet enim),
Pallas Minerva : te vero lamentantem miseratur :
quæ nunc me demisit, tibi hæc ut-dicerem.

Hanc vero rursus allocuta-est prudens Penelope :
siquidem vere tu dea es, deæque audivisti vocem,
eia age mihi et de-illo ærumnoso enarra,
sicubi adhuc vivat et videat lumen solis,
an jam mortuus-sit, et in Plutonis ædibus.

Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum obscuro
:] non tibi de-illo quidem continuo dicam,
vivatne is, an mortuus-sit : malum vero vana loqui.

Sic locutum, januæ apud ceram evanuit
in flatus ventorum : illa vero e somno exsiliit,
filia Icarii; carum autem ei cor exsultavit,
ut ipsi manifestum somnium supervenerat noctis conticinio.

Proci vero consensa nave navigabant humidas vias,
Telemacho cædem gravem in mente meditantés.
Est autem quædam insula medio in-mari petrosa,
media-inter Ithacamque Samumque asperam,
Asteris, non magna; portus vero navibus-apti insunt ipsi
utrinque-accessi : ibi hunc manebant insidiantes Achivi.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ὀδυσσέως σχεδία.

Ἦώς δ' ἐκ λεγέων παρ' ἀγαυοῦ Τηθύνοιο
ὄρνυθ', ἴν' ἀθανάτοισι φῶς φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν·
οἱ δὲ θεοὶ ὀϊκόνδε καθίζανον, ἐν δ' ἄρα τῷσιν
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὔτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
8 Τοῖσι δ' Ἀθηναίη λέγε κήδεα πολλὰ Ὀδυσῆος,

ODYSSEÆ V.

Ulyssis ratis.

Aurora autem ex lectis ab eximio Tithono
surgebat, ut immortalibus lucem ferret et mortalibus :
ac dii ad-consessum considebant; inter illos vero
Jupiter altitonans, cujus potentia est maxima.
Illis autem Pallas recensebat ærumnas multas Ulyssis,

μνησαμένη· μέλε γάρ οἱ ἔων ἐν δόμασι Νύμφης·

Ζεῦ πάτερ, ἥδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
μή τις ἐτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
σκηπτούχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς·

10 ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἰσυλὰ βέζοι.

Ὡς οὕτως μέμνηται Ὀδυσσεύς θείοιο

λαῶν, οἷσιν ἀνασσε, πατὴρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν·
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,

Νύμφης ἐν μεγάροις Καλυψούς, ἥ μιν ἀνάγκη

15 ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι.

Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπ' ἡρέτμοι καὶ ἑταῖροι,

οἳ κεν μιν πέμποιν ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης.

Νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπήτῳ ἀποκτείνεται μεμάασιν,
οἵκαδε νισσόμενον· ὁ δ' ἔξῃ μετὰ πατρὸς ἀκούην

20 ἐς Πύλον ἡγαθήην ἥδ' ἐς Λακεδαίμονα διάν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων·

οὐ γάρ δὴ τοῦτον μὲν ἐδούλευσας νόον αὐτῇ,
ὥς ἦται κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἔλθῳ; [γάρ —

25 Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον ἐπισταμένους — δύναται

ὥς καὶ μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαίαν ἱκῆσθαι,

μνηστῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπετέες ἀπονέωνται.

Ἦ ῥα, καὶ Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ἡῦδα·

Ἑρμεία· σὺ γὰρ αὐτὲ τὰ τ' ἄλλα περ ἀγγελὸς ἔσσι·

30 Νύμφῃ εὐπλοκάμῳ εἰπεῖν νημερτέα βουλὴν,

νόστον Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος, ὥς καὶ νήηται,

οὔτε θεῶν πομπῇ οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·

ἀλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου πῆματα πάσχων

ἤματι κ' εἰκοστῇ Σμερίην ἐρίθωλον ἱκοίτο,

35 Φαιήκων ἐς γαίαν, οἳ ἀγγέλλουσιν γεγᾶσιν·

οἳ κεν μιν πέρη κῆρι θεῶν ὅς τιμήσουσιν,

πέμψουσιν δ' ἐν νηὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,

χαλκὸν τε χρυσόν τε ἄλλας ἐσθῆτά τε δόντες,

πολλὰ δ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεὺς,

40 εἴπερ ἀπῆμυν ἤλθε, λαγῶν ἀπὸ λήϊδος αἴσαν.

Ὡς γάρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι

οἶκον ἐς ὑφόροπον καὶ ἦν ἐς πατρίδα γαίαν.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε διὰ κτόρος Ἀργεϊφόντης.

Αὐτίκα' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδόχαστο καλὰ πέδιλα,

45 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,

ἥδ' ἐπ' ἀπειρόνα γαίαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.

Ἐβλετο δὲ ῥαβδόον, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,

ὣν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὲ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·

τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεϊφόντης.

50 Πιερίην δ' ἐπιβὰς, ἐξ αἰθέρος ἔμπετε πόντου·

σεύατ' ἔπειθ' ἐπὶ χῦμα, λάρῃ ὄρνιθι ἐοικώς,

ὅτε κατὰ δεινοῦς κολπούς ἄλλος ἀτρυγέτοιο

ἔχθρ' ἀγρώσουσιν, πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἄλμῃ·

τῷ ἱκέλος πολέεσσιν ὀχρήσατο κύμασιν Ἑρμῆς·

55 ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' εἰούσαν,

ἐνὶ ἐκ πόντου βὰς ἰοειδὴς ἡπειρόνδε,

ἦεν, ὅρρα μέγα στέος ἱέτο, τῷ ἐνὶ Νύμφῃ

ναῖεν ἐπ' ὑπλοκάμῳ· τὴν δ' ἐνδοθὶ τέτμεν εἰούσαν.

Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὀσμὴ

recordata; curæ-erat enim illi morans in domo Nymphæ :

Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni,
nullus amplius benignus, mitis, et mansuetus sit

sceptrifera rex, neque animo justa sentiens;

sed semper durus sit, et injusta faciat.

Adeo nemo memor-est Ulyssis divini,

civium quibus præfuit, et quibus pater velut mitis erat;

sed ille quidem in insula jacet in Lacedæmonem patiens,

Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum necessitate

detinet; is vero non potest suam in-patriam terram venire.

Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,

qui ipsum deducant super lata dorsa maris.

Nunc rursus filium dilectum occidere cupiunt,

domum revertentem : ille vero abiit ad-quærendam patris fa-

mam] in Pylum sacram atque in Lacedæmonem divinam.

Hanc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:

filia mea, quale tibi dictum excidit septo dentium!

nonne enim hoc quidem excogitasti consilium ipsa,

ut scilicet illos Ulysses ulciscatur reversus?

Telemachum autem tu deduc prudenter (potes enim),

ut plane incolumis suam in-patriam terram veniat,

proci vero in nave retro iter-relegant.

Dixit, et Mercurium, carum filium, contra allocutus-est :

Mercuri : tu enim itidem et in-aliiis nuntius es :

Nymphæ comis-pulcris dicito firmum nostrum consilium,

reditum Ulyssis audenti-animo, ut redeat,

nec deorum ductu, nec mortalium hominum;

sed is in rate multis-compacta-vinculis ærumnas patiens

die vicesima ad-Scheriam glebosam pervenit,

Phæacum ad terram, qui propinqui-diis sunt;

qui ipsum ex animo, veluti deum, honorabunt,

deducuntque in nave caram in patriam terram,

æque aurumque abunde, vestemque ipsi quum-dederint,

plurima, quanta nunquam e-Troja sustulisset Ulysses,

etiam-si sine-detrimento venisset, sortitus e præda portio-

nem.] Sic enim ei fatale est amicosque videre, et pervenire

domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit; nec non-obsecutus-est internuntius Argicida.

Statim deinde pedibus subligavit pulcros calceos,

immortales, aureos, qui ipsum ferebant sive per mare,

sive per immensam terram, una-cum flatibus venti.

Cepit etiam virgam, qua virorum oculos demulcet,

quorumcunque vult, alios autem et dormientes excitat :

hanc in manibus tenens volabat fortis Argicida.

Pieria autem insistens, ex æthere incidit in-mare :

festinabat deinde super fluctus, gaviæ avi similis,

quæ circum magnos sinus maris infructuosi

pisces venans, crebro alas sibi-mergit salsugine :

huic similis multis supervectus-est fluctibus Mercurius :

sed quando jam ad-insulam pervenit procul sitam,

tum ex ponto egressus violaceo ad-litus,

vadebat, donec ad-magnam specum pervenit, in qua Nym-

pha] habitabat pulcris-comis; hanc vero intus invenit.

Ignis quidem in focus magnus ardebat, procul vero odor

60 κέδρου τ' εὐκαέτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον δόωδει,
 δαιομένων· ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὅπῃ καλῇ,
 ἱστὸν ἐπιοχομένη, χρυσῇ χειρὶδ' ὕφαινε.
 Ὑλῃ δὲ σπέος ἀμφὶ περὶ κύκλῳ τηλεθώσα,
 κλήθρη τ' αἰγείρος τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος·
 65 ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,
 σκῶπές τ' ἱρηκές τε, τανύλγωσσοί τε κορώναι
 εἰνάλεια, τῇσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμελεν.
 Ἦδ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο
 ἡμερὶς ἡδύκωσα, τεθῆλει δὲ σταφυλῆσιν·
 70 κρῆναι δ' ἐξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ,
 πλησίαι ἀλλήλων τετραμμένοι ἀλλουδὶ ἀλλῃ.
 Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἰου ἡδὲ σελίνου
 θάλλων· ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατος περ ἐπελθὼν
 θηήσαιο ἰδὼν καὶ τερρῆϊ φρεσὶν ᾔσιν.
 75 Ἐνθα στάς θηεῖτο διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἐὼν θηήσατο θυμῷ,
 αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὸ σπέος ἤλυθεν· οὐδέ μιν ἄντην
 ἡγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψώ, διὰ θεῶν —
 οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται·
 80 ἀθάνατοι, οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει —
 οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσεῖα μεγάλητορα ἔνδον ἔτεμεν,
 ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαίει καθήμενος· ἔνθα πάρος περ,
 δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέθων,
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείδων.
 85 Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψώ, διὰ θεῶν,
 ἐν θρόνῳ ἰδρύσασα φαινώ, σιγαλόεντι·
 τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόρραπι, εἰλήλουθας,
 αἰδοίος τε φίλος τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
 Αὐδὰ δ' τι φρονέεις; τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 90 εἰ δύναιμι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 [Ἄλλ' ἔπεο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ζείνια θείω.]
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν,
 ἀμβροσίης πλήσασα, κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
 Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ᾔσθε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 95 Αὐτὰρ ἐπεὶ δέειπνε καὶ ἤραρε θυμὸν ἔδωδῃ,
 καὶ τότε δὴ μιν ἔπασσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Εἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα, θεᾶ, θεόν· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 νημερτέως τὸν μῦθον ἐνίσπῃσω· κέλεαι γάρ·
 Ζεὺς ἐμέγ' ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
 100 τίς δ' ἂν ἐκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἄλμυρὸν ὕδωρ
 ἄσπετον; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἷτε θεοῖσιν
 ἱερά τε ῥέζουσι καὶ ἐξάτους ἐκατόμβας.
 Ἄλλὰ μάλ' οὕτως ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρελθεῖν ἄλλον θεὸν οὔθ' ἄλυσσαι.
 105 Φησὶ τοι ἄνδρα παρῖναι οἷζυρώτατον ἄλλων
 τῶν ἀνδρῶν, οἱ ἄστου περὶ Πριάμοιο μάχοντο
 εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν
 οἶκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο,
 ἥ σφιν ἐπ' ὤρῳ ἄνεμόν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά.
 110 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κύμα πέλασσαν.]
 Τὸν νῦν σ' ἠνώγει ἀποπεμπέμεν δττι τάγιστα·
 οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἴσα φίλων ἀπονόσφιν ὀλέσθαι·

cedrique fissilis thiyæque per insulam redolebat,
 ardentium : ipsa vero intus cantillans voce pulcra,
 telam obiens, aureo radio texebat.
 Silva autem circa specum creverat virescens,
 alnusque, populusque, et bene-odorata cypressus :
 ibi vero et aves extensas-alas-habentes nidulabantur,
 buhones, accipitresque, latasque-linguas-habentes comices
 marinæ, quibus-quidem marina opera curæ-sunt.
 Atque ibidem extensa-erat circa speluncam cavam
 vitis pubescens, florebat vero uvis :
 fontes autem ex-ordine quatuor fluebant aqua limpida,
 vicini inter-se versi alio alius.
 Circum vero prata mollia violis atque apio
 virescebant : ibi subinde etiam immortalis si-accessisset,
 admiratus-esset intuens, et oblectatus-esset animo suo.
 Illic stans hæc admirabatur internuntius Argicida.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 statim in amplam speluncam intravit : neque ipsum coram
 ignoravit conspicata Calypso, nobilissima dearum,
 (non enim ignoti dii sibi-invicem sunt
 immortales, nec si quis longe procul ædes habitat) ;
 neque Ulysses magnanimum intus invenit,
 sed is in litore flebat sedens ; nbi antea etiam,
 lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,
 pontum in instructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.
 Mercurius autem interrogabat Calypso, nobilissima dea-
 rum,] in sella collocatum splendida, admiranda :
 Cur ad-me, Mercuri aureo-caduceo, venisti,
 venerandusque carusque ? ante quidem nequitiam frequen-
 tabas.] Dic quod cogitas ; perficere autem me animus jubet,
 si possum quidem perficere, et si perfectum est.
 [Verum sequere ulterius, ut tibi hospitalia apponam.]
 Sic igitur locuta dea apposuit mensam,
 ambrosia repletam, miscuitque nectar rubrum.
 Atque ille bibebat et edebat, internuntius Argicida.
 Et postquam cœnaverat, et refecerat animum cibo,
 tum vero ipsam verbis respondens allocutus-est :
 Interrogas me huc profectum, dea, deum : atque ego tibi
 vere eum sermonem enarrabo ; jubes enim :
 Jupiter me jussit huc ire invitum :
 quis enim volens tantam percurreret salsam aquam,
 immensam ? neque ulla prope est mortalium urbs, qui diis
 sacraque faciunt, et eximias hecatombas.
 Sed prorsus non est Jovis mentem ægidem-tenentis
 nec prætergredi alium deum, neque irritam-facere.
 Ait, tibi virum adesse ærumnosissimum præ-ceteris
 illis viris, qui circa urbem Priami pugnabant
 novennio ; decimo vero anno urbe excisa abierunt
 domum : at in reditu Minervam offenderunt,
 quæ ipsis excitavit ventumque malum et fluctus ingentes.
 [Ibi huic alii quidem omnes perierunt strenui socii,
 ipsum autem huc ventusque ferens et fluctus appulit.]
 Eum nunc te jubet dimittere quam celerrime :
 non enim ei hic sors est ab-amicis seorsum perire ;

- ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 115 ὁῶν ἐς ὑψόροφον καὶ ἐλθ' ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ὡς φάτο· βίγησεν δὲ Καλυψώ, διὰ θεάων,
 καὶ μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Σχέτιοι ἐστέ, θεοὶ, ζηλήμονες ἔξογον ἄλλων,
 οἷτε θεαὶς ἀγάσασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
 120 ἀμπαδῖν, ἣν τίς τε φίλον ποιήσεται ἀκοίτην.
 Ὡς μὲν, θε' Ὀρίων' ἔλετο ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 τόφρα οἱ ἡγάσασθε θεοὶ βεῖα ζώντες,
 ἕως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἀγνή
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιομένη κατέπεφνε.
 125 Ὡς δ' ὀπότε Ἰασίωνι εὐπλόκαμος Δημήτηρ,
 ᾧ θυμῷ εἴλασα, μέγῃ φιλόνητι καὶ ἐνόη,
 νειῶ ἐνι τριπόλῳ· οὐδὲ δὴν ἦεν ἀπυστος
 Ζεὺς, θες μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῇτι κεραυνῷ.
 Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγασθε, θεοὶ, βροτὸν ἄνδρα παρῖναι.
 130 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπος βεβαῶτα
 οἶον, ἐπεὶ οἱ νῆα βοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ
 Ζεὺς ἔλσας ἔκλασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθορον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμῶς τε φέρων καὶ κύμα πέλαισεν.]
 135 Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεπον, ἡδὲ ἔρσκαον
 θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὕτως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὐθ' ἀλώσσαι·
 ἐρβέτω, εἰ μιν κείνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 140 πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον πέμψω δέ μιν οὕτῃ ἔγωγε.
 Οὐ γάρ μοι παρά νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμπουεν ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης.
 Αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἣν πατρίδα γαῖαν ἱκῆται.
 145 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 οὔτω νῦν ἀπόπαιπε, Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν,
 μή πως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπῇνῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέδῃ κρατὺς Ἀργεϊφόντης·
 ἡ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα πόντια Νύμφη
 150 ἦτ', ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.
 Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὔρε καθήμενον· οὐδὲ ποτ' ὅσσε
 δακρυόφιν τέρσοντο· κατεῖδετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
 νόστον ὀδυρομένη, ἐπεὶ οὐκέτι θνῄδαν Νύμφη.
 Ἄλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκη
 155 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐβελούσῃ·
 ἥματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἡϊόνεσσι καθίζων,
 [δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,]
 πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον δερκέσκετο, δάκρυα λείδων.
 Ἀγχού δ' ἰσταμένη προσεφώνεε διὰ θεάων·
 160 Κἄμμορε, μή μοι ἐτ' ἐνθάδ' ὀδῦρεο, μηδὲ τοι αἰὼν
 φθινέτω· ἡδὴ γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
 Ἄλλ' ἄγε, δούρατα μακρὰ ταμῶν, ἄρμυζο χαλκῷ
 εὐρείαν σχεδῖν· ἀτὰρ ἱκῆρα πῆσαι ἐπ' αὐτῆς
 ὑפוῦ, ὥς σε φέρουσιν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον.
 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν
 ἐνθήσω μενοικέ, ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι·
 εἰματὰ τ' ἀμφίεσω· πέμψω δέ τοι οὖρον ὅπισθεν,

sed adhuc ei fatale est amicosque videre, et pervenire domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit: exhorruit vero Calypso, nobilissima dearum, et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est:

Improbi estis, dii, invidi præ aliis! qui-quidem deabus invidetis cum viris dormire palam, si qua aliquem carum sibi fecerit maritum. Sic quidem, quando Orionem cepit roseis-digitis Aurora, tamdiu illi invidebatis dii facile viventes, donec ipsum in Ortygia aureum-solium-habens Diana casta suis mitibus sagittis aggrediens occidit.

Sic etiam, quando cum-lasione pulcras-comas-habens Ceres, suo animo obsecuta, commixta-est amore et cubili, novali in tertio; neque diu fuit ignarus Jupiter, qui ipsum occidit percussus corusco fulmine.

Sic rursus nunc mihi invidetis, dii, mortalem virum adesse. Illum quidem ego servavi navis carinæ innavigantem solum; quoniam ei navem celerem corusco fulmine Jupiter percussam diffiderat medio in nigro ponto.

[Ibi huic alii quidem omnes perierunt strenui socii, ipsum vero huc ventusque ferens et fluctus appulit.] Hunc quidem ego amice-excipiebam et nutriebam, ac dicebam me facturam immortalē, et senii-expertem per-dies omnes. Verum quandoquidem nequaquam est Jovis mentem ægidem-tenentis] nec prætergredi alium deum, neque irritam-facere; valeat, si eum ille impellit et ire jubet

πόντον per infructuosum: dimittam vero ipsum nusquam ego.] Non enim mihi adsunt naves remigio-instructæ, et socii, qui ipsum deducant super lata dorsa maris.

At ei lubens consulam, neque celabo, quomodo plane incolumis suam in-patriam perveniat.

Hanc autem rursus allocutus-est internuntius Argicida: sic nunc dimitte, Jovisque respice iram, ne-forle tibi in-posterum iratus succensuerit.

Sic igitur locutus abiit fortis Argicida: ipsa vero ad Ulyssē magnanimum, veneranda Nympha, ibat, postquam Jovis audierat mandata. Illum autem in litore invenit sedentem: neque unquam oculi a-lacrimis siccabantur; consumebaturque ei dulcis ætas ob-reditum lugenti, quoniam non-amplius placebat Nympha. At sane nocte quidem dormiebat etiam necessitate.

in specubus cavis, nolens apud volentem: die vero in petris et litoribus sedens, [lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,] pontum in fructuosum prospiciebat, lacrimas stillans. Prope autem astans eum allocuta-est nobilissima dearum:

Infelix, ne mihi amplius hic lugeas, neu tibi ætas consumatur; jam enim te perquam lubens dimittam. Verum age, lignis longis abscissis, compinge-tibi ære latam ratem: ac tabulata fige in ea alte, ut te ferat super obscurum pontum.

Atque ego panem et aquam, et vinum rubrum imponam animo-gratum, quæ tibi famen arceant: vestesque induam; mittamque tibi ventum a-tergo,

- ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς σὴν πατρίδα γαῖαν ἱχθαι,
αἱ κε θεοί γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
170 οἳ μιν φέρτεροί εἰσι νοῆσαι τε κρῆναι τε.
Ἦς φάτο· ῥίγησεν δὲ πολὺτλας Διὸς Ὀδυσσεύς,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἄλλο τι δὴ σὺ, θεά, τόδε μήδεαι οὐδέ τι πομπήν,
ἥ με κέλειαι σχεδὴ περὰ νηὶ λαῖτμα θαλάσσης,
175 δεινὸν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες εἶσαι
ὠκύποροι περὶώσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὐρῷ.
Οὐδ' ἂν ἐγὼν, ἀέκητι σθένει, σχεδὴς ἐπιδαίην,
εἰ μή μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
180 Ἦς φάτο· μείδησεν δὲ Καλυψὼ, διὰ θεῶν,
χειρὶ τέ μιν κατέρηεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἢ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσί καὶ οὐκ ἀποφύλια εἰδύς·
οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεύσαι.
Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεν,
185 καὶ τὸ κατειδόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος
ὄρκος δεινότητος τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν,
μή τι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Ἄλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἄσπ' ἂν ἐμοὶ περ
αὐτῇ μηδόμεν, ὅτε με χρεῖω τόσον ἴκοι.
190 Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναΐσιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλετῆμων.
Ἦς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο διὰ θεῶν
καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἱχθία βεῖνε θεοῖο.
Ἴβον δὲ σπείος γλαφυρὸν θεὸς ἔδωκε καὶ ἀνδρῶν·
195 καὶ ῥ' ὃ μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη
Ἑρμείας· Νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδῆν,
ἔσδιν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἀνδρες ἔδουσιν.
Αὐτὴ δ' ἀντίον ἔξεν Ὀδυσσεύς ἡετοῖο·
τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμῶα καὶ νέκταρ ἔθηκον.
200 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοίμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
Αὐτὰρ ἔπειτα τάρπησαν ἐδότητος ἡδὲ ποτῆτος,
τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Καλυψὼ, διὰ θεῶν·
Διογενὲς Λαερτιάδην, πολὺμῆχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
205 αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἵναίαι· σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμψην.
Εἶγε μὲν εἰδείης σῆσι φρεσὶν, ὅσσα τοι αἴσα
κῆδε' ἀναπλήσαι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱέσθαι,
ἐνθάδε κ' αὖθι μένων παρ' ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
ἀθάνατός τ' εἴης· ἱμερόμενος περ ἰδέσθαι
210 σὴν ἄλογον, τῆς αἰὲν ἐέλδεαι ἥματα πάντα.
Οὐ μὲν ἦν κείνης γε χερσίων εὐχομαι εἶναι,
οὐ δέμας, οὐδὲ φῦλ'· ἐπεὶ οὕτως οὐδὲ εἴοικεν
θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν. [σεύς·
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμῆχτις Ὀδυσ-
215 πότνα θεά, μή μοι τόδε χῆνος· οἶδα καὶ αὐτὸς
πάντα μάλ', οὐνεκα σείο περίφρων Πηνελόπεια
εἶδος ἀκιδνοτέρη μέγελός τ' εἰς ἀντα ἰδέσθαι·
ἥ μὲν γὰρ βροτὸς ἐστί, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως.
Ἄλλα καὶ ὥς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἥματα πάντα
220 οἰκαδὲ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι.
Εἰ δ' αὖ τις τράιησι θεῶν ἐνὶ οἴνῳ πάντῳ,

ut plane incolumis tuam in-patriam terram pervenias,
si modo dii voluerint, qui cælum latum habitant,
qui me potiores sunt in-cognoscendoque judicandoque.

Sic ait : cohorrui autem audens divinus Ulysses,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus est :

Aliud quid jam tu, dea, in-hoc moliris, neutiquam dimissionem :] quæ me jubes rate trajicere ingentem voraginem maris,] horrendamque difficilemque; quam neque naves æquales veloces trajiciunt, gaudentes Jovis vento-secundo. Neque ego, invita te, ratem conscenderim, nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare, nullum mihi ipsi damnum malum structuram te aliud.

Sic ait; risit vero Calypso, nobilissima dearum, manumque ipsum demulsit, verbumque dixit et elocuta-est :

Profecto improbus es, et non incallida sciens; qualem jam hunc sermonem induxisti-in-animum proloqui. Sciat nunc hoc Terra et Cælum latum superne, et delabens Stygis aqua : quod quidem maximum jusjurandum gravissimumque est beatis diis : non ullum tibi ipsi damnum malum me structuram aliud. Sed ea quidem cogito, et suadebo, quæcunque mihi quidem ipsi suaderem, si-quando me necessitas tanta incesceret. Etenim mihi mens est æqua, neque mihi ipsi animus in præcordiis ferreus, sed misericors.

Sic igitur locuta, prævit augustissima dearum celeriter; ille vero deinde post vestigia ibat deæ. Pervenerunt autem ad-speluncam cavam, dea atque vir : et ille quidem ibi resedit in solio, unde surrexerat Mercurius : Nympha vero apposuit ei omnem cibum, ad-edendum et bibendum, qualia mortales viri edunt.

Ipsa vero e-regione sedit Ulyssis divini; ipsique ambrosiam ancillæ et nectar apposuerunt. Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant. Ac postquam saturati-sunt cibo et potu, inter-eos inde sermones exorsa-est Calypso, nobilissima dearum :] Generosissime Laertiade, sollers Ulysse, siccine vero domum caram in patriam terram protinus nunc vis proficisci? tu autem vale nihilominus. Siquidem scires tua mente, quantos tibi fatale est dolores implere, priusquam in-patriam terram pervenias, certe hic manens apud me hanc domum custodires, immortalisque esses, quantumvis cupidus sis videndi tuam uxorem, cujus usque desiderio-teneris dies omnes. Nequaquam certe illa inferiorem me-profiteor esse, nec corpore, neque habitu : quandoquidem minime decet mortales cum-immortalibus corpore et forma contendere.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses : veneranda dea, ne mihi ob-hoc succenseas; scio etiam ipso omnia omnino, quod te prudens Penelope forma deterior est, et magnitudine, coram aspectu : illa enim mortalis est, tu vero immortalis et senii-expera. Sed etiam sic volo, et desidero diebus omnibus, domumque redire, et redivit diem videre. Si quis autem me pessumdet deorum in nigro ponto,

- τλήσονται, ἐν στήθεσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν·
 ἦδη γάρ μάλα πολλὸν ἔπαθον καὶ πολλὰ ἐμόγησα
 κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τότε τοῖσι γενέσθω.
- 225 Ὡς ἔφατ'· ἥελιος δ' ἄρ' ἔδω, καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν·
 εὐθόνητες δ' ἄρα τῷγε μυχρὸν σπείους γλαφυροῖο,
 τερπέσθην φιλότῃ, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 αὐτίχ' ὁ μὲν χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε ἔννυτ' Ὀδυσσεύς·
- 230 αὐτὴ δ' ἀργύρεον φᾶρος μέγα ἔννυτο Νύμφη,
 λεπτόν τε καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱζυὶ
 καλὴν, χρυσεῖν· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην·
 καὶ τότε Ὀδυσσῇ μεγαλήτορι μῆδετο πομπήν.
 Δῶκε μὲν οἱ πελεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν,
 235 ἁλάειον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 στελειῶν περικαλλὲς εἰάινον, εὖ ἐναρπρός·
 δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον εὐξοον· ἤρξε δ' ὀδοῖο
 νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφυκίαι,
 κλήθρη τ' αἰγιερὸς τ', ἐλάτῃ τ' ἦν οὐρανομήκης,
 240 αὖα πάλαι, περὶ κήλα, τά οἱ πλώιοιεν ἐλαφρώς.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξ', ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφυκίαι,
 ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψῶ, διὰ θεάων.
 Αὐτὰρ ὁ ταμνετο δοῦρα· θοῶς δέ οἱ ἦνυτο ἔργον.
 Εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, πελέκῃσιν δ' ἄρα χαλκῷ,
 245 ξέσσε δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἴθυνεν.
 Τόφρα δ' ἔνεικε τέτρετρα Καλυψῶ, διὰ θεάων·
 τέρηνεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἤρμωσεν ἀλλήλοισιν·
 γόμοισιν δ' ἄρα τήνγε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηνεν.
 Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νῆος τορνώσεται ἀνὴρ
 250 φορτιάδος εὐρείης, εὖ εἰδὸς τεκτοσυνάων,
 τόσσον ἐπ' εὐρείαν σχεδὴν ποιήσας· Ὀδυσσεύς.
 Ἰκρία δὲ στήσας, ἀρὰρὸν θαμέσι σταμίνεσσιν,
 ποίει· ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγχενίδεσσι τελευτά·
 Ἦεν δ' ἰὸτὸν ποίει καὶ ἐπὶ κριν ἄρμενον αὐτῷ·
- 255 πρὸς δ' ἄρα, πηδάλιον ποιήσας, ὄφρ' ἰθύναι.
 Φράζε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερές οἰσύνῃσιν,
 κύματος εἰλαρ ἔμην· πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
 Τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψῶ, διὰ θεάων,
 ἱστία ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσαςτο καὶ τά.
 260 Ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ·
 μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήνγε κατεῖρυσεν εἰς ἅλα διὰν.
 Τέτρατον ἤμαρ ἦν, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα·
 τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου διὰ Καλυψῶ,
 εἴματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα.
- 265 Ἐν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἶνοιο
 τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦια
 κωρύκῳ· ἐν δέ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλὰ·
 οὔρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρὸν τε.
 Γηθόσυνος δ' οὐρῷ πέτας ἱστία δῖος Ὀδυσσεύς.
- 270 Αὐτὰρ ὁ πηδάλῳ ἰθύνοντε τεχνήντων,
 ἤμενος οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν,
 Πηλιάδας τ' ἐσορῶντι καὶ ὄψε δύνοντα Βοώτην,
 Ἄρκτον θ', ἣν καὶ Ἀμαξαν ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν,
 ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὀρίωνα δοκαεῖ,
 275 οἷα δ' ἀμμορός ἐστι λοστρόν Ωκεανοῖο.

patiar, in pectore habens sustententem-arumnarum animum :
 jam enim valde multa passus-sum, et multa pertuli
 fluctibus et bello : post illa et hoc quoque fiat.

Sic dixit ; sol vero occidit et tenebrae supervenerunt :
 profecti autem hi in-secessu speluncæ cavæ
 oblectabantur amore, prope invicem manentes.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 continuo quidem lænamque tunicamque induit Ulysses :
 ipsa vero candidam stolam magnam induit Nympha,
 tenuem et venustam, et zonam circumposuit lumbis
 pulcram, auream : capitique imposuit calyptram :
 et tum Ulyssi magnanimo parabat dimissionem.

Dedit quidem ei securim magnam, habilem in manibus,
 æream, utrinque acutam : atque in ipsa erat
 manubrium perpulcrum, oleaginum, bene adaptatum :
 dedit vero deinde asciam perpolitam ; duxque-erat viæ
 insulæ ad extremam-oram, ubi arbores procæræ creverant,
 alnusque, populusque, abiesque erat in-cielum-pertingens,
 aridæ dudum, valde-siccæ, quæ ei natarent leviter.

Ac postquam ostenderat, ubi arbores procæræ creverint,
 ipsa quidem rediit ad domum, Calypso, nobilissima dearum.

At ille cædebat ligna ; celeriterque ei perciebatur opus.
 Viginti autem dejecit arbores omnes, dolavitque inde ære,
 lævigavitque scite, et ad normam direxit.

Interea autem attulit terebras Calypso, nobilissima dearum :
 terebravit vero ille omnia, et composuit inter-se ;
 clavis autem eam (ratem) et compagibus coagmentavit.
 Quantum aliquis fundum navis tornaverit vir
 onerariæ latæ, bene sciens fabrilis-artis,
 in tantum latam ratem fecit Ulysses.

Tabulata vero erigens, coaptans densis trabibus,
 faciebat ; sed longis asseribus perstruebat.

In æa autem malum fecit, et antennam congruentem ei :
 prætereaque gubernaculum fecit, ut dirigeret.
 Communivit quoque ipsam cratibus undique vimineis,
 fluctuum propugnaculum ut-essent ; multamque ingessit ma-
 teriam.] Interea vero lintea attulit Calypso, nobilissima dea-
 rum,] ad-vela conficienda ; ille autem scite confecit et hæc.
 Illigavit autem funesque rudentesque, pedesque in ea,
 vectibusque deinde eam deduxit in mare divinum.

Quartus dies erat, et ei perfecta-erant omnia :
 ac quinto dimisit eum ab insula divina Calypso,
 vestibusque indutum odoratis, et lavatum.

Imposuit autem ei utrem dea nigri vini,
 alterum, alterum vero aquæ magnum ; atque etiam viatica
 in-pera ; imposuitque ei obsonia animo-grata multa :
 ventum autem immisit innocuumque placidumque.

Lætus vero vento-secundo extendit vela divinus Ulysses.

Atque is gubernaculo dirigebat artificiose,
 sedens : neque ei somnus palpebris incidebat,
 Pleiadasque contemplanti, et sero occidentem Booten,
 Ursamque, quam et Currum vulgari-appellatione vocant,
 qua ibidem-usque vertitur, atque Orionem observat :
 sola vero expers est lotionum Oceani.

Τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυψὼ, δια θεάων,
 ποντοπορεύεσθαι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.
 Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύων,
 ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη θρεα σκίοεντα
 280 γαίης Φαιήκων, ὅθι τ' ἀγγιστον πέλεν αὐτῶ·
 εἴσατο δ', ὡς ὅτε ρινὸν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.
 Τὸν δ' ἐξ Αἰθιοπῶν ἀνίων κρείων Ἐνοσίχθων
 τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὁρέων ἴδεν· εἴσατο γάρ οἱ
 πόντον ἐπιπλῶων· ὃ δ' ἐχώσατο κηρόθι μάλλον,
 285 κινήσας δὲ κάρη προτὶ δν μυθήσατο θυμόν·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως
 ἀμψ' Ὀδυσσῆϊ, ἐμείο μετ' Αἰθιοπῆσιν ἰόντος·
 καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδὸν, ἔνθα οἱ αἴσα
 ἐκφυγεῖν μέγα πείραρ οἰζύος, ἦ μιν ἰκάνει·
 290 ἀλλ' ἔτι μὲν μὲν φημι ἄδην ἑλάν κακότητος.
 Ὡς εἰπὼν σὺν᾿ ἄνδρες νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον
 χερσὶ τρίαῖναν ἑλὼν· πάσας δ' ὁρόβουνεν ἀέλλας
 παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέεσι κάλυψεν
 γαίαν μοῦο καὶ πόντον· ὁρώρει δ' οὐρανὸν νύξ.
 295 Σὺν δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἔπεσε Ζεφύρος τε δυσαῆς
 καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κύμα κυλίνδων.
 Καὶ τότε Ὀδυσσεύς λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγὼ δειλὸς, τί νύ μοι μήχιστα γίνηται.
 300 Δεῖδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν,
 ἦ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι,
 ἄλγε' ἀναπλήσειν τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Οἷοισιν νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρύν
 Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον, ἐπισπέρχουσι δ' ἀέλλαι
 305 παντοίων ἀνέμων. Νῦν μοι σῶς αἰτὺς διελθὼς.
 Τριςμάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἱ τότε ὄλοντο
 Τροίην ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες.
 Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
 ἤματι τῷ, ὅτε μοι πλείστοι χαλκήρεα δοῦρα
 310 Τρῶες ἐπέρριψαν περὶ Πηλεΐωνι θανόντι.
 Τῷ κ' ἔλαχον κτερέων καὶ μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί·
 νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἄλῳναι.
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κύμα κατ' ἄκρης,
 δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδὴν ἐλέλιξεν.
 315 Τῆλε δ' ἀπὸ σχεδῆς αὐτὸς πέσε· πηδάλιον δὲ
 ἐκ χειρῶν προέηκε· μέσον δὲ οἱ ἰσθὺν ἔαζεν
 δεινὴ μισγομένη ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα.
 Τηλοῦ δὲ σπείρον καὶ ἐπίκριον ἐμπέσσε πόντῳ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολλὸν χρόνον, οὐδ' ἐδυνάσθη
 320 αἶψα μάλ' ἀνσχεῖσθαι μεγάλου ὑπὸ κύματος ὀρμῆς.
 Εἵματα γάρ β' ἐβάρυνε, τὰ οἱ πόρε δια Καλυψώ.
 Ὅψε δὲ δὴ β' ἀνέδου, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην
 πυκρὴν, ἣ οἱ πολλὰ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν.
 Ἀλλ' οὐδ' ὡς σχεδῆς ἐπέληθετο, τειρομένους περ,
 325 ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐνὶ κύμασιν, ἄλλαβεν· αὐτῆς
 ἐν μέσση δὲ κάθιζε, τέλος θανάτου ἀλείων.
 Τὴν δ' ἐφόρει μέγα κύμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέησιν ἀκάνθας
 αἰ πεδίον, πυκνὰ καὶ δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται·

Hanc etenim eum jussit Calypso, nobilissima dearum,
 ponto-navigare ad sinistram manum habentem.

Septemdecim vero navigabat dies in-mari-iter-faciens,
 decima octava autem apparuerunt montes umbrosi
 terræ Phæacum, qua proximum erat illi :
 apparebat autem, veluti scutum in obscuro ponto.

Hunc vero ex Æthiopibus reversus potens Neptunus
 procul e Solymorum montibus conspexit ; visus-est enim ei
 in-ponto navigans ; ille vero iratus-est in-animo magis :
 quassansque caput ad suum dixit animum :

Dii boni ! profecto jam statuerunt dii aliter
 de Ulysse, me apud Æthiopas absente :
 et jam Phæacum terræ prope est, ubi ei fatale
 effugere magnam metam ærumnarum, quæ ipsum occupant :
 sed adhuc quidem eum puto abunde miseriarum subitorum.

Sic fatus collegit nubes, turbavitque pontum,
 manibus tridente sumto ; omnesque concitavit procellas
 omnigenorum ventorum ; ac nubibus operuit
 terram simul et pontum ; ingruit autem a-cælo nox.
 Una vero Eurusque Notusque ruit, Zephyrusque vehemens,
 et Boreas serenus, magnum fluctum provoivens.

Et tunc Ulyssis soluta-sunt genua et carum cor :
 ingemis-ensque inde dixit ad suum magnum animum :

Heu me miserum, quid mihi in-futurum erit ?

Vereor, ne jam omnia dea vera dixerit :
 quæ me dicebat in mari, priusquam in-patriam terram perve-
 nerim,] dolores impleturum-esse ; ea jam nunc omnia per-
 ficiuntur.] Qualibus nubibus circumtegit cælum latum
 Jupiter, tui bavitque mare ; ingruunt vero procellæ
 omnigenorum ventorum. Nunc mihi certum est grave exi-
 tium.] Ter-beati Danai et quater, qui tunc perierunt
 Troja in lata, Atridis gratificantes.

Utinam ego mortuus fuisset, et fatum obissem,
 die illo, quando mihi plurimi æratas hastas
 Trojani injecerunt circa Peliden mortuum.
 Tum sortitus-essem parentalia, et meam gloriam celebras-
 sent Achivi :] nunc vero me misera morte decretum-est perire.

Sic igitur ipsum locutum pepulit magnus fluctus a vertice,
 horrendum irruens, et ratem circumrotavit.

Longe vero a rate ipse excidit ; clavum autem
 e manibus dimisit ; medium vero ei malum fregit
 horrenda commixtorum ventorum irruens procella.
 Longe autem velum et antenna inciderunt ponto.

Ipsum vero sub-aqua detinuit fluctus longo tempore ; nec po-
 tuit] cito admodum emergere, magni sub fluctus impetu.

Vestes enim eum gravabant, quas illi dederat divina Calypso.
 Sero vero tandem emersit, et ore evomit salsuginem
 amaram, quæ ei multa a capite defluebat.

Sed ne sic quidem ratis oblitus-est, tametsi afflictus,
 sed impetu-facto in fluctibus, apprehendit eam :
 in medio autem consedit, finem mortis evitans.

Hanc autem ferebat magnus fluctus secundum cursum-aqua-
 rum huc et illuc.] Ut vero quum autumnalis Boreas fert spinas
 per campum, dense autem inter se coherent :

330 ὡς τὴν ἄμ πελαγὸς ἀνεμοὶ φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα·
 ἄλλοτε μὲν τε Νότος Βορρῆ προβάλεσκε φέρεσθαι,
 ἄλλοτε δ' αὖτ' Εὐρὸς Ζεφύρῳ εἰσάσκε διώκειν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν Κἀόμου θυγάτηρ, καλλίφρυξ Ἰνώ,
 Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδῆσσαι,
 335 νῦν δ' ἄλως ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς.
 Ἥ β' Ὀδυσσῇ ἐλέησεν ἀλώμενον, ἀλγε' ἔχοντα·
 [αἰθυίη δ' εἰκυῖα, ποτὴ ἀνεδύσατο λίμνης,]
 Ἴζε δ' ἐπὶ σχεδῆς πολυδέσμου εἶπε τε μῦθον·
 Κἀμμορε, τίπτε τοι ὧδε Ποσειδάων ἐνοστήθων
 340 ὠδύσασα' ἐκπάγλως, ὅτε σοι κακὰ πολλὰ φυτεύει;
 οὐ μὲν δὴ σε καταφθίσει, μάλα περ μενεαίωνων.
 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπνύσσειν·
 εἴματα ταῦτ' ἀποδῆς, σχεδὴν ἀνέμοισι φέρεσθαι
 καλλιπ'· ἀτὰρ χεῖρεσσιν νέων ἐπιμαίεο νόστου
 345 γαίης Φαιήκων, θηί τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι.
 Τῇ δὲ, τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τανύσσαι
 ἀμβροτον οὐδέ τί τοι παθέειν δέος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Λῦτ' ἀπὸν χεῖρεσσιν ἐφάψαι ἡπείροιο,
 ἀψ ἀποδυσάμενος βαλέειν εἰς οἶνοντα πόντον,
 350 πολλὸν ἀπ' ἡπείρου, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κρήδεμνον ἔδωκεν·
 αὐτὴ δ' ἀψ εἰς πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα,
 αἰθυίη εἰκυῖα· μέλαν δέ ἐ κῦμα κάλυπεν.
 Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε πολὺ τιλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 355 ὀρθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δὴ μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγὼ, μή τις μοι ὑπαινέσιν δόλον αὔτε
 ἀθανάτων, ὅτε με σχεδῆς ἀποθῆναι ἀνώγει.
 Ἀλλὰ μάλ' οὕτω πείσομαι· ἐπεὶ ἑκάς θρῆαυμοῖσιν
 γαῖαν ἐγὼν ἰδόμεν, θηί μοι φάτο φύξιμον εἶναι.
 360 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξω, δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον·
 ὅφρ' ἂν μὲν κεν δούρατ' ἐν ἄρμονίῃσιν ἀρήρῃ,
 τόφρ' αὐτοῦ μενέω καὶ τλήσομαι ἀλγεα πάσχων·
 αὐτὰρ ἐπὴν δὴ μοι σχεδὴν διὰ κῦμα τινάξῃ,
 νήσοι· ἐπεὶ οὐ μὲν τί πάρα προνοῆσαι ἄμεινον.
 365 Ἐωκὶ ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ὥρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοστήθων,
 δεινὸν τ' ἀργαλέον τε, κατηρεφέες ἦλασε δ' αὐτόν.
 Ὡς δ' ἀνεμὸς ἤτης ἦϊων θημῶνα τινάζει
 καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἀλλυδὶς ἄλλῃ·
 370 ὡς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ'. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἀμφ' ἐνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὡς ἔππον ἐλαύνων·
 εἴματα δ' ἐξαπέδυσε, τὰ οἱ πόρε δια Καλυψώ.
 Αὐτίκα δὲ κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσεν·
 αὐτὸς δὲ πρηνὴς ἀλὶ κάππεσε, χεῖρε πετάσας,
 375 νηχόμεναι μεμαώς· ἰδε δὲ κρείων Ἐνοστήθων,
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ δὴ μυθήσατο θυμόν·
 Οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ παθὼν ἀλῶ κατὰ πόντον,
 εἰσέκειν ἀνθρώποισι Διοτρεφέεσι μίγεις·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς σε ἔολπ' ἀνόσσεσθαι κακότητος.
 380 Ὡς ἄρα φωνήσας ἔμασε καλλίτριχας ἑπους,
 ἔχετο δ' εἰς Αἰγῆς, θηί οἱ κλυτὰ δώματα ἴασιν.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς, ἀλλ' ἐνόσπεν
 ἥτοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύουσ,

sic illam per mare venti ferebant huc atque illuc :

interdum quidem Notus Boreæ objectavit ferendum,
 interdum vero rursus Eurus Zephyro cessit persequendam.

Hunc autem vidit Cadmi filia, puleros-talos habens Ino,
 Leucothea, quæ ante quidem erat mortalis loquens;
 nunc vero maris in æquoribus deorum sortita-erat honorem.
 Hæc Ulyssem miserata-est vagantem, dolores habentem :
 [mergo vero assimilata, volatu emersit e-gurgite,]
 seditque in rate multis-vinculis-compacta, dixitque verba :

Infelix, quid tibi sic Neptunus, terræ concussor,
 iratus-est vehementer, quod tibi mala multa struat?
 nequaquam quidem te perdet, valde licet cupiens.
 Sed omnino sic fac; videris autem mihi non desipere :
 vestes has exue-et ratem ventis ferendam
 relinque; at manibus natans quære reditum
 ad-terram Phæacum, ubi tibi fatale est effugere.
 Accipe autem hanc vittam, et sub pectore extendas
 immortalē : haud tibi ne-quid-patiaris timendum, nec, ne-
 pereas.] At postquam manibus contigeris litus,
 rursus exuens projice in nigrum pontum,
 longe a continente, ipse autem seorsum te-avertas.

Sic igitur locuta dea vittam ei dedit :
 ipsa vero rursus pontum ingressa-est fluctuantem,
 mergo assimilata : niger vero ipsam fluctus obexit.
 Ac deliberavit audens divinus Ulysses,
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum :

Heu mihi, ne-quis mihi struat dolum iterum *altius*
 immortalium, quando me a-rate discedere jubet !
 Sed omnino nondum parebo; quoniam procul oculis
 terram ego vidi, ubi mihi dixit effugium esse.
 Sed omnino sic faciam, videturque mihi *hoc* esse optimum :
 quamdiu quidem ligna in compagibus cohæserint,
 tamdiu hic manebo et sustinebo dolores patiens :
 at posteaquam mihi ratem fluctus discusserit,
 natabo; quandoquidem nihil adest prospectu melius.

Dum ille hæc cogitabat in mente et in animo,
 immisit magnum fluctum Neptunus terræ-concussor,
 horrendumque, gravemque, excelsum : impulit autem ipsum.
 Ut vero quum ventus vehementer-spirans palearum acervum
 dissipat] aridarum, quas quidem dispergit alias alio :
 sic ipsius tabulata longa dispersit : verum Ulysses
 in unum lignum conscenderat, desultorium ut equum impel-
 lens;] vestes vero exuit, quas ei dederat divina Calypso;
 statimque vittam sub pectore extendit :
 ipse autem pronus in-mare cecidit, manibus extensis,
 natare paratus; vidit vero potens-rex Neptunus,
 quassansque caput ad suum locutus-est animum :

Sic nunc mala plurima passus erra per mare,
 donec hominibus Jovis-alumnis miscearis :
 sed neque sic te spero parvi-pensurum *malum*.

Sic igitur locutus, impulit pulcris-jubis equos;
 pervenitque ad Ægas, ubi ei inclytæ ædes sunt.

Ac Minerva, filia Jovis, aliud excoGITavit :
 nempe ceterorum ventorum obstruxit vias

παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνήθησαν ἅπαντας·
 385 ὥρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαζεν,
 ἔως δ' γε Φαίηκαςσι φιληρέτμοισι μίγειν,
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύζας.
 Ἐνθα δ' αὖ νύκτας δύο τ' ἡμέατα κύματι πηγῷ
 πλάζετο· πολλὰ δὲ οἱ κραδίη προτιόσσειτ' ὄλεθρον.
 390 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμάρ εὐπλόκαμος τέλεισ' ἦώς,
 καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡδὲ γαλήνη
 ἔπλετο νηνεμία· ὃ δ' ἄρα σχεδὸν εἰσιδε γαῖαν,
 ὅξυ μάλα προΐδων, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἄρβεις.
 Ὡς δ' ἔτ' ἂν ἀσπάσιος βίотος παίδεσσι φανήη
 395 πατρός, δὲ ἐν νούσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 δηρὸν τηχόμενος, στυγερὸς δέ οἱ ἔρχεαι δαίμων,
 ἀσπασίον δ' ἄρα τόνγε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 ὥς Ὀδυσσῆ' ἀσπαστὸν ἔεισατο γαῖα καὶ ὕλη.
 Νῆχε δ', ἐπειγόμενος ποσὶν ἡπείρου ἐπιβῆναι·
 400 ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσπον τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιδάδεσσι θαλάσσης.
 Ῥόχθαι γὰρ μέγα κύμα, ποτὶ ξερὸν ἡπείροιο
 δεινὸν ἐρευγόμενον· εἰλυτο δὲ πᾶνθ' ἄλλος ἄχνη.
 Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νηῶν ὅχοι, οὐδ' ἐπιωγαί,
 405 ἄλλ' ἅκται προβλήτες ἔσαν σπιδάδες τε πάγοι τε,
 καὶ τότε Ὀδυσσεύς λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀχθήσας δ' ἄρα ἔειπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι, ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπτέα δῶκεν ἰδέσθαι
 Ζεὺς, καὶ δὴ τόδε λαῖτμα διατμήζας ἐτέλεσσα,
 410 ἔκθασις οὐπὲρ φαίνειθ' ἄλδος πολιόιο θύραζε·
 ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι δέξες, ἀμφὶ δὲ κύμα
 βέδρυχεν ῥόθιον, λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρῃ·
 ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα, καὶ οὐπὼς ἔστι πόδεσσιν
 στήμεναι ἀμφοτέροισι καὶ ἐκφυγεῖν κακότητα·
 415 μήπως μ' ἐκθαίνοντα βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ
 κύμα μέγ' ἀρπάξαν, μελέῃ δέ μοι ἔσσεται ὁρμή.
 Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω πρηνήζομαι, ἣν που ἐφρεύω
 ἡϊόνας τε παραπλήκας λιμένας τε θαλάσσης·
 δεῖδω μὴ μ' ἐξαυτὶς ἀναρπάξασα θυέλλα
 420 πόντον ἐπ' ἔχθουόντα φέρῃ, βαρέα στενάχοντα·
 ἢ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσέυῃ μέγα δαίμων
 ἐξ ἄλδος, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτη·
 οἶδα γὰρ ὥς μοι ὀδῶδυσται κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Ἔως δ' αὖτ' ὄρμαινε κατάφρονά καὶ κατὰ θυμόν,
 425 τόφρα δὲ μιν μέγα κύμα φέρε τρηχεῖαν ἐπ' ἀκτῆν.
 Ἐνθα κ' ἀπὸ ῥινούς δρυφθη, σὺν δ' ὅστε' ἀράχθη,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης,
 τῆς ἔχετο στενάχων, εἰως μέγα κύμα παρῆλθεν.
 430 Καὶ τὸ μὲν ὥς ὑπάλυξε· καλιβρόθιον δὲ μιν αὖτις
 κλήξεν ἐπεσσύμενον, τηλοῦ δὲ μιν ἔμβαλε πόντηρ.
 Ὡς δ' ἔτε πολυπόδος, θαλάμης ἐξελκομένοιο,
 πρὸς κοτυληδονόφιν πυκινὰ λαΐγγες ἔχονται·
 ὥς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
 435 ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν· τὸν δὲ μέγα κύμα κάλυψεν.
 Ἐνθα καὶ δὴ δύστηνος ἡπέρμορον ὦλετ' Ὀδυσσεύς,
 εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

et quiescere jussit, et consopitos-esse omnes
 incitavit autem velocem Boream, fluctusque præfregit,
 donec ille Phæacibus remigii-studiosis misceretur,
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.

Hic duas noctes, duosque dies in fluctu denso
 errabat : sæpe vero ei cor præsagiebat mortem.
 Sed quando jam tertiam diem comis-pulcris fecit Aurora,
 tum deinde ventus quidem quievit, atque serenitas
 erat tranquilla ; ipse vero inde prope conspexit terram,
 acute admodum prospiciens, magno a fluctu levatus.
 Ut autem quum grata vita filiis apparet
 patris, qui in morbo decumbit ingentes dolores patiens,
 diu contabescens, infestus autem ei ingruerat deus ;
 grate vero inde hunc dii a-malo liberarunt :
 sic Ulyssi grate apparuit terra et silva.

Natabat vero, nitens pedibus continentem ut-couscenderet :
 sed quum tantum abesset, quantum exauditor vociferatus,
 tum vero sonitum audivit ad scopulos maris.
 Murmurabat enim magnus fluctus, ad aridam continentis
 horrendum eructans ; obducta vero erant omnia maris asper-
 gine.] Non enim erant portus, navium capaces, neque acces-
 sus ;] sed litora projecta erant, scopulique, saxaque ;
 et tunc Ulyssi soluta-sunt genua et carum cor ;
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum :

Heu mihi, postquam terram insperatam dedit videre
 Jupiter, et jam has undas sulcatas penetravi,
 egressus nusquam apparet e-mari cano foras :
 extra enim stant saxa acuta, circumque fluctus
 fremit impetuosus, lævisque se-attollit petra ;
 prope autem profundum mare : et nullo-modo licet pedibus
 consistere ambobus, et effugere malum :
 ne-forte me egredientem jactet lapidosam ad petram
 fluctus magnus abripiens ; vanus vero mihi erit conatus.
 Sin vero adhuc ulterius præternatabo, sicubi inveniam
 litora obliqua, portusque maris,
 vereor, ne me rursus abripiens procella
 pontum in piscosum ferat, graviter gementem ;
 aut etiam mihi et cetum immittat magnum deus
 ex mari, qualia multa nutrit inclyta Amphitrite :
 novi enim, ut mihi infensus-sit inclytus Neptunus.

Dum ille hæc deliberabat in mente et in animo,
 interea ipsum magnus æstus tulit asperum ad litus.
 Ibi cutisque lacerata-, simulque ei ossa confracta-fuissent,
 nisi in mentem ei hoc indidisset dea cæsiis-oculis Minerva :
 ambabus vero manibus irruensprehendit petram,
 cui adhærebat ingemiscens, donec magnus fluctus præteritis.
 set.] Et hunc quidem sic effugit : refluus autem fluctus ipsum
 rursus] percussit irruens, longeque ipsum injecit ponto.
 Sicut vero quum polypi, e-cubili extracti,
 acetabulis multi calculi adhærescunt :
 sic hujus ad saxa fortibus a manibus
 cutis-partes direptæ-sunt : ipsum vero magnus fluctus obtexit.
 Ibi jam infelix præter-faturn perisisset Ulysses,
 nisi prudentiam ei dedisset cæsiis-oculis Minerva.

Κύματος ξαναδύς, τάτ' ἐρεύγεται ἡπειρόνδε,
 νῆχε παρῆς, ἐς γαῖαν ὁρώμενος, εἴ που ἐφεύροι
 410 ἦϊόνας τε παραπλήγας, λιμένας τε θαλάσσης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρρόοιο
 ἔξε νέων, τῇ δὴ οἱ εἰέσαιο χῶρος ἄριστος,
 λείος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο·
 ἔγνω δὲ προρόντα, καὶ εὗξάτο δν κατὰ θυμόν·
 415 Κλῦθι, ἀναξ, στίς ἐσσί· πολὺλλιστον δέ σ' ἱκάνω,
 φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς.
 Αἰδοῖος μὲν τ' ἐστί καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἀνδρῶν δοτις ἱκῆται ἁλώμενος, ὥς καὶ ἐγὼ νῦν
 σὸν τε ῥόον, σά τε γούναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας.
 420 Ἄλλ' ἐλέαιρε, ἀναξ· ἱκέτης δέ τοι εὐχόμεαι εἶναι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἐὼν ῥόον, ἔσχε δὲ κῆμα·
 πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δ' ἐσάωσε
 ἐς ποταμοῦ προχόας· ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψεν,
 χεῖράς τε στιβαράς· ἀλλ' ἔτι δέδμητο φίλον κῆρ.
 425 Ὡδὲε δὲ χροά πάντα· θάλασσα δὲ κῆχίε πολλή
 ἂν στόμα τε ῥινάς θ'· ὁ δ' ἄρ' ἀπνευστος καὶ ἀναυδός
 καί τ' ὀλιγηπελέων, κάματος δέ μιν αἰνὸς ἔκτανεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέροθι,
 καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ ἑὸ λῦσε θεοῖο·
 430 καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἄλιμυρῆντα μεθῆκεν·
 ἀψ' δ' ἔρρεν μέγα κῆμα κατὰ ῥόον. Αἴψα δ' ἄρ' Ἴνω
 δέξατο χερσὶ φίλησιν· ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς
 σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, κύσε δὲ ζεῖδιωρον ἄρουραν·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·
 435 ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω, τί νύ μοι μῆχιστα γένηται.
 Εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκρήδεα νύκτα φυλάξω,
 μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἐέρση
 ἐξ ὀλιγηπελῆος δαμάσῃ κεκαφῆότα θυμόν·
 αὐτὴ δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἡῶθι πρό.
 440 Εἰ δέ κε ἐς κλιτὺν ἀναβάς καὶ δάσκιον ὕλην,
 θάμνοισι ἐν πυκνιοῖσι καταδράθω, εἰ με μεθείη
 ῥίγος καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
 οἶδω μὴ θήρῃσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένομαι.
 Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι·
 445 βῆ β' Ἴμεν εἰς ὕλην· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν
 ἐν περιφαινομένῳ· δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνοους,
 ἔξ θυμὸθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.
 Τούς μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
 οὐδέ ποτ' Ἥλιος φαέθων ἀκτίσιν ἐβαλλεν,
 450 οὐτ' ὄμβρος περάσασκε διχμπερές· ὥς ἄρα πυκνοὶ
 ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβασίς· οὐς ὑπ' Ὀδυσσεὺς
 δύσετ'· ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμύησάτο χερσὶ φίλησιν
 εὐρείαν· φύλλων γὰρ ἔην γύσις ἥλιθα πολλή,
 ὅσσον τ' ἦε δύω ἡε τρεῖς ἀνδρας ἐρυσθαί.
 455 ὥρῃ χειμερῇ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαίνουι.
 Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 ἐν δ' ἄρα μέσση λέκτο, γύσιν δ' ἐπεγέυατα φύλλων.
 Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ,
 ἀγρῷ ἐπ' ἐσχατῆς, ὅ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
 460 σπέρμα πυρὸς σῶζων, ἵνα μὴ ποθεν ἀλλοθεν αὖτοι·
 ὥς Ὀδυσσεὺς φύλλοισι καλύψατο· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη

E-flucta ubi-emerserat, qua is eructatur ad-litus,
 ibi præternatabat, in terram spectans, sicubi inveniret
 litoraue obliqua, portusque maris.

Sed quando jam fluvii ad ostia pulcre-fluentis
 pervenerat natans, ibi demum ei visus-est locus optimus,
 lævis scopulorum, et receptus inerat a-vento;

agnovit autem profluentem, et supplicavit suo in animo:

Audi, rex, quisquis es; exoptatissimum autem ad-te venio,
 fugiens ex ponto Neptuni minas.

Venerabilis quidem est etiam immortalibus diis,
 hominum quicunque venerit errans, quemadmodum ego nunc
 ad-tuum fluentum, tuaque genua accedo, plurima passus.
 Sed miserere, rex; supplicem vero tibi me profiteor esse.

Sic ait: ille vero continuo sedavit suum fluentum, continu-
 itque fluctum;] et ante ei fecit tranquillitatem, ipsumque ser-
 vavit] ad fluvii ostia: ille vero deinde ambo genua flexit,
 manusque validas; mari enim afflictus-erat caro corde.

Tumebat vero corpore toto; mare autem manabat copiosum
 per osque, naresque; ipse vero absque-anhelitu et -voce
 jacebat viribus-defectus: defatigatio autem eum vehemens
 incessit.] Sed quando jam respiravit et in mente animus col-
 lectus-est,] tum vero vittam a se solvit deæ,
 et ipsam in fluvium mari-se-miscentem immisit;
 retro autem *illam* ferebat magnus fluctus per fluentum. Ilico
 vero Ino] suscepit *eam* manibus caris; ille autem ex fluvio
 secedens] iunco incubuit, osculatusque est almam terram:
 ingemiscens autem inde dixit ad suum magnum animum:

Heu mihi, quid patiar? quid mihi in-futurum etiam fiet?

Si quidem in fluvio gravem *per* noctem excubavero,
 timeo, ne me simul frigusque malum et floridus ros
 præ imbecillitate conficiant expirantem animum:

aura vero ex fluvio frigida spirat ante auroram.
 Si vero in clivum ascendens et umbrosam silvam,
 arbustis in densis dormiero, si me sineret
 frigus et lassitudo, jucundus autem mihi somnus obreperet:
 vereor, ne feris captura et præda fiam.

Sic igitur ei deliberanti visum-est utilius esse:
 profectusque-est ire in silvam; hanc autem prope aquam inve-
 nit] in conspicuo-loco; duo autem inde subiit arbusta,
 ex uno-loco enata, hoc quidem oleastri, illud autem oleæ.

Hæc quidem nec ventorum perflat vis humidum spirantium,
 neque unquam Sol lucidus radiis percutiebat;
 neque imber penetrabat penitus: sic sane densa
 invicem creverunt alterum-alteri-intertextum; quæ Ulysses
 subiit; statimque cubile congressit manibus caris
 latum: foliorum enim erat lapsarum-copia satis magna,
 quantum vel duos, vel tres viros tegeret
 tempestate hiberna, etiamsi vel admodum ea sæviret.

Ille quidem conspecta gavisus-est audens divinus Ulysses:
 in medio autem decubuit, copiamque superingessit foliorum.
 Ut autem quinn aliquis torrem in-cinere absconderit nigro,
 agri in extremitate, cui non adsunt vicini alii,
 semen ignis servans, ut ne qua aliunde incendat:
 sic Ulysses foliis se-obtexit: huic autem Minerva

ὕπνον ἐπ' ὀμμασι χεῦ', ἵνα μιν παύσειε τάχιστα
δυσπνέος καμάτοιο, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ζ.

Ὀδυσσέως ἄφιξις εἰς Φαίακας.

- Ὡς δ' μὲν ἔνθα καθέυδε πολύτλας διος Ὀδυσσεύς,
ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρήμενος· αὐτὰρ Ἀθήνη
βῆ β' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμον τε πόλιν τε·
οἱ πρὶν μὲν ποτ' ἑναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ,
5 ἀγροῦ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηνορέοντων,
οἳ σφρας σινέσκοντο, βίηφι δὲ φέρτεροι ἦσαν.
Ἐνθεν ἀναστήσας ἄγε Νausίθοος θεοειδῆς,
εἶσαν δ' ἐν Σχερίῃ, ἐκὰς ἀνδρῶν ἀλφειόων·
ἀμυρὶ δὲ τείχος ἔλασσε πολεῖν, καὶ ἐδείματο οἴκους,
10 καὶ νηοὺς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσσατ' ἀρούρας.
Ἄλλ' δ' μὲν ἤδη Κηρὶ δαμείας Ἀιδόσδε βεβήκει·
Ἀλκινόος δὲ τότε ἤρχε, θεῶν ἀπο μῆδεα εἰδώς.
Τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγάλῃτορι μητιώουσα.
15 Βῆ δ' ἱμὲν ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ὃς ἐνὶ κούρῃ
κοιμᾶτ', ἀθανάτησι φῦλην καὶ εἶδος μοῖαν,
Νausικαά, θυγάτηρ μεγάλῃτορος Ἀλκινόοιο·
παρ δὲ δὺ' ἀμυρῖποιοι, Χαρίτων ἀπο κάλλος ἔχουσαι,
σταθμοῖν ἑκάτερθε· θύραι δ' ἐπέκειντο φαιναί.
20 Ἡ δ' ἀνέμου ὡς πνοιή ἐπέσσυτο δέμνια κούρης·
στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
εἰδομένη κούρῃ ναυσικλειτοῖο Δύμαντος,
ἥ οἱ ὀμηλικὴ μὲν ἔην, κεχάριστο δὲ θυμῷ·
τῇ μιν εἰσαιμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
25 Νausικαά, τί νύ σ' ὧδε μεθήμενα γείνατο μήτηρ;
εἴματα μὲν τοι κεῖται ἀκηδέα σιγαλέοντα·
σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστιν, ἵνα γρή καλὰ μὲν αὐτὴν
ἐννυσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν οἳ κέ σ' ἄγωνται.
Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει
30 ἐσθλῆ;· χαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
Ἄλλ' ἰομεν πλυνέουσαι ἅμ' ἡοὶ φαινομένην·
καὶ τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἔβομαι, ὅφρα τάχιστα
ἐντύναται· ἐπεὶ οὗτοι ἐτι δὴν παρήβους ἔσσεαι.
Ἡ δὲ γάρ σε μῶνυνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον
35 πάντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ.
Ἄλλ' ἄγ', ἐπότηρνον πατέρα κλυτοὶν ἡρώων πρὸ,
ἡμιόνους καὶ ἁμαξᾶν ἐροπλίσαι, ἥ κεν ἄγχιεν
ζῶστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλέοντα.
Καὶ δέ σοι ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον ἢ ἐπὶ πόδεςσιν
40 ἐργεσθαι· πολλὸν γάρ ἀπὸ πλυνοῖ εἰσι πόλως.
Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀνέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ὀλύμπονδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
ἔμμεναι· οὗτ' ἀνέμοισι τινάσσεται οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
δεύεται οὔτε χιῶν ἐπιτιγναιται, ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
45 πέπταται ἀνέμελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη·

somnum in oculis fudit, ut is ipsum cessare-faceret citissime
a-difficili labore, caras palpebras obtegens.

ODYSSEÆ VI.

Ulyssis adventus ad Phæacas.

Sic is quidem illic dormiebat, audens divinus Ulysses,
somno et labore oppressus : verum Minerva
ivit ad Phæacum virorum populumque urbemque ;
qui olim quidem aliquando habitabant in spatiosa Hyperæa,
prope Cyclopes, viros superbientes,
qui ipsos infestabant, viribusque potiores erant.
Inde excitos illos deduxit Nausithous deo-similis,
collocavitque in Scheria, procul ab-hominibus sollertibus ;
ac murum circumduxit urbi, et ædificavit domos,
et templa fecit deorum, et divisit agros.
Sed hic quidem jam fato domitus, ad-Orcum descenderat :
Alcinous vero tunc imperabat, a-diis consilia doctus.
Hujus quidem ivit ad domum dea cæsiis-oculis Minerva,
reditum Ulyssi magnanimo moliens.
Profecta-est autem ire ad thalamum multa-arte-factum, in quo
puella] cubabat, immortalibus habitu et forma similis,
Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi ;
juxta autem duæ ancillæ, a Gratiis pulcritudinem habentes,
ad-postem-forium utrinque ; fores vero clausæ-erant splendide.] Illa vero venti veluti flatus accessit ad-cubile puellæ :
stetique supra caput, et ipsam sermone allocuta-est,
assimilans-se filiz nauticæ-celebris Dymantis,
quæ ei æqualis quidem erat, grataque animo ;
huic se-quum-assimilasset, illam affata-est cæsiis oculis Mi-
nerva :] Nausicaa, quid te sic negligentem peperit mater ?
vestes quidem tibi jacent neglectæ splendide ;
tibi vero nuptiæ propinquæ sunt, ubi oportet pulcras quidem
te ipsam] induere, alias autem illis præbere, qui te ducant.
Etenim ex his fama apud-homines oritur
bona ; gaudet vero pater et veneranda mater.
At eamus loturæ cum aurora illucescente :
et te ego adjutrix una comitabor, ut celerrime
hæc instruas ; quoniam non amplius diu virgo eris.
Jam enim te ambiunt optimi in populo
omnium Phæacum, ubi tibi clarum genus est et ipsi.
Verum age, hortare patrem inclytum sub auroram
mulos et currum ut-apparet, qui velat
cingulaque, et peplos, et pallia splendida.
Et vero tibi sic ipsi multo honestius est, quam pedibus
ire ; multum enim absunt labra ab-urbe.
Hæc quidem sic locuta abiit, cæsiis-oculis Minerva,
ad-Olympum, ubi aiunt deorum sedem firmam semper
esse : nec ventis concutitur, neque unquam imbre
rigatur, nec nix ingruit ; sed omnino serenitas
panditur innubis, candidusque ambit splendor :

τῶ ἐνὶ τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἡμᾶτα πάντα.

Ἐνὸ ἀπέβη Γλαυκῶπις, ἐπεὶ διεπέραδε κούρη.

Αὐτίκα δ' Ἡὼς ἦλθεν εὐθρόνος, ἥ μιν ἔγειρεν
Ναυσικάαν εὐπεπλὸν ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' δνειρον.
50 Βῆ δ' ἵμεναι κατὰ δώμαθ', ἐν' ἀγγεῖλαι τοκεῦσιν,
πατρὶ φίλῳ καὶ μητρί· κίχισατο δ' ἔνδον ἔοντας.
Ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἦστο, σὺν ἀμφιπολοισι γυναιξίν,
ἡλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα· τῷ δὲ θύραζε
ἐρχομένη ξυμβλήτο μετὰ κλειτοῦς βασιλῆας
55 ἐς βουλήν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκες ἀγαυοί.

Ἡ δὲ μάλ' ἄγχι στήσῃα φίλον πατέρα προσέειπεν·

Πάππα φίλ', οὐκ ἂν δῆ μοι ἐροπλίσσεαις ἀπήνην
ὑψηλὴν, εὐκυκλὸν, ἵνα κλυτὰ εἴματ' ἀγῶμαι
ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τὰ μοι ῥέρπωνμένα κεῖται;
60 καὶ δέ σοι αὐτῷ εἴοικε μετὰ πρῶτοισιν ἔοντα
βουλάς βουλευεῖν καθαρὰ γροῖ εἴματ' ἔχοντα.
Πέντε δέ τοι φίλοι υἱές ἐνὶ μεγάροις γεγάσιν,
οἱ δὲ δύο ὀπυῖοντες, τρεῖς δ' ἡῖθεοι θαλθόντες·
οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι νεόπλυτα εἴματ' ἔχοντες
65 ἐς γορὸν ἐρχεσθαι· τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμληεν.

Ὡς ἔφατ'· αἰδέτο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι
πατρὶ φίλῳ· δὲ δὲ πάντα νόει καὶ ἀμείβετο μύθῳ·

Οὔτε τοι ἡμιόνων φρονέω, τέκος, οὔτε τευ ἄλλου.

Ἔρχευ· ἀτάρ τοι δμῶες ἐροπλίσσουσιν ἀπήνην
70 ὑψηλὴν, εὐκυκλὸν, ὑπερτερὴν ἀραρυῖαν.

Ὡς εἰπὼν δμῶεσσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἐπίθοντο.

Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαξαν εὐτροχὸν ἡμιονεῖην
ἄπλεον, ἡμιόνους θ' ὑπαγον· ζευξάν θ' ὑπ' ἀπήνη·
κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρεν ἐσθῆτα φαινήν,
75 καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν εὐξέστω ἐπ' ἀπήνην·
μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδὴν
παντοίην, ἐν δ' ὄψα τίθει, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
ἄσχω ἐν αἰγείῳ — κούρη δ' ἐπεδῆσεν ἀπήνης —
δῶκεν δὲ χρυσῆν ἐν ληκύθῳ ὕγρον ἔλαιον,
80 εἰως χυτλώσαντο σὺν ἀμφιπολοισι γυναιξίν.

Ἡ δ' ἔλαβεν μᾶστιγα καὶ ἥνια σιγαλόεντα,
μᾶστιξεν δ' ἑλάν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιονοῖιν·
αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο, φέρον δ' ἐσθῆτα, καὶ αὐτὴν,
οὐκ οἶον· ἄμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.

85 Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόον περικαλλέ' ἔκοντο,
ἐνθ' ἦτο πλυνοὶ ἦσαν ἐπηγετανοί, πολλὸ δ' ὕδωρ
καλὸν ὑπεκπρορέει, μάλα περ ρυπώοντα καθῆραι·
ἐνθ' αἶψ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροελυσαν ἀπήνης.

Καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν πάρα δινήεντα,
90 τρώγειν ἄγρωσιν μελιθῆα· τὰ δ' ἀπ' ἀπήνης
εἴματα γερσὶν ἔλοντο, καὶ ἐξφόρον μελάν ὕδωρ·
constaῖον δ' ἐν βόθροισι, θοῆς ἔριδα προφέρουσαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνάν τε κάθησαν τε ῥῆπα πάντα,
ἐξείης πέτασαν παρὰ θιν' ἁλὸς, ἥλι· μάλιστα
95 λαίγγας ποτὶ γέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.

Αἱ δὲ λοεσσάμεναι καὶ χρισάμεναι λίπ' ἐλαίῳ,
δεῖπνον ἐπειθ' ἔκοντο παρ' ὄχθησιν ποταμοῖο·
εἴματα δ' ἡελίοιο μένον τερσθήμεναι αὐγῇ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάσφιν δωμαί τε καὶ αὐτῇ,

in quo delectantur beati dii diebus omnibus.

Eo abiit Minerva, postquam hæc suaserat puellæ.

Statim vero Aurora advent in-pulcro-solio, quæ eam exci-
tabat,] Nausicaam pulcro-pepla; continuoque ea admirata-est
somnia.] Ivit autem per ardes, ut nuntiaret parentibus,
patri caro et matri : deprehenditque eos, intus dum-essent.
Illa quidem ad focum sedebat, cum ancillis mulieribus,
pensa versans marina-purpura-tincta : ipsum autem foras
egredientem convenit ad inclytos reges
in consilium, quo ipsum vocabant Phæaces nobiles.

Hæc autem valde prope stans carum patrem allocuta-est :

Pater care, non jam mihi apparaveris currum
excelsum, agilem-rotis, ut pulcras vestes agam
ad flumen, lotura, quæ mihi sordidata jacent?
Et vero te ipsum decet inter primores versantem
consilia consulere, puras in-corpore vestes habentem.
Quinque autem tibi cari filii in adibus sunt,
duo in-matrimonio, tres autem cœlibes florentes :
hi vero semper volunt, recens-lotas vestes habentes,
ad choream ire; hæc autem meæ menti omnia curæ-sunt.

Sic dixit : verebatur enim floridas nuptias nominare
patri caro; ille vero omnia intelligebat, et respondit sermone :

Nequaquam tibi mulos invideo, filia, nec quicquam aliud.

Abi : ceterum tibi famuli apparabunt currum

altum, agilem rotis, sirpea instructum.

Sic locutus, servis præcepit; hi vero paruerunt.

Hi quidem foras currum agilem-rotis mulinum
instruebant, mulosque submiserunt, junxeruntque sub curru:
virgo autem e thalamo ferebat vestes pulcras;
et eas quidem deposuit bene-polito in curru;
mater vero in cista collocabat animo-gratum cibum,
varium, et obsonia imposuit, et vinum infudit
utre in caprino; (puella vero conscendit currum :)
dedit etiam aurea in ampulla humidum oleum,
ut ungeretur cum ancillis mulieribus.

Illa vero accepit scuticam et habenas pulcras,
percussitque, ut-inirent-currum; strepitus autem erat mulo-
rum;] hi vero impigre contendebant, ferebantque vestes, et
ipsam,] non solum; una cum-ea etiam ancillæ proficiscebantur
aliæ.] Hæc vero quum jam fluvii ad-alveum perpulcrum per-
venere,] ubi quidem labra erant perennia, multaque aqua
pulcra profluebat, etiam admodum sordidata quæ-purget :
ibi illæ mulos quidem solverunt-a curru.

Et eos quidem egerunt fluvium propter vorticosum,
ut-carperent gramen dulce : ipsæ vero a curru
vestes manibus sumserunt, et inferebant in-nigram aquam :
constipabantque in scrobibus, celeriter certamen proferentes.
Sed postquam lavarantque, purgarantque sordes omnes,
ordine eas explicuerunt ad litus maris, ubi potissimum
lapillos ad litus abluebat mare.

Ipsæ porro lotæ, et unctæ pingui oleo,
prandium inde sumserunt ad ripas fluvii :
vestes autem solis manebant dum-siccarentur splendore.

Ac postquam cibo saturatæ-sunt ancillæque et ipsa,

- 100 σφαίρη ταῖτ' ἀρ' ἐπαίον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι·
τῇσι δὲ Νausicaά λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.
Οἷη δ' Ἀρτεμὶς εἴσι κατ' οὐρεὸς ἰσχυαίρα,
ἣ κατὰ Γηύγετον περιμήκετον ἢ Ἐρύμανθον,
τερπομένη κάπροιαι καὶ ὠκυεὺς ἐλάφροιαι·
- 105 τῇ δὲ θ' ἅμα Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
ἀγρονόμοι παῖζουσιν· γέγηθε δὲ τε φρένα Λητώ·
πασάνων δ' ὑπὲρ ἤγε κάρη ἔχει ἡδὲ μέτωπα,
βραία τ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δὲ τε πᾶσαι·
ὥς ἥγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδομής.
- 110 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἀρ' ἐμαλλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι,
ζευξάσ' ἡμιόνους, πτύξασά τε εἵματα καλά·
ἐνὸ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ὥς Ὀδυσσεὺς ἔγροίτο, ἴδοι τ' εὐώπιδα κούρην,
ἣ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἡγήσαιο.
- 115 Σφραῖραν ἔπειτ' ἔρβψε μετ' ἀμφιπόλον βασιλεία·
ἀμφιπόλον μὲν ἄμαρτε, βαθείη δ' ἐμβαλε δόνη·
αἰδ' ἐπὶ μακρὸν αὔσαν.—Ὁ δ' ἔγρετο διὸς Ὀδυσσεύς·
ἐζόμενος δ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
Ῥοι ἐγὼ, τέων αὐτὲ βροτῶν ἐς γαῖαν ἰκάνω;
- 120 ἢ β' οἷγ' ὑβρισταὶ τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
ἡδὲ φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής;
ὥς τε με κούρῳ ἀμφήλυθε θῆλυς αὐτῇ,
Νύμφῳ, αἰ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πῖσσα ποιήεντα.
- 125 Ἦ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐδῆέντων;
Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἡδὲ ἰδῶμαι.
Ῥεῖπτον, θάμνω ὑπεδύσετο διὸς Ὀδυσσεύς·
ἐκ πυκνῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ πυχρήν
φύλλον, ὥς βύσαιο περὶ χορὸν μῆδεα φωτός.
- 130 Βῆ δ' ἔμην, ὥς τε λῆων ὀρεσίτροφος, ἀλκι πεποιθὼς,
δοτ' εἴσ' ὕμενος καὶ ἀτήμενος· ἐν δὲ οἱ ὅσσε
δαίεται· αὐτὰρ δὲ βοῦσι μετέρχεται ἡ οἴσσειν,
ἡδὲ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους· κέλεται δὲ ἔγαστήρ,
μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκνὸν δόμον ἐλθεῖν.
- 135 ὥς Ὀδυσσεὺς κούρησιν ἐϋπλοκάμοισιν ἐμαλλεν
μῖζεσθαι, γυμνὸς περ ἐὼν· χρεῖω γὰρ ἱκάνεν.
Σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη, κεκακωμένος ἄλμη·
τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἡϊόνας προύγούσας·
οἷη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῇ γὰρ Ἀθήνη
- 140 θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἴλετο γυῖον.
Στῆ δ' ἄντα σχομένη· ὁ δὲ μερμήριζεν Ὀδυσσεύς,
ἣ γούνων λίσσοιτο λαβῶν εὐώπιδα κούρην,
ἣ αὖτως ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισιν
λίσσοιτ', εἰ δεῖξιε πόλιν, καὶ εἵματα δοῖη.
- 145 Ῥεῖσ' ἄρα οἱ φρονέοντι δοῦσατο κέρδιον εἶναι,
λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισιν,
μή οἱ γούνα λαβόντι χολώσαιο φρένα κούρη.
Αὐτίκα μειλιχίον καὶ καρδαλέον φάτο μῦθον·
Γουνῶμαι σε, ἄνασσα· θεὸς νύ τις ἢ βροτὸς ἐσσι.
- 150 Εἰ μὲν τις θεὸς ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Ἄρτεμιδί σε ἔγωγε, Διὸς κούρη μέγιστος,
εἰδὸς τε μέγιστος τε φυῇ τ' ἄγχιστος ἔσχω·
εἰ δὲ τίς ἐσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ γῆνι ναιετάουσιν,

pila hæc inde ludebant, capitum-redimiculis depositis :
illis vero Nausicaa pulcris-ulnis exordiebatur ludum.
Qualis autem Diana incedit per montem sagittis-gaudens,
aut per Taygetum arduum, aut Erymanthum,
oblectans-se apris, et velocibus cervis ;
cum-illa autem simul Nymphae, filiae Jovis ægidem-tenentis,
agrestes ludunt ; gaudet vero mente Latona ;
omnes autem ipsa capite supereminet ac fronte,
facileque conspicua est, pulcræ vero omnes :
sic illa inter-ancillas excellebat virgo indomita.

Sed quum jam esset rursus domum reditura,
junctis mulis, plicatisque vestibibus pulcris :
tunc iterum aliud excogitavit dea cæsiis-oculis Minerva,
ut Ulysses excitaretur, videretque pulcram-oculis puellam,
quæ ipsum Phæacum virorum ad urbem duceret.

Pilam deinde jecit in ancillam regina ;
ab-ancilla quidem aberravit, profundum autem incidit in-
vorticem :] illæ vero alte clamarunt. Atque experrctus-est
divinus Ulysses,] sedensque cogitabat in mente et in animo :

Heu mihi, quorum demum hominum in terram deveni ?
anne hi injuri sunt et feroces, nec justis ?
an hospitales, et ipsis mens est deorum-reverens ?
ut me puellarum circumvenit femineus clamor,
Nympharum, quæ habitant montium altos vertices,
et fontes fluviorum, et palustria-loca herbosa.
An jam alicubi homines sum prope vocales ?
Verum age, ego ipse experiar ac videbo.

Sic locutus, arbustis egrediebatur divinus Ulysses :
ex densa autem silva ramum fregit manu robusta,
cum-foliis, ut tegetet circa corpus pudenda viri.
Profectus-est autem ire, veluti leo in-montibus-nutritus, ro-
bore confusus,] qui incedit complutus et ventos-passus ; in-
tus vero ei oculi] ardent : atque is boves invadit, aut oves,
aut agrestes cervas ; jubet vero eum venter,
pecudes tentaturum, etiam in densam domum ire :
ita Ulysses puellis pulcras-comas-habentibus erat
congressurus, nudus licet esset : necessitas enim urgebat.
Horribilis vero ipsis apparuit, deturpatus salsugine :
diffugerunt autem, alio alia, per ripas prominentes :
sola vero Alcinoi filia mansit ; ei enim Minerva
audaciam in mente posuit, et metum exemit e-membris.
Stetit vero contra, continens-se : at deliberabat Ulysses,
utrum genubus prehensis supplicaret pulcræ-oculis puellæ :
an sic ut erat verbis eminus-stantis blandis
eam precaretur, si ostenderet urbem, et vestes daret.
Sic igitur ei deliberanti visum-est melius esse,
precari verbis eminus-stantem blandis,
ne ei genua prehendenti irasceret mente puella.
Protinus blandum et sollertem dixit sermonem :

Supplex-oro te, regina ; deane tu aliqua, an mortalis sis.
Si quidem aliqua dea es, eorum qui cælum latum incolunt,
Dianæ te ego, Jovis filia magni,
formaque, staturaque, orisque-habitu, quam-proxime assi-
milo :] sin aliqua es ex-hominibus, qui super terram habitant,

- τριμάρκαρες μὲν σοῖγε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 185 τριμάρκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμὸς
 αἰὲν εὐφροσύνησιν λαίνεται εἵνεκα σείο,
 λευσσόντων τοιόνδε θάλας χορὸν εἰςιογνεῦσαν.
 Κεῖνος δ' αὖ πέρι κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων,
 δὲ κ' εἰς ἑδνοῖσι βρίσας οἰκόνδ' ἀγάγηται.
 190 Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἶδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 οὔτ' ἀνδρ' οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰςορόωντα.
 Δήλω δὴ ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ
 φοῖνικας νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα —
 ἦλθον γὰρ καὶ κείσε, πολλὸς δέ μοι ἔσπετο λαὸς
 195 τὴν δδὸν, ἣ δὴ ἐμμελλεν ἔμοι κακὰ κῆδε' ἔσσεσθαι —
 ὣς δ' αὐτοὺς καὶ κείνο ἰδὼν, ἐτεθῆπτα θυμῷ
 δὴν· ἐπεὶ οὕτω τοῖον ἀνέλυθεν ἐκ δόρυ γαίης·
 δὲ σε, γύναι, ἀγαμαὶ τε τέθηπά τε δειδία τ' αἰνῶς
 γούνων ἀψασθαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 170 Χθιζὸς ἐνικοστῷ φύγον ἤματι οἶνοπα πόντον·
 τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φόρει, κραϊπνά τε θύελλαι,
 νήσου ἀπ' Ὀγυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε κᾶεβαλε δαίμων,
 ὅφρ' ἔτι πω καὶ τῇδε πάθος κακόν. Οὐ γάρ οἷω
 παύσεσθ'· ἄλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσιν πάροιθεν.
 175 Ἀλλὰ, ἄνασσ', ἐλέαιρε· σέ γάρ κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἐς πρώτην ἰκόμην· τῶν δ' ἄλλων οὔτινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν.
 Ἄστου δέ μοι δείξον, δὸς δὲ βράχος ἀμφιβαλεσθαι,
 εἰ τί που εἰλυμα σπείρων ἔχες ἐνθάδ' ἰούσα.
 180 Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς·
 ἀνδρα τε καὶ οἶκον καὶ δημορροσύνην ὁπάσειαν
 ἐσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦτε κρείσσον καὶ ἄρειον,
 ἢ ὅθ' ὁμορρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχτην
 ἀνὴρ ἢ δὲ γυνή· πολλ' ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
 185 χάρματα δ' εὐμενέτησι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.
 Τὸν δ' αὖ Νausικαὰ λευκώλενος ἀντίον ἤδα·
 ξεῖν'· ἐπεὶ οὔτε κακῶ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ εἰοικας —
 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
 ἐσθλοῖς ἢ δὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλησιν, ἐκαστῷ·
 190 καὶ πού σοι τάγ' ἔδωκε, σέ δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης —
 νῦν δ', ἐπεὶ ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαῖαν ἰκάνεις,
 οὔτ' οὖν ἐσθῆτος δευήσσαι οὔτε τευ ἄλλου,
 ὦν ἐπέοχ' ἰκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα.
 Ἄστου δέ τοι δείξω, ἐρέω δέ τοι οὔνομα λαῶν.
 195 Φαιήκας μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν·
 εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔγχεαι κάρτος τε βίη τε.
 Ἦ βα, καὶ ἀμφιπόλοισιν εὐποκαίμοισι κέλευσεν·
 σῆτέ μοι, ἀμφίπολοι· πόσε φεύγετε, φῶτα ἰδοῦσαι;
 200 ἦ μὴ πού τινα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν;
 Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερός βροτός, οὐδὲ γένηται,
 δὲ κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἰκῆται,
 δηϊότηα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
 Οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε, πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 205 ἔσχατοι, οὐδὲ τίς ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.
 Ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνει,
 τὸν νῦν χρὴ κομέειν· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες

ter-beati quidem tibi pater et veneranda mater,
 ter-beati et fratres; valde, credo, ipsis animus
 semper lætitia perfunditur, tui gratia,
 videntibus te tale germen choream ingredientem.
 Ille vero rursus in animo felicissimus præter ceteris,
 quicumque te, sponsalibus-donis præponderans, domum du-
 xerit.] Nondum enim aliqua talem vidi mortalem oculis,
 nec virum nec mulierem; admiratio me tenet aspicentem.
 In-Delo sane aliquando tale, Apollinis juxta aram,
 palmæ recens germen succrescens vidi:
 (profectus enim eram etiam illuc, multusque me sequebatur
 populus) in-ea protectione quæ demum erat mihi malum dam-
 num futura:] eodem autem ipso-modo et illud conspicatus,
 obstupui animo] diu; quandoquidem nunquam tale succrevit
 lignum e terra:] ita te mulier admirorque, obstupeoque, ve-
 reorque admodum] genua prehendere: gravis autem me dolor
 occupat.] Heri vigesimo effugi die nigrum pontum:
 eousque vero me perpetuo fluctus ferebat, celeresque procel-
 la:, insula ab Ogygia: nunc tamen huc me conjecit deus,
 ut adhuc fortasse et hic patiar malum. Non enim puto
 cessaturum; sed adhuc multa dii efficiunt prius.
 Verum regina, miserere: te enim mala multa passus
 primam accessi; at ceterorum neminem novi
 hominum qui hanc urbem et terram incolunt.
 Urbem vero mihi ostende daque pannum circumjiciendum,
 si quod forte involucrum pannorum habes, huc profecta.
 Tibi vero dii tanta dent quanta animo tuo concupiscis;
 maritumque et familiam, et concordiam præbeant
 bonam: non enim hoc quicquam præstantius et melius est,
 quam quando concordēs animis domum teneant
 vir et uxor: tum oriuntur multi dolores malevolis,
 gaudia autem benevolis; maxime vero sentiunt ipsi.
 Hunc autem rursus Nausicaa candidis-ulnis contra allocuta-
 est:] hospes: quandoquidem neque ignavo, nec stulto viro
 similis es:] Jupiter vero ipse distribuit felicitatem Olympus
 hominibus,] bonis atque malis prout voluerit, unicuique:
 et fere tibi istæc dedit te autem oportet pati omnino:
 nunc vero, quum ad nostramque urbem et terram venisti,
 nec jam vestium indigebis nec cujusquam alius rei,
 quarum decet supplicem miserum compotem fieri.
 Urbem autem tibi monstrabo dicamque tibi nomen civium.
 Phæaces quidem hanc urbem et terram habitant:
 sum autem ego filia magnanimi Alcinoi;
 ex-quo Phæacum pendet et imperium et potentia.
 Dixit, et ancillis comas-pulcras-habentibus imperavit:
 sistite-gradum mihi ancillæ: quo fugitis, virum conspiciatæ?
 an forte aliquem hostilium putatis esse virorum?
 Non est ille vir vegetus homo. nec fere nascetur,
 qui Phæacum virorum in terram veniat,
 hostilia inferens; valde enim cari sunt hi immortalibus.
 Habitamus autem seorsum, undoso in mari,
 extremi, nec quisquam nobiscum mortalium commercium-
 habet alius.] Sed hic aliquis infelix errans huc venit,
 quem nunc oportet curare: a Jove enim sunt omnes

Αὐτὰρ ἐπὶν πόλιος ἐπιβόιοιεν — ἦν περὶ πύργος
 ὑψηλός, καλὸς δὲ λιμὴν ἑκάτερθε πόλης,
 λεπτή δ' εἰσιθμὴ νῆες δ' ὀδὸν ἀμφιελίσσαι
 265 εἰρύαται· πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστω.
 Ἔνθα δέ τε σφ' ἀγορὴ καλὸν Ποσειδῆϊον ἀμφίς,
 βυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέσσ' ἀραρυῖα.
 Ἔνθα δὲ νῆων ἑπλά μελαινάων ἀλέγουσιν,
 πείσματα καὶ σπείρα καὶ ἀποζύνουσιν ἐρετμά.
 270 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βίος οὐδὲ φαρέτρη,
 ἀλλ' ἴστοι καὶ ἐρετμά νεῶν καὶ νῆες εἴσαι,
 ᾗσιν ἀγαλλόμενοι πολὴν περὶ ὥσι θάλασσαν —
 τῶν ἀλείνω φῆμιν ἀδευκέα, μή τις ὅπισσω
 μωμεύη — μάλα δ' εἰσὶν ὑπερβῆλοι κατὰ δῆμον —
 275 καὶ νύ τις ὧδ' εἴπησι κακώτερος ἀντιβολήσας·
 τίς δ' ὅδε Ναυσικάα ἔπεται καλὸς τε μέγας τε,
 ξείνος; ποῦ δέ μιν εὖρε; πόσις νύ οἱ ἐσέεται αὐτῇ.
 Ἥ τινά που πλαγχθέντα κομίσαστο ἥς ἀπὸ νηὸς
 ἀνδρῶν τηλεδαπῶν· ἐπεὶ οὐτινες ἐγγύθεν εἰσὶν·
 280 ἢ τίς οἱ εὖξαμένη πολυάρητος θεὸς ἦλθεν,
 οὐρανόνθεν καταβάς, ἔξει δέ μιν ἤματα πάντα.
 Βέλτερον, εἰ κ' αὐτῇ περ ἐποιοχόμενη πόσιν εὖρεν
 ἄλλοθεν· ἦ γὰρ τοῦδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοὶ μιν μυνῶνται πολέες τε καὶ ἐσθλοί.
 285 Ὅς ἐρέουσιν, ἔμοι δέ κ' ὀνειδέα ταῦτα γένοιτο.
 Καὶ δ' ἄλλη νεμεσῶ, ἥ τις τοιαῦτά γε βέζοι,
 ἦτ' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ὄντων
 ἀνδράσι μισσηται πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἔλθειν.
 Ξεῖνε, σὺ δ' ὧδ' ἐμένει ξυνίει ἔπος, ὅφρα τάχιστα
 290 πομπῆς καὶ νόστοιο τύχης παρὰ πατρὸς ἔμοιο.
 Δῆϊες ἀγλαῶν ἄλσος Ἀθήνης ἄγχι κελεύθου,
 αἰγείρων· ἐν δὲ κρήνη νάει, ἀμφὶ δὲ λειμών·
 ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῦ τέμος τεθαλυῖα τ' ἄλωη,
 τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας·
 295 ἔνθα καθέζομενος μείναι χρόνον, εἰς ὅκεν ἡμεῖς
 ἄστυδε ἔλθωμεν καὶ ἰκώμεθα δώματα πατρὸς.
 Αὐτὰρ ἐπὶν ἡμέας ἔλπη ποτὶ δώματ' ἀφίχθαι,
 καὶ τότε Φαιήκων ἱμεν ἐς πόλιν ἡδ' ἐρέεσθαι
 δώματα πατρὸς ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 300 Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιτο
 νῆπιος· οὐ μὲν γάρ τι ἰοικότα τοῖσι τέτυκται
 δώματα Φαιήκων, οἷος δόμοι Ἀλκινόοιο
 ἥρωος. Ἄλλ' ὅπότ' ἂν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλῇ,
 ὥκα μάλα μεγάροιο διελλόμεν, ὅφρ' ἂν ἴκηαι
 305 μητέρ' ἐμήν· ἥ δ' ἔσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 ἡλάκατα στρωγῶσι· ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι,
 κίονι κεκλιμένη· δώματι δέ οἱ εἶατ' ὀπισθεν.
 Ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῦ Ὀρόνος ποτικέχλιται αὐγῇ,
 τῷ θεῷ οἶνοποτάζει ἐφῆμενος ἀθάνατος οἷς.
 310 Τὸν παραμειψάμενος μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας
 βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἴδῃαι
 χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί.
 [Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
 εἰπωρή τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰασθαι
 315 οἶκον ἐυκτῆμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.]

At postquam ad urbem ascenderimus : circa quam murus
 altus, pulcer vero portus ab-utraq; parte urbis,
 arctus autem introitus; naves vero per-viam utrinque-recurvæ
 subductæ sunt : omnibus enim *navitis ibi* statio est singulis.
 Ibi porro et ipsis forum *est* pulcrum Neptunium circa *tem-*
plum,] vectitiis lapidibus profunde-immissis exstructum.
 Ibi vero navium armamenta nigrarum curant,
 rudentes, et spiras : et acuunt remos.
 Non enim Phaëcibus curæ-est arcus, nec pharetra,
 sed mali, et remi navium, et naves æquales,
 quibus læti canum trajiciunt mare.
 Horum evito famam amaram, nequis a-tergo
me carpat : valde enim sunt insolentes per vulgus :
 et fortasse quis sic dicat vilior obviam-factus :
 Quis vero ille *qui* Nausicaa sequitur, pulcerque magnusque,
 hospes? ubi illum nacta-est? maritus utique ei erit ipsi.
 Aut aliquem forte vagatum excepit sua a navi
 virorum longinquorum : quippe nulli prope sunt :
 aut aliquis ei supplicanti multum-exoptatus deus advenit,
 e-cælo delapsus; habebit vero ipsum dies omnes.
 Rectius *fecit*, si etiam ipsa quærens maritum invenit
 aliunde : certe enim hos quidem spernit in populo
 Phaëacas, qui ipsam ambiunt multique et nobiles.
 Sic dicent; mihi vero probra hæc essent.
 Et vero alii succensuerim, quæcunque talia quidem fecerit,
 quæ invitis caris patre et matre viventibus,
 viris misceatur, priusquam palam nuptiæ advenierint.
 Hospes, tu vero ita meum observa verbum, ut celerrime
 deductione et reditu potiaris a patre meo.
 Invenies pulcrum lucum Minervæ, prope viam,
 ex-populis; ibi autem fons effluit, circa vero *est* pratum :
 ibi vero patris mei *est* prædium, et florentes horti,
 tantum ab urbe, quantum *aliquis* auditur clamans :
 ibi desidens mane aliquamdiu, donec nos
 ad-urbem accesserimus, et pervenerimus ad-ædes patris.
 Ac postquam nos putaveris ad ædes pervenisse,
 tunc Phaëcum eas in urbem, ac require
 ædes patris mei magnanimi Alcinoi.
 Facile vero conspicuæ sunt, et vel puer duceret
 infans : neque enim omnino similes illis sunt
 ædes Phaëcum, qualis domus Alcinoi
 herois. Ac postquam te ædes occulerint et aula,
 celeriter valde ædes transi, donec perveneris
 ad-matrem meam; illa autem sedet ad focum in ignis *splen-*
dore,] pensa versans purpurea, mirabile visu,
 columnæ acclinata; ancillæ vero illi sedent a-tergo.
 Ibi autem patris mei solium acclinatum-est foco :
 cui ille vinum-potat insidens, immortalis instar.
 Hoc præterito matris ad genua manus
 extende nostræ, ut reditus diem videas
 gaudens cito, etiamsi valde procul hinc sis.
 [Si tibi illa quidem bene cupierit in animo,
 spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
 ad domum pulcre-ædificatam, et tuam in patriam terram.]

Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν μάλιστα φαεινῇ
 ἡμιόνους· αἱ δ' ὦκα λίπον ποταμοίο βρέθρα·
 αἱ δ' εὖ μὲν τρώγων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.
 Ἡ δὲ μάλ' ἡνιόχευεν, ὅπως ἅμ' ἐποίατο πεῖροι
 320 ἀμφίπολοί τ' Ὀδυσσεύς τε· νόμ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην.
 Δύσετό τ' ἥελιος καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἵκοντο
 ἱρὸν Ἀθηναίης, ἣν ἄρ' ἔζετο διος Ὀδυσσεύς.
 Αὐτίκ' ἐπεὶ τ' ἡρᾶτο Διὸς κούρη μέγαλοιο·
 Κλυθὶ μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυγίνῃ·
 325 νῦν δὴ πέρ μευ ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὔ ποτ' ἄκουσας
 βαιομένου, στέ μ' ἔρραβε κλυτὸς Ἑννοσίγαιος.
 Δός μ' ἐς Φαιήκας φίλον ἔλθειν ἢ δ' ἔλσεινόν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 αὐτῷ δ' οὐπω φαίνεται ἑναντίη· αἶδετο γάρ βα'
 330 πατροκασιγνήτον· ὁ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαιεν
 ἀντιθέμῳ Ὀδυσῇ, πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Η.

Ὀδυσσεὺς εἰσοδος πρὸς Ἀλκίνοον.

Ὡς δὲ μὲν ἐνθ' ἡρᾶτο πολύτλας διος Ὀδυσσεύς
 κούρην δὲ προτὶ ἄστρ' φέρον μένος ἡμιονοῖν.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ οὐ πατρὸς ἀγακλυτὰ δῶμαθ' ἵκανε,
 στήσεν ἄρ' ἐν προθύροις· κασιγνήτοι δὲ μιν ἀμφίς
 5 ἴσαντ', ἀθανάτοισι ἐναλίγκιοι· οἳ ῥ' ὑπ' ἀπήνης
 ἡμιόνους ἔλυον, ἐσθῆτά τε ἔξερρον εἰσω.
 Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἔδν' ἦι· δαίε δὲ οἱ πῦρ
 γρη῏ς Ἀπειραΐης, θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα,
 τήν ποτ' Ἀπειρήθεν νέες ἦγαγον ἀμφιελίσσαι·
 10 Ἀλκινόω δ' αὐτὴν γέρας ἔξελον, οὐνεκα πᾶσιν
 Φαιήκεσσιν ἀνάσσει, θεοῦ δ' ὥς δῆμος ἄκουεν·
 ἥ τρέφε Νausicaῖαν λευκώλενον ἐν μεγάροισιν.
 Ἡ οἱ πῦρ ἀνέκαie, καὶ εἰσω δόρπον ἐχόσμει. [Θῆνη
 15 Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς ὥρτο πολινδ' ἵμεν· αὐτὰρ Ἀ-
 λκίνοον ἡέρα χεῦε, φίλα φρονέουσ' Ὀδυσῇ,
 μήτις Φαιήκων μεγαθύμων ἀντεβολήσας
 κερτομέοι τ' ἐπέεσσι καὶ ἔξερέοιθ', ὅτις εἴη.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλε πόλιν ὀύσεσθαι ἐραννῆν,
 ἐνθα οἱ ἀντεβόλησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 20 παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐχούσῃ·
 στή δὲ πρόσθ' αὐτοῦ· ὁ δ' ἀνείρετο διος Ὀδυσσεύς·
 Ὡς τέκος, οὐκ ἂν μοι δοκῶν ἀνέρος ἡγήσαιο
 Ἀλκινόου, ὅς τοιςδε μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει;
 καὶ γὰρ ἐγὼ ξείνος ταλαπείριος ἐνθάδ' ἰκάνω,
 25 τηλόθεν ἐξ ἀπῆς γαίης τῷ οὔτινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ ἔργα νέμονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμον, ὃν με κελεύεις,
 δεῖξον· ἐπεὶ μοι πατρὸς ἀμύμονος ἐγγυῖαι ναίει.
 30 Ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοιον· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω·
 μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτίσσεο μηδ' ἐρέεινε.

Sic igitur locuta, percussit scutica splendida
 mulos; hi vero celeriter reliquerunt fluvii fluenta:
 ii autem bene currebant et bene alternabant pedes.
 Illa autem sedulo aurigabatur, ita ut simul sequerentur pe-
 dibus] ancillæque Ulyssesque; mente (arte) vero impinge-
 bat scuticam.] Occidebatque sol, et illi inclytus ad-lucum
 pervenere] sacrum Minervæ, ubi proinde consedit divinus
 Ulysses.] Statim deinde supplicabat Jovis filia magni:
 Audi me, ægidem-tenentis Jovis filia, indomita:
 nunc tandem me exaudi, quoniam antea nunquam exaudi-
 jactatum, quando me jactabat inclytus Neptunus.
 Da me ad Phæacæ gratum venire ac miserandum.
 Sic dixit supplicans; eum autem audivit Pallas Minerva:
 ipsi vero nondum apparebat palam; verebatur enim etiam
 patrum; is autem vehementer irascebatur
 divino Ulyssi, antequam is suam ad-terram perveniret.

ODYSSEÆ VII.

Ulyssis ingressus ad Alcinoium.

Sic quidem ibi supplicabat audens divinus Ulysses;
 puellam vero ad urbem ferebat robur mulorum.
 Illa vero quando jam sui patris ad-inclytas ædes pervenerat,
 stetit in vestibulo: fratres vero eam undique
 circumstant, immortalibus similes; qui a curru
 mulos solverunt, vestemque portarunt intro.
 Ipsa vero ad thalamum suum ibat; accendebat autem ei ignem
 anus Apiræa, cubicularia Eurymedusa,
 quam olim ex-Apira naves duxerunt utrinque-recurre:
 Alcinoos autem eam munus elegerant, eo-quod omnibus
 Phæacibus imperabat, deoque veluti populus ei auscultabat:
 quæ enutrierat Nausicaam pulcris-ulis in ædibus.
 Hæc ei ignem accendebat, et intus cornam adornabat.
 Et tunc Ulysses surrexit ad-urbem iturus; ac Minerva
 multam ei caliginem infudit, bene cupiens Ulyssi,
 ne-quis Phæacum magnanimorum obviam-factus,
 conviciareturque verbis, et interrogaret, quisnam esset.
 Sed quum jam esset urbem ingressurus amœnam,
 tum ei obviam-facta-est dea cæsiis-oculis Minerva,
 virgini similis juvenculæ, urnam gestanti;
 stetitque ante eum: interrogabat autem divinus Ulysses:
 O filia, nonne me ad-domum viri deduxeris
 Alcinoi, qui hosce inter homines imperat?
 etenim ego hospes multa-passus huc veni,
 procul e longinqua terra: quare neminem novi
 hominum, qui hanc urbem et hæc opera inhabitant.
 Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva:
 enimvero ego tibi, hospes pater, domum, quam me jubes,
 monstrabo; quoniam meum prope patrem eximium habitat.
 Verum eas tacite sic; ego vero viam monstrabo:
 neu quenquam hominum aspice, neu interroga.

Οὐ γὰρ ξείνους οἶδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται,
οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ', ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι.
Νηυσὶ τοῖσιν τοίγε πεποιθότες ὠκέησιν
25 λαΐτμα μέγ' ἐκπερώσιν, ἐπεὶ σφισὶ οἶακ' Ἐνοσίγῃων·
τῶν νέες ὠκείαι ὥκει πτερὸν ἡὲ νόημα.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' Ἴγνια βαίνει θεοῖο.
Τὸν δ' ἄρα Φαίηκες ναυσικλυτοὶ οὐκ ἐνόησαν
40 ἐρχόμενον κατὰ ἄστυ διὰ σφέας. Οὐ γὰρ Ἀθήνη
εἶα εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἥ ῥα οἱ ἀγλὺν
θεσπεσίην κατέχευε, φίλα φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
Θαύμαζεν δ' Ὀδυσσεὺς λιμένας καὶ νῆας εἵσας,
αὐτῶν ὅ' ἥρώων ἀγοράς καὶ τέλεια μακρὰ,
45 ὑψηλὰ σχολόπεσσι ἀρρήρота, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀγακλυτοὶ δῶμαθ' ἵκοντο,
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Οὗτος δὴ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμος, ὃν με κελεύεις
πεφραδέν· δῆεις δὲ Διοτρεφῆς βασιλῆας,
50 δαίτην δαινυμένους· σὺ δ' ἔσω κίε μηδέ τι θυμῷ
τάρβει· θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων
ἔργοισιν τελέθει, εἰ καὶ ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.
Δέσποιναν μὲν πρῶτα κιχῆσαι ἐν μεγάροισιν·
Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον, ἐκ δὲ τοκῆων
55 τῶν αὐτῶν, ὅσπερ τέκον Ἀλκινόων βασιλῆξ.
Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐνοσίγῃων
γένεατο καὶ Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,
δπλοτάτη θυγάτηρ μεγαλήτορος Εὐρυμέδοντος·
ὅς ποδ' ὑπερβύμοιο Γιγάντεσσιν βασιλευεν·
60 ἀλλ' ὁ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτός.

Τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη καὶ ἐγένεατο παῖδα
Ναυσίθοον μεγάλθυμον, ὃς ἐν Φαίηξιν ἀνασεν·
Ναυσίθοος δ' ἔτεκεν Ῥήξηνορά τ' Ἀλκινόον τε.
Τὸν μὲν, ἄκουρον ἐόντα, βάλ' ἀργυροτόξος Ἀπόλλων
65 νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἷην παῖδα λιπόντα
Ἀρήτην· τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσας ἄκοιτιν,
καὶ μιν ἔτιο, ὥς οὔτις ἐπὶ γῆνι τίεται ἄλλη,
δοσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν.

Ὡς κέινῃ περὶ κῆρι τετμήται τε καὶ ἐστὶν
70 ἔκ τε φίλων παίδων ἔκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο
καὶ λαῶν, ὃς μὲν ῥα θεὸν ὥς εἰσροῶντες,
δειδέχεται μύθοισιν, ὅτε στεῖγῃσ' ἀνὰ ἄστυ.
Οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτῇ δεύεται ἐσθλοῦ·
οἷσιν τ' εὖ φρονέησι καὶ ἀνδράσι νείκεα λυεῖ.

Εἰ κέν τοι κέινῃ γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
75 ἑλπωρὴ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑφόροφον καὶ σπὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον· λίπε δὲ Σχερίην ἐρατεινὴν
80 ἵκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγαιαν Ἀθήνην,
δύνη δ' Ἐρεγθῆος πυκινὸν δόμον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀλκινόου πρὸς δῶματ' ἔκλυτα· πολλὰ δὲ οἱ κῆρ
ὄρμαιν' ἱσταμένῳ, πρὶν χάλκεον οὐδὸν ἰκέσθαι.

Ὡς τε γὰρ ἡελίῳ αἶγλη πῆλεν ἡὲ σελήνης,
85 δῶμα κάθ' ὕψεος μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.

HOMERUS.

Non enim hospites hi valde homines colunt,
nec amice-excipientes amplectuntur, qui aliunde venerit.
Navibus velocibus hi freti celeribus,
voraginem maris magnam trajiciunt; quippe ipsis hoc dedit
Neptunus:] horum naves veloces veluti ala sive cogitatum.

Sic igitur locuta, præibat Pallas Minerva
celeriter: ille vero inde post vestigia ibat deæ.
Hunc autem Phæaces nautæ-inclyti non adverterunt
gradientem in urbe per ipsos. Non enim Miverva
sinebat pulcris-comis, potens dea, quæ ei caliginem
divinam offuderat, bene ei cupiens in animo.

Mirabatur autem Ulysses portus et naves æquales,
ipsorumque heroum fora, et mornia longa,
sublimia, vallis munita, mirabile visu.

Sed quando jam regis ad-inclytas domos pervenerant,
inter-eos sermones exorsa-est dea cæsiis-oculis Minerva:

Hæc jam tibi, hospes pater, domus est quam me jubes
monstrare; invenies vero Jovis-alumnos reges
epulas epulantes: tu autem intro eas, neu quicquam animi
timeas: audax enim vir in omnibus potior
operibus est, etiam sicunde aliunde venerit.

Reginam quidem primo invenies in ædibus:

Arete vero nomen est inditum ei: ex parentibus autem
iisdem est, qui-quidem genuerunt Alcinoou regem.

Nausithoum quidem primum Neptunus terræ-concussor
genuit, et Peribœa, mulierum forma præstantissima,
minima-natu filia magnanimi Eurymedontis,
qui olim superbis Gigantibus imperabat:

verum hic quidem perdidit populum scelestum, periitque
ipse.] Cum-illa vero Neptunus mixtus-est, et genuit filium
Nausithoum magnanimum, qui inter Phæacæ imperabat:
Nausithous vero genuit Rhexenoremque, Alcinoouque.

Illum quidem, prole-mascula-carentem, interemit argenteo-
arcu Apollo,] ducta-recens-uxore, in regia, unica sola filia
relicta] Arete; hanc vero Alcinoous duxit uxorem,
et ipsam honoravit, ut nulla super terra honoratur alia,
quotquot nunc mulieres sub viris domum habent.

Sic illa ex animo honoraturque, et est honorata
et a caris liberis, et ab ipso Alcinoou,
et civibus, qui ipsam veluti deam suspicientes,
excipiunt vocibus faustis, quum incedit per urbem.
Neque enim omnino mente et ipsa eget bona;
quibus quidem bene velit, his viris etiam lites solvit.

Si tibi illa quidem bene velit in animo,
spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
in domum excelsam, et tuam in patriam terram.

Sic igitur locuta, abiit cæsiis-oculis Minerva
pontum super infructuosum; reliquitque Scheriam amabi-
lem:] venit autem ad Marathona, et latas-vias-habentes Athe-
nas,] ingressaque-est Erechthei bene-munitam domum. At
Ulysses] Alcinoi ad domos ibat inclytas: multa vero ei cor
agitabat stanti, priusquam æreum ad-limen venisset.
Instar enim solis splendor erat, aut lunæ,
domum per excelsam magnanimi Alcinoi.

Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο·
 χρύσειαι δὲ θύραι πυκνὸν δόμον ἐντὸς ἔργον·
 ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χάλκεῳ ἕστασαν οὐδῷ,
 90 ἀργύρεον δ' ἐπ' ὑπερθύριον, χρυσήν δὲ κορώνην.
 Χρύσειοι δ' ἑκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν,
 οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πρᾶπιδεσσιν,
 δῶμα φυλασσέμεναι μεγάλητορος Ἀλκινόοιο,
 ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρωις ἤματα πάντα.
 95 Ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῖο διαμπερές· ἐνθ' ἐνὶ πέπλοι
 λεπτοὶ εὐνήτοιο βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
 Ἐνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἐδριώοντο,
 πίνοντες καὶ ἔδοντες· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον.
 100 Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι εὐδομήτων ἐπὶ βωμῶν
 ἕστασαν, αἰδομένους δαΐδας μετὰ χειρὸν ἔχοντες,
 φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσιν.
 Πεντήκοντα δὲ οἱ ἄνθρωποι κατὰ δῶμα γυναῖκες,
 αἱ μὲν ἀλειτουργοὶ μύλης ἐπὶ μύλοισιν καρπὸν,
 105 αἱ δ' ἱστοὺς ὑφώσιν καὶ ἡλάκατα στρωφῶσιν,
 χιμεναί, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγιόροιο·
 χαίρουσιν δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
 Ὅσων Φαίηκες περὶ πάντων ἰδῶιες ἀνδρῶν
 νῆα βοῆν ἐνὶ πόντῳ ἑλαυνέμεν, ὥς δὲ γυναῖκες
 110 ἱστὸν τεγγῆσαι· περὶ γὰρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἑσθλάς.
 Ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
 τετράγυρος· περὶ δ' ἔρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ περὶκει τηλεθώοντα,
 115 ὄγκη καὶ βοῖαι καὶ μῆλαι ἀγλαόκαρποι,
 συκαὶ τε γλυκεραὶ ἐλπίαι τηλεθώουσαι.
 Τάων οὐποτε καρπὸς ἀπολλύεται οὐδ' ἀπολείπει
 χεῖματος οὐδὲ θέρους, ἐπιτήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Ζεφυρίη πνέουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
 120 Ὅγῃν ἐπ' ὄγῃν γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ,
 αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ, σταφυλῇ, σῆκον δ' ἐπὶ σῆκῳ.
 Ἐνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἁλὼς ἐρρίζωνται·
 τῆς ἑτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
 τέρσεται ἡελίῳ, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγῶσιν,
 125 ἄλλας δὲ τραπέουσιν· πάροιθε δὲ τ' ὁμφράκεις εἰσιν,
 ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἔτεροι δ' ὑποπερσάουσι.
 Ἐνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νεύατον ὄρχον
 παντοῖαι περῶσιν, ἐπηετανὸν γανόουσαι·
 ἐν δὲ δῶμα κρῆναι, ἡ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
 130 σκιδναται, ἡ δ' ἐτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἵσιν
 πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.
 Τοῖς ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.
 Ἐνθα στάς θεῖτο πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἐὼν θήεσσο θυμῷ,
 135 καρπαλίμως ὑπὲρ οὐδὸν ἐθήεσσο δώματος εἴσω.
 Εὖρε δὲ Φαιήκων ἡγήτορας ἡδὲ μέδοντας
 σπένδοντας δεπάζεσσιν ἐὺσκόπων Ἀργεῖφόντη,
 ὃς πυμᾶτω σπένδεσσκον, ὅτε μνηστῆρα κοῖτου.
 Αὐτὰρ ἐβῆ διὰ δῶμα πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,

Ærei etenim parietes ducti erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine : circum autem corona ex cya-
 no :] aureæ vero fores firmam domum intus claudebant :
 argentei autem postes in æreo stabant limine,
 argenteumque superliminare, aureus autem annulus.
 Aurei porro utrinque et argentei canes erant,
 quos Vulcanus fecerat peritis præcordiis,
 domum ut-custodirent magnanimi Alcinoi,
 immortales qui-sunt et senii-expertes per-dies omnes.
 Intus vero solia circa parietem firmata-erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine usque : ibi pepli
 tenues bene-texti instrati-erant, opera mulierum.
 Hic autem Phæacum primates sedebant,
 bibentes et edentes ; perpetuo enim *epulas habebant*.
 Aurei vero juvenes bene-structas super aras
 stabant, ardentes facies in manibus tenentes,
 illucentes noctu per domum convivis.
 Quinquaginta porro ei ancillæ per domum mulieres ;
 aliæ quidem molunt in mola flavum frumentum ;
 aliæ vero telas texunt et fusos versant
 sedentes, *mobiles* qualia folia excelsæ populi :
 textilibus autem a-linteis distillat humidum oleum.
 Quantum Phæaces supra omnes periti *sunt* homines
 navem celerem per postum dirigendi, tantum etiam mulieres
 telam texendi ; supra-modum enim illis dedit Minerva
 operaque scire perpulcra, et ingenium *habere* bonum.
 Extra vero aulam magnus *est* hortus prope januas
 quatuor-jugum : circa autem *eum* septum ductum-est
 utrinque.] Ibi vero arbores proceræ creverant virentes,
 piri, et mali-punicæ, et mali pulcro-fructu,
 ficusque dulces, et oleæ virescentes.
 Ex-his nunquam fructus perit, nec deficit
 hieme, neque æstate, perennis ; sed omnino semper
 Zephyrus spirans, alia quidem crescere-facit, alia vero ma-
 turescere.] Pirus post pirum senescit, malumque post ma-
 lum,] ac post uvam uva, ficusque post ficum.
 Ibi porro ei fructuum-plena vinea fundata-est :
 hujus alterum quidem apricum-solum plano in loco
 siccatur sole ; alias autem *uvæ* vindemiant,
 alias vero calcant ; ante autem, *uvæ* immature sunt,
 florem emittentes, aliæ vero submaturescunt.
 Ibi porro cultæ leguminum-areolæ ad extremum ordinem
 omnigenæ consitæ-sunt, perenne florentes :
 insunt autem duo fontes, alter quidem per hortum totum
 dispergitur, alter vero ex-altra-parte sub aulæ limen *fluit*
 ad domum excelsam, unde aquabantur cives.
 Talia igitur in Alcinoi *domo* deorum erant splendida dona.
 Ibi stans hæc admīrābatur audens divinus Ulysses.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 celeriter super limen ingressus-est intra domum.
 Invenit autem Phæacum ductores atque principes
 libantes poculis speculatori Argicidæ ;
 cui ultimo libabant, quando cogitabant de-lecto.
 Verum ivit per domum audens divinus Ulysses,

140 πολλὴν ἤϊε' ἔχον, ἣν οἱ περίχευεν Ἀθήνη,
 ὅρ' ἔκετ' Ἀθήρην τε καὶ Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς.
 Καὶ τότε δὴ β' αὐτοῖο πάλιν χυτο θέσφατος ἀήρ.
 Οἱ δ' ἀνευ ἐγένοντο δόμον κάτα, φῶτα ἰδόντες·
 145 θαύμαζον δ' ὁρώντες· ὁ δ' ἑλιτάνευεν Ὀδυσσεύς·
 Ἀρήτη, θυγάτηρ Ῥηξήνορος ἀντιθέοιο,
 σὺν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἰκάνω, πολλὰ μογήσας,
 τοῦςδε τε δαιτυμόνας· τοῖσιν θεοὶ ὀλβία δοῖεν
 ζῶμεναι, καὶ παῖσιν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος
 150 κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι γέρας ὅ', ὅ τι δῆμος ἴδωκεν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε πατρίδ' ἰδέσθαι
 θάσσον· ἐπειδὴ δὴ θὰ φίλων ἄπο πῆματα πάσχω.
 Ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κόνιшин,
 πᾶρ πυρί· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 155 Ὅφρ' δὲ δὴ μετέειπε γέρονς ἦρως Ἐχένης,
 δς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν
 καὶ μῦθοισι κέκαστο, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς·
 ὅσφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀλκίνο', οὐ μὲν τοι τόδε κάλλιον οὐδὲ ἔοικεν
 160 ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἥσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κόνιшин·
 οἶδε δὲ σὺν μῦθον ποσιδέγμενοι ἰσχανώμεναι.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ ξεῖνον μὲν ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦσθαι
 εἶσον ἀναστήσας· σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον
 οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῃ
 165 σπείσομεν, δςθ' ἰκέτησιν ἄμ' αἰδοίοισιν ὅπῃδε·
 δόρπον δὲ ξείνῳ ταμὴν δότω ἔνδον ἑόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν ἄκουσ' ἱερὸν μῆνος Ἀλκινόοιο,
 χειρὸς ἑλὼν Ὀδυσῆα δαίφρονα ποικιλομήτην
 ὥρσεν ἀπ' ἐσχαρόφιν καὶ ἐπὶ θρόνου εἶσε φαινοῦ,
 170 υἱὸν ἀναστήσας, ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα,
 δς οἱ πλησίον ἔζε, μάλιστα δὲ μιν φιλέεσκεν.
 Χέρνιθα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυροῖο λέβητος,
 νήψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐνάνυσσε τράπεζαν.
 175 Σίτον δ' αἰδοῖα ταμὴν παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πολλ' ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἥσθε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 καὶ τότε κήρυκα προσέφη μῆνος Ἀλκινόοιο·
 Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον
 180 πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῃ
 σπείσομεν, δςθ' ἰκέτησιν ἄμ' αἰδοίοισιν ὅπῃδε.
 Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα·
 νόμησεν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενος δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαντ' ἔπιόν ὁ δσον ἤθελε θυμὸς,
 185 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέλνυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὅρ' εἰπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Νῦν μὲν δαισάμενοι κατακεῖτε οἶκαδ' ἰόντες·
 ἡῶθεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλέονας καλέσαντες
 190 ξεῖνον ἐνὶ μεγάροισι ξεινίσσομεν ἡδὲ θεοῖσιν
 βέζομεν ἱερὰ καλὰ· ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς
 μνησόμεθ', ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἀνευθε πόνου καὶ ἀνίης
 πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ ἦν πατρίδα γαῖαν ἵκηται

multam caliginem habens, quam ei circumfuderat Minerva,
 donec perveniret ad-Aretenque et Alcinoou regem.
 Circumjecit autem Arete genubus manus Ulysses.
 Et tum demum rursus dissipata-est divinitus-offusa nebula.
 Illi vero muti facti-sunt per domum, virum conspicati :
 admirabanturque intuentes : sed supplicabat Ulysses :

Arete, filia Rhexenoridis paris-deo,
 ad-tuum maritum, et ad-tua genua veni, multa passus,
 et ad-hosce convivas; quibus dii feliciter dent
 vivere, et liberis transmittat unusquisque
 possessiones in aedibus, honoremque, quem populus dedit.
 At mihi deductionem parate, in-patriam ut-perveniam
 ocyus : quoniam diu *procul* ab-amicis arumnas patior.

Sic fatus, resedit ad focum in cineribus,
 juxta ignem; illi vero omnes obmutuerunt silentio.
 Seroque tandem inter-eos-fatus-est senex heros Echeneus
 qui sane Phaeacum virorum maximus-natu erat,
 et sermonibus praestabat, priscaque et multa sciens :
 qui inter-eos benevolens concionatus-est et dixit :

Alcinoo, non sane tibi hoc honestius, nec convenit,
 hospitem quidem humi sedere ad focum in cineribus :
 hi vero tuum sermonem exspectantes continent-ae.
 Verum age jam hospitem in sede argenteis-clavis-distincta
 colloca erectum : tu vero praecones jube
 vinum infundere, ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur :
 coenam vero hospiti proma det ex-intus reconditis.

Ac postquam hoc audivit sacra vis Alcinoi,
 manu prehensum Ulyssem prudentem, versutum,
 erexit a foco, et in sedem collocavit splendidam,
 filio surgere-jusso, virtutis-amante Laodamante,
 qui ei proximus sedebat; maxime autem ipse eum diligebat.
 Aquam vero ancilla gutturnio infudit ferens
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem vero venerabilis proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-praesentibus.
 Atque ille bibebat et edebat, audens divinus Ulysses :
 et tum praekonem allocuta-est vis Alcinoi :

Pontonoe, cratere mixto vinum distribue
 omnibus per domum; ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur.

Sic dixit; Pontonous autem dulce vinum miscebat;
 distribuitque omnibus, auspicatus poculis.

Ac postquam libarantque biberantque, quantum volebat ani-
 mus,] illis dein Alcinous concionatus-est et dixit :

Audite, Phaeacum ductores atque principes,
 ut dicam quae me animus in pectoribus jubet.
 Nunc quidem epulati cubetis domum profecti :
 mane vero semibus pluribus advocatis,
 hospitem in aedibus hospitaliter-exciplemus, ac diis
 faciemus sacra pulcra : deinde autem et de deductione
 cogitabimus, ut hic hospes sine labore et molestia
 deductione sub nostra suam in-patriam terram perveniat,

χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστίν·
 195 μῆδέ τι μεσσηγύς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθῃσιν,
 πρὶν γε τὸν ἥς γαίης ἐπιβήμεναι· ἔνθα δ' ἔπειτα
 πείσεται, ἄσσα οἱ Αἴσα Κατακλῶθές τε βαρεῖαι
 γεινομένην νῆσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθεν,
 200 ἄλλο τι δὴ τόδ' ἔπειτα θεοὶ περιμηχανόωνται.
 Αἰεὶ γὰρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς
 ἡμῖν, εὐτ' ἔρδωμεν ἀγακλειτάς ἑκατόμβας·
 δαίνυνται τε παρ' ἅμῃ καθήμενοι, ἔνθα περ ἡμεῖς.
 Εἰ δ' ἄρα τις καὶ μῦθος ἰὼν ξυμβληταὶ δότις,
 205 οὔτι κατακρύπτουσιν· ἐπεὶ σφισιν ἐγγύθεν εἰμέν,
 ὥς περ Κύκλωπές τε καὶ ἄγρια φύλα Γιγάντων. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 'Αλκίνο', ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσὶν· οὐ γὰρ ἐγωγε
 ἀθανάτοισιν ἔοικα, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 310 οὐ δέμας οὐδὲ φύην, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν·
 οὐστίνας ὑμεῖς ἴστε μάλιστ' ὀχέοντας οἰζὺν
 ἀνθρώπων, τοῖσιν κεν ἐν ἀλγεσιν ἰσασαίμην.
 Καὶ δ' ἔτι κεν καὶ μάλλον ἐγὼ κακὰ μυησαίμην,
 ὅσα γε δὴ ξυμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 315 'Ἄλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἑάσατε, κηδόμενόν περ.
 Οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
 ἐπλετο, ἦτ' ἐκέλευσεν ἔο μνήσασθαι ἀνάγκη,
 καὶ μάλα τειρόμενον, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.
 'Ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσὶν· ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ
 320 ἐσθέμεναι κέλεται καὶ πινέμεν· ἐκ δέ με πάντων
 ληθένει, ὅσ' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει.
 Ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθαι ἅμ' ἧοὶ φαινομένην φιν,
 ὥς κ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιθήσετε πάτρης,
 καί περ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν
 325 κτῆσιν ἐμῇν, δμῳάς τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα.
 'Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπύνεον ἡδ' ἐκέλευον
 πεμπέμεναι τὸν ξείνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπιόν θ' ὅσον ᾗελε θυμός,
 οἱ μὲν καυκείοντες ἔθαν οἰκόνδε ἕκαστος.
 330 Αὐτὰρ δ' ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 πᾶρ δέ οἱ Ἀρήτη τε καὶ Ἀλκίνοος θεοειδῆς
 ἥσθην· ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός·
 τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
 ἔγνω γὰρ φῆρός τε χιτῶνά τε, εἵματ' ἰδοῦσα
 335 καλὰ, τὰ β' αὐτῇ τεύξε σὺν ἀμφίπολοισι γυναιξίν·
 καὶ μιν φωνήσας· ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; τίς τοι τάδε εἵματ' ἔδωκεν;
 οὐ δὲ φῆς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἵκεσθαι;
 340 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ἀργαλέον, βασιλεια, διηνεκέως ἀγορεύσαι [σεύς·
 κῆδε', ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες·
 τοῦτο δέ τοι ἔρεω, δ' μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλάξ.
 Ὀγγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἄλι κείται,
 345 ἔνθα μὲν Ἀτλαντος θυγάτηρ, δολόεσσα Καλυψὼ,
 ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· οὐδὲ τις αὐτῇ
 μίσγεται, οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

gaudens, celeriter, etiam si valde procul sit :
 neu quod interea malum et damnum patiat,ur,
 antequam ipse suae terrae appellat : ibi vero deinde
 patietur quaecunque ei Fatum Parcaeque graves
 nascenti neverunt filo, quando ipsum peperit mater.
 Sin autem quis immortalium utique de caelo venit,
 aliud quippiam hoc deinceps dii moliantur.
 Semper enim pridem certe dii apparent manifesti
 nobis, quando facimus inclytas hecatombas ;
 convivanturque apud nos sedentes, ubi quidem nos.
 Si vero quis et solus profectus occurrerit viator,
 nequaquam hoc occultant ; quoniam ipsos prope sumus,
 quemadmodum Cyclopesque et feroces gentes Gigantum.
 Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Alcinoe, aliud quid tibi curae sit in animo ; non enim ego
 immortalibus similis sum, qui caelum latum tenent,
 non corpore, nec oris habitu, sed mortalibus hominibus ;
 quosunque vos nostis maxime subeuntes miseriam
 hominum, hisce in doloribus aequipararer.
 Et adhuc etiam plura ego mala narrarem,
 quae jam cuncta deorum voluntate pertuli.
 Verum me quidem coenare sinite, dolentem licet.
 Non enim odiosum praeter ventrem importunius aliud
 est, qui jubet sui recordari necessitate,
 etiam valde afflicto, et in animo dolores habentem.
 Sic et ego dolores quidem labeo in animo ; hic vero omnino
 semper] edere jubet et bibere ; et me omnium
 oblivisci facit, quaecunque passus sum, et repleri postulat.
 Vos autem festinate simul cum aurora illucescente
 ut me infaustum meam deducatis in patriam,
 quamvis multa passum ; conspicatum me vel relinquit vita
 possessionem meam, famulosque, et altam magnam domum.
 Sic dixit : illi autem omnes approbabant, et hortabantur
 deducere hunc hospitem, quoniam recte locutus erat.
 Ac postquam libarantque biberantque quantum volebat ani-
 mus,] illi quidem decubitori ierunt domum unusquisque.
 At in aedibus relinquebatur divinus Ulysses,
 apud ipsum autem Areteque et Alcinoos deo-par
 sedebant : famulae autem auferebant vasa convivii :
 inter eos vero Arete candidis ulnis exordiebatur sermones :
 agnovit enim pallium et tunicam, vestimenta videns
 pulcra, quae quidem ipsa fecerat, cum ancillis mulieribus ;
 et ipsum compellans alatis verbis allocuta est
 Hospes, hoc quidem te primum interrogabo ipsa :
 quis et unde es hominum ? quis tibi haec vestimenta dedit ?
 an-non dicis, per mare errantem te huc venisse ?
 Hanc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses :
 difficile est, regina, penitus enarrare meas
 aerumnas : quandoquidem mihi multas dederunt dii-coelestes :
 hoc vero tibi dicam, quod me interrogas et inquiris.
 Ogygia quaedam insula procul in mari jacet,
 ubi quidem Atlantis filia, dolosa Calypso,
 habitat pulcris-comis, potens dea : nec quisquam cum-ipsa
 versatur, nec deorum, nec mortalium hominum.

Ἄλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἡγάγε δαίμων
 ὄον, ἔπει μοι νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
 250 Ζεὺς ἔλασσε ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφριθον ἐσθλοὶ ἐταῖροι·
 αὐτὰρ ἐγὼ τὴν ὁπλὴν ἀγκὰς ἑλών νεὸς ἀμφιελίσσης
 ἐννῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 255 νῆσον ἐς Ὀγυγίην πελάσαν θεοί, ἐνθα Καλυψὼ
 ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἥ με λαβοῦσα,
 ἐνδυκῶς ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν ἥδ' ἐφασκεν
 θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήρουν ἡμᾶτα πάντα·
 ἀλλ' ἐμὸν οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.
 Ἐνθα μὲν ἐπτάετες μένον ἔμπεδον, εἴματα δ' αἰεὶ
 260 δάκρυσι δεύεσκον, τὰ μοι ἀμβροτὰ δῶκε Καλυψὼ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
 καὶ τότε δὴ με κέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι,
 Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης, ἥ καὶ νόος ἐτρέπετο· αὐτῆς.
 Πέμπε δ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου· πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 265 σῖτον καὶ μέθυ ἡδύ· καὶ ἀμβροτὰ εἴματα ἔσσειν·
 οὔρον δὲ προέηκεν ἀπὴμονά τε λιγρόν τε.
 Ἐπτά δὲ καὶ δέκα μὲν πλέον ἡμᾶτα ποντοπορεύων,
 ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιόεντα
 γαίης ὑμετέρης· γήθησε δέ μοι φίλον ἦτορ,
 270 δυσκόρῳ· ἥ γὰρ ἔμελλον ἔτι ζυνέσσεσθαι οἷσι
 πολλῇ, τὴν μοι ἐπῴρσε Ποσειδάων ἐνοσίγῃων·
 ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους κατέδῃσε κέλευθα,
 ὥρινεν δὲ θάλασσαν ἀθέρατον· οὐδέ τι κῦμα
 εἶα ἐπὶ σχεδὴς ἀδινὰ στενάχοντα φέρεσθαι.
 275 Τὴν μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδασ'· αὐτὰρ ἐγώ γε
 νηγόμενος τόδε λαῖμα διέτμαγον, ὅρρα με γαίῃ
 ὑμετέρῃ ἐπέλασσε φέρων ἀνέμους τε καὶ ὕδωρ.
 Ἐνθα κέ μ' ἐκβαίνοντα βιήσατο κῦμ' ἐπὶ χέρσου,
 πέτρης πρὸς μεγάλησι βαλὼν καὶ ἀτερπείῳ χώρῳ·
 280 ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον
 ἐς ποταμόν, τῇ δὴ μοι εἰέσατο γῶρος ἀριστος,
 λείος πετράων· καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
 Ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγέρεων· ἐπὶ δ' ἀμβροσίῃ νύξ
 ἦλυθ'· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε Διυπετέος ποταμοῖο
 285 ἐκθάς ἐν θάμνοισι κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ φύλλα
 ἥρυσάμην· ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν.
 Ἐνθα μὲν ἐν φύλλοισι, φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 εὖδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἡῶ καὶ μέσον ἡμαρ·
 δύσετό τ' ἥελιος καὶ με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
 290 Ἀμφιπόλους δ' ἐπὶ θινὶ τεῆς ἐνόησα θυγατρὸς
 παιζούσας, ἐν δ' αὐτῇ ἔην εἰκυία θεῆσιν.
 Τὴν ἰκέτευς· ἥ δ' οὔτι νομήατος ἡμυροπεν ἐσθλοῦ,
 ὥς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα
 ἐρξέμεν· αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀπρᾶδέουσιν.
 295 Ἡ μοι σῖτον ἔδωκεν ἄλις ἡδ' αἰθροα οἶνον,
 καὶ λοῦσ' ἐν ποταμῷ, καὶ μοι τάδε εἴματ' ἔδωκεν.
 Ταῦτά τοι ἀγνύμενός περ ἀληθεῖν κατέλεξα.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβετο φωνήσεν τε·
 ξεῖν, ἥτοι μὲν τοῦτό γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν
 300 παῖς ἐμῇ, οὐνεκά σ' οὔτι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
 ἦγεν ἐς ἡμέτερον· σὺ δ' ἄρα πρῶτην ἰκέτευσας.

Sed me infelicem ad-focum ejus duxit deus
 solum, postquam mihi navem velocem candenti fulmine
 Jupiter percussam diffiderat medio in nigro mari.
 Ibi reliqui quidem omnes periire boni socii :
 at ego, carina ulnis comprehensa navis utrinque-recurvæ,
 novem-diebus ferebar : decima autem me nocte nigra
 insulam ad Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
 habitat pulcris-comis, potens dea; quæ me susceptum
 sedulo amice-tractabat, et alebat, et dicebat se
 facturam immortalem et senii-expertem per-dies omnes :
 sed meum nunquam animum in pectoribus flectebat.
 Illic quidem septem-annos manebam perpetuo, vestes autem
 semper lacrimis rigabam, quas mihi divinas dedit Calypso.
 Sed quum jam octavus mihi revolutus annus venit,
 tum demum me jussit hortans redire,
 Jovis e jussu, sive etiam animus mutatus-est ipsius.
 Jovis vero me in rate multis-vinculis-juncta : multa autem de-
 dit,] panem et vinum suave; et divinas vestes induit :
 ventumque misit innocuumque placidumque.
 Septem et decem autem navigabam dies per-mare-iter-faciens,
 decima-octava vero mihi apparuerunt montes umbrosi
 terræ vestræ; latatum vero est mihi carum cor,
 infelici : certe enim eram adhuc conflictaturus ærumnis
 multis, quas mihi immisit Neptunus terræ-concussor;
 qui mihi-incitatis ventis impeditur iter,
 commovitque mare immensum; neque ullo-pacto me fluctus
 sinebat in rate vehementer ingemiscentem vehi.
 Hanc quidem deinde procella dispersit : atque ego
 natans hanc voraginem emensus-sum, donec me terræ
 vestræ appulit ferens ventusque et aqua.
 Ibi me egredientem allisisset fluctus ad terram,
 petras ad magnas jaciens et ingratum locum :
 sed recedens natavi rursus, donec veni
 ad fluvium, ubi demum mihi visus-est locus opportunissimus,
 lævis petrarum; et receptus ibi-erat a-vento.
 Excidi autem animum-collecturus : ac divina nox
 supervenit : ego autem seorsum ab divinitus-fluente fluvio
 egressus in arbustis dormivi : circumquaque vero folia
 congressi : somnum autem deus immensum in me defudit.
 Ibi quidem in foliis, caro afflictus corde,
 dormiebam per-totam noctem, et ad auroram et meridiem;
 occidebatque sol, et me dulcis somnus dereliquit.
 Ancillas vero in litore tuæ vidi filias
 ludentes : inter eas autem ipsa erat similis deabus.
 Ei supplicavi : illa vero neutiquam a-mente aberrabat bona,
 ut non sperares juniorem obviam-factum
 acturum : semper etenim juniores desipiunt.
 Quæ mihi cibum dedit affatim, et nigrum vinum,
 et lavit in flumine, et mihi has vestes dedit.
 Hæc tibi, tametsi afflictus, ex-vero enarravi.
 Huic autem rursus Alcinous respondit, dixitque :
 hospes, enimvero hoc quidem decens non advertit
 filia mea, quod te neutiquam cum ancillis mulieribus
 duxit in nostram domum : tu vero illi primæ supplicaveras.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 306 ἥρως, μή μοι τοῦνεκ' ἀμύμονα νεῖκεε κούρην· [σεύς.
 ἡ μὲν γάρ με κέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἔπεισθαι·
 ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἔβελον, δέσας αἰσχυρόμενός τε,
 μή πως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισχύσσαιτο ἰδόντι·
 δύς κηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
 310 ξεῖν', οὐ μοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 μομφιδίως κεχολῶσθαι· ἀμείνω δ' αἶσιμα πάντα.
 Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλων,
 τοῖος ἔων, οἷός ἐστι, τὰ τε φρονέων, ἃ τ' ἐγὼ περ,
 παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι,
 αὐθι μένων· οἶκον δέ τ' ἐγὼ καὶ κτήματα δόην,
 315 εἰ κ' ἐθέλων γε μένοις· ἀέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει
 Φαιήκων· μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.
 Πομπῇν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, ὅφρ' εὖ εἰδῆς,
 αὔριον· ἐς τῆμος δὲ σὺ μὲν δεδμημένος ἕκω
 λῆξαι· οἱ δ' ἐλώσι γαλήνην, ὅφρ' ἂν ἴκηαι
 320 πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ πού τοι φίλον ἔστιν·
 εἴ περ καὶ μάλα πολλὸν ἔκαστέρω ἔστ' Εὐβοίης·
 τὴν περ τηλοτάτω φάσ' ἔμμεναι, οἳ μιν ἰδόντο
 λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Ῥαδάμανθυν
 ἦγον, ἐποφόμενον Τίτυον, Γαιήϊον υἱόν·
 325 καὶ μὲν οἱ ἐνθ' ἦλθον, καὶ ἄτερ καμάτοιο τέλεσαν
 ἥματι τῷ αὐτῷ καὶ ἀτήνυσαν οἶκαδ' ὀπίσσω.
 Εἰδῆσαι δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν, ὅσον ἀρισται
 νῆες ἐμαὶ καὶ κούροι ἀναβρίπτειν ἄλα κηδῶ.

ᾧς φάτο· γῆθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 330 εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ζεῦ πάτερ, αἰθ', ὅσα εἶπε, τελευτήσειεν ἅπαντα
 Ἀλκίνοος, τοῦ μὲν κεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν
 ἀσβεστον κλέος εἴη, ἐγὼ δέ κε πατρίδ' ἱκοίμην.

ᾧς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 335 Κέλετο δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἀμφιπόλοισιν
 δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας
 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἵασθαι.
 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
 340 Αὐτὰρ ἐπεὶ στορέσαν πυκινὸν λέχος ἐγχορεύουσαι,
 ὥτρυνον Ὀδυσῆα παριστάμεναι ἐπέεσσιν·

Ὅρσο κίων, ὧ ξεῖνε· πεποιήται δέ τοι εὐνή.
 ᾧς φάν' τῷ δ' ἀσπαστὸν εἰσάτο κοιμηθῆναι.
 ᾧς ὁ μὲν ἐνθα καθεῦδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 345 τρητὸς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπη.
 Ἀλκίνοος δ' ἄρα λέκτο μυχρὶ δόμου ὑψηλοῖο·
 παρὰ δὲ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.

Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses :
 heros, ne mihi ideo eximiam reprehende puellam :
 ipsa enim me jussit cum ancillis subsequi ;
 sed ego nolui, timens reveritusque,
 ne-quæ et tibi animus irasceretur conspicato :
 suspicaces etenim sumus in terra genera hominum.

Huic autem rursus Alcinous respondit, dixitque :
 hospes, non mihi tale in præcordiis carum cor,
 temere ut-irascar : potiora autem mihi sunt honesta omnia.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo,
 talis quum-sis qualis es, eaque sentiens quæ ego et ipse,
 filiiæque meam habere-velles, et meus gener vocari,
 hic manens ; domum autem ego et bona darem,
 si modo volens maneres, invitum vero te nemo detinebit
 Phæacum : ne hoc gratum Jovi patri sit.

Deductionem vero in hoc tempus ego constituam, ut bene
 scias,] crastinum ; tum-diu autem tu quidem domitus somno
 decumbes ; illi vero remigabunt per-tranquillum, donec per-
 veneris] in-patriam tuam, et domum, et sicubi tibi gratum sit,
 etiam si valde multo longius abait quam-Eubœa :
 eam quidem longissime aiunt abesse, qui eam viderunt
 civium nostrorum, quando flavum Rhadamanthum
 duxerunt, invisurum Tityum, Terræ filium :
 atque illi quidem illuc venere, et absque labore perfecerunt
 iter die eodem, et finierunt domum retro venientes.
 Cognosces vero et ipse in mente, quam optimæ
 naves meæ et juvenes ad-torquendum mare gubernaculo.

Sic dixit, gavisus est autem audens divinus Ulysses :
 precansque deinde ait, verbumque dixit et elocutus est :

Jupiter pater, utinam, quæcunque dixit, perficeret omnia
 Alcinous : cujus quidem per almam terram
 immortalis gloria esset ; ego autem in-patriam pervenirem.

Sic illi quidem talia ad se-invicem loquebantur.
 Jussit autem Arete candidas-ulas-habens ancillas
 cubilia sub porticu ponere, et stragula pulcra
 purpurea injicere, insternereque desuper tapetas,
 lænasque imponere villosas, superne ut-indueretur.
 Illæ vero iverunt ex ædibus, facem in manibus tenentes.
 Ac postquam straverant densum lectum accelerantes,
 hortabantur Ulyssem adstantes verbis :

Surge decubiturus, o hospes : paratus vero est tibi lectus.
 Sic dixerunt : huic vero gratum visum est dormire.
 Sic is quidem ibi dormiebat, audens divinus Ulysses,
 tornatis in lectis, sub porticu personante.
 Alcinous vero decubuit in-penetrati domus excelsæ ;
 juxta vero uxor regina lectum paravit et cubile.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

ODYSSEÆ VIII.

Ὀδυσσέως σύστασις πρὸς Φαίακας.

Ulyssis conciliatio cum Phæacibus.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὦρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἂν δ' ἄρα Διογενὴς ὦρτο πτολίπορθος Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνῃ ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
 5 Φαιήκων ἀγορήνδ', ἥ σπιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο.
 Ἐλθόντες δὲ κάθισαν ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν
 πλησίον· ἥ δ' ἀνὰ στυγερὴν Παλλὰς Ἀθήνη,
 εἰδομένη κήρυκι δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
 νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιώσα·
 10 καὶ ῥα ἐκάστω φῶτι παρισταμένη φάτο μῦθον·
 Δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 εἰς ἀγορὴν ἵναι, ὅφρα ξεινοῖο πύθησθε,
 ὅς νένον Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἔκτο δῶμα,
 πόντον ἐπιπαραγγεῖς, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.
 15 Ὡς εἰποῦσ' ὅτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Καρπαλίμως δ' ἔμπληντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἔδραι
 ἀγορμένων· πολλοὶ δ' ἄρα θηήσαντο ἰδόντες
 υἱὸν Λαέρταο δαΐφρονος. Τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη
 θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις·
 20 καὶ μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι,
 ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεςσι γένοιτο,
 δεινὸς τ' αἰδοῖός τε, καὶ ἐκτελέσειεν αἰθλοῦς
 πολλοὺς, τοὺς Φαίηκας ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ῥ' ἡγερθεὶν δημηγέρες τ' ἐγένοντο,
 25 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὅφρ' εἰπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ξεινὸς ὅδ', οὐκ οἶδ' ὅστις, ἀλώμενος ἔκτ' ἐμὸν δῶμ,
 ἧς πρὸς θείων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων·
 30 πομπὴν δ' ὀτρύνει καὶ λίσσεται ἐμπεδον εἶναι.
 Ἡμεῖς δ' ὥς τὸ πάρος περ ἐποτρυνόμεθα πομπήν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅστις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἔκηται,
 ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει εἴνεκα πομπῆς.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλα δίκην
 35 πρωτόπλοον· κούρω δὲ δύο καὶ πεντήκοντα
 κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσιν ἄριστοι.
 Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἑρετμὰ
 ἔκχητ'· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα,
 ἡμέτερόνδ' ἐλθόντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέω·
 40 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 σκηπτούχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δῶματα καλὰ
 ἔρχεσθ', ὅφρα ξεινὸν ἐνὶ μεγάροισι φιλέωμεν·
 μὴδέ τις ἀρνεῖσθω· καλέσασθε δὲ θεῖον αἰδὼν,
 Διμώδοκον τῷ γάρ ῥα θεὸς πέρι δῶκεν αἰοδῆν,
 45 τέρπειν, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν αἰεῖδεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 σκηπτούχοι· κήρυξ δὲ μετώχετο θεῖον αἰδὼν.
 Κούρω δὲ κρινέντε δύο καὶ πεντήκοντα
 βήτην, ὥς ἐκέλευσ', ἐπὶ οἶν' ἄλλος ἀτραγέτοιο.

Quando vero mane genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto sacra vis Alcinoi;
 surrexit porro divinus urbium-eversor Ulysses.
 Illis vero præibat sacra vis Alcinoi
 Phæacum ad-concionem, quæ ipsi apud naves constituta erat.
 Ingressi autem considebant in politis lapidibus
 prope invicem : sed per urbem obibat Pallas Minerva,
 assimilans se præconi prudentis Alcinoi,
 reditum Ulyssi magnanimo meditans :
 atque unicuique viro astans dixit verbum :
 Huc age, Phæacum ductores et principes,
 ad concionem ite, ut de-hospite audiat, qui recens Alcinoi prudentis venit domum,
 ponto pererrato, corpore immortalibus similis.

Sic locuta, incitavit robur et animum uniuscujusque.
 Cito vero implebantur hominibus foraque et sedilia
 congregatis : multi vero admirati sunt conspicati
 filium Laertæ prudentem. In eum vero Minerva
 divinam defudit gratiam, in-caputque et humeros;
 et ipsum proceriorem et crassiorem reddidit aspectu,
 ut Phæacibus gratus omnibus fieret,
 gravisque et venerabilis, et ut perficeret certamina
 multa, quibus Phæaces experiebantur Ulyssem.
 Ac postquam convenerant, unaque-congregati erant,
 inter-eos Alcinoi concionatus est et dixit :

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
 Hospes hic, nescio quis, errans venit meam domum,
 sive ab orientalibus, sive occidentalibus hominibus;
 deductionemque flagitat et precatur ratam esse.
 Nos vero, ut antea quidem, maturemus deductionem.
 Neque enim quisquam alius, quicunque meam domum per-
 venerit,] : hic lugens diu manet propter deductionem.
 Sed age, navem nigram deducamus in mare divinum
 recentem : juvenes autem duo et quinquaginta
 eligantur per populum, quicunque pridem sunt optimi.
 Ligatis autem bene omnes ad transtra remis
 exite : ac deinde subitum apparate convivium,
 ad-nostram domum profecti ; ego autem laute omnibus præ-
 bebo.] Juvenibus quidem hæc præcipio : at ceteri
 sceptrigeri reges meam ad domum pulcram
 veniat, ut hospitem in ædibus amice-excipiamus ;
 neu quis recuset : advocate vero divinum cantorem,
 Demodocum : huic etenim deus excellenter dedit cantum,
 ut oblectet quandocumque animus eum impellit ad-canen-
 dum.] Sic igitur locutus prævit ; ac simul sequebantur
 sceptrigeri : præco autem arcessebat divinum cantorem.
 Juvenes vero electi duo et quinquaginta
 iverunt, ut præceperat Alcinoi, ad litus maris infructuosi.

60 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
νῆα μὲν οἶγε μέλαιναν ἄλος βένθοσδε ἔρυσσαν·
ἐν δ' ἱστὸν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ,
ἡρτύναντο δ' ἔρετμά τροποῖς ἐν δερματίνοισιν,
πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνὰ θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν.
65 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνῃ ὕρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα
βάν β' ἱμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
Πλῆντο δ' ἄρ' αἰθουσαί τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.
[ἀγορμένων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι ἠδὲ παλαιοί.]
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἴερευσε,
66 ὅκτα δ' ἀργιόδοντας ὕας, δύο δ' εἰλίποδας βοῦς·
τοὺς δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον τετύκοντό τε δαῖτε ἔρατεινῇν.
Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, ἄγων ἐρίηρον αἰοδόν,
τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθὸν τε κακὸν τε·
ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν αἰοδῇν.
67 Τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον
μέσσω δαιτυμόνων πρὸς κίονα μακρὸν ῥέισας·
καὶ δ' ἐκ πασσαλόφει κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν,
αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλέσθαι
κῆρυξ· πὰρ δ' ἐτίθει κάνεον καλὴν τε τράπεζαν,
70 πὰρ δὲ δέπας οἶνοιο, πτεῖν δτε θυμὸς ἀνώγει.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Μοῦσ' ἄρ' αἰοδὸν ἀνῆκεν αἰεδόμεναι κλέα ἀνδρῶν,
οἴμης, τῆς τότε ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανεν·
75 νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Πηλεΐδου Ἀχιλλῆος,
ὥς ποτε δηρίσαντο θεῶν ἐν δαίτῃ θαλεῇ
ἐκπάγλως ἐπέεσσιν· ἀναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
γαῖρε νόῳ, δτ' ἀρίστοι Ἀχαιῶν δηριόωντο.
Ὡς γάρ οἱ χρεῖων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
80 Πυθοὶ ἐν ἡγαθέῃ, ὅθ' ὑπέρβη λαῖνον οὐδὸν
χρησόμενος· τότε γὰρ βα κινύδετο πῆματος ἀρχὴ
Τρῳαί τε καὶ Δαναοῖσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς. [σεῦς
Ταῦτ' ἄρ' αἰοδὸς αἶδε περικλυτὰς· αὐτὰρ Ὀδυσ-
πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔλων χερσὶ στίβαρῃσιν
85 κάκ κεφαλῆς εἵρυσσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα·
αἶδετο γὰρ Φαίηκας ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων.
Ἦτοι δτε λήξειεν αἰδῶν θεῖος αἰοδὸς,
δάκρυ' ὁμοζάμενος κεφαλῆς ἀπο φᾶρος ἔλεσκεν
καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἔλων σπείσασκε θεοῖσιν.
90 Αὐτὰρ δτ' ἂψ ἀρχοίτο, καὶ δτρύνειαν αἰδεῖν
Φαίηκων οἱ ἀρίστοι· ἐπεὶ τέρπον' ἐπέεσσιν·
ἂψ Ὀδυσσεὺς κατὰ χρᾶτα καλυψάμενος γοάσκειν.
Ἔνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
Ἀλκίνοος δέ μιν οἷος ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησεν,
95 ἥμενος ἄγχι αὐτοῦ· βαρὺ δὲ στενάχοντος ἤκουσεν.
Αἶψα δὲ Φαίηκεσσι φιληρέτμοισι μετηῖδα·
Κέκλυτε, Φαίηκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
ἤδη μὲν δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν εἰσῆς
φόρμιγγός θ', ἥ δαιτὶ συνήρορ ἔστι θαλεῇ·
100 νῦν δ' ἐξέλθωμεν καὶ ἀέθλων περὶρῶμεν
πάντων· ὥς χ' ὁ ξείνος ἐνίσπη οἷσι φίλοισιν
οἴκαδε νοστήσας, ὅσπον περιγινώμεθ' ἄλλων
πῦς τε παλαισιουσὴν τε καὶ ἄλυσιν ἠδὲ πῶδεσιν.

Ac postquam ad navem devenerant ac mare,
navem quidem ipsi nigram maris in-profundum deduxere:
imposueruntque malum, et vela navi nigræ,
aplaruntque remos vinculis in coriaceis,
omnia rite; atque vela alba expanderunt.
Alte vero in humido ipsam stiterunt: ac postea
perfecti-sunt ire Alcinoi prudentis ad magnam domum.
Implebantur autem porticusque, et septa, et domus viris.
[congregatis: multi vero erant juvenes ac senes.]
Illis vero Alcinoos duodecim oves mactavit,
octoque albis-dentibus sues, duosque pedes-trahentes boves.
quos excoriarunt curaruntque pararuntque epulas gratas.
Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem:
quem eximie Musa dilexit, et dedit bonumque malumque:
oculis quidem privavit, dedit autem dulcem cantum.
Huic vero inde Pontonous posuit sedem argenteis-clavis-dis-
tinctam, in-medio convivarum, columnæ longæ acclinans:
et e paxillo suspendit citharam argutam,
ipsius supra caput, et monuit, *quomodo* manibus prehendam,
præco; juxtaque ponebat canistrum, pulcrumque mensam,
juxta etiam poculum vini, ut-hiberet, quando animus juberet.
Illi vero ad cibos paratos appositos manus extenderunt.
Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
Musa jam cantorem excitavit, ut-caneret laudes virorum,
e-cantione, cujus tunc utique gloria ad-cælum latum pervenit.
contentionem Ulyssis ac Pelidæ Achilles,
ut quondam contenderunt, deorum in convivio celebri,
acribus verbis: rex autem virorum Agamemno
gaudebat animo, quum optimi Achivorum contenderent.
Sic enim ei vaticinans prædixerat Phœbus Apollo
Pytho in divina, quando supergressus-est lapideum limen
oraculum-petiturus: tunc enim devolvebatur mali principium
Trojanisque et Danais, Jovis magni propter consilia.
Hæc igitur cantor cantabat inclytus: at Ulysses
purpuream magnam vestem prehensam manibus robustis,
super caput traxit, obtegitque pulcrum faciem:
verecundabatur enim Phæacas, sub superciliis lacrimas stil-
lans.] Verum quando desierit canere divinus cantor,
lacrimis abstersis, a capite vestem demebat,
et poculo duplici sumto, libabat diis.
Sed quando rursus incipiebat, et hortabantur *eum*, ut can-
ret,] Phæacum optimates: quippe oblectabantur *illius* car-
minibus:] rursus Ulysses, capite obvoluto, flebat.
Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas stillans,
Alcinoos vero ipsum solus animadvertit et observavit.
sedens prope ipsum; graviter autem suspirantem audivit.
Continuo vero inter-Phæacas remigii-studiosos loquebatur:
Audite, Phæacum ductores atque principes:
jam quidem convivio saturavimus animum æquo
citharaque, quæ convivio comes est lauto:
nunc vero exeamus, et certamina experiamur
omnia; ut hospes narret suis amicis,
domum reversus, quantum superemus alios
pugillatque, luctaque, et saltu, atque cursu.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο.
 105 Κἀδ' ὃ ἐκ πασσαλόφῃ κρέμασεν φόρμιγγα λίγεια,
 Δημοδόκου δ' ἔλε χεῖρα καὶ ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο
 κῆρυξ· ἦρχε δὲ τῷ αὐτῇ ὁδῶν, ἦνπερ οἱ ἄλλοι
 Φαιήκων οἱ ἀρίστοι, ἀέθλια θαυμανέοντες.
 Βὰν δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν, ἅμα δ' ἔσπετο πούλυς δμῖλος,
 110 μυρίοι· ἂν δ' ἴσαντο νέοι πολλοὶ τε καὶ ἑσθλοί.
 Ὀρτο μὲν Ἀκρόνέως τε καὶ Ὠκύαλος καὶ Ἐλατρεὺς,
 Ναυτεὺς τε Πρυμνεὺς τε καὶ Ἀγχιάλος καὶ Ἐρετμεὺς,
 Ποντεὺς τε Πρωεὺς τε, Θόων, Ἀναβησίνεως τε,
 Ἀμφιάλος θ', υἱὸς Πολυνύχου Τεκτονίδας·
 115 ἂν δὲ καὶ Εὐρύαλος, βροτολογίῳ ἴσος Ἀρηϊ,
 Ναυβολίδης θ', δὲ ἀρίστος ἦν εἰδὸς τε δέμας τε
 πάντων Φαιήκων μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα,
 ἂν δ' ἔσταν τρεῖς παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 Λαοδάμας θ' Ἀλῖός τε καὶ Ἀντίθεος Κλυτόνηος·
 120 οἱ δὲ τοὶ πρῶτον μὲν ἐπερήσαντο πόδεσσιν.
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· οἱ δ' ἅμα πάντες
 καρπαλίμως ἐπέτοντο κνίσοντες πεδίοιο.
 Τῶν δὲ θέειν ὄχ' ἀρίστος ἦν Κλυτόνηος ἀμύμων·
 δσσον τ' ἐν νειῷ οὐρον πέλει ἡμιονοῖν,
 125 τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἴκθ', οἱ δ' ἔλιποντο.
 Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς πεύρησαντο·
 τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους.
 Ἄλματι δ' Ἀμφιάλος πάντων προφερέστατος ἦεν·
 δίσκῳ δ' αὖ πάντων πολλὸν φέρτατος ἦεν Ἐλατρεὺς·
 130 πῦξ δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοις,
 τοῖς ἄρα Λαοδάμας μετέφη παῖς Ἀλκινόοιο·
 Δεῦτε, φίλοι, τὸν ξείνον ἐρώμεθα, εἴ τιν' ἀέθλον
 οἶδέ τε καὶ δεδάηκε· φυῆν γε μὲν οὐ κακὸς ἔστιν,
 135 μηρούς τε κνήμας τε καὶ ἄμφω χεῖρας ὑπερθεῖν
 αὐχένα τε στήθεσιν μέγα τε σθένος· οὐδέ τι ἥβης
 δεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέρρηκται πολέεσσιν.
 Οὐ γὰρ ἐγώ γε τί φημι κακώτερον ἄλλο θαλάσσης
 ἄνδρα τε συγγεῦναι, εἰ καὶ μάλα καρτερός εἴη.
 140 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
 Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν εἴπεις.
 Αὐτὸς νῦν προκαλέσσαι ἴων καὶ πέφραδε μῦθον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσ' ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο,
 στῇ ῥ' ἐς μέσσον ἴων καὶ Ὀδυσεῖα προσεείπεν·
 145 Δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ, ξεῖνε πάτερ, πείρησαι ἀέθλων,
 εἴ τινα που δεδάηκας· εἰκοι δέ σ' ἴδμεν ἀέθλους.
 Οὐ μὲν γὰρ μείζον κλέος ἀνέρος ὄφρα κεν ᾔσιν,
 ἢ ὃ τι ποσσὶν τε ῥέξει καὶ χερσὶν ἔῃσιν.
 Ἄλλ' ἄγε, πείρησαι, σκέδασον δ' ἄπὸ κήδεα θυμοῦ·
 150 σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται, ἀλλὰ τοι ἤδη
 νηὺς τε κατεΐρυσται, καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες; [σεύς·
 κήδεά μοι καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶν ἦπερ ἀέθλοι,
 155 ὧς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ ἔπαθον καὶ πολλὰ ἐμόγησα·
 νῦν δὲ μεθ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ νόστοιο χαρίζων
 ἔμαι, λισσόμενος βασιλῆά τε πάντα τε δῆμον.

Sic igitur locutus, praeivit; illi vero una secuti sunt.
 Atque e paxillo suspendit citharam argutam,
 Demodocum vero prehendit manu, et eduxit ex aedibus
 praeco; praebat autem ei eandem viam, quam et alii
 Phaeacum optimates *iverant*, certamina admiraturi.
 Profecti sunt autem ire ad forum, simulque sequebatur multa
 turba,] innumeri; ac surgebant juvenes multique et fortes.
 Surrexit quidem Acronaeosque, et Ocyalus, et Elatreus,
 Nauteusque, Prymneusque, et Anchialus, et Eretheus,
 Ponteusque, Proreusque, Thoon, Anabesineosque,
 Amphialusque, filius Polynei Tectonidae:
 surrexit etiam Euryalus, homicide similis Marti,
 Naubolidesque, qui optimus erat specieque corporeque
 omnium Phaeacum, post egregium Laodamantem:
 surrexerunt porro tres filii eximii Alcinoi,
 Laodamasque, Haliusque, et deo-par Clytoneus.
 Hi vero primum quidem periculum-fecerunt pedibus.
 Eis autem a carceribus extensus-erat cursus; ac simul omnes
 celeriter volabant pulverem-excitantes per-campum.
 Horum autem currendo longe optimus erat Clytoneus eximius:
 quantumque in novali spatium est mularum-duarum,
 tantum praecurrens ad-cives venit; illi vero relictis sunt.
 Alii autem luctae molestae periculum-fecerunt:
 in hac vero Euryalus vicit omnes optimos.
 Saltu autem Amphialus omnium eminentissimus erat:
 disco rursus omnium praestantissimus erat Elatreus:
 pugilatu denique Laodamas, eximius filius Alcinoi.
 Ac postquam omnes oblectarant animum certaminibus,
 inter-eos jam Laodamas locutus-est, filius Alcinoi:
 Agite, amici, hospitem rogemus, si quod certamen
 novitque et didicit: habitu-corporis quidem non malus est,
 femoribusque, et cruribus, et ambabus manibus superne,
 cerviceque firma, magnoque robore: nec vigore-juvenili
 caret; at malis confractus-est multis.
 Non enim equidem aliquid existimo pejus aliud *esse* mari
 ad-hominem confringendum, etiam si valde fortis sit.
 Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:
 Laodama, sane hoc verbum recte dixisti.
 Ipse nunc *eum* provoca profectus, et admone sermone.
 Ac postquam hoc audivit strenuus filius Alcinoi,
 stetit in medium progressus, et Ulyssem allocutus-est:
 Huc age etiam tu, hospes pater, periculum-fac certaminum,
 si quod forte didicisti; par vero est, te scire certamina.
 Non enim major gloria hominis, quoad fuerit,
 quam quod pedibus strenue-agat et manibus suis.
 Verum age, fac-periculum; pelle autem maerstitium ab animo:
 tibi vero profectio non-amplius diu aberit, sed tibi jam
 navisque deducta-est, et parati sunt socii.
 Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
 Laodama, quid me haec jubetis, lacessentes?
 dolores mihi etiam magis in animo *sunt* quam certamina;
 qui antea quidem valde multa passus-sum, et multa pertuli;
 nunc vero in vestro consensu reditus indigena
 sedeo, precans regemque omni-que populum.

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμειβέτο νεϊκέσ' τ' ἀντὶν·
 οὐ γάρ σ' οὐδὲ, ξεῖνε, δαήμονι φῶτι ἐίσκω
 100 ἀθλων, οἳά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται·
 ἀλλὰ τῷ, θεῷ ἅμα νηὶ πολυκληΐδι θαμίζων,
 ἀρχὸς ναυτῶων, οἷτε πρηκτῆρες ἔασιν,
 φόρτου τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ᾗσιν ὁδῶων
 κερδέων θ' ἀρπαλέων· οὐδ' ἀθλητῆρι ἔοικας.
 105 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ξεῖν, οὐ καλὸν εἵπες· ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. [σεύς
 Οὕτως οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν
 ἀνδράσιν οὔτε φυτῇ οὔτ' ἄρ' φρένας οὔτ' ἀγορητῶν.
 Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ,
 170 ἀλλὰ θεὸς μορφήν ἔπεισι στέφει· οἱ δέ τ' ἐξ αὐτὸν
 τερπόμενοι λεύσσουσιν· ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
 αἰδοῖ μελιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγορεύουσιν·
 ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστῃ θεὸν ὡς εἰσροῶσιν.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν
 175 ἀλλ' οὐ οἰ χάρις ἀμφιπεριστεφέτα· ἐπέεσσιν.
 Ὡς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπέες, οὐδέ κεν ἄλλως
 οὐδὲ θεὸς τεύξει· νόον δ' ἀποφωλῖος ἔσσι.
 Ὀρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν
 εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον· ἐγὼ δ' οὐ νῆϊς ἀέθλων,
 180 ὡς σύγε μυθεῖται, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν οἶω
 ἔμμεναι, ὅφρ' ἤβῃ τε πεποῖθα χερσὶ τ' ἐμῇσιν.
 Νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἀλγεσὶ πολλὰ γὰρ ἔτλην,
 ἀνδρῶν τε πολέμους ἀλεγμένα τε κύματα πείρων.
 Ἀλλὰ καὶ ὡς κακὰ πολλὰ παθὼν περήσομαι· ἀέθλων·
 185 θυμοδακτῆς γὰρ μῦθος· ἐπώτρυνας δέ με εἰπῶν.
 Ἦ ῥα καὶ αὐτῷ φέροι ἀναίξας λάβε δίσκον
 μέλizon καὶ πᾶχενον, στιβαρότερον οὐκ ὀλίγον περ,
 ἢ οἷω Φαίηκας ἐδίσκεον ἀλλήλοισιν.
 Τὸν ῥα περιστρέψας ἤκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός·
 190 βόμβησεν δὲ λίθος· κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ
 Φαίηκας δολιχῆρετμοι, ναυσάκλυτοι ἄνδρες,
 λαὸς ὑπὸ ῥιπτῆς· ὁ δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντα,
 ῥίμφα θεῶν ἀπὸ χειρός· ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη,
 ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα· ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 195 Καὶ κ' ἀλαός τοι, ξεῖνε, διακρίνει τὸ σῆμα
 ἀμφοφῶν· ἐπεὶ οὔτι μαιμειγμένον ἔστιν ὁμίλῳ,
 ἀλλὰ πολλὸ πρῶτον· σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἀέθλων·
 οὔτις Φαίηκων τόνγ' ἔεται οὐδ' ὑπερήσει.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 200 χαίρων οὔνεχ'· ἑταῖρον ἐνθάδε λεύσσει· ἐν ἀγῶνι.
 Καὶ τότε κουρότερον μετεφώνεε Φαίηκεσσιν·
 Τούτων νῦν ἀφίκεσθε, νέοι· τάχα δ' ὕστερον ἄλλον
 ἔσειν ἢ τοσοῦτον οἴομαι ἢ ἔτι μᾶλλον.
 Τῶν δ' ἄλλων θνητὰ κρηδία θυμὸς τε κελεύει,
 205 δεῦρ' ἄγε, περηθῆτω, ἐπεὶ μ' ἐχολώσατε λίην,
 ἢ πῶς ἤε πάλῃ ἢ καὶ ποσὶν, οὔτι μεγαίρω,
 πάντων Φαίηκων πλήν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος.
 Ξεῖνος γάρ μοι δδ' ἔστι· τίς ἂν φιλέοιτο μάχοιτο;
 ἄφρων δὲ κείνός γε καὶ οὐτιδανὸς πέλει ἀνὴρ,
 210 ὅστις ξεινοδόκῳ ἐρίδα προέρεται ἀέθλων,
 δῆμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ· ἔο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει.

Huic vero rursus Euryalus respondit, objurgavitque palam :
 non enim te, hospes, perito viro assimilo
 certaminum, qualia utique multa inter homines sunt ;
 sed illi, qui navem multis-transstris-instructam frequentans,
 princeps nautarum, qui quidem negotiatores sunt,
 onerisque memor, et inspector sit mercium,
 lucrique rapt-acquisiti ; neque athletæ similis-es.

Illum autem torve intuitus affatus-est ingeniosus Ulysses :
 hospes, non honeste dixisti ; protervo viro similis-es.
 Ita non omnibus dii amabilia munera donant
 hominibus, nec formam, nec ingenium, nec eloquentiam.
 Alius etenim specie deterior est vir,
 at deus formam verbis (*eloquentia*) ornat : alii vero in ipsum
 oblectati spectant : hic autem secure loquitur
 modestia cum suavi, eminetque-inter congregatos ;
 incendentemque eum per urbem, deum veluti, aspiciunt.
 Alius vero rursus forma quidem similis immortalibus :
 verum haud ei gratia circum-affunditur sermonibus.
 Sic et tibi species quidem per decora, neque aliter
 ne deus quidem fingeret ; mente vero rudis es.
 Irritasti mihi animum in præcordiis caris,
 locutus non decenter : ego vero non ignarus sum certaminum,
 ut tute fabularia, verum inter primos puto
 fuisse me, donec juvenia fretus-fui, manibusque meis.
 Nunc vero teneor ærumna et doloribus : multa enim passus-
 sum,] viro-umque bella, sævosque fluctus penetrans.
 Sed etiam sic, mala multa passus, periculum-faciam certami-
 num ;] mordax enim sermo tuus ; impulisti autem me, locutus.

Dixit, et cum-ipsa veste impetu-facto prehendit discum
 majorem et crassum, gravioremque non paulo quidem,
 quam quali Phæaces ludebant inter-se.
 Hunc utique circumrotatum misit valida e manu :
 insonuit vero lapis ; inclinaverunt autem se ad terram
 Phæaces longis-remis-utentes, navigatione-celebres viri,
 lapidis ab impetu : is vero supervolavit signa omnia (*jactum
 ceterorum*),] rapide ruens a manu : posuit vero signa Minerva,
 viro corpus assimilata ; verbumque dixit, et elocuta-est ?

Etenim cæcus tibi, hospes, distinxerit signum
 palpalando ; quandoquidem neutiquam mixtum-est multitudini,
 sed est longe primum : tu vero confide hoc quidem in-certa-
 mine :] nullus Phæacum ad-hoc perveniet nec transmittet.

Sic dixit, lætatus-est vero audens divinus Ulysses,
 gaudens quod socium benignum videret in circo.

Et tunc levius allocutus-est Phæacas :

Hunc nunc assequimini, juvenes ; brevi autem denuo alium
 me missurum-esse aut tantum puto, aut adhuc longius.
 E-ceteris vero, quemcunque cor animusque jubet ;
 huc age, periculum-faciat, quoniam me irritastis valde,
 aut pugilatu, aut lucta, aut etiam cursu, nihil recuso,
 ex-omnibus Phæacibus, præter ipsum Laodamantem.
 Hospes enim mihi ille est ; quis cum-amico-excipiente pugna-
 verit ?] insipiens vero ille et nullius-preiū est vir,
 quicunque cum-hospite contentionem proferat certaminum,
 populo in alieno ; sui vero ipsius omnia clauda-reddidit.

- Τῶν δ' ἄλλων οὐ πέρ τιν' ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω,
ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν καὶ πειρηθήμεναι ἄντην.
Πάντα γάρ οὐ κακὸς εἰμι, μετ' ἀνδράσιν ὅσοι ἀεθλοί.
215 Εὐ μὲν τὸξον οἶδα εὖζοον ἀμπαφάασθαι
πρωῖτὸς κ' ἀνδρα βάλοιμι, δίστευσας ἐν δηλῶ
ἀνδρῶν δυκεμένων· εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι
ἄγχι παρασταῖεν καὶ τοῖς αἰσίοις φωνῶν.
Οἷος δὲ με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ,
220 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτε τοῖς αἰσίοις Ἀχαιοί·
τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολὺ προπεριέστερον εἶναι,
ὅσοι νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες.
Ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐρίζεμεν οὐκ ἐβελήσω
οὐδ' Ἡρακλῆϊ, οὐτ' Εὐρύτῳ Οἰχαλῆϊ,
225 οἷ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων·
τῷ ῥα καὶ αἰψ' ἔθανεν μέγας Εὐρύτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας
ἔκτε· ἐνὶ μεγάροισιν χολώσμενος γὰρ Ἀπόλλων
ἔκτανεν, οὐνεκά μιν προκαλίζετο τοῖς αἰσίοις.
Δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις οἷστυ.
230 Οἷοισιν δεῖδοικα ποσὶν μή τις με παρέλθῃ
Φαιήκων· λίην γὰρ ἀεικελίως ἔδαμάσθην
κύμασιν ἐν πολλοῖς· ἐπεὶ οὐ κοιμῶμαι κατὰ νῆα
ἦεν ἐπηγετανός· τῷ μοι φίλα γυῖα λελυταί.
Ὡς ἔραβ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
235 Ἀλκίνοος δὲ μιν οἷος ἀμειδόμενος προσέειπεν·
Ἐεῖν, ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,
ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαίνεμεν, ἥ τοι ὀπηδεῖ,
χωόμενος ὅτι σ' οὗτος ἀνὴρ ἐν ἀγῶνι παραστάς
νεῖκεσεν· ὥς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὐτίς ὄνοιτο,
240 ὅς τις ἐπίστατο ἥσι φρεσὶν ἄρτια βάλλειν·
ἀλλ' ἄγε, νῦν ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὅφρα καὶ ἄλλω
εἵπῃς ἡρώων, ὅτε κεν σοῖς ἐν μεγάροισιν
δαινύῃ παρὰ σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσσιν,
ἡμετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, οἷα καὶ ἡμῖν
245 Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησι διαμπερές ἐξέτι πατρῶν.
Οὐ γὰρ πυγμαῖοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαιστοί,
ἀλλὰ ποσὶ κραιπνῶς θέομεν καὶ νηυσὶν ἄριστοι·
αἰεὶ δ' ἡμῖν ὁκίς τε φίλῃ κίθαρίς τε χοροὶ τε,
εἰματὰ τ' ἐζημιόθ' ἱεστρά τε θερμὰ καὶ εὐναί.
250 Ἄλλ' ἄγε, Φαιήκων βητάρμονες, ὅσοι ἄριστοι,
παίσατε· ὥς γ' ὁ ξείνος ἐνίσπη οἷσι φίλοισιν,
οἷαδε νοστήσας, ὅσων περιγιγνόμεθ' ἄλλων
ναυτιλῇ καὶ ποσσὶ καὶ ὀρχηστῇ καὶ αἰδοῇ.
Δημοδόκῳ δὲ τις αἶψα κίων φόρμιγγα λίγειαν
255 οἷσέτω, ἥ που κεῖται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.
Ὡς ἔρατ'· Ἀλκίνοος θεοεικέλος ὥρτο δὲ κῆρυξ,
οἷσων φόρμιγγα γλαφυρὴν δόμου ἐκ βασιλῆος.
Αἰσυμνήται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέστησαν
δήμιοι, οἱ κατ' ἀγῶνας εὐπρόσσεσκον ἕκαστα·
260 λείναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὐρύναν ἀγῶνα.
Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων φόρμιγγα λίγειαν
Δημοδόκῳ· ὃ δ' ἔπειτα κ' ἐς μέσον ἀμφὶ δὲ κούροι
πρωθῆναι ἴσταντο, δαήμενες ὀρχηθμοῖο·
πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσὶν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
265 μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ.

Ceterorum autem haudquaquam ullum rejicio, nec despicio;
sed volo cognoscere et periculum-facere palam.

In-omnibus enim non ignavus sum, inter homines quotquot
certamina sunt.] Bene quidem arcum novi perpolitum tracta-
re:] primus virum contingerem, sagitta-missa in turba
virorum infestorum: etiam si valde multi socii
juxta astarent, et sagittas-mitterent in-viros.

Solus vero me Philoctetes vincebat arcu,
populo in Trojanorum, quando arcum-tendebamus Achivi;
ceteris vero me alio longe præstantiorem esse,
quotquot nunc mortales sunt in terra panem edentes.

Cum-viris autem priscis contendere nolo,
neque cum-Hercule, neque cum-Euryto Cæchaliensi;
qui etiam cum-immortalibus contendebant de arcuum-peritia:
ideo etiam subito mortuus-est magnus Eurytus, neque ad sene-
ctutem] pervenit in ædibus; iratus enim cum Apollo
occidit, quia ipsum provocarat ad-arcum-tendendum.

Hasta vero jaculor, quantum non alius quisquam sagitta.

Solis timeo pedibus, ne quis me superet

Phæacum: in nimis enim improbe promittit-sum
fluctibus in multis; quoniam non commeatus apud navim
erat perpetuus; ideo mihi cara membra soluta-sunt.

Sic dixit; illi vero omnes obmutuerunt silentio:

Alcinous autem ipsum solus respondens allocutus-est:

Hospes, quandoquidem non ingrata inter nos hæc concio-
naris,] sed vis virtutem tuam ostendere, quæ te comitatur,
iratus, quod te hic vir in certamine astans
objurgavit; ut tuam virtutem mortalis nullus vituperaret,
quicumque norit sua mente idonea loqui:

verum age, nunc meum intellige sermonem, ut etiam alii
dicas heroum, quando tuis in ædibus

epuleris apud tuamque uxorem et tuos liberos,

nostræ virtutis recordatus, qualia etiam nobis

Jupiter opera præbuit perpetuo jam-inde a-majoribus.

Non enim pugiles sumus inclyti, nec luctatores,
sed pedibus celeriter currimus, et navibus optimi sumus:

semper autem nobis conviviumque gratum, citharaque, cho-
rique,] vestesque mutatoriae, lavacraque calida, et cubilia.

Verum age, Phæacum saltatores, quotquot optimi,

ludite; ut hospes dicat suis amicis,

domum reversus, quantum superemus alios

rei-nauticæ-peritia, et pedibus, et saltatione, et cantu.

Demodoco vero aliquis statim profectus citharam argutam
afferat, quæ alicubi jacet in nostris ædibus.

Sic dixit Alcinous deo-similis: surrexit autem præco,
allaturus citharam cavam e domo regis.

Moderatores autem ludorum lecti novem omnes surrexere,
publici, qui in certaminibus ordinabant singula:

complanarunt autem aream, pulcrumque dilatarunt circum.
Præco vero prope venit, ferens citharam argutam

Demodoco; is autem deinde ivit in medium: circum vero ju-
venes] primum-pubescentes stabant, periti saltationis:

quatiebant vero circum divinum pedibus: at Ulysses
mirationes admirabatur pedum, stupecebatque animo.

Αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖδεν,
 ἄμφ' Ἄρεος φιλότῃτος ἔϋστερᾶνου τ' Ἀφροδίτης
 ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἥφαιστοιο δόμοισιν
 λάθρῃ· πολλὰ δ' ἔδωκε, λέγος δ' ἥσχυε καὶ εὐνήν
 270 Ἥφαιστοιο ἀνακτος· ἄφρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν
 Ἥλιος, δ' σφ' ἐνόησε μιγῆζομένους φιλότῃτι.
 Ἥφαιστος δ' ὡς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἄκουσεν,
 βῆ β' ἱμεν ἐς χαλκεῖνα, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεῖων·
 ἐν δ' ἔβειτ' ἀκμοθέτῳ μέγαν ἀκμονα, κόπτε δέ δεσμούς
 275 ἀβρήκτους, ἀλύτους, ὅφρ' ἐμπεδον αὐθι μένοιεν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε δόλον, κεχολωμένους Ἄρει,
 βῆ β' ἱμεν ἐς θάλαμον, θηὶ οἱ φίλα δέμνι· ἔκειτο·
 ἄμφι δ' ἄρ' ἐριμίσιν χεῖς δέσματα κύκλῳ ἀπάντη·
 πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόρην ἐξεκέχυντο,
 280 ἧτ' ἀράχνια λεπτὰ, τάχ' οὐ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· περὶ γὰρ δολόνετα τέτυκτο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια τέυεν,
 εἰσάτ' ἱμεν ἐς Λῆμνον, εὐκτιμένον πτολίεθρον,
 ἧ οἱ γαῖαν πολὺ φιλάτῃ ἐστὶν ἀπασέων.
 285 Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε χρυσήνιος Ἄρης,
 ὡς ἴδεν Ἥφαιστον κλυτοτέχνην νόστῳ κίοντα·
 βῆ δ' ἱμεναι πρὸς δῶμα περικλυτοῦ Ἥφαιστοιο,
 ἰσχανόων φιλότῃτος ἔϋστερᾶνου Κυθερείης.
 Ἥ δὲ νέον παρὰ πατρός ἐρισθενέος Κρονίωνος
 290 ἐρχομένην κατ' ἄρ' ἔζεθ'· ὁ δ' εἰσω δώματος ἦει
 ἐν τ' ἄρα οἱ πῶ χειρὶ ἔπος τ' ἐκ τ' ἔφατ' ὀνόμαζεν·
 Δεῦρο, φίλῃ, λέκτρονδε τραπέοιμεν εὐνηθέντε.
 Οὐ γὰρ εἴδ' Ἥφαιστος μεταδῆμιος, ἀλλὰ που ἤδη
 οἴγεται ἐς Λῆμνον μετὰ Σιντίας ἀγριοφύωνος.
 295 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἀσπαστὸν εἰσάτο κοιμηθῆναι.
 Τῷ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδρανον· ἄμφι δὲ δεσμοὶ
 τεχνήντες ἔχυντο πολυήρονος Ἥφαιστοιο·
 οὐδέ τι κινήσαι μελέων ἦν οὐδ' ἀναίρειαι.
 Καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, δτ' οὐκέτι φυκτὰ πελοντο.
 300 Ἀγχιμόλον δὲ σφ' ἦλθε περικλυτὸς Ἀμφιγυγείς,
 αὐτίς ὑποστρέψας, πρὶν Λήμνου γαῖαν ἰκέσθαι·
 Ἥλιος γάρ οἱ σκοπιὴν ἔγεν' εἴπε τε μῦθον.
 [Βῆ δ' ἱμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιγμένος ἦτορ·]
 Ἔστη δ' ἐν προύροις, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει·
 305 σμερδαλέον δ' ἐδύσε γέγονέ τε πᾶσι θεοῖσιν·
 Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάχαρες θεοὶ αἰὲν ἰόντες,
 δεῦθ' ἵνα ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπείκτα ἴδῃσθε·
 ὡς ἐμὲ γωλὸν ἰόντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 αἰὲν ἀτιμάζει, φιλέει δ' αἰδοῖτο Ἄρηα·
 310 οὐνεχ' ὁ μὲν καλὸς τε καὶ ἀρτίπος, αὐτὰρ ἔγωγε
 ἠπεδανὸς γενόμην· ἀτὰρ οὔτι μοι αἴτιος ἄλλος,
 ἀλλὰ τοκῆε δύου· τῷ μὴ γείνασθαι ὀφελλον.
 Ἄλλ' ὄψεσθ', ἵνα τῷγε καθεύδεται ἐν φιλότῃτι,
 εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες· ἐγὼ δ' ὀρώων ἀνάχρημαι.
 315 Οὐ μὲν σφας ἔτ' ἔολπα, μίνυννά γε, κείμεν οὔτω
 καὶ μάλα περ φιλέοντε· τάχ' οὐκ ἐλελήσεται ἄμφω
 εὐθεῖν· ἀλλὰ σφωε δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύζει,
 εἰς ὅκε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἔεδνα,
 ὅσσα οἱ ἐγγυαλίξαι κυνώπιος εἵνεκα κούρης·

Sed ille (*Demodocus*) citharam pulsans orsus est pulcre ca-
 nere,] de Martis amore pulcraque corona-cinctae Veneris,
 ut primum coierint in Vulcani aedibus
 clam : plurima autem dedit, lectumque dedecoravit et cubile
 Vulcani regis : statim vero illi nuntius venit
 Sol, qui ipsos observavit sese-miscentes amore.
 Vulcanus autem, simulac tristem sermonem audiverat,
 profectus est ire in officinam, mala animo intimo-molens :
 imposuitque incudis-stipiti magnam incudem, cudebatque
 vincula] infragilia, insolubilia, ut firmiter illic manerent.
 Ac postquam struxerat dolum, iratus Marti,
 profectus est ire in thalamum, ubi ei cara cubilia strata erant :
 circumfudit autem *lecti* fulcris vincula circulo undique :
 multa autem et desuper e-fastigio effusa erant,
 tanquam araneae-fila tenuia, quae nemo ne cerneret quidem,
 nec deorum beatorum : perquam enim dolosa facta erant.
 Ac postquam omnem dolum circa lectum fuderat,
 simulavit-se ire in Lemnum, pulcre-aedificatum oppidum,
 quae illi terrarum multo carissima est omnium.
 Nec carcam-speculationem habebat aureis-frenis-utens Mars,
 ut vidit Vulcanum inclytum-artificem seorsum profectum ;
 profectus est autem ire ad domum inclyti Vulcani,
 cupiens amoris pulcra-corona-redimitae Veneris.
 Haec vero recens a patre praepotente Saturnio
 veniens jam desidebat : ille autem intra domum ivit,
 inque manu ei haesit, verbumque dixit, et elocutus est :
 Huc-age, cara, ad-lectum convertamur decumbentes.
 Non enim amplius Vulcanus inter-nos est, sed puto jam
 abiit in Lemnum, ad Sintias barbara-lingua.
 Sic dixit : illi autem gratum visum est cubare.
 Hi vero lectum ingressi concumbebant ; sed vincula
 fabrefacta circumfundebantur prudentis Vulcani ;
 neque ullum movere erat membrorum, neque attollere.
 Et tum demum agnoscebant, quod non-amplius effugium erat.
 Prope autem eis venit inclytus Vulcanus,
 iterum reversus, antequam ad-Lemni terram venisset ;
 Sol enim ei speculationem habebat, narravitque rem.
 [Profectusque est ire ad domum, caro afflictus corde.]
 Stetit autem in vestibulo, iraque ipsum saeva cepit :
 horrendumque clamavit, ut-audiretur omnibus diis :
 Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni,
 venite, ut opera ridicula et non tolerabilia videatis :
 ut me, claudus quum-sim, Jovis filia Venus
 semper ignominia-afficit, amatque perniciosum Martem :
 eo-quod ille quidem pulcerque et sanis-pedibus, at ego
 imbecillis sum : ac neutiquam mihi in-causa alius est,
 quam parentes duo ; qui *eam* non genuisse debebant.
 Sed videte, ubi illi dormiunt in amore,
 meum lectum ingressi ; ego vero aspiciens contristor.
 Non quidem illos amplius puto, vel paululum, dormituros ita,
 etiamsi valde amantes : cito non volent ambo
 dormire : sed ipsos dolus et vinculum detinebit,
 donec mihi prorsus omnia pater retribuat sponsalia,
 quaecunque ei praebul inpuidentis gratia puellae :

320 οὐνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐθέθυμος.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοβατέας δῶ·
 ἦλθε Ποσειδάων γαῖήχος· ἦλθ' ἐριούνης
 Ἑρμείας· ἦλθεν δὲ ἀναξ' ἐκάεργος Ἀπολλών.
 Θηλύτεραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοῖ οἶκοι ἐκάστη.
 325 Ἔσταν δ' ἐν προθύροις θεοὶ, δωτῆρες ἑάων·
 ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνὶ ὄρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
 τέχνας εἰσροῶσι πολύτρονος Ἥραϊστοιο.
 Ὡδὲ δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Οὐκ ἀρετὰ κακὰ ἔργα· κίχάνει τοι βροτῶς ὠκύν·
 330 ὥς καὶ νῦν Ἥραϊστος ἐὼν βραδὺς εἶλεν Ἄρῃα,
 ὠκυτάτον περ ἐόντα θεῶν, οἱ Ὀλύμπῳ ἐγούσιν,
 χαλῶς ἐὼν, τέχνησι· τὸ καὶ μοι χάρη· ὀφέλλει.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἑρμῆν δὲ προσέειπεν ἀναξ', Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 335 Ἑρμεία, Διὸς υἱέ, διάκτορε, δῶτορ ἑάων,
 ἦ βρά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κρατεροῖσι πιεσθεῖς
 εὐδῆεν ἐν λέκτροισι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ;
 Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα διάκτορος Ἀργεϊφρόντης·
 αἱ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ἀναξ' ἐκατηβόλ' Ἀπόλλων.
 340 Δεσμοὶ μὲν τρίς τόσσοι ἀπείρωνες ἀμφὶς ἔχουσιν,
 ὑμεῖς δ' εἰσροῶτε θεοὶ πᾶσαι τε θάναται·
 αὐτὰρ ἐγὼν εὐδοίμην παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
 Ὡς ἔφατ'· ἐν δὲ γέλως ὦρε' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλως ἔχε, λίσσεται δ' αἰεὶ
 345 Ἥραϊστον κλυτοεργόν, ὅπως λύσειεν Ἄρῃα·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Λῦσον· ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπὶ σχομαι, ὥς σὺ κελεύεις,
 τίσειν αἵσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 350 μὴ με, Ποσειδάων γαῖήχοι, ταῦτα κέλευε·
 δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύα· ἐγγυάσθαι.
 Πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 εἰ κεν Ἄρης οἴχοιτο, χρεὶς καὶ δεσμὸν ἀλύξας;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 355 Ἥραϊστ', εἴπερ γὰρ κεν Ἄρης χρεῖος ὑπαλύξας
 οἴχῃται φεύγων, αὐτὸς τοι ἐγὼ τάδε τίσω.
 Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τῶν ἐπος ἀρνήσασθαι.
 Ὡς εἰπὼν δεσμῶν ἀνίει μένος Ἥραϊστοιο.
 360 Τῷ δ' ἐπεὶ ἐκ δεσμοῖο λύθεν, κρατεροῦ περ ἐόντος,
 αὐτίκ' ἀναΐξαντε, ὁ μὲν Θρήκηνδε βεβήκει,
 ἡ δ' ἄρα Κύπρον ἵκανε φιλομειδῆς Ἀφροδίτη,
 ἐς Πάφον· ἐνθα δὲ οἱ τέμνος βωμὸς τε θυγεί·
 ἐνθα δὲ μιν Χάριτες λούσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ
 365 ἀμφοτέρω, οἷα θεοὺς ἐπεννύονεν αἰὲν ἐόντας·
 ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσσαν ἐπήρατα, θαῦμα ἰδέσθαι. [σεῦς
 Ταῦτ' ἄρ' αἰοδὸς αἶεде περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 σέος ἐνὶ φρεσὶν ἦσιν ἀκούων ἡδὲ καὶ ἄλλοι
 Φαίηκες δολιχὲς ἄνδρες, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
 370 Ἀλκίνοος δ' Ἄλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν
 μουνάξ ὀρχήσασθαι, ἐπεὶ σφισιν οὕτως ἔριξεν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σφρίβαν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλοντο,
 πορφυρέην, τήν σφιν Πόλυβος ποίησε δαΐφρων·

quoniam illi pulchra erat filia, at non animi-continens.

Sic dixit; ac congregati sunt dii ad aere-fundatam domum: venit Neptunus terrae-concussor: venit utilium-auctor Mercurius; venit etiam rex jaculator Apollo.

Feminae vero deae manebant prae-pudore domi singulae.

Stabant autem in vestibulo dii, datores bonorum;

immensusque inde exortus-est risus diis beatis,

artificia insipientibus prudentis Vulcani.

Sic autem aliquis dicebat intuitus proximum alium:

Non bene-succedunt mala opera: assequitur vero tardus celerem:] ut nunc Vulcanus, qui-est tardus, cepit Martem, velocissimum licet deorum, qui Olympum tenent. claudus ipse, artificio: eo et adulterii-mulctam debet.

Sic illi quidem talia inter se loquebantur.

Mercurium autem allocutus-est Jovis filius, Apollo:

Mercuri, Jovis fili, internuntie, dator bonorum,

nunquid in vinculis velles fortibus compressus

dormire in lectis, apud auream Venerem?

Huic autem respondit deinde internuntius Argicida:

utinam enim hoc fieret, rex longe-jaculans Apollo.

Vincula quidem ter tanta infinita circumjacta me tenerent;

vos autem inspiceretis dii, omnesque deae:

at ego dormirem apud auream Venerem.

Sic dixit; risus autem exortus-est inter-immortales deos.

Non-vero Neptunum risus tenebat, precabatur autem is usque

Vulcanum inclytum-artificem, ut solveret Martem:

et ipsum allocutus verba alata dicebat:

Solve; ego vero tibi ipsum spondeo, ut tu jubes,

repensurum-esse aqua omnia inter immortales deos.

Hunc autem rursus allocutus-est inclytus Vulcanus:

ne me, Neptune terrae-concussor, haec jube:

debiles utique pro-debilibus etiam sponsiones ad-spondendum.] Quo-pacto ego te obligarim inter immortales deos,

si Mars abierit, debito et vinculis elapsus?

Hunc autem rursus allocutus-est Neptunus terrae-concus-

sor:] Vulcane, etiamsi enim Mars debito elapsus

abierit fugiens, ipse tibi ego haec persolvam.

Huic autem respondit deinde inclytus Vulcanus:

non licet, neque decet, tuam orationem abnuere.

Sic locutus, e-vinculis eos solvit robur Vulcani.

Illi vero postquam e vinculis soluti-erant, fortia licet essent,

statim prosilientes, ille quidem in-Thraciam ivit;

haec autem in-Cyprum pervenit, risum-amans Venus,

in Paphum; ibi vero ei lucus est et araque odorata;

ibique ipsam Gratiae lavarunt, et unxerunt oleo

immortali, qualia diis gratian-addunt sempiternis;

ac vestesque ei induerunt desiderabiles, mirabile visu.

Haec igitur cantor cantabat inclytus: at Ulysses

oblectabatur in mente sua audiens, atque etiam alii

Phaeaces longis-remis-utentes, re-nautica-inclyti viri.

Alcinous autem Halium et Laodamantem jussit

solos tripudiare, quoniam cum-ipsis nemo certabat.

Hi igitur postquam pilam pulcram in manibus acceperant,

purpuream, quam ipsis Polybus fecerat prudens:

τὴν ἑτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκίοεντα,
 375 ἰδνωθεὶς ὅπισω ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς ἀερεῖς,
 ῥηϊδίως μεθέλεσκα, πάρος ποσὶν οὐδας ἰέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαίρῃ ἀν' ἰὺν πειρήσαντο,
 ὠργεῖσθην δὲ ἔπειτα ποτὶ γρῶνι πούλυβοτείρῃ,
 ταρφε' ἀμειβομένω κοῦροι δ' ἐπελήχεον ἄλλοι,
 380 ἑσταότες κατ' ἀγῶνα, πολλὸς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρει.
 Δὴ τότε ἄρ' Ἀλκίνοον προσεφώνεε διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἧ μὲν ἀπειλησας, βητάρμονας εἶναι ἀρίστους,
 ἧ δ' ἄρ' εἵτοιμα τέτυκτο· σέβας μ' ἔχει εἰςὀρώοντα.
 385 Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀκινόοιο·
 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετῴδα·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 δ' ξείνος μάλα μοι δοκεῖ πεπνυμένος εἶναι.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινίηον, ὥς ἐπεικέες.
 390 Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες
 ἀρχοὶ κραίνουσι, τριςκαίδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός·
 τῶν οἱ φῆρος ἕκαστος ἑυπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα
 καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμῆντος·
 αἶψα δὲ πάντα φέρωμεν ἀολλέες, ὅρρ' ἐνὶ χερσὶν
 395 ξείνος ἔχων, ἐπὶ δόρπον ἢ χαίρων ἐνὶ θυμῷ.
 Εὐρύαλος δέ ἐ αὐτὸν ἀρессάσθω ἐπέεσσιν
 καὶ δώρῳ· ἐπεὶ οὔτι ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκλείουν
 δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν χήρυκα ἕκαστος.
 400 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμειβέτο φωνήσεν τε·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξείνον ἀρессομαι, ὥς σὺ κελεύεις·
 δῶσις οἱ τόδ' ἄορ παγγάλαον, ὧ ἐπὶ κώπῃ
 ἀργυρῇ, κολεὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος
 405 ἀμφιδεδόνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιον ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει ξίφος ἀργυρόηλον,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πετροέντα προσῴδα·
 Χαῖρε, πάτερ ὧ ξεῖνε· ἔπος δ' εἶπερ τι βέβακται
 δεινὸν, ἄφρο τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι.
 410 Σοὶ δὲ θεοὶ ἀλογόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδ' ἰέσθαι
 δοῖεν· ἐπειδὴ δὴ θὰ φίλων ἀποπήματα πάσχεις· [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 καὶ σύ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν,
 μηδέ τί τοι ξίφεός γε ποθὶ μετόπισθε γένοιτο
 415 τούτου, ὃ δὴ μοι δῶκας ἀρессάμενος ἐπέεσσιν.
 Ἦ βα καὶ ἀμφ' ὅμοιοι θέτο ξίφος ἀργυρόηλον.
 Δύσετό τ' ἥελιος, καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρήεν·
 καὶ τὰ γ' ἐς Ἀλκινόοιο φέρον χήρυκες ἄγαυοί·
 δεξιόμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 420 μητρὶ παρ' αἰδοίῃ ἔθεσαν περικαλλέα δῶρα.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνῃ ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἔλθοντες δὲ κάθιζον ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισιν.
 Δὴ βα τότε Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Δεῦρο, γύναι, φέρε χιτῶνα ἀριπρεπέ', ἥτις ἀρίστη·
 425 ἐν δ' αὐτῇ ὅς φῆρος ἑυπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα.
 Ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἱγνате, θέρμετε δ' ὕδωρ,
 ὅρρα λουεσάμενός τε ἰδὼν τ' εὔκλειμενα πάντα

hanc alter jactabat ad nubes umbrasas,
 flexus retro; alter autem a terra in-altum elatus
 facile receptabat, antequam pedibus ad-solum venisset.
 At postquam pila in rectum *jacienda* periculum-fecerat,
 saltabant jam deinde in terra alma,
 frequenter alternantes; juvenes vero applaudebant ceteri,
 stantes in consessu-spectatorum: multus autem strepitus or-
 tus-est.] Tum vero Alcinoou allocutus-est divinus Ulysses:
 Alcinoe rex, omnium clarissime civium,
 sane quidem pollicitus-es, tripudiatōres esse optimos;
 sane vero inde hæc effecta sunt: stupor me tenet inspicientem.
 Sic dixit; lætata-est autem sacra vis Alcinoi;
 statimque Phæacum remigii-studiosos allocutus-est:
 Audite, Phæacum ductores atque principes:
 hospes valde mihi videtur prudens esse.
 Verum age, ei demus hospitale-munus, uti par est.
 Duodecim enim in populo præclari reges
 principes imperant, tertius-decimus vero ego ipse;
 horum ei vestem singuli bene-lotam, et tunicam,
 et auri talentum ferte pretiosi:
 statim vero omnia portemus conferti, ut in manibus
 hæc hospes habens, ad cœnam veniat gaudens in animo.
 Euryalus autem eum ipsum placet verbis,
 et dono; quoniam nequaquam verbum decenter locutus-est.
 Sic dixit: illi autem omnes approbant, et hortantur;
 donaque apportatum miserunt præconem singuli.
 Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:
 Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 enimvero ego hospitem placabo, sicut tu jubes:
 dabo ei hunc enssem totum-æreum, cui inest manubrium
 argenteum, vagina autem recens-secti eboris
 circum-tornata-est: magni vero ei pretii erit.
 Sic factus, in manibus posuit enssem argenteis-clavis-dis-
 tinctum,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est:
 Gaude, pater o hospes! verbum vero si quod temere-di-
 ctum-est] grave, statim illud auferant abreptum procella.
 Tibi autem diu uxorem videre, et in-patriam pervenire,
 dent; quoniam diu procul ab amicis ærumnas pateris.
 Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
 et tu, amice, valde gande; dii vero tibi felicia dent;
 neque ullum tibi ensis desiderium posthac fiat
 hujus, quem jam mihi dedisti, ubi-placaras verbis.
 Dixit et circa humeros sibi-posuit enssem argenteis clavis-
 distinctum.] Occidebatque sol, et ei inclyta dona aderant:
 et hæc in domum Alcinoi ferebant præcones illustres:
 suscepta autem filii eximii Alcinoi,
 matrem juxta venerandam posuerunt perpulcra dona.
 Illis autem præibat sacra vis Alcinoi;
 accedentes vero consederunt in altis solis.
 Tunc vero Areten allocuta-est vis Alcinoi:
 Huc-age, mulier, fer arcam luculentam, quæ sit optima;
 inque ea pone vestem bene-lotam et tunicam.
 Et ei in igne ahenum calefacite, tepelaciteque aquam;
 ut ubi-laveritque-se, et viderit bene posita omnia

δῶρα, τὰ οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἔνεικον,
 δαίτι τε τέρηται καὶ αἰδοῖς ὕμνον ἀκούων.
 430 Καὶ οἱ ἐγὼ τὸδ' ἄλυσον ἐμὸν περικαλλές ὅπασσῶ,
 χρύσειον, ὅρρ' ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα
 σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ Διὶ τ' ἀλλοῖσιν τε θεοῖσιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀρήτη δὲ μετὰ δμῶσιν εἶπεν,
 ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν ὅττι τάχιστα.
 435 Αἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἴστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ·
 ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ῥύλα δαῖον ἐλούσαι.
 Ἰάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἀμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
 Τόφρα δ' ἄρ' Ἀρήτη ξείνῳ περικαλλέα χηλὸν
 ἐξέφερεν θαλάμοιο, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,
 440 ἐσθῆτα χρυσὸν τε, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδουκον·
 ἐν δ' αὐτῇ φάρος θῆκεν καλὸν τε χιτῶνα
 καὶ μιν φωνήσας· ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἱλῶν,
 μή τις τοι καθ' ὅδον δηλῆσται, ὅππότ' ἂν αὐτε
 445 εὐδῇσθαι γλυκύν ὕπνον, ἰὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ.
 Αὐτὰρ ἔπει τόγ' ἄκουσε πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 αὐτίκ' ἐπήρτους πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἱλῆεν
 ποικίλον, ὃν ποτὲ μιν δέδαιε φρεσὶ πότνια Κίρκη.
 Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λούσασθαι ἄνωγεν,
 450 ἔς β' ἀσάμινθον βάνῳ· ὃ δ' ἄρ' ἀσπασίως ἴδε θυμῷ
 θερμὰ λούετρ', ἔπει οὔτι κομιζόμενος γε θάμιζεν,
 ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυψοῦς ἡχόμοιο·
 τόφρα δὲ οἱ κομιδὴ γε θεῶ ὧς ἐμπεδος ἦεν.
 Τὸν δ' ἔπει οὖν δμῶαι λοῦσαν καὶ χρίσαν ἑλαῖρ,
 455 ἀμφὶ δὲ μιν χλαῖναν καλὴν βαλὼν ἡδὲ χιτῶνα,
 ἔκ β' ἀσαμίνθου βᾶς ἀνδρας μέγα οἰονοποτήρας
 ἦτε· Νausικάα δὲ θεῶν ἀπο κάλλης ἔχουσα
 στή βα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο·
 θαυμάζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσα
 460 καὶ μιν φωνήσας· ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, ξεῖν', ἴνα καὶ ποτ' εἶν ἐν πατρίδι γαίῃ
 μνήσῃ ἐμεῖ', ὅτι μοι πρῆντι ζωάγρι' ὀφέλλεις.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 465 Nausικάα, θυγατερ μεγάλητορος Ἀλκινόοιο, [σεύς·
 οὕτω νῦν Ζεὺς θεΐη, ἐρίγδοπος πόσις Ἥρης,
 οἰκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι·
 τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι θεῶ ὧς εὐμετοῖμην
 αἰεὶ ἤματα πάντα· σὺ γάρ μ' ἐβίωσας, κούρη.
 Ἥ βα καὶ ἐς θρόνον ἔζε παρ' Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 470 Οἱ δ' ἤδη μοίρας τ' ἔνεμον κερώωντ' τε οἶνον.
 Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρήτρον αἰδοῖον
 Δημόδοκον, λαοῖσι τετιμένον· εἶσε δ' ἄρ' αὐτὸν
 μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.
 Δὴ τότε κήρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 475 νότου ἀποπροταμῶν — ἐπὶ δὲ πλείον ἐλλείπειτο —
 ἀργιόδοντος ὕδς, θαλερῇ δ' ἦν ἀμφίς ἀλοιφῇ·
 Κῆρυξ, τῇ δὴ, τοῦτο πόρε κρέας, ὅφρα φάγησιν,
 Δημόδοκῳ, καὶ μιν προσπτύξομαι, ἀγνύμενός περ.
 Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιγυθνοῖσιν αἰδοῖο
 480 τιμῆς ἐμμοροὶ εἰσι καὶ αἰδοῖς, οὐνεχ' ἄρα σφέας
 οἴμας Μοῦσ' ἐδίδαξε· φίλισε δὲ φῶλον αἰδοῶν.

dona, quæ ei Phæaces eximii hoc tulerunt,
 convivioque oblectetur, et cantilenæ modos audiens.
 Atque ei ego hoc poculum meum perpulcrum præbebo,
 aureum, ut mei memor diebus omnibus
 libet in domo Jovique, aliisque diis.
 Sic ait; Arete autem inter ancillas dixit,
 in igne ut-ponerent tripodem magnum quam celerrime.
 Hæ vero lavacri tripodem posuerunt in igne ardenti:
 et aquam infuderunt, subtusque ligna accendebant allata.
 Alvum quidem tripodis ignis ambibat, calefiebatque aqua.
 Interea vero Arete hospiti perpulcram arcam
 efferebat e-thalamo, imposuitque pulcra dona,
 vestes, aurumque, quæ ei Phæaces dederant:
 inque ea pallium posuit, pulcrumque tunicam;
 et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est:
 Ipse nunc vide de-operculo, statim vero vinculum inde,
 ne-quis tibi in itinere damnum-afferat, quando tum
 dormieris dulcem somnum, iter-faciens in nave nigra.
 Ac postquam hoc audierat audens divinus Ulysses,
 statim aptavit operculum, celeriterque vinculum indidit
 varium, quod olim eum docuit mente veneranda Circe.
 Illico autem ipsum mulier-œconoma lavari jussit,
 in balneum ingressum; ille vero libenter vidit animo
 calida lavacra; quoniam neuti-quam curatus erat-frequenter,
 ex-quo liquerat domum Calypsus pulcris-comis:
 tunc autem ei curatio, tanquam deo, perpetua erat.
 Hunc vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo,
 circaque ipsum lænam pulcram cecerant ac tunicam,
 e balneo egressus viros ad vini-potiores
 ibat: Nausiræa vero, a diis pulcritudinem habens,
 stetit juxta postes tecti firmiter fabricati:
 admiratur autem Ulyssem in oculis aspiens,
 et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est:
 Salve, hospes, ut etiam olim, quando-eris in patria terra,
 memineris mei, quod mihi primæ vitæ-conservata-pretium
 debes.] Hanc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulys-
 ses:] Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi,
 sic nunc Jupiter det, altitonans maritus Junonis,
 domumque ut-veniam, et reditus diem videam:
 ut tibi etiam illic, deæ veluti, vota-fecerim
 semper diebus omnibus: tu enim me servasti, puella.
 Dixit, et in solio consedit juxta Alcinoium regem.
 Hi vero jam porciones distribuebant, miscebantque vinum.
 Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem,
 Demodocum, populo honoratum; sedereque-fecit ipsum
 in-medio convivarum, ad columnam longam acclinatum.
 Tunc vero præconem allocutus-est ingeniosus Ulysses,
 a-tergo parte abscissa (multum vero supererat)
 albis-dentibus suis, florida autem erat circum pinguedo:
 Præco, accipe jam, hanc præbe carnem, ut comedat,
 Demodoco; et ipsum complectar, mæstus licet.
 Apud-omnes enim homines terrestres cantores
 honoris compotes sunt et reverentie: eo-quod ipso
 cantus Musa docuit; amavit autem ea genus cantorum.

Ὡς ἄρ' ἔφη· κῆρυξ δὲ φέρων ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 ἦρωι Δημοδόκῳ· ὃ δ' ἐδέξατο, χαίρει δὲ θυμῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
 485 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Δημοδόκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δημοδόκ', ἔσχα δὴ σε βροτῶν αἰνίζομαι ἅπαντων
 ἢ σέγε Μοῦσ' ἐδίδαξε, Διὸς παῖς, ἢ σέγ' Ἀπόλλων.
 Λῆην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον αἰεῖδεις,
 490 ὅσος ἔρξαν τ' ἐπαθόν τε καὶ ὅσος ἐμόγησαν Ἀχαιοί·
 ὥστε που ἢ αὐτὸς παρεὼν ἢ ἄλλου ἀκούσας.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ μετάδοθι καὶ ἱππου κόσμον ἄεισον
 δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
 θν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε διὸς Ὀδυσσεύς,
 495 ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἳ Ἴλιον ἐξαλάπαξαν.
 Αἶ κεν δὴ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς,
 αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
 ὥς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδῇν.
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' ὀρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' ἀοιδῇν,
 500 ἔνθεν ἔλων, ὥς οἱ μὲν εὐσέλμουν ἐπὶ νῶν
 βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
 Ἀργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἄμψ' Ὀδυσῆα
 εἶατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἱππῶν·
 αὐτοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
 505 Ὡς ὃ μὲν ἐστῆκε· τοὶ δ' ἄκριτα πολλ' ἀγόρευον,
 ἥμενοι ἄμψ' αὐτόν· τρίχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλή,
 ἥ δὲ διατμήξαι κοῖλον δόρυ νηλεὶ χαλκῷ,
 ἢ κατὰ πετράων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄρκης,
 ἢ ἑᾶν μέγ' ἀγαλμα θεῶν θελκτῆριον εἶναι·
 510 τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἐμειλλεν.
 Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφοκαλύψῃ
 δουράτεον μέγαν ἱππον, δθ' εἶατο πάντες ἄριστοι
 Ἀργείων, Τρῶεςσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 Ἥειδεν δ', ὥς ἄστυ διέπραθον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 515 ἱππόθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόγον ἐκπρολιπόντες.
 Ἄλλον δ' ἄλλῃ αἶειδε πόλιν κεραιζέμεν αἰπὴν·
 αὐτὰρ Ὀδυσῆα προτὶ δώματα Δηϊφροβόιο
 βῆμεναι ἤϋτ' Ἀρηά σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα,
 520 νικῆσαι καὶ ἔπειτα, διὰ μεγάλθυμον Ἀθήνην. [σεύς
 Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς αἶειδε κερικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 τήκετο δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
 Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπτεοῦσα,
 δευτε εἴς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσσειν,
 525 ἄσπερ καὶ τεκέσσειν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ·
 ἢ μὲν τὸν ὀνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα,
 ἄμψ' αὐτῷ χυμμένη λίγα κωκυέει· οἱ δέ τ' ὅπισθεν
 κόπτοντες δούρεσσι μετάρφενον ἠδὲ καὶ ὦμους,
 εἶρερον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐγγέμεν καὶ οἰζύν·
 530 τῆς δ' ἑλεεινότητ' ἄλγος φθινύουσι παρειαί·
 ὥς Ὀδυσσεὺς ἑλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδεν.
 Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δὲ μιν οἷος ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησεν,
 ἥμενος ἄλγ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἀκούσεν·
 535 αἶψα δὲ Φαιήκεσι φιληρέτμοισι μετηύδα·

Sic igitur dixit; præco autem ferens in manibus posuit
 heroi Demodoco: is autem accepit, gaudebatque animo.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Demodocum affatus est ingeniosus Ulysses:
 Demodoco, longe sane te supra-mortales laudo omnes:
 sive te Musa docuit, Jovis filia, sive te Apollo.
 Valde enim accurate Achivorum fatum canis,
 quanta fecerint passique-sint, et quanta laborarint Achivi:
 tanquam alicubi aut ipse præsens fueris, aut ab-alio præsen-
 te audieris.] Verum age jam alio transi et equi apparatus
 cantu] lignei, quem Epeus fecit cum (auxiliante) Minerva,
 quem quondam in arcem, dolum, duxit divinus Ulysses,
 viris impletum, qui Ilium destruxerunt.
 Si jam mihi hæc accurate enarraveris,
 inde ego omnibus edicam hominibus,
 quod sane tibi benignus deus præbuerit divinum cantum.
 Sic dixit: ille vero concitus a-deo incipiebat, exhibebatque
 cantum,] inde aggressus, quomodo alii [quidem bene-tabu-
 latus in naves] ingressi enavigarunt, igne in tentoria injecto,
 Argivi: alii vero jam inclytum circa Ulyssem
 sedebant in Trojanorum coetu, tecti exero:
 ipsi enim eum Trojani in arcem protraxerant.
 Sic ille quidem stabat; hi autem incerta multa concionaban-
 tur,] sedentes circa ipsum: trifariam autem ipsis placebat
 consilium,] aut discindere cavum lignum sævo ære,
 aut de petris dejicere protractum in summitatem,
 aut sinere magnum simulacrum deorum placamen esse;
 qua utique sententia etiam postea peractum-iri decretum-
 erat.] Fatale enim erat ut-perirent, quando urbs intra-se-con-
 clusisset] ligneum magnum equum, ubi sedebant omnes
 optimi] Argivorum, Trojanis eadem et fatum ferentes.
 Canebat porro, ut urbem depopulati-sint filii Achivorum,
 ex-equo effusi, cavis insidiis relictis.
 Alium autem alias canebat urbem diripere excelsam;
 at Ulyssem ad ædes Deiphobi
 ivisse, tanquam Martem, cum pari-deo Menelao.
 Illic jam gravissimam pugnam dicebat ausum,
 vicisse etiam deinde, per magnanimam Minervam.
 Hæc igitur cantor cantabat eximius; at Ulysses
 tabescebat; lacrima autem rigabat sub palpebris genas.
 Ut vero femina flet dilectum maritum, et circumvoluta,
 qui suam ante urbem populumque ceciderit,
 urbi et liberis arcens sævum diem;
 hæc quidem illum morientem et palpitantem intuita,
 super illum fusa stridule ejulat; illi vero pone
 cædentes hastis tergum, atque etiam humeros civium,
 servitutem inducunt, laboremque sustinendum et ærumnam;
 hujus autem miserabilissimo dolore tabescunt genæ:
 sic Ulysses miserabilem sub palpebris lacrimam stillabat.
 Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas fundens,
 Alcinous autem ipsum solus animadvertit et observavit,
 sedens prope ipsum, graviterque ingemiscentem auditit:
 statim vero Phæacibus remigii-studiosis dicebat:

Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγειαν·
 οὐ γάρ πω πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' αἰδεῖται.
 Ἐξ οὗ δорπτόμεν τε καὶ ὠρορε θεῖος ἀοιδός,
 540 ἐκ τοῦδ' οὐπω παύσατ' ὀϊζυροῖο γόοιο
 ὁ ξείνος· μάλα πού μιν ἄγος φρένας ἀμφιέβηκεν.
 Ἄλλ' ἄγ', ὁ μὲν σχεθέτω, ἦν δμῶς τερπώμεθα πάντες,
 ξεινοδόχοι καὶ ξείνος· ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω.
 Εἴνεκα γὰρ ξείνοιο τάδ' αἰδοῖοιο τέτυκται,
 545 πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἱ δίδομεν φιλέοντες.
 Ἀντὶ κασιγνήτου ξεινός θ' ἰκέτης τε τέτυκται
 ἀνέρι, δοτ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεςσιν.
 Τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῖθε νοήμασι κερδαλέοισιν,
 ὅττι κέ σ' εἰρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιον ἔστιν.
 550 Εἴπ' ὄνομα, ὅττι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατὴρ τε,
 ἄλλοι θ', οἱ κατὰ ἄστν καὶ οἱ περιναϊεταοῦσιν.
 Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμος ἔστ' ἀνθρώπων,
 οὐ κακὸς οὐδὲ μὲν ἔσθλος, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται·
 ἄλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ κε τέκωσι, τοκῆες.
 555 Εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τὴν δῆμόν τε πόλιν τε·
 ὅρρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.
 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν,
 οὐδέ τι πηδάλι' ἔστί, τὰτ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν·
 ἄλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν,
 560 καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πτόνας ἀγροῦς
 ἀνθρώπων· καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἄλδος ἐκπερόωσιν,
 ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι· οὐδὲ ποτὶ σπιν
 οὔτε τι πημανθῆναι ἐπὶ δόος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Ἀλλὰ τόδ' ὥς ποτε πατὴρ ἐγὼν εἰπόντος ἄκουσα
 565 Ναυσιλόου, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι
 ἡμῖν, οὐνεκα ποιμποὶ ἀπῆμονές εἰμεν ἀπάντων.
 Φῇ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν εὐεργέα νῆα
 ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
 ραισέμεναι, μέγα δ' ἤμιν ὄρος πόλει ἀμφοκαλύψειν.
 570 Ὃς ἀγόρευ' ὁ γέρον· τὰ δέ κεν θεὸς ἡ τελέσειεν,
 ἡ κ' ἀτέλεστ' εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 ὅππῃ ἀπεπλάγχθης τε καὶ ἄστινας ἔκεο γῶρας
 ἀνθρώπων· αὐτοὺς τε πόλεις τ' εὖ ναιεταώσας·
 575 ἢ μὲν ὅσοι χαλεποὶ τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι·
 οἱ τε φιλόξενοι, καὶ σπιν νόος ἔστί θεοῦδης.
 Εἰπὲ δ', ὅ τι κλαίεις καὶ ὀδυρεαι ἐνδοθι θυμῷ,
 Ἄργεῖων, Danaῶν, ἡδ' Ἰλίου οἴτον ἀκούων.
 Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεύξαν, ἐπεκλῶσαντο δ' Ὀλεθρον
 580 ἀνθρώποις, ἵνα ᾗσι καὶ ἔσσομένοισιν αἰοιδῇ.
 Ἦ τίς τοι καὶ πηδός ἀπέφθιτο Ἰλίοθι πρό,
 ἔσθλος ἐὼν γαμβρός ἢ πεθερός, ὅτε μάλιστα
 κῆδιστοι τελέθουσι, μεθ' αἵματά τε καὶ γένος αὐτῶν;
 ἢ τίς που καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδώς,
 585 ἔσθλος; ἐπεὶ οὐ μὲν τι κασιγνήτοιο χερεῖων
 γίγνεται, ὅς κεν ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ.

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 Demodocus vero jam cohibeat citharam argutam;
 nequaquam enim omnibus gratificans hæc cantat.
 Ex quo cornavimusque, et exorsus-est divinus cantor,
 ex hoc nunquam cessavit a-luctuoso flectu
 hospes; valde certe ipsi dolor mentem circumdedit.
 Sed age, illi quidem cesset, ut pariter oblectemur omnes,
 hospitio-suscipientes et hospes: quoniam multo satius ita.
 Propter hospitem enim hæc venerandum parata-sunt,
 deductio et amica dona, quæ ei damus amice-excipientes.
 Instar fratris hospesque supplexque est
 viro, qui-utique vel paululum attingat mentem *sanam*.
 Ideo nunc neque tu cela ingenio versuto,
 quodcunque te percontatus-fuero: dicere vero te satius est.
 Dic nomen, quo te illic vocabant materque paterque,
 alique, qui in urbe *tua*, et qui circum-habitant.
 Non enim quisquam omnino sine-nomine est hominum,
 nec malus, nec bonus, postquam primum natus-est:
 sed omnibus *nomen* imponunt, simul-ac genuerint, parentes.
 Dic etiam mihi terramque tuam, populumque, urbemque,
 ut te illuc mittant collimantes mente naves.
 Non enim Phæacibus navium-gubernatores sunt,
 neque omnino gubernacula sunt, quæ quidem aliæ naves ha-
 bent;] sed ipsæ sciunt cogitata et mentes virorum,
 et omnium norunt urbes et pingues agros
 hominum; et voraginem celerrime maris tranant,
 caligine et nebula oblectæ; neque unquam ipsis
 nec damni quid subeundi inest metus, nec pereundi.
 Sed hoc ita quondam patrem ego locutum audiavi
 Nausithoum, qui dicebat Neptunum succensere
 nobis, quod deductores tuti sumus omnium.
 Dixit aliquando Phæacum virorum affabre-factam navem
 perditurum-esse eum, magnumque nobis montem urbi obdu-
 cturum.] Sic prædicabat senex: ea vero deus sive perfecit,
 sive imperfecta sint, ut ei placitum est animo.
 Verum age mihi hoc dic, et vere enarra,
 ubinam erraverisque, et ad-quasnam perveneris regiones
 hominum; *enarra* et ipsos, urbesque bene habitatas:
 vel quotquot sævique et feroces, nec justī;
 quique hospitales *sint*, et ipsis meus est deorum-reverens.
 Dic vero *etiam* quidnam fleas et lugeas in animo,
 Argivorum, Danaorum, atque Ilii fatum audiens.
 Hoc autem dii quidem fecere, destinaruntque interitum
 hominibus, ut sit et posteris cantilena.
 Utrum aliquis tibi et cognatus perit ante Ilium,
 eximius qui-erat gener, aut socer, qui-quidem maxime
 curæ sunt, post sanguinem et genus *nostrum* ipsorum?
 an aliquis forte et socius vir, grata sciens,
 eximius? quoniam nequaquam quidem fratrem inferior
talis est, qui, socius, prudenti animo-sit.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ι.

Ἀλκίνου ἀπόλογοι. Κυκλωπεία.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρείον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,
 ἦτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν αἰδοῦ
 τοιοῦδ', οἷος δὲ ἐστὶ, θεοὶς ἐναλγίχιος αὐδῆν.
 5 Οὐ γὰρ ἐγωγέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι,
 ἢ δὲ ἂν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
 δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται αἰδοῦ,
 ἤμενοι ἐξείης, παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
 σίτου καὶ κραιῶν, μέθυ δ' ἐκ χρητήρος ἀφύσων
 10 οἶνογόος φορῆσι καὶ ἐγγχείη δεπάσσιν·
 τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι.
 Σοὶ δ' ἐμὰ κῆδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόνενα
 εἶρεσθ', ὅφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω·
 τί πρῶτόν τοι ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;
 15 κῆδε' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες.
 Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὅφρα καὶ ὑμεῖς
 εἰδέτ'· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα φυγὼν ὑπο νηλεὲς ἤμαρ
 ὑμῖν φείδω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων.
 Εἴμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δολοῖσιν
 20 ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μευ κλέος οὐρανὸν ἔχει.
 Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ,
 Νήριτον εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπές· ἀμφὶ δὲ νῆσοι
 πολλὰ ναιετάουσιν μάλα σγεδὸν ἀλλήλησιν,
 Δουλιχίον τε Σάμην τε καὶ ὤληεσσα Ζάκυνθος·
 25 αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτῃ εἰν ἄλλ' κεῖται
 πρὸς Ὀφρον—αἱ δὲ τ' ἀνευθε πρὸς Ἥῳ τ' Ἡελίον τε—
 τρηχεῖ, ἄλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὗτοι ἐγώ γε
 ἦς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
 Ἡ μὲν μ' αὐτόθ' ἔρκεε Καλυψώ, διὰ θεῶων·
 30 [ἐν σπέσις γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·]
 ὥς δ' αὐτὸς Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
 Αἰαΐη, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
 Ὡς οὐδὲν γλυκίον ἦς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
 35 γίγνεται, εἴπερ καὶ τις ἀπόπροθι πίονα οἶκον
 γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆων.
 Εἰ δ', ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκηδὲ' ἐνίσπω,
 ὅν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν ἀπὸ Τροίῃθεν ἰόντι.
 Ἰαίθην με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασεν,
 40 Ἰσμάρων· ἐνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον, ὥλεσα δ' αὐτούς·
 ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
 δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀταμβόμενος κίαι ἴσῃς.
 Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ διεῖω ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
 ἠνώγεα· τοὶ δὲ μέγα νῆπιοι οὐκ ἐπίθοντο.
 45 Ἐνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα
 ἔσφαζον παρὰ θύνα καὶ εἰλιπόδας ἑλικας βοῦς.
 Τόφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνυνεν,
 οἱ σφιν γείτονες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους,
 ἥπειρον ναίοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἄφ' ἔκπῳ

ODYSSEÆ IX.

Alcinoi apologi. Cyclopea.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses
 Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 sane hoc pulcrum est, audire cantorem
 talem, qualis hic est, diis similis voce.
 Non enim equidem ullam puto rem gratiorem esse,
 quam quando lætitia quidem detineat populum universum,
 convivæque per domos audiant cantorem,
 sedentes ordine; juxta autem plenæ sint mensæ
 pane et carnibus; vinum autem ex cratere hauriens
 pincerna afferat et infundat poculis;
 hoc aliquid mihi pulcherrimum in mente videtur esse.
 Tibi vero meas serumnas animus institit luctuosas
 sciscitari, ut adhuc magis lugens ingemiscam:
 quid primum tibi jam, quid vero ultimum narrabo?
 serumnas quandoquidem mihi multas dedere dii coelestes
 Nunc vero nomen primum dicam, ut et vos
 sciatis: ego vero deinde, postquam effugero sævam diem,
 vobis hospes sim, etiam longe domos habitans.
 Sum Ulysses Laertiades, qui ob-omnigenos dolos
 hominibus in animo sum, et mea fama ad-cælum peruenit.
 Habito autem Ithacam late-conspiciam: in ipsa vero mon-
 Neritus, nemorosus, conspicuus: circum autem insulæ
 multæ habitantur valde prope invicem,
 Dulichiumque, Sameque, et nemorosa Zacynthus:
 ipsa autem humilis longe-suprema in mari jacet
 ad occasum (illæ vero seorsum Auroram versus Solemque
 aspera, sed bona juvenum-altrix; neutiquam ego
 propria terra possum dulcius aliud videre.
 Sane quidem me apud-se detinebat Calypso, diva dearum;
 [in specubus cavis, cupiens me sibi maritum esse:]
 similiterque prorsus Circe me detinebat in ædibus
 Ææa, dolosa, cupiens me sibi maritum esse:
 sed meum nunquam animum in pectore flectebant.
 Adeo nihil dulcius sua patria nec parentibus
 est, etiam si quis procul divitem domum
 terra in aliena habitat seorsum a-parentibus.
 Si vero vis, age tibi et reditum meum lacrimosum narro,
 quem mihi Jupiter immisit a Troja profecto.

Ab Illo me ferens ventus Ciconibus appollit,
 ad-Ismarum: ibi autem ego urbem diripui, occidique ipsos
 [colas:] ex urbe vero uxores et possessiones multas abieci-
 peramus,] divisimus, ut ne quis mihi privatus abiret æquæ
 portione.] Tum vero ego quidem celeri pede fugere nos
 hortabar; illi vero valde stulti non parebant.
 Hic vero multum quidem vinum bibebatur, multas autem ovæ
 mactabant ad litus, et trahentes-pedes camuros boves.
 Interea vero abeuntes Cicones Ciconibus acclamabant,
 qui ipsis vicini erant simul plures et meliores,
 continentem habitantes, docti quidem ab equis

50 ἀνδράσι μάρνασθαι καὶ θηὶ γρηὶ πεζὸν ἰόντα.
 Ἦλθον ἐπειθ', ὅσα φύλλα καὶ ἀνθά γίννεται ὥρη,
 ἥριον· τότε δὴ βα κακῇ Διὸς αἴσα παρέστη
 ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθοιμεν.
 Στῆσάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θοῇσιν·
 65 βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγγείησιν.
 Ὄφρα μὲν ἤως ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
 τόφρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλεονάς περ ἰόντας·
 ἦμος δ' Ἥλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,
 καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν θαμάσαντες Ἀχαιοὺς.
 60 Ἐξ δ' ἀφ' ἐκάστης νῆος εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 ὦλοντ'· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θανάτῳ τε μόρον τε.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀναχήμενοι ἦτορ,
 δσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους δόλεσαντες ἑταίρους.
 Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κλον ἀμφιέλισσαι,
 65 πρὶν τινα τῶν δειλῶν ἐτάρων τρὶς ἕκαστον αὔσαι,
 οἳ θάνον ἐν πεδίῳ, Κικόνων ὑπο ἡλειρόνδε.
 Νηυσὶ δ' ἐπ' ὧρα ἄνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
 λαοπαῖ θεοσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν
 γαίαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὁρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
 70 Αἱ μὲν ἐπεὶ ἐγέροντ' ἐπικάρσαι, ἱστία δέ σφιν
 τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διέσχιζεν ἰς ἀνέμοιο.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθεμεν, δεισαντες θλεθρον,
 αὐτὰς δ' ἐσσυμένους προερούσαμεν ἡπειρόνδε.
 Ἐνθα δῶα νύκτας δύο τ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ
 75 κείμεθ', ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἀλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ εὐπλόκαμος τέλεσ' ἦώς,
 ἱστοὺς στῆσάμενοι ἀνά θ' ἱστία λεύα' ἐρύσαντες
 ἤμεθα· τὰς δ' ἄνεμος τε κυβεῖρηται τ' ἰθύνον.
 Καὶ νύ κεν ἀσκηθὴς ἰκόμεν ἐς πατρίδα γαίαν,
 80 ἀλλὰ με κύμα βόος τε περιγνάμπτοντα Μάλειαν,
 καὶ Βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δὲ Κυθήρων.
 Ἐνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμεν ὁλοοῖς ἀνέμοισιν
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
 γαίης Λωτοφάγων, οἳ· ἀνθινον εἶδον ἔδουσι.
 85 Ἐνθα δ' ἐπ' ἡπειροῦ βῆμεν καὶ ἀρυσσάμεθ' ὕδωρ·
 αἶψα δὲ δειπνον ἔλοντο βοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τε πασσάμεθ' ἡδὲ ποτῆτος,
 δὴ τότε ἔγων ἐτάρους προΐεν πεύθεσθαι ἰόντας,
 ἀνδρα δύο κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὀπάσας,
 90 ὅτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ γρονὶ σίτον ἔδοντες.
 Οἱ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγεν ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν·
 οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μῆρόνθ' ἐτάρουσιν θλεθρον
 ἡμετέροις, ἀλλὰ σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι·
 τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
 95 οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν οὐδὲ νέεσθαι·
 ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν
 λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν νόστοιο τε λαθέσθαι.
 Τοὺς μὲν ἔγων ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντες ἀνάγκη,
 νηυσὶ δ' ἐν γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσας.
 100 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρήφρας ἑταίρους
 σπερχομένους νηῶν ἐπιβαίνεμεν ὠκεϊάνῳ,
 μήπω τις λωτοῖο φάγων νόστοιο λάθηται.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον

cum-viris pugnare, et ubi opus erat, pedibus.
 Venerunt deinde, quot folia et flores nascuntur vere,
 matutini : tunc sane malum Jovis fatum astitit
 nobis infelicibus, ut dolores multos pateremur.
 Instituentes autem pugnam pugnabant ad naves veloces ;
 feriebantque se-invicem socii et Cicones aereis hastis.
 Quamdiu quidem tempus-matutinum erat, et augebatur sacra
 dies,] tamdiu nos-defendentes sustinebamus, plures licet es-
 sent :] quando vero Sol transibat vesperam-versus,
 tum vero Cicones inclinarunt domitos Achivos.
 Sex autem a singulis navibus bene-ocreati socii
 periere : ceteri vero effugimus mortemque fatumque.
 Illinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.
 Nec inde mihi ulterius naves procedebant utrinque recurvae,
 priusquam miserorum sociorum ter unumquemque vocasse-
 mus,] qui perierunt in campo, a Ciconibus trucidati.
 Navibus autem immisit ventum Boream nubes-cogens Jupiter
 cum-procella ingenti, ac nubibus cooperuit
 terram simul et pontum ; ingruit vero e-coelo nox.
 Hæ quidem deinde ferebantur oblique ; vela autem ipsi
 in-tres et quatuor-partes discidit vis venti.
 Et ea quidem in naves demisimus, timentes interitum ;
 ipsas vero festinantem subduximus in-continentem.
 Hic per-duas noctes duosque dies continenter usque
 jacebamus, simul laboreque et doloribus animum exedentes.
 Sed quando jam tertium diem pulcris-comis fecit Aurora,
 malis erectis, at velis albis explicatis,
 sedebamus : illas vero ventusque gubernatoresque dirigebant.
 Et jam incolumis pervenissem in patriam terram,
 sed me fluctus æstusque, circumflectentem Maleam,
 et Boreas depulit, et aberrare-fecit Cythæris.
 Hinc autem per-novem-dies ferebar perniciosis ventis
 pontum per piscosum : at decimo conscendimus
 terram Lotophagorum, qui-quidem floridum cibum edunt.
 Hic vero continentem ingressi-sumus et hausimus aquam ;
 statim autem prandium cepere celeres apud naves socii.
 Ac postquam cibum gustaveramus et potum,
 tum vero ego socios præmisi sciscitatum vadentes,
 viros duos electos, tertium præconem simul additum,
 quinam viri essent in terra panem edentes.
 Hi vero statim abeuntes congressi-sunt viris Lotophagis :
 neque Lothophagi parabant sociis mortem
 nostris, sed ipsis præbuerunt lotum gustandam :
 horum autem quicumque loti comedisset dulcem fructum,
 non-amplius renuntiare rursus volebat, nec redire ;
 sed illic volebant inter viros Lothophagos
 lotum edentes manere, reditusque oblivisci.
 Hos quidem ego ad naves duxi flentes necessitate,
 navibusque in cavis sub transtra ligavi tractos.
 At ceteros jussi dilectos socios
 festinantes naves conscendere veloces,
 ne-forte quis loto pastus reditus oblivisceretur.
 Hi autem statim ingrediebantur, et in transtris consedere ;

- ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἐρέτμοις.
 106 Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων,
 ἰχόμεθ', οἳ ῥα θεοῖσι πεποιοῦτες ἀθανάτοισιν,
 οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἀρώσιν·
 ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
 110 πυροὶ καὶ κριθαὶ ἡδ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν
 ὄϊνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
 Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι οὔτε θέμιστες·
 ἀλλ' οἳγ' ὑψηλῶν ὁρέων ναίουσι κάρηνα
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι· θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
 115 παίδων ἡδ' ἀλόχων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν.
 Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρέχ' λιμένος τετάνυσται
 γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀποτληοῦ,
 ἠλῆεσσ'· ἐν δ' αἴγες ἀπειρέσιαι γεγάσιιν
 ἄγριαι· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει·
 120 οὐδὲ μιν εἰσχοινεύσι κυνηγέται, οἷτε καθ' ὕλην
 ἄλγεα πάσχουσιν, κορυφὰς ὁρέων ἐρέποντες.
 Οὔτ' ἄρα ποίμνησιν καταίσχεται οὔτ' ἀρότοισιν,
 ἀλλ' ἥγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἥματα πάντα
 ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἴγας.
 125 Οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες πάρα μιλοπαρῆροι,
 οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἐνὶ τέκτονες, οἳ κε κάμοιεν
 νῆας εὐσσελμούς, αἳ κεν τελείοιεν ἕκαστα,
 ἄστε' ἐπ' ἀνθρώπων ἰκνεύμεναι· οἳά τε πολλὰ
 ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περώωσι θάλασσαν·
 130 οἳ κέ σφιν καὶ νῆσον εὐκτιμένην ἐκάμοντο.
 Οὐ μὲν γάρ τι κακὴ γέ, φέροι δέ κεν ὄρια πάντα·
 ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἄλως πολιόιο παρ' ὄχθας
 ὕδρηλοι, μαλακοί· μάλα κ' ἀφθιτοὶ ἄμπελοι εἶεν.
 Ἐν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθύ λήϊον αἰεὶ
 135 εἰς ὥρας ἀμῶεν· ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὕπ' οὔδας.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ἴν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν,
 οὔτ' εὐνάς βαλέειν οὔτε πρυμνήσι· ἀνάψαι,
 ἀλλ' ἐπικέλσαντας μείναι χρόνον, εἰς ὅκε ναυτέων
 θυμὸς ἐποτρύνῃ καὶ ἐπιπνεύσασιν αἴηται.
 140 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,
 κρήνη ὑπὸ σπείρους· περὶ δ' αἰγίροι πεφύασιν.
 Ἔνθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν
 νύκτα δι' ὄρῃναι· οὐδὲ προὔφανέτ' ἰδέσθαι·
 ἄηρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ· ἦν, οὐδὲ Σελήνη
 145 οὐρανὸς προὔφανε· κατειχέτο δὲ νεφέεσσιν.
 Ἔνθ' οὔτις τὴν νῆσον ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 οὔτ' οὐδ' οὐκίματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ ἑρσόν
 εἰσίδομεν, πρὶν νῆας εὐσσελμούς ἐπικέλσαι.
 Κελεύσασθαι δὲ νηυσὶ καθέλομεν ἱστία πάντα·
 150 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμεινάμεν Ἡῶ διαν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτήν.
 Ὀρσαν δὲ Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 155 αἴγας ὀρεσκόους, ἵνα δειπνήσειαν ἑταίροι.
 Λυτὰ καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
 εἰλόμεθ' ἐκ νηῶν, διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες

ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.

Illinc autem ulterius navigabamus, dolentes corde.
 Cyclopum autem ad terram superborum, exlegum,
 venimus, qui quidem diis freti immortalibus,
 nec plantant manibus plantam, neque arant :
 sed hæcæ sine-semente et -aratione omnia proveniant,
 triticum, et hordeum, ac vites, quæ ferunt
 vinum in-magnis-uvis, et iis Jovis imber incrementum-dat.
 Ipsis vero nec conciones sunt consiliariæ, nec leges ;
 sed hi celsorum montium inhabitant cacumina,
 in speluncis cavis ; jus autem dat unusquisque
 liberis atque uxoribus ; neque se-invicem curant.

Insula deinde fossioni-apta præ portu obtenditur
 terræ Cyclopum, nec prope, nec remote,
 silvosa : in ea vero capræ innumeræ nascuntur
 agrestes ; neque enim frequentatio hominum eas prohibet :
 neque ipsam ingrediuntur venatores, qui per silvam
 dolores patiuntur, juga montium lustrantes.
 Neque etiam gregibus occupatur, neque arationibus,
 - sed ipsa sine-semente et inarata diebus omnibus
 viris caret ; pascit vero balantes capras.
 Non enim Cyclopihus naves adsunt rubris-proris,
 nec viri insunt navium fabri, qui conficiant
 naves bonis-transtis-instructas, quæ transmittant singula,
 ad urbes hominum euntes, (veluti crebro
 viri ad se-invicem navibus trajiciunt mare) ;
 qui ipsis et insulam bene-habitatam elaborarent.
 Neque enim omnino mala est ; ferret autem tempestiva omnia :
 insunt enim prata maris cani ad litus
 irrigua, mollia ; omnino ibi perennes vites essent.
 In ea etiam aratio facilis esset ; valde altam segetem semper
 in suas anni-tempestates meterent ; quia valde pingue subest
 solum.] In ea porro portus est opportunus, in-quo non opus re-
 tinaculo est,] neque ancoris jactis, nec rudentibus alligatis ;
 sed qui-appulerint maneat aliquamdiu, donec nautarum
 animus impulerit, et aspirarint venti.
 Sed in vertice portus fluit limpida aqua,
 fons sub specu : circum autem populi creverunt.
 Huc devehebamur, atque aliquis deus nobis dux-erat
 noctem per obscuram : nec-tamen apparebat conspectus :
 caligo enim circa naves densa erat, nec Luna
 de-cælo lucebat ; obtegebatur vero cælum nubibus.
 Ibi nullus hanc insulam vidit oculis ;
 nec sane fluctus magnos volutos ad litus
 vidimus, antequam naves bonis-transtis-instructæ appulis-
 sent.] Appulsis autem navibus, collegimus vela omnia :
 egressi autem et ipsi sumus in litus maris ;
 ibique obdormientes expectavimus Auroram divinam.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 insulam admirantes, obambulabamus per eam.
 Excitarunt vero Nymphæ, filiæ Jovis ægidem-tenentis,
 capras montanas, ut prandium-sumerent socii.
 Continuo incurvos arcus et hastas longis-cuspilibus
 cepimus ex navibus ; in tres-partes autem dispositi

βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.
 Νῆες μὲν μοι ἔποντο δωώδεκα, ἐς δὲ ἑκάστην
 ἐνία λάργανον αἶγες· ἐμοὶ δὲ δέκ' ἔξελον οἶον.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 δήμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρὸς,
 ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γάρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι
 ἤρυσσamen, Κικόνων ἱερὸν πτολίεθρον ἑλόντες.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαίαν ἐλευσσομεν, ἐγγὺς ἰόντων,
 κηπὼν τ' αὐτῶν τε φθογγὴν οἶων τε καὶ αἰγῶν.
 Ἦμος δ' ἥλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔγνων ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·
 Ἄλλοι μὲν νῦν μέμνετ', ἐμοὶ ἐρήτρης ἑταῖροι·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν
 ἐλθὼν τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, οἵτινες εἰσιν·
 ἢ β' οὐ γ' ὕδρισται τε καὶ ἀγριοὶ οὐδὲ δίκαιοι,
 ἢ ἐυλοεῖνοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδης.
 Ὡς εἰπὼν ἀνὰ νηὸς ἔβην· ἐκέλευσα δ' ἐταῖρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαίνουν καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·
 ἔτῃς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν ᾠῶν ἀνικόμεθ', ἐγγὺς ἰόντα,
 ἐνθα δ' ἐπ' ἔσχατιν σπέος εἶδομεν, ἄγχι θαλάσσης,
 ὕψηλόν, δάφνησι κατηρεφέες· ἐνθα δὲ πολλὰ
 μῆλ', οἷός τε καὶ αἰγὴς ἱαέσκον· περὶ δ' αὐλὴ
 ὕψηλὴ δέδυκτο κατωρυχέεσι λίθοισιν,
 μακροῖσιν τε πίτυσιν ἰδὲ δρυσὶν ὕψικόμοισιν.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ὅς ῥά τε μῆλα
 οἷος ποιμαίνεσκεν ἀπὸ πρῶθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους
 ποιεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἑὼν ἀθεμίστια ᾔδη.
 Καὶ γὰρ θαῦμα τέτυκτο πελώριον· οὐδὲ ἔωκει
 ἀνὸρ γε σιτοράγῳ, ἀλλὰ ῥῖψι δῆλ' ἐπὶ
 ὕψηλόν ὀρέων, ὅτε φαίνεται οἷον ἀπ' ἄλλων.
 Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρήτρης ἑταῖρους
 αὐτοῦ παρ νηὶ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἐτάρων δυοκαίδεξ' ἀρίστους
 βῆν· ἀτὰρ αἶγεον ἀσχὸν ἔχον μέλας οἶνοιο,
 ἡδέος, ὃν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱὸς,
 ἱεὺς Ἀπόλλωνος, ὃς Ἴσμαρον ἀμφιβεβήκει,
 οὐνεκά μιν σὺν παιδὶ περισχόμεθ' ἡδὲ γυναικὶ
 ἐζόμενοι· ὥκει γὰρ ἐν ἄλσει δενδρῆεντι
 Φοίβου Ἀπόλλωνος. Ὁ δέ μοι πόρην ἀγλαὰ δῶρα·
 χρυσοῦ μὲν μοι δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα·
 δῶκε δὲ μοι κρητῆρα πανάργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δωώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας
 ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· οὐδὲ τις αὐτόν
 ᾔειθε ὁμῶν οὐδ' ἀμφιπόλων ἐν οἴκῳ,
 ἀλλ' αὐτὸς ἀλογός τε φίλῃ ταμίῃ τε μί' οἴῃ.
 Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιτηδέα οἶνον ἐρυθρόν,
 ἐν δέπας ἐμπλήσας ὕδατος ἀνὰ εἰκοσι μέτρα
 γεῦ· ὁμῆ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος δῶδδει,
 δεσπεσίῃ· τότε ἂν οὗτο ἀποσχέσθαι φίλον ᾔην.

jaculabamur; statim vero dedit deus copiosam venationem.
 Naves quidem me sequebantur duodecim, in unamquamque
 autem] novem sortito-contigere caprae; mihi vero decem elegeri
 soli.] Sic tum per-totum diem, ad solis occasum,
 sedebamus epulantes carnes immensas, et bibentes vinum
 dulce.] Nondum enim e-navibus absumentum-erat vinum ru-
 brum,] sed inerat : multum enim in amphoris singuli
 hausimus, Ciconum sacro oppido capto.
 Cyclopum autem ad terram prospiciebamus, prope qui-erant,
 fumumque, ipsorumque vocem *audimus* oviumque et ca-
 prarum.] Quando autem sol occidit et tenebrae supervenere,
 tunc vero decubuiamus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tunc ego concione instituta inter omnes dixi :
 Alii quidem nunc manete, mihi dilecti socii ;
 at ego cum navique mea et meis sociis
 profectus, hos homines explorabo, quinam sint :
 utrum illi flagitiosi et feroces, nec justī,
 an hospitales, et ipsis mens sit decorum-reverens.
 Sic fatus, navem conscendi ; jussique socios
 ipsosque conscendere, et retinacula solvere.
 Hi vero continuo inscendebant, et in transtris consedere ;
 ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quum jam in-eum locum perveneramus, prope qui-erat,
 ibi in extrema-parte speluncam vidimus, prope mare,
 excelsam, lauris contextam : ibi vero inulta
 pecora, ovesque et caprae stabulabantur ; circum autem caula
 excelsa aedificata-erat excisis lapidibus,
 procerisque pinis, et quercubus alte-comantibus.
 Hic autem vir habitabat ingens, qui quidem pecora
 solus pascibat procul ; neque cum aliis
 versabatur, sed seorsum manens nefario animo-erat.
 Etenim monstrum erat horrendum ; nec similis-erat
 homini quidem pane-vescenti, sed cacumini silvoso
 excelsorum montium, quando apparet solum ab aliis.
 Tum vero ceteros jussi dilectos socios
 illic apud navemque manere, et navem custodire :
 at ego, electis sociorum duodecim optimis,
 ivi ; sed caprinum utrem habebam nigri vini,
 dulcis, quod mihi dederat Maron, Evanthēi filius,
 sacerdos Apollinis, qui Ismarum tuebatur ;
 quoniam ipsum cum prole tutati-sumus atque uxore,
 reverentes : habitabat enim in luco arborifero
 Phœbi Apollinis. Ille vero mihi dedit pulchra dona :
 auri quidem mihi dedit elaborati septem talenta ;
 dedit autem mihi craterem totum-argenteum : ac deinde
 vinum in amphoris duodecim omnibus (*summd*) haustum,
 suave, incorruptum, divinum potum : nec quisquam illud
 norat famulorum, neque ancillarum in domo ;
 sed ipseque uxorque cara, promaque una sola.
 Hoc autem quum bibebant dulce vinum rubrum,
 unum poculum qui-impleverat, aquae ad viginti mensuras
 infundebat ; odor autem dulcis a cratere spirabat,
 divinus : tum nequaquam abstinere gratum fuisset.

Τοῦ φέρον ἐμπλήσας δασκὸν μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἤια
 κωρύκῳ· αὐτίκα γάρ μοι οἶσατο θυμὸς ἀγῆνωρ
 ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι, μεγάλην ἐπειμείνον ἀλκήν,
 215 ἄγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας. [δὸν
 Καρπαλίμῳ δ' εἰς ἀντρον ἀφικόμεθ', οὐδὲ μιν ἐν-
 εὔρομεν, ἀλλ' ἐνόμεινε νομὸν κατὰ πίονα μῆλα.
 Ἐλθόντες δ' εἰς ἀντρον ἐθηέμεσθα ἕκαστα·
 ταρσοὶ μὲν τυρῶν βριθόν, στείνοντο δὲ σχοῖ
 220 ἀρνῶν ἡδ' ἐρίφων· διακεκριμένοι δὲ ἕκασται
 ἔρχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,
 χωρὶς δ' αὐθ' ἔρσαι· ναῖον δ' ὀρώ ἄγχα πάντα,
 γαυλοὶ τε σκαπίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.
 Ἐνθ' ἐμὲ μὲν πρῶτισθ' ἔταροι λίσσοντ' ἐπέεσσιν,
 225 τυρῶν αἰνυμένους ἱέαν· πάλιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 καρπαλίμῳ ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
 σηκῶν ἐξελάσαντας, ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ·
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν —
 ὄφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἰ μοι ξείνια δοίη·
 230 οὐδ' ἄρ' ἐμελλ' ἐτάροισι φανείς ἐρατεινὸς ἕσσεσθαι.
 Ἐνθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν· ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 τυρῶν αἰνυμένοι φάγομεν· μένομέν τ' εἰ μιν ἔνδον
 ἤμενοι, ἕως ἐπῆλθε νέμω· φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
 ὕλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
 235 Ἐκτοσθεν δ' ἀντροῖο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν·
 ἡμεῖς δὲ δεισάντες ἀπὸ σπῆος ἤλασε πίονα μῆλα,
 αὐτὰρ δ'γ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα,
 πάντα μάλ', ὅσσ' ἤμελεγε, τὰ δ' ἄρσενα λείπε θυρήφιν,
 ἀρνεῖους τε τράγους τε, βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς.
 240 Αὐτὰρ ἐπεὶ τ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑφ' ὅσ' αἶρας,
 ὄβριμον· οὐκ ἂν τόνγε δύω καὶ εἴκοσ' ἀμαξαι
 ἐσθλαί, τετράκυκλοι, ἀπ' οὐδεὸς ὀχλίσσειαν·
 τόσσην ἠλίδατον πέτρην ἐπέθηκε θυρήσιν.
 Ἐξόμενος δ' ἤμελγεν δις καὶ μηκαδῶς αἶγας,
 245 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἤκεν ἐκάστη.
 Αὐτίκα δ' ἤμισυ μὲν θρέψας λευκῷ γάλακτος,
 πλεκτοῖς ἐν ταλάρουσιν ἀμυσσάμενος κατέθηκεν·
 ἤμισυ δ' αὐτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὅφρα οἱ εἴη
 πίνειν αἰνυμένῳ, καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
 250 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεύσας πονησάμενος τὰ δ' ἔργα,
 καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ εἰσίδεν, εἶρετο δ' ἡμέας·
 ὦ ξεῖνοι, τίνας ἐστέ; πόθεν πλείθ' ὕγρὰ κέλευθα;
 ἦ τι κατὰ πρῆξιν ἡ μαψιδῶς ἀλάλησθε,
 οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεῖρ ἄλλα, τοίτ' ἀλώονται
 255 ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
 ὣς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 δεισάντων θόγγον τε βαρύν, αὐτόν τε πέλωρον.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἐπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἥμεῖς τοι Τροίηνθεν ἀποπαραγγέλλοντες Ἀχαιοὶ
 260 παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαίτμα θαλάσσης,
 οἵκαδε ἱέμενοι ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα
 ἤλθομεν· οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μητίσασθαι.
 Λαοὶ δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,
 τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστίν·
 265 τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν καὶ ἀπώλεσε λαοὺς

Hujus ferebam impletum utrem magnum; insuper etiam viati-
 ca] in-pera: statim enim mihi suspicatus est animus genero-
 sus,] virum superventurum, ingenti præditum robore,
 ferocem, nec jura bene scientem, nec leges.

Celeriter autem in antrum venimus, neque ipsum intus
 invenimus; sed pascebat per pascua pingua pecora.
 Ingressi vero antrum admirabamur singula :
 calathi quidem caseis gravabantur; repleta erant autem sta-
 bula] agnorum atque hædorum : separati vero singuli
 inclusi erant; seorsum quidem grandiores, seorsum et ætate
 medii,] seorsum itidem recens-nati : natabant autem sero
 vasa omnia,] mulcraliaque, scaphiaque elaborata, quibus im-
 mulgebat.] Tum me quidem primum socii precabantur verbis,
 e-caseis ut-sumeremus-et abiremus retro; ac deinde
 confestim ad navem celerem hædosque et agnos
 e-stabulis agentes, pernavigaremus salsam aquam;
 nos vero non parui (certe multo satius fuisset),
 donec ipsumque viderem, et *experirer* si mihi hospitalia
 daret:] nec sane erat sociis visus amabilis futurus.

Tum vero igne accenso sacrificavimus; atque etiam ipsi
 e-caseis sumentes comedimus; exspectabamusque ipsum in-
 tus] sedentes, donec venit pascens: ferebat autem ingens onus
 ligni aridi, ut ei ad-cenam esset.

Extra antrum autem dejiciens strepitum fecit :
 nos vero perterriti diffugimus in recessum antri.
 At ille in latam speluncam egit pingua pecora,
 omnia prorsus, quæ mulgebat : ac mares reliquit foris,
 arietesque, hircosque, profundam extra caulam.
 Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum,
 grave : non illud duo et viginti currus
 fortes, quaternis-rotis, a solo dimovissent :
 tantam excelsam petram admovit ostio.
 Sedens autem mulgebat oves et balantes capras,
 omnia *faciens* rite, et fortum submitit singulis.
 Statim autem dimidium ubi-coagularat albi lactis,
 textilibus in calathis constructum reposuit :
 dimidium vero rursus constituit in vasibus, ut sibi esset
 ad-potandum sument, et sibi ad-cenam foret.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,
 tunc ignem accendebat, et aspexit interrogabatque nos :

O hospites, quinam estis? unde navigatis humidus vias?
 nunquid ad negotiationem, an temere erratis,
 tanquam prædones super mare, qui errant,
 animas periculo-objectantes, malum alienigenis ferentes?

Sic dixit; nobis autem statim confractum est carum cor,
 timentibus sonitumque gravem, ipsumque monstrosum.
 Sed etiam sic eum verbis respondens alloquebar :

Nos quidem a-Troja devii-acti Achivi
 variis ventis super magnam voraginem maris,
 domum petentes alia via, aliis itineribus
 venimus : sic fere Jupiter voluit constituere.
 Viros autem Atridae Agamemnonis nos-profitetur esse,
 cujus sane nunc maxima sub-cælo gloria est :
 tantam enim diripuit urbem, et perdidit populos

πολλούς· ἡμεῖς δ' αὖτε χιχάνομενοι τὰ σά γούνα
 ἱκόμεθ', εἴ τι πόροις ξεινήιον ἢ καὶ ἄλλως
 δοίης δωτήνην, ἥτε ξείνων θέμις ἐστίν.
 Ἄλλ' αἰδέιο, φέριστε, θεούς· ἱκέται τέ τοί εἰμεν.
 270 Ζεὺς δ' ἐπιτιμῆτωρ ἱκετῶν τε ξείνων τε,
 ξείνιος, ὃς ξεινοῖσιν ἅμ' αἰδοῖοισιν ὅπηδεῖ.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 νήπιός εἰς, ὃ ξεῖν', ἡ τηλόθεν εἰλήλουθας,
 ὅς με θεοὺς κέλεαι ἡ δειδίμεν ἡ ἀλέασθαι.
 275 Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγίοχου ἀλέγουσιν,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπειτὰ πολὺ φέρτεροί εἰμεν.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος περὶδοίμην
 οὔτε σὺ οὐθ' ἐτάρων, εἰ μὴ θυμὸς με κελυεῖ.
 Ἀλλὰ μοι εἴφ', ὅπη ἔσχε· ἴων εὐεργέα νῆα·
 280 ἥ που ἐπ' ἐσχατιῇς ἡ καὶ σχεδὸν, ὅρα δαεῖω.
 Ὡς φάτο πειράζων· ἐμὲ δ' οὐ λάθην εἰδότα πολλά·
 ἀλλὰ μιν ἄψορβον προσέφηρν δολοῖς ἐπέεσσιν·
 Νῆα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 πρὸς πέτρῃσι βαλὼν ὑμῖς ἐπὶ πείρασι γαίης,
 285 ἄκρῃ προσπελάσας· ἀνεμὸς δ' ἐκ πόντου ἐνεικεν·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖςδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 ἀλλ' ὅγ' ἀναΐξας ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἱάλλεν·
 σὺν δὲ δύο μάρψας ὥστε σκύλακας ποτὶ γαίῃ
 290 κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δευὲ δὲ γαῖαν.
 Τοὺς δὲ διαμελίσσῃ ταμὼν ὠπλίσσατο δόρπον·
 ἥσθῃ δ' ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν
 ἔγκατὰ τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα.
 Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχεθόμεν Διὶ χεῖρας,
 295 στέγνια ἔργ' ὀρώνοντες· ἀμυχανὴν δ' ἔχε θυμόν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδύν,
 ἀνδρόμεα κρέ' ἔδων καὶ ἐπ' ἄκρῃτον γάλα πίνων,
 καῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων.
 Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμόν,
 300 ἄσπον ἴων, ξίφος δὲν ἔρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 οὐτάμεναι πρὸς στήθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,
 χεῖρ' ἐπιμασσάμενος· ἕτερος δὲ με θυμὸς ἔρυκεν.
 Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον·
 οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλῶν
 305 χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέθηκεν.
 Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν Ἥϊο διαν.
 Ἥμος δ' ἠμυμένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε πῦρ ἀνέκαie καὶ ἤμελγε κλυτὰ μῆλα,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἤκεν ἐκᾶστη.
 310 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ δ' ἔργα,
 σὺν δ' ὅγε δ' αὐτε δύο μάρψας ὠπλίσσατο δειπνον.
 Δειπνήσας δ' ἄντρου ἐξήλασε πῖονα μῆλα,
 ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρᾶν μέγαν· αὐτὰρ ἐπειτα
 ἅψ' ἐπέθηχ', ὥσεί τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη.
 315 Πολλῇ δὲ ῥοίῳ πρὸς ὅρος τρέπε πῖονα μῆλα
 Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιτόμην κακὰ βυσσοδομεύων,
 εἰ πως τισαίμην, δοῖν δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
 Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμόν ἀρίστη φαίνεται βουλή.
 Κύκλωπος γάρ ἐκεῖτο μέγα ῥόπαλον παρὰ στήκῳ,

multos : nos autem demum te assecuti, ad tua genua
 venimus, si quod præbeas hospitale-munus, sive etiam aliter
 des donum, qui-utique hospitem mos est.
 Sed verere, optime, deos; supplices tibi sumus :
 Jupiter autem ultor est supplicumque hospitumque,
 Hospitalis, qui hospites simul venerandos comitatur.
 Sic dicebam : ille vero mihi rursus respondit sævo animo :
 stultus es, o hospes, vel e-longinquo advenisti,
 qui me deos jubes aut timere aut observare.
 Non enim Cyclopes Jovem ægidem-tenentem curant,
 nec deos beatos : quoniam multos potentiores sumus.
 Neque ego Jovis inimicitias evitans pepercerim
 nec tibi, nec sociis, nisi animus me jubeat.
 Sed mihi dic, ubi appuleris veniens fabrefactam navem,
 utrum alicubi ad extremam-oram, an prope, ut sciam.
 Sic dixit tentans : me autem non latuit scientem multa ;
 sed ipsum vicissim allocutus-sum dolosis verbis :
 Navem quidem mihi confregit Neptunus terræ-concussor,
 ad scopulos conjectam, vestræ ad fines terræ,
 promontorio impactam; ventus autem ex ponto tulit :
 at ego cum hisce effugi arduam perniciem.
 Sic dicebam; ille autem mihi nihil respondit sævo animo ;
 sed ipse impetu-facto sociis manus inferebat ;
 simulque duos correptos, tanquam catulos, ad terram
 illidebat : ac cerebrum humi fluebat, irrigabatque terram.
 His vero meinbratim dissectis sibi-apparavit cenam :
 vorabat autem, quemadmodum leo montanus, nec relinque-
 bat] intestinaque, carnesque, et ossa medullosa.
 Nos vero fientes sustulimus Jovi manus,
 improba opera videntes ; desperatio autem tenebat animum.
 Ac postquam Cyclops magnum impleverat ventrem,
 humanas carnes comedens, et insuper merum lac bibens,
 jacebat intra antrum extensus per pecora.
 Hunc quidem ego volui in magno animo,
 propius accedens, gladio acuto stricto a femore
 vulnerare ad pectus, ubi præcordia jecur circumdant,
 manu admota : alius autem me animus retinebat.
 Ibidem enim et nos periissemus sæva morte :
 non enim potuissemus ab-ostio excelso
 manibus amovere saxum grave, quod admoverat.
 Ita tum quidem ingemiscientes expectabamus Auroram di-
 vinam.] Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Au-
 rora,] tunc ignem accendebat et mulgebat egregia pecora,
 omnia rite, et fotum submisit singulis.
 Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,
 simul ille rursus duobus correptis sibi-apparavit prandium.
 Pransus autem, ex-antro egit pingua pecora,
 facile amoto operculo ingenti : ac deinde
 rursus admovit, veluti si pharetræ operculum imponeret.
 Multo autem strepitu ad montem agebat pingua pecora
 Cyclops : at ego relictus-eram mala profunde-cogitans.
 si qua ulciscer, daretque mihi votum Minerva.
 Hoc autem mihi in animo optimum vibebatur consilium.
 Cyclopis enim jacebat ingens clava ad stabulum

320 χλωρόν, ελαίνεον· τὸ μὲν ἔκταμεν, ὅφρα φοροῖη
 αὐανθὲν· τὸ μὲν ἄμμες εἴσκομεν εἰσρόωντες,
 ὅσσον θ' ἰστόν νῆος ἑικοσόροιο μελαίνης,
 φορτίδος, εὐρείης, ἥτ' ἔκπεράα μέγα λαίτμα·
 τόσσον ἦν μῆκος, τόσσον πάχος εἰσρόασθαι.
 325 Τοῦ μὲν ὅσον τ' ὀργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστάς,
 καὶ παρέθηγ' ἐτάροισιν, ἀποξύναι δ' ἐκέλευσα.
 Οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δὲ θόωσα παραστάς
 ἄκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέω.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,
 330 ἥ βα κατὰ σπείους χέγυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλή.
 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον,
 δρῖστι τοιμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοσχλὸν αἰέρας
 τριψαὶ ἐν ὀφθαλμοῖ, ὅτε τὸν γλυκὺς ἵπνος ἱκάνοι.
 Οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἐλέσθαι,
 335 τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.
 Ἑσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομεύων·
 αὐτίκα δ' εἰς εὐρὺ σπῆος ἤλασε πῖονα μῆλα,
 πάντα μάλ'· οὐδὲ τι λείπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
 ἥ τοι δισάμενος, ἥ καὶ θεὸς ὥς ἐκέλευσεν.
 340 Αὐτὰρ ἐπεὶ τ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὕψος· αἰέρας,
 ἐξόμενος δ' ἤμελγεν δις καὶ μηκάδας αἶγας,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦκεν ἐκάστη.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἄεργα,
 σὺν δ' ὄγε αὐτὴ δύω μάρφας ὠπλίσατο δόρπον.
 345 Καὶ τότε· ἐγὼ Κύκλωπα προσκῦδων ἄγχι παραστάς,
 κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο·
 Κύκλωψ, τῇ, πῖε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα·
 ὄφρ' εἰδῆς, ὅόν τι ποτὶν τόδε νῆος ἐκεκευθεὶ
 ἡμετέρῃ· σοὶ δ' αὖ λοιβὸν φέρον, εἰ μ' ἐλεήσας
 350 οἴκαδε πέμψεις· σὺ δὲ μάινειαι οὐκέτ' ἀνεκτῶς.
 Σχέτιε, πῶς κέν τις σε καὶ ὑπερον ἄλλος ἱκοίτο
 ἀνθρώπων πολέων; ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
 Ὡς ἐράμην· ὁ δὲ δέκτο καὶ ἔκπιεν· ἥσατο δ' αἰνῶς
 ἡδὺ πονὸν πίνων· καὶ μ' ἤτε δεῦτερον αὖτις
 355 Δός μοι ἐτι πρόφρων καὶ μοι τεδὸν οὐνομα εἰπέ
 αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ᾧ κε σὺ χαίρης.
 Καὶ γὰρ Κυκλώπεςσι φέροι ζείδιους ἄρουρα
 οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὕμβρος ἀέξει·
 ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀποβρώξ.
 360 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἶθοπα οἶνον·
 τρεῖς μὲν ἔδωκα φέρων, τρεῖς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
 καὶ τότε δῆ μιν ἔπεσσι προσκῦδων μελιχίοισιν·
 Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 365 ἐξερῶ· σὺ δέ μοι δὸς ξείνιον, ὥσπερ ὑπέσθης.
 Οὐτίς ἐμοίγ' ὄνομα· Οὐτὶν δέ με κυκλήσκουσιν
 μήτηρ ἡδὲ πατήρ ἡδ' ἄλλοι πάντες ἐταῖροι.
 Ὡς ἐράμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβετο νηλεὲς θυμῷ·
 Οὐτὶν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισιν,
 370 τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τὸ δέ τοι ξεινήιον ἔσται.
 Ἦ καὶ ἀνακλινθεὶς πάγυν αὐγίνα· καδὲ δέ μιν ὕπνος
 ἥρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος

viridis, oleagina; hanc quidem exciderat, ut ferret arefactam; eam nos assimilabamus insipientes, quantus malus est navis viginti-remis-agitatae nigrae, onerariae, latae, quae trajicit magnam voraginem-maris: tanta erat longitudo, tanta crassitudo aspectu. Ab-hac quidem quantum ulnam ego abscidi a stans, et apposui sociis, laevigareque jussi. Hi vero laevem fecerunt; ego autem acui astans summum: statimque prehensam adurebam in igni ardente. Et hanc quidem bene deposui reconditam sub stercore, quod per speluncam fusum-erat admodum dense multum. Ac ceteros sorte sortiri jussi, quinam auderet mecum vectem sublatum terere in oculo, quando eum dulcis somnus occuparet. Hi autem sorte-electi-sunt, quos et voluissim ipse eligere, quatuor, at ego quintus cum his delectus-sum. Vespertinus autem rediit pulcris-velleribus pecora pascens: continuo vero in latam speluncam egit pinguis pecora, omnia prorsus; neque ullum relinquebat profundam extra caulam,] sive quid suspicatus, sive etiam deus sic jusserat. Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum; sedensque mulgebat oves et balantes capras, omnia faciens rite, et fortum submisit singulis. Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera, simul ille rursus duobus correptis sibi-paravit cenam. Et tum ego Cyclopem alloquebar prope astans, poculum in manibus tenens nigri vini:

Cyclops, accipe, bibe vinum, postquam comedisti humanas carnes;] ut scias, qualem quandam potum hunc navis condebat] nostra; tibi autem libamen ferebam, si me miseratus] domum mitteres: tu vero furis non-amplius tolerabiliter.] Inique, quomodo quisquam ad-te et in-posterum alius accedat] ex-hominibus multis? quoniam non recte fecisti.

Sic dicebam: is autem accepit et ebibit, delectatusque-est vehementer] dulcem potum bibens; et a me petebat secundo rursus:] Da mihi adhuc lubens, et mihi tuum nomen dic statim nunc, ut tibi dem hospitale-munus, quo tu gaudeas. Etenim Cyclopibus fert alma terra vinum in-magnis-uvis, et iis Jovis imber dat-incrementum; verum hoc ambrosiae et nectaris est surculus.

Sic dixit; at ei rursus ego dedi nigrum vinum; ter quidem praebui ferens, ter autem inhibuit stultitia. Ac postquam Cyclopi circa mentem venit vinum, tunc vero ipsum verbis alloquebar blandis:

Cyclops, interrogas me nomen inclitum? at ego tibi dicam; tu autem mihi da hospitale-munus, uti pollicitus-es. Nemo mihi nomen est; Neminem vero me vocant mater atque pater et alii omnes sodales.

Sic dixi; ille vero mihi statim respondebat saevo animo; Neminem ego postremum edam post suos socios, ceteros autem prius; hoc tibi hospitale-munus erit. Dixit, et recumbens cecidit supinus; ac deinde jacebat inflexa crassa cervice: atque eum somnus capiebat omnium-domitor; e-guttore vero erumpebat vinum,

ψυμοί τ' ἀνδρόμοι· δ' δ' ἐρεύγετο οἰνοθαρευων.
 375 Καὶ τότε γῶν τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
 εἷος θερμαίνοντο· ἔπεισέ τε πάντας ἑταίρους
 θάσσων, μή τις μοι ὑποδδείσας ἀναδύη.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλαίνος ἐν πυρὶ μέλλεν
 ἀψεσθαι, γλωρὸς περ ἔδον, διαφαίνεται δ' αἰνῶς,
 380 καὶ τότε γῶν ἄσπον φέρον ἐκ πυρός, ἄμφι δ' ἑταῖροι
 ἴσταν· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
 Οἱ μὲν μοχλὸν ἐλόντες ἐλαῖνον, ὄξυν ἐπ' ἄκρῳ
 ὀρθαλμῷ ἐνέρευσαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς
 δίνεον. Ὡς ὅτε τις τρυπῶ δόρυ νῆϊον ἀνῆρ
 385 τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἐνερθεν ὑποσσεύουσιν ἱμάντι
 ἀψάμενοι ἐκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεὶ·
 ὡς τοῦ ἐν ὀρθαλμῷ πυριήκεα μοχλὸν ἐλόντες
 δινέομεν, τὸν δ' αἶμα περιβρέεε θερμὸν ἑόντα.
 Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἄμφι καὶ ὀφρύας εὔσεν αὐτῇ,
 390 γλῆνης καιομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πελεκυν μέγαν ἡὲ σκέπαρνον
 εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα,
 φαρμάσσων· τὸ γὰρ αὐτε σιδήρου γε κράτος ἐστίν·
 ὡς τοῦ σιγ' ὀφθαλμὸς ἐλαίνῳ περὶ μοχλῷ.
 395 Σμερδαλέον δὲ μέγ' ὤμωξεν· περὶ δ' ἴαχε πέτρῃ·
 ἡμεῖς δὲ δέισαντες ἀπεσσύμεθ'. Αὐτὰρ ὁ μοχλὸν·
 ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο, πεφυρμένον αἵματι πολλῷ·
 τὸν μὲν ἔπειτ' ἐρρίψεν ἀπὸ τοῦ χερσὶν ἀλύων.
 Αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπνευ, οἱ βὰ μιν ἄμφι
 400 ὄψεον ἐν σπηέσσι δι' ἄκριας ἡγεμοόσσας·
 οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἐφοίτων ἀλλοθεν ἄλλος·
 ἱστάμενοι δ' εἶροντο περὶ σπέος, ὅτι ἐκ ἡδοί·
 Τίπτε τόσον, Πολύφρμ', ἀρημέος ὧδ' ἐδόησας
 νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ ἀπνούς ἄμμε τίθησθα;
 405 ἢ μή τις σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;
 ἢ μή τις σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ ἡὲ βίηφι; [μος·
 τοὺς δ' αὖτ' ἐξ ἄντρου προέφη κρατερὸς Πολύφρ-
 ῳ φίλοι, Οὐτίς με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βίηφι.
 Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεια πτερόεντ' ἀγόρευον·
 410 εἰ μὲν δὴ μή τις σε βιάζεται, οἷον ἐόντα,
 νοῦσόν γ' οὐ πως ἐστί Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι·
 ἀλλ' σὺ γ' εὖ γεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἀνακτι.
 Ὡς ἄρ' ἔφην ἀπιοῦντες· ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
 ὡς νομὶ· ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μή τις ἀμύμων.
 415 Κύκλωψ δὲ στενάγων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνησιν,
 χερσὶ ψηλαφῶν, ἀπὸ μὲν λίθων εἴλε θυράων·
 αὐτὸς δ' εἰνὶ θυρῇσι καθέζετο, χεῖρε πετάσσας,
 εἰ τίνα που μετ' ἑσσι λάβοι στελήχοντα θύραζε·
 ὅτω γάρ που μ' ἤλπει· ἐνὶ φρεσὶ νῆπιον εἶναι.
 420 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὅχ' ἀρίστα γένοιτο,
 εἰ τιν' ἑταίροισιν θανάτου λύσιν ἡδ' ἐμοὶ αὐτῷ
 εὐροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον,
 ὥς τε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
 Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή.
 425 Ἀρσενες διὲς ἦσαν εὐτρεφεές, δασύμαλλοι,
 καλοὶ τε μεγάλοι τε, ἰοδνεφέες εἰρος ἔχοντες·
 τοὺς ἀέων συνέεργον εὐστρεφέεσσι λύγιοισιν,

rustaque-carnis humanæ; ipse autem eructabat vino-grava-
 tus.] Et tunc ego vectem sub cinerem immisi multum,
 donec calefieret; verbisque omnes socios
 confirmabam, ne quis mihi subveritus defugeret.
 Sed quum jam brevi vectis oleaginus in igne erat
 arsurus, viridis licet esset, candebatque vehementer,
 tum ego eum propius afferebam ex igne, circum autem socii
 stabant: atque audaciam inspiravit magnam deus.
 Hi quidem vectem prehensum oleaginum acutum in summo
 oculo infixerunt; ego autem superne arrectus
 versabam. Ut vero quum quis terebrat lignum navale vir
 terebra, alii autem infra torquent loro
 apprehensam utrinque: hæc autem circumvolvitur assiduo
 semper:] sic ejus in oculo ignea-acie vectem prehensum
 versabamus; hunc autem sanguis circumfluebat calentem.
 Omnes vero ei palpebras circum et supercilia cremavit vapor,
 pupilla ardente: crepitabant autem ei igne radices.
 Veluti autem quum vir faber securim magnam, aut asciam,
 in aqua frigida mergit valde stridentem,
 temperans; hoc enim deinde ferri robur est:
 sic ejus stridebat oculus oleaginum circa vectem.
 Horrendum autem magnum ejulavit; insonuitque petra:
 nos vero perterriti diffugimus. At ille vectem
 extraxit oculo fœdatum sanguine multo
 illum quidem deinde abiecit a se manibus dolore-furens.
 Atque Cyclopas magno clamore-vocabat, qui circa ipsum
 habitabant in speluncis per promontoria ventosa:
 illi autem clamorem audientes accurrebant aliunde alius;
 stantesque interrogabant circa speluncam, quidnam ipsum
 affligeret:] Cur tantum, Polypheme, læsus sis clamasti
 noctem per divinam, et insomnes nos facis?
 num quis a-te oves mortalium invito abigit?
 an metuis ne-quis te ipsum occidat dolo aut vi?
 Hos autem rursus ex antro allocutus-est fortis Polypheme-
 mus:] o amici, Nemo me occidit dolo, neque viribus.
 Illi vero respondentes verba alata dicebant:
 si quidem revera nullus tibi vim-infert, solus quum-sis,
 morbum sane nullo-modo licet Jovis magni effugere:
 sed tu-quidem supplica patri Neptuno regi.
 Sic dixerunt abeuntes; meum autem risit carum cor,
 quod nomen eos decepisset meum et consilium eximium.
 Cyclops autem ingemiscensque, et cruciatus doloribus,
 manibus palpsans, amovit quidem lapidem ab-ostio;
 ipse vero in ostio considebat, manibus extensis,
 si quem forte inter oves deprehenderet exeuntem foras;
 adeo enim videlicet me putabat in mente stultum esse.
 At ego deliberabam, quomodo hæc omnium optime fierent,
 si quam sociis mortis liberationem, ac mihi ipsi
 invenirem: omnes vero dolos et consilium omne texebam,
 utpote de vita; magnum enim malum prope erat.
 Hoc vero mihi in animo optimum videbatur consilium.
 Mares oves erant bene-nutriti, densis-velleribus,
 pulcrique, magnique, violaceum vellus habentes;
 hos tacite colligabam bene-tortis viminibus,

τῆς ἔπι Κύκλωψ εἴδε πέλωρ, ἀθεμίστια εἶδος,
 σύντρεις αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν,
 130 τῷ δ' ἐτέρῳ ἐκάτερθεν ἴτην, σῶντες ἐταίρους.
 Τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτ' οἷες φέρον· αὐτὰρ ἔγωγε —
 ἀρνεῖός γάρ ἐην, μήλων δ' ἄριστος ἀπάντων —
 τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυθεῖς
 κείμην· αὐτὰρ χερσὶν αὐτοῦ θεσπεσίῳ
 435 νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμην τετλήτῃ θυμῷ.
 Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν Ἡῷ διαν.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα,
 θήλειαι δ' ἐμέμνηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς·
 440 οὐβάτα γὰρ σπαραγεῦντο. Ἄναξ δ' ὀδύνῃσι κακῆσιν
 τειρόμενος, πάντων οἷων ἐπεμαίετο νῶτα
 ὀρύων ἐσταότων· τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν,
 εἰς οἱ ὑπ' εἰροπόκων οἷων στέρνοισι δέδεντο.
 Ὑστατος ἀρνεῖός μῆλων ἔστειχε θύραζε,
 445 λάγνῳ στεινόμενος καὶ ἐμοί, πυκινὰ φρονέοντι.
 Τὸν δ' ἐπιπασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 Κρίε πέπον, τί μοι ὦδε διὰ σπέος ἔσσυτο μῆλων
 ὕστατος; οὔτι πάρος γε λελειμμένους ἔρχεαι οἷων,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεαι τέρεν' ἀνθεα ποίης,
 450 μακρὰ βιβιάς· πρῶτος δὲ ῥὸς ποταμῶν ἀφικάνεις·
 πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι
 ἐσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος — ἦ σὺ γ' ἀνακτος
 ὀφθαλμὸν ποθείεις; τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσεν
 σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, δαμψασάμενος φρένας οἴῳ,
 455 Οὔτις, δν οὕτω φημί πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον.
 Εἰ δὲ δημοφρονέεις ποτιφρονῆεις τε γένοιο
 εἰπεῖν, ὅππῃ κείνος ἐμὸν μένος ἡλασκάζει·
 τῷ κέ οἱ ἐχέφαλός γε διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλη
 θεινομένου βραίοιτο πρὸς οὐδεῖ· καὶ δὲ κ' ἐμὸν κῆρ
 460 λωφῆσειε κακῶν, τὰ μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὔτις.
 Ὡς εἰπὼν τὸν κρινὸν ἀπὸ ἐοπέμπε θύραζε.
 Ἐλθόντες δ' ἡβαιὼν ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς,
 πρῶτος ὑπ' ἀρνεῖου λυόμεν, ὑπέλυσα δ' ἐταίρους.
 Καρπαλλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναῦποδα, πῖνα δημῷ,
 465 πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὅφρ' ἐπὶ νῆα
 ἰκόμεθ'· ἀσπάσοι δὲ φίλοις ἐτάροισι φάνημεν,
 οἱ φύγομεν θάνατον· τοὺς δὲ στενάγοντο γοῶντες.
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ εἶμι, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἕκαστῳ
 κλαίειν· ἀλλ' ἐκέλευσα θοῶς καλλίτριγα μῆλα
 470 πολλὰ ἐν νηὶ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαίνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·
 ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὶν ἄλα τύπτον ἑρემοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσην τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσήδυν κερτομίοισιν·
 475 Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἐμῆλλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἐταί-
 ρεσμεναι ἐν σπητὶ γλαφυρῷ κρατερῇρι βίηφιν. [ρως
 Καὶ λίην σέ γ' ἐμέλλε κιγῆσεσθαι κακὰ ἔργα,
 σ' ἔτελλ', ἐπεὶ ξείνους οὐ γὰρ ἔζεο σῶ ἐνὶ οἴκῳ
 ἐσθόμεναι τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 480 Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα χολύσατο κηροῖτι μᾶλλον·
 ἦκε δ' ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλου·

in quibus Cyclops dormiebat, monstrum, nefario animo,
 tres-una sumens : qui quidem in-medio erat, is virum fere-
 bat,] ceteri autem duo utrinque ibant, servantes socios.
 Ternæ autem quemque virum oves ferebant : atque ego
 (aries enim erat, pecudum longe maximus omnium),
 huius tergo arrepto, villosum sub ventrem volutus
 extendebar : at manibus lanæ egregiæ
 firmiter implicatus hærebam constanti animo.

Sic tum quidem gentes expectavimus Auroram divinam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero deinde ad-pascua erumpebant mascula pecora ;
 feminae vero balabant immulctæ per stabula :
 ubera enim gravabantur. Dominus vero doloribus gravibus
 afflictus, omnium ovium palpabat terga
 erecte stantium ; illud autem stultus non animadvertit,
 ut illi sub lanigerarum ovium pectoribus ligati-erant.

Ultimus aries pecorum exibat foras,
 vellere gravatus, et me, multa cogitante.

Hunc autem palpatum allocutus-est fortis Polyphemus :

Aries care, quid mihi ita per speluncam exis pecudum
 ultimus? neutiquam antea quidem relictus venis post-otes,
 sed multo primus pascere teneros flores herbæ,
 magnis passibus-incedens ; primusque ad-fluenta fluviorum
 pervenis ;] primus autem in-stabulum cupis redire
 vespertinus : nunc contra omnium-ultimus : num tu domini
 oculum desideras? quem vir malus excæcavit
 cum perniciosi sociis, postquam-domuit mentem vino,
 Nemo, quem nondum existimo elapsum esse mortem.
 Si jam idem-mecum-sentires, vocalisque fieres,
 ut-diceres, ubinam ille meum robur evitet ;
 profecto ei cerebrum quidem per speluncam huc illuc
 eliso spargeretur ad solum ; ac meum cor
 quiesceret a-malis, quæ mihi nihili-vir intulit Nemo.

Sic locutus, arietem a se mittebat foras.

Quum-venissemus autem paululum a speluncaque et caula,
 primus ab ariete me-expedivi, solvi vero deinde socios.
 Celeriter autem pecora pedes-tendentia, pingua adipe,
 multa circumducentes abigebamus, donec ad navem
 pervenissemus ; desiderati vero caris sociis apparuimus,
 qui effugimus mortem : ceteros autem lugebant flentes.
 At ego non sinebam, sed superciliis innuebam unicuique,
 ne-flerent ; verum jussi celeriter pulcris-velleribus pecora
 multa in navem quum-immisissent, navigare salsam aquam.
 Illi vero statim inscendebant, et in transtris consedere ;
 ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quando tantum aberam, quantum aliquis audiri-potes
 clamans,] tunc ego Cyclopem alloquebar conviciis :

Cyclops, non ergo eras imbellis viri socios
 comesurus in spelunca cava, vi violenta.
 Et nimis-abunde te erant assecutura mala facta tua :
 inique ! quoniam hospites non verebaris tua in domo
 comedere : ideo te Jupiter ultus-est et dii alii.

Sic dixi ; ille autem deinde iratus-est in-animo magis :
 misit autem abruptum verticem montis magni ;

καὶ δ' ἔβρισε προπάρουθε νεὸς κυανοπύρροιο.
 [τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἴηθον ἄκρον ἱκέσθαι.]
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
 495 τὴν δ' αἰψ' ἤπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κύμα,
 πλημμυρίς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ γέρσον ἱκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ χεῖρεςσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν
 ὥσα παρέξ· ἐτάροισι δ' ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 ἐμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπέκ κακότητα φύγοιμεν,
 500 κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρρεσσον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δις τόσσον ἄλα πρήσσοντες ἀπῆμεν,
 καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
 μειλιγίοις ἐπέεσσιν ἐρῆτυον ἀλλοθὺν ἄλλος·
 Σχέτλιε, τίπτε' ἐθέλεις ἐρεθίζεμεν ἄγριον ἄνδρα;
 505 ὃς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος ἤγαγε νῆα
 αὐτὴς ἐς ἤπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόθι ὀλέσθαι.
 Εἰ δὲ φθειγξαμένου τευ ἡ αὐδῆσαντος ἄκουσεν,
 σὺν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλὰς καὶ νῆια δούρα,
 μαρμάρῳ ὀκρίονετι βαλὼν· τόσσον γὰρ ἴσιν.
 510 Ὡς φάσαν· ἀλλ' οὐ πείθων ἐμὸν μεγαλήτορα θυμόν,
 ἀλλὰ μιν ἀφόρβον προσέφην κεκοητότι θυμῷ·
 Κύκλωψ, αἶ κέν τίς σε καταθνητῶν ἀνθρώπων
 ὀφθαλμοῦ εἰρηται ἀεικέλιν ἀλαωτῶν,
 φάσθαι Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι,
 515 οὐδ' ὑλὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.
 Ὡς ἐφάμην· ὃ δέ μ' οἰμώξας ἡμίθετο μύθῳ·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ με παλαιφάτα θέρσθαι ἱκάνει.
 Ἔσσε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ, ἤς τε μέγας τε,
 Τηλέμαχος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνην ἐκέκαστο,
 520 καὶ μαντευόμενος κατεγῆρα Κυκλώπεσσιν·
 ὃς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὅπισσω,
 χειρῶν ἐξ' Ὀδυσῆος ἀμαρτήσεσθαι ὀπποῆς.
 Ἄλλ' αἰεὶ τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην
 ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν·
 525 νῦν δέ μ' ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανός καὶ ἀκυκλὺς
 ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἔπει μ' ἐοικμάσαστο οἴνῳ.
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρ', Ὀδυσσεῦ, ἵνα τοι παρ' ξεινία θείῳ
 πομπήν τ' ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν Ἑννοσίγαιον·
 τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμὶ, πατὴρ δ' ἐμὸς εὖχεται εἶναι·
 530 αὐτὸς δ', αἶ κ' ἐθέλῃς, ἰήσεται, οὐδὲ τις ἄλλος
 οὔτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 αἶ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰδωνός σε δυναίμην
 εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἀΐδος εἴσω·
 535 ὥς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἑννοσίγαιον.
 Ὡς ἐφάμην, ὃ δ' ἐπειτα Ποσειδάωνι ἀνακτὶ
 εὖχeto, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Κλυθὶ, Ποσειδάων γαίης τε, κυανογαίτα·
 εἰ ἐτόν γε σὸς εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὖχεται εἶναι,
 540 ὃς μὴ Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον οἰκᾶδ' ἱκέσθαι.
 [οὐδ' Ἀλάρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.]
 Ἄλλ' εἰ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἱκέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαίην·
 ὅψε κακῶς εἰλθοι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους,
 545 νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, εὐροὶ δ' ἐν πῆματα οἴκῳ.

dejecitque ante navem nigra-prora.

[paululum vero abfuit quin clavum extremum attingeret.]

Fluctavit autem mare decedente a petra :

ipsam vero navem statim ad-continentem refluxi ferebat fluctus,] inundatio e mari, adegitque-prope terram ut-veniret.

Atque ego manibus sumto prælongo conto detrusi a litore; sociosque hortatus jussi incumbere remis, ut malum effugeremus, capite annuens : illi vero incumbentes remigabant.

Sed quando jam bis tantum per-mare iter-facientes aberamus, tunc ego Cyclopem alloquebar; circum vero socii blandis verbis me inhibebant aliunde alius :

Improbe, cur vis irritare ferocem virum?

qui etiam nunc in-pontum jacto telo deduxit navem rursus ad continentem, et sane existimabamus illic nos perituros.]Si vero vociferatum aliquem, aut locutum audisset, collisisset nostra capita, et navalia ligna, saxo aspero coniecto; tantum enim jaculatur.

Sic dixerunt; sed non flectebant meum magnum animum, sed illum rursus allocutus-sum irato animo :

Cyclops, si quis te mortalium hominum de-oculi interrogaverit fœda cœcitate, dic, Ulyssem urbium-eversorem excacasse te, filium Laertæ, in Ithaca ædes habentem.

Sic dixi; ille autem mihi ejulans respondebat sermone :

dii boni, certe omnino jam me antiqua vaticinia attingunt.

Erat quidam hic vates vir, bonusque magnusque,

Telemus Eurymides, qui vaticiniis excellebat,

et vaticinans consenescebat inter-Cyclopas;

qui mihi dixit hæc omnia perfectum-iri in-posterum,

manibus ex Ulyssis me privatum-iri visu.

Sed semper aliquem virum magnum et pulcrum exspectabam

huc venturum-esse, magno prædium robore;

nunc autem me, parvusque et nihili-homo, et imbellis,

oculo privavit, postquam me domuerat vino.

Sed age huc veni, Ulysse, ut tibi hospitalia præbeam,

deductionemque impellam ut-det inclytum Neptunum :

hujus enim ego filius sum, patrem autem is meum se-profi-

tetur esse :] ipse autem, si voluerit, sanabit, nec quisquam

alius,] nec deorum beatorum, nec mortalium hominum.

Sic dixit : at ego ipsum sic respondens alloquebar :

utinam enim ita jam animaque et vita te possem

expertem factum mittere in domum Plutonis,

ut non oculum utique sanabit nec Neptunus.

Sic dixit : ille autem deinde Neptuno regi

supplicabat, manus tendens ad cælum stellatum :

Audi, Neptune terram-continens, cæruleis-crinibus

si revera tuus sum, patremque te meum profiteris esse,

da, ut-ne Ulysses urbium-eversor domum veniat.

[filium Laertæ, in Ithaca domos habens.]

At si ei fatale est amicosque videre et pervenire

ad-domum bene-ædificatam, et suam in patriam terram :

sero male veniat, amissis omnibus sociis,

nave in aliena, inveniatque calamitates domi

'Ως ἔφατ' εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Κυανοχαίτης.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἐξαυτίς πολὺ μείζονα λῆαν αἰέρας,
 ἦχ' ἐπιδινήσας ἐπέρειςσε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον.
 Κὰδ δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς κυανοπρώοιο
 640 τυτθόν, ἐδεύησεν δ' οἴζιον ἄχρον ἰκέσθαι.
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατεργομένης ὑπὸ πέτρης
 τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα περ ἄλλαι
 νῆες εὐσσελμοὶ μένον ἄθροαι, ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
 645 ἔϊατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγγεμον αἰεὶ
 νῆα μὲν ἐνὶ ἑλθόντες ἐκέλευσαν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
 δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσῃς.
 650 Ἀρνεῖον δ' ἐμοὶ οἶω εὐκνήμιδες ἐταῖροι,
 μήλων δαιομένων, δόσαν ἔζοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ
 Ζηνὶ κελαινεφεῖ Κρονίδῃ, δὲ πᾶσιν ἀνάσσει,
 βέξας, μηρὶ ἔκαιον· ὃ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
 ἀλλ' ἄρα μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
 655 νῆες εὐσσελμοὶ καὶ ἐμοὶ ἐρίηρες ἐταῖροι.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἡμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Ἦμος δ' ἥελιος κατέδω καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 660 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε· ἐγὼν ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 αὐτοὺς τ' ἀμβαινεῖν ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·
 ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 665 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἀσμενοὶ ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἐταίρους.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Κ.

Τὰ περὶ Αἰόλου καὶ Λαιστρυγόνων
καὶ Κίρκης.

Αἰολὴν δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἔνθα δ' ἔναιεν
 Αἰόλος Ἴπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ· πᾶσαν δέ τε μιν πέρι τεῖχος
 χάλκεον, ἄρρηκτον· λισσῇ δ' ἀναδέδρομε πέτρῃ.
 6 Τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάσιν·
 ἐξ μὲν θυγατέρες, ἐξ δ' υἱέες ἡβώνοντες.
 Ἐνθ' ὅγε θυγατέρας πόρεν υἷασιν εἶναι ἀκοίτις.
 Οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρῃ κεδνῇ
 δαίνυνται· παρὰ δὲ σφιν ὄνεατα μυρία κείτα·
 10 κνισῆεν δέ τε δῶμα περὶ στεναχίζετ' αὐλῇ
 ἡματα· νύκτας δ' αὖτε παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν
 εὐδουσ' ἐν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς λεχέεσσιν.
 Καὶ μὲν τῶν ἰκόμεσθα πόλιν καὶ δώματα καλὰ.
 Μῆνα δὲ πάντα φιλει με καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα,

Sic dixit precans; eum autem exaudivit Neptunus.
 Atque ille rursus multo majore lapide sublato,
 misit circumrotatum; intendit autem vim immensam.
 Dejecit vero post navem nigra-prora,
 paululum, parumque-abfuit-quin clavum extremum attinge-
 ret.] Fluctuavit vero mare decidente a petra;
 ipsam autem *navem* ulterius ferebat fluctus, adegitque-prope
 terram ut veniret.] Sed ut jam ad-insulam pervenimus, ubi-ce-
 teræ] naves bonis-transtis stabant confertæ, circum autem
 socii] sedebant lugentes, nos exspectantes semper :
 navem quidem, illuc ut-venimus, subduximus in arenis,
 egressique et ipsi sumus in litus maris.
 Pecudes autem Cyclopiis cava ex navi sumtas
 divisimus, ut nullus mihi privatus abiret *equali portione*.
 Arietem autem mihi soli bene-ocreati socii,
 ovibus divisus, dederunt insuper : eum vero in litore
 Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio, qui omnibus imperat,
 sacrificans, femora incendebam : ille vero non-curabat sacra;
 sed jam deliberabat, quo-pacto perderentur omnes
 naves bonis-transtis, et mihi dilecti socii.
 Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
 sedebamus, epulantes carnesque immensas et *bibentes* vinum
 dulce.] Quando vero sol occiderat, et tenebræ supervenerant,
 tum vero decubuimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ego socios adhortatus jussi
 ipsosque inscendere *naves*, et retinacula solvere.
 Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere,
 ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.

ODYSSEÆ X.

De Æolo et Læstrygonibus et
Circe.

Æoliam autem in insulam pervenimus; ubi habitabat
 Æolus Hippotades, carus immortalibus diis,
 natatili in insula; totam vero circa eam murus est
 æreus, infragilis; lævisque assurgit petra.
 Hujus et duodecim liberi in adibus nati-sunt,
 sex quidem filiae, sex autem filii pubescentes.
 Ibi ille filias dedit filiis ut-essent uxores.
 Hi vero semper apud patrem carum et matrem venerandam
 convivantur; atque ipsis cibaria plurima apponuntur;
 odorata autem domus circum-personat in-aula
 interdiu; nocte vero rursus apud pudicas uxores
 dormiunt inque tapetibus et in tornatis lectis.
 Et ad-horum quidem pervenimus urbem et ardes pulcras. [Ia,
 Mensen vero totum amice-excipiebat me et exquirebat singu-

15 Ἴλιον, Ἀργείων τε νέας καὶ νόστον Ἀχαιῶν·
καὶ μὲν ἐγὼ τῶ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ δδὼν ἤτεον ἡδ' ἐκέλευον
πεμπέμεν, οὐδέ τι κείνος ἀνήγατο, τεύχε δὲ πομπήν.
Δοικέ μοι ἐκδείρας ἀσχὸν βοῶς ἐννεώροιο,
20 ἐνθα δὲ βυκτῶν ἀνέμων κατέδρησε χέλευθα·
κείνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων
ἡμὲν παυέμεναι ἡδ' ὀρνύμεν, ὃν κ' ἐθέλῃσιν.
Νηϊ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδρει μέρμιθι φαεινῇ,
ἀργυρέῃ, ἵνα μή τι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ·
25 αὐτὰρ ἐμοὶ πνοιὴν Ζεφύρου προέηκε ἀῖθαι,
ὅφρα φέροι νῆας τε καὶ αὐτούς· οὐδ' ἄρ' ἐμῆλθεν
ἐκτελέειν· αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμην· ἀφραδίῃσιν.
Ἐννῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ·
τῇ δεκάτῃ δ' ἤδη ἀνεφάνετο πατρὶς ἄρουρα·
30 καὶ δὴ πυρπολέοντες ἐλεύσομεν, ἐγγυς ἔοντας.
Ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκύς ὕπνος ἐπήλυθε κεχημῶτα·
αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμουν, οὐδέ τω ἄλλω
δῶχ' ἑτάρων, ἵνα θῆσσαν ἱκοίμεθα πατρίδα γαίαν.
Οἱ δ' ἑταροὶ ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον
35 καὶ μ' ἔφρασαν χρυσὸν τε καὶ ἄργυρον οἴκαδ' ἄγεσθαι,
δῶρα παρ' Αἰόλου μεγάλῃτορος Ἴπποτάδαο·
ὥδε ἐκ τῆς εἶπεσκαν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
ὦ πόποι, ὡς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν
ἀνθρώποις, δτεῶν τε πόλιν καὶ γαίαν ἱκῆται.
40 Πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται κειμήλια καλὰ
ληϊδός· ἡμεῖς δ' αὐτε βελὴν δδὼν ἐκτελέσαντες
οἴκαδε νισσόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες.
Καὶ νῦν οἱ τὰδ' ἔδωκε χαρίζομενος φιλότῃτι
Αἰολός· ἄλλ' ἄγε θῆσσαν ἰδῶμεθα, ὅττι τὰδ' ἐστίν,
45 ὅσος τις χρυσὸς τε καὶ ἄργυρος ἀσκήσιν ἐνεστιν.
Ὡς εἶπασαν· βουλὴ δὲ κακῇ νίκησεν ἑταίρων·
ἀσχὸν μὲν λῦσαν, ἄνθρωποι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν.
Τοὺς δ' αἰψ' ἀρπάξασα φέρεν πόντονδ'ε θυέλλα
κλαίοντας, γαίης ἀπο πατρίδος· αὐτὰρ ἔγνωγε
50 ἐγρόμενος κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριζα,
ἡδὲ πεσὼν ἐκ νηὸς ἀποφρίμην ἐνὶ πόντῳ,
ἡ ἀκέων τλαίην καὶ εἴ τι ζωῶσι μετείην.
Ἄλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα· καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηϊ
κείμεν· αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ
55 αὐτίς ἐπ' Αἰολίην νῆσον· στενάχοντο δ' ἑταῖροι.
Ἐνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσάμεθ' ὕδαρ·
αἰψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο θεῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τε πασάμεθ' ἡδὲ ποτῆτος,
δὴ τότε· ἐγὼ κήρυκά τ' ὅπασσάμενος καὶ ἑταῖρον,
60 βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δῶματα· τὸν δ' ἐκίχονον
δαινύμενον παρὰ ἧ τ' ἀλόχῳ καὶ οἷσι τέκessιν.
Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' οὐδοῦ
ἐξόμεθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον ἐκ τ' ἐρέοντο·
Πῶς ἦλθες, Ὀδυσσεῦ; τίς τοι καχὸς ἔγραε δαίμων;
65 ἦ μὲν σ' ἐνδυκῶς ἀπεπέμπομεν, ὅρ' ἀφίκοιο
πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ ποῦ τοι φίλον ἐστίν.
Ὡς φράσαν· αὐτὰρ ἐγὼ μετεφώνεον, ἀγνύμενος κῆρ·
ἄσπασάν μ' ἑταροὶ τε κακοὶ πρὸς τοῖσιν ἐπὶ ὕπνος

de-Ilio, Argivorumque navibus et reditu Achiivorum;
et ego quidem ei omnia accurate enarravi.

Sed quum jam et ego iter postulabam, atque hortabar *ut me*
dimitteret, nequaquam ille abnuvit, sed paravit deductionem.

Dedit mihi excoriatum utrem bovis novennis,
in-eo vero mugientium ventorum ligavit flatus:
illum enim promum ventorum fecit Saturnius
et ut-compescat, et ut-cieat, quemcunque velit.

Nave vero in cava colligavit funiculo splendido,
argenteo, ut ne-quid præter-flaret, vel paululum:
ac mihi flatum Zephyri immisit ad-flandum,
ut-ferret navesque et ipsos: nec-tamen inde erat
perfecturus: ipsorum enim perimus insipientia.

Per-novem-dies quidem continuo navigabamus noctesque

et dies;] decima vero jam apparebat patria terra:

et jam ignem-accendentes videbamus, prope qui-erant.

Ibi me quidem dulcis somnus occupavit defessum:

semper enim pedem navis movebam, nec cuiquam alii

dedi sociorum, ut citus perveniremus in-patriam terram.

Sed socii verbis ad se-invicem loquebantur,

et me putarunt aurumque et argentum domum reportare,

dona ab Æolo magnanimo Hippotada

sic autem aliquis dicebat, intuitus in proximum alium:

Dii boni! ut hic omnibus gratus et magni-æstimatus est

hominibus, quorumcunque in-urbem et terram venerit.

Multas quidem ex Troja ducit res-pretiosas, pulcras,

e-præda: nos vero contra, idem iter emensi,

domum redimus vacuas manus habentes.

Et nunc ei hæc dedit gratificans amicitia

Æolus; sed age ocysus videamus, quidnam hæc sint,

quantum quid aurique et argenti utri insit.

Sic dicebant; consiliumque malum vicit sociorum:

utrem quidem solverunt, venti autem erupere.

Illos vero statim abreptos ferebat in-pontum procella

flentes, terra a patria; at ego

experrectus, in animo eximio deliberavi,

utrum delapsus ex navi perirem in ponto,

an tacitus sustinerem, et adhuc vivis interessem.

Sed sustinui et mansi; obvolutus autem in navi

jacebam: illæ vero ferebantur malo venti turbine

rursus ad Æoliæ insulam: gemebant autem socii.

Ibi vero in terram ascendimus, et hausimus aquam:

statim autem prandium ceperunt celeres apud naves socii.

Ac postquam cibumque gustaveramus ac potum,

tum vero ego, præconem mihi ubi-asciveram et socium,

ivi ad Æoli incliytas ædes; eum autem inveniebam

convivantem cum suaque uxore et suis liberis.

Ingressi autem domum, ad fores in limine

sedebamus: illi vero in animo obstupescabant, interrogabant-

que:] Quomodo venisti, Ulysse? quis tibi malus ingruit

deus?] certe quidem te accurate dimittebamus, ut pervenires

in-patriam tuam et domum, et sicubi tibi gratum sit.

Sic dixerunt; at ego eos alloquebar, merens corde:

læsérunt me sociique mali, præterque eos somnus

σχέτιος· ἀλλ' ἀκέσασθε, φίλοι· δύναμις γάρ ἐν υμῖν.
 70 Ὡς ἐφάμην, μαλακοῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν·
 οἱ δ' ἄνω ἐγένοντο· πατὴρ δ' ἡμείβετο μύθῳ·
 Ἐρβ' ἐκ νήσου θᾶσσον, ἐλέγχιστε ζωνόντων.
 Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν
 ἄνδρα τόν, ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθεται μακάρεσσιν.
 76 Ἐρβ', ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπερχόμενος τὸδ' ἰκάνεις.
 Ὡς εἰπόν· ἀπέπεμπε δόμῳ βαρέα στενάχοντα.
 Ἔνθεν δὲ πρότεροι πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἤτορ.
 Τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλγεεινῆς,
 ἡμετέρῃ ματίῃ· ἐπεὶ οὐκέτι φαίνεται πομπή.
 80 Ἐξήμαρ μὲν διμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 ἐβδομάτῃ δ' ἰκομένθα Λάμου αἰπὺ πτολίεθρον,
 τηλέπυλον Λαιστρυγονίην, ὅθι ποιμένα ποιμὴν
 ἥπυις εἰσελάων, ὃ δέ τ' ἐξελάων ὁπακοῦσι.
 Ἔνθα κ' αὐπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθοῦς,
 85 τὸν μὲν, βουκολέων, τὸν δ', ἄργυρα μῆλα νομεύων·
 ἐγγὺς γὰρ νυκτὸς τε καὶ ἡματὸς εἰσι κέλευθοι.
 Ἔνθ' ἐπεὶ ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν, δν πέρι πέτρῃ
 ἡλίδεατος τετύγχε διαμπερές ἀμφοτέρωθεν,
 ἀκταὶ δὲ προβλήτες ἐναντίαι ἀλλήλησιν
 90 ἐν στόματι προύχουσιν· ἀραιὴ δ' εἰσόδός ἐστιν·
 ἐνθ' οἳ' εἰσω πάντες ἔχον νέας ἀμφιελίσσας.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἐντοσθεν λιμένους κοίλοιο δέδοντο
 πλησίαι· οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀέξετο κύμα γ' ἐν αὐτῷ,
 οὔτε μέγ' οὔτ' ὀλίγον· λευκὴ δ' ἦν ἀμρὶ γαλήνῃ.
 95 Αὐτὰρ ἐγὼν ὅλος στήθεον ἔξω νῆα μέλαιναν,
 αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατιῇ, πέτρης ἐκ πείσματα δῆσας·
 ἔστην δὲ, σκοπιῆν ἐς παιπαλόεσσιν ἀνελθών.
 Ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα,
 καπνὸν δ' οἷον ὁρώμεν ἀπὸ χθονὸς αἴσσοντα.
 100 Δὴ τότε γῶν ἐτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας,
 οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ γθονὶ σίτον ἔδοντες,
 ἄνδρε δῶα κρίνας, τρίτατον κήρυγ' αἰ' ὁπάσσας.
 Οἱ δ' ἴσαν ἐκβάντες λείην δόδον, ἥπερ ἄμαξαι
 ἄστυδ' ἄρ' ὑψηλῶν ὁρέων καταγίνεον ὕλην.
 105 Κούρη δὲ ζυμβλήντο πρὸ ἄστεος ὕδρουσούσῃ,
 θυγατέρ' ἱφθίμῃ Λαιστρυγόνος Ἀντιφάτῃ.
 Ἡ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην κατεβήσετο καλλιρέεθρον
 Ἀρτακίην· ἐνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστυ φέρεσκον·
 οἱ δὲ παριστάμενοι προσεφώνεον, ἐκ τ' ἐρέοντο,
 110 ὅστις τῶνδ' εἴη βασιλεὺς καὶ τοῖσιν ἀνάσσει.
 Ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὑπερεφές δῶ.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δώματα, τὴν δὲ γυναῖκα
 εὔρον, ὅσῃν τ' ὄρεας κορυφὴν, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν.
 Ἡ δ' αἰψ' ἐξ ἀγορῆς ἐκάλεε κλυτὸν Ἀντιφάτῃ,
 115 δν πόσιν, ὃς δὴ τοῖσιν ἐμύσατο λυγρὸν δειθρον.
 Αὐτίχ' ἕνα μάρψας ἐτάρων ὠπλίσσατο δειπνον·
 τῶν δὲ δῶ' αἰζαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἰκέσθην.
 Αὐτὰρ ὃ τεύχε βοήν διὰ ἄστεος· οἱ δ' αἰόντες
 φοίτων ἱφθίμοι Λαιστρυγόνες ἄλλοθεν ἄλλος,
 120 μυρίοι, οὐκ ἀνδρεσσιν εἰκοότες, ἀλλὰ Γίγασιν.
 Οἱ β' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθεσί χερμαδαίοισιν
 βάλλον· ἄφρχ δὲ κακὸς κόναβος κατὰ νῆας ὀρώρει

infaustus: sed medemini, amici: potestas enim es/ penes vos.

Sic dixi, blandis eas demulcens verbis:

illi vero muti facti sunt; pater autem respondebat sermone:

Abi ex insula ocyus, pessime viventium.

Non enim mihi fas est curare nec dimittere
 virum illum, qui diis invisus sit beatis.

Abi; quoniam immortalibus invisus huc venisti.

Sic locutus, dimittebat ex ædibus graviter gementem.

Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes corde.

Fatigabatur autem virorum animus a remigatione molesta,
 nostra stultitia: quoniam non-amplius apparebat reductio.

Per-sex-dies quidem continuo navigabamus noctesque et
 dies;] septima vero venimus Lami ad-excelsam urbem,
 magnam (vel Telepylum) Læstrygoniam, ubi pastorem pastor
 inclamat intro-agens, alter vero exigens auscultat.

Ibi insomnis vir duplicem reportaret mercedem,
 unam quidem, pascendis bobus, alteram vero, candidas pecudes
 pascens;] prope enim ibi noctisque et diei sunt viz.

Ibi postquam ad portum inclytum veneramus, circa quem petra] excelsa est, continenter utrinque,

litora que prominentia e-regione sibi-invicem

in ostio procurrunt; angustus vero introitus est:

ibi illi intus omnes tenebant naves utrinque-recurvas.

Hæ quidem intra portum concavum alligatæ-erant
 propinquæ: nunquam enim attollebatur fluctus in ipso,
 nec magnus, nec parvus; candida autem erat circum tranquillitas.]

At ego solus tenebam extra navem nigram,

illic in extrema-parte, e petra funibus ligatis:

constiti vero, speculam in præruptam ubi-ascenderam.

Ibi quidem nec boum nec virorum apparebant opera,

fumum autem solum videbamus a terra exsurgentem.

Tum vero ego socios præmisi sciscitatum vadentes

quinam viri essent im hac terra panem vescentes;

viros duos electos, tertium præconem una comitem addens.

Hi vero iverunt, egressi, per planam viam, qua planstra

ad urbem ab excelsis montibus devehebant lignum.

Puellæ vero obvii-facti-sunt ante urbem aquam-petenti,

filie eximie Læstrygonis Antiphatæ.

Hæc quidem ad fontem descendeat pulcre-fluentem

Artaciam; hinc enim aquam ad urbem ferebant;

illi vero astantes eam alloquebantur, interrogabantque,

quisnam illorum esset rex, et quibus imperaret.

Illi vero valde cito patris ostendit excelsam domum.

Hi autem postquam ingressi-sunt inclytas ædes, mulierem

invenerunt, velut montis verticem; horrueruntque eam.

Hæc autem continuo e foro vocabat inclytum Antiphatem,

suum maritum, qui sane illis mollitus-est sævum exitum.

Statim uno correpto sociorum, apparavit-sibi coenam:

alteri vero duo conciti fuga ad naves pervenerunt.

Atque ille excitabat clamorem per urbem; hi vero audientes

vadebant, fortes Læstrygones, aliunde alius,

innumeri, non hominibus similes, sed Gigantibus.

Qui a petris abruptis viro-gravibus saxis

jaciebant; statim autem malus strepitus per naves ortus-est

ἀνδρῶν τ' ὀλλυμένων νῆϊν θ' ἅμα ἀγνυμένων
 ἰχθῦς δ' ὡς πείροντες ἀτερπέα δαῖτα φέροντο.
 125 Ὀφρ' οἱ τοὺς ὀλεον λιμένος πολυθενέος ἐντός,
 τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος ὀξὺ ἐρυσάμενος παρὰ μηροῦ,
 τῷ ἀπὸ πείσματ' ἔκοψα νεὺς κυανοπύροισι.
 Αἶψα δ' ἐμοῖς ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 ἐμβαλεῖν κώπης, ἵν' ὑπὲρ κακότητα φύγοιμεν.
 130 Οἱ δ' ἄλλα πάντες ἀνέβριψαν, δεισάντες ὀλεθρον.
 Ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφάς φύγε πέτρας
 νῆς ἐμή· αὐτὰρ αἱ ἄλλαι ἄλλῃες αὐτότ' ὀλοντο.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλόεμεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἐταίρους.
 135 Αἰαῖν δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἐνθα δ' ἔναϊεν
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήσσσα,
 αὐτακασιγνήτη δλοόφρονος Αἰήταο·
 ἄμφω δ' ἐκγεγάτην φασισμύροτου Ἥελιοιο
 μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὀκεανὸς τέκε πῖδα.
 140 Ἐνθα δ' ἐπ' ἀκτὺς νηὶ καταγαγόμεσθα σιωπῇ
 ναυλοχον ἐς λιμένα, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν.
 Ἐνθα τότε ἐκβάντες δύο τ' ἤματα καὶ δύο νύκτας
 κείμεθ', ἁμῶς καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἤμαρ εὐπλόκαμος τέλεσ' ἦως,
 145 καὶ τότε ἐγὼν ἐμὸν ἐγχος ἔλυν καὶ φάσανον ὀξὺ,
 καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἐς περὶωπὴν,
 εἴ πως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν ἐνοπὴν τε πυθοίμην.
 Ἔσθην δὲ, σκωπὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν,
 καὶ μοι εἴσατο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης.
 150 Κίρκης ἐν μεγάροισι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
 Μερμήριζα δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν
 εἶπεν ἥδ' ἐπυθέσθαι, ἐπεὶ ἴδον αἶθοπα καπνόν.
 Ὡς δὲ μοι φρονέοντι δοῦσάσσο κέρδιον εἶναι,
 πρῶτ' εἰλόντ' ἐπὶ νῆα βοὴν καὶ θίνα θαλάσσης
 155 δειπνον ἐταίροισιν δόμεναι προέμεν τε πυθέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κίων νεὸς ἀμφιέλισσας,
 καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο, μόνον ὄντα,
 ὅς βρά μοι ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν εἰς δόδον αὐτὴν
 ἦκεν· ὁ μὲν ποταμόνδε κατῆγεν ἐκ νομοῦ ὕλης,
 160 πόταμος· δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἡελίοιο.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἀκνηστὶν μέσα νῶϊα
 πλῆξα· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν·
 καὶ δ' ἔπεισ' ἐν κονίῃσι μακύν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὤτειλῃς
 165 εἵρυσάμην· τὸ μὲν αὖθι κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ
 εἶπας· αὐτὰρ ἐγὼ πασάμην ῥοῖπας τε λύγους τε·
 πείσμα δ', ὅσον τ' ὄργυιαν, εὐστρεφέας ἀμφοτέρωθεν,
 πλεξάμενος, συνέσθῃσι πόδας δεινοῖο πελώρου.
 Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρον ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 170 ἔγχευ ἐρειδόμενος, ἐπεὶ οὕτως ἦεν ἐπ' ὤμου
 χειρὶ φέρειν ἐτέρῃ· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Καὶ δ' ἐβάλον προπάροικε νεὸς ἀνέγειρα δ' ἐταίρους
 μελιχίους ἐπέεσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ πωκαταδυσόμεθ', ἀχνύμενοί περ,
 175 εἰς Αἴδαο δόμους, πρὶν μορσιμον ἤμαρ ἐπελθῇ.
 Ἄλλ' ἄγετ', ὀφρ' ἐν νηὶ βοῇ βρώσις τε πόσις τε,

virorum pereuntium, naviumque simul fractarum;
 piscium vero instar transfigentes, tristes epulas ferebant.
 Dum illi hos perdebant portum profundum intra,
 interea ego, gladio acuto extracto a femore,
 eo funes abscondi navis cœrulea-prora.
 Statim autem meos socios adhortatus jussi
 incumbere remis, ut calamitatem subterfugeremus.
 Hi vero mare omnes jaciebant, veriti mortem.
 Libenter autem in pontum imminentes effugit petras
 navis mea; at reliquæ confectæ illic perierunt.
 Hinc autem ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.
 Ææam vero ad insulam pervenimus: ibi autem habitabat
 Circe comis-pulcris, potens dea, vocalis,
 germana-soror prudentis Ætææ:
 ambo enim nati-sunt ex lucem-hominibus-præbente Sole,
 et matre ex Perse, quam Oceanus genuit filiam.
 Hic vero ad litus nave appulimus tacite
 navium-capacem in portum, et aliquis deus dux-erat.
 Ibi tum egressi, duosque dies et duas noctes
 jacebamus, pariter et labore et doloribus animum rodentes.
 Sed quando jam tertium diem pulcris-comis fecit Aurora,
 tunc ego mea hasta sumta et gladio acuto,
 celeriter a nave ascendi in speculam.
 sicubi opera viderem mortalium vocemque audirem.
 Steti autem, speculam in præruptam ubi-ascenderam,
 et mihi visus-est fumus surgens a terra lata,
 Circes in ædibus, per querceta densa et silvam.
 Cogitavi autem deinde in mente et in animo
 ire ac sciscitari, postquam vidi atrum fumum.
 Sic vero mihi cogitanti visum-est satius esse,
 primum profectum ad navem celerem et litus maris,
 prandium sociis dare, præmittereque aliquos sciscitatum.
 Sed quando jam prope eram, profectus, navem utrinque-re-
 curvam,] tunc aliquis mei deorum misertus-est, solius,
 qui mihi excelsis-cornibus cervum magnum in viam ipsam
 misit: is quidem ad-flumen descendebat ex pascuis silvæ,
 potaturus: dudum enim ipsum urgebat vis solis.
 Illum vero ego egredientem per spinam medio tergo
 percussi; ac penitus hastile æreum transiit;
 decidit vero is in pulvere porrectus, avolavitque anima.
 Illi vero ego insistens, hastam æream ex vulnere
 extraxi; quam quidem illic reclinatam in terra
 reliqui; at ego avulsi virgultaque viminaque,
 funemque quantum ulnam longitudine, bene-tortum undi-
 que,] ubi-plexeram, colligavi pedes ingentis monstri.
 Ivi autem eum de-cervice ferens ad navem nigram,
 hasta fultus, quoniam nequaquam licebat in humero
 manu ferre altera: valde enim magna bellus erat.
 Dejeci autem ante navem; excitavi que socios
 blandis verbis, astans, viros singulos:
 O amici, nequaquam enim descendemus, afflictis licet,
 in Plutonis ædes, antequam fatalis dies advenerit.
 Sed agite, quamdiu est in navi celeri cibisque potusque,

μνησόμεθα βρώμης μηδὲ τρυγόμεθα λιμῶ.

180 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὅκα ἐμοῖς ἐπέεσσιν πίθοντο·
ἐκ δὲ καλυψάμενοι παρὰ θῖν' ἄλλος ἀτρυγέτοιο
θηήσαντ' ἔλαφον· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν δρώμενοι ὀρθαλμοῖσιν,

γείρας νιψάμενοι τεύγοντ' ἐρικυδέα δαίτα.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.

185 Ἥμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ δηγμῖνι θαλάσσης.

Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
καὶ τότε γέγον' ἀγορῇν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·

Κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἑταῖροι·
190 ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπῃ ῥόφος, οὐδ' ὅπῃ Ἥως,

οὐδ' ὅπῃ ἥλιος φασγάνοις εἶσ' ὑπὸ γαῖαν,
οὐδ' ὅπῃ ἀννείται· ἀλλὰ φραζόμεθα θᾶσσον,
εἴ τις ἐπ' ἔσται μῆτις, ἐγὼ δ' οὐκ οἴομαι εἶναι.

Εἶδον γὰρ σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν
195 νῆσον, τὴν περὶ πόντος ἀπείριτος ἔσπεράνωται·

αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ κεῖται· καπνὸν δ' ἐνὶ μέσση
ἔδρακον ὀρθαλμοῖσιν διὰ δρυμὰ πικνὰ καὶ ὕλην.

Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατακλάσθη φίλον ἦτορ
μνησαμένοις ἔργων Λαιστρυγόνος Ἀντιφάταο

200 Κύκλωπος τε βίης μεγάλητορος, ἀνδροφάγοιο.
Κλαῖον δὲ λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες·

ἀλλ' οὐ γὰρ τις πρῆξις ἐγίγνετο μυρομένοισιν.
Αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας ἐκνήμιδας ἑταίρους

ἡρῖβμεον, ἄρχον δὲ μετ' ἀμφοτέρωσιν ὅπασσα·
205 τῶν μὲν ἐγὼν ἤρχον, τῶν δ' Εὐρύλοχος θεοειδής.

Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκῆρεϊ πάλλομεν ὄκα·
ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος μεγάλητορος Εὐρυλόχοιο.

Βῆ δ' ἰέναι, ἅμα τῷγε δύο καὶ εἴκοσ' ἑταῖροι
κλαίοντες· κατὰ δ' ἄμμε λίπον γοώοντας ὀπισθεν.

210 Εὐρον δ' ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα Κίρκης
ἔστοισιν λάεσσι, περισκέπτω ἐνὶ χώρῳ.

Ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἡδὲ λέοντες,
τοὺς αὐτὴ κατέθελξεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.

Οὐδ' οἳ γ' ὠρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοίγε
215 οὐρῆσιν μακρῆσι περισσάινοντες ἀνέστησαν.

Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀμφὶ ἀνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα
σαίνωσ'· οἶε γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ·

ὥς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερῶνυχες ἡδὲ λέοντες
σαίνον· τοῖ δ' ἔδδεισαν, ἐπεὶ ἶδον αἰνὰ πέλωρα.

220 Ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·
Κίρκης δ' ἐνδον ἄκουον ἀειδούσης ὅτι καλῇ,

ἰστὸν ἐποιομένης μέγαν, ἀμβροτον· οἷα θεᾶων
λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.

Τοῖσι δὲ μῦθον ἤρχε Πολίτης, ἄρχαμος ἀνδρῶν,
225 ὅς μοι κήδιστος ἐτάρων ἦν, κεδνότατός τε·

ὦ φίλοι, ἐνδον γάρ τις ἐποιομένη μέγαν ἰστὸν
καλὸν αἰοιδίαι· — δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμικεν —

ἡ θεὸς ἡ γυνή· ἀλλὰ φθεγγόμεθα θᾶσσον.
Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τοῖ δ' ἐρβέγγοντο καλεῦντες.

230 Ἥ δ' αἰὲρ ἐξελοῦσα θύρας οἷε φρενὶνὰς

recordemur escæ, neu vexemur fame.

Sic dixit; illi vero ocyus meis verbis paruerunt:
abjectisque involucris egressi ad litus maris infructuosi
admirabantur cervum; valde enim magna belina erat.

Ac postquam se-oblectarant spectantes oculis,
manibus lotis apparabant eximium convivium.

Sic tum quidem per-totum diem ad solis occasum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce.] Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenerunt,
tum vero decubuimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
tunc ego concione facta inter omnes dixi:

Audite meos sermones, mala licet patientes, socii:
o amici: neque enim scimus, ubi occasus, neque ubi Aurora,
neque ubi Sol hominibus-lucem-præbens vadit sub terram.
neque ubi resurgit; sed consulamus ocyus,

si quod adhuc erit consilium; ego autem non existimo esse.
Vidi enim, speculam in præruptam ubi-ascenderam,
insulam, quam circumcirca pontus infinitus ambit:
ipsa vero humilis jacet: fumum autem in medio
conspicatus-sum oculis, per querceta densa et silvam.

Sic dixi: illis vero contractum-est carum cor,
recordatis facinorum Læstrygonis Antiphætæ,
Cyclopisque violentiæ magnanimi, viros-devorantis.
Flebant autem stridule, uberes lacrimas defundentes:
at enim nullus profectus fiebat lugentibus.

Verum ego bipartito omnes bene-ocreatos socios
numerabam, ducemque utrisque præbui:
alterorum quidem ego dux-eram, alterorum vero Eurylochus
deo-similis.] Sortes autem in galea aerea concutiebamus celeriter;
exsilii vero sors magnanimi Eurylochi.

Profectus-est autem ire; unaque cum-eo duo et viginti socii
sistentes; ac nos reliquerunt ejulantes pone.

Invenerunt autem in convallibus structas aedes Circes
politæ lapidibus, conspicuo in loco.

Circa vero ipsam lupi erant montani ac leones,
quos ipsa cicurarat, postquam mala medicamina dederat.
Neque illi irruerunt in viros, sed utique ipsi
caudis longis circum-adulantes assurrexerunt.

Ut vero quum circa dominum canes a-convivio redeuntem
adulantur; semper enim fert delinimenta animi:
sic circa hos lupi fortibus-unguibus, ac leones,
adulabantur; illi vero timuere, ut viderunt terribilia monstra.

Steterunt autem in vestibulo dem pulcris-comis:
Circen autem intus audiebant cantantem voce pulcra,
telam obeuntem magnam, divinam; qualia dearum
subtiliaque et venusta et splendida opera sunt.

His vero sermonem exorsus-est Polites, princeps virorum,
qui mihi carissimus sociorum erat, maximeque-venerandus:

O amici, intus enim aliqua obiens magnam telam
pulcre cantillat (pavimentum autem totum resonat),
sive dea, sive femina; sed compellemus ocyus.

Sic igitur dixit: illi vero compellabant vocantes.
Ea autem continuo egressa fores aperuit splendida,

καὶ καλεῖ· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδοῦνται ἔποντο·
 Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινε, δισσάμενος δόλον εἶναι.
 Ἔισεν δ' εἰσαγαγούσα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρόν
 235 οἶνον Πραμνεῖω ἐκύκα· ἀνέμισγε δὲ σίτω
 φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαβοῖται πατρίδος αἵης.
 Αὐτὰρ ἔπει δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίκ' ἔπειτα
 ῥάβδῳ πεπληγυῖα, κατὰ συφεοῖσιν ἑέργνυ.
 Οἱ δὲ σῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε τρίχας τε
 240 καὶ δέμας, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος, ὥς τὸ πάρος περ.
 Ὡς οἱ μὲν κλαίοντες ἑέρχοντο τοῖσι δὲ Κίρκη
 παρ' ἀκυλον βάλανόν τ' ἔβαλεν καρπὸν τε κρανείης
 ἔδμεναι, οἳ σῆς χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσιν.
 Εὐρύλοχος δ' αἶψ' ἦλθε βοῶν ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 245 ἀγγελίην ἐτάρων ἐρέων καὶ ἀδευκέα πότμον.
 Οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος, ἰέμενός περ,
 κῆρ ἄγχι μεγάλῳ βεβολημένος· ἐν δὲ οἱ ὅσσε
 δακρυόζον πίμπλαντο, γόνυ δ' ὠτίε θυμός.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξέροντες,
 250 καὶ τότε τῶν ἄλλων ἐτάρων κατέλεξε δόλον·
 Ἥομεν, ὡς ἐκλευεὺς ἀνὰ δρυμὰ, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 εὖρομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλά.
 [ἔιστοῖσιν λαέσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.]
 Ἐνθα δὲ τις μέγαν ἱστὸν ἐποικομένην λίγ' αἶδεν,
 255 ἥ θεὸς ἢ γυνή· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
 Ἡ δ' αἶψ' ἐξελοῦσα θύρας ὥϊζε φαεινάς
 καὶ καλεῖ· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδοῦνται ἔποντο·
 αὐτὰρ ἔγῳν ὑπέμεινα, δισσάμενος δόλον εἶναι.
 Οἱ δ' ἅμ' αἰσώθησαν ἀολλέες, οὐδέ τις αὐτῶν
 260 ἐξεφάνη· δηρὸν δὲ καλῆμενος ἐσκοπιάζον.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ περὶ μὲν ἕξος ἀργυρόηλον
 ὤμοισιν βαλούμην, μέγα, γάλακον· ἀμφὶ δὲ τοῖς
 τὸν δ' αἶψ' ἠνύγεα αὐτὴν ὁδὸν ἡγήσασθαι.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφοτέρησι λαβὼν ἔλλισσέτο γούνων·
 265 [καὶ μ' ὀλοφύρομενος ἔπειτα περὶ ἑλάνθου προσηύδα·]
 Μή μ' ἄγε κείσ' ἀέκοντα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐ-
 οῖδα γὰρ, ὡς οὐτ' αὐτὸς ἐλεύσεαι οὔτε τιν' ἄλλον [τοῦ·
 ἄξεις σῶν ἐτάρων· ἀλλὰ ζῆν τοῖς δεσὶ θᾶσσον
 φεύγωμεν· ἔτι γὰρ κεν ἀλύζαιμεν κακὸν ἡμᾶρ.
 270 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβομένης προσέειπον·
 Εὐρύλοχ', ἦτοι μὲν σὺ μὲν αὐτοῦ τῶδ' ἐνὶ χώρῳ,
 ἔσθων καὶ πίνων, κοίτῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 αὐτὰρ ἐγὼν εἴμι· κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.
 Ὡς εἰπὼν παρὰ νηὸς ἀνῆϊον ἠδὲ θαλάσσης.
 275 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλον ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσσας
 Κίρκης ἔζεσθαι πολυφρμάχου ἐς μέγα δῶμα,
 ἐνθα μοι Ἑρμείας χρυσόρραπς ἀντεβόλησεν,
 ἐρχομένη πρὸς δῶμα, νενήϊα ἀνδρὶ ἰοικώς,
 πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦ περ χαριεστάτη ἦδη·
 280 ἐν τ' ἄρα μοι φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Πῇ δ' αὖτ', ὦ δύστηνε, δι' ἄκριας ἐρχαι οἶος,
 χώρου αἰδρις ἑών; ἔταροι δέ τοι οἷδ' ἐνὶ Κίρκης
 ἐρχεται, ὥστε σῆς, πυκινούς κευθμῶνας ἔχοντες.
 Ἡ τοὺς λυσόμενος δεῦρ' ἐρχαι; οὐδέ σέ φημι

HOMERUS.

et invitabat; illi vero una omnes imprudentia sequebantur :
 Eurylochus autem remanebat, suspicatus dolum esse.
 Collocavit vero illa-introductos per sediliaque et solia ;
 ipsisque caseumque et farinam et mel recens
 vino Pramnio commiscebat; immiscebatque pani
 medicamina pernicioia, ut penitus obliviscerentur patriæ ter-
 ræ.] Ac postquam præbuerat et illi ebiberant, statim deinde
 virga percussos intra haras concludebat.
 Illi vero suum quidem habebant capita vocemque setasque
 et corpus; at mens erat integra, ut antea quidem.
 Sic hi quidem flentes conclusi-sunt; eis autem Circe
 glandem-ilignam quernamque projecit, fructumque corni,
 ad-edendum, qualia sues humi-cubantes semper edunt.

Eurylochus autem continuo venit celerem ad navem ni-
 gram,] nuntium de-sociis relaturus, et amarum fatum.
 Neque ullum proloqui poterat verbum, cupiens licet,
 cor dolore ingenti percussus; atque ei oculi
 lacrimis implebantur, sletumque meditabatur animus.
 Sed posteaquam eum omnes mirati-sumus interrogantes,
 tunc celerorum eorum narravit exitium :

Ivimus, ut jubeas, per querceta, inclyte Ulysse;
 invenimus in convallibus structas aedes pulcras.
 [politis lapidibus, conspicuo in loco.]
 Illic autem quardam magnam telam obiens argute canebat,
 sive dea, sive mulier : hi vero compellabant vocantes.
 Illa autem continuo egressa fores aperuit splendidas,
 et invitabat; hi vero simul omnes imprudentia sequebantur ;
 at ego remansi, suspicatus dolum esse.
 Illi vero simul evanuerunt universi, nec quisquam eorum
 apparuit : diu autem desidens specularar.

Sic dixit: at ego gladium quidem argenteis-clavis-distinctum
 humeris circumjeci, magnum, æreum, atque arcum ;
 illum vero continuo jussi eandem viam præire.
 At ille utraque manu prehensis me precabatur genibus :
 [et me lugens verbis alatis allocutus-est :]

Ne me duc illuc invitum, Jovis-alumne, sed relinque hic :
 novi enim, quod neque ipse redibis, nec quenquam alium
 reduces tuorum sociorum : sed cum hisce ocyus
 fugiamus : adhuc enim effugere-poterimus malum diem.

Sic dixit : at ego ipsum respondens allocutus-sum :
 Euryloche, sane tu quidem mane ibidem, hoc in loco,
 edens et bibens, cavam apud navem nigram :
 at ego ibo ; dura enim mihi adest necessitas.

Sic factus, a nave ascendebar ac mari.
 Sed quando jam eram profectus sacras per convallas,
 Circes accessurus veneficæ ad magnam domum,
 ibi mihi Mercurius aureo-caduceo obviam-venit,
 proficiscenti ad domum, adolescenti viro similis,
 primum pubescenti, cujus quidem gratiosissima pubertas ;
 inhæsitque mihi manu, verbumque dixit, et elocutus-est :
 Quorsum vero, o infelix, per juga vadis solus,
 loci ignarus quum-sis? socii vero tibi illi in Circes ædibus
 conclusi-sunt, ut sues, densa latibula habitantes.

An eos liberaturus huc venis? neque te puto

- 285 αὐτὸν νοστήσειν, μενέεις δὲ σὺγ' ἔνθα περ ἄλλοι.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ σε κακῶν ἐκλύσομαι ἡδὲ σῶσω·
 τῇ, τόδε φάρμακον ἐσθλὸν ἔχον ἐς δώματα Κίρκης
 ἔργου, ὃ κέν τοι κρατὸς ἀλάλῃσιν κακὸν ἦμαρ.
 Πάντα δέ τοι ἑρέω ὀλοφῶϊα δῆνεα Κίρκης.
- 290 Τεύξει τοι κυκεῶν, βαλέει δ' ἐν φάρμακα σίτῳ·
 ἄλλ' οὐδ' ὥς θελῇ σε δυνήσεται· οὐ γὰρ ἔσσει
 φάρμακον ἐσθλόν, ὃ τοι δώσω· ἑρέω δὲ ἕκαστα.
 Ὅππότε κεν Κίρκη σ' ἑλάσῃ περιμήκει ῥάβδῳ,
 δὴ τότε σὺ ξίφος ὅζυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
- 295 Κίρκῃ ἐπαΐσαι, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δέ σ' ὑποδδείσασα κελήσεται εὐνήθῃναι·
 ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνῇ,
 ὅφρα κέ τοι λύσῃ θ' ἐτάρους αὐτόν τε κομίσῃ·
 ἀλλὰ κελεσθῆαι μιν μακάρων μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
- 300 μῆτι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο·
 μὴ σ' ἀπογομνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θεῖη.
 Ὡς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον Ἀργειφόντης,
 ἐκ γαίης ἐρύσας, καὶ μοι ζῦσιν αὐτοῦ ἔδειξεν.
 Ρίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος·
- 305 μῶλον δέ μοι καλέουσι θεοί· χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι· θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται.
 Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
 νῆσον ἀν' ὕλησσαν· ἐγὼ δ' ἐς δώματα Κίρκης
 ἦϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κiónτι.
- 310 Ἔσθην δ' εἰνὶ θύρῃσι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·
 ἔνθα στὰς ἐβόησα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς.
 Ἡ δ' αἶψ' ἐξελοῦσα θύρας ὥϊζε φαεινὰς
 καὶ κάλει· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμην, ἀκαγήμενος ἦτορ.
 Εἶσε δέ μ' εἰσαγαγούσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροῆλου,
- 315 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνυς ποσὶν ἦεν·
 τεύξε δέ μοι κυκεῶν χρυσέῳ δέπα', ὅφρα πίοιμι·
 ἐν δέ τε φάρμακον ἦκε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, οὐδέ μ' ἔθελξεν,
 ῥάβδῳ πεπληγυῖα ἔπος τ' ἔρατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
- 320 Ἐρχεο νῦν σφερόνδε, μετ' ἄλλων λῆξο ἐταίρων.
 Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἄορ ὅζυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 Κίρκῃ ἐπήϊξα, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ἐπέδραμε καὶ λάβε γούνων
 καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 325 Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοχῆς;
 θαῦμά μ' ἔχει, ὥς οὔτι πῶιν τάδε φάρμακ' ἐθέλῃσιν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη,
 ὃς κε πῆλ καὶ πρῶτων ἀμείψεται ἔρκας ὀδόντων.
 [Σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσι κακὴ λήτος νόος ἐστίν.]
- 330 Ἡ σὺγ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πολὺτροπος, ὅντε μοι αἰεὶ
 φάσκεν ἐλεύσεσθαι χρυσόβραπις Ἀργειφόντης,
 ἐκ Τροίης ἀνιόντα θεῇ σὺν νηϊ μελαίνῃ.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ κολεῶ μὲν ἄορ ὀέο, νῶϊ δ' ἔπειτα
 εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβείομεν, ὅφρα μιν γέντε
- 335 εὐνῇ καὶ φιλότῃ πεποιθόμεν ἄλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, πῶς γὰρ με κελῇ σοι ἦπιον εἶναι;
 ἦ μοι σὺς μὲν θῆκας ἐνὶ μεγάροισιν ἐταίρους·

ipsum reditum esse : manebis vero tu, ubi quidem alii.
 Sed age jam te e-malis expdiam, ac servabo :
 accipe, hoc medicamen bonum habens ad aedes Circes
 vade, quod tibi a-capite avertat malum diem.
 Omnia autem tibi dicam pernicioſa consilia Circes.
 Apparabit tibi potionem-miscellam, injicietque medicamina
 in-escam:] sed neque sic incantare te poterit; non enim simit
 medicamen eximium, quod tibi dabo; dicam vero singula.
 Quando Circe te percutiet prælonga virga,
 tum vero tu, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circen irrue, quasi interficere cupiens.
 Illa vero te subverita invitabit ad-concubitum;
 ibi tu nequaquam deinde recusa deæ cubile,
 ut tibi solvatque socios, ipsumque te benigne-excipiat :
 sed jube ipsam beatorum magnum jusjurandum jurare,
 nullum tibi ipsi damnum malum machinaturam se aliud;
 ne te nudatum vilem et enervem reddat.

Sic igitur locutus præbuit medicamen Argicida,
 e terra evulsum, et mihi naturam ejus ostendit.
 Radice quidem nigrum erat, lacti autem simile flore;
 Moly vero ipsum vocant dii : difficileque est effossu
 viris utique mortalibus; dii autem omnia possunt.

Mercurius quidem deinde discessit ad magnum Olympum,
 insulam per silvosam : ego autem ad domos Circes
 ivi; multum vero mihi cor æstuabat eunti.
 Steti autem in vestibulo deæ pulcris-comis :
 ibi stans clamavi; dea autem meam audivit vocem.
 Illa vero statim egressa fores aperuit splendidas,
 et invitabat; atque ego sequebar, dolens corde.
 Collocavit autem me introductum in solio argenteis-clavis-dis-
 tincto.] pulcro, artificioso : ac scabellum sub pedibus erat :
 apparavit autem mihi potionem-miscellam in-aureo poculo,
 ut biberem; immisitque medicamen, mala meditans in animo.
 Ac postquam dederatque et ebiberam, nec me incantavit,
 virgula ubi-percusserat, verbumque dixit et elocuta-est :
 Abi nunc in-haram, cum ceteris cuba sociis.
 Sic dixit : ego vero, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circen irrui, quasi interficere cupiens.
 Illa vero vehementer exclamans subtercurrit et prehendit gr-
 nua,] et me ejulans verbis alatis allocuta-est :
 Quis es unde es hominum? ubi tibi urbs atque parentes?
 stupor me tenet, quod nequitiam, bibens hæc medicamina, in-
 cantatus-sis.] Minime enim quisquam allus vir hæc medicami-
 na sustinuit,] qui biberit, et primum miserit-per aseptum deu-
 tium.][Tibi vero quædam in pectoribus indomabilis meus est.]
 Profecto tu Ulysses es versutus, quem mihi semper
 prædicabat venturum aureo-caduceo Argicida,
 e-Troja reversum celeri cum nave nigra.
 Sed age nunc in-vagina gladium pone; nos vero deinde
 lectum nostrum conscendamus, ut commixti
 cubili et amore, confidamus nobis-invicem.
 Sic dixit : at ego ipsam respondens allocutus-sum :
 o Circe, quonam-modo me jubes tibi mitem esse?
 quæ mihi sues quidem reddidisti in aedibus socios :

αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχουσα, δολοφρονέουσα κελεύεις
 340 ἔς θάλαμόν τ' ἵέναι καὶ σῆς ἐπιθήμεναι εὐνῆς,
 ὄφρα με γυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης;
 Οὐδ' ἂν ἔγωγ' ἐθελοίμι τῆς ἐπιθήμεναι εὐνῆς,
 εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὄρκον ὁμοῦσαι,
 μήτι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 345 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὖτί τ' ἀπώμυνεν, ὡς ἐκέλευον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσέν τε τελευτήσεν τε τὸν ὄρκον,
 καὶ τότε ἔγῳ Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς.
 Ἀμφίπολοι δ' ἄρα τέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι πένοντο
 τέσσαρες, αἱ οἱ δῶμα κατὰ δρήστειραι ἕασιν.
 350 Γίγνονται δ' ἄρα ταίγ' ἐκ τε κρηνῶν ἀπὸ τ' Ἀλσείων
 ἔκ θ' ἱερῶν ποταμῶν, οἳ τ' εἰς ἅλαδε προρέουσιν.
 Τάων ἡ μὲν ἐβαλλε θρόνοις ἐνὶ ῥήγεα καλὰ,
 πορφύρεα καθύπερθ', ὑπένερθε δὲ λίθ' ὑπέβαλλεν·
 ἡ δ' ἑτέρη προπάροιθε θρόνων ἐπίταίει τραπέζας
 355 ἀργυρέας, ἐπὶ δέ σφι χρῦσεια κάνει·
 ἡ δὲ τρίτη κρητῆρι μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα
 ἡδὺν ἐν ἀργυρέῳ, νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα·
 ἡ δὲ τετάρτη ὕδωρ ἐφόρει, καὶ πῦρ ἀνέκαιεν
 πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ· λαίητο δ' ὕδωρ.
 360 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσαν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῷ,
 ἔς ῥ' ἀσάμινθον ἔσασα λó· ἐκ τρίποδος μεγάλου,
 θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων,
 ὄφρα μοι ἔκ κάμπτων θυμοφθόρον εἴλετο γυῖον·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσέν τε καὶ ἔγριεν λίπ' ἑλαίῳ,
 365 ἀμφὶ δέ με γλαῖναν καλὴν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα·
 εἶσε δέ μ' εἰκαγαγούσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦλου,
 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν·
 [χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 370 νήψασθαι· παρὰ δὲ ξεστῇ ἐτάνουσε τραπέζαν.
 Σίτον δ' αἰδοῖα ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδота πολλὰ ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων·]
 ἐσθιέμεναι δ' ἐκέλευεν ἑμῷ δ' οὐχ ἦνδανε θυμῷ·
 ἀλλ' ἤμην Ἀλλοφρονέων, κακὰ δ' ὄσσετο θυμός.
 375 Κίρκη δ' ὡς ἐνόησεν ἔμ' ἤμενον, οὐδ' ἐπὶ σίτῳ
 χεῖρας ἰάλλοντα, κρατερὸν δέ με πένθος ἔχοντα,
 ἄγχι παρισταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίφθ' οὕτως, Ὀδυσσεῦ, κατ' ἄρ' ἔξαι ἴσος ἀναῦδω,
 θυμὸν ἔδωκ, βρώμης δ' οὐχ ἄπτεαι οὐδὲ ποτῆτος;
 380 ἦ τίνα που ὁδὸν ἄλλον οἶεσι· οὐδὲ τί σε χρὴ
 δεῖδόμεν· ἡδὴ γάρ τοι ἀπώμοσα καρτερὸν ὄρκον.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ, δεῖναίσιμος εἴη,
 πρὶν τλαίη πάσασθαι ἐδῆτύος ἡδὲ ποτῆτος;
 385 πρὶν λύσασθ' ἐτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;
 ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πειν φαγέμεν τε κελεύεις,
 λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω ἐρίτῃρας ἐταίρους.
 Ὡς ἐφάμην· Κίρκη δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ῥάβδον ἔχουσα ἐν χειρὶ, θύρας δ' ἀνέωγε συφεῖοι,
 390 ἔκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἰοικύτας ἐννεώροισιν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἔσθησαν ἐναντίοι· ἡ δὲ δι' αὐτῶν
 ἐρχομένη προσέειπεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλο.

ipsum vero hic detinens, dolos-meditans jubes
 in thalamumque ire, et tuum conscendere lectum,
 ut me nudatum, vilem et enervem reddas?
 Non equidem voluerim tuum conscendere lectum,
 nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare,
 nullum mihi damnum malum machinaturam te aliud.

Sic dixi; illa vero continuo abjurabat, ut jubebam.
 Ac postquam juraverat peregeratque jusjurandum,
 tunc ego Circes conscendi perpulcrum lectum.

Ancillæ autem tum in ædibus ministrabant
 quatuor, quæ ei per domum famulæ sunt.
 Natæ sunt vero hæc ex fontibus et a-silvis,
 ex sacrisque fluviis, qui in mare profluunt.
 Harum una quidem injiciebat soliti stragula pulcra,
 purpurea superne, inferne autem lintea subjiciebat:
 altera vero ante solia extendebat mensas
 argenteas, eisque imponebat aurea canistra:
 tertia autem cratere suave vinum miscebat
 dulce in argenteo, distribuebatque aurea pocula;
 quarta vero aquam ferebat, et ignem accendebat
 multum sub tripode magno; calefiebat autem aqua.
 Ac postquam calefacta erat aqua in splendido abeno,
 in balneum me inductum lavabat ex tripode magno,
 suavi fusa aqua per caputque et humeros,
 donec mihi defatigationem animum-rodentem exemisset
 membris.] Ac postquam lavarat me et unxerat pingui oleo,
 lænamque mihi pulcram induerat ac tunicam;
 collocavit me introductum in solio argenteis-clavis-distincto,
 pulcro, artificioso; ac scabellum sub pedibus erat;
 [aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens
 pulcro, aureo, super argenteo lebetē,
 ad-lavandum; juxta vero politam extendit mensam.
 Cibum autem veneranda proma apposuit ferens,
 ferculis multis appositis, largiens de-præsentibus;]
 edere vero me jubebat: meo autem non placebat animo;
 sed sedebam alia-cogitans, mala autem imaginabatur animus.
 Circe vero ut animadvertit me sedentem, neque ad cibum
 manus porrigentem, gravem autem me luctum habentem,
 prope astans verbis alatis me allocuta est:

Quid sic, Ulysse, sedes similis muto,
 animum rodens; cibum autem non attingis, nec potum?
 certe aliquem dolum alium suspicaris: nec quicquam te oportet
 timere; jam enim tibi abjuravi firmum jusjurandum.

Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum:
 o Circe, quis enim vir, qui æquus fuerit,
 prius sustinuerit gustare cibum ac potum,
 quod solvi-fecerit socios et in oculis viderit?
 Sed si re-vera ex-animo me bibere edereque jubes,
 libera, ut oculis videam, dilectos socios.

Sic dixi: Circe autem per-ædes transiens exivit,
 virgam tenens in manu; foresque aperuit haræ,
 exegitque porcis similes novennibus.
 Illi quidem deinde stabant ex-adverso: hæc vero per eos
 vadens adungebat unicuique medicamen aliud.

Τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρρεον, ἃς πρὶν ἔρυσεν
 φάρμακον οὐλόμενον, τό σπιν πόρε πόντια Κίρκη·
 395 ἄνδρες δ' αἰψ' ἐγένοντο νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν
 καὶ πολλὸν καλλίονες καὶ μείζονες εἰς ὁράσθαι.
 Ἔγνωσαν δέ με κείνοι, ἔρυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος.
 Πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδου γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
 σμερδαλέον κανάχιζε· θεὰ δ' ἐλέαιρε καὶ αὐτή.
 400 Ἡ δέ μευ ἄγχι σῆσσε προσήυδα διὰ θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἔρχοο νῦν ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτων ἐρύσσετε ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν σπῆεσι πελάσσετε ὅπλα τε πάντα·
 405 αὐτοὺς δ' αἰψ' ἵεναὶ καὶ ἄγειν ἐρίφρας ἑταίρους.
 Ὡς ἔρατ'· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπιπέθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Βῆν δ' ἵεναὶ ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
 εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ νηὶ θοῇ ἐρίφρας ἑταίρους,
 οἴκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
 410 Ὡς δ' ἔτ' ἂν ἀργαυλοὶ πόριες περὶ βουὴς ἀγελαίας,
 ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται,
 πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντία· οὐδ' ἔτι σηκοὶ
 ἱσχυροί, ἀλλ' ἄδινον μυκώμεναι ἀμφιθέουσιν
 ματέρας· ὥς ἐμὲ κείνοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 415 δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
 ὥς ἐμεν, ὥς εἰ πατρίδ' ἰκοίτο καὶ πόλιν αὐτῶν
 τρηχέης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐτράφεν ἧδ' ἐγένοντο·
 καὶ μ' ὀλοφυρόμενοι ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Σοὶ μὲν νοστήσαντι, Διοτρεφές, ὥς ἐγάρχημεν,
 420 ὥς εἴτ' εἰς Ἰθάκην ἀψικοίμεθα πατρίδα γαίαν·
 ἄλλ' ἄγε, τῶν ἄλλων ἑτάρων καταλεῖον θλεέρον.
 Ὡς ἔραν· αὐτὰρ ἐγὼ προσέφη·ν μαλακοῖς ἐπέεσσιν·
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτων ἐρύσσομεν ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν σπῆεσι πελάσσομεν ὅπλα τε πάντα·
 425 αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθ' ἵνα μοι ἅμα πάντες ἐπῆσθε,
 ὄφρα ἰδῇθ' ἐτάρους ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,
 πίνοντας καὶ ἐδοντας· ἐπηγετανὸν γὰρ ἔχουσιν.
 Ὡς ἔφαμην· οἱ δ' οἶκα ἑμοῖς ἐπέεσσιν πίθοντο·
 Εὐρύλοχος δέ μοι οἶος ἐρύκανε πάντας ἑταίρους·
 430 [καὶ σφας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]
 Ἄ δειλοί, πόσ' ἴμεν; τί κακῶν ἱμεῖρετε τούτων,
 Κίρκης ἐς μέγαρον καταδήμεναι; ἥ κεν ἅπαντας
 ἢ σὺς ἢ ἐ λύκους ποιήσεται ἢ ἐ λέοντας·
 οἳ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκη.
 435 Ὡς περ Κῦκλῳ ἔρξ', ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο
 ἡμέτεροι ἑταροὶ, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἶπετ' Ὀδυσσεύς·
 τοῦτο γὰρ καὶ κείνοι ἀτασθαλίῃσιν ὤλοτο.
 Ὡς ἔρατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ φρεσὶ μερμήριζα,
 σπασσάμενος τανύτῃκες ὅρ' παχέος παρὰ μηροῦ,
 440 τῷ οἱ ἀποτμήζας κεφαλὴν οὐδ' ἄρ' ἐπελάσσαι,
 καὶ πῇ περ ἐόντι μάλα σχεδόν· ἀλλά μ' ἑταῖροι
 μελιχλοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·
 Διογενὲς, τοῦτον μὲν ἔασσομεν, εἰ σὺ κελεύεις,
 αὐτοῦ παρ νηὶ τε μένιν καὶ νῆα ἔρσθαι·
 445 ἡμῖν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὰ πρὸς δόματα Κίρκης.
 Ὡς φάμενοι παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἧδὲ θαλάσσης.

Eorum autem e membris pili defluebant, quos ante prodixerat
 medicamen perniciosum, quod ipsis dederat veneranda Circe;
 viri vero statim facti sunt iuniores, quam antea fuerant,
 et multo pulciores et majores aspectu.

Agnoverunt autem me illi, haeseruntque in manibus unus-
 quisque.] Omnes autem gratus subijt fletus; circumque do-
 mus] valide resonabat; dea vero miserabatur et ipsa.

Eaque me prope stans allocuta est, diva dearum:

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 vade nunc ad navem celerem et litus maris:
 navem quidem omnium-primum subducite in-terram,
 possessiones autem in speluncis deponite, armaque omnia:
 ipse vero statim revertere, et adduc dilectos socios.

Sic dixit: ac mihi persuasus est animus generosus.

Profectusque sum ire ad navem celerem et litus maris:
 inveni deinde apud navem celerem dilectos socios,
 miserabiliter ejulantes, uberes lacrimas detundentes.
 Ut vero quum in-agris-stabulantes vitulae circa vaccas amen-
 tales] profectas ad mandram, postquam herba se-saturavit,
 omnes simul vitulantur adversae; neque amplius stabula
 eas detinent, sed dense mugientes circumcurrunt
 matres: sic Circe me illi, postquam viderunt oculis,
 lacrimabundi fusi sunt; visusque est etiam ipsorum animus
 ita esse, tanquam si in-patriam venissent et urbem ipsorum
 in-aspera Ithaca, ubi nutritique-erant ac geniti:
 et me ejulantes verbis alatis allocuti sunt:

Tibi quidem reverso, Jovis-alumne, sic gratulamur,
 ac si in Ithacam venissemus, patriam terram;
 sed age, ceterorum sociorum narra interitum.

Sic dixerunt: at ego eos allocutus sum dulcibus verbis:
 navem quidem omnium-primum subducamus in-terram,
 possessionesque in speluncis deponamus, armaque omnia:
 vos vero properate, ut me una omnes sequamini,
 quo videatis socios sacris in aedibus Circes,
 bibentes et edentes: afflitim enim habent.

Sic dixi: illi autem celeriter meis verbis paruerunt;
 Eurylochus vero mihi solus detinebat omnes socios:
 [et ipsos compellans verbis alatis allocutus est:]

Ah miseri, quo imus? quid mala appetitis ista,
 Circes ad ardes descensuri? quae cunctos
 aut sues, aut lupos reddet, aut leones;
 qui ei magnam domum custodiamus etiam necessitate.
 Sicut Cyclops fecit, quando ejus ad-caulam venerunt
 nostri socii, unaque hic audax comitatus est Ulysses:
 hujus enim etiam illi recordi-audacia perierunt.

Sic dixit: at ego in mente cogitavi,
 stricto longo gladio, crasso a femore,
 illo ei abscisum caput ad-solum dejicere,
 etiamsi affinitate erat mihi proximus: sed me socii
 blandis verbis retinebant aliunde alius:

Jovis-alumne, hunc quidem sinemus, si tu jubes,
 hic apud navemque manere, et navem custodire:
 nobis autem tu dux-eslo sacras ad domos Circes.

Sic locuti a nave ascendebant atque mari.

Οὐδὲ μὲν Εὐρύλοχος κοίλῃ παρὰ νηὶ λείλειπτο,
ἀλλ' ἔπει· ἔδδισεν γὰρ ἐμὴν ἐκπαγλὸν ἐνιπτήν.

Τόσσα δὲ τοὺς ἄλλους ἐτάρους ἐν δόμασι Κίρκῃ
ἐνδοκέως λούσεν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ·
ἀμφὶ δ' ἄρα γλαίνας οὐλας βάλεν ἡδὲ χιτῶνας·
δαινόμενους δ' εὖ πάντας ἐρεύρομεν ἐν μεγάροισιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους εἶδον φράσσαντό τε πάντα,
κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στεναγίζετο δῶμα.

Ἦ δέ μιν ἀγχι στᾶσα προσήυδα δια θεῶων·
[Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
μηκέτι νῦν θαλερὸν γόνον ὄρνυτε· οἶδα καὶ αὐτῇ,
ἤ μιν δσ' ἐν πόντῳ πάθει· ἀλγεα ἰχθυόεντι,
ἢ δσ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐθελήσαντ' ἐπὶ χέρσῳ.
Ἄλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον,
εἰρήνῃ αὐτίς θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβετε,
ᾧν σθε πρότιστον ἐλείπετε πατρίδα γαῖαν
τρηχίης Ἰθάκης· νῦν δ' ἀσκαλέες καὶ ἀσθμοὶ,
αἰεὶ ἄλῃ γαλεπῇς μεμνημένοι· οὐδὲ πῶθ' ὑμῖν
θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἐπειτὴ μάλα πολλὰ πέποσθε.

Ὡς ἔραθ' ἤ μιν δ' αὖτ' ἐπεπειθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
Ἔνθα μὲν ἡμᾶτα πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
ἡμεθα, δαινόμενοι χρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
ἀλλ' ὅτε δὴ β' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὄραι,
[μετῶν φθινόκτων, περὶ δ' ἡμᾶτα μακρὰ τελέσθη,]
καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντες ἔραν ἐρήρης ἑταίροι·

Δαϊμόνι', ἡδὴ νῦν μιμνήσκεο πατρίδος αἵης
εἰ τοι θεσπράτῳ ἐσσι σαυθῆναι καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σπὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ἦ δ' ἔραν αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπειθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
Ὡς τότε μὲν πρόπῃ ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
ἡμεθα, δαινόμενοι χρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἦμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ μέγαρα σκιοέοντα.]

Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκῃς ἐπιέβας περικαλλέος εὐνῆς,
γούνων ἐλλιτάνευσα, θεὰ δέ μιν ἔκλυεν αὐδῆς·
καὶ μιν ρωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

ὦ Κίρκη, τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν, ἥνεπε ὑπέσσης,
οἶκαδε πεμψέμεναι· θυμὸς δέ μοι ἔσσταται ἡδὴ,
ἢ δ' ἄλλων ἐτάρων, οἳ μιν φθινύουσι φίλον κῆρ,
ἀμρ' ἐμ' ὀδυρόμενοι, ὅτε που σὺ γε νόσφι γένηαι.

Ὡς ἐράμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δια θεῶων·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
μηκέτι νῦν ἀέκοντες ἐμῷ ἐνὶ μίμνυτε οἶκῳ·
ἀλλ' ἄλλην χρὴ πρῶτον δδὸν τελέσαι καὶ ἰκέσθαι
εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο,
μάντιος ἀλαοῦ, τοῦτε φρένες ἐμπεδοὶ εἰσιν·
τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφονεία
οἷῳ πεπνύσθαι· τοὶ δὲ σκιάι ἀΐσουσιν.

Ὡς ἔρατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, οὐδὲ τι θυμὸς
ἤθελ' ἔτι ζῶειν καὶ ὄρᾱν φῶς ἡλίοιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθην,
καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

Neque Eurylochus cavam apud navem relictus est
sed sequebatur; veritus est enim meas atroces minas.

Interea vero ceteros socios in aedibus Circe
studiose lavitque, et unxit pingui oleo;
circumjecitque inde eis laenas pulcras ac tunicas:
epulantes autem bene omnes invenimus in aedibus.
Hi vero postquam se invicem conspexere reputaruntque
omnia,] flebant lugentes; circum autem gemiscebant domus.
Illa vero me prope stans allocuta est, augustissima dearum:

[Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
ne amplius nunc uberem fletum excitetis: novi etiam ipsa
et quantos in ponto passi estis dolores piscoso,
et quanta infesti viri damna intulere vobis in terra.
Sed agite, comedite cibum, et bibite vinum,
donec rursus animum intra praecordia receperitis,
qualem habuistis, quando primum relinquebatis patriam
terram] asperae Ithacae: nunc vero imbecilles et animo de-
jecto estis,] semper erroris duri memores; neque unquam
vobis] animus in laetitia est, quippe valde multa passi estis.

Sic dixit: nobis autem persuasus est animus generosus.
Illic quidem diebus omnibus integrum in annum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce: sed quum jam annus esset, et circumvolerentur horae,
[mensibus exeuntibus, ac dies longi circumacti erant,
tunc me evocato dixerunt dilecti socii:

Mirifice, jam nunc memor esto patriae terrae,
si tibi fatale est servari et pervenire
domum in excelsam, et tuam in patriam terram.

[Sic dixerunt: ac mihi persuasus est animus generosus.
Sic tum quidem toto die ad solis occasum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce.] Quando vero sol occidit, et tenebrae supervenere,
illi quidem decubuerunt per aedes umbrasas.]

At ego Circes consensu perpulcro lecto,
genibus-prensis supplex-oravi, dea vero meam exaudivit vo-
cem;] et ipsam compellans verbis alatis allocutus sum:

O Circe, perfice mihi promissum, quod praestitisti,
domum te missuram me; animus vero mihi impellitur jam,
et ceterorum sociorum, qui meum macerant carum cor,
circa me lugentes, quandocunque tu abscessisti.

Sic dixi: ac continuo respondebat augustissima dearum:
generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
ne amplius nunc inviti mea manete in domo:
sed aliam vos oportet primum viam perficere, et pervenire
in Plutonis domos, et venerabilis Proserpinae,
animam consulturos Thebani Tiresiae,
vatis caeci, cujus quidem mens integra est;
cui etiam mortuo mentem praebuit Proserpina,
solus ut sapiat, reliqui vero ut umbrae volitant.

Sic dixit: at mihi confractum est carum cor:
flebamque in lectis desidens, nec quicquam animus
volebat amplius vivere et videre lumen solis.
Ac postquam flendoque volutandoque satius fueram,
tum demum ipsam verbis respondens allocutus sum:

Ὡ Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
 εἰς Ἄϊδος δ' οὐπω τις ἀφίκετο νηὶ μελάνῃ.
 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκα ἁμείβετο διὰ θαλάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδην, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 μήτι τοι ἡγεμόνος γε ποθὴ παρὰ νηὶ μελέσθω·
 ἱστὸν δὲ στήσας ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πετάσσας
 ἥσθαι· τὴν δὲ κέ τοι πνοιὴ Βορέας φέρῃσιν.
 Ἄλλ' ὁπότ' ἂν δὴ νηὶ δι' Ὀκεανοῖο περήσης,
 ἐνθ' ἀκτὴ τε λάχεια καὶ ἄλσεα Περσεφονείης,
 μακρά τ' αἰγίροι καὶ ἱταὶ ὠλεστικάρποι·
 νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι ἐπ' Ὀκεανῷ βαθυδίνῃ,
 αὐτὸς δ' εἰς Ἄϊδω ἰέναι δόμον εὐρώεντα.
 Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριπλεγέθων τε βέουσιν
 Κόκυτος δ', ὅς δὴ Στυγὸς ὕδατος ἐστὶν ἀπορρώξ·
 πέτρῃ τε ζύνεσις τε δῶα ποταμῶν ἱριδούπων·
 ἐνθα δ' ἐπειθ', ἥρως, χριμφθεις πέλας, ὥς σε κελεύω,
 βόθρον ὀρύξαι, ὅσον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα·
 ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοῆν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσιν,
 πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδραῖ οἶνω,
 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ παλύνειν.
 Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκῶν ἀμνηνὰ κάρηνα,
 ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στείραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
 βέξειν ἐν μεγάρῳσι πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
 Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν δῖν ἱερυσέμεν οἶω,
 παμμελάν', ὅς μ' ἡλοῖσι μεταπρέπει ὑμετέροισιν.
 Αὐτὰρ ἐπὴν εὐχῇσι λίσθαι κλυτὰ θεῖνα νεκρῶν,
 ἐνθ' οἷν ἀρνέειν βέξειν ὀθλὴν τε μέλαιναν,
 εἰς Ἔρεβος στρέψας, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι,
 ἕμενος ποταμοῖο βόων· ἐνθα δὲ πολλὰ
 ψυχαὶ ἐλεύσσονται νεκῶν κατατεθνηκότων.
 Δὴ τότε· ἐπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύνει καὶ ἀνῶξαι
 μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλκῷ,
 δείραντας κατακαίει, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἰφθίμῳ τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ·
 αὐτὸς δὲ ξίφος ὅξ' ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἥσθαι, μῆδ' ἔαν νεκῶν ἀμνηνὰ κάρηνα
 αἵματος ἄσπον ἵμεν πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.
 Ἔνθα τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται, ὄρχαμε λαῶν,
 ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου
 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεται ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥως.
 Ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσεν·
 αὐτὴ δ' ἀργύρεον φᾶρος μέγα ἔννυτο Νύμφη,
 λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱζυῖ
 καλὴν, χρυσεῖαν· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δώματ' ἰὼν ἄτρυνον ἐταίρους
 μειλιχίους ἐπέεσσιν παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
 Μηκέτι νῦν εὐδοντες ἀντιτε γλυκὺν ὕπνον
 ἀλλ' ἴομεν· δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε πότνια Κίρκη.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἔνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἐταίρους.
 Ἐλπήνωρ δὲ τις ἔσκε νεώτατος, οὐδέ τι λίην
 ἀλκιμος ἐν πολέμῳ οὔτε φρεσὶν ἦσιν ἀρηρῶς,
 ὅς μοι ἀνευθ' ἐτάρων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,

O Circe, quisnam hujus itineris dux-erit?

ad Orcum vero nondum quisquam pervenit nave nigra.

Sic dixi: ac continuo respondebat augustissima dearum:

generosissime Laertiade, sollers Ulysse,

minime tibi ducis desiderium apud navem curæ-sit:

malo autem erecto, et velis albis expansis,

sede: illam vero tibi flatus Boreæ feret.

Sed quando jam nave per Oceanum trajeceris,

ubi litusque fossuræ-aptum et luci Proserpinæ,

excelsæque populi, et salices frugiperdæ:

navem quidem ibi appelle in Oceano profundis-vorticibus,

ipse vero in Plutonis eas domum squalidam.

Ibi quidem in Acherontem Pyriphlegethonque fluunt

Cocytusque, qui Stygis aquæ est rivus;

rupesque est, et concursus duorum fluminum sonorum:

illic autem deinde, heros, admotus prope, ut te jubeo,

fossam fode, cubitalem quantam hiac et illinc:

circa eam autem libamen funde omnibus mortuis,

primum mulso, deinde vero dulci vino,

tertium rursus aqua; ac farinam albam insperge.

Valde vero supplex-precare manium inania capita, *ovens*,

ubi-veneris in Ithacam, sterilem vaccam, quæ *sit* optima,

te sacrificaturum in ædibus, pyramque impleturum rebus-

bonis:] Tiresiæ vero seorsum arietem sacrificaturum soli,

totum-nigrum, qui inter-oves excellat vestras.

Ac postquam precibus oraveris inclytas gentes mortuorum,

ibi ovem marem sacrificæ, feminamque nigram,

ad Erebum versos; ipse vero seorsum aversus-esto,

contendens ad-fluvii fluenta: ibi vero multæ

animæ accedent mortuorum defunctorum.

Tum vero deinde socios hortare et jube

pecudes, quæ jam jaceant maculatæ sævo aere,

excoriatas comburere, vota-que facere diis,

præpotentique Plutoni, et venerabili Proserpinæ:

ipse autem, gladio acuto stricto a femore,

sede, neu sine manium inania capita

ad-sanguinem prope accedere, antequam Tiresiam sciscita-

tus-fueris.] Ibi tibi statim vates adveniet, dux populorum,

qui tibi dicat iter et mensuras viæ,

reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.

Sic dixi: statim autem in-aureo-solio venit Aurora.

Mihi vero lænamque tunicamque vestimenta induit:

ipsa autem candidam pallam magnam sibi-induit Nympha,

tenuem et venustam, ac zonam circumposuit lumbis

pulcram, auream; capitique imposuit calyptram.

Atque ego per domos profectus hortabar socios,

blandis verbis, astans, virum unumquemque:

Ne-amplius nunc dormientes carpite dulcem somnum;

sed eamus: jam enim me movuit veneranda Circe.

Sic dixi: illis vero persuasus-est animus generosus.

Nequaquam tamen vel illinc incolumes abduxi socios.

Elpenor vero quidam erat minimus-natu, neque valde

fortis in bello, nec mente sua firmus,

qui mihi seorsum a-sociis, sacris in ædibus Circes,

555 φύγεος ἱμερῶν, κατελέξατο οἰνοβαρείων
 κινυμένων δ' ἐτάρων ὄμαδον καὶ δοῦπον ἀκούσας
 ἔξαπίνης ἀνόρουσε καὶ ἐκλάθετο φρεσὶν ᾗσιν
 ἀψοβρὸν καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν·
 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσεν· ἐκ δέ οἱ αὐχὴν
 560 ἀστραγάλων ἐάγη, ψυχὴ δ' Ἀΐδόςδε κατῆλθεν.
 Ἐργομένοισι δὲ τοῖσιν ἐγὼ μετὰ μῦθον ἔειπον·
 Φάσθε νῦ που οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 ἔρχεσθ'· ἄλλην δ' ἡμῖν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη
 εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινής Περσεφονείης,
 565 ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλίσθη φίλον ἦτορ·
 ἐξόμενοι δὲ κατ' αὐθι γῶν τιλλοντό τε γαῖτα.
 Ἄλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίγνετο μυρομένοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης
 570 ᾗομεν ἀγνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες,
 τόφρα δ' ἄρ' οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηὶ μελαίνῃ
 ἀρνειὸν κατέδησεν δινὸν θῆλυν τε μελαιναν,
 ῥεῖα παρελθοῦσα· τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα
 ὀρθαλμοῖσιν ἴδοιτ', ἢ ἐνθ' ἢ ἐνθα κίοντα;

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Nekyia.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατῆλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,
 νῆα μὲν ἄρ' ἀπὸ πᾶμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα διᾶν,
 ἐν δ' ἴσταν τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ·
 ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβῆσαμεν, ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ
 5 βαίνομεν ἀγνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἡμῖν δ' αὖ μετόπισθε νεὸς κυανοπώροιο
 ἔκμενον οὖρον ἴει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἐταῖρον,
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδῆεσσα.
 Ἡμεῖς δ' ἔπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 10 ἤμεθα· τὴν δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
 Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱστία ποντοπορούσης
 δύσετό τ' ἥλιος, σκιδνόντο τε πᾶσαι ἀγυαί.
 Ἡ δ' ἐς πείραθ' ἴκανε βαθυρρόοιο Ὀκεανοῖο.
 Ἐνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμος τε πόλις τε,
 15 ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
 Ἥλιος φαέθων καταδέρεται ἀκτίνεσσιν,
 οὔθ' ὅπασ' ἂν στεῖγῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 οὔθ' ὅτ' ἂν ἀψ' ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται·
 ἀλλ' ἐπὶ νῦξ ὅλη τέταται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 20 Νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκέλαμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα
 εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὖτε παρὰ ῥόον Ὀκεανοῖο
 ᾗομεν, ὅφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη.
 Ἐνθ' ἱερῆα μὲν Περμύδης Εὐρύλοχος τε
 ἔσχον· ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρύσσαμενος παρὰ μηροῦ
 25 βόθρον ὄρυξ', ὅσπον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα·
 ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεόμην πᾶσιν νεκυέσσιν,

frigoris cupiens, decubuit vino-gravatus :
 moventium autem se sociorum tumultu et strepitu audito,
 repente exsiliit, et oblitus est mente sua
 retrorsum descendere, accedens ad scalam longam;
 sed recta de tecto decidit : atque ei cervix
 ex-articulis fracta est : anima vero ad Orcum descendit.
 Venientibus autem illis ego sermonem dixi :

Existimatis jam fere domum caram ad patriam terram
 vos profecturos ; aliud vero nobis iter designavit Circe,
 ad Plutonis domum et venerabilis Proserpinæ,
 animam consulturis Thebani Tiresiæ.

Sic dixi : illis vero confractum est carum cor :
 desidentesque illic flebant, vellebantque capillos.
 Verum enim non ullus profectus fiebat lugentibus.

At quando jam ad navem celerem et litus maris
 ibamus tristes, uberes lacrimas defundentes :
 interea profecta Circe ad navem nigram
 masculam alligavit ovem, feminamque nigram,
 facile clam-prætergressa : nam quis deum nolentem
 oculis viderit, aut huc aut illuc vadentem ?

ODYSSEÆ XI.

Necromantia.

Ac quando ad navem devenimus et mare,
 navem quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,
 malumque imposuimus et vela navi nigre ;
 atque inde pecudes sumtas induximus ; atque etiam ipsi
 inscendimus dolentes, uberes lacrimas defundentes.
 Nobis vero dein pone navem cærulea-prora
 secundum ventum immisit implentem-velum, bonum socium,
 Circe pulcris-comis, potens dea, vocalis.
 Nos autem armamentis singulis instructis per navem
 sedimus ; hanc vero ventusque gubernatorque dirigebat.
 Hujus autem tota-die extendebantur vela per-pontum euntis ;
 occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

Illa vero ad fines pervenit profunde-fluentis Oceani.
 Ibi autem Cimmeriorum est virorum populusque civitasque,
 qui caligine et nebula tecti : neque unquam eos
 Sol lucidus aspicit radiis,
 nec quando raudit ad cælum stelliferum,
 nec quando rursus in terram de cælo devertitur :
 sed nox pernicioosa intenditur miseris mortalibus.
 Navem quidem illuc profecti appulimus ; sed pecudes
 extraximus ; ipsi vero deinde propter fluentum Oceani
 ivimus, donec in locum perveniremus, quem dixerat Circe.

Hic victimas quidem Perimedes Eurylochusque
 tenebant ; ego vero, gladio acuto extracto a femore,
 fossam fodi, cubitalem quantam hinc et illinc :
 circa eam autem libamina fundebam omnibus manibus,

πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἶνω,
 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλριτα λευκὰ πάλυνον.
 Πολλὰ δὲ γουνούμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
 30 ἔλθων εἰς Ἰθάκην στείραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
 ῥέξειν ἐν μεγάροισι πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
 Τειρεσίη δ' ἀπάνευθεν δῖν ἱερουσέμεν οἶω,
 παμμελάν', ὃς μῆλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισιν.
 Τὸς δ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λιτῆσι τε, ἔθνεα νεκρῶν,
 35 ἔλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπαιδεύροτόμῃσα
 ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἶμα κελαινεφές· αἱ δ' ἀγέροντο
 ψυχαὶ ὑπὲς Ἑρέβους νεκύων κατατεθνηώτων.
 [νύμφαι τ' ἡῖθεοί τε πολὺτλητοὶ τε γέροντες,
 παρθενικαὶ τ' ἀταλαί, νεοπνευθεὶ θυμὸν ἔχουσαι·
 40 πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκῆρες ἐγγείησιν,
 ἄνδρες Ἀρηΐφατοι, βεβρωτωμένα τεύχε' ἔχοντες·
 οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
 θεσπεσίη λαχῇ· ἐμέ δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.]
 Δὴ τότε· ἔπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 45 μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσραγμένα νηλεὶ χαλκῷ,
 δείραντας κατακείαι, ἐπειὺξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἰφθίμω τ' Ἀΐδῃ καὶ ἑπαινῇ Περσεφόνηι·
 αὐτὸς δὲ ἕξρος ὀξύ ἔρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἤμην, οὐδ' εἶων νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
 50 αἵματος ἄσπον ἱμεν, πρὶν Τειρεσίᾳ πυθέσθαι.
 Πρώτῃ δὲ ψυχῇ Ἑλπήνορος ἦλθεν ἐταίρου·
 οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ γήνοος εὐρουδείης·
 σῶμα γὰρ ἐν Κίρκης μεγάρῳ κατελείπομεν ἡμεῖς
 ἀκλαυτον καὶ ἀθᾶπτον· ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἐπείγην.
 55 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἑλπήνορ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζῶρον ἡρώεντα;
 ἔφθης πεζὸς ἐὼν ἢ ἐγὼ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οἰμώζας ἡμέθετο μῦθω·
 60 [Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
 ἄσέ με δαίμονος αἴσα κακῇ καὶ ἀθέσφατος οἶνος·
 Κίρκης δ' ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος οὐκ ἐνόησα
 ἀφ' ὀβρόν καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλῖμακα μακρὴν,
 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσον· ἐκ δέ μοι αὐχὴν
 65 ἀστραγάλων ἑάγῃ, ψυχὴ δ' Ἀΐδοςδε κατῆλθεν.
 Νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γουνάζομαι, οὐ παρεόντων,
 πρὸς τ' ἀλόχου καὶ πατρός, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
 Τηλεμάχου θ', ὃν μούνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπες·
 οἶδα γὰρ, ὡς ἐνθένδε κίων δόμου ἐξ Ἀΐδαο
 70 νῆσον ἐς Αἰαίην σχήσεις εὐεργέα νῆα·
 ἐνθα σ' ἐπειτα, ἄναξ, κέλομαι μνήσασθαι ἐμεῖο·
 μὴ μ' ἀκλαυτον, ἀθᾶπτον, ἰὼν ὄπιθεν καταλείπειν,
 νοσφισθεὶς, μὴ τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι·
 ἀλλὰ με κακχείαι σὺν τεύχεσιν ἄσσα μοῖ ἐστίν,
 75 σῆμά τέ μοι γεῦαι πολὺς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 ἄνδρὸς δυστήνοιο, καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι·
 ταῦτά τέ μοι τελέσαι πῆχαι τ' ἐπὶ τύμβῳ ἑρετμὸν,
 τῷ καὶ ζωὸς ἔρesson, ἐὼν μετ' ἐμοῖς ἐτάροισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 80 ταῦτά τοι, ὦ δύστηνε, τελευτήσω τε καὶ ἔρξω·

primum mulso, postea vero dulci vino,
 tertio rursus aqua; ac farinam albam inspergebam.
 Multum autem supplex-orabam manium inania capita, *votens*
me reversum in Ithacam, sterilem bovem, quæ *sit* optima,
 sacrificaturum in ædibus, pyramque impleturum bonis-rebus;
 Tiresiæ vero *me* seorsum arietem sacrificaturum soli,
 totum-nigrum, qui inter-pecudes excellat nostras.
 Hos vero postquam votis precibusque, gentes mortuorum,
 exoraveram, inde pecudes prehensas jugulavi
 in fossam; fluebat autem sanguis ater: ac congregabantur
 animæ ex Erebo manium defunctorum.
 [sponsæque, cōlibesque, et multa-passi senex,
 virgunculæque tenellæ, recenti-luctu-affectum animum ha-
 bentēs;] multi quoque vulnerati æratis hastis,
 viri in-bello-occisi, cruentata arma habentes;
 qui multi circa fossam obambulabant aliunde alios
 immenso clamore: me vero pallidus timor cepit.]
 Tum vero deinde socios adhortatus jussi,
 pecudes, quæ jam jacebant maciatae sævo ære,
 excoriatas adolere, vota-que-facere diis,
 præpotentique Plutoni, et venerabili Proserpinæ:
 ipse autem, gladio acuto stricto a femore,
 sedebam, nec sinebam manium inania capita
 ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
 tus-essem.] Prima vero anima Elpenoris venit socii:
 nondum enim sepultus-erat sub terra spatiosa:
 cadaver enim in Circes domo reliqueramus nos
 indefletum et insepultum; quoniam labor alius urgebat.
 Illum quidem ego flevi conspicatus, miseratusque-sum animo
 et ipsum compellens verbis alatis allocutus-sum:
 Elpenor, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram?,
 prius-venisti pedibus quam ego cum navi nigra.
 Sic dixi: ille vero mihi plorans respondebat sermone:
 [generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
 læsit me dæmonis fatum malum, et copiosum vinum;
 Circes autem in domo cubans non adverti
 retrorsum descendere, accedens ad scalam longam,
 sed recta de-tecto decidi: ac mihi cervix
 ex-articulis fracta-est: anima vero ad Orcum descendit.
 Nunc vero te per-eos quos post *te (domi) reliquisti*, oro, non
 præsentēs,] per uxoremque et patrem, qui te nutritiv parvu-
 lum,] Telemachumque, quem unicum in ædibus reliquisti:
 novi enim, quod hinc profectus e domo Plutonis
 insulam in Ææam appelles fabrefactam navem:
 ibi te deinde, rex, hortor recordari mei,
 ne me indefletum, insepultum, profectus pone relin-
 quas, digressus, ne qua tibi deorum indignatio fiam:
 sed me combure cum armis, quæcunque mihi sunt,
 tumultumque mihi aggere cani in litore maris,
 viri infelicis, etiam posteri ut-scient:
 et hæc mihi perface, figeque in tumulo remum,
 quo etiam vivus remigabam, quum-essem inter meos socios.
 Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
 hæc tibi, o infelix, perficiamque et præstabo.

Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω στυγεροῖσιν
 ἔμεθ'· ἐγὼ μὲν ἀνυθεὺν ἐφ' αἵματι φάσγανον ἴσχων,
 εἶδωλον δ' ἐτέρωθεν ἐταίρου πολλ' ἀγόρευεν.

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ μητρὸς κατατεθνηυῖς,
 85 Αὐτολύκου θυγάτηρ μεγαλήτορος, Ἀντίκλεια,
 τὴν ζῶντα κατέλειπον, ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρήν.
 Τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς εἶπον προτέρην πυκινὸν περ ἀχέων
 αἵματος ἄσπον ἱμεν, πρὶν Τειρεσίῃσιν πυθέσθαι.

90 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Θηβαίου Τειρεσίαο,
 χρύσειον σκῆπτρον ἔχων, ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπεν·
 [Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
 τίπτε αὐτ', ὦ δύστηνε, λιπὼν φάος ἡελίοιο
 ἤλυθες, ὄρρα ἴδῃ νέκυα καὶ ἀταπέα γῶρον;
 95 ἀλλ' ἀποχάζεο βύθρου, ἄπισγε δὲ φάσγανον ὀξὺ,
 αἵματος ὄρρα πῖω καὶ τοι νημερτέα εἴπω.

Ἦς φάτ'· ἐγὼ δ' ἀνχασσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον
 κουλῇ ἐγκατέπηξ'· ὁ δ' ἐπεὶ πῖεν αἶμα κελαιῶν,
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσηύδα μάντις ἀμύμων·
 100 Νόστον δίζηαι μελιηδέα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 τὸν δέ τοι ἀργαλέον θήσει θεός· οὐ γὰρ ὅω
 λήσεις Ἐννοσίγαιον, ὃ τοι κότον ἔνθετο θυμῷ,
 γινώσκων ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.

Ἄλλ' ἐτι μὲν κε καὶ ὡς κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε,
 105 αἱ κ' ἐθέλης σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἐταίρων,
 ὅπποτε κε πρῶτον πελάσῃς εὐεργέα νῆα
 Θρινακίῃ νήσῳ, προφυγὼν ἰοειδέα πόντον·
 βοσκομένους δ' εὕρητε βόας καὶ ἱρῖα μῆλα
 Ἥελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.

110 Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἑάας νόστου τε μέδῃαι,
 καὶ κεν ἐτ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε·
 εἰ δέ κε ἀνῆναι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὀλεθρον
 νῆτ' καὶ ἐτάροισ' αὐτοῖς δ' εἴπερ κεν ἀλύξῃς,
 ὀλέκακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους,
 115 νῆος ἐπ' ἀλλοτρίης· δῆεις δ' ἐν πῆματα οἴκῳ,
 ἄνθρωπος ὑπερπιάλους, ὃς τοι βίοντα κατέδουσιν,
 κνήμεναι ἀντιθέην ἀλογον καὶ ἔδνα διδόντες·
 ἀλλ' ἦτορ κείνων γε βίας ἀποτίσσειαι ἑλθών.

Αὐτὰρ ἐπὶ μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν
 120 κτείνης, ἥ δὲ δολῶ ἢ ἀμφοδὸν ὀξείῃ χαλκῷ,
 ἐργεσθαι δὴ ἐπειτα, λαβὼν εὐῆρες ἐρετμόν,
 εἰσάκῃ τοὺς ἀφίχεται, οἳ οὐκ ἴσασιν θάλασσαν
 ἀνέρες, οὐδέ θ' ἄλῃσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν·
 οὐδ' ἄρα τοίγ' ἴσασιν νέας φοινικοπαρῆους,
 125 οὐδ' εὐῆρε' ἐρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
 Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς, οὐδέ σε λήσει·
 ὅπποτε κεν δὴ τοι ζυμβλημένος ἄλλος ὀδύτης
 φῆλ' ἀθηρηλοῖγόν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ,
 καὶ τότε δὴ γαίῃ πῆξας εὐῆρες ἐρετμόν,
 130 βέβας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀναχτί,
 ἀρνείων ταῦρόν τε σῶν τ' ἐπιθήτορα κάπρον,
 ὀλέξθ' ἀποστεύχῃεν ἔρδῃεν θ' ἱερὰς ἑκατόμβας
 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 πᾶσι μάλ' ἐξείης θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
 sedebamus; ego quidem seorsum super sanguine gladium
 tenens,] simulacrum vero ex-altera-parte socii multa loque-
 batur.] Venit autem inde anima matris defunctæ,
 Autolyci filia magnanimi, Anticlea,
 quam vivam reliqui, profectus ad Ilium sacrum.

Hanc quidem ego flevi conspicatus, miseratusque-sum animo;
 sed neque sic sinebam priorem, valde licet dolens,
 ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
 tus-essem.] Venit vero inde anima Thebani Tiresiæ,
 aureum sceptrum tenens: me autem agnovit et allocuta-est:

[Generosissime Laertiade, sollers Ulysse.]

cur vero, o infelix, relicto lumine solis,
 venisti, ut videas manes et inamabilem locum?
 verum recede a fossa, amoveque gladium acutum,
 de-sanguine ut bibam, et tibi vera dicam.

Sic dixit: ego vero recondens gladium argenteis-clavis-dis-
 tinctum]vaginæ infixi: is autem ut biberat sanguinem nigrum,
 tum vero me verbis alloquebatur vates eximius:

Reditum quæris dulcem, splendide Ulysse;
 hunc vero tibi difficilem reddet deus: non enim puto
 te latiturum Neptunum, qui in-te iram reposuit animo,
 iratus, quod ei filium carum excacasti.

Verum adhuc quidem vel sic, mala licet patientes, pervene-
 ritis,] si velis tuum animum cohibere et sociorum,
 quando primum appuleris fabrefactam navem
 Trinacriam ad-insulam, elapsus violacque pontum:
 pascentesque inveneritis boves et pingues pecudes
 Solis, qui omnia videt et omnia audit.

Has si quidem illæsas sinas reditusque sis-memor,
 etiam adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis:
 sin vero lædas, tum tibi prædico exitium
 navique et sodalibus: ipse vero etiamsi effugeris,
 sero male redibis, amissis omnibus sociis,
 nave in aliena; inveniesque mala domi,
 viros insolentes, qui tibi victum absumunt,
 ambientes divinam uxorem, et munera-sponsalia dantes:
 sed sane illorum injurias ulcisceris redux.

Ac postquam procos in ædibus tuis
 interfeceris, sive dolo, sive palam, acuto ære,
 proficiscere jam deinde, sumto fabrefacto remo,
 donec ad illos perveneris, qui haud norunt mare
 viri, nec sale conditum cibum edunt;
 neque sane hi norunt naves proris-rubris,
 nec fabrefactos remos, qui alæ navibus sunt.
 Signum vero tibi dicam valde manifestum, nec te latebit:
 quando utique tibi obviam-factus alius viator
 dixerit te ventilabrum habere super splendido humero,
 tum vero terræ infixo fabrefacto remo,
 factisque sacris pulcris Neptuno regi,
 ariete, tauroque, suesque ineunte verre,
 domum revertere, faciasque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui cælum latum tenent,
 omnibus prorsus ordine: mors vero tibi ex mari ipsi

135 ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλευσεται, ὃς καὶ σε πέφνη
γῆρα' ὑπο λιπαρῷ ἀρημένον· ἀμύρ' δὲ λαοὶ
δλίοιο ἐσσονται· τάδε τοι νημερτέα εἶρω.

Ῥς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Τειρεσίη, τὰ μὲν ἄρ' που ἐκέκλωσαν θεοὶ αὐτοί.

140 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον·
μητρὸς τήνδ' ὁρώω ψυχὴν κατατεθνηυῖης·
ἥ δ' ἀχέουσα' ἦσται σχεδὸν αἵματος, οὐδ' ἔδν υἱὸν
ἔτλη ἔξαντα ἰδεῖν οὐδὲ προτιμυλῆσασθαι.

Εἰπέ, ἀναξ, πῶς κέν με ἀναγνοῖν τὸν ἔοντα. [πεν·

145 Ῥς ἐφάμην· ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέει-
ρηιδίον τοι ἔπος ἔρως καὶ ἐνὶ φρεσὶ θῆσω·
θντινα μὲν κεν ἔῃς νεκυῶν κατατεθνηώτων
αἵματος ἄσσον ἴμεν, ὅδε τοι νημερτές ἐνίψει·
ᾧ δέ κ' ἐπιφθονεῖς, ὅδε ποι πάλιν εἰσιν ὀπίσσω.

150 Ῥς φαμένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἀΐδος εἰσω
Τειρεσίαο ἀνακτος, ἐπεὶ κατὰ θέρφατ' ἔλεξεν.

Αὐτὰρ ἔγουν αὐτοῦ μένον ἐμπεδον, ὄφρ' ἐπὶ μήτηρ
ἔλυσθε καὶ πῖεν αἶμα κελαϊνεφές· αὐτίκα δ' ἔγνω
καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

155 Τέκνον ἐμὸν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζῶφον ἡρώεντα,
ζωὸς ἔων; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὀρᾶσθαι.
[μέεσσιν γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ βρέθρα,
Ὀκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὐπὼς ἐστὶ περῆσαι
πεζὸν ἔοντ', ἦν μή τις ἔγῃ εὐεργέα νῆα.]

160 Ἦ νῦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις
νῆϊ τε καὶ ἐτάροισι, πολλὸν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες
εἰς Ἰθάκην; οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;

Ῥς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
μῆτερ ἐμή, χρεῖω με κατήγαγεν εἰς Ἰθάδα,

165 ψυχῇ χρησόμενον Θηβῶν Τειρεσίαο.
Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῶδες, οὐδέ πω ἀμῆς
γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλῃμαι διζῶν,
ἐξ οὗ τὰ πρῶτισθ' ἐπόμην Ἀγαμέμνονι δῶν
Ἴλιον εἰς εὐπῶλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.

170 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον·
τίς νύ σε Κῆρ' ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
ἦ δολιχῇ νοῦσος; ἦ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα
οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιομένη κατέπεφνεν;
εἰπέ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱός, ὃν κατέλειπον,

175 ἦ ἔτι παρ' κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἧέ τις ἦδη
ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
Εἰπέ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλὴν τε νόον τε,
ἧ μένει παρὰ παιδί καὶ ἐμπεδὰ πάντα φυλάσσει,
ἦ ἦδη μιν ἔγῃμεν Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος.

180 Ῥς ἐφάμην· ἥ δ' αὐτίκ' ἀμειβετο πότνια μήτηρ·
καὶ λήνη κείνῃ γε μένει τετλησὶ θυμῷ
σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέατα δακρυχεύουσι.

Σὸν δ' οὐπὼ τις ἔχει καλὸν γέρας· ἀλλὰ ἐκῆλος

185 Τηλέμαχος τεμένη νέμεται καὶ δαίτας εἰσας
δαίνυνται, ἅς ἐπέοικε δικασπόλον ἀνδρ' ἀλεγύνειν·
πάντες γὰρ καλέουσι. Πατὴρ δὲ σὸς αὐτόθι μέμναι
ἀγρῷ, οὐδὲ πολὺνδὲ κατέρχεται· οὐδέ οἱ εὐναί

lenis admodum talis adveniet, quæ te occidat
senectute sub molli confectum : circum autem cives
felices erunt : hæc tibi vera dico.

Sic dixit : atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
Tiresia, hæc quidem fere decreverunt dii ipsi.

Sed age mihi hoc dic et vere enarra :
matris hanc video animam defunctæ ;
illa autem tacita sedet prope sanguinem, nec suum filium
ausa-est coram aspicere neque alloqui.
Dic, rex, quo-pacto me agnoscat talem esse.

Sic dixi : ille vero me respondens allocutus-est :
facile tibi verbum dicam, et in mente ponam ;
quemcunque quidem sinas manium defunctorum
ad-sanguinem prope accedere, ille tibi verum dicet :
cui vero invidas, ille tibi tacitus abibit retro.

Sic locuta, anima quidem abiit in domum Platonis
Tiresiæ regis, postquam vaticinia ediderat.
At ego illic maneabam constanter, donec mater
advenit, et bibit sanguinem nigrum : statim vero agnovit,
et me lugens verbis alatis allocuta-est :

Fili mi, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram,
vivus quum-sis? difficile vero est hæc viventibus videre :
[in-medio enim magni fluvii sunt et gravia fluentia ;
Oceanus quidem primum, quem nequaquam licet trajicere
pedibus, nisi quis habeat fabrefactam navem.]
Num nunc demum a-Troja errans huc venisti
cum-navique et sociis, longo tempore? necdum pervenisti
in Ithacam? nec vidisti in ædibus uxorem?

Sic dixit : atque ego ipsam respondens allocutus-sum :
mater mea, necessitas detulit me in Platonis domum,
animam consulturum Thebani Tiresiæ.

Nondum enim prope veni Achaiam ; neque aliqua nostram
terram attigi ; sed semper habens ærumnam erro,
ex quo primum secutus-sum Agamemnonem divinum
Ilium ad insignem-bonis-equis, ut cum-Trojanis pugnam.
Sed age mihi hoc dic et vere narra :

quodnam te fatum domuit longam-sternentis mortis?
utrum diuturnus morbus? an Diana sagittis-gaudens
suis mitibus telis superveniens te occidit?
dic vero mihi et de-patre, et filio, quem reliqui,
utrum adhuc penes illos sit meum munus, an aliquis jam
virorum alius habeat, me autem non-amplius potent reditu-
rum.] Dic etiam mihi nuptæ uxoris consiliumque mentem-
que,] utrum maneat cum puero, et salva omnia custodiat;
an jam eam duxerit Achivorum quicumque optimus.

Sic dixi : ac statim respondebat veneranda mater :
et perquam illa quidem manet afflicto animo
tuis in ædibus ; ærumnosæ autem ei semper
consumuntur noctesque diesque lacrimas-fundenti.
Tuum vero nondum quisquam habet pulcrum munus; sed
quietus] Telemachus prædia colit, et convivia æqua
epulatur, quæ decet principem virum curare ;
omnes enim invitant. Pater autem tuus illic manet
in-agro, neque in-urbem devenit : neque ei lecti sunt

δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεια σιγαλόεντα·
 190 ἄλλ' ὅγε χεῖμα μὲν εὖδαι ὄθι δμῶς ἐνὶ οἴκῳ
 ἐν κόνι ἄγχι πυρός, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἴται·
 αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖα τ' ὀπώρα,
 πάντῃ οἱ κατὰ γούνον ἀλωῆς οἰνοπέδοιο
 φύλλων κεκλιμένων χαμαὶ καὶ βεβλήταται εὐναί·
 195 ἐνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀΐζει,
 σὸν πότμον γούων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει.
 Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν δλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον·
 οὔτε μέ γ' ἐν μεγάροισιν εὐσκότος Ἰογείαιρα
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιοχόμενη κατέπεφνε·
 200 οὔτε τις οὖν μοι νούσας ἐπήλυθεν, ἥτε μάλιστα
 τηκεδόνι στυγερῇ μελῶν ἐξείλετο θυμόν·
 ἀλλά με σὸς τε πόθος σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
 σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μελιθόα θυμὸν ἀπήρα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγωγ' ἔθελον φρεσὶ μεμνηρίξας
 205 μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἑλέειν κατατεθνηυῖας·
 τρίς μὲν ἐφωρμήθην, ἑλέειν τέ με θυμὸς ἀνώγει,
 τρίς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἴκελον ἦ καὶ δνείρω
 ἔπτατ'· ἐμοὶ δ' ἄχος οἷον γενέσκειτο κηρότι μᾶλλον·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 210 Μῆτερ ἐμὴ, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἑλέειν μεμαῶτα,
 ὄφρα καὶ εἴν' Αἴδαο, φίλας περὶ χεῖρε βολόντε
 ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπόμεσσα γούοι;
 ἦ τί μοι εἰδῶλον τόδ' ἀγαυὴ Περσεφόνηα
 ὤτρυν', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω;
 215 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πόντια μήτηρ·
 ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν,
 οὔτι σε Περσεφόνηα, Διὸς θυγάτηρ, ἀπαΐσκει,
 ἀλλ' αὐτὴ δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνασιν·
 οὐ γὰρ ἐπὶ σάρκας τε καὶ δστέα ἴνες ἔχουσιν,
 220 ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθόμενοιο
 δαμνᾷ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπη λευκ' ὀστέα θυμὸς·
 ψυχὴ δ' ἥτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται.
 Ἀλλὰ φώσδε τάχιστα λιλαῖο· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἰρησθα γυναικί.
 225 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειδόμεθ'· αἱ δὲ γυναῖκες
 ἤλυθον — ὤτρυνεν γὰρ ἀγαυὴ Περσεφόνηα —
 ὄσσαι ἀριστῶν ἄλοχοι ἔσαν ἡδὲ θυγάτρες·
 αἱ δ' ἀμφ' αἶμα κελαινὸν πολλὰς ἡγερέοντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ἐρέοιμι ἐκαστήν·
 230 ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλὴ·
 σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ
 οὐκ εἶων πύειν ἄμα πάσας αἶμα κελαινόν.
 Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἀπάσας.
 ὅν γόνον ἐξαγόρευεν· ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἀπάσας.
 235 Ἐνθ' ἦτοι πρῶτῃν Τυρῶ ἰδὼν εὐπατέρειαν,
 ἥ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἐκγονος εἶναι,
 φῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἐμμεναι Αἰολίδαο·
 ἥ Ποταμοῦ ἠράσσατ', Ἐνιπῆος θεῖοιο,
 ὃς πολλὸν κάλλιπτος ποταμῶν ἐπὶ γαίαν ἱσθιν·
 240 καὶ ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλόσκειτο καλὰ βρέθρα.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐισάμενος γαίτοχος Ἐννοσίγαιος
 ἐν προχῶς ποταμοῦ παρεΐξάτο δινήεντος·

strata et lænæ, et stragula splendida;
 sed ille hieme quidem dormit, ubi servi in domo,
 in pulvere prope focum; villa vero corpore vestimenta in-
 duit;] ac quando venit æstasque, florensque anni-tempus,
 undique illi per fertilem-partem horti vitiferi
 ex-foliis delapsis humiles strati-sunt lectuli;
 hic ille jacet dolens, magnumque in-mente dolorem auget,
 tuum fatum deflens: molesta autem *eum* insuper senectus
 incessit.] Sic enim et ego perii, et fatum obii:
 nec me quidem in ædibus certa-jaculatrix Diana
 suis mitibus telis superveniens interemit;
 neque aliquis me morbus invasit, qui maxime
 tabe invisā ex-membris tollere-solet animum:
 sed me tuique desiderium, tuique cura, inclyte Ulysse,
 tuæque benignitas *usque memorem* dulci animo privarunt.

Sic dixit: atque ego volebam mente cogitans
 matris meæ animam prehendere defunctæ:
 ter quidem aggressus-sum, amplectique *eam* me animus ju-
 bebatur:] ter autem mihi e manibus, umbræ instar vel etiam
 somnii,] avolavit; mihi vero dolor acutus oriebatur in-animo
 magis:] et ipsam compellans verbis alatis allocutus-sum:

Mater mea, cur me non manesprehendere *te* cupientem,
 ut etiam in Oroo, caris manibus circumplexi,
 ambo tristi oblectemur fletu?

nunquid mihi simulacrum hoc inclyta Proserpina
 immisit, ut adhuc magis lamentans ingemiscam?

Sic dixi: ac statim respondit veneranda mater:
 væ mihi, fili mi, supra omnes infelix viros,
 minime te Proserpina, Jovis filia, deludit,
 sed hæc conditio est mortalium, quum mortui-fuerint,
 non enim amplius carnesque et ossa nervi habent,
 sed ea quidem ignis valida vis ardentis
 absumit, ubi primum reliquerit alba ossa animus:
 anima vero, tanquam somnium, avolans volitat.
 Sed in-lucem celerrime contende: hæc vero omnia
 scito, ut etiam in-posterum tuæ dicas uxori.

Nos quidem sic verbis colloquebamur: ac mulieres
 accesserunt (incitabat enim inclyta Proserpina),
 quotquot optimatum uxores erant, atque filiae;
 hæc vero circa sanguinem nigrum frequentes congregabantur.
 At ego consultabam, quo-pacto interrogarem singulas;
 illud autem mihi in animo optimum videbatur consilium:
 stricto acuto gladio crasso a femore,
 non sinebam bibere simul omnes sanguinem nigrum.
 Illæ vero se-excipientes accedebant; et unaquæque
 suum genus enarrabat; ego vero interrogabam omnes.

Ibi nempe primam Tyro vidi nobili-patre-natam,
 quæ dixit Salmonæi eximii se prolem esse;
 dixitque Crethæi se uxorem esse Æolidæ;
 quæ Fluvium amavit, Enipeum divinum,
 qui longe pulcerrimus fluviorum super terram labitur:
 et ea propter Enipei versabatur pulcra fluentia.
 Huic vero quum-se-assimilasset terram-cingens Neptunus,
 in ostiis fluvii ei accubuit vorticosi:

πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περιστάθη, οὐρεὶ ἴσον,
κυρτωθέν· χρῦψεν δὲ θεὸν θνητὴν τε γυναῖκα.

245 [λύσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.]
Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐτέλεσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα,
ἐν τ' ἄφα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ ὀνόμαζεν·

Χαίρε, γυναῖκα, φιλόττη, περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ
τέξεις ἀγλαὰ τέκνα· ἐπεὶ οὐκ ἀποφύλοιο εὐναί

250 ἀθανάτων· σὺ δὲ τοὺς κομέειν ἀτιταλλέμεναί τε.

Νῦν δ' ἔργου πρὸς δῶμα καὶ ἴσζο, μὴδ' ὀνομήνης
αὐτὰρ ἐγὼ τοί εἰμι Ποσειδάων ἐνοστήθων.

Ὡς εἰπὼν ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.

Ἡ δ' ὑποκυσαμένη Περίην τέκε καὶ Νηληϊά·

255 τὼ κρατερῶ θεράποντε Διὸς μεγάλιοι γενέσθην
ἀμφοτέρω· Περίης μὲν ἐν εὐρυχώρῳ Ἰαωλκῶ
ναίει πολυβρῆνος· δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ ἡμαθόνετι.

Τοὺς δ' ἐτέρους Κρηθῆϊ τέκεν βασιλεία γυναικῶν,
Αἰσονά τ' ἠδὲ Φέρητ' Ἀμυθάονά θ' ἱππογάρμην.

260 Ἰὴν δὲ μέτ' Ἀντιόπην Ἰδον, Ἀσωποῖο θυγάτρα,
ἣ δὴ καὶ Διὸς εὐχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι·
καί β' ἔτεκεν δύο παῖδ', Ἀμφιονά τε Ζηθόν τε,
οἱ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
πύργωσάν τ'· ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο

265 ναίειεν εὐρύχωρον Θήβην, κρατερῶ περ ὄντε.

Τὴν δὲ μέτ' Ἀλκμήνην Ἰδον, Ἀμφιτρύωνος ἀκοῖτιν,
ἣ β' Ἑρακλῆα θρασυμέμοννα, θυμολέοντα,
γεῖνατ', ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλιοι μιγεῖσα·
καὶ Μεγάρην, Κρεόντος υπερβύμοιο θυγάτρα,

270 τὴν ἔχεν Ἀμφιτρύωνος υἱός, μένος αἰὲν ἀτειρής.
Μητέρα τ' Οἰδιπόδαο Ἰδον, καλὴν Ἐπικάστην,
ἣ μέγα ἔργον ἔρεξεν αἰδρεῖσιν νόοιο,
γῆμαμένη ᾧ υἱεὶ δ' ὄν πατέρ' ἐξαναρίζας

γῆμεν ἄφαρ δ' ἀνάπτυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.

275 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ ἄλγεα πάσχειν
Καδμείων ἦνασσε θεῶν ὀλοὰς διὰ βουλὰς·
ἣ δ' ἔβη εἰς Ἀἶδαο πυλάτῳ κρατεροῖο,
ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὕψηλοῖο μελάθρου,

ᾧ ἄρ' ἐσχομένη· τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω

280 πολλὰ μάλ', ὅσσα τε μητρὸς Ἑρινύες ἐκτελέουσιν.

Καὶ Χλωρίν εἶδον περικαλλέα· τήν ποτε Νηλεὺς
γῆμεν ἐὼν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα,
ἐπλοτάτην κούρην Ἀμφίωνος Ἰασίδαο,

ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομένῳ Μινυητῷ ἴφι ἀσασεν·

285 ἣ δὲ Πύλου βασιλεὺς, τέκεν δὲ οἱ ἀγλαὰ τέκνα,
Νέστορά τε Χρομίον τε Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον.

Τοῖσι δ' ἐπ' ἱερθίμην Πηρὴν τέκε, θαῦμα βροτοῖσιν,
τὴν πάντες μνώοντο περικτίται· οὐδὲ τι Νηλεὺς

τῷ εἶδου, ὅς μὴ ἑλικας βόας εὐρυμετώπους

290 ἐκ Φυλάκῃς ἐλάσειε βίης Ἰρικήλειης
ἀργαλέας· τὰς δ' ὅλος ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων
ἐξελάαν· γαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ Μοῖρ' ἐπέδησεν,
δεσμοί τ' ἀργαλείοι καὶ βουκόλοι ἀγροῦνται.

Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελούντο,

295 ἀψ' περιτελλομένου ἔτεος καὶ ἐπῆλυθον ὥραι,
καὶ τότε δὴ μιν ἔλυσε βίη Ἰρικήλειη,

purpureus autem fluctus circumstitit, monti æqualis,
curvatus : absconditque deum mortalemque feminam.

[solvit autem virginem zonam, ac somnum ipsi offudit.]

Sed postquam perfecerat deus amatoria opera,
inhæsit inde ei manu, verbumque dixit et elocutus est :

Gaude, mulier, amore hoc ; circumvolvente autem anas
paries inclytos liberos ; quoniam haud inanes concubitus
immortalium : tu vero eos cura entutrie.

Nunc autem abi domum, et contine-te, neu memora :
at ego tibi sum Neptunus terræ-concussor.

Sic locutus, pontum subiit fluctuantem.

Illa autem gravis-facta, Peliam peperit et Neleum ;
qui fortes ministri Jovis magni fuerunt

ambo : Pelias quidem in spatiosa Iolco
habitat abundans-pecore ; hic vero in Pylo arenosa.

Ceteros Cretheo peperit regina mulierum,
Æsonemque, ac Pheretem, Amythaonemque equestrem-bi-

latozem.] Post hanc vero Antiopen vidi, Asopi filiam ;
quæ etiam Jovis gloriabatur in ulnis se dormiisse ;
et peperit duos filios, Amphionemque Zethumque,
qui primi Thebes sedem condidere septem-portas-habentis,
turribusque-munierunt ; quia non sine-turribus poterant
habitare spatiosam Thebem, fortes licet essent.

Post hanc autem, Alcmenam vidi, Amphitryonis uxorem,
quæ Herculem invictum, animum-leonis-habentem,
peperit, in ulnis Jovis magni congressa :

et Megaram, Creontis magnanimi filiam,
quam habuit Amphitryonis filius, robore semper indomitus.

Matremque CEdipodis vidi, pulcram Epicasten,
quæ magnum facinus commisit insipientia mentis,
nupta suo filio ; ille vero suum patrem ubi-interfecerat,

eam uxorem-duxit : statim vero hæc vulgata dii fecere bo-

minibus.] Sed ille quidem in Thebe amœnissima dolores pa-

tians,] Cadmeis imperabat, deorum dira per consilia :

illa autem abiit in Orcum validas-portas-habentem, firmam,
deligato laqueo sublimi ab alto conclavi,

suo dolori implicata : illi vero dolores reliquit pone
valde multos, quotquot matris Furie efficiunt.

Et Chlorin vidi perpulcram ; quam olim Neleus
uxorem-duxit suam ob pulcritudinem, postquam dederat in-

numera sponsalia,] minimam-natu filiam Amphionis Iasidæ.

qui olim in Orchomeno Minyeo fortiter imperabat :

ea vero in-Pylo regnabat, peperitque illi inclytos liberos,
Nestoremque, Chromiumque, Periclymenumque magnan-

tim.] Post hos autem eximiam Pero peperit, miraculum
mortalibus,] quam omnes ambiebant vicini : neque omnino
Neleus ; ulli dabat, qui non camuras boves latis-frontibus

e Phylace abegisset roboris Iphiclei
difficiles abactu : has vero solus pollicitus-est vates eximius

Melampus abacturum se : grave autem dei fatum eum im-

pedivit,] vinculaque sæva, et bubulci agrestes.
Sed quum jam mensesque et dies exacti-essent,
rursus circumvolvente anno, et advenerant horæ,
tum vero demum ipsum solvit vis Iphiclea,

θέσφατα πάντ' εἰπόντα· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.

Καὶ Λήδην εἶδον, τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν,
ἥ δ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόρρονε γείνατο παῖδε,
300 Κάστορά θ' ἱππόμενον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύεα·
τοὺς ἄμφω ζωὸς κατέχει φυσίζοος αἷα·
οἱ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες
ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
τεθνῶσιν· τιμὴν δὲ λελόγχασ' ἴσα θεοῖσιν.

305 Τὴν δὲ μέτ' Ἰφιμέδειαν, Ἀλωΐης παράκοιτιν,
εἰσίδον, ἥ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι·
καί ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδε, μινυθαῖόν δὲ γενέσθην,
Ὡτόν τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάλτην·
οὗς δὴ μακίστους θρέψε Ζεῖδωρος Ἄρουρα

310 καὶ πολὺ καλλίστους, μετὰ γε κλυτὸν Ὀρίωνα.

Ἐννέωροι γὰρ τοίγε καὶ ἐννεαπήγχεες ἦσαν
εὖρος, ἀτὰρ μῆκος γε γενέσθην ἐννεόργυιοι.

Οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
φυλόπιδα στήσιν πολυάχιος πολέμοιο·

315 Ὅσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ'
Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἔν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη. [Ὅσση
καὶ νῦν κεν ἐξετέλεσσαν, εἰ ἥβης μέτρον ἴκοντο·
ἀλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱός, ὃν ἡῤκομος τέκε Λητώ,
ἀμφοτέρω, πρὶν σφωῖν ὑπὸ κροτάφοισιν Ιούλους
320 ἀνῴησαι πυκάσαι τε γένους εὐανθεῖ λάχνη.

Φαίδρην τε Πρόκριν τε ἶδον καλὴν τ' Ἀριάδνην,
κούρην Μίνως ὀλοόφρονος, ἥν ποτε Θησεὺς
ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν Ἀθηναίων ἱεράων
ἦγε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δέ μιν Ἄρτεμις ἔκτα
325 Δίην ἐν ἀμφιρύτῳ, Διονύσου μαρτυρήσιν.

Μαίρᾱν τε Κλυμένην τε ἶδον στυφερὴν τ' Ἐριφύ-
ῃ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήντα. [λην,

Πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνῃ,
δσας ἡρώων ἀλόχους ἶδον ἠδὲ θυγάτρας·

330 πρὶν γὰρ κεν καὶ νῦν φθίτ' ἀμβροτος· ἀλλὰ καὶ ὦρῃ
εὐδεῖν, ἥ ἐπὶ νῆα ὁσὴν ἔλθόντ' ἐς ἑταίρους
ἦ αὐτοῦ· πομπὴ δὲ θεοῖς ὤμιν τε μελήσει.

Ὡς ἔφατ'· αἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
κληθμῶν δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιοέντα.

335 Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·

Φαίηκες, πῶς ὤμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι
εἰδός τε μεγεθός τε ἰδὲ φρένας ἐνδὸν εἰσας;
ξεῖνος δ' αὖτ' ἐμός ἐστιν· ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
τῷ μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, μηδὲ τὰ δῶρα

340 οὕτω χρηρίζοντι κολούετε· πολλὰ γὰρ ὤμιν
κτῆματ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν ἰότητι κέονται.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἦρωες Ἐχένης·
[ὃς δὴ Φαίηκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν.]

Ὡ φίλοι, οὐ μὰν ἤμιν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δοῖζης

345 μυθεῖται βασιλεια περίρρων· ἀλλὰ πίθεσθε·
Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβέτο φρονήσέν τε·
τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος, αἶ κεν ἐγώ γε
ζῶας Φαίηκεσσι φιληρέτμοισιν ἀνάσω.

350 Ξείνος δὲ τλήτω, μάλα περ νόστοιο χατίζων,

valicinia omnia elocutum : Jovis autem perficiebatur consilium.] Et Ledam vidi, illam Tyndarei uxorem, quæ sub Tyndareo magnanimus peperit filios, Castoremque equum-domitorem, et pugilatu strenuum Polulcem :] quos ambos vivos detinet alma terra ; qui etiam infra terram, honorem a Jove habentes, modo quidem vivunt alternis-diebus, modo autem rursus mortui-sunt : honorem vero sortiti-sunt æqualiter diis.

Post hanc autem Iphimedian, Aloei uxorem, asperi, quæ sane dicebat Neptuno se-congressam-esse : et peperit duos filios (brevis autem vitæ fuerunt),

Otumque deo-parem, inclytumque Ephialten ; quos procerissimos enutrivit alma Terra, et longe pulcerrimos, post inclytum quidem Orionem.

Novennes etenim hi etiam novem-cubitorem erant latitudine : at longitudine erant novem-ulnarum.

Qui etiam immortalibus minabantur in Olympo certamen allaturos se tumultuosi belli :

Ossam Olympo conati-sunt imponere, at Ossæ Pelium nemorosum, ut cælum ipsis scansile esset.

Et sane perferissent, si ad-pubertatis mensuram pervenis-
sent :] sed perdidit eos Jovis filius, quem peperit pulcris-comis Latona,] ambos, antequam ipsis sub temporibus pili florerent, tenerentque mentum florenti lanugine.

Phædrumque, Procrinque vidi, pulcrumque Ariadnen. filiam Minois exitiosi, quam olim Theseus

ex Creta in sæcundum-solum Athenarum sacrarum duxit quidem, sed non potuit-est ; antea vero ipsam Diana occidit] Dia in circumflua, Bacchi testimonio damnatam.

Mæramque, Clymenamque vidi, odiosamque Eriphylen, quæ aurum pro-suo marito accepit pretiosum.

Omnes vero non ego dixero, neque nominavero, quotquot heroum uxores vidi, ac filias : prius enim etiam nox abiret divina : sed et hora dormiendi mihi, sive ad navem celerem digresso ad socios, sive hic : deductio autem diis vobisque cura-erit.

Sic dixit : illi vero omnes multi facti-sunt silentio ; voluptateque tenebantur per ardes umbrosas.

His vero Arete candidis-ulis exordiebatur sermonem :

Phæaces, quomodo vobis vir hic videtur esse, formaque, magnitudineque ac mente intus æqua ?

Hospes vero itidem meus est ; unusquisque autem vestrum particeps-est honoris hujus :] ideo ne festinantes dimittite, neu dona] sic egenti præcidite : multa enim vobis bona in ædibus, deorum benignitate, jacent.

Inter-hos autem et locutus-est senex heros Echeucus : [qui Phæacum virorum maximus-natu erat :]

O amici, non utique nobis præter rem nec præter decorum loquitur regina prudens ; sed obedite :

Alcinoos autem ex ipso pendet opusque dictumque.

Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque :

hoc quidem ita vere stabit verbum, si ego vivus Phæacibus navigandi-studiosis impero.

Hospes autem sustineat, valde licet reditum desiderans,

ἔμπης οὖν ἐπιμῆναι ἐς αὔριον, εἴκοι πᾶσαν
δωτινὴν τελέσω· πομπή δ' ἄνδρεςσι μελήσει
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ δήμῳ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
365 Ἄλκινος κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν, [σεύς·
εἴ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοιτ' αὐτόθι μῖμνεν
πομπήν τ' ὀτρύνετε καὶ ἀγλαὰ θῶρα διδοίτε,
καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον εἴη,
πλειοτέρη σὺν χειρὶ φίλῃ ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι·
380 καὶ κ' αἰδιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην
πᾶσιν, ὅσοι μ' Ἰθάκηνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
ὦ Ὀδυσσεῦ, τὸ μὲν οὔτι σ' εἴσκομεν εἰς ὁρώντες
ἡπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπὶ κλοπῶν, οἳα τε πολλοὺς
385 βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους
ψεύδεά τ' ἀρτύνοντας, ὅθεν κέ τις οὐδέ ἴδοιτο
σοὶ δ' ἐπὶ μὲν μορῇ ἐπέων, ἐνὶ δὲ φρένες ἐσθλαί·
μῦθον δ' ὥς δε' αἰοδὸς ἐπισταμένως κατέλεξας,
πάντων τ' Ἀργείων σέο τ' αὐτοῦ κήδεα λυγρά.
370 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
εἴ τινας ἀντιθέων ἐτάρων ἴδες, οἳ τοι ἄμ' αὐτῷ
Ἴλιον εἰς ἄμ' ἔποντο καὶ αὐτοῦ πότμον ἐπέσπον.
Νῦξ δ' ἤδε μάλα μακρὴ, ἀθέσφατος· οὐδέ πω ὥρη
εὐδεν ἐν μεγάρῳ· σὺ δέ μοι λέγε θέσκελα ἔργα.

375 Καὶ κεν ἐς ἧν διᾶν ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σὺ
τλαίης ἐν μεγάρῳ τὰ σά κήδεα μυθήσασθαι. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Ἄλκινος κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
ῥῳη μὲν πολέων μύθων, ῥῳη δὲ καὶ ὕπνου·
380 εἰ δ' ἔτ' ἀκουέμεναι γε λιλαίεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
τούτων σοι φρονέοιμι καὶ οἰκτρότερ' ἄλλ' ἀγορεύσαι,
κῆδε' ἐμῶν ἐτάρων, οἳ δὴ μετόπισθεν ὄλοντο·
οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονοέσσαν αὐτὴν,
ἐν νόστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικός.

385 Αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπεσεκάδασ' ἄλλουδὶς ἄλλῃ
ἀγνῇ Περσεφόνειᾳ γυναικῶν ἠλυτεράων,
ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
ἀχθυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγῆγέαθ', ὅσαι ἄμ' αὐτῷ
οἴκῳ ἐν Αἰγύθιοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.

390 Ἔγνων δ' αἰψ' ἐμὲ κείνος, ἐπεὶ πῖεν αἶμα κελαινόν·
κλαῖε δ' ὄγε λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἵδων,
πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων·
ἀλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἰς ἐμπεδος οὐδέ τι κίχυσ,
οἷη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.

395 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
τίς νῦν σε Κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
ἡέ σέγ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσε,
400 ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν;
ἡέ σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
βοὺς περιταμνόμενον ἡδ' οἶον πῶμα καλὰ,
ἡέ περὶ πόλιος μαχεούμενον ἡδὲ γυναικῶν;

Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·

omnino jam expectare in crastinum, donec totum
munus perficiam : deductio autem viris curae-erit
omnibus, maxime vero mihi, cuius imperium est in populo.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses :
Alcinoe rex, omnium nobilissime civium,
si me etiam in annum jusseritis hic manere,
deductionemque apparaveritis et splendida dona dederitis,
etiam hoc mallet, et multo utilius esset,
pleniore cum manu caram in patriam pervenire ;
et magis honorabilis et carior viris essem
omnibus, quotquot me in-Ithacam viderent reversum.

Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque :
o Ulysse, hoc quidem neutiquam te suspicamus aspicientes,
impostoremque te esse et fallacem, qualiter multos
pascit terra nigra late-dispersos homines,
mendaciaque concinnantes, unde quis neque suspicaretur :
tibi vero inest quidem species verborum, inest et mens bona ;
historiam vero, ut et cantor, scite enarrasti
omniumque Argivorum tuique ipsius dolores tristes.
Sed age mihi hoc dic, et accurate narra,
si quos eximiorum sociorum videris, qui una te ipsum
ad Ilium simul comitati-sunt, et illic fatum obierunt.
Nox autem haec valde longa, immensa ; neque adhuc tempus
dormiendi in aedibus : tu autem mihi dic mirifica opera.
Etiam ad auroram divinam sustinerem, quando mihi tu
sustineres in aedibus tuos dolores narrare.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
Alcinoe rex, omnium nobilissime civium,
tempus quidem multi sermonis, tempus vero et somni :
sin vero adhuc audire utique cupis, haud equidem
haec tibi invadebo et miserabiliores alios narrare
dolores meorum sociorum, qui jam post-haec perierunt :
qui Trojanorum quidem effugerant luctuosum bellum,
in reditu vero perierunt, malae causa feminae (Helenae).

Ac postquam animas quidem disperserat huc illic
casta Proserpina mulierum feminarum,
venit deinde anima Agamemnonis Atridae
dolens ; circumque aliae congregatae-erant, quaecunque simul
cum-eo domo in Aegisthi perierunt et fatum obierunt.
Agnovit vero statim me ille, postquam biberat sanguinem ni-
grum :] flebat autem is acute, uberes lacrimas destillans,
extendens ad me manus, attingere cupiens :
sed non amplius ei aderat vis firma, neque omnino potentia,
qualis quidem antea erat in flexilibus membris.
Illum quidem ego flevi conspicat, misertusque sum in-ani-
mo,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-sum :

Atride augustissime, rex virorum, Agamemno,
quodnam te fatum domuit longum-sternentis mortis ?
utrum te in navibus Neptunus domuit,
excitato saevorum ventorum immenso flatu ?
an te hostiles viri laeserunt in terra,
boves abducentem atque ovium greges pulcros,
an pro urbe pugnaturum sive feminis ?

Sic dixi : ille autem me statim respondens allocutus-est :

403 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὔτε μέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσαν,
ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτὴν,
οὔτε μ' ἀνάρσοι ἀνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου·
ἀλλὰ μοι Αἰγισθος τεύξας θάνατόν τε μόρον τε
410 ἔκτα σὺν οὐλομένη ἄλόχῳ, οἰκόνδε καλέσσας,
δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃ.
Ὡς θάνον οἰκτίστω θανάτῳ περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
κυλεμέως κτείνοντο σῦς ὥς ἀργιόδοντες,
οἳ βρά τ' ἐν ἀφνειῷ ἀνδρὸς μέγα δυνάμενοι
415 ἦ γάμῳ ἦ ἐράνῳ ἦ εἰλαπινή τεθαλυῇ.
Ἦδῃ μὲν πολέων φόνῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας,
μουνᾶς κτεινομένων καὶ ἐν κρατερῇ ὑμῖνῃ·
ἀλλὰ κε κεῖνα μέλιστα ἰδὼν Ὀλοφύραο θυμῷ,
ὥς ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας
420 κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῆεν.
Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὅπα Πριάμοιο θυγατρὸς,
Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρῃ δολομήτις
ἀμφ' ἑμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χειράς ἀείρων
βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ· ἡ δὲ κυνώπις
425 νοσφίσας· οὐδέ μοι ἔτλη ἰόντι περ εἰς Αἶδαο
χεροὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλέειν σὺν τε στόμ' ἐρείσαι.
Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
ἥ τις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάλλεται·
οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον αἰεὶ κῆς,
430 κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον· ἥτοι ἔφην γε
ἀσπᾶσιος παῖδεσσιν ἰδὲ δμῳέσσιν ἑμοῖσιν
οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· ἡ δ' ἔρχοι λύγρ' εἰδύια
οἳ τε κατ' αἴσχος ἔχευε καὶ ἐσομένησιν ὀπίσσω
θελύτρησι γυναιξί, καὶ ἡ κ' εὐεργὸς ἔστιν.
435 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρεὺς εὐρύσπεα Ζεὺς
ἐκπάγλως ἤχθηρε γυναικείας διὰ βουλὰς
ἐξ ἀρχῆς· Ἑλένης μὲν ἀπωλόμην· εἵνεκα πολλοί·
σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρῃ δόλον ἤρτυε τηλόθ' ἔοντι.
440 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικὶ περ ἥπιος εἶναι,
μηδ' οἳ μῦθον ἅπαντα πιφασκέμεν, ὅν κ' εὖ εἰδῆς,
ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι.
Ἄλλ' οὐ σοί γ', Ὀδυσσεῦ, φόνος ἔσσεται ἐκ γε γυναικὸς·
445 λίην γὰρ πινυτὴ τε καὶ εὖ φρεσὶ μῆδεα οἶδεν
κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
Ἦ μὲν μιν νόμῳ γε νήην κατελείπομεν ἡμεῖς,
ἐρχόμενοι πόλεμόνδε· παῖς δὲ οἳ ἦν ἐπὶ μαζῷ
νήπιος, ὅς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ,
450 ὀδύσιος· ἡ γὰρ τόνγε πατὴρ φίλος δύνεται ἔλθον,
καὶ κείνος πατέρα προσπύττειται, ἡ θέμις ἐστίν.
Ἦ δ' ἐμῇ οὐδὲ περ υἱὸς ἐνιπλησθῆναι ἀκοιτῆς
ὀφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
Ἄλλο δέ τοι ἔρεῦ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
455 κρύβδην, μηδ' ἀναφανδὰ, φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἄτρεχέως καταλεξόν,
εἴ που ἔτι ζῶντος ἀκούετε παιδὸς ἑμοῖο,

generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
nec me sane in navibus Neptunus domuit,
excitato sævorum ventorum immenso flatu;
nec me hostiles viri læserunt in terra:
sed mihi Egisthus quum-struxisset mortemque fatumque,
occidit, cum pernicioxa uxorē, ad-domum vocatum,
convivio-exceptum, uti quis occidit bovem ad præsepe.
Sic perii miserabilissima morte; circum autem alii socii
continuo occidebantur, ut sues albis-dentibus,
qui quidem *mactantur* in locupletis viri præ-potentis
aut nuptiis, aut convivio-de-symbolis, aut epulis lantis.
Jam tu quidem multorum credi virorum interfuisti,
et separatim interfectorum, et in aspera pugna;
sed illa potissimum conspicatus misertus-esses animo,
ut circa craterem, mensasque plenas,
jacebamus in domo; pavementum vero totum sanguine flue-
bat.] Miserabilissimam autem audivi vocem Priami filix,
Cassandræ, quam occidebat Clytæmnestra dolosa
propter me: at ego in terra manus elevans
jacebam moriens, ad gladium *capendum*: illa autem impu-
dens] secessit, nec mihi sustinuit, eunti licet ad Orcum,
manibus oculis comprimere, atque os claudere.
Adeo non est gravius et improbius aliud muliere,
quæcumque talia in mentem facinora induxerit:
quale utique et illa patravit facinus indignum,
ingenuo struens marito eandem: sane putabam quidem
gratum *me* liberis, atque famulis meis,
domum venturum: illa vero apprime exititalia callens
sibique infamiam offudit, et futuris in-posterum
feminis mulieribus, etiam ei quæ probe-agens sit.

Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
dii boni! profecto valde genus Atrei altitonans Jupiter
vehementer odit, feninea propter consilia,
ab initio: Helenæ quidem causa perimus multi;
tibi vero Clytæmnestra dolum struxit procul absenti.

Sic dixi: ille autem me protinus respondens allocutus-est:
ideo jam nunquam etiam tu uxori quidem mansuetus sis,
neu ei sermonem totum revela, quem bene noveris:
sed aliud quidem dic, aliud vero et celatum sit.

Sed haud tibi, Ulysse, exitium erit ex uxore quidem:
valde enim sapiensque est, et bene iu-mente consilia novit,
filia Icarii, prudens Penelope.

Profecto quidem ipsam nuptam juvenem relinquebamus nos,
abeuntes ad-bellum; filius autem ei erat ad mamillam,
infans, qui fere nunc quidem in virorum sedet numero,
felix; certe enim eum pater carus videbit, veniens,
et ille patrem amplectetur, ut fas est.

Verum mea ne filio quidem *me* saturari uxor
oculis permisit; prius vero me occidit et ipsum.
Aliud autem tibi dicam, atque in mente reconde tua:
clam, neu palam, caram in patriam terram
navem appelle; quoniam non-amplius fides est feminis.
Sed age mihi hoc dic, et vere narra,
sicubi adhuc viventem audiat filium meum,

ἢ που ἐν Ὀρχομενῷ, ἢ ἐν Πύλῳ ἡμαθόνεσι,
 400 ἢ που παρ Μενελάῳ ἐν Σπάρτῃ εὐρείῃ·
 οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ διὸς Ὀρέστης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διείρεαι; οὐδέ τι οἶδα,
 ζῶει ὃ γ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνελώλια βάζειν.
 405 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ συγεροῖσιν
 ἔσταμεν ἀγνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 καὶ Πατροκλῆος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Αἴαντός θ', ὃς ἀριστος ἐὼν εἶδωλα χαμόντων;
 470 τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἔγνων δὲ ψυχῇ με ποδώκεος Αἰακίδαο,
 καὶ β' ὀλοφυρομένην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 σγέτλιε, τίπτε' ἔτι μείζον ἐνὶ φρεσὶ μήσσαι ἔργον;
 475 πῶς ἐτλῃς Ἀϊδῶδες καταβέβηκεν, ἐνθά τε νεκροὶ
 ἀφραδῆες ναῖουσι, βροτῶν εἰδῶλα χαμόντων;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Ἀχιλῆϋ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 ἦλθον Τειρεσίαι κατὰ χρέος, εἰ τινα βουλὴν
 480 εἴποι, ὅπως Ἰθάκῃ ἐς παιπαλόεσσαν ἰκοίμην·
 οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῶδες, οὐδέ πω ἀμῆς
 γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχω κακὰ· σείο δ', Ἀχιλλεῦ,
 οὕτως ἀνὴρ προπάρουθε μακάρτατος οὗτ' ἄρ' ὀπίσσω.
 Πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίμεν Ἰσα θεοῖσιν
 485 Ἄργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν,
 ἐνθάδ' ἐὼν· τῷ μῆτι θανῶν ἀχαρίζε, Ἀχιλλεῦ.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παρὰ ῥα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητεύεμεν ἄλλῳ,
 490 ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ὃ μὴ βίσιος πολλὺς εἴη,
 ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀναοῦ μῦθον ἔνισπε,
 ἢ ἔπετ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι ἢ καὶ οὐκί.
 Εἰπέ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἰ τι πέπυσσαι,
 495 ἢ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 ἢ μιν ἀτιμάζουσιν ἄν' Ἑλλάδα τε Φυίην τε,
 οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χειράς τε πόδας τε.
 Οὐ γάρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς Ἥελίοιο,
 τοῖος ἐὼν, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 500 πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων Ἀργεῖοισιν.
 Εἰ τοῖσδ' ἔλθοιμι μίνυνθᾶ περ ἐς πατέρος δῶ,
 τῷ κε τέω στυζάιμι μένος καὶ χειράς ἀάπτους,
 οἳ κείνον βιῶνται, ἔεργουσὶν τ' ἀπὸ τιμῆς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 505 ἦτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὕτι πέπυσμαι·
 αὐτὰρ τοι παιδὸς γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
 πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·
 αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοιλῆς ἐπὶ νηὸς εἴσης
 ἤγαγον ἐκ Σκύρου μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
 510 Ἦτοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλὰς,
 αἰεὶ πρῶτος ἔβασε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων·
 Νέστωρ τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νικάσχομεν οἶω.

sive forte in Orchomeno, sive in Pylo arenosa,
 sive forte apud Menelaum, in Sparta lata :
 nondum enim fere mortuus-est in terra divinus Orestes.

Sic dixit; atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
 Atride, quid me hæc interrogas? neque quicquam scio,
 vivatne ille, an mortuus-sit : malum autem vana loqui.

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
 stabamus dolentes, uberes lacrimas defundentes.

Venit autem inde anima Pelidæ Achillis,
 et Patrocli, et eximii Antilochi,
 Ajacisque, qui præstantissimus erat formaque corporis
 ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.

Agnovit autem me anima pedibus-velocis Eacidæ,
 et lamentans verbis alatis me allocuta-est :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 infelix, quodnam adhuc majus in mente molieris facinus
 quo-pacto ausus-es ad-Orcum descendere, ubi mortui
 sensuum-expertes habitant, hominum simulacra defunctorum
 2] Sic dixit; atque ego ipsum respondens affatus-est :
 o Achille, Pelei fili, longe præstantissime Achivorum,
 veni Tiresiæ propter vaticinium, si quod consilium
 diceret, quo-pacto Ithacam ad asperam pervenirem :
 necdum enim prope veni Achaïam, necdum nostram
 terram conscendi, sed semper habeo mala : te vero, Achil-
 leus vir majorum beatorum, nec posterorum :
 antea etenim te vivum honorabamus æqualiter diis
 Argivi; nunc rursus potenter imperas mortuis,
 hic dum-es; ideo neutiquam mortuus tristeris, Achille.

Sic dixi : ille autem me protinus respondens allocutus-est
 ne jam mihi mortem consolare, inclyte Ulysse :
 mallet rusticus esse-et mercede servire alii,
 virum apud inopem, cui haud victus multus esset,
 quem omnibus manibus defunctis imperare.
 Sed age mihi de-filio meo generoso sermonem dic,
 utrum profectus-sit ad bellum, inter-primos-pugnator ut-es
 set, an etiam non. [Dic vero mihi etiam, de-Peleo eximio si-quid
 audiveris,] utrum adhuc teneat honorem multos apud Myr-
 midonas,] an ipsum despiciant per Hellademque Phyliaemque,
 eo-quod ipsum senium occupat manusque pedesque.

Non enim ego ei adjutor sum sub radiis Solis,
 talis ut-essem, qualis olim in Troja lata
 trucidabam populum fortissimum, propugnans Argivis.
 Si talis venirem vel paulisper in patris domum,
 tum alicui terribiliter-ostenderem meum robur et manus
 victas,] eorum qui illum violant, arcentque ab honore.

Sic dixit; atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
 certe quidem de-Peleo eximio nihil audiui :
 sed tibi de-filio quidem Neoptolemo caro
 omnem veritatem dicam, ut me jubes;
 ipse enim illum ego cava in nave æquali
 duxi e Scyro ad bene-ocreatos Achivos.
 Nempe quando circa urbem Trojam inibamus consilia,
 semper primus dicebat, et non aberrabat a-dicendis :
 Nestorque deo-par et ego eum vincebamus soli.

Αὐτὰρ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μαρνοῖμεθα χαλκῷ,
 οὐποτ' ἐνὶ πλῆθει μένεν ἀνδρῶν οὐδ' ἐν ὄμιλῳ,
 515 ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ δὲ μένος οὐδενὶ εἰκῶν·
 πολλοὺς δ' ἀνδρας ἐπεφνεν ἐν αἰνῇ δῆϊότητι.
 Πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 ὅσων λαὸν ἔπεφνεν, ἀμύμων Ἀργείοισιν·
 ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενέφατο χαλκῷ,
 520 ἥρῳ· Εὐρύπυλον· πολλοὶ δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 Κήτειοι κτείνοντο, γυναιῶν εἵνεκα δώρων.
 Κεῖνον δὲ κάλλιστον ἶδον μετὰ Μέμνονα δῖον.
 Αὐτὰρ δ' ἐῖς ἵππον κατεβαίνομεν, δὲν καί μ' Ἐπειὸς,
 Ἀργείων οἱ ἀρίστοι, ἔμοι δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο·
 525 [ἤ μὲν ἀνακλῖναι πυκνὸν λόχον ἧδ' ἐπιθεῖναι·]
 ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες
 δάκρυά τ' ὠμὸργυντο τρέμον· ὅ γ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου·
 κείνον δ' οὐποτε πάμπαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 οὐτ' ὠχρήσαντα χροῶ κάλλιστον οὔτε παρειῶν
 530 δάκρυ' ὁμορῶμενον· ὁ δέ με μάλα πολλὰ ἱκέτευεν
 ἵπποθεν ἐξίμεναι, ξίφος δ' ἐπεμαίετο κώπην
 καὶ δόρυ χαλκοβαρές, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρασαμεν αἰτῆν,
 μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν
 535 ἀσκηθῆς, οὐτ' ἄρ βεβλημένος ὁξεί χαλκῷ
 οὐτ' αὐτοσχεδὴν οὐτασμένον· οἶά τε πολλὰ
 γίγνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῆξ δέ τε μαινεται Ἀρης.
 Ὡς ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
 φοῖτα μακρὰ βιβῶσα κατ' ἀσποδελὸν λειμῶνα,
 540 γηθοσύνην, ὅ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι.
 Αἶ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκρῶν κατατεθνηῶτων
 ἔστασαν ἀχνόμεναι, εἶροντο δὲ κήδε' ἑκάστη.
 Οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 νόσφιν ἀφροστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 545 τήν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσὶν
 τεύχεσιν ἄμφ' Ἀχιλλῆος ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ.
 [παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·]
 Ὡς δὴ μὴ σφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ·
 τοῖην γὰρ κεφαλὴν ἔνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευεν,
 550 Αἴανθ', ὅς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
 τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσνύδων μευλιχίοισιν·
 Αἴαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἔμελλες
 οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου, εἵνεκα τευχέων
 555 οὐλομένων· τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν.
 Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπύλειο· σείο δ' Ἀχαιοὶ
 ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο,
 ἀχνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές· οὐδέ τις ἄλλος
 αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητῶν
 560 ἐκπάγλως ἤχθηρε· τείν δ' ἐπὶ μείραν ἔθηκεν.
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, ἄναξ, ἴν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς
 ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν. [λας
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἀλ-
 565 φυχὰς εἰς Ἐρεβος νεκρῶν κατατεθνηῶτων.
 Ἐνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἥ κεν ἐγὼ τὸν,
 ἀλλὰ μοι θέλεε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν

At quum in campo Trojanorum pugnabamus aere,
 nunquam in multitudine manebat virorum, neque in turba,
 sed longe præcurrebat, suo robore nulli cedens;
 multos autem viros trucidavit in aspera pugna.
 Omnes vero non ego dixero nec nominavero,
 quantas copias occiderit, propugnans Argivis :
 sed qualem illum Telephiden interfecerit ferro,
 heroem Eurypylum : multi vero circa eum socii
 Cetei trucidabantur, muliebria propter dona.
 Illum sane pulcherrimum vidi, post Memnonem divinum.
 Ac quum in equum conscendimus, quem fabricavit Epeus
 Argivorum principes, mihi autem omnia commissa erant :
 [et ut aperirem densas insidias, et ut includerem :]
 hic alii Danaorum ductores ac principes
 lacrimasque sibi-abstergebant, tremebantque subius membra
 cujusque ;] illum vero nunquam omnino ego vidi oculis
 nec pallescentem corpore pulcro, neque a-genis
 lacrimas abstergentem : sed is mihi permultum supplicabat
 ab-equo ut-exiret ; gladii autem prensabat capulum,
 et hastam aere-gravem, malaque Trojanis moliebatur.
 Sed quando Priami urbem depopulati-sumus excelsam,
 portionem et munus eximium habens, navem conscendebat
 incolumis, neque minus-ictus acuto aere,
 nec cominus vulneratus ; ut sæpe
 fit in bello ; promiscue vero fuerit Mars.

Sic dixi : anima autem pedibus-celeris Æacidæ
 abibat magnis passibus-gradiens per asphodelo-plenum pra-
 tum.] læta, quod ei filium dixissem insignem esse.

Ceteræ vero animæ mortuorum defunctorum
 stabant mœrentes, narrabantque dolores unaquæque.
 Sola autem Ajacis anima Telamonii
 longe absistebat, irata propter victoriam,
 qua ipsum ego vici, iudicio-contendens apud naves,
 de armis Achillis ; proposuit autem veneranda mater.
 [filii autem Trojanorum judicarunt et Pallas Minerva.]
 Utinam sane non vicissem tali in certamine :
 tale enim caput ob ista arma terra delinuit,
 Ajacem, qui præstantissimus forma et rebus-gestis fuit
 ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.
 Illum quidem ego verbis alloquebar blandis :

Ajax, fili Telamonis eximii, non ergo eras
 ne mortuus quidem obliturus mihi iræ, ob arma
 perniciosæ illa autem perniciem dii fecerunt Argivis.
 Talis enim ipsis turris periisti : propter-te autem Achivi,
 æque-ac propter-Achillis caput Pelidæ,
 dolemus defunctum usque : neque quisquam alius
 in-culpa est, sed Jupiter Danaorum exercitum bellicosorum
 graviter oderat ; tibi vero fatum imposuit.
 Sed age, huc-veni, rex, ut verbum et orationem audias
 nostram : doma autem iram et generosum animum.

Sic dixi : ille vero mihi nihil respondit, ibat autem ad alias
 animas in Erebum mortuorum defunctorum.
 Ibi tamen me allocutus-fuisset quanquam-iratus, aut ego
 ipsum,] sed mihi volebat animus in pectore caro

τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνηώτων.

Ἐνθ' ἦτοι Μίνωα ἶδον, Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
 χρύσειον σκήπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νέκυσιν,
 570 ἤμενον· οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἶροντο ἄνακτα,
 ἤμενοι ἐσταότες τε, κατ' εὐρυπύλεις Ἀΐδος δῶ.

Τὸν δὲ μετ' Ὀρίωνα πελώριον εἰσενόησα,
 θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἄρροδελὸν λειμῶνα,
 τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσιν,
 575 χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγγάλεον, αἰὲν ἀαγές.

Καὶ Ἴτιυδν εἶδον, Γαίης ἐρικυδέος υἱόν,
 κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὃ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα·
 γῦπε δέ μιν ἐκάτερθε παρημένω ἦπαρ ἔκειρον,
 δέρτρων ἔσω δύνοντες· ὃ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσίν·
 580 Λητῶ γάρ ῥ' ἦλκησε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,
 Πυθῶ δ' ἔρχομένην διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος.

Καὶ μὴν Ἴάνταλον εἰσείδον, χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα,
 ἐσταότ' ἐν λίμνῃ· ἡ δὲ προσέπλεξε γενεῶν·
 στεῦτο δὲ διψᾶων, πείειν δ' οὐκ εἶχεν ἐλέσθαι·
 585 Ὅσακί γάρ κ' ὕψει· ὃ γέρων, πείειν μενεαίνων,
 τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκειτ' ἀναβροχέϊ· ἀμπεῖ δὲ πυσσὶν
 γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ ῥαΐων.
 Δένδρεα δ' ὑψιπέτληα κατάκορθεν χεῖς κηρτόν,
 ὄγχαι καὶ ροαὶ καὶ μηλαὶ ἀνλαρόκκαροι·
 590 συκαὶ τε γλυκεραὶ καὶ εἰλαῖα τηλεθουσαι·
 τῶν ὅπ' ἰθύσει· ὃ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
 τὰς δ' ἀνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα.

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσείδον, κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
 λαῶν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρησιν.

595 Ἦτοι δὲ μὲν σκηριπτόμενος χερσὶν τε ποσὶν τε
 λαῶν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόρον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι
 ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότε ἀποστρέψασκε κραταῖς
 αὐτίς· ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λαῶς ἀναιδής.
 Αὐτὰρ ὅγ' αἶψ' ὤσασκε τιτανόμομος κατὰ δ' ἰδρώς
 600 ἔρρεεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην Ἡρακλεΐην,
 εἰδῶλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 τέρπεται ἐν θαλίσῃ καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.
 [παῖδα Διὸς μεγάλιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδῖλου.]

605 Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκυῶν ἦν οἰωνῶν ὥς,
 πάντοσ' ἀτυζομένων· ὃ δ' ἐρεμνῇ νυκτὶ ἰοικώς,
 γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῇφιν οἰστὸν,
 δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἰοικώς.

Σμερδαλέος δὲ οἱ ἀμπεῖ περὶ στήθεσσι δόρτηρ,
 610 χρύσεος ἦν τελαμών· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
 ἄρκοι τ' ἀγρότεροί τε σῆες χαροποί τε λέοντες
 ὑσμῖναί τε μάχαι τε φόνου τ' ἀνδροκτασίαι τε.
 Μὴ τεχνησάμενος μὴδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο,
 δς κείνον τελαμῶνα ἐγὼ ἐγκάθετο τέχνη.

615 Ἐγὼ δ' αὐτίκα κείνος, ἐπεὶ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν
 καὶ μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἃ δειλ', ἧ τινὰ καὶ σὺ κακὸν μόρον ἠηγάζεις,
 ὅνπερ ἐγὼν ὀγγέσκον ὅπ' αὐγάς Ἥελίοιο.
 620 Ζηνὸς μὲν παῖς ἦα Κρονίουος, αὐτὰρ οἷζ' ὤν

ceterorum animas videre defunctorum.

Ibi quidem Minoem vidi, Jovis illustrem filium,
 aureum sceptrum tenentem, jus-dicentem mortuis,
 sedentem : illi vero circa ipsum causas dicebant regem,
 sedentes stantesque, per amplam-portis Plutonis domum.

Post hunc autem, Orionem ingentem animadverti,
 feras simul agitantem per asphodelo-plenum pratum,
 quas ipse occiderat in desertis montibus,
 manibus tenens clavam totam-aeream, semper infragilem.

Et Tityum vidi, Terræ augustissimæ filium,
 jacentem in solo ; is vero per novem jacebat jugera ;
 duo-vultures autem ipsi utrinque assidentes jecur rodebant,
 in viscera penetrantes : is autem non propulsabat manibus :
 Latonæ enim vim-intulit, Jovis augustæ conjugii,
 ad-Pytho eunti, per amœnum Panopeum.

Et vero Tantalum vidi, graves dolores habentem,
 stantem in lacu ; hic autem attingebat ad-mentum :
 stabat vero sitiens ; ad-bibendum autem aquam non poterat
 capere.] Quoties enim inclinaret se senex, bibere cupiens,
 toties aqua peribat absorpta : circa autem pedes
 terra nigra apparebat ; arefaciebat vero deus.
 Arbores autem proceræ ab-alto fundebant fructum,
 piri, et mali-punicæ, et mali pulcro-fructu,
 ficusque dulces, et oleæ virentes :
 quas quum recta-tenderet senex in manibus prehendere,
 eas ventus dispellebat in nubes obscuras.

Et vero Sisyphum aspexi, duros dolores habentem,
 lapidem gestantem ingentem utraque manu.
 Nempe ille quidem innixus manibusque pedibusque,
 lapidem sursum pellebat ad cacumen ; sed quando erat
 summum superaturus, tunc illum deturbabat potens-vis
 retro : deinde in-solumolvebatur lapis impudens.
 Verum ille rursus trudebat contendens ; ac sudor
 defluebat e membris, pulvis vero a capite movebatur.

Post hunc autem vidi vim Herculeam,
 simulacrum ; ipse vero inter immortales deos
 oblectatur in conviviis, et habet pulcris-talis Heben.
 [Iliam Jovis magni et Junonis aureos-calceos-habentis.]
 Circa autem ipsum clangor mortuorum erat, avium instar,
 undique agitantorum : ille vero, obscuræ nocti similis,
 nudum arcum tenens, et ad nervum sagittam,
 horrendum circumspectans, semper jaculatur similis.

Terribilis autem ei circa pectora balteus,
 aureum erat lorum ; ubi miranda opera inerant,
 ursique, agrestesque apri, torvique leones,
 præliaque, pugnaeque, caedesque, homicidiaque.
 Non hoc fabricato aliud quid fabricaverit is
 qui illud cingulum sua comprehenderit arte.
 Agnovit autem statim ille, postquam vidit oculis,
 et me lugens verbis alatis allocutus-est :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 ah miser, certe aliquid et tu malum fatum sustines,
 quale ego ferebam sub radiis Solis.
 Jovis quidem filius eram Saturnii ; verum ærumnam

ἔχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολὺ χεῖρονι φωνῇ
 δεδμημένην, ὃ δέ μοι χαλεπούς ἐπετέλλετ' ἀέθλους·
 καί ποτέ μ' ἐνθάδ' ἐπειψε κύν' ἄχοντ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἀλ-
 γράζετο τοῦδ' ἐτί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἀέθλον. [λον
 625 Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ Ἀΐδαο·
 Ἑρμείας δέ μ' ἐπειψεν ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν αὖτις ἔβη δόμον Ἀΐδος εἰσω.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, εἰ τις ἔτ' ἔλθοι
 ἀνδρῶν ἥρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο.
 630 Καί νύ κ' ἐπὶ προτέρους ἴδον ἀνέρας, οὓς θελόν περ·
 [Θησέα Πειρίβοον τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·]
 ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν,
 ἡχῇ θεσπεσίῃ· ἐμὲ δὲ γλωρῶν δέος ἦρει,
 μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
 635 ἐξ Ἀΐδος πέμψειεν ἀγαυή Περσεφόνηα.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κίων ἐκέλευον ἐταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
 οἳ δ' αἶψ' εἰσβαίνουν καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισιν.
 Τὴν δὲ κατ' Ὀκεανὸν ποταμὸν φέρε κῆμα ῥόσιο·
 640 πρῶτα μὲν εἰρεσθή, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Μ.

Σειρήνες, Σκύλλα, Χάρυβδις, βόες
 Ἡλίου.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὀκεανοῖο
 νῆς, ἀπὸ δ' ἔκετο κῆμα θαλάσσης εὐρυπόροιο,
 νῆσόν τ' Αἰαίην, ὅθι τ' Ἡοὺς ἡριγενείης
 οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι καὶ ἀντολαὶ Ἥelioιο·
 5 νῆα μὲν ἐνὸς ἑλθόντες ἐκέλασμεν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ βῆγμινι θαλάσσης.
 Ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν Ἠῶ διαν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε· ἐγὼν ἐτάρους προΐειν ἐς δώματα Κίρκης,
 10 οἰσέμεναι νεκρὸν Ἑλπήνορα τεθνηῶτα.
 Φιτροῦς δ' αἶψα ταμόντες, ὅθ' ἀκροτάτῃ πρόχ' ἀκτῇ,
 θάπτομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρὸς τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκροῦ,
 τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλῃν ἐρύσαντες
 15 πῆξαιμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐῆρης ἐρετμόν.
 Ἥμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διεΐπομεν· οὐδ' ἄρα Κίρκην
 ἐξ Ἀΐδου ἐλθόντες ἐλήθομεν, ἀλλὰ μάλ' ὥκα
 ἧλθ' ἐντυναμένη· ἅμα δ' ἀμφίπολοι φέρον αὐτῇ
 σῖτον καὶ χρέα πολλὰ καὶ αἰθόπα οἶνον ἐρυθρόν.
 20 Ἡ δ' ἐν μέσσω σῆατα μετηῦδα διὰ θεῶν·
 Σχέτλιοι, οἳ ζῶντες ὑπῆλθετε δῶμ' Ἀΐδαο,
 διςθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἀπαῖς ὀνήσκουσ' ἀνθρώποι.
 Ἄλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον
 αὖθις πανηγέριοι· ἅμα δ' ἡοὶ φαεινομένην
 25 πλεῦστεσθ'· αὐτὰρ ἐγὼ δεῖξω δόδον ἧδ' ἕκαστα

habebam infinitam : valde enim longe deteriori viro
 subditus-eram ; ille vero mihi graves imperabat labores ;
 et olim me huc misit, canem ut-ducerem : non enim aliud
 existimabat hoc ullum mihi gravius fore certamen.
 Eum quidem ego subduxi et traxi ex Orco :
 Mercurius autem me duxit, ac cæsiis-oculis Minerva.
 Sic fatus, ipse quidem rursus abiit in Plutonis domum.
 At ego illic manebam constanter, si quis adhuc veniret
 virorum heroum, qui jam olim perierant.
 Et adhuc priores vidissem viros, quos volebam quidem :
 [Theseum, Pirithoumque, deorum gloriosos filios :]
 sed prius gentes congregabantur infinitæ mortuorum,
 sonitu immenso ; me vero pallidus timor cepit,
 ne mihi Gorgonium caput horrendi monstri
 ex Orco mitteret inclyta Proserpina.
 Statim deinde ad navem profectus, jubebam socios
 ipsosque incendere, et retinacula solvere :
 illi vero statim ingrediebantur et in transtris consedere.
 Hanc autem (navem) per Oceanum flumen ferebat unda fluen-
 ti,] primum quidem remigatio, postea autem optimus ventus.

ODYSSEÆ XII.

Sirenes, Scylla, Charybdis, boves
 Solis.

Ac postquam fluminis reliquit fluentem Oceanum
 navis, et pervenit ad fluctus maris lati,
 insulamque Æsam, ubi Auroræ mane-genitæ
 domicilium et chori sunt, et ortus Solis :
 navem quidem hic advenientes subduximus in arenas
 atque et ipsi egressi-sumus in litus maris.
 Hic vero dormientes expectavimus Auroram divinam.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ego socios præmisi ad domos Circes
 allaturos mortuum Elpenorem defunctum.
 Stipitibusque statim cæsis, ubi summum prominebat litus,
 sepeliebamus eum dolentes, uberes lacrimas defundentes.
 Ac postquam corpusque combustum-erat et arma mortui,
 tumulo aggesto, et desuper cippo erecto,
 fiximus in-summo tumulo fabrefactum remum.
 Nos quidem hæc singula administrabamus : neque inde
 Circen] ex Orco regressi latuimus, sed valde celeriter
 venit, quum-se-parasset : una autem ancillæ ferebat cum-
 ipsa] panem et carnes multas, et igitur vinum rubrum.
 Et in medio stans dixit augustissima dearum :
 Miseri, qui viventes subiistis domum Plutonis
 bis-morientes, quando alii semel moriuntur homines.
 Verum agite, edite cibum et bibite vinum
 hic toto-die ; simul autem cum aurora illucescente
 navigabitis : atque ego monstrabo viam, ac singula

σημανέω· ἵνα μή τι κακοῖσ' ἀλγείνῃ
ἢ ἄλλος ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες.

Ἦς ἐφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπιθετο θυμὸς ἀγῆνων.

Ἦς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
30 ἤμεθα δαινύμενοι χρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.

Ἦμος δ' ἥλιος κατέδω, καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός·
ἡ δ' ἐμὲ χεῖρὸς ἐλοῦσα φίλων ἀπονόσφιν ἐταίρων
εἰσέ τε καὶ προσέλεκτο καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα·

35 αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.

Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσήυδα πότνια Κίρκη·

Ταῦτα μὲν οὐτω πάντα πεπείρανται· σὺ δ' ἄκουσον,
ὥς τοι ἐγὼν ἐρέω, μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.

Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξεις, αἳ βρά τε πάντας

40 ἀνθρώπους θάλλουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίχεται.

Ἦς οἳς αἰδρεῖται πελάσῃ καὶ φλόγγον ἀκούσῃ

Σειρήνων, τῶν δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα

οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται οὐδὲ γάνυνται·

ἀλλὰ τε Σειρήνες λιγυρῇ θάλλουσιν αἰδοῖ,

45 ἤμεναι ἐν λειμῶνι· πολλὸς δ' ἄμφ' ὅσπερ ὅτις
ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν.

Ἀλλὰ παρὲς ἑλάν· ἐπὶ δ' οὐατ' ἀλείψαι ἐταίρων,

κηρὸν δεψήσας μελιθήδεα, μή τις ἀκούσῃ

τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεναι αἶψ' ἐθέληθα,

60 θησάντων σ' ἐν νηὶ θοῇ χεῖράς τε πόδας τε,
ὁρὸν ἐν ἱστοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω·

ὄφρα κε τερπόμενος ὅπ' ἀκούης Σειρήνοιν.

Αἱ δέ κε λίσσῃαι ἐτάρους λῦσαι τε κελεύεις,

οἱ δέ σ' ἔτι πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι δεδόντων.

65 Αὐτὰρ ἔπειτα δὴ τάς γε παρὲς ἑλᾶσθωσι ἐταῖροι,
ἔνθα τοι οὐκέτ' ἐπεῖτα διηνεκέως ἀγορεύσω,

διποτέρῃ δὴ τοι δόδος ἔσεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς

θυμῷ βουλευέιν· ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.

Ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφεές, προτὶ δ' αὐτάς

60 κύμα μέγα ῥοχθεὶ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης·

Πλαγκτὰς δὴ τοι τάς γε θεοὶ μάκαρες καλέουσιν.

Τῇ μὲν τ' οὐδὲ ποτήρ' ἀπέρχεται οὐδὲ πέλειαι

τρήρωνες, ταῖτ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν,

ἀλλὰ τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαίρειται λῖς πέτρῃ·

65 ἀλλ' ἄλλην ἐνίσχισι πατὴρ ἐναρ(θ)μιον εἶναι.

Τῇ δ' οὕτω τις νηὺς φύγεν ἀνδρῶν, ἥ τις ἔχεται,

ἀλλὰ θ' ὁμοῦ πίνακας τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν

κύμαθ' ἄλως φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο ὕελλαι.

Οἷη δὴ κείνη γε παρέπλω ποντοπόρος νηὺς,

70 Ἀργὼ πασιμέλουσα, παρ' Αἰήταο πλέουσα·

καὶ νύ κε τὴν ἐνθ' ὧκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,

ἀλλ' Ἦρη παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων.

Οἱ δὲ δῶμα σκόπελοι· ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει

ὀρεῖη κορυφῇ, νεφέλῃ δέ μιν ἀμφιβάλλεν

75 κυανῇ· τὸ μὲν οὐ ποτ' ἐρωεῖ, οὐδὲ ποτ' αἰθρῇ

καίνου ἔχει κορυφὴν οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπῶρῃ·

οὐδὲ κεν ἀμβάϊη βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαίη,

οὐδ' εἰ οἱ χεῖρές τε εἰκόσι καὶ πόδες εἰεν·

πέτρῃ γὰρ λῖς ἐστί, περιεσπῇ· εἰκνία.

significabo; ut ne-quid malo-consilio damnosus
aut in mari, aut in terra, doleatis damnum passi.

Sic dixit: nobis vero rursus persuasus est animus generosus. Sic tunc quidem toto-die, ad solis occasum, sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum dulce. Quando vero sol occidit, et tenebrae supervenerunt, illi quidem decubuerunt juxta retinacula navis; hæc vero me manu prehensum, dilectis seorsum a-sociis, sedere-fecit et accubuit et interrogavit singula: atque ego ei omnia ordine recensui.

Tum vero me verbis alloquebatur veneranda Circe:

Hæc quidem sic omnia peracta sunt: tu vero audi, ut tibi ego dicam; recordari autem te faciet etiam deus ipse: Ad-Sirenas quidem primum pervenies, quæ quidem omnes homines delinunt, quicumque ad-eas pervenerit. Quisquis imprudentia appulerit, ut vocem audierit Sirenium, huic neuti-quam uxor et infantes liberi domum reverso astant, neque lætantur: sed Sirenes arguto delinunt cantu, sedentes in prato: magnus vero circum ossium acervus virorum putrefactorum, circumque cutes tabescunt. Sed præternavigato: verum aures obline sociorum, cera subacta dulci, ne-quisquam audiat ceterorum; at tu ipse audire si velis, liganto tibi in navi veloci manusque pedesque, erecto ad basem-mali; ex ipso autem funes alligantur, ut cum-voluptate vocem audias Sirenium. Si vero rogaveris socios, solve-reque jubeas, illi te adhuc in pluribus tum vinculis illiganto.

Ac postquam has præternavigarint socii, tum tibi non-amplius deinceps continuo dicam, ultra demum tibi via futura-sit; sed et ipse animo considera: dicam vero tibi quæ sint viæ utrinque.

Hinc enim petrae imminentes: ad eas autem fluctus ingens rauce-sonat cærulea-facie Amphitritæ: Planctas (erraticas) vero hasce dii beati vocant. Hac quidem nec volucres prætervolant, nec columbae timidae, quæ ambrosiam Jovi patri ferunt; sed etiam ex-iis aliquam semper abripit lævis petra; verum aliam summittit pater, ut-in-numero sit.

Hac vero nondum ulla navis effugit virorum, quæ accesserit, sed pariter tabulataque navium, et corpora virorum fluctus maris auferunt ignisque perniciosi procellæ. Sola vero illa præternavigavit mare-transiens navis, Argo omnibus-celebrata, ab Æeta navigans: et sane illam ibi cito fluctus conjecissent magnas ad petras; sed Juno eam præterire-fecit, quoniam ipsi carus erat Iason.

Duo vero sunt scopuli: hic quidem cœlum latum attingit acuto vertice, nubes autem ipsam circumdat obscura: quod quidem nunquam cessat, neque unquam serenitas illius tenet verticem, neque in æstate, neque in autumno: neque ascenderit mortalis vir, nec descenderit, ne si quidem illi manusque viginti et pedes essent: petra enim lævis est, circumcirca-polita: similis.

80 Μέσσω δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος ἡεροειδές,
 πρὸς ζόφον, εἰς Ἑρεβος τετραμμένον· ἥπερ ἂν ὑμεῖς
 νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
 Οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζήτιος ἀνήρ
 τόσῳ ὀϊστεύσας κοῖλον σπέος εἰσφύκοιτο.
 85 Ἐνθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ νάει, δεινὸν λελακυῖα·
 τῆς ἥτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογυλῆς,
 γίγνεται, αὐτὴ δ' αὐτὴ πέλῳ κακόν· οὐδέ κέ τις μιν
 γηθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
 Τῆς ἥτοι πόδες εἰσὶ δωδέκα πάντες ἄωροι·
 90 ἔξ δέ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες· ἐν δὲ ἐκάστη
 σμερδαλέῃ κεφαλῇ, ἐν δὲ τρίστοιχοι ὁδόντες,
 πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλείοι μέλανος θανάτοιο.
 Μέσση μὲν τε κατὰ σπείλους κοίλοιο δέδουκεν
 ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινὸν βαρβρόν·
 95 αὐτοῦ δ' ἰχθυὰς σκόπελον περιμαμύουσα
 δελφινὰς τε κύνας τε, καὶ εἰ ποθὶ μείζον ἔλθῃ
 κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγαστόνος Ἀμφιτρίτη.
 Τῇ δ' οὐ πάποτε ναῦται ἀκήριοι εὐχέτοωνται
 παρφυγέειν σὺν νηϊ· φέρεי δέ τε κρατὶ ἐκάστη
 100 φῶτ' ἐξαρπάσασα νεὸς κυανοπρώροιο. [σεῦ,
 Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄψει, Ὀδυσ-
 πλησίον ἀλλήλων· καὶ κεν διοϊστεύσεις.
 Τῷ δ' ἐν ἐρινόος ἐστὶ μέγας, φύλλοισι τεθλωῶς·
 τῷ δ' ὑπὸ δία Χάρυβδις ἀναρβροῖδεϊ μέλαν ὕδωρ.
 105 Τρις μὲν γάρ τ' ἀνίσχιν ἐπ' ἡματι, τρις δ' ἀναροῖδεϊ
 δεινόν· μὴ σύγε κείθι τύχοις, ὅτε βοῖδῆσειεν·
 οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἑνοσίχθων.
 Ἀλλὰ μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένος, ὥκα
 νῆα παρὲς ἔλααν· ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
 110 ἔξ ἐτάρους ἐν νηϊ ποθημέναι ἢ ἅμα πάντας.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 εἰ δ', ἄγε δῆ μοι τοῦτο, θεά, νημερτές ἔνισπε,
 εἰ πως τὴν ὁλοὴν μὲν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδιν,
 τὴν δὲ κ' ἀμυναίμην, ὅτε μοι σίνοντό γ' ἐταίρους.
 115 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δία θεάων·
 σχέτλιε, καὶ δ' αὖ τοι πολεμήϊα ἔργα μέμηλεν
 καὶ πόνος· οὐδὲ θεοῖσιν ὑπεῖξαι ἀθανάτοισιν·
 Ἥ δέ τοι οὐ θνητῇ, ἀλλ' ἀθάνατον κακὸν ἐστὶν
 δεινόν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον οὐδὲ μαχρόν·
 120 οὐδέ τις ἐστ' ἀλκή· φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς.
 Ἦν γάρ δηθύνεσθα κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,
 δαίδω μὴ σ' ἐξαυτὶς ἐφορμηθεῖσα κίχῃσιν
 τόσσῃσιν κεφαλῇσι, τόσους δ' ἐκ φῶτας ἔλθῃται.
 Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἔλααν, βωστρεῖν δὲ Κραταῖν,
 125 μητέρα τῆς Σκύλλης, ἣ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν·
 ἣ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕστερον ὀρμηθῆναι.
 Θρινακίην δ' ἐς νῆσον ἀφίξει· ἐνθα δὲ πολλὰ
 βόσκοντ' Ἥελιοιο βόες καὶ ἱριὰ μῆλα,
 ἑπτὰ βοῶν ἀγέλαι, τόσα δ' οἰῶν πώεα καλὰ,
 130 πεντήκοντα δ' ἕκαστα· γόνος δ' οὐ γίγνεται αὐτῶν,
 οὐδέ ποτε φθινύθουσι· θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσὶν,
 Νύμφαι εὐπλόκαμοι, Φαέθουσά τε Λαμπετίη τε,
 ἃς τέκεν Ἥελίῳ Ὑπερίονι δία Νέαιρα.

Medio autem in scopulo est spelunca obscura,
 versus occasum, ad Erebum conversa; qua vos
 navem cavam præteragatis, splendide Ulysse.
 Neque ex navi cava juvenis vir
 arcu jaculatus, ad-cavam speluncam perveniret.
 Hic autem Scylla inhabitat, terribiliter vociferans:
 ejus nempe vox quidem, quanta catuli recens-nati,
 oritur; ipsa vero monstrum malum: nec quisquam eam
 lætaretur conspicatus, nec si deus obviam-veniret.
 Hujus etenim pedes sunt duodecim omnes anteriores:
 sex autem ei colla prælonga; in unoquoque vero
 horrendum caput, insunt autem triplici-ordine dentes,
 densi et frequentes, pleni atræ mortis.
 Media quidem per speluncam cavam immergitur:
 extra vero exserit capita ex-horrendo barathro;
 illic autem piscatur scopulum circumlustrans
 delphinasque, canesque, et sicubi majorem capere possit
 celum, quos innumeros alit sonora Amphitrite.
 Huic autem nondum-unquam nautæ illasi gloriantur
 se-effugisse cum nave; aufert vero capite unoquoque
 virum abreptum ex-nave cæruleam-proram-habente.

At alterum scopulum humiliorem videbis, Ulysse:
 prope sunt se invicem; et jaculo-attingeres.

In hoc autem caprificus est magnus, foliis florens:
 sub eo vero divina Charybdis absorbet nigram aquam.
 Ter etenim eructat quotidie, ter vero resorbet
 horrendum; ne tu ibi forte-sis, quando absorbet;
 non enim liberarit te ex malo vel Neptunus.

Sed valde Scyllæ scopulo prope-admotus, celeriter
 navem præterage; quoniam longe satius est,
 sex socios in navi desiderare, quam simul omnes.

Sic dixit: atque ego ipsam respondens allocutus-sum:
 age vero jam mihi hoc, dea, vere dic,
 si quo-pacto perniciosam quidem subterfugerim Charybdim,
 illam autem (Scyllam) propulsem, quando mihi lædet socios?

Sic dixi: ac statim respondit augustissima dearum:
 infelix; et adhuc tibi bellica opera curæ-sunt
 et labor; ne diis quidem cedes immortalibus?

Illæ vero tibi non mortalis, sed immortale malum est,
 graveque, difficileque, et immane, neque expugnabile:
 neque ullum est præsidium; fugere optimum est ab illa.
 Si enim cuncteris, arma-induens ad petram,
 vereor ne te denuo impetu-facto consequatur
 tot capitibus, totque viros abripiat.

Sed valde celeriter præternaviga; voca autem Crataein,
 matrem Scyllæ, quæ ipsam peperit perniciem hominibus:
 quæ eam deinde compescet denuo ne-irruat.

Thrinacriam vero ad insulam pervenies; ibi autem multæ
 pascentur Sôlis boves et pingues pecudes,
 septem boum armenta, totque ovium greges pulcri,
 quinquagenorum vero singuli: propagatio autem non fit ipsa-
 rum,] neque unquam moriuntur: deæ vero pastores sunt,
 Nymphæ pulcris-comis, Phaethusaque, Lampetieque,
 quas peperit Soli Hyperioni divina Neera.

Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ
 135 Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπώκισσε τηλόθι ναίειν,
 μῆλα φυλασσέμεναι πατρώϊα καὶ ἔλικας βοῦς.
 Τὰς εἰ μὲν κ' ἄσινεας ἐάας νόστου τε μέδῃαι,
 ἦ τ' ἂν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἱκοίσθε·
 εἰ δέ κε σίνηται, τότε τοι τεκμαίρομαι ὄλεθρον
 140 νῆϊ τε καὶ ἑτάροισ· αὐτὸς δ' εἰ πέρ κεν ἀλύξῃς,
 ὅψα κακῶς νεῖται, δλέσας ἀπο πάντας ἑταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥως.
 Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέστιγχε δια θεῶων·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων ὠτρυνον ἑταίρους
 145 αὐτοὺς τ' ἀμβάειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισον.
 [ἔξῃς δ' ἐξόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.]
 Ἥμιν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
 ἱκμενον οὔρον ἵει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
 150 Κίρκην εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδῆσσσα.
 Αὐτίκα δ' ἔπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 ἤμευθ'· τὴν δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
 Δὴ τότε ἐγὼν ἑτάροισι μετηύδων, ἀρνύμενος κῆρ·
 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἓνα ἰδμεναί οὐδὲ δύο οἴους
 155 θέσφαθ', ἃ μοι Κίρκη μυθήσατο, δια θεῶων·
 ἀλλ' ἐρέω μὲν ἐγὼν, ἵνα εἰδότες ᾗ κε θάναμην
 ἢ κεν ἀλευάμενοι θάνατον καὶ Κῆρα φύγοιμεν.
 Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει θεσπεσιῶων
 φθόγγον ἀλευάσθαι καὶ λειμῶν' ἀνθεμόεντα·
 160 οἷον ἔμ' ἠνώγει ὅπ' ἀκούεμεν· ἀλλὰ με δεσμῶ
 δῆσατ' ἐν ἀργαλέῳ — ὅρ' ἔμπεδον αὐτοῖσι μέμνω —
 ὁρβὸν ἐν ἱστοπέδῳ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήρθκα.
 Αἱ δέ κε λίσσωμαι ὑμέας λῦσαι τε κελεύω,
 ὑμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότε ἐν δεσμοῖσι πιέζειν.
 165 Ἦτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἑτάροισι πίφρασκον·
 τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξίκετο νῆς εὐεργῆς
 νῆσον Σειρήνοιον· ἔπειγε γὰρ οὐρος ἀπῆμω.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνεμὸς μὲν ἐπαύσατο, ἡ δὲ γαλήνη
 ἔπλετο νηνεμίῃ· κοίμησε δὲ κύματα δαίμων.
 170 Ἀνστάντες δ' ἑταροὶ νεὸς ἱστία μηρύσαντο
 καὶ τὰ μὲν ἐν νῆϊ γλαφυρῇ θέσαν· οἱ δ' ἐπ' ἑρετμῷ
 ἐξόμενοι λεύκαϊνον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάτῃσιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξείῃ χαλκῷ
 τυτὸλὰ διατμήξας χερσὶ στιβαρῇσι πιέζειν·
 175 αἰψὰ δ' ἱαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἱς,
 Ἥελίου τ' αὐγῇ Ἰπεριονίδας ἀνακτος·
 ἐξείης δ' ἑτάροισιν ἐπ' οὐατα πᾶσιν ἀλειψα.
 Οἱ δ' ἐν νῆϊ μ' ἔδῃσαν ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε
 ὁρβὸν ἐν ἱστοπέδῳ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆπτον·
 180 αὐτοὶ δ' ἐξόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἀλλ' ὅτε τὸσσον ἀπῆμην, ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
 ῥίμψα διώκοντες, τὰς δ' οὐ λάθην ὠκύαλος νῆς
 ἐγγυῶν ὀρνυμένη λιγυρῇ δ' ἐντυνον αἰοιδῇ·
 Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν, πολυαῖν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀ-
 185 νῆα κατὰστησον, ἵνα νοιτέρην ὅπ' ἀκούσῃς. [χαῖων,
 Οὐ γάρ πώ τις τῆδε παρήλασε νῆϊ μελαίνῃ,
 πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὅπ' ἀκούσαι·

Has quidem ut-educarat pepereratque veneranda matrem,
 Thrinacriam in insulam ablegavit, procul ut-habiterent,
 oves custoditum paternas, et camuras boves.

Eas si quidem illasas sinas, reditusque memor-sis,
 sane adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis :
 sin vero lædas, tum tibi prædico exitum
 navique et sodalibus : ipse vero si quidem effugas,
 sero male redibis, amissis omnibus sociis.

Sic dixit : statim vero in-aureo-solio venit Aurora.
 Ipsa quidem deinde per insulam abiit augustissima dearum :
 sed ego ad navem profectus hortabar socios,
 ipsique ut-inscenderent, et retinacula solverent.
 Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere.
 [ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.]
 Nobis autem dein pone navem cærulea-prora
 secundum ventum misit implentem-vela, bonum socium,
 Circe pulcræ-comis, potens dea, vocalis.
 Continuo vero armamentis omnibus ordinatis per navem
 sedimus ; hanc autem ventusque gubernatorque dirigebant.
 Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :

O amici, non enim oportet unum scire, nec duos solos,
 vaticinia, quæ mihi Circe dixit, augustissima dearum ;
 sed dicam quidem ego, ut scientes vel moriamur,
 vel elapsi mortem et fatum effugiamus.
 Sirenum quidem primum jubet divinarum
 vocem evitare, et pratium floridum :
 solum me jubebat vocem audire : sed me vinculo
 ligate in duro (ut firmiter illic maneam),
 erectum ad basem-mali : ex ipso autem funes alligantur.
 Si vero orem vos, solveoque jubeam,
 vos tamen pluribus tum in vinculis me constringite.

Nempe ego hæc singula dicens sociis declarabam :
 interea autem celeriter venit navis fabrefacta
 ad-insulam Sirenum : urgebat enim ventus innoxius.
 Statim deinde ventus quidem quievit, ac tranquillitas
 erat sine-vento ; sopiverat autem fluctus deus.
 Surgentes vero socii navis vela complicarunt,
 et ea quidem in navi cava collocarunt : ipsi autem ad remas
 sedentes, dealbabant aquam politis abietibus.
 At ego ceræ magnam massam-rotundam acuto ære
 minutatim dissectam manibus validis premebam :
 statim vero caleliebat cera, nam urgebat magna vis,
 Solisque splendor, Hyperionidæ regis :
 ordine vero sociis in aures omnibus illeivi.

Illi autem in navi me ligarunt, simul manusque pedesque,
 erectum ad basem-mali ; ex eo autem funes alligantur :
 ipsi vero sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quando tantum aberamus, quantum auditur aliquis cla-
 mans, celeriter urgentes : illas non latuit velox-per-mare navis
 prope impulsa : argutum vero exordiebantur cantum :

Huc age profectus, laudatissime Ulysse, magnum decus
 Achivorum,] navem siste, ut nostram vocem audias.
 Non enim unquam aliquis præteregit nave nigra,
 priusquam nostram melleam ab oribus vocem audisset :

ἀλλ' ὅγε περιψάμενος νείται καὶ πλείονα εἰδώς.
 Ἴδμεν γάρ τοι πάνθ' ὅς ἐν Τροίῃ εὐρέη
 190 Ἀργεῖοι Τρώες τε θεῶν ἰότητι μῶγσαν·
 ἴδμεν δ' ὅσσα γένηται ἐπὶ θνῶν πολυβοτείρῃ.
 Ὡς φάσαν, ἰεῖσαι ὅπα κάλλιον· αὐτὰρ ἔμῶν κῆρ
 ᾗθελ' ἀκούμεναι, λῦσαι τ' ἐκέλευον ἑταίρους,
 ὄφρυσι νουστάζων· οἱ δὲ προπесόντες ἔρεσαν.
 195 Αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης Εὐρύλοχος τε
 πλείοσι μ' ἐν δεσμοῖσι δέον μάλλον τε πῆλυν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τάςγε παρήλασαν, οὐδ' ἔτ' ἔπειτα
 φθογγῆς Σειρήνων ἠκούομεν οὐδέ τ' αἰοῖδης,
 αἰψ' ἀπὸ κηρὸν ἔλοντο ἔμοι ἐρίηρες ἑταῖροι,
 200 ὃν σπιν ἐπ' ὧσιν ἀλειψ', ἐμὲ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, αὐτίκ' ἔπειτα
 καπνὸν καὶ μέγα κῆμα ἴδον καὶ δούπον ἀκούσα·
 τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἑρετμὰ·
 βρόμβησαν δ' ἄρα πάντα κατὰ βόον· ἔσχετο δ' αὐτοῦ
 205 νῆς, ἔπει οὐκέτ' ἑρετμὰ προήκεια χερσὶν ἔπειγον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νῆος ἰὼν ὠτρυνον ἑταίρους
 μειλχιόις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἔκαστον·
 ὦ φίλοι, οὐ γάρ πώ τι κακὸν ἀδασήμονές εἰμεν·
 οὐ μὲν δὴ τόδε μείζον ἐπι κακόν, ᾗ δτε Κύκλωψ
 210 εἶλεν ἐνὶ σπητὶ γλαφυρῷ κρατερῆρι βίηπιν·
 ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόψ τε,
 ἐκφύγομεν· καὶ που τῶνδε μνήσεσθαι ὀΐω.
 Νῦν δ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 Ὑμεῖς μὲν κόπῃσιν ἄλως ῥηγμῖνα βαθεῖαν
 215 τύπτετε κλητῖδεσσιν ἐφήμενοι, αἳ κέ ποθι Ζεὺς
 δώῃ τόνδε γ' ὀλεθρον ὑπεκφυγείν καὶ ἀλύξαι.
 Σοὶ δὲ, κυβερνήθ', ὧδ' ὀπιτέλλομαι· ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 βάλλου, ἔπει νῆος γλαφυρῆς οἰκίᾳ νωμῆς·
 τοῦτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔργε
 220 νῆα· σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μὴ σε λάθῃσιν
 κείσ' ἐξορμήσασα, καὶ ἐς κακὸν ἄμμε βάλησθα.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὅκα ἔμοις ἐπέεσσι πίθοντο.
 Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην, ἀπρηχτον ἀνίην·
 μὴ πῶς μοι δείσαντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι
 225 εἰρεσίης, ἐντὸς δὲ πυκάζουεν σφέας αὐτοῦς.
 Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς
 λανθανόμην, ἔπει οὔτι μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼ καταδὺς κλυτὰ τεύχεα καὶ δύο δοῦρε
 μάκρ' ἐν χερσὶν ἔλῶν εἰς ἱκρία νῆος ἔβαινον
 230 πρόρῃς· ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανεῖσθαι
 Σκύλλην πετραίην, ᾗ μοι φέρε πῆμ' ἐτάροισιν.
 Οὐδέ περ ἀθρήσαι δύναμην· ἔκαμον δὲ μοι ὅσσε
 πάντῃ παπταίνοντι πρὸς ἡεροειδέα πέτρην.
 Ἥμεῖς δὲ στενωπὸν ἀνελπόμεν γοώοντες·
 235 ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἐτέρωθι δὲ διὰ Χάρυβδις
 δεινὸν ἀνέβροιβδῆσε θαλάσσης ἄλμυρον ὕδωρ.
 Ἦτοι δέ τ' ἐξεμέσσειε, λέβης ὡς ἐν πυρὶ πολλῷ
 πᾶς ἀνεμορμύρεσκε κυκωμένη· ὑφ' ὅσε δ' ἄγνη
 ἄχροισι σκοπελοῖσιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἐπιπτεν.
 240 Ἄλλ' ὅς τ' ἀναβρόζειε θαλάσσης ἄλμυρον ὕδωρ,
 πᾶς ἐντοσθε φάνεσκε κυκωμένη· ἀμφὶ δὲ πέτρῃ

verum ille delectatus ab it, et plura sciens.

Scimus etenim omnia, quaecunque in Troja lata
 Argivi Trojanique deorum voluntate pertulerunt:
 scimus etiam, quaecunque fiunt in terra alma.

Sic dixerunt, emittentes vocem pulcram; ac meum cor
 volebat audire, solvereque me jubebam socios,
 supercilis innuens; illi autem procumbentes remigabant.
 Statim vero surgentes Perimedes Eurylochusque,
 pluribus me in vinculis ligabant, magisque premebant.
 Ac postquam illas præterierant neque amplius deinde
 vocem Sirenium audiebamus, neque cantum,
 continuo ceram sibi-demserunt mei dilecti socii,
 quam ipsis in auribus illeveram, meque e vinculis resolvere.

Sed quando jam insulam reliquimus, statim deinde
 fumum et magnum fluctum vidi, et fragorem audiui:
 his autem timentibus ex manibus excidere remi;
 insonuerunt vero omnes per fluctum; sistebatur autem illic
 navis, quoniam non amplius remos longos manibus urgebant.
 At ego per navem vadens hortabar socios
 blandis verbis, astans, virum quemque:

O amici, nequaquam enim malorum inexperti sumus:
 non quidem jam hoc majus imminet malum, quam quum
 Cyclops] clauderet nos in spelunca cava, forti violentia:
 sed et illinc mea virtute, consilioque, prudentiaque
 effugimus; et aliquando horum recordaturos vos puto.
 Nunc vero agite, uti ego dixero, pareamus omnes.

Vos quidem remis maris fluctus profundos
 verberate, transtris insidentes, si forte Jupiter
 det hanc saltem mortem effugere et evitare.
 Tibi vero, gubernator, hoc præcipio; sed in animo
 reconde, quoniam navis cavæ gubernacula regis:
 hunc quidem fumum et fluctum extra dirigo
 navem: tu vero scopulum observa, ne te lateat navis
 illinc evagata, et in malum nos conjicias.

Sic dixi: illi vero celeriter meis verbis paruerunt.
 Scyllam autem non commemorabam, immedicabile malum,
 ne qua mihi veriti cessarent socii

a-remigatione, intraque constiparent se ipsos.
 Et tum sane Circes quidem mandati tristic
 obliviscebar, quoniam neutiquam me jussit armari:
 at ego indutus inclyta arma, et duabus hastis
 longis in manus sumtis, ad tabulata navis ascendebar
 in-prora; inde enim ipsam expectabam primum apparituram
 Scyllam petrosam, quæ meis ferebat damnum sociis.
 Neque usquam videre potui; lassati-erant autem mihi oculi
 undique circumspectanti ad obscuram petram.

Nos vero angustias transvehebamur flentes:
 ab-altera-parte enim Scylla erat, ab-altera autem divina Cha-
 rrybdis] horrendum absorbit maris salsam aquam.
 Nempe quum evomebat, lebes sicut in igne multo,
 tota immurmurabat conturbata; in-altum autem aspergo
 summis scopulis utrisque incidebat.

Sed quum sorbebat maris salsam aquam,
 tota intus apparebat conturba: circum vero petram

δαινὸν ἐδεβρύχει· ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκεν
 ψάμμῳ κυανέῃ· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἤρει.
 Ἡμεῖς μὲν πρὸς τήνδ' ἴδομεν, δαίσαντες ὀλεθρον·
 315 τόφρα δέ μοι Σκύλλη κοίτης ἐκ νηὸς ἐταίρους
 ἐξ ἔλεθ', οἱ χερσὶν τε βίηφι τε φέρτατοι ἦσαν.
 Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα βοὴν ἄμα καὶ μεθ' ἐταίρους,
 ἤδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν,
 ὑψός· ἀειρομένων· ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες
 320 ἐξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβολῷ ἀλείυς περιμήκει βράβω
 ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοις δόλον κατὰ εἶδατα βάλλων
 ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας ἀγραυλοῖο,
 ἀσπαίροντα δ' ἐπειτα λαβὼν ἔρριψε θύραζε·
 325 ὥς οἳ· ἀσπαίροντες ἀείροντο πρὸτι πέτρας·
 αὐτοῦ δ' εἶνι θύρῃσι κατῆσθαι κεκλήγοντας,
 χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δημοτῇτι.
 Οἰκτιστον δὴ κείνο ἐμοῖς ἴδον ὀρθαλομοῖσιν
 πάντων, ὅσ' ἐμόγησα πόρους ἄλδος ἐξερεῖναι.
 330 Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινὴν τε Χάρυβδι
 Σκύλλην τ', αὐτίκ' ἐπειτα θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον
 ἰκόμεθ'· ἐνθα δ' ἔσαν καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι,
 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλ' Ὑπερίονος Ἥελιοιο.
 Δὴ τότε γόνυ ἐτι πόντον ἔων ἐν νηὶ μελαίνῃ
 335 μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν αὐλιβομένων
 οἶων τε βληχῆν· καὶ μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ
 μάντιος ἀλαοῦ, Θηβαίου Τειρεσίαο,
 Κίρκης τ' Αἰαΐνης, ἣ μοι μάλα πολλὰ ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλεύασθαι περιψιμβρότου Ἥελιοιο.
 340 Δὴ τότε γόνυ ἐτάροισι μετηδῶν, ἀχνύμενος κῆρ·
 Κέλνυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἐταῖροι,
 ὄρρ' ὑμῖν εἴπω μαντήϊα Τειρεσίαο
 Κίρκης τ' Αἰαΐνης, ἣ μοι μάλα πολλὰ ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλεύασθαι περιψιμβρότου Ἥελιοιο·
 345 ἐνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἐμμεναι ἄμμιν ἔφασκεν·
 ἀλλὰ παρὲς τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα μελαιναν.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
 Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῶ μ' ἡμείβετο μύθῳ·
 Σχέτλιός εἰς, Ὀδυσσεῦ· περὶ τοι μένος οὐδέ τι γυῖα
 350 κάμνεις· ἢ ῥά νυ σοῖγε σιδήρεα πάντα τέτυκται,
 ὅς ῥ' ἐτάρους καμάτῳ ἀδδῆχότας ἠδὲ καὶ ὑπνῷ
 οὐκ ἑάας γαίης ἐπιβήμεναι· ἐνθα κεν αὐτε
 νήσω ἐν ἀμφιρῦτῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον·
 ἀλλ' αὐτοὺς διὰ νύκτα βοὴν ἀλάλησθαι ἀνωγας,
 355 νήσου ἀποπλαγχθέντας, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.
 Ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν,
 γίγνονται· πῇ κέν τις ὑπεκφυγοῖ αἰπὺν ὀλεθρον,
 ἦν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θύελλα,
 ἢ Νότοιο ἢ Ζεφύροιο δυσχερός, οἷτε μάλιστα
 360 νῆα διαβράιουσιν, ὁσὺν ἀέκητι ἀνάκτων;
 Ἄλλ' ἥτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ
 δόρπον θ' ὀπλισόμεσθα, βοῇ παρὰ νηὶ μένοντες·
 ἧῶθεν δ' ἀναβάντες ἐνῆσσομεν εὐρεῖ πόντῳ.
 Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἔκρινον ἄλλοι ἐταῖροι.
 365 Καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, δὲ δὴ κακὰ μέδετο δαίμων·

norrendum mugiebat : infra autem terra apparebat
 cum-arena cærulea : illos vero pallidus timor cepit.
 Nos quidem hanc aspiciebamus, veriti interitum ;
 interea autem mihi Scylla cava ex navi socios
 sex abstulit, qui manibusque viribusque optimi erant.
 Conspicatus autem in navem velocem simulque ad socios,
 jam horum animadverti pedes et manus superne
 in-altum sublatorum ; me vero compellabant vocantes
 nominatim, tunc sane postremo, dolentes corde.
 Ut autem quum in scopulo-projecto piscator prælonga virga
 piscibus minutis per dolum escam objiciens,
 in pontum demittit bovis cornu agrestis,
 palpitantemque deinde correptum projicit foras :
 sic illi palpantes tollebantur ad petras :
 325 illic autem in foribus eos devorabat *Scylla* clamantes,
 manus mihi porrigentes in gravi calamitate.
 Miserabilissimum vero illud meis vidi oculis
 omnium, quæcunque passus-sum vias maris perlustrans.
 Ac postquam petras effugeramus, horrendamque Chary-
 bdim] Scyllamque, statim deinde dei ad eximiam insulam
 pervenimus : ibi autem erant pulcræ boves latis frontibus
 multæque pingues pecudes Hyperionis filii, Solis.
 Tum vero ego adhuc in-mari versans, in navi nigra,
 mugitumque audiui boum stabulantium,
 oviumque balatum ; et mihi sermo incidit animo
 vatis cæci, Thebani Tiresiæ,
 Circesque *Æææ*, quæ mihi plurimum præcipiebat
 insulam ut-vitarem homines-oblectantis Solis.
 Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :
 Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii,
 ut vobis dicam vaticinia Tiresiæ,
 Circesque *Æææ*, quæ mihi plurimum præcipiebat,
 insulam ut-vitarem homines-oblectantis Solis ;
 ibi enim gravissimum malum fore nobis dicebat :
 sed præter hanc insulam agite navem nigram.
 Sic dixi ; illis autem concontractum-est carum cor.
 Statim vero Eurylochus molesto mihi respondit sermone :
 Crudelis es, Ulysse ; abundat tibi robur, nec quicquam
 membris] defatigaris ; profecto utique tibi omnia ferrea sunt ;
 qui quidem socios, labore defatigatos, atque etiam somno *δα-
 μνίτος*,] non sinis terram conscendere : ubi demum
 insula in circumflua lautam paraverimus cœnam :
 sed sic per noctem celerem errare jubes,
 ab-insula divagatos, in obscuro ponto.
 E noctibus autem venti graves, pernicies navium,
 oriuntur : quamvis effugerit sævum exitium,
 si forte repente ingruerit venti procella,
 sive Noti, sive Zephyri graviter spirantis, qui potissimum
 navem disperdunt, diis invitis regibus ?
 Verum sane nunc quidem pareamus nocti nigræ,
 cœnamque apparemus, celerem apud navem manentes :
 mane autem conscensam navem immitteremus lato ponto.
 Sic dixit Eurylochus ; comprobarunt autem ceteri socii.
 Et tunc agnoscebam, quod jam mala moliebatur deus ;

καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Εὐρύλοχ', ἥ μάλα δὴ με βιάζεστε, μῶνον ἔοντα·
ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτέρων ὄρκον,
εἰ κέ τιν' ἦδ' ὁῶν ἀγέλην ἢ πῶῦ μέγ' οἶόν

300 εὐρωμεν, μή πού τις ἀτασθαλίῃσι κακῆσιν
ἢ ὁῶν ἢ ἔτι μῆλον ἀποκάνῃ· ἀλλὰ ἐκῆλοι
ἑσθίετε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη.

Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' αὐτὰρ ἀπώμνουν, ὥς ἐκέλευον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,

205 στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα,
ἀγχι' ὕδατος γλυκεροῖο· καὶ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι
νῆος, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισταμένους τετύκοντο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
μνησάμενοι δὴ ἔπειτα φίλους ἐκλαῖον ἑταίρους,

310 οὐς ἔφαγε Σκύλλη, γλαφυρῆς ἐκ νῆος ἐλοῦσα·
κλαιόντεσσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος.

Ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει,
ὥρσεν ἔπι Ζαῖν ἀνεμὸν νεφεληγερέτα Ζεὺς

λαλῶντι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι καλυψεν

315 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὁρώρει δ' οὐρανὸν ἐν νύξ.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,

νῆα μὲν ὠφείσαμεν, κοῖλον σπέος εἰσερυσάντες·

ἔνθα δ' ἔσαν Νυμφῶν καλοὶ χοροὶ ἠδὲ θώοκοι·

καὶ τότε' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·

320 ὦ φίλοι, ἐν γὰρ νηὶ θεῶν βρώσις τε πόσις τε
ἔστιν, τῶν δὲ ὁῶν ἀπεχόμεθα, μή τι πάθωμεν·
δεινοῦ γὰρ θεοῦ αἶδε βόες καὶ ἱρὶα μῆλα,

Ἥελίου, ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἀπακούει.

Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.

325 Μῆνα δὲ πάντ' ἀλληκτος ἦ Νότος, οὐδὲ τις ἄλλος
γίγνεται· ἔπειτ' ἀνέμῳ, εἰ μὴ Εὐρὸς τε Νότος τε.

Οἱ δ' εἰκὼς μὲν σίτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρὸν,

τόρρα βοῶν ἀπέχοντο, λιλαϊόμενοι βιότοιο.

Ἄλλ' ὅτε δὴ νῆος ἐξέφθιτο ἦτα πάντα,

330 καὶ δὴ ἀγρὴν ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκη,
ἰχθῦς δρονιάς τε, φίλας δ' τι χεῖρας ἔκοιτο,

γναμπτοῖς ἀγχιστόρισιν· ἔκειρε δὲ γαστέρα λιμός.

Δὴ τότε' ἐγὼν ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχον, ὄρρα θεοῖσιν

εὐχαίμην, εἰ τίς μοι ὁδὸν φήναι νεέσθαι.

335 Ἄλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἤλυθα ἑταίρους,
χεῖρας νυψάμενος, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,

ἡρώμην πάντεσσι θεοῖς, οἳ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν·

οἱ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ἔπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευαν.

Εὐρύλοχος δ' ἐτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς· [ροι·

340 Κέκλυτέ μευ μύθων, κακά περ πάσχοντες, ἑταῖ-
πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσιν,

λιμῶ δ' οἰκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπιστεῖν.

Ἄλλ' ἀγετ', Ἥελιοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας

ῥέζομεν ἀθανάτοισι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

345 Εἰ δέ κεν εἰς Ἴθάκην ἀφικόμεθα, πατρίδα γαῖαν,
αἰψά κεν Ἥελίῳ ὕπεριον πόνα νῆδον

τεύξομεν, ἐν δέ κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά·

εἰ δὲ χολωσάμενός τι βοῶν ὀρθοκραίων,

νῆ' ἐθέλῃ ὀλέσσαι, ἐπὶ δ' ἔσπυνται θεοὶ ἄλλοι,

et illum compellans, verbis alatis allocutus-sum :

Euryloche, profecto valde jam me urgetis, solus quum-
simi :] sed age, nunc mihi omnes jurate firmum jusjurandum :
si quod aut boum armentum, aut gregem magnum ovium
inveniamus, ne ullo-modo quis insipientia mala
aut bovem, aut etiam pecudem occidat : sed quiete
comedite cibum, quem immortalis præbuit Circe.

Sic dixi : illi autem protinus abjurabant, ut jussi.

Ac postquam jurant peregerantque jusjurandum,
constituimus in portu cavo fabrefactam navem,
prope aquam dulcem ; et egressi-sunt socii
e-navi, deinde autem cenam scite appararunt.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
recordati deinde caros flebant socios,
quos devoraverat Scylla, cava ex navi ereptos :
fleutibus autem iis supervenit dulcis somnus.

Quando vero tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
immisit vehementem ventum nubes-cogens Jupiter
turbine cum ingenti ; ac nubibus cooperuit
terram simul et pontum : ingruit autem de-cælo nox.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
navem quidem subduximus, in-cavum specum intro-tra-
ctam ;] ubi erant Nympharum pulcri chori ac sedilia :
et tum ego, concione instituta, inter omnes dixi :

O amici, in navi enim celeri cibisque potusque
est ; verum a-bobus abstineamus, ne-quid patiamur ;
gravis enim dei hæc boves sunt et eximia pecudes,
Solis, qui omnia inspicit, et omnia audit.

Sic dixi ; illis vero persuasus-est animus generosus.

Mensem autem integrum perpetuus flabat Notus, nec ullus
alius] oriebatur inde ventorum, nisi Eurusque Notusque.
Illi autem, quamdiu quidem panem habebant et vinum ru-
brum,] tamdiu a-bobus abstinebant, cupientes victus.

Sed quum jam e-navi absunta-essent viatica omnia,
tum demum prædam sequebantur palantes necessitate,
piscis, avesque, caras quodcunque in-manus venisset,
uncis hamis : vexabat vero ventrem fames.

Tum vero ego per insulam secessi, ut diis
supplicarem, si quis mihi viam monstraret, ut-redirem.

Sed quum jam per insulam profectus declinasset a-sociis,
manibus lotis, ubi receptus erat a-vento,
supplicabam omnibus diis, qui Olympum habitant ;
hi vero inde mihi dulcem somnum palpebris infudere.
Eurylochus autem sociis mali auctor exstitit consilii :

Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii :
omnes quidem invisæ sunt mortes miseris mortalibus,
fame vero miserrimum est mori et fatum consequi.

Sed agite, Solis boum abactis optimis,
sacrificabimus immortalibus, qui cælum latum habitant.

Si vero in Ithacam pervenerimus, patriam terram,
statim Soli Hyperioni opulentum templum
struemus ; et imponemus donaria multa et pretiosa ;
sin autem aliquantum iratus ob-boves erectis-cornibus,
navem velit perdere, suffragenturque dii ceteri,

351 βούλομαι ἄπαξ πρὸς κύμα γανὼν ἀπὸ θυμὸν δλέσσαι,
ἣ δὴ θὰ στρεφύεσθαι, εἶν' ἐν νήσῳ ἐρήμῃ.

Ἦς ἔφατ' Εὐρύλοχος ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι ἑταῖροι·
Αὐτίκα δ' Ἥελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
ἐγγύθεν· οὐ γὰρ τῆλε νεὸς κυανοπρώροιο
355 βοσκήσκοντο· ἔλικες καλαὶ βόες, εὐρυμέτωποι·
τάς δὲ περιστήσαντο καὶ εὐχετόωντο θεοῖσιν,
φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὑψικόμοιο·
οὐ γὰρ ἔχον κρεῖ λευκὸν εὐστέλμου ἐπὶ νηός.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐξάντο καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
360 μηρούς τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν·
οὐδ' εἶργον μέθυ λείψαι ἐπ' αἰθόμενοις ἱεροῖσιν,
ἀλλ' ὕδατι σπένδοντες ἐπώπτεον ἔγκατα πάντα.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
365 μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα καὶ ἄμρ' ὀδελοῖσιν ἔπειραν.

Καὶ τότε μοι βλεράρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος·
βῆν' δ' ἵεσθαι ἐπὶ νῆα θοῇν καὶ θίνα θαλάσσης.
Ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κίων νεὸς ἀμφιελίσσης,
καὶ τότε με κνίσσης ἀμφήλυθεν ἡδὺς αὐτμή·
370 οἰμώζας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γηγώνευν·
Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
ἦ με μάλ' εἰς ἄτην κοιμήσατε νηλεῖ ὕπνῳ,
οἱ δ' ἔταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες.

Ἠκέα δ' Ἥελίῳ Ὑπερίονι ἀγγελος ἦλθεν
375 Λαμπετῇ τανύπεπλος, ὃ οἱ βόας ἔκταμεν ἡμεῖς.
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετηύδα, χωόμενος κῆρ·
Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
τίσσι δὴ ἐτάρους Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
οἱ μὲν βοὺς ἐκτείναν ὑπέρβριον· ἦσιν ἔγωγε
380 χαίρεισθον μὲν ἴων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα
ἦδ' ὅπότ' ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτραποίμην.
Εἰ δέ μοι οὐ τίσσοις βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν,
δύσομαι εἰς Ἀΐδα καὶ ἐν νεκύεσσι φαίνω.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
385 Ἥελι, ἥτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φαίνειν
καὶ ὀνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν
τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοῇν ἀργῆτι κεραυνῷ
τυτθὰ βαλὼν κεάσσειμι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.

Ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψοῦς ἠυκόμοιο·
390 ἣ δ' ἔφη Ἑρμείαο διακτόρου αὐτῇ ἀκοῦσαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
νεῖκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπισταδόν, οὐδὲ τι μῆχος
εὐρέμεναι δυνάμεσθαι· βόες δ' ἀπετέθνασαν ἡδῃ.
Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προΐφαινον·
395 ἔρπον μὲν ῥῖνοι, κρέα δ' ἄμρ' ὀδελοῖς ἐμεμύκει,
ὀπταλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὥς γίγνεται φωνή.

Ἐξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι
δαίνυντ' Ἥελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας·
ἀλλ' ὅτε δὴ ἐβδόμον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς ὅηκε Κρονίων,
400 καὶ τότε ἔπειτ' ἀνεμὸς μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων·
ἡμεῖς δ' αἰψ' ἀναβάντες ἐνήκαμεν εὐρέι πόντῳ,
ἴσθον σπησάμενοι ἀνά θ' ἰστία λεύκ' ἐρύσαντες.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, οὐδὲ τις ἄλλη

malo semel ad fluctus lians animam perdere
quam diu tabescere, manens in insula deserta.

Sic dixit Eurylochus; comprobabant vero ceteri socii.
Statim autem Solis ex-bobus quum-abegissent optimas
e-propinquo: non enim longe a-nave cærulea-prora
pascabantur camuræ pulcræ boves, latis-frontibus:
has circumstabant, et vota-faciebant diis,
foliis decerptis teneris quercus alte-comantis:
non enim habebant hordeum album bene-tabulata in navi.
Ac postquam precati-erant et mactarant et excoriant,
femoraque exsecuere, et adipe cooperuerunt,
eam duplicantes, superque ipsis frustra-cruda-posuere;
neque habebant vinum ad-libandum super ardentibus sacris
sed aqua libantes assabant intestina omnia.

Ac postquam femora exusta-erant, et ipsi viscera gustarant,
minutatimque secuere cetera, et verubus transfixere.

Et tunc mihi palpebris excidit suavis somnus:
profectusque-sum ire ad navem velocem et litus maris.
Sed quum jam prope essem profectus navem utrinque-recur-
vam,] tunc mihi nidoris obvenit dulce flamen:
ejulans vero deos ad immortales clamavi:

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,
profecto me valde in damnum sopivistis sævo somno;
socii vero magnum facinus moliti-sunt manentes.

Velox autem Soli Hyperioni nuntia venit
Lampetie peplum-trahens, quod ei boves mactavimus nos.
Statim autem is inter-immortales dixit, iratus corde:

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,
fac luere jam socios Laertiadæ Ulyssis,
qui meas boves occiderunt superbe: quibus ego
gaudebam quidem profectus in cælum stellatum,
et quando retro ad terram e cælo revertebar.
Si vero mihi non luent boum condignam retributionem,
descendam in Orcum, et inter mortuos lucebo.

Hunc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:
Sol, sane tu quidem inter immortales luceto
et mortales homines super almam terram:
horum autem ego cito navem celerem candenti fulmine
minutatim ictam dissidero, medio in nigro ponto.

Hæc vero ego audiui a-Calypsone pulcris-comis:
illa autem dixit a-Mercurio internuntio se-ipsam audivisse.

Ac postquam ad navem perveneram et mare,
objurgabam aliunde alium astans, neque ullum remedium
invenire potuimus: boves enim mortuæ-erant jam.
Eis autem continuo deinde dii prodigia ostendebant:
serpebant quidem pelles, carnes autem circum verua mugie-
bant,] assæque et crudæ; boum vero quasi fiebat vox.

Sex-diebus quidem deinde mei dilecti socii
epulabantur Solis de-bobus abigentes optimas:
sed quando jam septimum diem Jupiter induxit Saturnius,
tum vero deinde ventus quidem desiit turbine savire:
nos autem statim consensam navem inuisimus lato mari.
malo erecto, ac velis albis expansis.

Verum ubi jam hanc insulam reliqueramus, nec ulla alia

- φαινέτο γαίῳ, ἀλλ' οὐρανὸς ἦδ' ἐθάλασσα,
 15 ὃτ' ἐπὶ κυανέῃν νεφέλῃν ἔστησε Κρονίων
 νῆος ὑπὲρ γλαφυρῆς· ἤγλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 Ἦ δ' εἴη οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον· αἴψα γὰρ ἦλθεν
 κεληγῶς Ζέφυρος, μεγάλη σὺν λαίλαπι θύων·
 ἔστου δὲ προτόνου ἐβρύχ' ἀνέμοιο θύελλα
 10 ἀμφοτέρους· ἰστὸς δ' ὀπίσω πέσεν, ὅπλα τε πάντα
 εἰς ἄντλον κατέχυνθ'· ὃ δ' ἄρα πρόμυν ἔνι νηὶ
 πλῆξε κυβερνήτew κεφαλὴν, σὺν δ' ὅστε' ἄραξεν
 πάντ' ἀμυδὶς κεφαλῆς· ὃ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι εἰοικὼς
 15 ἀκίπετο· ἀπ' ἱκρίοφιν, λίπε δ' ὅστέα θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ζεὺς δ' ἀμυδὶς πρόντησε καὶ ἐμβάλε νηὶ κεραυνόν·
 ἣ δ' ἑλελίγη πᾶσα, Διὸς πληγείσα κεραυνῷ,
 ἐν δὲ θεοῖω πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱκελοὶ περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἐμφορόντο· θεὸς δ' ἀποκίοντο νόστον.
 20 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐρόοιτον, ὄρρ' ἀπὸ τοίχους
 λῦσε κλύδων τρόπος· τὴν δὲ ψυχὴν φέρε κυμα.
 Ἐκ δὲ οἱ ἰστὸν ἄραξε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 ἐπίτονος βέβλητο, βόος βιονίο τετυγμένος.
 Τῷ δ' ἄμρω συνέεργον ἑμῷ τρόπιν ἦδ' καὶ ἰστόν·
 25 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖς φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν.
 Ἐνθ' ἦτο Ζέφυρος μὲν ἐπαύτατο λαίλαπι θύων·
 ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος οἴκα, φέρον ἑμῷ ἄλγεα θυμῷ,
 ὄρρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναιετρήσαιμι Χάρυβδιν.
 Παννύχιος φερόμην· αἶμα δ' ἡελίῳ ἀνιόντι
 30 ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον δεινὴν τε Χάρυβδιν.
 Ἦ μὲν ἀνερβρόιδοσε θαλάσσης ἄλμυρόν ὕδωρ·
 αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἐρινέον ὕψος· ἀερθεῖς
 τῷ προσφύς ἐρόμην ὡς νυκτερὶς· οὐδὲ πη εἶχον
 οὔτε στηρίζαι ποσὶν ἐμπεδόν οὔτ' ἐπιβῆναι.
 35 Ῥίζαι γὰρ ἐκὰς εἶχον, ἀπύρωροι δ' ἔσαν ὄζοι,
 μακροὶ τε μεγάλοι τε, κατεσκάιον δὲ Χάρυβδιν.
 Νωλεμέως δ' ἐρόμην, ὄρρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσοι
 ἰστὸν καὶ τρόπιν αὐτίς· ἐλδομένω δέ μοι ἦλθον
 ὄψ' ἤμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορήθην ἀνέστη,
 40 κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένον αἰζῶν,
 τῆμος δὴ τάγε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφάνθη.
 Ἦκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι,
 μέσσω δ' ἐνδοῦπησα παρὲς περιμήκεα δοῦρα,
 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρεσα γερσὶν ἐμῇσιν.
 45 [Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 εἰσιδέειν· οὐ γὰρ κεν ὑπέκρυγον αἰπὺν δλεθρόν.]
 Ἐνθεν δ' ἐννήμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ
 νῆσον ἐς Ὀγυγίην πέλασσαν ὤσοι· ἐνθα Καλυψὼ
 ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδῆσσα,
 50 ἥ μ' ἐφίλει τ' ἐκόμει τε. Τί τοι τάδε μυθολογεῖς;
 ἦδ' ἄρ' τοι χολῖος ἐμυθεύην ἐνὶ οἴκῳ
 σοὶ τε καὶ ἰφθίμῃ ἀλόχῳ· ἐχθρόν δέ μοι ἔστιν
 αὐτίς ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεῖν.

apparēbat terrarum, sed cælum atque mare,
 tum vero cæruleam nebulam statuit Saturnius
 navem super cavam; obscuraturusque est pontus ab ipsa.
 Ea autem curriebat haud valde multum in tempus; statim enim
 venit] stridens Zephyrus, magno cum turbine furens :
 mali autem rudentis rupit venti procella
 ambos; malus vero retro cecidit, armamenta que omnia
 in sentinam decidere : is autem in puppi navis
 percussit gubernatoris caput, atque ossa confregit
 omnia simul capitis; ille vero urinatori similis
 decidit a tabulatis, reliquitque ossa animus generosus.
 Jupiter autem crebro intonuit, et iniecit navi fulmen;
 ea autem contorta est tota, Jovis icta fulmine;
 ac sulphure impleta est : ceciderunt vero e navi socii.
 Illi autem cornicibus *marinis* similes circa navem nigram
 in fluctibus ferebantur : deus vero *iis* auferebat reditum.

At ego per navem incedebar, donec latera
 solvit fluctuum impetus a carina; eam vero inermem ferebat
 unda.] Effregit autem ei malum usque ad carinam; ac super
 ipso] lorum inditum erat, bovis corio factum.
 Hoc utique colligabam utrumque, pariter carinam atque etiam
 malum;] sedens autem super his, ferebar a perniciosis ventis.

Tum sane Zephyrus quidem desiit turbine furere :
 supervenit autem Notus cito, ferens meo dolores animo,
 ut iterum istam perniciosam remetirer Charybdin.
 Totam per noctem ferebar; simul autem cum sole oriente
 veni ad Scyllæ scopulum, horrendamque Charybdin.
 Hac quidem absorpsit maris salsam aquam;
 at ego ad proceram caprificum alte levatus,
 ei adhaerens tenebar, veluti vespertilio; nec usquam potui
 neque haerere pedibus firmiter, neque ascendere.
 Radices enim longe erant, alte remoti autem erant rami,
 longique magnique; obumbrabant vero Charybdin.
 Continenter autem haerebam, donec evomeret retrorsum
 malum et carinam rursus; cupienti autem mihi advenit
 tandem : quando autem ad cœnam vir e foro surgit,
 judicans lites multas litigantium juvenum,
 tunc demum hæc ligna e Charybdi apparebant.
 Demisi vero ego desuper pedes et manus, ut ferrer;
 in medium autem cum sonitu incidi præter prælonga ligna,
 sedensque super his remigavi manibus meis.
 [Scyllam autem non amplius sivit pater hominumque deum-
 que] aspicere me : non enim effugissem altam perniciem.]

Inde autem per novem dies ferebar : decima autem me nocte
 insulam in Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
 habitat pulcris comis, potens dea, vocalis;
 quæ me amiceque excipiebat, fovebatque. Quid tibi hæc snar-
 rem? jam etenim heri enarrabam in domo
 tibi que et præstanti uxori : odiosum vero mihi est
 rursum luculenter dicta enarrare.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ν.

Ὀδυσσεύς ἀπόπλους παρὰ Φαιάκων
καὶ ἄφιξις εἰς Ἰθάκην.

Ἵος ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
κληθῆμ' ὃ ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιδρόντα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
ὦ Ὀδυσσεῦ, ἐπεὶ βίη ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
ὑπερεφές, τῷ σ' οὔτι παλιμπλαγγθέντα γ' οἴω
ἄψ' ἀπονοστήσειν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας.
Ἵμέων δ' ἀνδρὶ ἐκάστω ἐπιέμενος τάδε εἶρω,
δοσοὶ ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἶθοπα οἶνον
αἰεὶ πίνετ' ἐμοῖσιν, ἀκουάζεσθε δ' αἰδοῦ·
εἴματα μὲν δὴ ξείνῳ ἐϋζέστη ἐνὶ χηλῷ
κεῖται καὶ χρυσὸς πολυδαίδαλος ἄλλα τε πάντα
δῶρ', ὅσα Φαιήκων βουλῆροοὶ ἐνθάδ' ἐνεῖκαν·
ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα
ἀνδρακάς· ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον
τισόμεθ' ἀργαλέον γὰρ ἓνα προικὸς χαρίσασθαι.
Ἵος ἔφατ' Ἀλκίνοος· τοῖσιν δ' ἐπὶ νῆδαν μῦθος.
Οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
Ἵμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
νῆ' ἄρ' ἐπεσεύοντο, φέρον δ' εὐχνορα χαλκόν·
καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηγ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγᾷ, μή τι ν' ἐταίρων
βλάπτοι ἐλαυνόντων, ὅποτε σπερχοῖατ' ἐρετμοῖς.
Οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο κλῖον καὶ δαῖτ' ἀλέγνον.
Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρους ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
Ζηνὶ κελαινεφεί Κρονίδῃ, θεοῖσι πᾶσιν ἀνάσσει.
Μῆρα δὲ κείαντες δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα,
τερπόμενοι μετὰ δὲ σπιν ἐμέλπετο θεὸς αἰδοῦς,
Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
πολλὰ πρὸς ἥλιον κεφαλὴν τρέπε παμφανώοντα,
δοῦναι ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι.
Ἵος δ' ἔτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαιέται, ὅτε πανῆμαρ
νειὸν ἄν' ἔλκητρον βόε οἶνοπε πηχτὸν ἄροτρον·
ἀπασαίως δ' ἄρα τῷ κατέδου φάος ἡελίοιο
δόρπον ἐποιέεσθαι, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι·
ὡς Ὀδυσσῆ' ἀπασατὸν ἔδου φάος ἡελίοιο.
Ἀΐψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετῴδα,
Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστα πιφαυσκόμενος φάτο μῦθον·
Ἀλκίνοε κρείον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,
πέμπετέ με σπείσαντες ἀπῆμονα, χαίρετε δ' αὐτοί·
ἦδη γὰρ τετελεσται, ἃ μοι φίλος ἤθελε θυμὸς,
ποιμπὴ καὶ φιλα δῶρα, τὰ μοι θεοὶ Οὐρανίωνες
δλβια ποιήσειαν· ἀμύμονα δ' οἶκοι ἀκοῖτιν
νοστήσας εὕρομαι σὺν ἀρτεμέεσσιν φίλοισιν.
Ἵμεῖς δ' αὖθι μένοντες εὐφραίνοιτε γυναῖκας
κουριδίνας καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἀρετὴν ὁπάσειαν
παντοίην, καὶ μή τι κακὸν μεταδῶμιον εἴη.
Ἵος ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῆγνον ἠδ' ἐκέλευον

ODYSSEÆ XIII.

Ulyssis discessus a Phæacibus et ad-
ventus in Ithacam.

Sic dixit : illi autem omnes obmutuerunt silentio ;
oblectationeque tenebantur per ædes umbrasas.

Huic autem vicissim Alcinoos respondit dixitque :

O Ulysse , quandoquidem venisti meam ad ære-fundatam
domum ,] altam , eo te neutiquam iterum-errantem puto
rediturum-esse , etsi valde multa passus-es.

Vestrum autem viro unicuique præciciens hæc dico ,
quotquot in ædibus honorarium nigrum vinum
semper bibitis meis , auditisque cantorem :
vestes quidem jam hospiti bene-polita in arca
jacent , et aurum multa-arte-elaboratum , aliaque omnia
dona , quæcunque Phæacum consilarii huc attulerunt :
verum age , ei demus tripodem magnum ac lebetem ,
viritim ; nos autem rursus congregati in populo
rependemus : grave enim uni fuerit de-suo-totum præbere.

Sic dixit Alcinoos ; illis vero placebat sermo.

Il quidem decubitari abierunt domum unusquisque.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora ,
ad-navem inde properabant , ferebantque viros-honestans æs :
et hæc quidem bene deposuit sacra vis Alcinoi ,
ipse vadens per navem , sub transtris , ne quem sociorum
laderent impellentium , quando incumbere remis.

Illi autem ad Alcinoi domum iverunt et convivium curabant.

Inter hos autem bovem mactavit sacra vis Alcinoi
Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio , qui omnibus imperat.
Femoribus autem assatis , epulabantur illustres epulas
oblectantes-sese-inter ipsos vero modulabatur divinus cantor ,
Demodocus , a-civibus honoratus. At Ulysses
sæpe ad solem caput vertebat splendidum ,
ut-occideret expetens ; jamdudum enim cupiebat reverti.
Sicut autem quum vir cœnam concupiscit , cui toto-die
per novale traxere duo-boves nigri compactum aratrum ;
optato autem huic occidit lumen solis ,
cœnam ut-obeat ; affliguntur vero genua eunti :
sic Ulyssi gratum occidit lumen solis.

Statim autem inter-Phæacas remigii-studiosos locutus-est ,

Alcinoos autem maxime loquens dixit sermonem :

Alcinoe rex , omnium illustrissime civium ,
mittite me , postquam-libaveritis , illasum ; valete vero ipsi :
jam enim perfecta-sunt , quæ mihi carus volebat animus ,
deductio et cara dona , quæ mihi dii cœlestes
fortunata faciant : eximiam autem domi uxorem
utinam reversus inveniam , cum incolumibus amictis.

Vos autem hic manentes oblectetis uxores
ingenuas et liberos ; dii vero virtutem dent
omnigenam , et ne-quod malum in-populo sit.

Sic dixit : illi vero omnes collaudabant , et jubebant

πεμπόμεναι τὸν ζείνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν εἶπεν.

Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·

50 Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νείμον
πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ὅρρ' εὐξάμενοι Διὶ πατρὶ
τὸν ζείνον πέμπωμεν ἔην ἐς πατρίδα γαίαν.

Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα,
κώμηνεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπιστάδων· οἱ δὲ θεοῖσιν
55 ἔσπεισαν μακάρεσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
αὐτόθεν ἐξ ἐδρέων. Ἀνὰ δ' ἴστατο διὸς Ὀδυσσεύς,
Ἀρήτη δ' ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσήυδα·

Χαῖρέ μοι, ὦ βασίλεια, διαμπερές, εἰσέχε γῆρας
60 ἔλθῃ καὶ θάνατος, τάτ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.

Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δὲ τέρπεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ
παισὶ τε καὶ λαοῖσι καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῆϊ.

Ὡς εἰπὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο διὸς Ὀδυσσεύς.

Τῷ δ' ἅμα κήρυκα προίει μένος Ἀλκινόοιο

65 ἡγεῖσθαι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
Ἀρήτη δ' ἄρα οἱ δμῶας ἅμ' ἔπειπε γυναῖκας·
τὴν μὲν φᾶρος ἔχουσαν εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα,
τὴν δ' ἐτέρην χηλὸν πυκινὴν ἅμ' ἔπειπε κομίζειν·
ἡ δ' ἄλλη σιτὸν τ' ἔφερεν καὶ οἶνον ἐρυθρόν.

70 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
αἶψα τάγ' ἐν νηὶ γλαφυρῇ πομπῆς ἀγαυοὶ
δεξιόμενοι κατέθεντο, πόσιν καὶ βρώσιν ἄπασαν·
καὶ δ' ἄρ' Ὀδυσσεὶ στόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε
νῆος ἐπ' ἱκρίοφιν γλαφυρῆς, ἵνα νήγρετον εὐδοί,
75 πρύμνης· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ἐβήσετο καὶ κατέλεκτο
σιγῇ· τοὶ δὲ κάθιζον ἐπὶ κληῖσιν ἑκαστοὶ
κόσμῳ, πείσιμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο.

Ἐνθ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνεβρίπτουν ἀλα πηδῶ·
καὶ τῷ νηῶμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν,

80 νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἀγγίστα εἰκίω.

Ἡ δ' ὥς· ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι,
πάντες ἅμ' ὀρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης,
ὑψὸς ἀειρόμενοι ῥίμῃα προήσσουσι κέλευθον·
ὥς ἄρα τῆς πρύμνῃ μὲν αἶερετο, κῆμα δ' ὀπισθεν

85 πορφύρεον μέγα ὅτε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

Ἡ δὲ μάλ' ἀσφαλῆως θέεν ἔμπροσθεν· οὐδέ κεν ἱρηξ
κίρκος ὁμαρτήσκειν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν·
ὥς ἡ ῥίμῃα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
ἄνδρα φέρουσα, θεοῖς ἐναλγίχια μήδε' ἔχοντα·
90 ὥς πρὶν μὲν μάλ' ἀλλὰ πολλὰ πάθ' ἄλγεα ἐν κατὰ θυμὸν
ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγείνά τε κύματα πείριον,
δὴ τότε γ' ἀτρέμας εἶδε, λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει.

Εὐτ' ἀστὴρ ὑπέρεσχε φαάντατος, ὅτε μάλιστα
ἔρχεται ἀγγέλλων φάος Ἡοῦς ἡριγενείης·

95 τῆμος δὴ νῆσω προσεπλανάτο ποντοπόρος νηῦς.

Φόρκυνος δὲ τίς ἐστι λιμὴν, ἀλίοιο γέροντος,
ἐν δῆμῳ Ἰθάκης δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ
ἄκται ἀποβρῶγες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι·
αἳτ' ἀνέμων σκεπῶσι δυσαήτων μέγα κῆμα
100 ἐκτοθεν ἔντοσθεν δέ τ' ἀνευ δεσμοῖο μένουσιν
νῆες εὐσελμοὶ, ὅτ' ἂν ὄρου μῆτρον ἔκωνται.

deduci hospitem, quum decenter locutus-esset.

Ac tum praekonem allocuta-est vis Alcinoi :

Pontonoë, cratere mixto, merum distribue
omnibus per domum, ut precati Jovem patrem,
hunc hospitem deducamus suam in patriam terram.

Sic dixit : Pontonous vero dulce vinum miscebat :
distribuitque inde omnibus astans : illi autem diis
libarunt beatis, qui cœlum latum habitant,
indidem ex sedibus. Surrexit vero divinus Ulysses,
Aretæque in manibus posuit poculum duplex,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

Vale mihi, o regina, in-perpetuum, donec senectus
venerit, et mors, quæ quidem hominibus accidunt.

At ego proficiscor : tu vero delectare hac in domo
liberisque, et civibus, et Alcinoō rege.

Sic fatus, super limen ibat divinus Ulysses.

Cum-eo autem una praekonem misit vis Alcinoi,
ut-duceret ad navem velocem et litus maris :

Arete autem cum-eo famulas simul misit mulieres ;
alteram quidem chlamydem habentem bene-lotam ac tuni-
cam,] alteram autem, arcem bene-munitam una misit ut por-
taret ;] alia iterum panemque ferebat et vinum rubrum.

Ac postquam ad navem pervenerant et mare,
statim hæc in navi cava comites strenui

accepta deposuerunt, potum et cibum omnem :
at Ulyssi stravere vestemque-stragulam linteumque,

navis in tabulatis cavæ, ut tranquille dormiret,

in-puppi : conscendit autem et ipse, et decubuit
silentio : illi autem consedere in transtris unusquisque

ordine ; retinaculumque solverunt a perforato lapide.

Ibi illi reclinati torquebant mare remo :

et huic suavis somnus in palpebras incidit,

altus, jucundissimus, morti proxime similis.

Illa autem, sicut in campo quadrijuges masculi equi,
omnes simul incitati sub verberibus scutiçæ,

alte elevati, perniciter confluxit viam :

sic inde hujus puppis quidem tollebatur, fluctus autem pone

niger magnus ruebat sonori maris.

Hæc autem valde tute currebat firmiter ; neque accipiter

circus assecutus-fuisset, pernicissimus volucrum :

sic illa celeriter currens maris fluctus secabat,

virum ferens, diis paria consilia habentem :

qui antea quidem multos passus-erat dolore suo in animo,

virorumque bella, sævosque fluctus transiens ;

tunc vero placide dormiebat, oblitus eorum quanta passus-
fuerat.] Quando stella super-institit lucidissima, quæ maxi-
me] venit nuntians lumen Auroræ inane-genitæ :

tum deinum insulæ appropinquabat pontum-transiens navis.

Phorcynis autem quidam est portus, marini senis,
in agro Ithacæ ; duo vero projecta in ipso sunt

litora abrupta, in-portum vergentia :

quæ a-ventis defendunt graviter-flantibus magnum fluctum
extra ; intus vero sine vinculo manent

naves bene-tabulatæ, quando portus spatium intraverint.

- Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη·
 ἀγγόθι δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπήρατον, ἡεροειδὲς,
 ἱρὸν Νυμφάων, αἱ νηϊάδες καλόνται.
 106 Ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιγορῆες ἕσιν
 λαῖνοι· ἔνθα δ' ἔπειτα τιθυαίνωσσοι μελισσαι.
 Ἐν δ' ἱστοὶ λίθιοι περιμήκεες, ἔνθα τε Νύμφαι
 φάρε' ὑφαίνουσιν ἁλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι·
 ἐν δ' ὕδατ' ἀεάοντα. Δύω δέ τέ οἱ θύραι εἰσὶν·
 110 αἱ μὲν πρὸς Βορέας, καταϊθαταὶ ἀνθρώποισιν,
 αἱ δ' αὖ πρὸς Νότου εἰσι, θεώτεραι· οὐδέ τι κείνῃ
 ἄνδρες ἐξέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδὸς ἐστίν.
 Ἴνθ' οἳ γ' εἰς ἔλασαν, πρὶν εἰδότες· ἡ μὲν ἔπειτα
 ἡπειρῷ ἐπέκλεισεν, ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης,
 115 σπερχομένη· τοῖων γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἑρετῶν.
 Οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες εὐρύγου ἡπειρόνδε
 πρῶτον Ὀδυσσῆα γλαρυρῆς ἐκ νηὸς αἶσαν
 αὐτῷ σὺν τε λίνῳ καὶ ῥήγῃ σιγαλέοντι·
 καὶ δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν δεδμημένον ὕπνῳ,
 120 ἐκ δὲ κτήματ' αἶσαν, αἱ οἱ Φαιήκες ἀγαυοὶ
 ὅπασαν οἶκαδ' ἰόντι διὰ μεγάλῃσιν Ἀθήνην.
 Καὶ τὰ μὲν οὖν παρὰ πρυμνὴν ἐλαίης ἀθρόα θῆκαν
 ἐκτὸς ὁδοῦ, μὴ ποῦ τις ὁδίων ἀνθρώπων
 πρὶν γ' Ὀδυσσῇ ἔγρεσθαι ἐπελθὼν δηλήσαιτο·
 125 αὐτοὶ δ' αὖτ' οἰκόνδε πάλιν χίον. — Οὐδ' ἔννοσίχθων
 λήθετ' ἀπειλῶν, τὰς ἀντιθέειν Ὀδυσσῇ
 πρῶτον ἐπήτελλε, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλὴν·
 Ζεῦ πάτερ, οὐκέτ' ἐγώ γε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 τιμῆεις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσιν,
 130 Φαιήκες, τοῖπερ τοὶ ἐμῆς ἐξ εἰσι γενέεσσι.
 Καὶ γὰρ νῦν Ὀδυσσῇ ἐφάμην κακὰ πολλὰ παθόντα
 οἶκαδ' ἐλεύσεσθαι· νόστον δέ οἱ οὔ ποτ' ἀπήνυον
 πάγῃ, ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας.
 Οἱ δ' εὖδοντ' ἐν νηὶ θῆγ' ἐπὶ πόντον ἄγοντες
 135 κάτθεσαν εἰν Ἰθάκῃ, ἔδοσαν δέ οἱ ἄσπετα δῶρα,
 χαλκὸν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν,
 πολλὰ, ὅσ' ἂν οὐδέ ποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
 εἴπερ ἀπήμουν ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληϊδὸς αἶσαν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 140 ὦ πόποι, ἔννοσίγαι' εὐρυσθενὲς, ὅλον ἔειπες.
 Οὐτὶ σ' ἀτιμάζουσι θεοὶ· χαλεπὸν δέ κεν εἴη,
 πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμήσιν ἰάλλειν.
 Ἀνδρῶν δ' εἴπερ τίς σε βίη καὶ κάρτει εἴκων
 οὔτι τίει, σοὶ δ' ἐστὶ καὶ ἐξοπίσω τίσις αἰεὶ.
 145 Ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἔννοσίχθων·
 αἰψὰ κ' ἐγὼν ἔρξαιμι, Κελαινεφές, ὥς ἀγορεύεις·
 ἀλλὰ σὺν αἰεὶ θυμὸν ὀπίσσω ἦδ' ἀλείνω.
 Νῦν αὖ Φαιήκων ἐθέλω περιχαλλέα νῆα,
 150 ἐκ πομπῆς ἀνιῶσαν, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
 βραῖσαι· ἴν' ἤδη σκῶνται, ἀπολλήξωσι δὲ πομπῆς
 ἀνθρώπων· μέγα δέ σφιν ὅρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 ὦ πέπον, ὥς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα,
 155 ὅππότε κεν δὴ πάντες ἐλαυνομένην προΐδωνται

- At in vertice portus patulis ramis-oliva est :
 prope autem ipsam, antrum amœnum, obscurum,
 sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur.
 Intus vero crateresque et amphoræ sunt
 lapideæ : ibi autem subinde mellificant apes.
 Intus sunt et juga lapidea prælonga, in quibus Nymphae
 pallia texunt purpurea, mirabile visu :
 intus et aquæ perpetuo-fluentes. Duæ autem ei fores sunt,
 hæ quidem ad Boream, permeabiles hominibus,
 illæ autem ad Notum sunt, diviniore : neque omnino ibi
 homines intrant, sed immortalium via est.
 Huc illi navem adegerunt, locum prius scientes : ea quidam
 postea] terræ appulsa est, quantum ad dimidium totius,
 concitata ; talium enim impellebatur manibus remigum.
 Illi autem ex navi egressi bonis transtris-instructa in-terram
 primum Ulyssem cava ex navi sustulerunt,
 ipso cumque linteo et stragulis splendidis ;
 atque in arena deposuerunt, oppressum somno :
 extulerunt autem bona, quæ ei Phæaces illustres
 dederant domum eunti, propter magnanimam Minervam.
 Et ea quidem inde ad imum olivæ conferta posuerunt
 extra viam, ne forte quis viatorum hominum,
 antequam Ulysses expergisceretur, aggressus ea violaret :
 ipsi vero rursus domum redibant. Neque Neptunus
 obliviscebatur minarum, quas deo-pari Ulyssi
 primum minatus-erat, Jovis autem expetebat consilium :
 Jupiter pater, laud-amplius ego inter immortales deos
 honoratus ero, quum me vel mortales minime honorant,
 Phæaces, qui sane a-mea oriundi sunt stirpe.
 Etenim nunc Ulyssem putabam mala multa passum
 domum venturum ; reditum vero illi nunquam auferebam
 penitus, quoniam tu primum promisisti et annuisti.
 Hi autem dormientem in navi veloci super pontum vehementer
 deposuerunt in Ithaca, dederuntque ei immensa dona,
 æsque, aurumque abunde, vestemque textilem,
 multa, quod nunquam Troja extulisset Ulysses,
 si incolumis venisset, sortitus de præda portionem.
 Hunc autem respondens affatus-est nubes-cogens Jupiter :
 pape ! Neptune late-potens, quale hoc dixisti !
 nequaquam te despiciunt dii ; grave vero esset,
 antiquissimum et præstantissimum ignominia prosequi.
 Hominum autem si quis te viribus et robori suo obsequens
 non honorat, tibi tamen est et in-posterum ultio semper.
 Fac, sicut vis et tibi gratum est animo.
 Huic autem respondit deinde Neptunus terræ-concussor :
 statim ego fecerim, Atrarum-nubium-coactor, sicut dicis ;
 sed tuam semper iram observo et evito.
 Nunc vero Phæacum volo perpulcram navem,
 ex deductione revertentem, in obscuro ponto
 perdere ; ut jam abstineant, desistantque a-deductione
 hominum ; magnum vero ipsis montem urbi obducere.
 Hunc autem respondens affatus-est nubes-cogens Jupiter :
 o bone, sic quidem meo animo videtur esse optimum,
 quum jam omnes incitatum impuebuntur

λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, θεῖναι λίθον ἐγγυθὶ γαίης,
νῆϊ τοῇ ἱκέλιν· ἵνα θαυμάζωσιν ἅπαντες
ἀνθρώποι· μέγα δὲ σπιν ὁρος πόλει ἀμφικαλύψαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἀκούσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
100 βῆ ῥ' ἱμεν ἐς Σχερίην, ὅθι Φαίηκες γεγάασιν.
Ἐνθ' ἔμην· ἡ δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθε ποντοπόρος νηῦς,
ρίμφοι διωκομένη· τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ' Ἐνοσίχθων,
ὃς μιν λᾶαν ἔθηκε καὶ ἐρρίζωσεν ἐνερθεῖν,
χειρὶ καταπρηνεὶ ἐλάσας· ὁ δὲ νόσφι βεβήκει.

105 Οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔπεια περὶόντ' ἀγόρευον
Φαίηκες δολιχῆρταιοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
Ὡδε δὲ τις εἶπεσκε ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Ὡ μοι, τίς δὴ νῆα τοθὴν ἐπέδῃσ' ἐνὶ πόντῳ,
οἴκαδ' ἐλαυνομένην; καὶ δὴ προὔφαινετο πᾶσα.

170 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ με παλαιῖα τά θέρσθ' ἱκάνει
πατὴρ ἐμοῦ, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι
ἡμῖν, οὐνεκα πομποὶ ἀπήμονες εἰμεν ἀπάντων.

175 Φῆ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν περικαλλέα νῆα,
ἐκ πομπῆς ἀνιούσαν, ἐν ἡρωεῖδ' ἐνὶ πόντῳ
βραϊτέμεναι, μέγα δ' ἦμιν ὁρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
Ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρων· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες·

180 πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν, ὅτε κέν τις ἱκῆται
ἡμέτερον προτὶ ἄστν· Ποσειδάωνι δὲ ταύρους
δώδεκα κεκριμένους ἱερύσομεν, αἳ κ' ἐλεῆσῃ,
μηδ' ἡμῖν περίμηκες ὁρος πόλει ἀμφικαλύψῃ.

Ὡς ἔφραθ'· οἱ δ' ἔδδισαν, ἐτοιμάσσαντο δὲ ταύρους.

185 Ὡς οἱ μὲν ῥ' εὐχοντο Ποσειδάωνι ἀνακτὶ
δῆμον Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ἑσταότες περὶ βωμόν. — Ὁ δ' ἔγρετο διὸς Ὀδυσσεύς,
εὐδὼν ἐν γαίῃ πατρίῃ, οὐδὲ μιν ἔγνω,
ἥδη δὴν ἀπείων· περὶ γὰρ θεὸς ἔρεα χεῦεν

190 Παλλὰς Ἀθηναίη, κόρυθ' Διὸς ὄφρα μιν αὐτὸν
ἀγωνιστὸν τεύξειεν ἑκάστοι τε μνηστῆραι,
μή μιν πρὶν ἄλογος γνοίῃ ἀστοί τε φίλοι τε,
πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι.
Τοῦνεκ' ἄρ' ἀλλοειδέα φαινέσκειτο πάντα ἀνακτὶ,

195 ἀτραπιτοὶ τε διηνεκέες λιμένες τε πάνορμοι
πέτραι τ' ἡλίβατοι καὶ δένδρεα τηλεθούοντα.
Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας καὶ ῥ' εἰσὶδε πατρίδα γαῖαν·
ῥῃ μωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῷ
χερσὶ καταπρηνέσσ' ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἠΐδ'·

200 Ὡ μοι ἐγὼ, τέων αὐτὲ βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω;
ἦ ῥ' οἴγ' ὑβρισταὶ τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι,
ἢ φιλόξενοι, καὶ σπιν νόος ἐστὶ θεοῦδής;
πῇ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; πῇ τε καὶ αὐτὸς
πλάζομαι; αἰθ' ὄφελον μείναι παρὰ Φαιήκεσσιν
205 αὐτοῖ· ἐγὼ δὲ κεν ἄλλον ὑπερμενέην βασιλῆων
ἐτικόμην, ὃς κέν μ' ἐφίλει καὶ ἐπειπε νέεσθαι.
Νῦν δ' οὐτ' ἄρ' πῃ θέσθαι ἐπίσταμαι οὐδὲ μὲν αὐτοῦ
καλλείψω, μήπως μοι ἔλωρ ἄλλοισι γένηται.
Ὡ πόποι, οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι

cives ab urbe, tum eam facere lapidem prope terram
navi veloci similem : ut admirentur omnes
homines; magnum vero ipsis montem urbi obducere.

Ac postquam hoc audiverat Neptunus terræ-concussor,
profectus est ire in Scheriam, ubi Phæaces sunt.
Illic manebat : hæc vero valde prope venit, pontum-transiens
navis,] celeriter impulsa; eam autem prope venit Neptunus,
qui ipsam lapidem reddidit, et radicari-fecit inferne,
manu prona percussam : ipse autem discessit.

Illi vero inter se verba alata loquebantur,
Phæaces longis remis-utentes, navibus-inclity viri.
Sic autem aliquis dicebat intuitus propinquum alium :

Eheu, quis jam navem velocem ligavit in ponto,
domum-versus actam? et jam apparebat tota.

Sic aliquis dicebat : hæc autem nesciebant quomodo facta-
essent.] Inter-eos vero Alcinoos concionatus est et dixit·

Dii-boni! certe omnino jam me antiqua vaticinia assequun-
tur] patris mei, qui dicebat Neptunum iratum-esse
nobis, quoniam deductores tuti sumus omnium.

Dixit aliquando Phæacum virorum se perpulcræ navem,
ex deductione revertentem, in obscuro ponto
perditurum, magnumque nobis montem urbi obducturum.
Sic dicebat senex; hæc vero nunc omnia perficiuntur.

Sed agite, sicut ego dixero, pareamus omnes :
a-deductione quidem desistite mortalium, quando aliquis ve-
nerit] nostram ad urbem : Neptuno autem tauros
duodecim electos sacrificabimus, si forte recreatur,
neque nobis ingentem montem urbi obducatur.

Sic dixit : illi autem timuerunt, paraveruntque tauros.
Sic hi quidem supplicabant Neptuno regi,
populi Phæacum ductores et principes,
stantes circum altare. Experfectus est autem divinus Ulysses,
cubans in terra patria, neque ipsam cognovit,
jam diu quum-abfuisset; nam dea nebula circumfuderat,
Pallas Minerva, filia Jovis; ut eum ipsam
ignotum faceret, singulaque ediceret,
ne ipsum prius uxor cognosceret civesque, amicieque,
quam omnem proci contumeliam luisset.

Propterea mutata-forma videbantur omnia regi,
viæque perpetuæ, portusque undique-stationibus-apli,
petræque præcípites, et arbores virentes.
Stetit autem quum-exsurrexisset, et inspexit patriam terram;
fleivitque deinde, et sua percussit femora
manibus pronis; lugensque verbum dixit :

Hei mihi, quorumviam demum hominum in terram veni?
numquid hi injuriosique et crudeles, neque justī?
an hospitales, et ipsis meus est deorum-reverens?
quanam jam bona multa fero hæc? quanam autem et ipse
vagor? utinam mansissem apud Phæacas
illic; ego vero ad alium magnanimorum regum
pervenissem, qui me amice-excepisset et deduxisset ut-redi-
rem.] Nunc vero nec usquam ea seponere scio, neque illic
relinquam, ne forte mihi præda aliis fiant.

Dii boni! non ergo omnino sapientes, neque justī

- 210 ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
οἳ μ' εἰς ἄλλην γαῖαν ἀπήγαγον, ἥ τέ μ' ἔρανο
ἄξιν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον; οὐδ' ἐτέλεσαν.
Ζεὺς σφείας τίσαιθ' ἱκετῆσιος, ὅστε καὶ ἄλλους
ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνονται, ὅστις ἀμάρτη.
215 Ἄλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω καὶ ἰδωμαι,
μή τι μοι οἴχωνται κοίτης ἐπὶ νηὸς ἄγοντες.
Ὡς εἰπὼν τρίποδας περικαλλέας ἡδὲ λέβητας
ῥίθμει καὶ χρυσὸν ὑφαντά τε εἴματα καλὰ.
Τῶν μὲν ἄρ' οὔ τι πόθει· ὁ δ' ὀδύρετο πατρίδ' αἰαν,
220 ἐρπύζων παρὰ θίνα πολυρλοίσθοιο θαλάσσης,
πολλ' ὀλοφυρόμενος. Σχεδόνθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέω ἐπιβύτορι μῆλων,
παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνακτῶν παῖδες ἔσιν,
δίπτυγον ἄμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην·
225 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι πέδιλ' ἔχε, χερσὶ δ' ἄκοντα.
Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γῆθησεν ἰδὼν καὶ ἐναντίος ἦλθεν,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ φίλ', ἐπεὶ σε πρῶτα κίχάνω τῶδ' ἐνὶ χώρῳ,
χαίρετέ καὶ μή μοι τι κακῶ νόῳ ἀντιβολήσαις,
230 ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ· σοὶ γὰρ ἔγωγε
εὐχόμεαι ὥστε θεῶ καὶ σευ φίλα γούναθ' ἱκάνω.
Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐντήτυμον, ὅρρ' εὖ εἰδῶ·
τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασιν;
ἥ πού τις νῆσων εὐδείελος ἥ τέ τις ἀκτὴ
235 καίθ' ἄλλ' κεκλιμένῃ ἐριβύλακος ἡπείρου;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
νήπιός εἰς, ὦ ξεῖν', ἥ τηλόθεν εἰλῆλουθας,
εἰ δὴ τήνδε τε γαῖαν ἀνείρεαι. Οὐδέ τι λίην
οὕτω νόμιμός ἐστιν· ἴασαι δέ μιν μάλα πολλοὶ,
240 ἡμὲν δσοι ναῖουσι πρὸς Ἥῳ τ' Ἥελίῳ τε,
ἡδ' ὅσσοι μετόπισθε ποτὶ ζῶον ἡερόεντα.
Ἦτοι μὲν τροχεῖα καὶ οὐχ ἱππηλατός ἐστιν,
οὐδὲ λίην λυπρὴ, ἀτὰρ οὐδ' εὐρεία τέτυκται.
Ἐν μὲν γάρ οἱ σῖτος ἀβέεργατος, ἐν δέ τε οἶνος
245 γίγνεται· αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει τεθλαυῖα τ' ἐέρση·
αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος· ἐστὶ μὲν ὕλη
παντοίη, ἐν δ' ἄρῳμοι ἐπηετανοὶ παρέασιν.
Τῷ τοι, ξεῖν', Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομα ἔχει,
τήν περ τηλοῦ φασὶν Ἀχαιῖδος ἐμμεναι αἴης.
250 Ὡς φάτο· γῆθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
χαίρων ἥ γαῖη πατρώϊη, ὥς οἱ ἔειπεν
Παλλὰς Ἀθηναίη, κόυρη Διὸς αἰγίόχοιο·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
οὐδ' ὄγ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὄγε λάξετο μῦθον,
255 αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νομῶν·
Πυνθαγόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ,
τηλοῦ ὑπὲρ πόντου· νῦν δ' εἰλῆλουθα καὶ αὐτὸς
χρήμασι σὺν τοῖς δέσποιν' λιπὼν δ' ἔτι παῖσι τοσαῦτα
φεύγω, ἐπεὶ φίλον υἷα κατέκτανον Ἰδομενῆος,
260 Ὀρσίλοχον πόδας ὠκύν, ὃς ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
ἀνέρας ἀλφειστὰς νίκα ταχέεσσιν πόδεσσιν·
οὐνεκά με στερέσαι τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης
Τρωϊάδος, τῆς εἵνεκ' ἐγὼ πάθον ἀλγεα θυμῷ

erant Phæacum ductores et principes,
qui me in aliam terram abduxerunt : certe me dicebant
ducturos se in Ithacam late-conspiciam; nec perfecerunt.
Jupiter ipsos ulciscatur supplicum-custos, qui et alios
homines inspicit et punit, quicumque peccet.
Verum age jam bona numerabo et videbo,
ne-quid mihi abierint cava in navi auferentes.
Sic locutus, tripodas perpulcros et lebetas
numerabat, et aurum, textiliaque vestimenta pulcra.
Horum quidem nihil desiderabat : verum lugebat patriam ter-
ram, replans juxta litus sonori maris,
multum lamentans. Prope autem eum venit Minerva,
viro corpore assimilata juveni, pastori ovium,
perdelicato, quales quidem regum filii sunt,
duplicem circa humerum habens pulcre-factam vestem;
pedibus vero sub nitidis calceos habebat, manuque jaculum.
Hanc autem Ulysses gaudebat conspicatus, et obvius venit,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :
O anice, quandoquidem te primum invenio hoc in loco,
salveque, et neutiquam mihi malo animo occurreris;
sed serva quidem hæc, serva autem et me; tibi enim ego
supplico, tanquam deo, et ad-tua cara genua accedo.
Et mihi hæc dic vere, ut bene sciam :
quæ hæc est terra? quis populus? qui viri insunt?
an aliqua insularum late-conspicua, an aliquod litus
hoc jacet mari acclinatum glebosa? continentis?
Hunc autem contra allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
stultus es, o hospes, aut e-longinquo venisti,
si revera de-hac terra interrogas. Neutiquam nimis
adeo ignobilis est; norunt vero eam admodum multi,
sive quotquot habitant ad Auroramque Solemque,
sive quoquot in-averso ad caliginem obscuram.
Nempe aspera quidem et non equitabilis est;
nec valde exilis, at neque lata est.
In ea enim frumentum copiosum, in ea autem et vinum
oritur : semper vero pluvia tenet eam fecundusque ros :
caprisque-pascendis bona et -bobus; est quidem silva
omnigena, ibique aquationes perennes adsunt.
Itaque, hospes, Ithacæ sane et in Trojam nomen pervenit,
quam-quidem procul dicunt Achaica esse a-terra.
Sic dixit : lætatus-est autem audens divinus Ulysses,
gaudens sua terra patria, sicut ei dixerat
Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis :
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est ;
neque is vera dixit, ex-obliquo vero instruebat sermonem,
semper in pectore mentem perastutam agitans :
Audiebam de-Ithaca quidem etiam in Creta lata,
longe trans pontum; nunc autem huc veni et ipse
bonis cum hisce; relictis vero adhuc apud-filios tantis
fugi, quoniam dilectum filium interfeci Idomenæi,
Orsilochum pedibus velocem, qui in Creta lata
viros ingeniosos vincebat velocibus pedibus :
quoniam me privare præda volebat omni
Trojana : cujus gratia ego passus-eram dolores animo,

ἀνδρῶν τε πολέμους ἀλαγείνα τε κύματα πείρων·
 265 οὔνεκ' ἄρ' οὐχ' ὃ πατρὶ χαριζόμενος θεράπευον
 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἤρχον ἐταίρων.
 Τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλλον χαλκῆρεϊ δουρὶ
 ἀγρόθεν, ἐγγὺς ὁδοῖο λοχυσάμενος σὺν ἐταίρω·
 νῦξ δὲ μάλα δνοφερὴ κατέχ' οὐρανόν, οὐδέ τις ἡμέας
 270 ἀνθρώπων ἐνόησε· λάθον δὲ ἔθυμὸν ἀπούρας.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε προερέσσαμεν, οἷέ μ' ἡγαλῶ,
 αὐτίκ' ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων Φοίνικας ἀγαυοὺς
 ἑλλισάμην καὶ σπιν μενοεικέα λήϊδα δῶκα·
 τοὺς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστήσαι καὶ ἐφέσαι
 275 ἢ εἰς Ἑλιδά διαν, ὅθι κρατεύουσιν Ἑπείοι.
 Ἄλλ' ἤτοι σφέας κείθεν ἀπώσατο ἱς ἀνέμοιο,
 πολλ' ἀεκαζομένους· οὐδ' ἤθελον ἐξαπατῆσαι.
 Κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες ἱκάνομεν ἐνθάδε νυκτός·
 σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προερέσσαμεν, οὐδέ τις ἡμῖν
 280 ὄρπου μνηστὶς ἔην, μάλα περ χατέουσιν ἐλέσθαι·
 ἀλλ' αὐτως ἀποθάντες ἐκεῖμεθα νηὸς ἅπαντες.
 Ἐνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπῆλυθε κεκμηῶτα·
 οἱ δὲ γρήματ' ἐμὰ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
 κάθυσαν, ἐνθα περ αὐτὸς ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμην.
 285 Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὐναιομένην ἀναβάντες
 ὤκοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Ὡς φάτο· μειδῶσεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

ἤχειρ τέ μιν κατέρεξε· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίῃ·
 290 καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Κερδάλως κ' εἴη καὶ ἐπὶ κλοπῆς, ὅς σε παρέλθοι
 ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντίασειεν.
 Σχέτιε, ποικιλομῆτα, δόλων ἄτ', οὐκ ἄρ' ἐμῆλλες
 οὐδ' ἐν σῇ περ ἐὼν γαίῃ λήξιν ἀπατάων
 295 μύθων τε κλοπῶν, οἳ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσίν;
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, εἰδότες ἄμφω
 κέρδε'· ἐπεὶ σὺ μὲν ἔσαι βροτῶν δ' ἄριστος ἀπάντων
 βουλήν καὶ μύθοισιν, ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσιν
 μή τι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν· οὐδὲ σὺγ' ἔγνωις
 300 Παλλὰδ' Ἀθηναίην, κούρην Διὸς, ἥ τε τοι αἰεὶ
 ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι ἠδὲ φυλάσσω,
 καὶ δὲ σε Φαιήκεσσι φίλον πάντεσσιν ἔθηκα.
 Νῦν αὖ δεῦρ' ἰκόμεν, ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὠφῆνω
 χρήματά τε κρύψω, ὅσα τοι Φαιήκες ἀγαυοὶ
 305 ὤπασαν, οἰκαδ' ἰόντι, ἐμῇ βουλῇ τε νόῳ τε,
 εἰπὼ θ', ὅσα τοι αἶσα δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν
 κήδε' ἀνασχέσθαι· σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκῃ,
 μηδέ τω ἐκφάσθαι, μήτ' ἀνδρῶν μή τε γυναικῶν,
 πάντων, οὔνεκ' ἄρ' ἥλθες ἀλώμενος· ἄλλα σιωπῇ
 310 πάσχειν ἄλγεα πολλά, βίης ὑποδόμενος ἀνδρῶν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ἀργαλέον σε, θεὰ, γῶναι βροτῶν ἀντίασαντι, [σεύς·
 καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ· σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἔισκει.
 Τοῦτο δ' ἐγὼν εὖ ἰδὼ, ὅτι μοι πάρος ἠπίη ἦρθα,
 315 εἰως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν ὕδες Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδεσσεν Ἀχαιοὺς,

virorumque bella, tristesque undas transiens :
 quoniam scilicet haud suo patri gratificans serviebam
 populo in Trojanorum, sed aliis imperabam sociis.
 Hunc quidem ego reverentem percussi ærata hasta
 ex-agro, prope viam insidiatus cum socio :
 nox vero valde obscura tenebat cælum, nec quisquam nos
 hominum animadvertit : latui autem illum anima spoliens.
 Ac postquam hunc interfeceram acuto ære,
 statim ego ad navem profectus Phœnicas illustres
 oravi, et ipsis animo-gratam prædam dedi :
 hos me jussi in-Pylum deferre et collocare,
 vel in Elidem divinam, ubi dominantur Epei.
 Sed sane ipsos illinc depulit vis venti
 admodum invitos ; neque volebant me fallere.
 Illinc autem vagati venimus huc noctu :
 ægre vero in portum remorum-ope-appulimus, neque ulla no-
 bis] cœnæ cogitatio erat, valde licet indigentibus sumere ;
 sed sic temere jacebamus egressi e-navi omnes.
 Illic me quidem dulcis somnus invasit defessum :
 illi autem bona mea cava e navi extracta
 deposuerunt, ubi quidem ipse in arenis jacebam.
 Hi vero in Sidoniam bene-habitatam navi conscensa
 abierunt ; at ego relictus-sum dolens corde.

Sic dixit : risit autem dea cæsiis-oculis Minerva,
 manuque ipsum demulsit ; corpore vero assimilata est mulieri
 pulcræque magnæque, et illustria opera scienti ;
 et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est :

Astutus esset et fallax, qui te superaret
 in omnibus dolis, etiam si deus tibi occurreret.
 Intractabilis, versute, dolorum insatiabilis, non ergo eras,
 ne in tua quidem quum-esses terra, destitutus a-fallaciis,
 verborumque fraudibus, quæ tibi ab-ortu amicæ sunt ?
 Sed age, ne-amplius hæc inter-nos-seramus, scientes ambo
 dolos : quia tu quidem es hominum longe optimus omnium
 consilio et verbis ; ego autem inter omnes deos
 consilioque celebror et dolis : nec tu-scilicet novisti
 Palladem Minervam, filiam Jovis, quæ tibi semper
 in omnibus laboribus asto, et te servo,
 et vero te Phæacibus gratum reddidi.
 Nunc vero rursus huc veni, ut tibi consilium contexam,
 bonaque abscondam, quotquot tibi Phæaces illustres
 dederunt, domum proficiscenti, meo consilioque menteque ;
 dicamque, quantos tibi fatale est ædibus in structis
 dolores perferre ; tu vero tolera etiam necessitate ;
 neu cuiquam eloquere, nec virorum nec mulierum,
 omnium, quod veneris vagans : sed tacite
 patere dolores multos, injurias sustinens virorum.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses
 difficile est te, dea, cognoscere mortali congresso,
 etiam admodum scienti : te enim ipsam cuilibet assimilas.
 Hoc autem ego bene novi, quod mihi antea benigna eras,
 dum in Troja pugnabamus filii Achivorum.

At postquam Priami urbem destruximus altam,
 ivimusque in navibus, deusque dissipavit Achivos,

- οὐ σέγ' ἔπειτα ἴδον, κούρη Διὸς, οὐδ' ἐνόησα
 νηὸς ἐμῆς ἐπιβᾶσαν, ὅπως τί μοι ἄλγος ἀλάχοις.
 320 [ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ἥσιν ἔχων δεδαίγμενον ἦτορ
 ἠλώμην, εἴως με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 πρὶν γ' ὅτε Φαίηκων ἀνδρῶν ἐν πτόνι δῆμῳ
 θάρσυνάς τ' ἐπέεσσι καὶ ἐς πόλιν ἤγαγες αὐτή.]
 Νῦν δέ σε πρὸς πατρός γουναίωμαι — οὐ γὰρ ὅτω
 325 ἦκειν εἰς Ἰθάκην εὐδείλειον, ἀλλὰ τιν' ἄλλην
 γαῖαν ἀναστρέφομαι· σέ δὲ κερτομέουσιν ῥίω
 ταῦτ' ἀγορεύεμεναι, ἵν' ἐμὰς φρένας ἡπεροπέυσῃς —
 εἰπέ μοι, εἰ ἐτέόν γε φίλην ἐς πατρίδ' ἱκάνω.
 Τὸν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 330 αἰεὶ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
 τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν δύστηνον ἐόντα,
 οὐνεκ' ἐπιτήδεις ἐσσι καὶ ἀγγίνοος καὶ ἐχέφρων.
 Ἀσπασιῶς γάρ κ' ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἔλθων
 ἔστ' ἐνὶ μεγάροις ἰδέειν παῖδάς τ' ἀλοχόν τε·
 335 σοὶ δ' οὕτω φίλον ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι,
 πρὶν γ' ἔτι σῆς ἀλόχου πειρήσῃαι, ἥτε τοι αὐτως
 ἦσται ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
 φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέαιτα δακρυχεύουσα.
 Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν οὐποτ' ἀπίστεον, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 340 ᾗδε, ὃ νοστήσεις ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους.
 Ἀλλὰ τοι οὐκ ἐθέλησα Ποσειδάωνι μάχεσθαι,
 πατροκασσιγνήτη, ὅς τοι κότον ἔνθετο θυμῷ,
 χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
 Ἄλλ' ἄγε τοι δεῖξω Ἰθάκης ἔδος, ὅφρα πεποίθῃς.
 345 Φόρκυνος μὲν δὲ ἐστὶ λιμὴν, ἀλίοιο γέροντος·
 ᾗδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαῖη·
 [ἀγγυρὶ δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπήρατον, ἡεροειδές,
 ἱρὸν Νυμφῶν, αἱ νηιάδες καλέονται·]
 τοῦτο δέ τοι σπέος ἐστὶ κατηρεφές, ἐνθα σὺ πολλὰς
 350 ἔρδεσκες Νύμφῃσι τελεήσσας ἑκατόμβας·
 τοῦτο δὲ Νήριτόν ἐστιν, ὅρος καταειμένον ὕλη.
 Ὡς εἰπούσα θεὰ σέδεσσ' ἤερα· εἰσατο δὲ γῶν·
 γῆθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα τολύτλας διος Ὀδυσσεύς,
 χαίρων ἥ γαίῃ· κύσε δὲ κείδωρον ἄρουραν.
 355 Αὐτίκα δὲ Νύμφης ἡρήσατο, χεῖρας ἀνασχών·
 Νύμφαι νηιάδες, κούραι Διὸς, οὐποτ' ἐγώ γε
 ὄψεσθ' ὕμῃ· ἐράμην· νῦν δ' εὐχολῆς ἀγανῆσιν
 χαίρετ'· ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν, ὥς τὸ πάρος περ,
 αἰ κεν ἔᾱ πρόφρων με Διὸς θυγάτηρ ἀγέλειη
 360 αὐτόν τε ζῶειν καὶ μοι φίλον υἱὸν ἀεΐη.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Ἀλλὰ γρήματα μὲν μυγῶν ἄντρον θεοσπίσιοιο
 θεόμεν αὐτίκα νῦν, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνη·
 365 αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅγ' ἀρίστα γένηται.
 Ὡς εἰπούσα θεὰ δύνε σπέος ἡεροειδές,
 μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἄσπον πᾶντ' ἐφόρει, χρυσὸν καὶ ἀτειρέα χαλκὸν
 εἰματά τ' εὐποιήτα, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν.
 370 Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε· λίθον δ' ἐπέθηκε θυρήσιν
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.

haud te postea vidi, filia Jovis, neque animadverti
 navem meam ingressam, ut aliquem mihi dolorem arceres.
 [sed semper mente propria habens distractum cor
 vagabar, donec me dii malo solverunt :
 prius-quam quando Phæacum virorum in opulento populo
 animastique verbis me, et in urbem duxisti ipsa.]
 Nunc vero te per patrem supplex-oro : non enim puto
 venisse me in Ithacam late-conspiciam, sed aliquam aliam
 per-terram versor ; te autem illudentem puto
 hæc dicere, ut meam mentem decipias :
 dic mihi, an vere dilectam in patriam venerim.

Huic vero respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva :
 semper tibi talis in pectore est cogitatio :
 propterea etiam te non possum deserere, infelix quando es,
 quoniam facundus es, et mente-promptus, et prudens.
 Lihenter enim alius vir errans, reversus,
 cuperet in ædibus videre filiosque uxoremque :
 tibi vero neutiquam gratum est scire, neque exquirere,
 priusquam etiam tuæ uxoris periculum-feceris, quæ tibi sic
 sedet in ædibus : luctuosæ vero ei semper
 pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.
 At ego de-hoc quidem nunquam diffidebam, sed in animo
 sciebam, quod rediturus-esses, amissis omnibus sociis.
 Verum sane nolui Neptuno obsistere
 patruo, qui adversus-te iram induxit-in animum,
 iratus, quod ei filium dilectum excaecasti.
 Sed age, tibi ostendam Ithacæ sedem, ut credas.
 Phorcynis quidem hic est portus, marini senis ;
 hæc autem in vertice portus patulis-ramis oliva :
 [prope vero ipsam antrum amabile, obscurum,
 sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur :]
 hæc autem tibi spelunca est umbrosa, ubi tu multas
 sacrificabas Nymphis perfectas hecatombas :
 hic vero Neritus est, mons vestitus silva.

Sic fata dea dissipavit nebulam ; apparuit autem terra :
 lætatusque-est deinde audens divinus Ulysses,
 gaudens sua terra ; osculatus-est autem almam tellurem ;
 statimque Nymphis supplicavit, manibus sublatis :
 Nymphæ Naiades, filie Jovis, nunquam ego
 visurum me vos putabam : nunc vero ob-vota blanda exau-
 dita] salve te : sed et dona dabimus, sicuti antea quidem,
 si sinat lubens Jovis filia prædatrix
 ipsumque me vivere, et mihi carum filiam auctet.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.
 Sed bona quidem in-recessu antri divini
 ponamus statim nunc, ubi quidem hæc tibi salva maneant :
 ipsi vero consultemus, quo-pacto omnia quam optime fiant.
 Sic locuta dea subiit specum obscurum,
 explorans latibula per specum : atque Ulysses
 propius omnia portabat, aurum et indomitum æs,
 vestimenta-que bene-elaborata, quæ ei Phæaces dederant.
 Et hæc quidem bene deposuit ; lapidem vero imposuit for-
 tibus] Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis.

Τὼ δὲ καθεζομένην ἱερῆς παρὰ πυθμὲν ἑλπίης,
 φραζέσθην μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὄλεθρον.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 375 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 φράζεο, ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδῆσι χεῖρας ἐφήσεις,
 οἳ δὴ τοι τρίετες μέγαρον κάτα κοιρανέουσιν,
 μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον καὶ ἔδνα διδόντες·
 ἢ δὲ σὸν αἰεὶ νόστον ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν,
 380 πάντας μὲν β' ἔλπει καὶ ὑπὸ σῆχεται ἀνδρὶ ἐκαστῷ,
 ἀγγελίας προΐεσα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολυμήτις Ὀδυσ-
 σῆς πόποι, ἣ μάλα δὴ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαι
 φοβέσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμελλον,
 385 εἰ μὴ μοι σὺ ἕκαστα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἀλλ' ἄγε, μῆτιν ὑφνον, ὅπως ἀποτίσσομαι αὐτοῖς·
 παρ' δέ μοι αὕτη στῆθι, μένος πολυθαρσές ἐνεῖσα,
 οἷον ὅτε Τροίης λυόμεν λιπαρὰ κρήδεμνα.
 Αἰ κέ μοι ὥς μεμαυῖα παρασταῖς, Γλαυκῶπι·
 390 καὶ κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεςσι μαχοίμην,
 σὺν σοὶ, πότνα θεὰ, ὅτε μοι πρόφρασσ' ἐπαρήγοις.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 καὶ λίην τοι ἔγωγε παρέσσομαι, οὐδέ με λήσεις,
 ὅππότε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα· καὶ τιν' οἶω
 395 αἵματί τ' ἐργεφάλῳ τε παλαξέμεν ἄσπετον οὔδας
 ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίοντον κατέδουσιν.
 Ἀλλ' ἄγε σ' ἀγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσιν·
 κάρψω μὲν χροῖα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι,
 ξανθὰς τ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, ἀμφὶ δὲ λαῖφος
 400 ἔσσω, ὃ κε συγγέσθιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα·
 κλυζώσω δέ τοι ὅσπε, πάρος περικαλλεῖ· ἔόντε·
 ὥς ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης
 σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ παιδί, τὸν ἐν μεγάροισιν ἔλειπες.
 Αὐτὸς δὲ πρῶτιστα σὺβώτῃν εἰσαφικέσθαι,
 405 ὅς τοι ὤν ἐπίουρος, δμῶς δέ τοι ἥπια οἶδεν,
 παῖδά τε σὸν φιλέει καὶ ἐχέφρονα Πηνελόπειαν.
 Δῆεις τόνγε σύεσσι παρήμενον· αἱ δὲ νέμονται
 παρ' Κόρακος πέτρῃ ἐπὶ τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ,
 ἔσθουσαι βάλλανον μενοεικέα καὶ μέλαν ὕδωρ
 410 πίνουσαι, τάθ' ὕεσσι τρέφει θεθαλυῖαν ἀλοίφην.
 Ἐνθα μένειν καὶ πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι,
 ὅρ' ἂν ἐγὼν ἔλθω Σπάρτην ἐς καλλιγύναικα,
 Τηλέμαχον καλέουσα, τὸν φίλον υἱὸν, Ὀδυσσεῦ·
 ὅς τοι ἐς εὐρύχορον Λακεδαίμονα παρ' Μενέλαον
 415 ὄψετο πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος, ἣν που ἔτ' εἴης.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολυμήτις Ὀδυσ-
 σῆς τίπτε τ' ἄρ' οὐ οἱ ἔειπες, ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα; [σεύς·
 ἦ ἴνα που καὶ κεῖνος ἀλώμενος ἄλγεα πάσῃ
 πόντον ἐπ' ἀτρίγγοτον· βίοντον δέ οἱ ἄλλοι ἔδουσιν;
 420 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 μὴ δὴ τοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω.
 Αὐτὴ μιν πόμπευον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο
 κείσ' ἐλθὼν· ἄταρ οὐτὶν' ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἔκκλητος
 ἦσται ἐν Ἀτρεΐδαι δόμοις, παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται.
 425 Ἦ μὲν μιν λογόωσι νέοι σὺν νηὶ μελαίνῃ,

Hii autem sedentes sacrae ad radicem olivæ,
 moliebantur procis insolentibus exitium.

Inter eos vero sermonem orsa est dea cæsiis-oculis Minerva :

Generose Laertiade, sollertissime Ulysse,
 considera, quomodo procis impudentibus manus inferas,
 qui jam tibi triennio per domum dominantur,
 ambientes divinam uxorem, et sponsalia dantes :
 illa vero tuum semper redditum cum-fletu-desiderans in animo,
 omnes quidem sperare-facit et pollicetur viro cuique,
 nuntios mittens ; mens autem ei alia versat.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 dii boni ! profecto plane Agamemnonis Atridæ
 periturus malo fato in ædibus eram,
 nisi mihi tu singula, dea, accurate dixisses.

Verum age, consilium texe, quo-pacto ulciscar ipsos ;
 et mihi ipsa asta, animum valde-audacem immittens,
 qualem *immisisti mihi* quando Trojæ solvebamur splendi-
 das pinnas.] Si mihi sic studiosa astare-velis, Minerva,
 etiam cum-trecentis ego viris pugnaverim,
 ope tua, veneranda dea, quando me prompto-animo adjuves.

Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva :

et omnino tibi ego adero, nec me latebis,

quandocunque demum hæc obeamus ; atque aliquem puto
 sanguineque cerebroque fedaturum immensum solum
 virorum procorum, qui tibi victum absumunt.

Sed age, te incognitum reddam omnibus mortalibus :
 arefaciam quidem cutem pulcram in flexilibus membris ;
 flavosque ex capite delebo crines ; circumque pallium
 induam, quod avertetur conspicatus homo habentem :
 deformabo etiam tibi oculos, antea præpulcri qui-fuere :
 ut turpis omnibus procis appareas,
 tuæque uxori, et filio, quem in ædibus reliquisti.

Ipse vero omnium-primum subulcum adi,
 qui tibi suum custos est, attamen in-te benevolo animo-est,
 filiumque tuum diligit et prudentem Penelopen.

Invenies-hunc suibus assidentem ; hæc vero pascuntur

apud Coracis petram, et ad fontem Arethusam,

comedentes glandem suavem, et nigram aquam

bibentes, quæ suibus alunt florentem pinguedinem.

Illic mane, et omnia assidens interroga,

dum ego ivero ad Spartam pulcris-mulieribus-abundantem,
 Telemachum accersitura, tuum dilectum filium, Ulysse :
 qui tibi in spatiosam Lacedæmonem ad Menelaum
 abiit, sciscitaturus de-tua fama, sicubi adhuc esses.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :

et cur non ei dixisti, in mente omnia sciens ?

an ut alicubi et ille errans dolores patiatur

pontum super infructuosum ? victum autem ei alii edunt.

Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva :

ne jam tibi ille valde in-animo sit :

ipsa eum deducebam, ut famam bonam adipisceretur,

illuc profectus : at nullam habet molestiam, sed quietus

sedet in Atridæ ædibus, et copiosa ei apposita-sunt.

Profecto ei insidiantur juvenes cum navi nigra,

ίμενοι κτείναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·
ἀλλὰ τάγ' οὐκ οἶω, πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξει.
[ἀνδρῶν μνηστήρων, οἳ τοι βίον καταδέουσιν.]

Ἦς ἄρα μιν φαμένη βράδω ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη·
430 κάρῃ μὲν οἱ χροὰ καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, ἀμφὶ δὲ δέρμα
πάντεσσιν μελέεσσι παλαιοῦ θῆκε γέροντος·
κνύζωσεν δὲ οἱ ὄσσε, πάρος περικαλλέ' ἔοντε·
ἀμφὶ δὲ μιν βράχος ἄλλο κακὸν βάλεν ἤδ' ἐ χιτῶνα,
435 ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ.
Ἄμφι δὲ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἔσσ' ἐλάφοιο,
ψιλόν· δῶκε δὲ οἱ σκῆπτρον καὶ αἰεκέα πῆρην,
πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἄορτηρ.
Τῷγ' ὥς βουλεύσαντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
440 ἐς Λακεδαίμονα διὰν ἔβη μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ὀδυσσεύς πρὸς Εὐμαῖον ὁμιλία.

Αὐτὰρ δ' ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν
χώρον ἀν' ὑλήεντα δι' ἄρχιας, ἧ οἱ Ἀθήνη
πέφραδε διὸν ὑπορβόν, δ' οἱ βιότοιο μάλιστα
κῆδετο οἰκῆων, οὐς κτήσατο διὸς Ὀδυσσεύς.
5 Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῃ εὖρ' ἔμενον, ἔνθα οἱ αὐλῇ
ὑψηλῇ δέδμητο, περισκέπτῃ ἐνὶ χώρῳ,
καλῇ τε μεγάλῃ τε, περιδρομος ἦν βα συδῶτης
αὐτὸς δαίμαθ' ὕεσσιν, ἀποιοχόμενοι ἀνακτος,
νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταο γέροντος,
10 ῥυτοῖσιν λάεσσι καὶ ἐθρίγκωσεν ἀγέρδω.
Σταυροῦς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερές ἐνθα καὶ ἔνθα,
παινοῦς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικέσασα·
ἔντοσθεν δ' αὐλῆς συζεύς δυοκαίδεκα ποίει
πλησίον ἀλλήλων, εὐνὰς συσίν· ἐν δὲ ἐκάστω
15 πεντήκοντα σύες χαμαιεινῆδες ἐρχατόωντο,
θῆλειαι τοκάδες· τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἱαυον,
πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες
ἀντίθεοι μνηστῆρες· ἐπεὶ προΐαλλε συδῶτης
αἰεὶ ζατρεζέων σιάλων τὸν ἄριστον ἀπάντων·
20 οἱ δὲ τριηκόσιοί τε καὶ ἐξήκοντα πέλοντο.
Πὰρ δὲ κύνες, θήρεσσιν εἰοικότες, αἰὲν ἱαυον
τέσσαρες, οὐς ἔθρεψε συδῶτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Αὐτὸς δ' ἄμφι πόδεσσιν εἰς ἀράρισκε πέδιλα,
τάμνων δέρμα βόειον, ἑυχροές· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
25 ὄχοντ' ἄλλυδις ἄλλος, ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσιν
οἱ τρεῖς τὸν δὲ τέταρτον ἀποπροῆκε πολινδε,
σὺν ἀγέμεν μνηστῆρσιν ὑπερριάλουσιν ἀνάγκῃ,
δφρ' ἱερεύσαντες κρείων χορεσαῖατο θυμόν.
Ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμωροι·
30 οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ἔετο κερδοσύνη, σκῆπτρον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Ἔνθα κεν ὦ παρ σταθμῷ, αἰεκέλιον πάθεν ἄλγος·

cupientes interficere, antequam in-patriam terram pervenerit:] sed hæc *futura* non puto; prius etiam aliquem terra habebit,] [virorum procorum, qui tibi victum devorant.]

Sic igitur ipsum locuta virga tetigit Minerva:
arefecit quidem ei cutem pulcram in flexilibus membris;
flavosque ex capite delevit crines, circum vero pellem
omnibus membris antiqui posuit senis:
deformavit autem ei oculos, antea præpulcri qui-fuere:
circum autem ipsum lacernam aliam malam jecit, et tunicam,
laceras, squalentes, malo fedatas fumo:
circumque ipsum magnam pellem velocis induit cervi,
depilem; deditque ei baculum et turpem peram,
crebris-locis lacernam: inerat vero tortum lorum-ad-portan-
dum.] Illi ita consilio-inito discessere: hæc quidem deinde
in Lacedæmonem divinam ivit ad-*accersendum* filium Ulyssis.

ODYSSEÆ XIV.

Ulyssis cum Eumæo conversatio.

At hic ex portu ingressus est asperam viam,
locum per silvovum, per juga, qua ei Minerva
designaverat divinum subulcum, qui ei victum maxime
curabat famulorum, quos comparaverat divinus Ulysses.
Hunc autem in vestibulo invenit sedentem, ubi ei caula
alta edificata erat, undique conspicuo in loco,
pulcræque, magnaue, vacuis spatiis circumdata; quam su-
bulcus] ipse adificaverat suibus, absente rege,
sine (*non jubentibus*) domina et Laerte sene,
advectatis lapidibus, et cinxerat sepe-spinea.
Palos autem extra adegerat prorsus hinc atque illinc,
densos et crebros, nigra-parte roboris circumfissa;
intra vero caulam sultia duodecim fecerat,
prope invicem, cubilia suibus, in singulis autem
quinquaginta sues humi-cubantes concludebantur;
feminae genitricæ; at mares foris dormiebant,
multo pauciores; hos enim minuebant comedentes
divini proci; quippe mittebat subulcus
semper saginatorum porcorum optimum omnium:
hi vero trecentique et sexaginta erant.
Juxta autem canes, feris similes, semper cubabant
quatuor, quos nutrit subulcus, princeps virorum.
Ipse autem circa pedes suos aptabat calceamenta,
incidens pellem bubulam, bene-coloratam: ceteri vero su-
bulci jam] abierant alio alius, cum congregatis suibus
tres; quartum autem dimiserat ad-urbem,
suam ut-ageret procis insolentibus, necessitate;
ut sacris-factis, carnibus satiarent sibi animum.
Extemplo vero Ulysses viderunt canes latratores:
hi quidem clamantes accurrerunt; at Ulysses
sedit astutia, baculumque ei excidit manu.
Tunc suum apud stabulum indignum sustinisset dolorem:

ἀλλὰ συβώτης ὥκα ποσὶ χραιπνοῖσι μετασπὼν
 ἔσσυτ' ἀνὰ πρόθυρον, σκύτος δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 36 Τοὺς μὲν ὁμοκλήσας σείεν κύνας ἀλλυδὺς ἄλλη
 πυκνήσιν λιθάδεσσιν· ὃ δὲ προσέειπεν ἄνακτα·
 ὦ γέρον, ἦ ὀλίγου σε κύνας διεδηλῆσαντο
 ἑκαπίνης· καὶ κέν μοι ἐλεγχείην κατέχευας.
 Καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἄλγέα τε στοναχάς τε·
 40 ἀντιθέου γὰρ ἄνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
 ἦμαι, ἄλλοισιν δὲ σῶας σιάλους ἀτιτάλλω
 ἔδμεναι· αὐτὰρ κείνος ἐλδόμενός που ἔδωδ' ἡς
 πλάζετ' ἐπ' ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δ' ἡμόν τε πόλιν τε,
 εἰ που ἔτι ζῶει καὶ ὄρῃ φάος ἡελίοιο.
 45 Ἄλλ' ἔπειο, κλισίηνδ' ἴομεν, γέρον, ὄφρα καὶ αὐτὸς
 σῖτο καὶ οἶνοιο κορυσσάμενος κατὰ θυμόν
 εἴπῃς, ὁππόθεν ἔσοι καὶ ὁππόσα κήδε' ἀνέτλῃς.
 Ὡς εἰπὼν κλισίηνδ' ἡγήσατο δῖος ὑφορβός·
 εἶπεν δ' εἰσαγαγὼν, βῶπας δ' ὑπέχευε δασείας·
 50 ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγῆς,
 αὐτοῦ ἐνεύναιον, μέγα καὶ δασύ. Χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
 ὅττι μιν ὥς ὑπέδεκτο· ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ζεὺς τοι δοίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἅλλοι
 ὅττι μάλιστα· ἐθέλεις, ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο.
 55 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβῶτα·
 ξεῖν', οὐ μοι θέμις ἔσθ', οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι,
 ξεῖνον ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες
 ξεῖνοί τε πτωχοὶ τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε
 γίγνεται ἡμετέρῃ· ἡ γὰρ δμῶων δίκη ἐστίν,
 60 αἰεὶ δευδιότων, ὅτ' ἐπικρατέουσιν ἄνακτες·
 οἱ νέοι· ἦ γὰρ τοῦγε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδωσαν,
 ὅς κεν ἔμ' ἐνδοκέως ἐφίλει καὶ κτήσιν ὅπασσεν,
 οἷά τε ᾧ οἰκῇ ἄναξ εὐθυμος ἔδωκεν,
 οἰκόν τε κληρὸν τε πολυμνήστην τε γυναῖκα,
 65 ὃς οἱ πολλὰ κάμησι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέζη,
 ὥς καὶ ἐμοὶ τὸδε ἔργον ἀέζεται, ᾧ ἐπιμίμνω·
 τῷ κέ με πολλὰ ὤνησεν ἄναξ, εἰ αὐτότ' ἐγήρα·
 ἀλλ' ὀλεθ' — ὥς ὠφέλλ'· Ἑλένης ἀπὸ φύλον ὀλέσθαι
 πρόχυν, ἐπεὶ πολλὸν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
 70 Καὶ γὰρ ἔκεινος ἔβη Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς
 Ἰῖον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
 Ὡς εἰπὼν ζωστήρι τοῦος συνέεργε χιτῶνα·
 βῆ δ' ἵμεν ἐς συφεούς, ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων·
 ἔνθεν ἑλὼν δὴ ἔνεικε καὶ ἀμφοτέρους ἱέρειυσεν.
 75 εὔσε τε μιστυλλέν τε καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν.
 Ὅπῃσας δ' ἄρα πάντα φέρων παρέθιχ' Ὀδυσῆϊ
 θερμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσιν· ὃ δ' ἄλφιστα λευκὰ πάλυνεν·
 ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνη μελιηδόα οἶνον,
 αὐτὸς δ' ἀντίον ἔζεν, ἐφορῶντων δὲ προσκῦδα·
 80 Ἔεθι νῦν, ὦ ξεῖνε, τά τε δμῶεσσι πάρεστιν,
 χοῖρε· ἀτὰρ σιάλους γε σῶας μνηστῆρες ἔδουσιν,
 οὐκ ὅπδια φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἐλεητύν.
 Οὐ μὲν σγέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
 ἀλλὰ οἰκτρὴν τίουσιν καὶ αἰσιμα ἔργ' ἀνθρώπων.
 85 Καὶ μὲν δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι, οἳ ἐπὶ γαίης
 ἄλλοτρίης βῶσιν, καὶ σφι Ζεὺς ληΐδα δούη

sed subulcus ocyus pedibus velocibus subsecutus
 ruit per vestibulum, corium vero ei excidit manu.
 Hos quidem increpans pepulit alios alio, canes,
 crebris lapidibus; ipse vero affatus est dominum:

O senex, profecto pæne te canes disperdiderunt
 repente; et mihi opprobrium offudisses.
 Et vero mihi alios dii dedere doloresque gemitusque:
 deo-parem enim ob-herum lugens et dolens
 sedeo; aliis autem sues pingues nutrio
 ad-comedendum: at ille egens alicubi cibi
 vagatur apud alienæ-linguæ virorum populumque urbemque,
 sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.
 Verum sequere, ad-casam eam, senex, ut et ipse
 cibito et vino saturatus in animo,
 dicas, unde sis et quantas ærumnas toleraveris.

Sic locutus ad-casam præivit divinus subulcus;
 et sedere fecit illum introductum; virgulta vero subiecit den-
 sa;] instravitque pellem villosæ agrestis capræ,
 in- eo ut-cubare-posset, magnum et densum. Gaudebat au-
 tem Ulysses,] quod ipsum sic exciperet; verbumque dixit et
 elocutus est:] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
 quodcunque maxime cupis, quia me lubens exceperis.

Hunc autem repondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 hospes, non mihi fas est, nec si pejor te venerit,
 hospitem indigne-tractare; a Jove enim sunt omnes
 hospitesque, mendicique; munus vero exiguumque carum-
 que] sit nostrum: hic enim servorum mos est,
 semper timentium, quando dominantur heri
 juvenes: certe enim illius-quidem dii reditum impediunt,
 qui me studiose dilexisset, et possessionem dedisset,
 qualia quidem suo famulo dominus benignus dederit,
 domumque, et peculium, et multum-ambitam uxorem;
 qui ei multum laboraverit, cuique deus laborem incremento-
 juverit;] ut et mihi hic labor incrementum-habet, in-quo
 versor:] ideo me multum jувisset dominus, si hic senesceret:
 sed periit: utinam Helenæ genus disperisset
 funditus; quoniam multorum virorum genua solvit.

Etenim ille ivit Agamemnonis propter honorem
 in Ilium bonis-equis-facundum, ut cum-Trojanis pugnaret.

Sic locutus, cingulo celeriter constringebat tunicam:
 profectusque est-ire ad suilia, ubi greges conclusi-erant porco-
 rum:] illinc sumtos duos attulit, et ambos mactavit;
 ustulavitque conciditque, et verubus transfixit.

Assata autem omnia ferens apposuit Ulyssi,
 calida ipsis in-verubus: atque farinam albam inspersit;
 in poculo autem miscebat dulce vinum:

ipse vero ex-adverso sedit, adhortansque allocutus-est:

Comede nunc, o hospes, quæ servis adsunt
 porculorum-carnes: at pingues sane sues proci comedunt,
 non ultionis-divinæ memores in mentibus, nec misericordiam.
 Non quidem improba opera dii beatī amant,
 sed justitiam honorant, et æqua opera hominum.
 Etiam infesti quidem et insolentes, qui terram
 alienam invaserint, et ipsis Jupiter prædā dederit,

πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι·
 καὶ μὲν τοῖς ὀπίδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει.
 Ὅϊδε δὲ καὶ τι ἴσασι, θεοῦ δέ τιν' ἐκλυον αὐδὴν,
 90 κείνον λυγρὸν δλεθρον, ὅτ' οὐκ ἐθέλουσι δικαίως
 μνᾶσθαι οὐδὲ νέεσθαι ἐπὶ σφέτερ'· ἀλλὰ ἐκηλοι
 κτήματα δαρδᾶπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἐπὶ φειδῶ.
 Ὅσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διὸς εἰσιν,
 οὐποθ' ἐν ἱερέουσ' ἱερήϊον, οὐδὲ δὴ οἶω·
 95 οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες.
 Ἥ γὰρ οἱ ζοιή γ' ἦν ἄσπετος· οὐτινι τόσση
 ἀνδρῶν ἥρώων, οὗτ' ἡπείροιο μελαίνης
 οὗτ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτε ξυνεείκοσι φωτῶν
 ἔστ' ἄφρονος τοσσούτου· ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω.
 100 Δώδεκ' ἐν ἡπείρῳ ἀγέλαι· τόσα πῶσα οἶων,
 τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατὲ' αἰγῶν
 βόσχοισι ζεῖνοί τε καὶ αὐτοῦ βιώτορες ἄνδρες.
 Ἔνθα δέ τ' αἰπόλια πλατὲ' αἰγῶν ἐνδεκα πάντα
 ἐσχατῇ βόσχοντ'· ἐπὶ δ' ἄνδρες ἐσθλοὶ ὄρονται.
 105 Ἦν αἰεὶ σπιν ἕκαστος ἐπ' ἡματι μῆλον ἀγινεῖ,
 ζατρεβῶν αἰγῶν, ὅστις φαίνεται ἄριστος.
 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺς τάδε φυλάσσω τε ρύομαί τε
 καὶ σπι συῶν τὸν ἄριστον εὐ κρίνας ἀποπέμπω.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐνδυκῆως χρέα τ' ἥσθιε πίνε τε οἶνον
 110 ἀρπαλέως, ἀκῆων· κακὰ δὲ μνηστῆρας φύτευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δέῃπνεσε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῆ,
 καὶ οἱ πλησάμενος δῶκε σκύζον, ᾧπερ ἔπινεν,
 οἶνου ἐνίπλειον· ὁ δ' ἐδέξατο, γαίρε δὲ θυμῷ
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 115 ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν,
 ὧδε μάλ' ἀφνειὸς καὶ καρτερός, ὥς ἀγορεύεις,
 εἴης δ' αὐτὸν φρίσσαι Ἀγαμέμνονος ἔνεκα τιμῆς;
 εἰπέ μοι, αἱ κέ ποθι γνῶμι τοιοῦτον ἔοντα.
 Ζεὺς γάρ που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 120 εἰ κέ μιν ἀγγελίαιμι ἰδύν· ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην.
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα συβώτης, δρχαμος ἀνδρῶν·
 ὦ γέρον, οὐτίς κείνον ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
 ἀγγέλλων πείσειε γυναῖκά τε καὶ φίλον υἱόν·
 ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται
 125 ψεύδοντ', οὐδ' ἐθέλουσιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
 Ὅς δέ κ' ἀλγτεύων Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται,
 ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμὴν ἀπατῆλῖα βάζει·
 ἡ δ' εὖ δεξαμένη φιλέει καὶ ἕκαστα μεταλλᾷ·
 καὶ οἱ ὀδυρομένη βλεφάρων ἀπο δάκρυα πίπτει,
 130 ᾗ ἡμέρις ἐστὶ γυναῖκός, ἐπὴν πόσις ἄλλοθ' ὀλῆται.
 Αἰψά κε καὶ σὺ, γεραιέ, ἔπος παρατεκτῆναιο.
 [εἴ τις τοι γλαῖνάν τε γιτόνῃα τε εἴματα δοίη.]
 Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ
 ῥινὸν ἀπ' ὀστέσφιν ἐρύσαι· ψυχὴ δὲ λελοίπεν·
 135 ᾗ τόν γ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ὅστέα δ' αὐτοῦ
 κείται ἐπ' ἡπείρου, ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ.
 Ὡς ὁ μὲν ἐνθ' ἀπόλωλε· φίλοισι δὲ κῆδε' ὀπίσσω
 πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τετεύχαται· οὐ γάρ ἔτ' ἄλλον
 ἤπιον ὧδε ἀνακτα κυχίσσεται, ὅππότε' ἐπέλθω·
 140 οὐδ' εἰ κεν πατὴρ καὶ μητέρος αὐτίς ἴκωμαι

impletisque navibus abierint domum redituri :
 etiam his ultionis-divinæ vehemens metus animis incidit.
 Isti vero etiam aliquid sciunt, deique aliquam audire vo-
 cem.] illius tristem mortem, quandoquidem nolunt rite
 ambire, nec redire ad sua : sed tranquilli
 bona absumunt immodice, neque iis inest parsimonia.
 Quotquot enim noctesque et dies a Jove oriuntur,
 nunquam unam mactant victimam, neque duas solas;
 vinum vero consumunt immoderate exhaurientes.
 Certe ei victus erat copiosus; nemini tantus
 virorum heroum, nec continentis nigræ,
 neque ipsius Ithacæ, nec simul-viginti virorum
 sunt divitiæ tantæ: ego vero tibi recensebo.
 Duodecim in continente armenta sunt; tot greges ovium,
 tot suum pascua, tot stabula lata caprarum
 pascunt mercenariique et ipsius pastores viri.
 Hic autem stabula lata caprarum undecim omnia in
 extremitate-agri pascuntur; ac viri probi immittuntur custo-
 des.] Quorum semper ipsis unusquisque in die pecudem fert,
 saginatorum caprorum, quicumque appareat optimus.
 At ego sues hasce custodioque, tueorque,
 et ipsis porcorum optimum quemque selectum mitto.
 Sic dixit: ille autem intente carnes edebat, bibebatque vi-
 num] avide, tacitus; mala autem procis meditabatur.
 Ac postquam crenarat et refecerat animum cibo,
 etiam ei impletum dedit *Eumæus* poculum, quo bibebat,
 vino plenum : is vero acceperat, gaudebatque animo,
 et ipsum compellens verbis alatis allocutus est :
 O amice, quisnam te emit possessionibus suis,
 ita valde dives et fortis, ut prædicas?
 dicis autem ipsum periisse Agamemnonis propter honorem.
 Dic mihi, si forte norim *eum*, qui-talis fuerit.
 Jupiter enim hoc scit, et immortales dii alii,
 si de-eo nuntiare-possim viso; per multa vero *loca* erravi.
 Huic autem respondit deinde subulcus, princeps virorum :
 o senex, nullus illum vir vagatus adveniens
 nuntians persuaserit uxori que et dilecto filio :
 sed temere curationis indigentes viri errone-
 mentiuntur, nec volunt vera loqui.
 Quicumque vero errans Ithacæ in populum venerit,
 profectus ad dominam meam, fallacia loquitur :
 hæc vero benigne exceptum diligit, et singula inquit :
 et ei lugenti de palpebris lacrimæ cadunt;
 qua fas est mulieri, quando maritus alibi perierit.
 Statim etiam tu, senex, fabulam fabricaveris.
 [si quis tibi lenamque tunicamque vestimenta daret.]
 Illius autem jam debent canes velocesque alites
 cutem ab ossibus detraxisse; anima vero *eum* reliquit :
 vel illum in ponto comederunt pisces, ossa autem ipsius
 jacent in litore, arena involuta multa.
 Sic ille quidem illic perit; amicis vero dolores postea
 omnibus, mihi autem maxime, effecti-sunt : non enim am-
 plius alium] mitem adeo dominum inveniam, quocumque
 profectus-fuero :] neque si patris et matris iterum ivero

οἶκον, ὅθι πρῶτον γενόμην, καί μ' ἔτρεπον αὐτοί.
 Οὐδέ νυ τῶν ἐτι τόσσον ὀδύρομαι, ἰεμένος περ
 ὀρθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, ἔων ἐν πατρίδι γαίῃ·
 ἀλλά μ' Ὀδυσσεύς πόθος αἰνυται οἰχομένοιο.
 110 Τὸν μὲν ἐγὼν, ὡς εἴπειν, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν
 αἰδέομαι· πέρι γάρ μ' ἐφίλει καὶ κήδετο θυμῷ·
 ἀλλὰ μιν ἡθείον καλέω, καὶ νόσφιν ἔόντα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλ', ἐπειδὴ πάμπαν ἀνάβηαι, οὐδ' ἐτι φῆσθα
 115 κείνον ἐλεύσεσθαι, θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος·
 ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὐτὸς μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὄρκῳ,
 ὡς νεΐται Ὀδυσσεύς· εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω
 αὐτίκ'· ἐπεὶ κεν κείνος ἰὼν τὰ δ' δώμαθ' ἵκηται·
 [ἔσσαι με χλαϊνάν τε, χιτῶνά τε, εἴματα καλὰ·]
 120 πρὶν δέ κε καὶ μάλα περ κεκλημένος οὔτι δεχοίμην.
 Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν
 γίγνεται, δς πενήνῃ εἰκῶν ἀπατήλια βάζει.
 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίη τε τράπεζα
 ἱστίη τ' Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω·
 125 ἦ μὲν τοι τάδε πάντα τελεῖται, ὡς ἀγορεύω.
 Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
 τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένου,
 οἰκάδε νοστήσει καὶ τίσεται, ὅστις κείνῳ
 ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἀλοχὸν καὶ φαίδιμον υἱόν.
 130 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 ὦ γέρον, οὐτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω,
 οὐτ' Ὀδυσσεύς ἐτι οἶκον ἐλεύσεται· ἀλλὰ ἐκχλος
 πῖνε, καὶ ἄλλα παρὲς μεμνήμεθα, μῆδέ με τούτων
 μίμνησκ'· ἦ γὰρ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἔμοισιν
 135 ἄγνυται, ὅππότε τις μνήσῃ κεδνοῖο ἀνακτος.
 Ἄλλ' ἦτοι ὄρκον μὲν ἑάσομεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἔλθοι, ὅπως μιν ἐγὼγ' ἐθέλω καὶ Πηνελόπεια
 Λαέρτης θ' ὁ γέρον καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
 Νῦν αὖ παιδὸς ἄλαστον ὀδύρομαι, ὃν τέκ' Ὀδυσσεύς,
 140 Τηλεμάχου· τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοὶ, ἔρπει Ἴσον,
 καὶ μιν ἐξην ἔσσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὔτι χέρηα
 πατὴρς ἐοῖο φίλοι, δέμας καὶ εἶδος ἀγῆτόν·
 τοῦ δέ τις θανάτων βλάβη φρένας ἐνδόν ἔισας
 ἤε τις ἀνθρώπων· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατὴρς ἀκούην
 145 ἐς Πύλον ἡγαθέην· τὸν δὲ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
 οἰκάδ' ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ φύλον δληται
 νώνυμον ἐξ Ἰθάκης Ἀρκεσίου ἀντιθέοιο.
 Ἄλλ' ἦτοι κείνον μὲν ἑάσομεν, ἦ κεν ἀλγὴν
 ἦ κε φύγοι καὶ κέν οἱ ὑπέρχοι χεῖρα Κρονίων.
 150 Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ, γεραίη, τὰ σ' αὐτοῦ κήδε' ἔνισπε
 καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρρ' εὖ εἰδῶ.
 Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν· πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆρες;
 ὅποιός δ' ἐπὶ νῆος ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
 ἡγάγον εἰς Ἰθάκην; τίνας ἔμμεναι εὐχέσονται;
 155 οὐ μὲν γάρ τί σε πέζον οἶομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σεύς· γὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Εἴη μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ χρόνον ἡμὲν ἐδώδῃ
 ἡδὲ μέθυ γλυκερόν, κλισίης ἐντοσθεν ἐοῦσιν,

domum, ubi primum natus sum, et qui me educarunt ipsi.
 Neque omnino hos adhuc tantum lugeo, cupiens licet
 oculis ut videam eos, degens in patria terra;
 sed me Ulyssis desiderium capit absentis.

Hunc quidem ego, o hospes, etiam non praesentem nomine
 vocare] vereor; valde enim me diligebat et curabat in-animo :
 sed ipsum carum appello *velut alloquens*, etiam absentem.

Hunc autem rursus allocutus-est audens divinus Ulysses :
 o amice, quandoquidem prorsus negas, neque amplius credis
 illum venturum-esse, animus vero tibi semper incredulus :
 verum ego non temere loquar, sed cum jurejurando,
 quod redibit Ulysses; ac pretium-lati-nuntii mihi esto
 statim, postquam ille reversus ad-suas ades pervenerit ;
 [ut-induat mihi la-namque tunicamque, vestimenta pulcra :]
 ante autem, etiamsi valde indigens, nequaquam acciperem.
 Inimicus enim mihi is aequae atque-Orci portae
 est, qui egestati cedens fallacia loquitur.

Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa,
 focusque Ulyssis eximii, ad-quam veni :
 certe quidem haec omnia perficientur, sicut dico.

Hoc ipso anno veniet huc Ulysses ;
 hoc quidem exeunte mense, altero autem incunte,
 domum revertetur, et ulciscetur, quicumque illius
 hic probro afficit uxorem et splendidum filium.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumae subulce :
 o senex, neque ego pretium-lati-nuntii hoc persolvam,
 neque Ulysses amplius domum veniet : sed quietus
 bibe, et alia praeter haec memoremus, neu mihi haec
 in-mentem-revoca : certe enim animus in pectore meo
 dolet, quando aliquis meminerit honorandi domini.
 Verum enimvero jusjurandum quidem mittamus : sed Ulysses
 veniat, ut ipsum ego cupio, et Penelope,
 Laertesque senex, et Telemachus deo-similis.
 Nunc rursus nati causa usque lugeo, quem genuit Ulysses,
 Telemachi : quem postquam nutrierant dii, plantae similem,
 et ipsum putabam fore in viris laud peiorem
 patre suo caro, mente et specie admirabilem :
 ejus tamen aliquis immortalium laesit mentem intus aequam,
 vel aliquis hominum; is vero ivit, ad-quarendam patris fa-
 mam,] in Pylum divinam : ei autem proxi superbi
 domum redeunti insidias-struunt, ut genus dispereat
 sine-nomine ex Ithaca Arcesii deo-paris.

Verum enimvero illum quidem sinamus, sive opprimatur,
 sive effugiat, et eum protegat manu Saturnius.

Sed age mihi tu, senex, tuas ipsius aerumnas enarra,
 et mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
 quis et unde es virorum? ubi tibi urbs et parentes?
 quam autem in nave venisti? et quomodo te nautae
 duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitentur?
 nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses :
 enimvero ego tibi haec valde accurate enarrabo.
 Si sit nunc quidem nobis in tempus et cibus
 et vinum dulce, casam intra manentibus,

- 195 δαίνυσθαι ἀέλοντ', ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἔποιεν,
 βῆτιδ' κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα
 οὔτι διαπρήξαιμι, λέγων ἐμὰ κῆδεα θυμοῦ,
 ὅσσα γε δὴ ζυμπάντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
- Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὖχομαι εὐρεῖαν
 200 ἀνέρος ἀφνειοῖο παῖς· πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι
 υἱέες ἐν μεγάρῳ ἤμην τράφεν ἡδ' ἐγένοντο,
 γνήσιοι ἐξ ἀλόγου· ἐμὲ δ' ὠνήτη τέκε μήτηρ
 παλλακίς, ἀλλὰ με ἴσον ἰθαγενέσσειν ἐτίμα
 Καστώρ Ὑλακίδης, τοῦ ἐγὼ γένος εὖχομαι εἶναι·
- 215 ὅς τ' ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὥς τίετο δῆμῳ
 δλῶν τε πλοῦτον τε καὶ υἰάσι κυδαλίμοισιν.
 Ἄλλ' ἦτοι τὸν Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι
 εἰς Αἶδοιο δόμους· τοὶ δὲ ζῶνι ἐδάσαντο
 παῖδες ὑπέρθυμοι καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο·
- 220 αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν καὶ οἰκί' ἐνεῖμαν·
 ἡγαγόμεν δὲ γυναῖκα πολυχλήρων ἀνθρώπων
 εἵνεκ' ἐμῆς ἀρετῆς· ἐπεὶ οὐκ ἀπορώλιος ἦα
 οὐδὲ φυγοπτόλεμος· νῦν δ' ἡδὴ πάντα λελόιπεν·
 ἀλλ' ἐμπης καλάμην γέ σ' οἶομαι εἰς ῥόωντα
- 225 γιγνώσκειν· ἦ γάρ με δῦτή ἐχει ἥλιθα πολλή.
 Ἡ μὲν δὴ θάρσος μοι Ἀρης τ' ἔδωκεν καὶ Ἀθήνη
 καὶ βῆξινορήνη· ὅπότ' ἐκρίνοιμι λόχονδε
 ἄνδρας ἀριστῆας, κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων,
 οὔποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγῆνωρ,
- 230 ἀλλὰ πολὺ πρῶτιστος ἐπάλαμνος ἐγγίει ἔλεσθον
 ἀνδρῶν δυσμενέων ὅ τε μοι εἴξει πόδεσσιν.
 Τοῖος ἔ' ἐν πολέμῳ ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκειν
 οὐδ' οἰκωφελίη, ἥ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα·
 ἀλλὰ μοι αἰεὶ νῆες ἐπήρετμοι φίλοι ἦσαν
- 235 καὶ πόλεμοι καὶ ἀκόντες εὐξέστοι καὶ οἵστοι,
 λυγρὰ, τά τ' ἄλλοισιν γε καταριγλὰ πέλονται·
 αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε, τὰ που θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν·
 ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.
 Πρὶν μὲν γὰρ Τροίης ἐπιβήμεναι υἱὰς Ἀχαιῶν,
- 240 εἰνάκις ἀνδράσιν ἤρξα καὶ ὠκυπόροισι νέεσσιν
 ἄνδρας ἐς ἄλλοδαπούς· καὶ μοι μάλα τύγχανε πάντα.
 Τῶν ξηαιρέμην μενοεικέα, πολλὰ δ' ὀπίσσω
 λάγχανον· αἶψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο, καὶ βᾶ ἔπειτα
 δεινὸς τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην.
- 245 Ἄλλ' ὅτε δὴ τήνγε στυγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
 ἐφράσαθ', ἡ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν,
 δὴ τότε ἔμ' ἠνωγον καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα
 νήεσσ' ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον· οὐδέ τι μῆχος
 ἦεν ἀνήνασθαι, χαλεπὴ δ' ἔμε δῆμου φῆμις.
- 250 Ἐνθα μὲν εἰνάετες περιμύζομεν υἱὲς Ἀχαιῶν,
 τῷ δεκάτῳ δὲ πολὺν Πριάμου πέρσαντες ἔζημεν
 οἰκαδὲ σὺν νήεσσι θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μῆδετο μητίετα Ζεὺς·
 μῆνα γὰρ οἷον ἔμεινα τεταρπόμενος τεκέεσσιν
- 255 κουριδίη τ' ἀλόγῳ καὶ κτήμασιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Αἴγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτιλῆσθαι,
 νῆας ἐὺ στείλαντα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
 ἐννέα νῆας στείλα, θοῶς δ' ἐξαγείρατο λαός.

ad-epulandum quietis, alii autem opus obeant :
 facile inde et in annum integrum
 nequiquam perficerem, narrans meos dolores animi,
 quantos vere cunctos deorum voluntate pertuli.

Ex Creta quidem genere gloriior *me esse* lata,
 viri divitis filium : multi vero et alii
 filii in domo *nostra* et educati sunt, et nati,
 legitimi ex uxore : me autem emta peperit mater,
 pellex ; sed me æque-ac legitimos honorabat
 Castor Hylacides, cujus ego genus gloriior *me esse* :
 qui quondam inter Cretenses, dei instar, honorabatur
 [pulo.] opibusque, divitiisque, et filiis gloriosis.
 Verum tamen illum fata iverunt mortis ferentia
 in Orci domos : illi vero victum (*opes*) dividerunt,
 filii magnanimi, et de eo sortes jecerunt :
 ac mihi valde pauca dederunt, et ardes tribuerunt.
 Duxi autem uxorem locupletissimorum hominum
 mea gratia virtutis : quia non despicibilis eram
 nec fugax-in-bello : nunc autem jam omnia defecere :
 sed tamen stipulam saltem te arbitror intuentem
 cognoscere : profecto enim me calamitas tenet cumulate multa
 Sane quidem audaciam mihi Marsque dederunt et Minerva
 et vires-bellicas : quum legebam ad-insidias
 viros optimos, mala hostibus serens,
 nunquam mihi mortem ante-oculos-ponebat animus *genero-*
sus, sed multo primus insiliens hasta occidebam
 virorum infestorum quicumque mihi cederet pedibus.
 Talis eram in bello : opus vero mihi haud gratum erat,
 nec *grata* rei-familias-cura, quæ nutrit claros filios :
 sed mihi semper naves remigio-instructæ gratæ erant,
 et bella, et tela bene-polita, et sagittæ,
 tristia, quæ aliis quidem horrenda sunt.

At mihi ea grata erant, quæ fere deus in animo posuit :
 alius etenim aliis vir delectatur operibus.
 Antequam enim in-Trojam profecti-sint filii Achivorum,
 novies viris imperavi, et velocibus navibus,
 viros adversus externos ; et mihi abunde contigerant omnia.
 Ex-quibus eligebam quæ-placebant ; multa autem post
 sortito-obtinebam : statim vero domus augebatur, et deinceps
 gravisque reverendusque inter Cretenses factus-sum.
 Sed quum jam hoc odiosum iter late-sonans Jupiter
 decrevit, quod multorum virorum subtus genua solvit :
 tunc vero me jusserunt et inclytum Idomeneum
 navibus duces-esse in Ilium ; neque ulla ratio
 erat denegandi, gravis vero obtinebat vulgi vox.

Ibi quidem per-novem-annos belligerabamur filii Achivorum,
 decimo autem urbem Priami populati, ivimus
 domum-versus cum navibus ; deus vero dissipavit Achivos.
 Ac mihi misero mala struebat providus Jupiter :
 mensem enim solum mansi oblectans-me filiis,
 ingenuaque uxore, et facultatibus : ac postea
 in-Ægyptum me animus impulit navigare,
 navibus bene adornatis, cum eximiis sociis ;
 novem naves adornavi ; cito autem coactæ-sunt copię.

Ἐξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἔμοι ἐρίηρες ἑταῖροι
 250 δαίνυντ'· αὐτὰρ ἐγὼν ἱερήϊα πολλὰ παρείχον
 θεοῖσιν τε βρέξιν αὐτοῖσι τε δαῖτα πένεσθαι.
 Ἐβδομάτῃ δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης
 ἐπλέομεν Βορρὴ ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 256 ρηϊδίῳ, ὥς τε κατὰ ῥόον· οὐδέ τις οὖν μοι
 νηῶν πημάνθη, ἀλλ' ἀσκηθέες καὶ ἄνουςοι
 ἤμεθα· τὰς δ' ἀνεμός τε κυβερνῆται τ' Ἴθουν.
 Περμπταῖοι δ' Αἰγυπτον ἐῦβρείτην ἰχόμεσθα·
 στήσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
 Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους
 260 αὐτοῦ παρ νήεσσι μένειν καὶ νῆας ἔρυσθαι·
 ὁπτήρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὥτρυνα νέεσθαι.
 Οἱ δ' ὕβρει εἴξαντες, ἐπισπόμενοι μένει σφῶ
 αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγρούς
 πόροον, ἐκ δὲ γυναικῶν σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 265 αὐτοὺς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' αὐτή.
 Οἱ δὲ βοῆς ἀτόντες ἄμ' ἦοι φαινομένηφιν
 ἦλθον· πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων
 χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 φῦζαν ἔμοις ἐτάροις κακὴν βάλειν, οὐδέ τις ἔτλη
 270 μείναι ἐναντίῳ· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσθη.
 Ἐνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον δῆε χαλκῷ,
 τοὺς δ' ἀναγόν ζωοὺς σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμοι Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ποίησ' — ὥς ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπείν
 275 αὐτοῦ ἐν Αἰγύπτῳ· ἔτι γὰρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο —
 αὐτίχ' ἀπὸ κρατὸς κυνέην εὐτυκτον ἔθηκα
 καὶ σάκος ὥμοισιν· ὀδρὸν δ' ἐκβαλον ἔκτοσε χειρός·
 αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἤλυθον ἵππων,
 καὶ σῦσα γούναθ' ἑλών· ὃ δ' ἐρύσατο καὶ μ' ἐλέησεν·
 280 ἐς δίφρον δέ μ' ἔσας ἄγειν ὀκλαδὲ δακρυχέοντα.
 Ἦ μὲν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μελίησιν,
 ἰέμενοι κτείνειν — δὴ γὰρ κεχολώατο λήην —
 ἀλλ' ἀπὸ κείνος ἔρυκε, Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν
 ξεινίου, ὅτε μάλιστα νειμεσῶται κακὰ ἔργα.
 285 Ἐνθα μὲν ἐπτάετες μένον αὐτόθι, πολλὰ δ' ἄγειρα
 χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους ἀνδράς· δίδοσαν γὰρ ἅπαντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ὀγδοὸν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
 δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδὼς
 τρώκτης, ὃς δὴ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισιν ἐώργει·
 290 ὃς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ἦσι φρεσίν, ὄφρ' ἰχόμεσθα
 Φοινίκην, θθι τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο.
 Ἐνθα παρ' αὐτῷ μείνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεύντο,
 ἄψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπῆλυθον ὥραι,
 295 ἐς Αἰθιόην μ' ἐπὶ νηὸς ἔεσσατο ποντοπόροιο,
 ψευδεᾶ βουλευσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι·
 κείθι δέ μ' ὥς περάσειε καὶ ἄσπετον ὄϊνον ἔλοιτο.
 Τῷ ἐπόμεν ἐπὶ νηὸς, οἰόμενός περ, ἀνάγκη.
 Ἦ δ' εἴθεεν Βορρὴ ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 300 μέσσον ὑπὲρ Κρήτης· Ζεὺς δὲ σφίσι μῆδετ' ὀλεθρον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Κρήτην μὲν ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
 φαίνεται γαίαν, ἀλλ' οὐρανὸς ᾗδὲ θάλασσα,

Per-sex-dies quidem inde mei dilecti socii
 convivabantur; at ego victimas multas præbebam
 diisque ad-sacrificandum, ipsisque ad-epulas parandas.
 Septimo autem *navibus* conscensis a Creta lata,
 navigavimus Borea vento vehementer-flante, bono,
 facile, veluti secundo flumine: neque ulla inde mihi
 navium læsa-est, sed sospites et incolumes
 sedebamus: has autem ventusque gubernatoresque dirige-
 bant.] Quinto-die autem ad-Ægyptum pulcre-fluentem veni-
 mus:] statui vero in Ægypto fluvio naves utrinque-récurvas.
 Ibi quidem ego jubebam caros socios
 illic apud naves manere, et naves tueri;
 speculatores autem ad speculas hortabar ut-irent.
 Hi vero insolentia cedentes, sequentes impetum suum,
 statim admodum Ægyptiorum virorum perpulcros agros
 populabantur, ac mulieres abducebant, et infantes liberos,
 ipsosque interficiebant; cito autem ad urbem pervenit clamor.
 Illi autem clamorem audientes, simul-cum aurora illucescente,
 venerunt: impletus-est vero totus campus peditibusque et
 equitibus,] aerisque fulgore: Jupiter autem gaudens-fulgmine
 fugam meis sociis malam immisit: nec quisquam sustinuit
 consistere contra: circum enim mala undique stabant,
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto aere;
 alios autem duxerunt vivos, sibi operaturos necessitate.
 At mihi Jupiter ipse in mente hoc cogitatum
 effecit (utinam mortuus-fuissem et fatum assecutus
 illic in Ægypto; adhuc enim me malum excepit):
 statim de capite galeam fabrefactam deposui,
 et scutum ab-humeris; hastamque projeci ex manu:
 atque ego regis obviam ivi equis,
 et osculatus-sum genua ejus prehensa: hic autem servavit et
 mei misertus-est:] in currumque me locatum duxit domum
 lacrimas-fundentem.] Profecto me valde multi adoriebantur
 fraxineis-hastis,] cupientes interficere (namque irati-erant val-
 de);] sed ille arcebat; Jovis vero veritus-est iram
 Hospitalis, qui maxime indigne-fert mala opera.
 Tum quidem per-septem-annos mansi ibidem, multasque col-
 legi] divitias inter Ægyptios viros: dederunt enim omnes.
 Sed quum jam octavus mihi revolvens annus venit,
 tum vero Phœnicus venit vir, fallacia sciens,
 veterator, qui jam multa mala hominibus fecerat:
 qui me duxit persuasum ipsius ingenio, donec venissemus
 in-Phœnicen, ubi ipsius domus, et possessiones erant.
 Ibi apud ipsum mansi integrum in annum.
 Sed quando jam mensesque et dies exacti-erant,
 iterum circumvolvente anno, et supervenerant horæ,
 in Libyam *vecturum* me navi imposuit pontum-transeunti,
 mendacia meditatus, ut secum merces agerem;
 illic vero me ut venderet, et magnum pretium acciperet.
 Hunc sequebar in navi, suspicans licet, necessitate.
 Illa vero currebat Borea vento valide-flante, bono,
 per-medium supra Cretam: Jupiter autem eis moliebatur exi-
 tium.] Sed quum jam Cretam quidem liquissemus, neque
 ulla alia] appareret terrarum, sed cælum ac mare,

- δὴ τότε κυανὴν νεφέλην ἔσκησε Κρονίων
 νῆος ὑπερ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 305 Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν·
 ἢ δ' ἐλελήθη πᾶσα, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ,
 ἐν δὲ Οεῖου πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νῆος ἅπαντες.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱκελοὶ περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
 310 Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς, ἔχοντί περ ἄλγεα θυμῷ,
 ἱστὸν ἀμικμάκετον νῆος κυανοπρώροιο
 ἐν γείρεσσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι.
 Τῷ ῥα περιπλεχθεὶς φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν·
 ἐννῆμαρ φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 315 γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασεν μέγα κῦμα κυλινδόν.
 Ἐνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐχομίσσατο Φεῖδων
 ἥρως ἀπριάτην· τοῦ γὰρ φίλος υἱὸς ἐπελθὼν
 αἰθρῷ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον,
 χειρὸς ἀναστήσας, ὅρρ' ἔκτοε δώματα πατρός·
 320 ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε γιτώνά τε εἵματα ἔσσαν.
 Ἐνθ' Ὀδυσῆος ἐγὼ πυθόμην· κείνος γὰρ ἔρασκεν
 ξεινίσαι ἡδὲ φιλῆσαι ἰόντ' ἐς πατρίδα γαίαν.
 Καί μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγεῖρατ' Ὀδυσσεύς,
 χαλκὸν τε χρυσόν τε πολύκιμητόν τε σίδηρον.
 325 Καὶ νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερον γ' ἔτι βόσκοι·
 τόσσα οἱ ἐν μεγάρους κειμήλια κεῖτο ἀνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὅρρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσαι,
 ὅπως νοστήσει Ἰθάκης ἐς πῖονα δῆμον,
 330 ἥδη δὴν ἀπέων, ἢ ἀμυράδων ἢ κρυφιδόν.
 Ἄμωσε δὲ πρὸς ἐμ' αὐτόν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατεῖρυσθαι καὶ ἐπαρότας ἔμμεν' ἐταίρους,
 οἱ δὲ μιν πέμψουσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ἄλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπειμψε· τύχησε γὰρ ἐργομένη νῆς
 335 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
 Ἐνθ' ὄγες μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ Ἀκάστῳ
 ἐνδοκέως· τοῖσιν δὲ κακῇ φρεσὶν ἦνδανε βουλή
 ἀμψ' ἐμοὶ, ὅρρ' ἔτι πάγῃ δυῆς ἐπὶ πῆμα γενοίμην.
 Ἄλλ' ὅτε γαίης πολλὸν ἀπέπλω ποντοπόρος νῆς,
 340 αὐτίκα δούλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηγανόωντο·
 ἐκ μὲν με χλαῖνάν τε γιτώνά τε εἵματ' ἔδυσαν,
 ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον ἡδὲ γιτώνα,
 βυγαλέα, τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀρθαλμοῖσιν ὄρχει.
 Ἐσπέραιοι δ' Ἰθάκης εὐδείελου ἔργ' ἀφίχοντο·
 345 ἐνθ' ἐμὲ μὲν κατέδησαν εὖσσελμῳ ἐνὶ νηὶ
 ὅπλῳ εὖστρεφεῖ στερεῳ· αὐτοὶ δ' ἀποδάντες
 ἔσσυμένους παρὰ θῖνα θαλάσσης δόρπον ἔλοντο.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψιν θεοὶ αὐτοὶ
 ῥηϊδίως· κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας,
 350 ξεσπὸν ἐρόλκιον καταβὰς ἐπέλασσα θαλάσση
 στήθεος· ἔπειτα δὲ γερσὶ διήρεσσ' ἀμροτέρησιν
 νηγόμενος, μάλα δ' οἶκα θυρήθ' ἔα ἀμψὶς ἐκείνων.
 Ἐνθ' ἀναβὰς, θοὶ τε ὁρίος ἦν πολυκνυθὲος ὕλης,
 κίεμιν πεπτηνός· οἱ δὲ μεγάλα στενάχοντες
 355 φοίτων· ἄλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι
 μαίεσθαι προτέρῳ· τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον

tum vero atram nubem statuit Saturnius
 nave super cava; obscuratus est autem pontus ab ipsa.
 Jupiter vero crebro tonuit, et iniecit navi fulmen:
 hæc autem contorta est tota, Jovis percussa fulmine,
 ac sulphure impleta est; ceciderunt autem ex navi omnes.
 Hi vero cornicibus *marinis* similes, circa navem nigram
 in-fluctibus ferebantur: deus autem *iis* auferebat reditum.
 At mihi Jupiter ipse, habenti quidem dolores animo,
 malum longum navis cærulea-prora
 manibus imposuit, ut adhuc malum effugerem.
 Hunc inde amplexus, ferebar perniciosiis ventis;
 per-novem-dies ferebar, decima autem me nocte nigra
 terræ Thesprotorum appulit magna unda volvens.
 Ibi me Thesprotorum rex excepit Phidon
 heros gratis; hujus enim dilectus filius quum supervenisset,
 frigore et labore afflictum duxit in domum,
 manu sublevatum, donec pervenisset ad-sedes patriæ:
 ac mihi lænamque tunicamque vestimenta induit.
 Ibi de-Ulysse ego audiui: ille enim dicebat,
 hospitio-excepisse *se illum* et amice-tractasse eum in pa-
 triam terram.] Et mihi bona ostendit, quanta collegerat Ulys-
 ses,] æsque, aurumque, multumque-elaboratum ferrum.
 Et sane *iis* in deciman generationem alium adhuc aleret;
 tantæ ei res-pretiosæ jacebant in ædibus regis.
 Ipsum autem in Dodonam dicebat ivisse, ut dei
 ex quercu alte-comante Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret Ithacæ in opulentum populum,
 jam diu absens, utrum palam, an occulte.
 Juravit autem coram me ipso, libans in domo,
 navem deductam-esse et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducturi-sint caram in patriam terram.
 Sed me prius dimisit: contigit enim ut-iret navis
 virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.
 Tunc ille me jussit deluci ad-regem Acastum
 cum-cura; illis autem malum in-animo placebat consilium
 de me, ut adhuc omnino calamitatis in pestem incidere.
 Sed quando a-terra longe progressa-est pontum-transiens na-
 vis,] statim servilem diem mihi moliebantur:
 exuerunt quidem me lænaque, tunicaque vestimentis,
 circumque me pannum alium malum jecerunt, et tunicam,
 lacera, quæ et ipse in oculis vides.
 Vespertini autem Ithacæ late-conspiciæ *ad culta* pervenere:
 ibi me quidem ligaverunt bene-tabulata in navi
 fune bene-torto arcte; ipsi vero egressi
 festinanter ad litus maris, cenam sumserunt.
 At mihi vinculum quidem resolvere dii ipsi
 facile: capiti autem panno obvoluto,
 lævigatum per-clavum delapsus applicui mari
 pectus; deinde autem manibus renigavi ambabus
 natans; valdeque cito foris eram seorsum ab-illis.
 Tunc quum-ascendissem, ubi senticentum erat floridæ silvæ,
 jacebam stratus: illi vero valde gementes
 ibant; sed enim ipsis non videbatur melius esse
 inquirere ulterius: hi quidem retro iterum ibant

νὸς ἐπὶ γλαφυρῆς ἐμέ δ' ἔκρυψαν θεοὶ αὐτοὶ
βριτίως, καὶ με σταθμῶν ἐπέλασσαν ἄγοντες
ἀνδρὸς ἐπισταμένου· ἐτι γάρ νύ μοι αἴψα βιώνει.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβώτα·
ἃ δεῖ δὲ ξείνων, ἦ μοι μάλα θυμὸν δρῖνας,
ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθες ἡδ' ὅσ' ἀλήθης.
Ἀλλὰ τάγ' οὐ κατὰ κόσμον δίομαι, οὐδέ με πείσεις
εἰπὼν ἀμφ' Ὀδυσῆϊ· τί σε γρή, τοῖον ἔοντα,
μυθιδίως ψεύδεσθαι; ἐγὼ δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς
νόστον ἐμοῖο ἀνακτος, ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσιν
πάνχρῳ μάλ', ὅττι μιν οὔτε μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν
ἦε φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν.

Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
ἡδέ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἦρκε' ὀπίσσω.
Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυιαι ἀνηρεύψαντο.

Αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος οὐδὲ πόλινδὲ
ἔρχομαι, εἰ μὴ πού τι περὶ φρῶν Πηνελόπεια
ἐνέμεν ὀτρύνησιν, ὅτ' ἀγγελίη πούν ἐλθοι.
Ἀλλ' οἱ μὲν τὰ ἕκαστα παρήμενοι ξερέουσιν,
ἡμὲν οἱ ἄγγυνται δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος,
ἡδ' οἱ χαίρουσιν βίοντι νήποιον ἔδοντες.

Ἀλλ' ἐμοὶ οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
εἴ οὐ δὴ μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπαφε μύθῳ,
ὅς ῥ' ἀνδρὰ κτείνας, πολλὰν ἐπὶ γαῖαν ἀληθεὶς
ἦλθε' ἐμὰ πρὸς δούματ'· ἐγὼ δέ μιν ἀμραγάπαζον.

Φῆ δέ μιν ἐν Κρήτεσσι παρ' Ἰδομενῆϊ ἰδέσθαι
νῆας ἀκλειόμενον, τὰς οἱ ξυνέαζαν ἄελλαι·
καὶ ρά τ' ἐλεύσεσθαι ἡ ἔς θερος ἡ ἐς ὀπώρην,
πολλὰ χρήματ' ἄγοντα, σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν.

Καὶ σὺ, γέρον πολυπενδὲς, ἐπεὶ σέ μοι ἦγαγε δαίμων,
νεῦ τί μοι ψεύδεσσι χαρίζο μήτε τί βέλγε·
οὐ γάρ τοῦνεκ' ἐγὼ σ' αἰδέσομαι οὐδὲ φιλήσω,
ἀλλὰ Δία ξένιον δέσας αὐτὸν τ' ἐλεαίρων. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς, μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος,
οἶν σ' οὐδ' ὁμόσας περ ἐπήγαγον οὐδέ σε πείθω.

Ἀλλ' ἄγε νῦν ῥήτηρην ποιησόμεθ'· αὐτὰρ ὑπερβεν
μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ, τοὶ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν.

Εἰ μὲν κεν νοστήσῃ ἀναξ τεὸς ἐς τόδε δῶμα,
ἔστας με γλαϊνὰν τε χιτῶνά τε εἵματα πέμψαι
Δουλιχίονδ' ἵεναι, ὅθι μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ·
εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν ἀναξ τεὸς, ὥς ἀγορεύω,
δῶμας ἐπισσεύας βαλεῖν μεγάλης κατὰ πέτρης,
δῶρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλείνεται ἡπεροπεύειν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε διὸς ὑφορβός·
ξείν', οὗτω γάρ κέν μοι εὐκλείη τ' ἀρετὴ τῆ
εἴη, ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα,
ὅς σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἄγαγον καὶ ξείνια δῶκα,
αὐτίς δὲ κτείναιμι φίλον τ' ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην·
πρόφρων κεν δὴ ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην.
Νῦν δ' ὅρῃ δόρποιο τάχιστα μοι ἔνδον ἐταῖροι
εἴεν, ἵν' ἐν κλισίῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
ἄγγελλον δὲ σῦες τε καὶ ἀνέρες ἦλθον ὑφορβοί.

navem in cavam; me autem absconderunt dii ipsi
facile, et me stabulo appulerunt ducentes
viri prudentis; adhuc enim mihi fatum est vivere.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
ah miser hospitum, certe mihi valde animum commovisti,
hæc singula dicens, quanta jam passus-es, et quantum vaga-
tus.] Sed ea non pro decenti dicta arbitror, nec mihi persua-
debis] locutus de Ulysse : quid te oportet, talis quum-sis,
temere mentiri? ego vero certe novi et ipse
de-redditui mei domini, quod is odio-habebatur omnibus diis
prorsus valde, quia ipsum non inter Trojanos domuere,
vel amicorum in manibus, postquam bellum confecerat.
Tunc ei tumulum quidem fecissent universi-Achivi,
atque etiam suo filio magnam gloriam peperisset in-posterum
Nunc autem ipsum inglorie Harpyiæ abripuerunt.

At ego apud sues *manco* semotus : neque ad urbem
eo, nisi quando forte prudens Penelope
venire jubeat, quando nuntius alicunde venerit.

Sed illi quidem singula assidentes interrogant,
sive qui dolent diu absente rege,
sive qui gaudent victum impune absumentes.
Sed mihi non gratum est inquirere et interrogare,
ex quo quidem me Ætolus vir decepti sermone;
qui, viro interfecto, multas per regiones vagatus,
venit meas ad domos : ego vero ipsum amice-complectebam.
Dixit autem se eum inter Cretenses apud Idomeneum vidisse
naves reficientem, quas ei confrangerant procellæ :
et dixit venturum, vel in æstatem, vel in autumnum,
multas opes advehentem, cum divinis sociis.

Et tu, senex infelix, postquam te mihi adduxit deus,
neu quid mihi mendaciis gratificare, neu mulce :
non enim ob-id ego te honorabo, nec diligam,
sed Jovem Hospitalem veritus, teque-ipsam miseratus.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
certe valde quidam tibi animus in pectoribus incredulus,
quoniam te ne cum-jurejurando quidem ad-credendum-addu-
xi, nec tibi persuadeo.] Sed age nunc sponsionem faciamus :
ac desuper testes ambobus dii *sunto*, qui Olympum tenent.
Si quidem redierit herus tuus in hanc domum,
indutum me lænaque tunicaque vestimentis deduc
ad-Dulichium, ut-eam, quo mihi ire gratum est animo;
sin vero non venerit herus tuus, ut prædico,
famulis incitatis me dejice magna de rupe,
ut et alius mendicus caveat decipere.

Hunc autem respondens allocutus-est divinus subulcus :
hospes, sic enim mihi bona-fama virtutisque-nomen
esset inter homines simul nunc, et in-posterum,
qui te, postquam in casam duxissem, et hospitalia dedissem,
deinde tamen interficerem, dilectumque animum eriperem :
ex-animo sane deinde Jovi Saturnio supplicarem.
Nunc vero hora cornæ est : citissime mihi intus socii
adsint, ut in casa lautam apparemus cornam.

Sic hi quidem talia inter se dicebant,
prope autem suesque et viri venerunt subulci.

Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἥθεα κοιμηθῆναι·
 κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὕρτο συνὺν αὐλιζομένων.
 Αὐτὰρ ὁ οἷς ἐτάροισιν ἐκέλετο διος ὑφορβός·
 Ἄζεθ' ὧν τὸν ἀρίστον, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω
 415 τηλεδαπῶ· πρὸς δ' αὐτοὶ δυνήσομεθ', ὅππερ οἷζ' ὦν
 ὄην ἔχομεν, πάσχοντες ὧν ἔνεκ' ἀργιοδόντων·
 ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νηπίοινοι ἐδούσι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κέασε ζύλα νηλεῖ χαλκῷ·
 οἱ δ' ὦν εἰσῆγον μάλα πίονα πενταέτηρον·
 420 τὸν μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ· οὐδὲ συβώτης
 λήθετ' ἄρ' ἀθανάτων· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῶσιν·
 ἀλλ' ὃγ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν
 ἀργιοδόντος ὕος καὶ ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσιν
 νοστήσας· Ὀδυσῆα πολύφρονά δ' ὃδε δόμονδε.
 425 Κόψε δ' ἀνασχόμενος σφίξῃ δρυὸς, ἣν λίπε κείων·
 τὸν δ' ἔλιπε ψυχῇ. Τοὶ δ' ἔσπραζάν τε καὶ εὔσαν·
 αἶψα δέ μιν διέχευαν· ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης,
 πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημόν.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, παλύνας ἀλφίτου ἀκτῆ,
 430 μίστυλλον τ' ἄρα τέλλα καὶ ἀμφ' ὀβελόισιν ἔπειραν
 ὠπτησάν τε περιπραδέως ἐρύσαντό τε πάντα·
 βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα· ἂν δὲ συβώτης
 ἴστατο δαιτρεύσων· περὶ γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ἤδη.
 Καὶ τὰ μὲν ἔπταχ' πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων·
 435 τὴν μὲν ἱὼν Νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ, Μαϊάδος υἱεῖ,
 θῆκεν ἐπευξάμενος, τὰς δ' ἄλλας νείμεν ἐκάστω·
 νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέσσει γέρας· ἵεν
 ἀργιοδόντος ὕος· κῦδαινε δὲ θυμὸν ἀνακτος·
 καὶ μιν φωνήσας προσέφη πολυμήτης Ὀδυσσεύς·
 440 Αἴθ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο,
 ὥς ἐμοί, ὅττι με, τοῖον ἐόντ', ἀγαθοῖσι γεραίρεις.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβώτα·
 ἔσθιε, δαιμόνιε ξείνων, καὶ τέπετο τοῖσδε,
 οἷα πάρεστι· θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἑάσει,
 445 ὅττι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλῃ δύναται γὰρ ἅπαντα.
 Ἦ β' ἄ καὶ ἄρχματα θύσε θεοῖς αἰγιγενέτησιν·
 σπείσας δ' αἶθοπα οἶνον, Ὀδυσσῆϊ πτολιπόρθῳ
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν· ὁ δ' ἔλετο ἥ παρὰ μοίρῃ.
 Σίτον δὲ σπιν ἔνειμε Μεσαύλιος, ὃν β' αὖ συβώτης
 450 αὐτὸς κτήσατο οἷος ἀπογοιμένοιο ἀνακτος,
 νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταος γέροντος·
 παρ δ' ἄρα μιν Ταφίῳ πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν·
 οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 455 σίτον μὲν σπιν ἀφείλε Μεσαύλιος· οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον
 σίτου καὶ κρεῖων κεκορημένοι ἐσσεύοντο.
 Νῦξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακῇ σκοτομήνιος, ὅς δ' ἄρα Ζεὺς
 πάννυχος· αὐτὰρ ἄη Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος.
 Τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συβώτῳ πειρητίζων,
 460 εἰ πῶς οἱ ἐκδύς χλαῖναν πόροι, ἥ τιν' ἐταίρων
 ἄλλον ἐποτρύνειεν, ἐπεὶ ἐο κήδετο λήν·
 Κέκλυθι νῦν, Εὐμαίε καὶ ἄλλοι πάντες ἐταῖροι,
 εὐξάμενος τι ἔπος ἐρέω· οἶνος γὰρ ἀνώγει
 ἡλεός, ὅς τ' ἐφέλκε πολύφρονά περ μάλ' αἰεταί,

Has quidem deinceps incluserunt in stabula ad-cubandum
 strepitus vero ingens ortus-est suum stabulantium.
 Verum ille suos socios hortabatur, divinus subulcus :

Ducite suum optimum, ut hospitis *gratia* mactem
 longinqui : una autem ipsi recreabimur, qui ærumam
 diu habemus, patientes suum gratia albis-dentibus :
 alii vero nostrum laborem impune edunt.

Sic igitur locutus, scidit ligna acuto aere :
 illi autem suum adduxere valde pinguem, quinquennem :
 eum quidem inde statuerunt ad focum ; neque subulcus
 oblitus-est immortalium : mente enim utebatur bona ;
 sed hic auspicans, capitis pilos in ignem jecit
 albis-dentibus suis, et precabatur omnes deos,
 ut-rediret Ulysses prudens suam domum.

Ferit autem *suum manu* sublata segmine quercus, quod reli-
 querat findens ;] et hunc reliquit anima. Ipsi vero jugularunt
 et ustularunt ;] statimque eum divisere ; ac frustra cruda-
 bat subulcus,] undique auspicans a-membris, in pingui
 adipem :] et alia quidem in ignem jecit, conspersa frumetu
 farina,] minutatimque-secuere cetera, et verubus transire
 assaruntque scite, extraxeruntque *igne* omnia :
 posuerunt autem in mensis simul omnia : ac subulcus
 surrexit divisurus ; valde enim mente æqua norat.

Atque illa quidem septifariam omnia partitus-est dividit :
 partem quidem unam Nymphis et Mercurio, Maiz filio,
 posuit precatus ; ceteras vero distribuit singulis :
 tergo autem Ulyssem perpetuo honorabat
 albis-dentibus suis ; laticificabat vero animum domini ;
 et ipsum compellans allocutus-est ingeniosus Ulysses :

Utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri sis,
 ut mihi, quandoquidem me, talis quum-sim, bonis honora-

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulcus :
 comede, mirifice hospitum, et delectare hisce,
 qualia adsunt ; deus autem hoc quidem dabit, illud vero scit,
 quodcunque suo animo voluerit : potest enim omnia.

Dixit, et primitias sacrificavit diis sempiternis :
 libatoque nigro vino, Ulyssi urbium-vastatori *poculum*
 in manibus posuit ; hic autem sedebat suam juxta partem.
 Panem autem ipsis distribuit Mesaulius, quem subulcus
 ipse sibi comparaverat solus, absente domino,
 sine (*pretium non præbentibus*) domina et Laerte sen-
 eum vero a Taphiis emit ex-possessionibus suis.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 panem quidem eis abstulit Mesaulius ; illi autem ad cubitum
 pane et carnibus saturati ; properabant.

Nox vero deinceps supervenit mala obscura-sine-luna ; phœ-
 autem Jupiter] tota-nocte ; ac flabat Zephyrus magnus sem-
 per aquosus.] Inter-hos vero Ulysses locutus-est, subulcus
 tentans ;] si qua sibi exutam lænam præberet, vel aliquem
 sociorum] alium dare hortaretur, siquidem ipsum curaret
 valde :] . Audi nunc, Eumæe, et ceteri omnes socii,
 glorifabundus aliquod verbum dicam : vinum enim jubet
 stultum, quod impulit sapientem etiam valde cantare,

καί δ' ἀπαλὸν γελᾶσαι καί τ' ὀργήσασθαι ἀνῆκεν
αἱ τι ἔπος προέηκεν, ἔπερ τ' ἀρῆρτον ἀμεινον.
Ἄλλ' ἔπει οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπιχεύσω.
Εἴθ' ὡς ἡβώοιμι βίη τέ μοι ἐμπεδὸς εἴη,
ὡς δ' ὑπὸ Τροίην λόγον ἤγομεν ἀρτύναντες
ἤγεισθην δ' Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος,
τοῖσι δ' ἄμα τρίτος ἦρχον ἐγών· αὐτοὶ γὰρ ἄνωγον.
Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἐκόμεσθα ποτὶ πτόλιν αἰπύ τε τείχος,
ἡμεῖς μὲν περὶ ἄστου κατὰ ρωπήϊα πυκνὰ
ἂν δόνακας καὶ ἔλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηνότες
καίμεθα. Νῦξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακῇ Βορέῳ πεσόντος,
πηγυλὴ· αὐτὰρ ὑπερθε χιῶν γένετ' ἤτε πάχνη,
ψυχρῇ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο χρύσταλλος.
Ἔνθ' ἄλλοι πάντες χλαῖνας ἔχον ἠδὲ χιτῶνας,
εὐδον δ' εὐκηλοὶ, σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους·
αὐτὰρ ἐγὼ χλαῖναν μὲν ἰὼν ἐτάροισιν εἰλειπον
ἀρραδέως, ἔπει οὐκ ἐφάμην ριγωσέμεν ἐμπης·
ἀλλ' ἐπόμεν σάκος οἷον ἔχων καὶ ζῶμα φαινόν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει,
καὶ τότε ἔγνων Ὀδυσσῆα προσηύδων ἐγγύς ἐόντα,
ἀγκῶνι νύξας· δ' δ' ἄρ' ἐμπαπῶς ὑπάκουσεν.
Διογενὲς Λαερτιάδην, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὔτοι ἐτι ζῶοισι μετέσσομαι, ἀλλὰ με χεῖμα
δάμναται· οὐ γὰρ ἔγω χλαῖναν παρὰ μ' ἦπαρε δαίμων
οἰσγίτων ἵμεναι· νῦν δ' οὐκέτι φυχτὰ πελονται.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ,
ὅς ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι·
ἐβεγῆχμενος δ' ὀλίγη ὅπῃ με πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Σίγα νῦν, μή τις σευ Ἀχαιῶν ἄλλος ἀκούσῃ.
Ἦ καὶ ἐπ' ἀγκῶνός κεφαλὴν σπρίεν εἰπέ τε μῦθον·
Κλύτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἤλθεν ὄνειρος.
Λίην γὰρ νῆων ἐκάς ἤλθομεν· ἀλλὰ τις εἴη
εἰπεῖν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
εἰ πλέονας παρὰ ναῦφιν ἐποτρύνειε νέεσθαι.
Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα Θῶας, Ἀνδράϊμονος υἱός,
καρπαλίμως, ἀπὸ δὲ χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν,
βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐνὶ εἵματι κείνου
κείμεν ἀσπαρσίως· φάε δὲ χρυσόθρονος Ἥως.
Ὡς νῦν ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἐμπεδὸς εἴη·
δοίη κέν τις χλαῖναν ἐνὶ σταθμοῖσι συφορβῶν
ἀμφοτέρων, φιλότῃ καὶ αἰδοὶ πρῶτος ἔσθης·
νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροὶ εἴματ' ἔχοντα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφηξ, Εὐμαῖε συβῶτα·
ὦ γέρον, αἶνος μὲν τοι ἀμύμων, ὃν κατέλεξας,
οὐδὲ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες·
οὔτ' οὔτ' ἐσθῆτος δευήσσει οὔτε τινος ἄλλου,
ὣν ἐπέοιχ' ἐκέτην ταλαπεῖριον ἀντιάσαντα,
νῦν ἀτὰρ ᾗθ' ὅθεν γε τὰ σὰ βράχεια δνοπαλίζει.
Οὐ γὰρ πολλὰὶ χλαῖναι ἐπημοιβοὶ τε χιτῶνες
ἐνθάδε ἐννυσθαι· μία δ' ὅλη φωτὶ ἐκάστω.
[Αὐτὰρ ἐπὶν ἔλθοισιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός,
αὐτὸς τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἴματα δώσει,
πέμψει δ', ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.]
Ὡς εἰπὼν ἀνόρουσε· τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγύς

et ad molliter ridendum, et ad saltandum incitavit,
et aliquod verbum emisit, quod indictum esset melius.
Sed postquam primum vocem-rupi, non celabo.
Utinam sic pubescerem, viresque mihi integræ essent,
sicut quando sub Trojam insidias duximus instructas :
ducesque-erant Ulyssesque et Atrides Menelaus ;
cum-his vero una tertius dux-eram ego : ipsi enim iubebant.
Sed quando jam veneramus ad urbem, altumque murum,
nos quidem circa urbem per virgulta densa,
in arundinibus et palude sub armis prostrati,
jacebamus. Nox autem supervenit mala, Borea oborto,
glacialis ; at superne nix facta-est veluti pruina,
frigida, et scutis circum-accrecebat glacies.
Ibi ceteri omnes lænas habebant, et tunicas,
dormiebantque quieti, scutis cooperti humeros :
at ego lænam quidem profectus sociis reliqueram,
stulte, quoniam non putabam me frigus-passurum omnino :
sed sequebar, scutum solum habens et cingulum nitidum.
Sed quando jam tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
tunc ego Ulyssem allocutus-sum, prope qui-erat,
cubito pungens ; is vero promte auscultavit :
Nobilissime Laertiade, sollers Ulysse,
nequaquam amplius vivis interero ; sed me hiems
domat ; non enim habeo lænam : decepit me deus,
sola-cum-tunica ut-irem ; nunc vero non-amplius effugium
est.] Sic dixi ; is autem dein mentem habebat hanc in animo,
qualis ille erat ad-consultandum et pugnandum :
locutus autem submissa voce, me sermone affabatur :
Sile nunc, ne-quis te Achivorum alius audiat.
Dixit ; et in cubito caput tenuit, dixitque sermonem :
Audite, amici : divinum mihi in-somnis astitit somnium.
Valde enim a-navibus longe venimus : sed aliquis eat
nuntiatum Atridæ Agamemnoni, pastori virorum,
si plures a navibus excitare velit ut-veniant.
Sic dixit : surrexit autem deinde Thoas, Andræmonis filius,
confestim, ac lænam deposuit purpuream,
profectusque-est currens ad naves : ego vero in vestimento
illius] jacui libenter ; illuxit autem in-aureo-solio Aurora.
Ita utinam nunc pubescerem, viresque mihi integræ essent ;
daret aliquis lænam in stabulis subulcorum,
utrumque, ex-amicitia ac reverentia viri boni :
nunc autem me despiciunt, mala corpore vestimenta habentem.]
Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subul-
ce :] o senex, narratio quidem tibi bona, quam dixisti,
neque ullum præter decorum verbum inutile locutus-es :
ideo nec veste indigebis, neque ulla alia-re,
quarum decet supplicem miserum compotem-factum-esse,
nunc ; at mane quidem tuos pannos manibus-excuties.
Non enim multæ lænæ, mutatoriaque tunicæ
hic sunt ad-induendum ; una autem sola est viro cuique.
[At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
ipse tibi lænamque tunicamque vestimenta dabit,
deductque, quo te cor animusque jubet.]
Sic locutus cito-surrexit ; ponebat autem ei prope ignem

εὐνήν, ἐν δ' οἷων τε καὶ αἰγῶν δέματ' ἔβαρλλον.
 620 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κατέλεκτ'· ἐπὶ δὲ γλαΐναν βάλεν αὐτῷ
 πυκνὴν καὶ μεγάλην, ἣ οἱ παρεκέσχετ' ἀμοιβὰς
 ἐννυθῆναι, ὅτε τις χειμῶν ἐκπαγλὸς ὄροίτο. [τὸν
 ὤδρ' ἐμὲν ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κοιμήσατο, τοὶ δὲ παρ' αὐ-
 ἄνδρες κοιμήσαντο νεγνίαι· οὐδὲ συνώτη
 625 ἦν ὅταν ἐν αὐτόθι κοῖτος ὤν' ἀπο κοιμηθῆναι,
 ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔξω ἰὼν ἐπλίζετο· χαίρει δ' Ὀδυσσεὺς,
 ὅτι βρά οἱ βίотου περικηδέτο, νόσφιν ἐόντος.
 Πρῶτον μὲν ἕξρος οἷον περὶ στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις,
 ἀμφὶ δὲ γλαΐναν ἐέσσατ' ἀεζάνεμον, μάλα πυκνὴν,
 630 ἃν δὲ νάκην ἔλετ' αἰγὸς εὐτρεφέας, μεγάλοιο·
 εἴλετο δ' ὅξυν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν.
 Βῆ δ' ἵμεναι κείων, θηὶ περ σῦες ἀργυρόδοντες
 πέτρῃ ὑπο γλαφυρῇ εὖδον, Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ο.

Τηλεμάχου πρὸς Εὐμαῖον ἄφιξις.

Ἦ δ' εἰς εὐρύχορον Λακεδαίμονα Παλλὰς Ἀθήνη
 ὤγχετ' Ὀδυσσεὺς μεγαθύμου φαίδιμον υἱὸν
 νόστου ὑπομνήσουςα καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 Εὖρε δὲ Τηλέμαχον καὶ Νέστορος ἀγλὰν υἱόν,
 5 εὖδοντ' ἐν προδόμῳ Μενελάου κυδαλίμοιο·
 ἦτοι Νεστορίδην μαλακῷ δεδμημένον ὕπνῳ·
 Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔγε γλυκύς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα πατρός ἔγειρεν.
 ἀγροῦ δ' ἴσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη· [σαι,
 10 Τηλέμαχ', οὐκέτι καλὰ δόμων ἀπο τῆλ' ἀλάλη-
 κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 οὕτω ὑπερφιάλους· μή τοι κατὰ πάντα φάγῳσιν,
 κτήματα θασσάμενοι, σὺ δὲ τηϋσίην δῶδ' εἴλθης.
 Ἄλλ' ὅτρυνε τάχιστα βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον
 15 πεμπέμεν, ὅρρ' ἔτι οἶκοι ἀνύμονα μητέρα τέτμης.
 Ἦδὲ γάρ βρα πατήρ τε κασίγνητοί τε χέλονται
 Εὐρυμάχῳ γήμασθαι· ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας
 μνηστήρας δῶροισι καὶ ἐξωφελλεν ἐέδνα·
 μή νύ τι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτῆμα φέρηται.
 20 Οἷσθα γάρ, σῆος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικός·
 κείνου βούλεται οἶκον ὀρέλλειν, ὅς κεν ὀπυῖοι,
 παῖδων δὲ προτέρων καὶ κορυιδίοιο φίλοιο
 οὐκέτι μέμνηται τεληγόνος οὐδὲ μεταλλᾷ.
 Ἄλλα σύγ' ἐλθὼν αὐτὸς ἐπιτρέψαις ἕκαστα
 25 δμῳάων, ἥ τις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι·
 εἰς ὅκε τοι φήνωσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν.
 Ἄλλο δὲ τοίγε ἔπος ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ.
 Μνηστήρων σ' ἐπιτρέδες ἀριστῆες λογῶσιν
 ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
 30 ἵεμενοι κτείναι, πρὶν πατρίδα γαίην ἱέσθαι.
 Ἄλλα τάγ' οὐκ οἶω, πρὶν καὶ τίνα γαῖα καθέξει
 ἀνδρῶν μνηστήρων, οἳ τοι βίотον κατέδουσιν.

lectum; atque oviumque et caprarum pelles injiciebat.

Ibi Ulysses decubuit; injecit autem lænam ipsi densam et magnam, quæ ei prope-jacebat mutatoria ad-induendum, quando aliqua tempestas gravis oriretur.

Sic quidem tunc Ulysses decubuit; ac prope ipsam viri cubuere juvenes; non-autem subulco placuit illic lectus, a-suius seorsum ut-cubaret: sed is extra profectus armabat-se: gaudebat vero Ulysses, quod sibi facultatum curam-habebat, ipse dum-abesset. Primum quidem ensen acutum circa fortes suspendit humeros;] tum lænam sibi-circumdedit arcem-ventos, valde densam;] ac pellem jussit capræ bene-nutritæ, magnæ: sumsisque acutum jaculum, canam propulsatorem et virum.] Ivitque decubiturus, ubi quidem sues albis-dentibus rupe sub cava dormiebant, Boream arcen-te-in-loco.

ODYSSEÆ XV.

Telemachi ad Eumæum adventus.

In spatiosam vero Lacedæmonem Pallas Minerva ibat, Ulyssis magnanimi splendidum filium de-re-ditu submonitura et hortatura ut-rediret. Invenit autem Telemachum et Nestoris inclytum filium cubantes in vestibulo-domus Menelai gloriosi: Nestoriden quidem molli domitum somno; Telemachum vero non somnus tenebat dulcis, sed *eum* in animo] noctem per divinam curæ de-patre excitabant. Prope autem stans *eum* allocuta-est caesiis-oculis Minerva: Telemache, non-amplius bene a *tua* domo procul vagaris, possessionibusque relictis, virisque in tuis aedibus ita insolentibus; *cave* ne tibi omnia comedant, possessionibus divis, tu vero inane iter feceris. Sed hortare citissime bello strenuum Menelaum ut-dimittat *te*: ut adhuc domi eximiam matrem invenias. Jam enim paterque fratresque *eam* jubent Eurymacho nubere; is enim superat omnes procos donis, et nimium-auxit sponsalia: ne quid, te invito, ex aedibus bonum efferatur. Scis enim, qualis animus in pectoribus *est* mulieris: illius vult domum augere, qui se duxerit, filiorum autem priorum, et *mariti* cui-virgo-nupserat di-lecti,] non-amplius recordatur, quando-mortuus-est, neque inquit.] Sed tu ubi-veneris ipse, committas singula famularum ei quæcunque tibi optima videatur esse; donec tibi ostenderint dii illustrem uxorem. Aliud autem tibi verbum dicam; tu vero reponne animo. Procorum tibi studiose principes insidiantur in freto Ithacæque Samique asperæ, cupientes *te* occidere, antequam in-patriam terram perre-deris.] Sed ea non *futura* puto: prius etiam aliquem *terra* habebit] virorum procorum, qui tibi victum devorant.

Ἄλλὰ ἐκὰς νήσων ἀπέχγειν εὐεργέα νῆα,
 νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν πέμψει δέ τοι οὖρον ὅπισθεν
 5 ἀθανάτων, ὅστις σε φυλάσσει τε βύεται τε.
 Αὐτὰρ ἔπην πρώτῃν ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκηαι,
 νῆα μὲν ἐς πόλιν δτρῦναι καὶ πάντας ἐταίρους·
 αὐτὸς δὲ πρώτιστα συβώτῃν εἰσαφικέσθαι,
 ὃς τοι ὤων ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἥπια οἶδεν.
 10 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἀέσαι· τὸν δ' δτρῦναι πόλιν εἴσω
 ἀγγελίην ἐρέοντα περίφρονι Πηνελοπείῃ,
 οὐνεκά οἱ σῶς ἐσσι καὶ ἐκ Πύλου εἰληλουθας.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμ-
 15 Αὐτὰρ ὁ Νεστορίδην ἐξ ἡρόας ὕπνου ἔγειρεν· [πον.
 5 λὰς ποῖι κινήσας, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·]
 Ἐγρεο, Νεστορίδῃ Πεισίστρατε, μώνυχας ἵππους
 ζεῖον ὑπ' ἄρματ' ἄγων, ὅρα πρὸς κρήσσωμεν ὁδοίω.
 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἤδα·
 Τηλέμαχ', οὕτως ἐστὶν ἐπείγομένους περ ὁδοίω
 0 νύκτα διὰ ὀνοφερὴν ἑλάν· τάχα δ' ἔσσεται ἡώς.
 Ἄλλὰ μὲν, εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδύφρια θεῇ
 ἔρως Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος,
 καὶ μῦθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ.
 Τοῦ γάρ τε ξείνος μιμνήσκειται ἥματα πάντα
 5 ἀνδρὸς ξεινοδόκου, ὃς κεν φιλότῃτα παρὰ σῃ.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόρονος ἤλυθεν Ἥως.
 Ἀγγίμολον δὲ σφ' ἤλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ἄνστης ἐξ εὐνῆς, Ἑλένης πάρα καλλιχόμῳιο.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 10 σπερχόμενός βα χιτῶνα περὶ χροὶ σιγαλόεντα
 οὔνεα καὶ μέγα φᾶρος ἐπὶ στιβαροῖς βάλετ' ὥμοις
 ἔρως· ὅτ' δὲ θύραζε, παριστάμενος δὲ προσυῖδα·
 [Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεὺς θεῖοιο·]
 Ἀτρείδῃ Μενέλαε Διοτρεφῆς, ὄρχαμε λαῶν,
 65 ἦν νῦν μ' ἀποπέμπε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν·
 ἦν γάρ μοι θυμὸς ἐέλδοται οἴκαδ' ἰκέσθαι.
 Τὸν δ' ἡμέλειβ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', οὗτι σ' ἔγωγε πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω,
 ἰέμενον νόστοιο· νευεσσώμεναι δὲ καὶ ἄλλῳ
 70 ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, ὃς κ' ἐξοχα μὲν φιλέσιν,
 ἔσοχα δ' ἐχθαίρῃσιν· ἀμείνῳ δ' αἰσίμα πάντα·
 ἴσῳ τοι κακὸν ἐσθ', ὅστ' οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι
 ξείνων ἐποτρύνει καὶ ὃς ἐσσύμενον κατερύκει.
 [Χρὴ ξείνων παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν·]
 75 Ἄλλὰ μὲν, εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδύφρια θεῷ
 καλῇ, σὺ δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδῆς· εἴπω δὲ γυναιξὶν
 δαίμονον ἐνὶ μέγαροις τετυκέναι ἄλις ἐνδον ἐόντων·
 ἀμρότερον, κῦδος τε καὶ ἀγλαίη καὶ δνειαρ·
 δειπνήσαντας ἵμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαίαν·
 80 εἰδ' ἐθέλεις τραφῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος,
 ὅρα τοι αὐτὸς ἐπωμαι, ὑποξεύω δέ τοι ἵππους,
 ἄστεα δ' ἀνθρώπων ἡγήσῃμαι· οὐδὲ τις ἡμέας
 αὐτὰς ἀπέμψει, δώσει δέ τι ἐν γε φέρεσθαι,
 ἢ τινα τριπόδων εὐχάλων ἢ λεβήτων
 85 ἢ δὲ ἡμίονους ἢ χρύσειον ἀλυσον.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·

Sed longe ab-insulis abstine bene-fabricatam navem,
 cumque-nocte simul naviga : mittet autem tibi ventum-se-
 cunduma-tergo] immortalium quicumque te custoditque tue-
 turque.] At ubi ad-primum litus Ithacæ perveneris,
 navem quidem in urbem mitte et omnes socios :
 ipse vero omnium-primum subulcum adi,
 qui tibi suum custos est, simulque in-te benevolo animo-est.
 Illic autem noctem perage ; ipsum vero mitte in urbem
 nuntium laturum prudenti Penelopæ,
 quod ei salvus sis, et ex Pylo veneris.

Hæc autem sic locuta abiit ad magnum Olymum.
 At ille Nestoriden ex dolci somno excitavit
 [illato pede motum ; et ei verbum dixit :]

Surge, Nestoride Pisistrate, solidis-ungulis equos
 junge sub currum ducens, ut conficiamus iter.

Hunc autem Nestorides Pisistratus contra allocutus-est :
 Telemache, nequaquam licet, deproperantes licet iter,
 noctem per tenebrosam aurigare ; cito vero aderit aurora.
 Sed mane, dum dona ferens in-currus posuerit
 heros Atrides, hasta-inclytus Menelaus,
 et verbis placidis compellatum dimiserit.
 Etenim hospes recordatur dies omnes
 viri hospitalis, qui amicitiam exhibuerit.

Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.

Prope autem ad-eos venit bello strenuus Menelaus,
 ubi-surrexit e lecto, ab Helena pulcris-comis.

Hunc autem postquam animadvertit Ulyssis dilectus filius,
 festinans inde tunicam circa corpus splendidam
 induit, et magnum pallium fortibus injectit humeris
 heros : ivit autem foras, astansque eum allocutus-est :
 [Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini :]

Atride Menelae, Jovis-alumne, princeps civium,
 jam nunc me dimitte dilectam in patriam terram :
 jam enim mihi animus cupit domum ire.

Huic autem respondit deinde bello strenuus Menelaus :
 Telemache, non te equidem in-longum tempus hic detinebo,
 cupientem reditus : succenseo autem et alii
 viro hospitali, qui immoderate quidem diligit,
 immoderate autem oderit ; meliora vero sunt æqua omnia.
 Æquale sane malum est, qui et nolentem redire
 hospitem impellat, et qui ire-festinantem detineat.

[Oportet hospitem præsentem amice-tractare, volentemque
 dimittere.] Sed mane, dum dona ferens in-currus posuero
 pulcra ; tu autem oculis videris : dicam vero mulieribus
 jentaculum in aribus ut-parent abunde ex-intus repositis :
 utrumque, gloriaque et spleudor, et utilitas est,
 pastos ire multam super immensam terram ;
 sin vero vis divertere in Helladem, et medium Argos :
 ut te ipse sequar, subjungam autem tibi equos,
 ad-urbesque hominum duram ; nec quisquam nos
 sic remittet ; sed dabit aliquid unum saltem ferendum,
 aut aliquem tripodum bene-aratorum, aut lebetum,
 aut duos mulos, aut aureum poculum. [est :

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-

- Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄργαμε λαων,
 βούλομαι ἥδ' ὃν νείσθαι ἐφ' ἡμέτερ'· οὐ γὰρ ὅπισθεν
 οὔρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσιν·
 90 μὴ πατέρ' ἀντίθεον δίκζυμενος αὐτὸς ὀλωμαι,
 ἥ τι μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐσθλὸν ὀληται.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 αὐτίκ' ἄρ' ἦ ἀλόχῳ ἠδὲ δμῳῇσι κέλευσεν
 δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν ἅλις ἔνδον ἐόντων.
 95 Ἀγχιμολὸν δέ οἱ ἦλθε Βοηθοίδης Ἴτιωνεύς,
 ἀνσγάς ἐξ εὐνῆς, ἐπεὶ οὐ πολὺ ναίεν ἀπ' αὐτοῦ·
 τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ὅπτησά τε κρεῶν· ὃ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
 Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα,
 100 οὐκ οἶος, ἅμα τῷγ' Ἑλένῃ κίε καὶ Μεγαπένθης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἱκάνον, δθ' οἱ κειμήλια κείτο,
 Ἀτρείδης μὲν ἔπειτα δέπας λάβεν ἀμφικύπελλον,
 υἱὸν δὲ κρητῆρα φέρειν Μεγαπένθε' ἄνωγεν
 ἀργύρεον· Ἑλένῃ δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν,
 105 ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, οὐδ' ἄρ' αὐτῇ.
 Τῶν ἐν' αἰραιμένην Ἑλένῃ φέρε, δια γυναικῶν,
 δς κάλλιστος ἦν ποικιλμασιν ἠδὲ μέγιστος,
 ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νεάτος ἄλλων.
 Βὰν δ' ἵεναι προτέρω διὰ δώματος, ἕως ἱκόντο
 110 Τηλέμαχον· τὸν δὲ προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', ἦτοι νόστον, ὅπως φρεσὶ σῇσι μενοιναῖς,
 ὥς τοι Ζεὺς τελέσειεν, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
 Δῶρων δ', ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κείται,
 δώσω, δ κάλλιστον καὶ τιμηέστατον ἔστιν.
 115 Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 ἔστιν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖρα κεκράνεται·
 ἔργον δ' Ἡφαίστοιο· πόρεν δέ ἐ Φαίδιμος ἦρως,
 Σιδονίων βασιλεὺς, δθ' ἑὸς δόμος ἀμφοκαλύψεν
 κείσέ με νοστήσαντα· τεῖν δ' ἔθελω τόδ' ὀπάσσαι.
 120 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον
 ἦρως Ἀτρείδης· ὃ δ' ἄρα κρητῆρα φαεινὸν
 θῆκ' αὐτοῦ προπάρουθε φέρων κρατερὸς Μεγαπένθης,
 ἀργύρεον· Ἑλένῃ δὲ παρίστατο καλλιπάρης,
 πέπλον ἔχρουσ' ἐν χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 125 Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι
 μνημ' Ἑλένης χερῶν, πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην
 σῇ ἀλόχῳ φορέειν· τεῖκος δὲ φίλῃ παρὰ μητρὶ
 κείσθω ἐνὶ μεγάρῳ· σὺ δέ μοι χαίρων ἀνέχοιο
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σῆν ἐς πατρίδα γαίαν.
 130 Ὡς εἰποῦς ἐν χερσὶ τίθει· ὃ δ' ἔδεξάτο χαίρων.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς τεῖρινθα τίθει Πεισίστρατος ἦρως
 δεζόμενος καὶ πάντα ἐφ' ἠθήσατο θυμῷ.
 Τούς δ' ἦγε πρὸς δῶμα κάρη ξανθὸς Μενέλαος·
 ἐξέστην δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
 135 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέεσσιν ἐφύρουσα
 καλῇ, χρυσεῖα, ὑπὲρ ἀργυροῖο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνωσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοῖα ταμίη παρέθηκε φέρουσα·
 [εἰδота πολλ' ἐπιθείσα, χαρίζομένη παρρόντων]
 140 πὰρ δὲ Βοηθοίδης κρέα δαίετο καὶ νέμει μοίρας·

Atride Menelae, Jovis-alumne, princeps civium,
 volo jam redire ad nostra; non enim post me
 custodem discedens reliqui apud possessiones meas:
 ne patrem deo-parem quærens, ipse peream,
 aut aliquid mihi ex ædibus supellectile-præstans pereat.

Ac postquam hoc audierat bello strenuus Menelaus,
 statim suam uxorem et famulas jussit
 jentaculum in ædibus parare abunde ex-intus repositis.
 Prope autem ipsi venit Boethoides Eleoneus,
 ubi-surrexerat e lecto; quippe non procul habitabat ab ipso;
 hunc ignem accendere jussit bello strenuus Menelaus,
 assareque carnes; is vero non inobsequens-fuit, ubi-andie-
 rat.] Ipse autem in thalamum descendit odoratum,
 non solus; simul cum-ipso Helena ivit et Megapenthes.
 Sed quando jam eo pervenerant, ubi ei bona-recondita jac-
 bant,] Atrides quidem deinde poculum cepit duplex,
 filium autem craterem portare Megapenthem jussit
 argenteum: Helena vero astitit arcis,
 ubi erant ei pepla omni-artificio-varia, quæ elaborarat ipsa.
 Horum unum sublatum Helena ferebat, divina mulierum,
 qui pulcerrimus erat ornatu-versicolori, et maximus,
 ut stella autem resplendebat: jacebat vero ultimus omnium.
 Iveruntque inde ulterius per domum, donec pervenirent
 ad-Telemachum: hunc autem affatus-est flavus Menelaus:

Telemache, sane reditum, ut animo tuo cupis,
 sic tibi Jupiter perficiat, altitonans maritus Junonis.
 Donorum autem, quotquot in mea domo recondita jacent,
 dabo quod optimum et pretiosissimum est.
 Dabo tibi craterem elaboratum; argenteus autem
 est totus, auro vero labra munita-sunt;
 opus est Vulcani: donavit autem eum mihi Phædimus heros,
 Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
 illic me in-redditum-profectum: tibi autem volo hoc præbere.

Sic locutus, in manibus ei ponebat poculum duplex
 heros Atrides: ille vero craterem splendidum
 posuit ante ipsum ferens, fortis Megapenthes,
 argenteum: Helena autem astitit pulcris-genis,
 peplum habens in manibus, verbumque dixit et elocuta-est:

Donum tibi et ego, fili dilecte, hoc do,
 monumentum Helenæ manuum, optabilem in nuptiarum tem-
 pus] tuæ uxori gestandum: interim vero dilectam apud ma-
 trem] jaceat in domo: tu vero mihi gaudens pervenias
 ad-domum bene ædificatam, et tuam in patriam terram.

Sic locuta in manibus ei posuit: hic autem accepit gaudens.
 Et hæc quidem in sirpea posuit Pisistratus heros
 accepta, et omnia suo admiratus-est animo.
 Hos autem duxit ad domum capite flavus Menelaus:
 sederuntque deinde in sedibusque solisque.
 Aquam autem famula gutturio defudit ferens,
 pulcro, auro, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem vero veneranda proma apposuit ferens:
 [fercula multa imponens, gratificans de-præsentibus:] [nes;
 juxtaque Boethoides carnes dividebat et distribuebat portio-

ὦνοχόει δ' υἱὸς Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος καὶ Νέστορος ἀγαθὸς υἱὸς
 145 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἐβαινον·
 ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
 Τοὺς δέ μετ' Ἀτρεΐδης ἐκίε ξανθὸς Μενέλαος,
 οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφιν,
 χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὅρρα λείψαντε κιοίτην·
 150 στῇ δ' ἵππων προπάροιθε, δεδισχόμενος δὲ προσῆυδα·
 Χαίρετον, ὦ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν
 εἰπὺν· ἡ γὰρ ἔμοιγε πατὴρ ὡς ἥπιος ἦεν,
 εἷως ἐν Τροίῃ πολέμιζόμεν υἷες Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 155 καὶ λίην κείνῳ γε, Διοτρεφές, ὡς ἀγορεύεις,
 πάντα τὰδ' ἐλθόντες καταλέξομεν· αἱ γὰρ ἐγὼν ὡς
 νοστήσας Ἰθάκηνδε, κίων Ὀδυσσῇ ἐνὶ οἴκῳ
 εἵποιμ', ὡς παρὰ σείῳ τυχὼν φιλότῃτος ἀπάσης
 ἔρχομαι, αὐτὰρ ἄγω κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά.
 160 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπατο δεξιὸς ὄρνις,
 αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων δύνυγσαι πέλωρον,
 ἥμερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰύζοντες ἔποντο
 ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες· ὁ δὲ σφισιν ἐγγύθεν ἐλθὼν
 δεξιὸς ἤϊξε πρόσθ' ἵππων· οἱ δὲ ἰδόντες
 165 γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Τοῖσι δὲ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἤρχετο μῦθον·
 Φράζεο δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἡ νοῖν τόδ' ἔφηνε θεὸς τέρας ἡε σοὶ αὐτῷ.
 Ὡς φάτο· μερμήριξε δ' Ἀρητήλιος Μενέλαος,
 170 δῆπυκ οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νοήσας.
 Τὸν δ' Ἑλένη τανυπέπλος ὑποφραμένη φάτο μῦθον·
 Κλυτέμεν· αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
 ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι οἶω.
 Ὡς δὲ χῆν' ἤρπαξ', ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ,
 175 ἐλθὼν ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενεή τε τόκος τε·
 ὡς Ὀδυσσεὺς κακὰ πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεὺς
 οἶκαδε νοστήσει καὶ τίσεται· ἡε καὶ ἦδη
 οἶκοι, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 180 οὕτω νῦν Ζεὺς θεΐη, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης·
 τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι θεῷ ὡς εὐχετομήμην.
 Ἥ καὶ ἐφ' ἵπποιϊν μᾶστιν βάλεν· οἱ δὲ μάλ' ὥκα
 ἤϊξαν πεδίονδε διὰ πτόλιος μεμαῶτες·
 οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφοῖς ἔχοντες.
 185 Δύσετό τ' ἡέλιος, σκιοῖοντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἐς Φηράς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 υἱέος Ὀρσιλόχιο, τὸν Ἀλφεὺς τέκε παῖδα.
 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς παρ' ἐξίνια θῆκεν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδودάκτυλος Ἥως,
 190 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἐβαινον·
 ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·
 μᾶστιζεν δ' ἔλασαν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
 Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο Πύλου αἰτὶν πολίεθρον·
 καὶ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν·

HOMERUS.

sed vinum-fundebat filius Menelai inclyti.
 Hi autem ab cibis paratos appositos manus extendebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 dum vero Telemachus et Nestoris illustis filius
 equosque junxerunt, currusque variegatos conscenderunt;
 exegerunt autem e-vestibulo et porticu sonora.
 Post hos vero Atrides iovit flavus Menelaus,
 vinum habens in manu dulce dextra,
 aureo in poculo, ut, ubi-libassent, proficiscerentur;
 stetit autem ante equos, propinansque eos allocutus-est:
 Valete, o juvenes, et Nestori pastori virorum
 dicite salutem; certe enim mihi, ut pater, benignus erat,
 quamdiu in Troja pugnabamus filii Achivorum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-est:] et omnino illi, Jovis-alumne, sicut dicis, omnia hæc profecti narrabimus: utnam enim ego sic, reversus in-Ithacam, ubi-advenero, Ulyssi in domo dixerim, ut a te potitus amica-exceptionis omnigenæ veniam, atque asseram opes multas et bonas.

Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis, aquila album anserem ferens unguibus ingentem, mansuetum e chorte: ac clamantes sequebantur viri et mulieres: hæc vero ipsos prope quum-venisset, dextera emicuit ante equos: hi autem conspicati gavisii-sunt, et omnibus in mentibus animus exhilaratus-est.] His autem Nestorides Pisistratus orsus-est sermonem:

Considera jam, Menelae Jovis-alumne, princeps virorum, an nobis hoc ostenderit deus portentum, an tibi ipsi.

Sic dixit; cogitabat autem Marti-carus Menelaus, quomodo ei rite responderet meditatus.

Hunc autem Helena lato-peplo præveniens dixit verbum:

Audite me; at ego vaticinabor, sicut in animo immortales mihi suggerunt, et sicut perfectum-iri puto. Sicut hæc anserem rapuit, nutritum in domo, profecta ex monte, ubi ei genusque partusque: sic Ulysses mala multa passus, et multum vagatus, domum redibit, et ulciscetur; aut jam domi est; quin-etiam procis malum omnibus serit.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-est:] sic nunc Jupiter faciat, altitonans maritus Junonis; ita tibi et illic, deo tanquam, vota-fecerim.

Dixit, et equis scuticam incussit: hi autem valde celeriter ruerunt ad-campum per urbem prompti; iique toto-die quatiebant jugum utrinque habentes.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ: ad Pheras autem pervenere Dioclei ad domum, filii Orsilochi, quem Alpheus genuit filium. Illic vero noctem dormierunt: is vero eis hospitalia apposuit.

Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora, equosque junxere, currusque variegatos conscenderunt; exegeruntque e-vestibulo et porticu sonora; et scutica-percussit Pisistratus, ut-currerent; hi autem non inviti volarunt.] Statim vero inde venerunt ad Pyli altam urbem;] et tunc Telemachus allocutus-est Nestoris filium:

196 Νεστορίδῃ, πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας
 μῦθον ἐμόν; ξείνοι δὲ διαμπερές εὐρόμεθ' εἶναι
 ἐκ πατέρων φιλότῃτος, ἀτὰρ καὶ βυγλῆκας εἰμεν·
 ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μάλλον δημοφροσύνησιν ἐνήσει.
 Μῆ με παρὲς ἄγε νῆα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπε' αὐτοῦ·
 200 μὴ μ' ὁ γέρων ἀέκοντα κατὰσῃ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ,
 ἰέμενος φιλέειν· ἐμὲ δὲ χρεὼ θάσσον ἰκέσθαι. [μῶ,
 'Ὡς φάτο· Νεστορίδης δ' ἄρ' ἔῳ συγγράσασατο θυ-
 ῥπῳς οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχόμενος τελέσειεν.
 'Ὡδε δὲ οἱ φρονέοντι δόασατο κέρδιον εἶναι·
 206 στρέψ' ἵππους ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
 νῆτ' δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαινύτο κάλλιμα δῶρα,
 ἐσθῆτα χρυσόν τε, τὰ οἱ Μενέλαος ἔδωκεν·
 καὶ μιν ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε κελεύε τε πάντας ἑταίρους,
 210 πρὶν ἐμὲ οἰκάδ' ἰκέσθαι ἀπαγγεῖλαι τε γέροντι.
 Εὖ γὰρ ἐγὼ τῷδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐ σε μεθήσει,
 ἀλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἴσεται· οὐδὲ ἔφημι
 ἄψ' ἰέναι κενεόν· μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης.
 215 'Ὡς ἄρα φωνήσας ἔλασεν καλλίτροχος ἵππους
 ἄψ' Πυλίων εἰς ἄστν, θοῶς δ' ἄρα δώμαθ' ἵκανε.
 Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν·
 'Ἐγχοσμεῖτε τὰ τεύχε', ἑταῖροι, νῆτ' μελαίνῃ·
 αὐτοὶ τ' ἀμειβόμενοι, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο. [θοντο.
 220 'Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπὶ-
 Αἴψα δ' ἄρ' εἰσβαινόν καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
 'Ἦτοι ὁ μὲν τὰ πονεῖτο καὶ εὖχετο, θύε δ' Ἀθήνη
 νῆτ' παρὰ πρύμνῃ· σπεδῶν δὲ οἱ ἦλθεν ἀνὴρ
 τηλεδαπὸς, φεύγων ἐξ Ἀργεος, ἄνδρ' κατακτάς,
 225 μάντις· ἀτὰρ γενεήν γε Μελάμποδος ἐκγονος ἦεν,
 δς πρὶν μὲν ποτ' ἔναϊε Πύλῳ ἐνι, μητέρι μῆλων,
 ἀφνειὸς Πυλίοισι μέγ' ἔσχα δώματα ναίων·
 δὴ τότε γ' ἄλλων δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα φεύγων
 Νηλέα τε μεγάλῳμον, ἀγαυότατον ζώντων,
 230 ὅς οἱ γρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
 εἶχε βίη. 'Ὁ δὲ τέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι Φυλάκοιο
 δεσμῶν ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, κρατέρ' ἄλγεα πάσων
 εἶνεκα Νηλῆος κούρης ἄτης τε βαρείης,
 τῇν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασπλητὶς Ἑρινύς.
 235 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐκφυγε Κῆρα καὶ ἤλασε βούς ἐριμύκους
 ἐς Πύλον ἐκ Φυλάκης καὶ ἐτίσαστο ἔργον ἀεικέες
 ἀντιθεὸν Νηλῆα, κασιγνήτῳ δὲ γυναῖκα
 ἡγάγετο πρὸς δώμαθ'. 'Ὁ δ' ἄλλων ἵκετο δῆμον,
 Ἀργος ἐς ἱππόβοτον· τόθι γάρ νύ οἱ αἴσιμον ἦεν
 240 ναίμεναι, πολλοῖσιν ἀνάσσοντ' Ἀργείοισιν·
 ἐνθα δ' ἔγγημε γυναῖκα καὶ ὑπερῆρες θέτο δῶμα,
 γείνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, οἷε κραταῖω.
 Ἀντιφάτης μὲν ἔτικτεν 'Οἰκλῆα μεγάλῳμον·
 αὐτὰρ 'Οἰκλείης λαοσσόν Ἀμφιάρκον,
 245 ὃν πέρι κῆρι φιλεῖ Ζεὺς τ' αἰγίολος καὶ Ἀπόλλων
 παντοίῃν φιλότῃτ'· οὐδ' ἵκετο γῆρας οὐδὸν,
 ἀλλ' ὀλετ' ἐν Θήβῃσι γυναῖων εἶνεκα δώρων.
 Τῷ δ' οὐεῖς ἐγένοντ' Ἀλκμαίων Ἀμφιλόχος τε.

Nestoride, quomodo mihi pollicitus perfeceris
 verbum meum? hospites autem penitus nos profitemur esse
 ex patrum amicitia; atqui et æquales ætate sumus;
 hoc autem iter etiam magis concordia nos conciliabit.

Ne me præter navem agas, Jovis-alumne, sed relinque illi;
 ne me senex invitum detineat sua in domo,
 cupiens amice-tractare; mihi autem opus est cito pervenire.

Sic dixit: Nestorides autem suo consultabat animo,
 quomodo ei hoc rite pollicitus perficeret.

Sic vero ei cogitanti visum-est satius esse:

vertit equos ad navem velocem et ad litus maris:

navis autem in puppim depromebat pulcra dona,
 vestes, aurumque; quæ ei Menelaus dederat:
 et ipsum adhortans verbis alatis allocutus-est:

Festinanter nunc conscende, jubeque inscendere omnes
 socios,] priusquam ego domum ivero, renuntia veroque
 seni.] Bene enim ego hoc novi in mente et in animo:
 qualis est illius animus vehemens, non te dimittet,
 sed ipse invitaturus huc venit; neque eum puto
 retioitutum vacuum (sine te); valde enim irascetur omnino.

Sic igitur locutus impulit pulcris-jubis equos
 retro Pylorum in urbem, celeriterque domum pervenit.

Telemachus vero sociis hortans præcepit;

Ordinate armamenta, socii, in-nave nigra;

ipsisque conscendamus, ut perficiamus iter.

Sic dixit: illi autem ei maxime auscultaunt et parere.

Statim vero ingrediebantur, et in transtris consedere.

Atque is quidem hæc properabat et supplicabat; sacrificat-que
 Minervæ] navis ad puppim; prope autem ad-eum venit
 vir] longinquus, fugiens ex Argo, viro interfecto,
 vates; at genere Melampodis proles erat,
 qui olim quidem aliquando habitarat in Pylo, matre ovium,
 dives inter-Pylios valde egregias ardes habitans:
 tum vero aliorum ad-populum pervenit, patriam fugiens,
 Neleumque magnanimum, clarissimum viventium,
 qui ei opes multas integrum in annum
 tenebat vi. Is vero tamdiu quidem in ædibus Phylaci
 vinculo in duro ligatus-erat, vehementes dolores patiens,
 Nelei gratia filiae, noxæque gravis,
 quam ei in mente posuit dea horrenda Erinnyes.

Sed is quidem effugit mortem, et abegit boves valde-mugien-tes
 in Pylum ex Phylace, et ultus-est factum indignum

in-deo-pari Neleo, fratrique uxorem
 duxit ad domum. Ipse vero aliorum venit ad-populum,

in Argos equos-pascens: ibi enim ei fatale erat
 habitare, multis imperantem Argivis:

ibi autem duxit uxorem et altam posuit domum,
 genuitque Antiphaten et Mantium, filios fortes.

Antiphates quidem genuit Oicleum magnanimum;

at Oicleus populi-concitatorem Amphiarum,

quem ex animo diligebat Jupiterque ægidem-tenens et Apollo
 omnigeno amore: nec pervenit is ad-senectutis limen;

sed periiit in Thebis, muliebrium gratia donorum.

Huic autem filii nati-sunt Alcmaeon, Amphilochusque.

Μάντιος αὐτέκετο Πολυφειδέα τε Κλειτόν τε·
 250 ἀλλ' ἦτοι Κλειτόν χρυσόθρονος ἤρασεν Ἥως
 κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη·
 αὐτὰρ ὑπέρθυμον Πολυφειδέα μάντιν Ἀπόλλων
 θῆκε βροτῶν δ' ἄριστον, ἐπεὶ θάναεν Ἀμφιάραος·
 255 δς δ' Ὑπερησίωνδ' ἀπανάσαστο, πατρὶ χολωθείς,
 ἐνθ' ὄγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσιν.

Τοῦ μὲν ἄρ' υἱὸς ἐπῆλθε, Θεοκλύμενος δ' ὄνομ' ἦεν,
 δς τότε Τηλεμάχου πέλας ἴστατο· τὸν δ' ἐκίχανεν
 σπένδοντ' εὐχρόμενόν τε βοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα περὶνόντα προσήυδα·

260 ὦ φίλ', ἐπεὶ σε θύοντα κιχάω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
 λίσσομαι· ὑπὲρ θυένον καὶ δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα
 σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἐταίρων, οἳ τοι ἔπονται,
 εἰπέ μοι εἰρομένῃ νημερτέα μῆδ' ἐπικεύσης·
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἦδ' οἰκῆς;

265 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 τοιγάρ ἐγώ τοι, ξεῖνε, μᾶλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμι, πατὴρ δέ μοι ἐστὶν Ὀδυσσεύς,
 εἴ ποτ' ἔην· νῦν δ' ᾗδ' ἀπέφθοιτο λυγρῷ ὀλέθρῳ.
 Τούνεκα νῦν ἐτάρους τε λαβὼν καὶ νῆα μέλαιναν
 270 ἦλθον πευσόμενος πατρός δ' ἔν οἰχομένοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 οὕτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος ἀνδρά κατακτάς
 ἔμψυλον· πολλοὶ δὲ κασίγνητοί τε εἶται τε
 Ἄργος ἀν' ἱππόβοτον, μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιῶν·
 275 τῶν ὑπαλευμένοισι θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 φεύγων· ἐπεὶ νύ μοι αἶσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαί.
 Ἀλλὰ με νῆος ἔρессαι, ἐπεὶ σε φυγῶν ἰκέτευσα,
 μὴ με κατακτείνωσι· διωκόμεναι γὰρ οἴω.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 280 οὐ μὲν δὴ σ' ἐθέλοντά γ' ἀπώσω νῆος εἴσης·
 ἀλλ' ἔπειτα αὐτὰρ κείθι φιλήσεται, οἷά κ' ἔγωμεν.

Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδῆξάτο χάλκεον ἔγχος
 καὶ τὸ γ' ἐπ' ἱερὸν τάνυσεν νεὸς ἀμφιελίσσης·
 ἀν δὲ καὶ αὐτὰς νῆος ἐδήξατο ποντοπόροιο.

285 Ἐν πρύμνῃ δ' ἄρ' ἔπειτα καθέζετο· παρ δὲ οἳ αὐτῷ
 εἶσε Θεοκλύμενον· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
 Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
 θπλων ἀπτεσθαι· τοὶ δ' ἐσσυμένως ἐπίθοντο.

Ἰστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμηγ
 290 στῆσαν αἰείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν·
 ἔλκον δ' ἰστία λευκὰ εὐστρέπτοισι βοεύσιν.

Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὔρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ὅζρα τάχιστα
 νηὺς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ.

295 [Βὰν δὲ παρὰ Κρουνοῦ καὶ Χαλκίδα καλλιέρεθον.]

Δύσετό τ' ἥελιος, σκινώοντο τε πᾶσαι ἀνυαί·
 ἡ δὲ Φεάς ἐπέβηχεν, ἐπειγομένη Διὸς οὐρῳ,
 ἡδὲ παρ' Ἰλίδα διαν, ὅτι κρατέουσιν Ὑπαιοί.
 Ἐνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηχε θεῶσιν,
 300 ὁρμαίνων ἡ κεν θάνατον φύγοι ἡ κεν ἀλώῃ. —

Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ διὸς ὑφορβὸς
 δорπετήν· παρὰ δὲ σφιν ἐδόρπεον ἀνέρες ἄλλοι.

Mantius rursus genuit Polyphidemque, Clitumque :
 sed Clitum quidem aureo-solio-insidens rapuit Aurora,
 pulcritudinis gratia ipsius, ut immortalibus interesset ;
 sed magnanimum Polyphidem vatem Apollo
 reddidit mortalium longe optimum, postquam obierat Am-
 phiaraus :] qui in-Hyperesiam migravit, patri iratus ;
 ubi ille habitans vaticinabatur omnibus mortalibus.

Hujus quidem filius adventit, Theoclymenus autem nomen
 ei erat,] qui tunc prope Telemachum stetit : hunc vero inve-
 nit] libantem supplicantemque velocem apud navem nigram ;
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

O amice, quoniam te sacrificantem invenio hoc in loco,
 oro per sacra et per deum, ac deinde
 per tuumque ipsius caput, et socios, qui te comitantur,
 dic mihi interroganti vera, neu celes :
 quis et unde es hominum ? ubi tibi urbs et parentes ?

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] etenim ego tibi, hospes, haec valde accurate dicam.
 Ex Ithaca genere sum, pater autem mihi est Ulysses,
 si quando erat : nunc vero jam perii tristi itineru.
 Propterea nunc sociisque assumtis et nave nigra,
 veni interrogaturus de-patre diu absente.

Hunc autem rursus allocutus est Theoclymenus deo-si-
 milis :] sic tibi et ego ex patria exii, viro interfecto
 tribule : multi vero fratresque sodalesque sunt,
 Argos per equos-pascens, multumque pollent inter-Achivos :
 horum elapsus caedem et fatum nigrum
 fugio : quippe mihi fatale est inter homines vagari.
 Sed me navi impone, quia tibi in-fuga supplicavi,
 ne me interficiant : persequi enim eos me puto.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] non quidem jam te conscendere volentem depellam a-
 navi aequali :] sed sequere ; at illic amico-exciptieris ex iis
 qualia habemus.] Sic igitur locutus, ejus accepit aeream
 hastam ;] et hanc super tabulata extendit navis utrinque-re-
 curvæ :] conscendit autem et ipse navem pontum-transeun-
 tem.] In puppi vero deinde consedit, juxtaque se ipsum
 sedere-fecit Theoclymenum : illi autem rudentes solverunt.
 Telemachus vero socios hortatus jussit
 armamenta capessere : illi autem festinanter obedierunt.

Malum autem abiegnum concava in basi
 statuerunt erectum ; ac pedibus navis astrinxerunt ;
 traxeruntque vela alba bene-tortis loris.

His autem secundum ventum misit cassiis-oculis Minerva,
 acrem ingruentem per aerem, ut citissime
 navis emetiretur currens maris salsam aquam.

[Præteriere vero Crunos et Chalcidem pulcre-fluentem.]

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae :
 illa autem Pheas appelletat, impulsas Jovis vento-secundo ;
 et apud Elidem divinam, ubi dominantur Epei.
 Hinc vero rursus insulis immisit eam Acutis,
 cogitans, utrum mortem fugeret, an caperetur.

Illi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
 conabant ; apud ipsos vero cœnabant et viri alii.

- Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συβώτῳ περὶ τῶν
 305 εἴ μιν ἔτ' ἐνδυκῶς φίλοι μείναι τε κελεύει
 αὐτοῦ ἐνὶ σταθμῷ, ἢ ὁτρύνει πόλινδ'·
 Κέλλυθι νῦν, Εὐμαίε, καὶ ἄλλοι πάντες ἑταῖροι·
 ἦϊθ' ἐνδοτὶ ἀστὺ λαλοῖμαι ἀπονέεσθαι
 πτωχεύων, ἵνα μὴ σε κατατρίχῃ καὶ ἑταίρους.
 310 Ἀλλὰ μοι εὖ θ' ὑπόθευ καὶ ἄμ' ἡγεμόν' ἐσθλὸν ὅπασσον,
 δὲ κέ με κεῖσ' ἀγάγῃ· κατὰ δὲ πόλιν αὐτὸς ἀνάγκη
 πλάγξομαι, αἶ κέν τις κοτύλην καὶ πύρρον δρέξῃ.
 Καί κ' ἐλθὼν πρὸς δώματ' Ὀδυσσεὺς θείοιο
 ἀγγελίην εἰποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ·
 315 καὶ κε μνηστήρεσσιν ὑπερβιάλοισι μιγείην,
 εἴ μοι δειπνὸν δοῖεν, δνεῖατα μὲν ἔχοντες.
 Αἶψά κεν εὖ δρώοιμι μετὰ σφίσιν, ὅτ' ἐθέλοιεν.
 Ἐκ γάρ τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνεο καὶ μευ ἄκουσον.
 Ἑρμείαο ἔκῃ διὰ κτόρου, δὲ ῥά τε πάντων
 320 ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει,
 δρυστοσύνη οὐκ ἂν μοι ἐρίσσει βροτὸς ἄλλος
 πῦρ τ' εὖ νῆσαι διὰ τε ξύλα δανὰ κεάσσαι
 δαιτρεῦσαι τε καὶ ὀπτήσαι καὶ οἰνογοῇσαι·
 οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρῶνσι χέρης.
 325 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη, Εὐμαίε συβώτα·
 ὦ μοι, ζεῖνε, τίη τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἔπλετο; ἦ σύγε πάγῃ λαλαῖαι αὐτόθ' ὀλέσθαι,
 εἰ δὴ μνηστήρων εὐέλεις καταδύναι δμίλον,
 τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἔκει.
 330 Οὗτοι τοιοῖδ' εἰσὶν ὑποδρηστήρες ἐκείνων,
 ἀλλὰ νέοι, χλαῖνας εὖ εἰμένοι ἡδὲ χιτῶνας,
 αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα·
 οἳ σφιν ὑποδρῶνσιν· εὖ ζεστοὶ δὲ τράπεζαι
 σίτου καὶ κραιῶν ἡδ' οἴνου βεβρίθασιν.
 335 Ἀλλὰ μὲν' οὐ γάρ τις τοι ἀνιάται παρεόντι,
 οὔτ' ἐγὼ οὔτε τις ἄλλος ἑταῖρων, οἳ μοι ἔασιν.
 Αὐτὰρ ἐπὶν ἔλθῃσιν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 κείνους σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἴματα ἔσσει,
 πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 340 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 αἶθ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο
 ὥς ἐμοί, ὅττι μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ οἰζύος αἰνῆς.
 Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν·
 ἀλλ' ἔνεκ' οὐλομένης γαστροῦ κακὰ κήδε' ἔχουσιν
 345 ἀνέρες, ὃν κεν ἴκηται ἄλῃ καὶ πῆμα καὶ ἄλγος.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ἰσχανάας μείναι τέ με κείνων ἄνωγας,
 εἰπ' ἄγε μοι περὶ μητρὸς Ὀδυσσεὺς θείοιο
 πατρός θ', ὃν κατέλειπεν ἰὼν ἐπὶ γήραος οὐδῶ,
 εἴ που ἐτι ζῶουσιν ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο
 350 ἢ ἡδὲ τεθνήσκει καὶ εἴν' Αἴδαο δόμοισιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ζεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Λαέρτης μὲν ἐτι ζῶει, Διὶ δ' εὐχεται αἰεὶ,
 θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν·
 355 ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς οὐδύρεται οἰχομένοιο
 κουριδίης τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος, ἣ ἐμάλιστα

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 inter-cos Ulysses locutus-est, subulcum tentans,
 utrum ipsum amplius studiose curaret, manereque jubere
 illic in stabulo, an hortaretur ad-urbem ire :

Audi nunc, Eumæe, ceterique omnes socii;
 mane ad urbem cupio discedere
 mendicaturus, ut ne te atteram et socios.
 Sed me bene mone, et simul ductorem bonum præbe,
 qui me illuc ducat : per urbem autem ipse necessitate
 vagabor, si forte quis poculum et panis-frustum porreterit
 Et profectus ad ædes Ulyssis divini,
 nuntium dixerō prudenti Penelopæ,
 et procis insolentibus me-immiscuero,
 si mihi cenam dederint, cibum infinitum habentes.
 Statim bene perfecero inter ipsos, quicquid voluerint.
 Etenim tibi dicam; tu vero attende, et mihi ausculta.
 Mercurii voluntate internuntii, qui utique omnium
 hominum operibus gratiam et gloriam præbet,
 officio-servili non mihi contenderit mortalis alius,
 ad-ignemque bene cumulandum, ac ligna sicca discindenda,
 carnesque dividendas, et ad-assandum, et ad-vinum-infundendum;] qualia optimatibus præstant inferiores.

Hunc autem valde indignatus allocutus-es, Eumæe subulcum
 hei mihi, hospes, cur tibi in mente hoc cogitatum
 fuit? certe tu omnino cupis illic perire,
 si revera procorum vis ingredi certum,
 quorum injuriaque violentiaque ad-ferreum cælum pertulit
 Nequaquam tales sunt ministri illorum;
 sed juvenes, lænas bene induti ac tunicas,
 semperque nitidi capitibus et pulcris vultibus,
 qui ipsis subministrant : bene-politæ autem mensæ
 pane, et carnibus, et vino oneratæ sunt.
 Sed mane; non enim quisquam te molestatur præsentem,
 neque ego, nec quisquam alius sociorum, qui mihi sunt.
 At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
 ille te lænaque tunicaque vestimentis induet,
 deducetque eo quo te cor animusque jubet.

Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
 utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri fieres,
 ut mihi, quod me cessare-fecisti a-vagando et arumna gratia
 Vagatione vero non est pejus aliud mortalibus :
 sed propter perditum ventrem malas curas habent
 viri, quemcunque invaserit vagatio, calamitasque, et dolus.
 Nunc vero quoniam detines, manereque me illum jubes,
 dic, age, mihi de matre Ulyssis divini,
 de-patrequē, quem reliquit, profectus, in senectutis limine
 sicubi adhuc vivat sub radiis solis,
 an jamjam mortui-sint, et in Plutonis ædibus.

Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps vire
 rum :] etenim ego tibi, hospes, hæc valde accurate narra-
 Laertes quidem adhuc vivit, Jovi autem supplicatur semper,
 ut-anima sibi a membris pereat suis in ædibus :
 vehementer enim de-filio dolet absente,
 deque-ingenua uxore, prudente; quæ ipsum maxime

ἦχαχ' ἀποφθιμένη καὶ ἐν ὧμῳ γῆραί θῆκεν.
 Ἦ δ' ἄρει οὐ παῖδός ἀπέφθιτο κυδαλίμοιο,
 λευγαλέω θανάτῳ· ὥς μὴ θάνοι, ὅστις ἔμοιγε
 360 ἐνθάδε ναϊετάων φίλος εἴη καὶ φίλα ἔρδοι.
 Ὅφρα μὲν οὖν δὴ κείνη ἔην, ἀγέουσά περ ἔμπης,
 τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 οὐνεκά μ' αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένη τανυπέπλω,
 θυγατέρ' ἱφθίμη, τὴν ὀπλοτάτην τέκε παίδων·
 365 τῇ θυοῦ ἐτρεφόμενην, ὀλίγον δέ τί μ' ἥσσον ἐτίμα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἦβην πολυήρατον ἰκόμειθ' ἄμω,
 τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδοσαν καὶ μυρὶ ἔλοντο·
 αὐτὰρ ἐμὲ χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε εἶμα· ἔκείνη
 καλὰ μάλ' ἀμφιέσασα, ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα
 370 ἀγρόνδε προῖαλλε· φιλεῖ δέ με κηρόθι μάλλον.
 Νῦν δ' ἦδη τούτων ἐπιδεύομαι· ἀλλὰ μοι αὐτῷ
 ἔργον ἀέξουσιν μάκαρες θεοί, ᾧ ἐπιμίμνω·
 τῶν ἔραγόν τ' ἐπιόν τε καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα.
 Ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μελιχρον ἔστιν ἀκούσαι
 375 οὔτ' ἔπος οὔτε τι ἔργον· ἐπεὶ κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ,
 ἄνδρες ὑπερφύαλοι· μέγα δὲ θυμῶς χατέουσιν
 ἀντία δεσποίνης φάσθαι καὶ ἕκαστα πυθίσθαι
 καὶ φαγέμεν πύεμεν τε, ἔπειτα δὲ καὶ τι ζέρεσθαι
 ἀγρόνδ', οἷά τε θυμὸν αἰεὶ θυμῶσσιν ἱαίνει. [σεύς·
 380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῶ πόποι, ὥς ἄρα τυτθὸς ἔων, Εὐμαίε συβῶτα,
 πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἡδὲ τοκῶων.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
 ἡδὲ διεπράθετο πόλις ἀνδρῶν εὐρύαυγιά,
 385 ἥ ἐνὶ ναϊετάασκε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
 ἥ σέγε μουνωθέντα παρ' ὀλεσιν ἢ παρὰ βουσὶν
 ἄνδρες θυμηνέες νηυσὶν λάβον ἡδ' ἐπέρασαν
 τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ', ὃ δ' ἄξιον ὧν ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 390 ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλᾷς,
 σιγῇ νῦν ἔνυιέ καὶ τέρπεο πίνε τε οἶνον,
 ἤμενος αἶδε δὲ νύκτες ἀλῆερατο· ἔστι μὲν εὐδεῖν,
 ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκοῦειν· οὐδέ τί σε γρή,
 πρὶν ὥρη, καταλέχθαι· ἀνὴρ καὶ πολὺς ὕπνος.
 395 Τῶν δ' ἄλλων ὄτινα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 εὐδέτω ἐξελεύων· ἅμα δ' ἡοὶ φαινομένην πιν
 δειπνήσας, ἅμ' ὕεσιν ἀνακτορήσιν ἐπέσθω.
 Νῶϊ θ' ἐνὶ κλισίῃ πίνοντέ τε δαινυμένω τε
 κήδεσιν ἀλλήλων τερπόμεθα λευγαλέοισιν,
 400 μνωομένων· μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ,
 ὅστις δὴ μάλα πολλὰ πάθη καὶ πόλλ' ἐπαληθῆ.
 Τοῦτο δέ τοι ἔρεω, δ' μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλᾷς.
 Νῆσός τις Συρίη κιχλήσκειται, εἴ που ἀκούεις,
 Ὀρτυγίης καθυπερθεῖν, θοὶ τροπαὶ ἡελίοιο,
 405 οὔτι περιπληθὴς λίην τόσον, ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν,
 εὐθότος, εὐμηλος, οἰνοπληθὴς, πολὺς τυρος.
 Πείνην δ' οὔποτε δῆμον ἐρέγγεται, οὐδέ τις ἄλλη
 νοῦσος ἐπὶ στυγερῇ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κάτα φῶλ' ἀνθρώπων,
 410 ἔλθων ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν,

tristitia-affect obiens et in praematura senectute posuit.

Illam autem dolore de suo filio periit glorioso
 lugenda morte : sic ne moriatur, quicumque mihi
 hic habitans amicus sit, et amica faciat.

Quamdiu illa igitur quidem erat, dolens quantumvis,
 tandiu aliquid mihi dilectum erat sciscitari et interrogare,
 quoniam me ipsa nutrit, una-cum Ctimena peplum-tra-
 hente,] filia eximia, quam minimam-natu peperit liberorum:
 cum-hac simul nutriebar, paulo autem meminus honorabat.
 Ac postquam ad-pubertatem optabilem perveneramus ambo,
 hanc quidem postea in-Samum nuptum-dedere, et infinita
 acceperunt :] at me lenaque tonicaque vestimentis illa
 pulcris valde ubi-induerat, pedibusque calceamenta dederat,
 in-agrum emisit ; diligebat autem me corde magis.
 Nunc vero jam his indigeo ; sed mihi ipsi
 opus incremento-augent beati dii, in-quo versor :
 ex-his comedique, bibique, et venerandis hospitibus dedi.
 Ex domina autem haud dulce licet audire
 nec verbum, neque aliquid opus : quoniam malum incidit
 domui,] viri insolentes : valde vero famuli indigent
 coram domina loqui, et singula interrogare,
 et edere, bibereque : deinde autem et aliquid portare
 in-agrum, qualia quidem animum semper famulis laticant.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 dii boni ! ut parvulus adhuc, Eumæe subulce,
 multum jactatus-es seorsum a-tua patria ac parentibus.
 Sed age mihi hoc dic et accurate enarra,
 utrum vastata sit urbs virorum viis-latis,
 in qua habitabat pater et veneranda mater ;
 an te solum-relictum apud oves, vel apud boves,
 viri hostiles navibus ceperint, et vendiderint
 hujusce viri in aedes, hic autem dignum pretium dederit.

Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] hospes, quoniam jam hac me percontaris et interro-
 gas,] silentio nunc attende et delectare, bibere vinum,
 sedens ; haec autem noctes immensæ : licet quidem dormire,
 licet etiam sese-oblectantibus audire ; nec te oportet,
 ante horam cubitum-ire : nocumentum est etiam multus so-
 mnus.] Ceterorum autem quemcunque cor et animus jubet,
 decumbat egressus : simul autem cum-auro illucescente
 jentaculo-sumto, una sues heriles sequatur.
 Nos autem in casa bibentesque edentesque,
 doloribus alter-alterius delectemur tristibus,
 recordantes ; namque etiam doloribus delectatur vir,
 qui-quidem valde multa passus-fuerit, et multum erraverit.
 Hoc autem tibi dicam, quod me percontaris et interrogas.

Insula quædam Syria vocatur, si forte audisti ;
 Ortygiam supra, ubi sunt conversiones solis,
 non ita valde-magna ; sed bona quidem,
 fertilis-bonum, fertilis-ovium, vino-abundans, tritici-ferax.
 Fames vero nunquam populum invadit, neque ullus alius
 morbus odiosus ibi incidit miseris mortalibus ;
 sed quando senescunt in urbe gentes hominum,
 veniens argenteum-arcum-gestans Apollo cum Diana,

- οἷς ἀγανοῖς βελέεσσι ἐποیحόμενος κατέπεφνεν.
 Ἔνθα δ' αὖ ποταμός, δίχα δὲ σπῖσι πάντα δέδασται·
 τῇσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλειεν,
 Κτήσιος Ὀρμενίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν.
 415 Ἐνθα δὲ Φοῖνικες ναυσίχλυτοι ἤλυθον ἄνδρες,
 τρώκται, μυρὶ ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ.
 Ἔσκε δὲ πατὴρ ἐμοῖο γυνὴ Φοῖνισσ' ἐνὶ οἴκῳ,
 καλὴ τε μεγάλη τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα·
 τὴν δ' ἄρα Φοῖνικες πολυπαῖπαλοι ἠπερόπευσον·
 420 πλουούσῃ τις πρῶτα μίγῃ, κοιλὴ παρὰ νηὶ,
 εὐνῇ καὶ φιλότῳ· τότε φρένας ἠπεροπέυει
 θηλυτέρῃσι γυναῖξιν, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔστιν.
 Ἡρώτα δὲ ἔπειτα, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι·
 ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατὴρ ἐπέφραδεν ὑπερφρὲς δῶ·
 425 Ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὐχόμεαι εἶναι·
 κούρῃ δ' εἰμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ θυδὸν ἀφνειοῖο·
 ἀλλὰ μ' ἀνῆρπαξαν Τάφιοι, ληίστορες ἄνδρες,
 ἀγρόθεν ἐρχομένην· πέρασαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες
 τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ'· ὁ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν.
 430 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἀνὴρ, δὲ ἑμίσητο λάθρῃ·
 ἥ βρά κε νῦν πάλιν αὐτίς ἄμ' ἡμῖν οἶκαδ' ἔποιο,
 ὄρα ἰδὼν πατὴρ καὶ μητέρας ὑπερφρὲς δῶ
 αὐτοῦς τ'· ἥ γὰρ ἔτ' εἰσὶ καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 435 εἴη κεν καὶ τοῦτ', εἰ μοι ἐθέλοιτέ γε, ναῦται,
 ὄρω πεισιθῆναι, ἀτήμονά μ' οἶκαδ' ἀπάξειν.
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπώμνυνον, ὡς ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,
 τοῖς δ' αὐτίς μετέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 440 Σιγῇ νῦν, μή τίς με προσαυδάτω ἐπέσειν
 ὑμετέρων ἐτάρων, θυμὸν ἡμῶν ἢ ἐν ἀγυῖῃ,
 ἥ που ἐπὶ κρήνῃ· μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι
 ἔλθων ἐξείπῃ· ὁ δ' οἰσάμενος καταδήσῃ
 δεσμῶν ἐν ἀργαλέῳ, ὅμιν δ' ἐπιγράσσει· δαίμον.
 445 Ἀλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον, ἐπείγετε δ' ὦνον ὁδαῖον.
 Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηὺς πλεῖθι βίοτοιο γένηται,
 ἀγγελίῃ μοι ἔπειτα θοῶς ἐς δῶμαθ' ἰκέσθω·
 οἴσω γὰρ καὶ χρυσόν, ὅτις χ' ὑποχείριος εἴη·
 καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίσθωρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην.
 450 Παιδὰ γὰρ ἀνδρὸς ἔησ' ἐνὶ μεγάροισι ἀτιτάλλω,
 κερδαλέον δὴ τοῖον, ἀματροχῶντα θυράζω·
 τὸν κεν ἄγοιμ' ἐπὶ νηός· ὁ δ' ὅμιν μυρίον ὦνον
 ἄλκοι, ὅπῃ περάσῃτε κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς δώματα καλά.
 455 Οἱ δ' ἐνιαυτὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες
 ἐν νηὶ γλαφυρῇ βίοντο πολλὸν ἐμπολούντο·
 ἀλλ' ὅτε δὴ κοιλὴ νηὺς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι,
 καὶ τότε ἄρ' ἀγγελὸν ἦκαν, δὲ ἀγγεῖλαι γυναῖξιν.
 Ἥλυθ' ἀνὴρ πολυΐδρις ἐμῷ πρὸς δώματα πατρός,
 460 χρῦσεον ὄρμον ἔχων, μετὰ δ' ἡλέκτροισιν ἔερτο·
 τὸν μὲν ἄρ' ἐν μεγάρῳ δμῶαι καὶ πότνια μήτηρ
 χερσὶν τ' ἀμφαφώνοντο καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὀρώοντο,
 ὦνον ὑπισχόμεναι· ὁ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ.
 Ἦτοι δὲ καννεύσας κοιλὴν ἐπὶ νῆα βεβήκει·

suis lenibus telis aggrediens interficit.

Illic duæ urbes; bifariam autem ipsis omnia divisa sunt :
 in-his vero ambabus pater meus imperabat,
 Ctesius Ormenides, assimilis immortalibus.

Illuc autem Phœnices re-nautica-inclyti venerunt viri,
 veteratores, innumeras ducentes merces ludicras nave nigra.
 Erat autem patris mei mulier Phœnissa in domo,
 pulcraque magnaue, et splendida opera sciens :
 hanc autem Phœnices percallidi decipiebant :
 cum-ea-lavante quidam primum mixtus-est, cavam apud na-
 vem,] concubitu et amore : quæ quidem mentes decipiunt
 imbecillis mulieribus, etiam tali quæ frugi fuerit.

Interrogabat autem postea, quænam esset, et unde venisset :
 hæc autem cito admodum patris indicavit altam domum :

Ex Sidone quidem abundante-arris me-glorior esse;
 filia vero sum Arybantis ego abunde divitis :
 sed me abriperunt Taphii, latrones viri,
 ex-agro venientem; vendideruntque me huc deductam
 huiusce viri ad-aedes; hic autem dignum pretium dedit.

Hanc autem rursus allocutus-est vir, qui ei coierat clam :
 numquid jam retro rursus una nos domum sequeris,
 ut videas patris et matris altam domum,
 iposque? certe enim etiamnum sunt, et divites vocantur.

Hunc vero rursus allocuta-est mulier, et respondit sermone :
 fieri-possit et hoc, si mihi velitis, nautæ,
 jurejurando fidem-dare, vos incolumem me domum abdu-
 cturos.] Sic dixit : illi autem omnes jurabant, sicut jussit
 Ac postquam jurarantque peregerantque jusjurandum,
 inter-eos rursus locuta-est mulier, et respondit sermone :

Tacite agatis nunc, ne quis me alloquatur verbis
 vestrorum sociorum, obviam-factus vel in via,
 vel alicubi ad fontem : ne-quis ad domum seni
 profectus aperiat; is autem suspicatus liget me
 vinculo in duro, vobis vero molietur interitum.
 Sed retinete in mente verbum, et properate emtionem via-
 ticorum.] Sed quando jam navis plena victu fuerit,
 nuntius mihi deinde celeriter ad aedes veniat :
 afferam enim et aurum, quodcunque sub-manus venerit;
 et vero aliud nautum ego volens sane dederò.
 Filium enim viri boni in ædibus nutrio,
 astutum jam talem, simul-cursitantem foras;
 hunc duxero in navem; hic vero vobis infinitum pretium
 comparavit, quocunque vendendum-vexeritis ad alienos ho-
 mines.] Hæc quidem sic fata, abiit ad aedes pulcras.
 Illi autem per-annum totum apud nos ibidem manentes
 in navi cava facultates multas emebant;
 sed quando jam cava navis onerata-erat ipsis ad-redeundum,
 tunc nuntium miserunt, qui nuntiaret mulieri.
 Venit vir sollers mei ad aedes patris,
 aureum monile habens, quod electris intersertum-erat :
 hoc quidem in domo famulæ et veneranda mater
 manibusque tractabant, et oculis spectabant,
 pretium pollicite : ille autem huic innuit tacite.
 Atque ille postquam-innuerat, cavam ad navem ivit;

405 ἡ δ' ἐμὲ χειρὸς ἐλοῦσα δόμῳ ἐξῆγε θύραζε·
 εὔρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἡμὲν δέπα ἡδὲ τραπέζας
 ἀνδρῶν δαιτυμόνων, οἳ μιν πατέρ' ἀμυρεπνόντο —
 οἳ μὲν ἄρ' ἐς θῶκον πρόμολον, δῆμοί τε φῆμιν —
 ἡ δ' αἶψα τρεῖς ἄλεια κατακρύψας ὑπὸ κόλπῳ
 410 ἔκφερεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμεν ἀσιπροσύννησιν.
 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιδνόντο τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἡμεῖς δ' ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν ὦκα κίοντες,
 ἐνθ' ἄρα Φοινίκων ἀνδρῶν ἦν ὠκύαλος νῆς.
 Οἳ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρά κέλευθα,
 415 νῶ ἀναθισάμενοι· ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὖρον ἱαλλεν.
 Ἐξήμαρ μὲν δμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ἔβδομον ἡμαρ ἐπὶ Ζεὺς ὄηκε Κρονίων,
 τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα·
 ἀντίῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦν' ὡς εἰναλίη κῆξ·
 420 καὶ τὴν μὲν φώκησι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι
 ἐκβαλον· αὐτὰρ ἐγὼ λιτόμην, ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Τοὺς δ' Ἰθάκῃ ἐπέλασσε φέρων ἀνεμὸς τε καὶ ὕδωρ·
 ἐνθα με Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἰοῖσιν.
 Οὕτω τήνδε τε γαῖαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν.
 425 Τὸν δ' αὖ Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἡμείβετο μύθῳ·
 Εὐμαι', ἦ μάλα δὴ μοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ὄρινας,
 ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθος ἄλγεα θυμῷ.
 Ἄλλ' ἤτοι σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν εἴηκεν
 Ζεὺς, ἐπεὶ ἀνδρὸς δώματ' ἀφίκεο πολλὰ μογήσας
 430 ἡπίου, ὃς δὴ τοι παρέχει βρώσιν τε πόσιν τε
 ἐνδοκέως, ζώεις δ' ἀγαθὸν βίον· αὐτὰρ ἐγὼ γέως
 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄσπε' ἀλύμενος ἐνθάδ' ἰκάνω.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 καθόραθέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα·
 435 αἶψα γὰρ Ἡῶς ἦλθεν εἶθρονος. — Οἳ δ' ἐπὶ χέρσου
 Τηλέμαχον ἔταροι λύνον ἱστίᾳ· καδ' ὅ' ἔλον ἱστὸν
 καρπαλίμως· τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἑρετμοῖς·
 ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥήγματι θαλάσσης,
 440 δειπνόν τ' ἐντύνοντο κερυντό τε αἶθοπα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἐντο,
 τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·
 Ὑμεῖς μὲν νῦν ἄστυδ' ἐλαύνετε νῆα μελαιναν·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἀγροὺς ἐπιείσομαι ἡδὲ βοτῆρας·
 445 ἐσπέριος δ' εἰς ἄστυ ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κάτειμι.
 Ἡῶθεν δὲ κεν ὕμιν δοιοπόριον παραθείμην,
 δαίτ' ἀγαθὴν κρείων τε καὶ οἶνον ἡδυπότοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 πῇ γὰρ ἐγὼ, φίλε τέκνον, ἴω; τεῦ δώμαθ' ἴκωμαι
 450 ἀνδρῶν, οἳ κραναὴν Ἰθάκην κατὰ κοιρανέουσιν;
 ἡ ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴη καὶ σοῖο δόμοιο;
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠῦδα·
 Ὀλωκς μὲν σ' ἂν ἐγῶγε καὶ ἡμέτερόνδε κελοίμην
 ἔρχεσθ'· οὐ γὰρ τι ξενίων πόλιν· ἀλλὰ σὺ αὐτῷ
 455 χεῖρον ἐπεί τοι ἐγὼ μὲν ἀπέσσομαι, οὐδὲ σε μήτηρ
 ὀφείλει· οὐ μὲν γάρ τοι θαμὰ μνηστῆρσ' ἐνὶ οἴκῳ
 φαίνεται, ἀλλ' ἀπο τῶν ὑπεριώη ἱστὸν ὑφαίνει.
 Ἀλλὰ τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι, ὃν κεν ἴκηαι,

hæc autem me manu prehensum ædibus eduxit foras;
 invenit vero in vestibulo et poculum et mensas
 virorum convivarum, qui circa-meum patrem versabantur,
 (illi quidem in consensum processerant, populiq[ue] cœtum) :
 hæc autem statim tria pocula abscondita sub sinu
 efferebat; at ego sequebar stultitia.
 Occidebatque sol, obumbrabanturque omnes viæ :
 nos vero in portum indyctum venimus celeriter videntes,
 ubi Phœnicum virorum erat velox-per-mare navis.
 Hi quidem deinde *nave* conscensa navigabant humidas vias,
 nobis *navi* impositis : ac Jupiter ventum-secundum mitte-
 lebat.] Sex-diebus quidem simul navigabamus noctesque et
 dies;] sed quandojam septimum diem Jupiter indaxit Satur-
 nius,] deinde mulierem quidem ferit Diana sagittis-gaudens :
 in-sentinamque ea insonuit delapsa, sicut marina fulica;
 et hanc quidem phocis et piscibus escam futuram
 ejecerunt : at ego relictus-sum, dolens corde.
 Hos autem Ithacæ appulit ferens ventusque et aqua;
 ubi me Laertes emit possessionibus suis.
 Sic hancce terram ego vidi oculis.

Huic autem rursus nobilis Ulysses respondit sermone :
 Eumæe, certe valde jam mihi in mente animum commovisti,
 hæc singula dicens, quantos jam passus-sis dolores animo.
 Verum enimvero tibi quidem etiam ad-malum bonum appo-
 suit] Jupiter, quippe in-viri ædes pervenisti, multa perpes-
 sus,] mitis, qui jam tibi præbet cibumque potumque
 sedulo; degis autem bonam vitam : at ego
 multas hominum per urbes vagans huc veni.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur :
 dormierunt vero non multum in tempus, sed paululum;
 statim enim Aurora venit in-pulcro-solio. Verum ad terram
 Telemachi socii solvebant vela; demiseruntque malum
 confestim; ipsamque *navem* in stationem subduxere remis :
 ancoras autem ejecerunt, et retinacula alligantur :
 atque ipsi egrediebantur in litus maris,
 cœnamque parabant, miscebantque nigrum vinum.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 his Telemachus prudens exorsus-est sermones :

Vos quidem nunc ad-urbem agite navem nigram;
 at ego agros adibo, et pastores;
 vespertinus vero in urbem, visis meis operibus, revertar.
 Mane autem vobis viaticum-epulum apposuerō,
 convivium bonum carniūque et vini dulcis-potu.

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-simi-
 lis :] quonam ego, dilecte fili, ibo? cujus ædes accedam
 virorum, qui in aspera Ithaca dominantur?
 an recta tuam matrem adibo et tuam domum?

Hunc autem Telemachus prudens contra allocutus-est :
 alias quidem te ego et nostram-ad *domum* iuberem
 ire : haud enim ibi ulla hospitalium inopia est; sed tibi ipsi
 pejus *esset* : quoniam tibi ego quidem abero, nec te mater
 videbit; nequaquam enim frequenter procis in domo
 apparet, sed seorsum ab-his in-cœnaculo telam texit.
 At tibi alium virum indicabo, quem adeas,

Εὐρύμαχον, Πολύβοιο δαίφρονος ἀγλαὸν υἱόν,
 620 τὸν νῦν ἴσα θεῶ Ἰθακήσιοι εἰσροῶσιν·
 καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ, μέμονέν τε μάλιστα
 μητέρ' ἐμὴν γαμέειν καὶ Ὀδυσσεύος γέρας ἔξειν.
 Ἀλλὰ τάγε Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων,
 εἰ κέ σφι πρὸ γάμοιο τελευτήσῃ κακὸν ἡμαρ.
 625 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος· ἐν δὲ πόδεσσιν
 τίλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε,
 μεσσηγὺς νηὸς τε καὶ αὐτοῦ Τηλεμάχου.
 Τὸν δὲ Θεοκλύμενος ἐτάρον ἀπονόσφι καλέσσας
 630 ἐν τ' ἄρα οἱ σὺ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ', οὐ τοι ἀνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις·
 ἔγνω γάρ μιν ἐξάντα ἰδὼν οἰωνὸν ἔοντα.
 Ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένος βασιλευτέρου ἄλλο
 ἐν δήμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεὶ.
 635 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 αἶ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον ἐστίν·
 τῷ κε τάχα γνώης φιλότῳ τὰ τε πολλὰ τε δῶρα
 ἐξ ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντῶμενος μαχαρίζοι.
 Ἡ καὶ Πείραιον προσεφώνεε, πιστὸν ἐταῖρον·
 640 Πείραιε Κλυτίδῃ, σὺ δέ μοι τάπερ ἄλλα μάλιστα
 πείθῃ ἐμῶν ἐτάρων, ὅ μοι Πύλον εἰς ἄμ' ἔποντο·
 καὶ νῦν μοι τὸν ξεῖνον ἄγων ἐν δώμασι σοῖσιν
 ἐνδουκέως φιλέειν καὶ τιέμεν, εἰσέκεν ἔλθω.
 Τὸν δ' αὖ Πείραιος δουρικλυτὸς ἀντίον ἤυδα·
 645 Τηλέμαχ', εἰ γάρ κεν σὺ πολλὸν χρόνον ἐνθάδε μίμνῃς,
 τόνδε τ' ἐγὼ κομιῶ, ξενίων δέ οἱ οὐ πολλὴ ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν ἐπὶ νηὸς ἔβη, ἐκέλευσε δ' ἐταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβάειν ἀνά τε πρυμνήσια λύσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
 650 Τηλέμαχος δ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 εἰλετο δ' ἀλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεὶ χαλκῷ,
 νηὸς ἀπ' ἱκρίοφιν· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
 Οἱ μὲν ἀνώσαντες πλεόν ἐς πόλιν, ὥς ἐκέλευσεν
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεοίοιο.
 655 Τὸν δ' ὥκα προβιβῶντα πόδες φέρον, ὄφρ' ἕκετ' αὐλήν,
 ἐνθα οἱ ἦσαν ὕεσ μάλα μυρία, ἥσι συβώτης
 ἐσθλὸς ἔων ἐνίαυνε, ἀνάχτεσιν ἤπια εἰδώς.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Π.

Τηλεμάχου ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσεύς.

Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ δῖος ὑφορβὸς
 ἐντύνοντο ἄριστον ἄμ' ἡοῖ, κειαμένῳ πῦρ,
 ἐκπεμψάν τε νομῆας ἄμ' ἀγρομένοισι σῦεσσιν·
 Τηλέμαχον δὲ περισσαινὸν κύνας ὑλακόμῳροι,
 6 οὐδ' ὕλαον προσιόντα. Νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
 σάοντά τε κύνας, περὶ τε πτύπος ἦλθε ποδοῖιν.
 Αἶψα δ' ἄρ' Εὐμαίων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Εὐμαί', ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἐταῖρος

Eurymachum, Polybi prudentis inclytum filium,
 quem nunc instar dei Ithacenses suspiciunt :
 etenim longe optimus vir est, cupitque maxime
 matrem meam ducere-uxorem, et Ulyssis munus habere.
 Sed hæc Jupiter novit Olympius, in-æthere habitans,
 an ipsis ante nuptias perficiat malum diem.

Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,
 accipiter, Apollinis velox nuntius ; in pedibus autem
 vellebat columbam tenens, ac pennas defundebat ad-terram,
 in-medio inter-navemque et ipsum Telemachum.
 Illum autem Theoclymenus a-sociis seorsum ubi-vocarat,
 inhesitque ei manu, verbumque dixit et elocutus-est :

Telemache, nequaquam sine deo volavit dextera avis ;
 cognovi enim ipsam, contra intuitus, alitem-auguralem esse.
 Vestro autem non est genere regalius aliud
 in populo Ithacæ ; sed vos potentes eritis semper.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum sit ;
 ita cito cognoveris amicitiamque et acceperis multa dona
 ex me, adeo-ut aliquis te occurrens beatum-diceret.

Dixit, et Piræum allocutus-est, fidum socium :
 Piræe Clytide, tu vero mihi ceteris in rebus maxime
 obsequeris meorum sociorum, qui me in Pylum comitati-sunt :
 etiam nunc mihi hunc hospitem ducens in ædibus tuis
 sedulo amice-tracta et honora, donec ipse venero.

Hunc autem rursus Piræus hasta-inclytus contra allocutus-
 est :] Telemache, etiamsi tu multo tempore hic mancas,
 hunc ego curabo ; hospitalium autem ei desiderium non erit.

Sic locutus, navem conscendit, jussitque socios
 ipsosque ascendere, et retinacula solvere.
 Hi autem statim inscendebant, et in transtris consedere.
 Telemachus vero sub pedibus ligavit pulcros calceos,
 sumsitque validam hastam, præfixam acuto ære,
 navis a tabulatis : illi autem retinacula solverunt.
 Hi quidem navem in-altum-agentes navigabant in urbem, ut
 jusserat] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.
 Hunc autem celeriter progredientem pedes ferebant, donec
 venit in-caulam,] ubi ei erant sues plurimæ, apud-quas su-
 bulcus,] bonus ut-erat, dormiebat, dominis bene cupiens.

ODYSSEÆ XVI.

Telemachi agnitio Ulyssis.

Hi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
 parabant jentaculum simul-cum aurora, accenso igne,
 emisieruntque pastores cum congregatis subibus :
 Telemachum vero circum-adulabantur canes latratores,
 neque illatrabant advenienti. Vidit autem divinus Ulysses
 adulantesque canes, circumvenitque eum sonus pedum :
 statim vero Eumæum verbis alatis allocutus-est :

Eumæe, certe omnino aliquis tibi veniet huc socius,

- ἤ καὶ γνώριμος ἄλλος· ἐπεὶ κύνας οὐχ ὑλάουσιν,
 10 ἀλλὰ περισσαίνουσι· ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω.
 Οὐπὼ πᾶν εἰρήτο ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς
 ἔσθῃ ἐνὶ προθύροισι. Ταφῶν δ' ἀνόρουσε συβώτης·
 ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσον ἄγγεα, τοῖς ἐπونهῖτο,
 κινῶς αἶθοπα οἶνον· ὃ δ' ἀντίος ἦλθεν ἀνακτος·
 15 κύσσε δέ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ
 χειράς τ' ἀμφοτέρας· θαλερὸν δέ οἱ ἐκπесσε δάκρυ.
 Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπᾷζει
 ἔλθοντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
 μῶνον, τηλύγετον, τῷ ἐπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ·
 20 ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα διὸς ὑπορρῶς
 πάντα κύσεν περιφύς, ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα·
 καὶ δ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος; οὐ σ' ἐτ' ἔγωγε
 ὄψεσθαι ἐράμην, ἐπεὶ ὄψεο νηὶ Πύλονδε·
 25 ἀλλ' ἄγε νῦν εἰσελθε, φίλον τέκος, ὅφρα σε θυμῷ
 τέρψομαι εἰσορόων, νέον ἄλλοθεν ἐνδόν ἐόντα.
 Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχεται οὐδὲ νομῆας,
 ἀλλ' ἐπιδημεύεις· ὡς γάρ νύ τοι εὐαδε θυμῷ
 ἀνδρῶν μνηστήρων ἐσορᾶν αἰθῆλον δμῖλον.
 30 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα·
 ἔσσεται οὕτως, ἄττα· σέθεν δ' ἔνεκ' ἐνθάδ' ἰκάνω,
 ὅφρα σέ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω καὶ μῦθον ἀκούσω,
 εἴ μοι ἔτ' ἐν μεγάροις μήτηρ μένει, ἥ τίς τῆς ἡδῆ
 ἀνδρῶν ἄλλος ἔγγωμεν, Ὀδυσσεύς δέ που εὐνὴ
 35 ῥῆττει ἐνευναίων κάκ' ἀράγνια κείται ἔχουσα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 καὶ λίην κείνη γε μένει τεληγότι θυμῷ
 σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
 ρθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέτα δακρυχεοῦσθαι.
 40 Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χαλκείον ἔγχος·
 αὐτὰρ ὅγ' εἰσὼν ἔην καὶ ὑπέρβη λαῖνον οὐδόν.
 Τῷ δ' ἔδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεύς·
 Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἐρήτυε φωνήσεν τε·
 Ἥσ', ὦ ξεῖν· ἡμεῖς δὲ καὶ ἀλλοθι δῆρμεν ἔδρην
 45 σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ· πᾶρα δ' ἀνὴρ, ὃς καταθήσει.
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' αὖτις ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο· τῷ δὲ συβώ-
 γειθεν ὑπο χλωρὰς ῥῶπας καὶ κώας ὑπερθεν· [τῆς
 ἐνθα καθέζετ' ἔπειτα Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
 Τοῖσιν δ' αὖ χρεῖων πίνακας παρέθηκε συβώτης
 50 ὀπταλέων, ἃ ῥα τῇ προτέρῃ ὑπελείπον ἔδοντες·
 σίτον δ' ἐσσυμένως παρενήνεεν ἐν κανέοισιν,
 ἐν δ' ἄρα χισσσίβι, κίρην μελιγδέα οἶνον·
 αὐτὸς δ' ἀντίον ἔξεν Ὀδυσσεύς θεῖοιο.
 Οἱ δ' ἔπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 55 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύς ἐξ ἔρον ἔντος,
 δὴ τότε Τηλέμαχος προσεγόνοε διὸν ὑπορρῶν·
 Ἄττα, πόθεν τοι ξεῖνος ὅδ' ἔκετο; πῶς δέ ἐ ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνας ἔμμεναι εὐχετόντων;
 οὐ μὲν γάρ τίς ἐπεζὼν οἶομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.
 60 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφηρ, Εὐμαιε συβώτα·
 τοιγὰρ ἐγώ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω.
 Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὐχεται εὐρεῖαν·

vel et notus alius; quoniam canes non latrant,
 sed circum-adulantur; pedum vero subitus sonum audio.

Nondum totus dictus erat sermo, quando ei dilectus filius
 stetit in vestibulo. Attonitus autem exsiliit subulcus;
 atque ei e-manibus cecidere vasa, quibus utebatur,
 miscens nigrum vinum: ipse vero obviu iuit hero,
 osculatusque est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
 manusque ambas; uber autem ei excidit lacrima.
 Sicut vero pater suum filium amanti animo amplectitur,
 reversum e longinqua terra decimo anno,
 unicum, in-senectute-genitum, super quo dolores multos pas-
 sus-sit:] sic tunc Telemachum deo-similem divinus subulcus
 totum osculatus est circumhærens, tanquam e morte ela-
 psum:] et ejulans eum verbis alatis allocutus est:

Venisti, Telemache, dulce lumen? non te amplius ego
 me visurum putabam, postquam ivisti navi in-Pylum;
 sed age, nunc ingredere, dilecte fili, ut te animo
 delecter aspiciens, recens aliunde intro advenientem.
 Nequaquam enim frequenter agrum adis, nec pastores,
 sed in-urbe-manes: sic enim tibi placebat animo,
 virorum procorum aspicere exitiosum cotum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] erit sic, pater: tui vero causa huc venio,
 ut teque oculis videam, et sermonem audiam,
 si mihi adhuc in ædibus mater maneat, an aliquis jam
 virorum alius eam duxerit; Ulyssis autem fere cubile
 inopia stragularum malas araneas jacet habens.

Hunc autem rursus allocutus est subulcus, princeps viro-
 rum:] et perquam illa manet patienti animo
 tuis in ædibus: luctuosæ vero ei semper
 pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.

Sic igitur locutus, ejus accepit aream hastam:
 atque is introibat, et transivit lapideum limen.

Ei autem suam sedem ingresso pater cesseral Ulysses;
 Telemachus vero ex-altera-parte prohibebat, dixitque:

Sede, o hospes; nos autem et alibi inveniemus sedem
 tugurio in nostro: adest vero vir, qui talem ponet.

Sic dixit: ille autem retrogressus inde consedit: huic au-
 tem subulcus] substravit viridia virgulta, et pellem insuper;
 ibi consedit deinde Ulyssis dilectus filius.

Illis autem carnium lances apposuit subulcus
 assarum, quas quidem priori die reliquerant comedentes;
 panem autem festinanter accumulabat in canistris,
 atque inde in poculo miscbat dulce vinum:
 ipse vero e-regione sedit Ulyssis divini.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus allocutus est divinum subulcum:

Pater, unde tibi hospes hic venit? quomodo autem ipsum
 nautæ] duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitebantur?
 nequaquam enim ipsum pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens allocutus es, Eumæe subulce:
 enimvero ego tibi, fili, vera omnia dicam.

Ex Creta quidem genere se-profitetur esse lata:

- ψηοὶ δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι
 πλαζόμενος· ὡς γὰρ οἱ ἐπέκλωσεν τάτῃ δαίμων.
 65 Νῦν αὖ Θεςπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς
 ἤλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμὸν, ἐγὼ δέ τοι ἐγγυαλίζω·
 ἔρπον σπῶς θέλεις· ἱκέτης δέ τοι εὐχεται εἶναι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα·
 Εὐμαί', ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς εἶπες·
 70 πῶς γὰρ δὴ τὸν ξείνον ἐγὼν ὑποδέχομαι οἴκῳ;
 αὐτὸς μὲν νέος εἰμὶ καὶ οὕτω χερσὶ πέποιθα
 ἀνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ·
 μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
 ἢ αὐτοῦ παρ' ἐμοὶ τε μένη καὶ δῶμα κοιμίζῃ,
 75 εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δῆμοιο τε φῆμιν·
 ἢ ᾗδ' ἄμ' ἔπηται Ἀχαιῶν, ὅστις ἀρίστος
 μῆσται ἐνὶ μεγάροισιν ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πόρησιν.
 Ἄλλ' ἦτοι τὸν ξείνον, ἐπεὶ τεὸν, ἔκτο δῶμα,
 ἔσσω μιν χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλά·
 80 δώσω δὲ ξίφος ἀμφηκεὶς καὶ ποσὶ πέδιλα,
 πέμψω δ', ὅππῃ μιν κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Εἰ δ' ἐθέλεις, σὺ κόμισσον, ἐνὶ σταθμοῖσιν ἐρύξας·
 εἴματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω καὶ σῖτον ἅπαντα
 ἔδμεναι, ὡς ἂν μὴ σε κατατρήχῃ καὶ ἑταίρους.
 85 Κεῖσε δ' ἂν σὺ μιν ἔγωγε μετὰ μνηστῆρας ἐῷμι
 ἔργεσθαι· λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσιν·
 μὴ μιν κερτομέωσιν, ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσσεται αἰνόν.
 Πρῆξαι δ' ἀργαλέον τι μετὰ πλεόνεσσιν ἐόντα
 ἀνδρα καὶ ἱρθιμον· ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 90 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ θῆν μοι καὶ ἀμείβασθαι θέμις ἐστίν,
 ἦ μάλα μευ καταδάπτει ἀκούοντος φίλον ἦτορ,
 οἷά φατε μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανάσθαι
 ἐν μεγάροις, ἀέκητι σέθεν, τοιούτου ἐόντος.
 95 Εἰπέ μοι, ἦ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἢ σέγε λαοὶ
 ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ·
 ἢ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφει· οἷσπερ ἀνὴρ
 μαρναμένοις πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.
 Αἱ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἶην τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
 100 ἢ παῖς ἐξ Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦ καὶ αὐτός·
 [ἔλθοι ἀλητεῶν· ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἴσα·]
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμείο κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς,
 εἰ μὴ ἐγὼν κείνοισι κακὸν πάντεσσι γνοίμην,
 ἐλθὼν ἐς μέγαρον Λαερτιάδῃσιν Ὀδυσῆος·
 105 εἰ δ' αὖ με πληθὺ δαίμασαλατο, μόνον ἐόντα,
 βουλοίμην κ' ἐν ἐμοῖσι κατακτάμενος μεγάροισιν
 τεθνάμεν ἢ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἐργ' ὀράσθαι,
 ξείνους τε στυγελίζομένους δμῶας τε γυναῖκας
 βυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλά
 110 καὶ οἶνον διαφυσσόμενον καὶ σῖτον ἔδοντας
 μάψ' αὐτῶς, ἀτέλεστον, ἀνηνύστω ἐπὶ ἔργῳ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει,
 115 οὔτε κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι, οἷσπερ ἀνὴρ
 μαρναμένοις πέποιθε καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.

dicat autem se multis hominum in urbibus versatum esse
 errantem; sic enim ei destinavit hæc deus.

Nunc autem Thesprotorum virorum e nave elapsus
 venit meum ad stabulum, ego vero tibi eum in-manus-tradam:
 fac quomodo vis; supplicem vero tibi se proficitur esse.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] Eumæe, certe valde hoc verbum animus-tristans dixi-
 sti:] quomodo enim jam hunc hospitem ego suscipiam domi?
 Ipse quidem juvenis sum, et nondum manibus confisus sum
 virum ut-propulsem, quando aliquis prior lacessiverit;
 matri autem meæ bifariam animus in mente cogitat,
 utrum illic apud me maneat et domum curet,
 utrumque reverens mariti, populique famam;
 an jam una sequatur Aclivorum eum, quicunque optimus
 ambit eam in aedibus vir, et plurima dederit.

Verum enimvero hospitem, quoniam tuam advenit domum,
 induam ipsum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris;
 dabo autem ensem ancipitem, et pedibus calceamenta:
 dimittamque, quo ipsum cor animusque jubet.

Sin vero velis, tu curato eum, in stabulis detentum;
 vestimenta autem huc ego mittam et cibum omnem,
 ad-edendum, ut ne te atterat et socios.

Illuc vero non ipsum equidem inter procos siverim
 ire; valde enim petulantem insolentiam habent,
 ne ipsum conviciis-proscindant, mihi autem dolor fiat gravis.
 Efficere vero difficile est aliquid inter plures unum
 virum, etiam fortem; quoniam multo potentiores sunt.

Illum autem rursus affatus-est audens divinus Ulysses:
 o amice, quoniam sane mihi etiam respondere fas est,
 certe valde meum corroditur audientis carum cor,
 de tuis qualia dicitis procos injusta moliri
 in aedibus, invito te, talis quum-sis.

Dic mihi, utrum sponte succumbas, an te cives
 oderint in populo, obsequentes dei voci:
 an aliquid fratribus succenseas; quibus-quidem vir
 pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.

Utinam enim ego sic juvenis essem hoc cum animo,
 vel filius ex Ulysse eximio, vel etiam ipse
 [venerit errans: adhuc enim et spei copia est:]

ilico deinde mihi caput abscinderet alienus vir,
 si non ego illis malum omnibus fierem,
 profectus in domum Laertiadæ Ulyssis:
 sin vero rursus me multitudo domarent, solus quum-essem,
 mallet in meis interfectus aedibus
 mori, quam hæc quidem semper indigna opera videre,
 hospitesque male-tractatos, famulasque mulieres,
 illos violantes indigne in aedibus pulcris,
 et vinum exhaustum, et cibum comedentes
 temere sic, in-infinitum, nunquam-perfecto in opere.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] enimvero ego tibi, hospes, hæc valde accurate dicam.
 Nec quicquam mihi universus populus inivisus irascitur,
 nec fratribus succenseo: quibus-quidem vir
 pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.

ᾧδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων·
 μούνουν Λαέρτην Ἀρχαῖσιος υἱὸν ἔτικτεν,
 μούνουν δ' αὖτ' Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 120 μούνουν ἐμ' ἐν μεγάροις τεκὼν λίπεν οὐδ' ἀπόνητο.
 Τῷ νῦν δυσμενέες μάλα μυρίοι εἰς ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὅσσοι γὰρ νῆσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ Ἰθάγεντι Ζακύνθῳ,
 125 ἥ δ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
 τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μῶνυνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἡ δ' οὐτ' ἀρνείται στυγερὸν γάμον οὔτε τελευτὴν
 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
 οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαβράϊσουςι καὶ αὐτόν.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.—
 130 Ἄττα, σὺ δ' ἔργον θάσσον, ἐγέρρονι Πηνελοπείῃ
 εἴφ', ὅτι οἱ σῶς εἰμὶ καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μενέω, σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι,
 ὅη ἀπαγγεῖλας τῶν δ' ἄλλων μήτις Ἀχαιῶν
 πευθέσθω· πολλοὶ γάρ ἐμοὶ κακὰ μηχανώνονται.
 135 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε σὺδῶτα·
 γινώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι καλεούμεναι.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ἥ καὶ Λαέρτη αὐτὴν δόδον ἄγγελος εἴθω
 δυσμώρῳ· δὲ τείως μὲν Ὀδυσσῆος μέγ' ἀχέων
 140 ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε μετὰ δμῶνιν τ' ἐνὶ οἴκῳ
 πίνε καὶ ἥσθ', ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀνώγοι·
 αὐτὰρ νῦν, ἐξ οὗ σύγε ὤγχεο Πύλονδε,
 οὐπω μὲν φασιν φαγέμεν καὶ πιέμεν αὐτάς
 οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν· ἀλλὰ στοναχῇ τε γόῳ τε
 145 ἥσται δυδύρομενος, φθινύθει δ' ἀμρ' ὅσπερ ἰ χροῶς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ἀλγίον, ἀλλ' ἐμπης μιν ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ.
 Εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσιν,
 πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἐλοίμεθα νόστιμον ἥμαρ.
 150 Ἀλλὰ σὺγ' ἀγγεῖλας ὀπίσω κίε, μὴδὲ κατ' ἀγροῦς
 πλάζεσθαι μετ' ἐκείνων· ἀτὰρ πρὸς μητέρα εἰπεῖν,
 ἀμφίπολον ταμῆν ὀτρυνέμεν ὅττι τάχιστα
 κρύβδην· κείνη γάρ κεν ἀπαγγεῖλαι γέροντι.
 Ἡ βὰ καὶ ὥρσε συρορβόν· ὃ δ' εἴλετο χερσὶ πέδιλα,
 155 δησάμενος δ' ἐπὶ ποσσὶ πόλινδ' ἔην. Οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην
 λῆθεν ἀπὸ σταθμοῖο κίων Εὐμαῖος ὑφορβός·
 ἀλλ' ἦγε σχεδὸν ἦλθε· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί,
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖη.
 Στῇ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσσῆϊ φανεῖσα·
 160 οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἰδὼν ἀντίον οὐδ' ἐνόησεν—
 οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἑναργεῖς—
 ἀλλ' Ὀδυσσεύς τε κύνας τε ἶδον καὶ β' οὐχ ὑλάοντο,
 κυνζῆμῳ δ' ἐτέρωσε διὰ σταθμόν ποδὲν.
 Ἡ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεύσε· νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς,
 165 ἐν δ' ἦλθεν μεγάροιο παρέχ' ἐμὰ τειγίον αὐλῆς,
 στῇ δὲ πάροισ' αὐτῆς· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἦδην νῦν σὺ παῖδι ἔπος φάο μῆδ' ἐπικεύθε,
 ὥς ἂν μνηστῆρσιν θάνατον καὶ Κῆρ' ἀραρόντε
 170 ἔρχησθον προτὶ ἄστυ περικλυτόν· οὐδ' ἐγὼ αὐτῇ

Ita enim nostrum genus per-unicos-demisit Jupiter;
 unicum Laerten Arcesius filium genuit,
 unicum autem rursus Ulyssem pater genuit; at Ulysses
 unicum me in ædibus genitum liquit, nec me fruitus-est.
 Ideo nunc inimici valde multi sunt in domo.
 Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 Dulichioque, Samoque, et nemorosa Zacyntho,
 et quot per asperam Ithacam dominantur,
 tot matrem meam ambiunt, atteruntque domum.
 Illa autem neque abnegat odiosas nuptias, nec finem
 facere potest; hi autem absumunt comedentes
 domum meam: cito vero me perdent et ipsum.
 Sed enim hæc quidem deorum in genibus posita-sunt
 Pater, tu vero vade ocyus, prudenti Penelopæ
 dic, quod ei salvus sum, et ex Pylo veni.
 At ego hic manebo, tu autem huc redi,
 soli ubi-nuntiaris; ceterorum vero nullus Achivorum
 audiat: multi enim mihi mala moliantur.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 cognosco, sapio; hæc sane intelligenti imperas.
 Sed age mihi hoc dic et accurate præcipe,
 an et Laertæ eadem via nuntius eam
 infelici; qui eousque quidem ob-Ulyssem valde dolens,
 operaque inspiciebat, et cum famulis in domo
 bibebat et edebat, quando animus in pectoribus juberet;
 at nunc, ex quo tu abiisti navi in-Pylum,
 nondum ipsum dicunt edisse et bibisse sic *ut solebat*,
 neque opera inspexisse; sed suspirioque fletuque
 sedet lamentans; tabescit autem circum ossa corpus.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] tristius est, sed nihilominus ipsum sinemus, dolentes
 licet.] Si enim ullo-pacto essent proprii-arbitrii omnia morta-
 libus,] primum mei patris eligeremus reditus diem.
 Sed tu ubi-nuntiaveris, revertere; neu per agros
 vagare ad illum: at matri dic,
 ut-famulam œconomam ire-jubeat quam citissime
 clam; illa etenim nuntiaverit seni.

Dixit, et excitavit subulcum: hic autem cepit manibus cal-
 ceos,] ligatisque iis sub pedibus ad-urbem ibat. Nec Minervam
 latebat a stabulo profectus Eumæus subulcus;
 sed ea prope venit: corpore vero assimilata-est mulieri
 pulcræque magnæque, et splendida opera scienti.
 Stetit autem e-regione-ostii casæ Ulyssi apparens;
 nec Telemachus eam vidit coram, neque advertit:
 (nequaquam enim omnibus dii apparent manifesti:)
 sed Ulyssesque, canesque viderunt, atque non latraverunt,
 cum gannitu vero aliorum per stabulum trepidaverunt.
 Illa autem supercilii immuit; animadvertit vero divinus Ulysses:
 exivitque domo extra magnum murum caulæ,
 stetitque ante ipsam: eum vero allocuta-est Minerva:

Generose Laertiade, sollers Ulysse,
 jam nunc tuo filio verbum dic, neu cela;
 ut procis mortem et fatum ubi-composueritis,
 eatis ad urbem inclytam: neque ego ipsa

175 ἄψ δὲ μελαγχροῖς γένετο, γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν·
 κυάνας δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξασα πάλιν κίεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἦεν ἐς κλισίην· θάμβησε δὲ μιν φίλος υἱός·
 180 ταρβήσας δ' ἐτέρωσε βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀλλοῖός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον ἢ ἐπάροισεν,
 ἅλλα δὲ εἴματ' ἔχεις, καὶ τοι χρῶς οὐκέθ' ὁμοῖος.
 Ἦ μάλα τις θεὸς ἔσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 185 ἅλλ' Ὀηθ', ἵνα τοι κεχαρισμένα δόωμεν ἱρά
 ἡδὲ χρύσεια δῶρα, τετυγμένα· φείδεο δ' ἡμέων.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 οὐτὶς τοι θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἴσχεις;
 ἅλλα πατὴρ θεός εἰμι, τοῦ εἵνεκα σὺ στεναχίζων
 190 πάσχεις ἄλγεα πολλὰ, βίας υποδέγμενος ἀνδρῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσε, καὶ δὲ παρειῶν
 δάκρυον ἔκε χαμαῖ· πάρος δ' ἔχε νωλεμές αἰεὶ.
 Τηλέμαχος δ'—οὐ γάρ πω ἔπειθετο δν πατέρ' εἶναι—
 ἐξαιτίς μιν ἔπessιν ἀμειβόμενος προσέειπεν· [μῶν
 Οὐ σύγ' Ὀδυσσεύς ἔσσι, πατὴρ ἐμός· ἀλλὰ μέναι δαί-
 195 θέλγει, ὅρ' ἔτι μάλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
 Οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανώτο
 ὧ αὐτοῦ γε νόῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥηϊδίως ἐθέλων θείῃ νέον ἢ γέροντα.
 Ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρον καὶ ἀεικέα ἔσσο·
 200 νῦν δὲ θεοῖσιν εἰκας, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Τηλέμαχ', οὐ σε εἰκοι φίλον πατέρ' ἔνδον ἔοντα
 οὔτε τι θυμῷ περιώσιον οὐτ' ἀγάσθαι.
 Οὐ μὲν γάρ τοι ἔτ' ἄλλος ἐλευσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
 205 ἅλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιάδε, παθὼν κακὰ, πολλὰ δ' ἄλγητις,
 ἥλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Αὐτὰρ τοι τόδε ἔργον Ἀθηναίης ἀγελείης,
 ἥτε με τοῖον ἔθηκεν, ὅπως ἐθέλει· δύναται γάρ·
 ἅλλοτε μὲν πτωχῷ ἐναλγίκιον, ἅλλοτε δ' αὐτε
 210 ἀνδρὶ νέῳ καὶ καλὰ περὶ χροὶ εἴματ' ἔχοντι.
 Ῥηϊδίον δὲ θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 ἡμῖν κυδῆναι θνητὸν βροτὴν ἢ δὲ κακῶσαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κατ' ἄρ' ἔζετο· Τηλέμαχος δὲ
 ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων.
 215 Ἀμφοτέρωσι δὲ τοῖσιν ὑφ' ἡμερος ὥρτο γόοιο·
 κλαίον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἢ τ' οἰνοῖ,
 φθῖναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἵσιν τεύχεα
 ἀγρόται ἐξείλοντο πάρος πετεηνὰ γενέσθαι·
 ὥς ἄρα τοίγ' ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδον.
 220 Καὶ νῦν κ' ὀδυρόμενοισιν ἔδυ φάος ἡελίοιο,
 εἰ μὴ Τηλέμαχος προσεφώνεεν δν πατέρ' αἴψα·
 Ποίῃ γάρ νῦν δεῦρο, πατέρ φιλε, νῆϊ σε ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόονται;
 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν θοοὶ ἐνθάδ' ἰκέσθαι.

diu a vobis abero, prompta ad-pugnandum.

Dixit, et aurea virga tetigit eum Minerva :
 vestem quidem ei primum bene-lotam et tunicam
 posuit circa pectora ; corpusque auxit et vigorem.
 Rursus autem nigro-colore factus-est, genæque distentæ-sunt,
 cæruleique facti-sunt pili circa mentum.

Illa quidem, ita quum-fecisset, recessit : at Ulysses
 ivit in casam : stupuit vero ipsum dilectus filius ;
 territique aliorum vertit oculos, veritus ne deus esset,
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

Alius mihi, hospes, apparuisti modo, quam ante,
 alia autem vestimenta habes, et tibi corpus haud-amplius simi-
 le.] Certe omnino aliquis deus es eorum qui cælum latum te-
 nent :] sed propitius-esto, ut tibi grata demus sacra,
 et aurea dona, arte-elaborata : parce vero nobis.

Huic autem respondit inde audens divinus Ulysses :
 neutiquam deus sum ; cur me immortalibus assimilas ?
 sed pater tuus sum, cujus gratia tu suspirans
 pateris dolores multos, injurias sustinens virorum.

Sic igitur locutus, filium osculatus-est, a genisque
 lacrimam mittebat humi : ante autem continuerat-se inde-
 nenter usque.] Telemachus vero (nondum enim credebatur suum
 patrem esse) rursus ipsum verbis respondens allocutus-est :

Haud tu Ulysses es, pater meus ; sed me deus
 decipit, ut adhuc magis lugens suspirem.
 Nequaquam enim mortalis vir hæc machinatus-esset
 suo ipsius quidem animo ; nisi quando deus ipse aggressus,
 facile volens faceret juvenem aut senem.
 Certe enim modo eras senex, et turpiter vestitus-eras ;
 nunc vero diis similis-es, qui cælum latum tenent.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses :
 Telemache, non te decet dilectum patrem, intus quum-sit,
 neque mirari supra-modum nec stupere.

Nequaquam enim tibi amplius alius veniet huc Ulysses :
 sed ille ego talis, passus mala, multumque vagatus,
 veni vicesimo anno in patriam terram.

Verum tibi hoc opus est Minervæ prædatrix
 quæ me talem fecit, uti vult ; potest enim ;
 alias quidem mendico similem, alias autem rursus
 viro juveni, et pulcra circa corpus vestimenta habenti,
 Facile vero est diis, qui cælum latum tenent,
 et illustrem-facere mortalem hominem, et vilem-reddere.

Sic igitur locutus consedit : Telemachus vero
 circumfusus patrem bonum lugebat, lacrimas stillans.
 Ambobus autem ipsis desiderium subortum-est fletus :
 plorabant vero stridule, abundantius quam aves,
 aquile, vel vultures unguibus-aduncis, quibus pullos
 rustici abstulerint, antequam volatiles facti-sint :
 sic igitur illi miserabiliter sub superciliis lacrimam fundebant.
 Et sane ejulantibus occidisset lumen solis,
 nisi Telemachus allocutus-fuisset suum patrem subito :

Quali nam nunc huc, pater, navi te nautæ
 duxerunt in Ithacam ? quosnam se esse profitebantur ?
 nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

5 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθεῖην καταλέξω.
 Φαίηκές μ' ἄγαγον ναυσίκλυτοι, οἷτε καὶ ἄλλους
 ἀνθρώπους πέμπουσιν, στίς σφέας εἰσαΐζηται·
 καὶ μ' εὖδοντ' ἐν νηὶ θεῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
 0 κατέθεσαν εἰς Ἴθακην· ἔπορον δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα,
 χαλκὸν τε χρυσόν τε ἄλλις ἐσθῆτά θ' ὕφαντήν·
 καὶ τὰ μὲν ἐν σπηέσσι θεῶν ἴσσηται λέονται.
 Νῦν αὖ δεῦρ' ἰκόμεν ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης,
 ὅρρα κε θυσιμένεεςσι φόνου περὶ βουλευώμεν.
 5 Ἄλλ' ἄγε μοι μνηστῆρας ἀριμήσας κατάλεξον,
 ὅρρ' εἰδέω, ὅσσοι τε καὶ οἵτινες ἀνέρες εἰσὶν·
 καὶ κεν ἐμὸν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίζας
 ψράσσομαι, εἴ κεν νοῖι δυνήσόμεθ' ἀντιρέρεσθαι,
 μούνο ἄνευθ' ἄλλων ἢ καὶ διζήσόμεθ' ἄλλους.
 0 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ὦ πάτερ, ἦτοι σείο μέγα κλέος αἰὲν ἄκουον,
 χεῖράς τ' αἰχμητήν ἔμεναι καὶ ἐπίφρονα βουλήν·
 ἀλλὰ λίην μέγα εἶπες ἄγῃ μ' ἔχει· οὐδὲ κεν εἴη
 5 ἄνθρωποι δῶο πολλοῖσι καὶ ἰθὺμοῖσι μάχεσθαι.
 Μνηστῆρων δ' οὐτ' ἄρ' δεκάς ἀτρεκέως οὐτὲ δῶ' οἶαι,
 ἀλλὰ πολλὸν πλέονες· τάχα δ' εἴσαι ἐνθάδ' ἀριθμόν.
 Ἐκ μὲν Δουλιχίου δύο καὶ πενήντην ἄνδρας
 κοῦροι κεκριμένοι, ἐξ δὲ ὄρηστές· ἔπονται·
 ἐκ δὲ Σάμης πίσυρές τε καὶ ἑκοσὶ φῶτες ἔασιν,
 10 ἐκ δὲ Ζακύνθου ἔασιν ἑξήκοσι κοῦροι Ἀχαιῶν,
 ἐκ δ' αὐτῆς Ἰθάκης δοοκαίδεκα πάντες ἄριστοι,
 καὶ σπιν ἅμ' ἐστὶ Μένων κῆρυξ καὶ θεῖος αἰοδὸς
 καὶ δοῶο θεράποντες, δαήμενε δαιτροσυνάων.
 Τῶν εἰ κεν πάντων ἀντήσομεν ἔνδον ἐόντων,
 15 μὴ πολὺ πικρα καὶ αἰνὰ βίᾳς ἀποτίσσαι ἐλθῶν.
 Ἀλλὰ σύγ', εἰ δύνασαι τιν' ἀμύντορα μερμηρίζαι,
 ψράξω, ὃ κέν τις νοῖν ἀμύνει πρόφρονι θυμῷ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 τοιγάρ ἐγὼν ἔρω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·
 20 καὶ φράσαι, εἴ κεν νοῖν Ἀθήνη σὺν Διὶ πατρὶ
 ἀρκέσει, ἥ εἴ τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίζω.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ἐσθλὸς τοι τούτῳ γ' ἐπαμύνορες, τοὺς ἀγορεύεις,
 ὅμι περ ἐν νεφέεσσι κατημένω· ὅτε καὶ ἄλλοις
 25 ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 οὐ μὲν τοι κείνω γε πολλὸν χρόνον ἀμφὶς ἔσεσθον
 φυλόπιδος κρατερῆς, ὅπότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν
 ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι μένος κρήνηται Ἀρης.
 30 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἔρχεο ἅμ' ἰοῖ φαινομένην
 οἶκαδ' ἐμὴ μνηστῆρσιν ὑπερπάλαιοισιν ὁμίλει·
 αὐτὰρ ἐμὲ προτὶ ἄστῃ συβώτης ὕστερος ἄξει,
 πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλγίχιον ἡδὲ γέροντι.
 Εἰ δέ μ' ἀτιμῆσουσι δόμον κάτα, σὺν δὲ φίλον κῆρ
 35 τετάτω ἐν στήθεσσι κακῶς πάσχοντος ἐμείου.
 Ἦνπερ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν ἔλκωσι θύραζε
 ἢ βέλσιν βάλλωσι· σὺ δ' εἰροδῶν ἀνέχεσθαι.
 Ἄλλ' ἦτοι παύεσθαι ἀνωγέμεν ἀφροσυνάων,
 40

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 enimvero ego tibi, fili, verum enarrabo.

Phæaces me duxerunt re-nautica-inclyti, qui et alios
 homines deducunt, quicumque ad-ipsos venerit :
 et me dormientem in navi veloci super pontum vehentes
 deposuerunt in Ithaca : dederunt autem mihi splendida
 dona,] æsque aurumque abunde, vestimenta que texta :
 et hæc quidem in speluncis deorum consilio jacent.

Nunc autem huc veni admonitionibus Minervæ,
 ut inimicorum de corde consultemus.

Sed age mihi procos enumera-et recense,
 ut sciam, quotque et quinam viri sint :
 et meo in animo eximio habita-deliberatione,
 considerem, si nos possimus contra-eos-stare,
 soli sine aliis, an et conquiremus alios.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] o pater, sane tuam magnam gloriam semper audiebam,
 manibusque te bellatorem esse, et prudentem consilio :
 sed nimis magnum dixisti ; stupor me tenet : nec liceret
 viros duos cum-multis et fortibus pugnare.

Procorum autem nec sane decas una, nec duæ solæ,
 sed multo plures sunt ; cito autem scies hic numerum.

Ex Dulichio quidem duo et quinquaginta
 juvenes selecti, sex vero eos famuli comitantur ;
 ex Samo autem quatuorque et viginti viri sunt ;
 et ex Zacyntho sunt viginti juvenes Achivorum ;
 ex ipsa vero Ithaca duodecim omnes optimi,
 et cum ipsis simul est Medon præco, et divinus cantor,
 et duo ministri, periti epulas-instruendi.

His si omnibus nos-offeramus intus versantibus,
 vereor ne perquam-amare et graviter eorum injurias ulci-
 scaris reversus.] Sed tu, si possis aliquem adiutorem excogi-
 tare,] considera, qui nobis auxilietur lubenti animo.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 enimvero ego dicam ; tu vero attende et me audi,
 et considera, si nobis Minerva cum Jove patre
 sufficiat, an aliquem alium adiutorem excogitem.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] boni sane isti sunt adiutores, quos memoras,
 alte quidem in nubibus sedentes ; qui utique et aliis
 viris dominantur, et immortalibus diis.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 laud quidem illi multo tempore scorsum aberunt
 a-pugna forti, quando procis et nobis
 in ædibus meis robur decerneretur Martis.

Sed tu quidem nunc vade, simul cum-aurora illucescente,
 domum, et cum-procis insolentibus versare :
 at me ad urbem subulcus postea ducet,
 mendico misero similem, et seni.

Si autem me ignominia-afficiant in domo, tuum tamen carum cor
 tolerato in pectoribus, male patiente me.

Etiamsi vel per domum pedibus me trahant foras,
 vel telis percutiant : tu tamen inspiciens tolerato.

At sane cessare jube ab-insipientia,

240 μείλιχ' οἷς ἐπέεσσι παραυδῶν· οἱ δέ τοι οὔτι
 πείσονται· δὴ γάρ σφι παρίσταται αἰσιμον ἤμαρ.
 [Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 διππότε κεν πολυδούλος ἐνὶ φρεσὶ θήσῃ Ἀθήνη,
 νεύσω μὲν τοι ἐγὼ κεφαλῇ· σὺ δ' ἐπειτα νόησας
 285 ὅσσα τοι ἐν μεγάροισιν Ἀρήϊα τεύχεα κεῖται
 ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμου καταθεῖναι ἀείρας
 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 παρράσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
 ἐκ καπνοῦ κατέβη· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἔωκει,
 οἳά ποτε Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 290 ἄλλὰ κατήχισται, ὅσπον πυρὸς ἔκτε' αὐτμή.
 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τὸδε μείζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων,
 μή πως οἶνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν,
 ἀλλήλους τρώσῃτε καταισχύνητέ τε δαῖτα
 καὶ μνηστῆρ'· αὐτὸς γὰρ ἐφέλεται ἄνδρα σίδηρος.
 295 Νῶϊν δ' οἴοισιν δύο φάσγανα καὶ δύο δούρε
 καλλιπτεῖν καὶ δοῖα βοάγρια χερσὶν ἐλέσθαι
 ὡς ἂν ἐπιθύσαντες ἐλοιμέσθαι· τοὺς δέ κ' ἐπειτα
 Πάλλας Ἀθηναίη θέλξει καὶ μητιέτα Ζεύς.]
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 300 εἰ ἐτεόν γ' ἐμός ἐσσι καὶ αἵματος ἡμετέροιο,
 μή τις ἐπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἐνδον ἐόντος,
 μήτ' οὖν Λαέρτης ἴστω τόγε μήτε συβώτης
 μήτε τις οἰκῆων μήτ' αὐτὴ Πηνελόπεια·
 ἀλλ' οἷοι, σὺ τ' ἐγὼ τε, γυναικῶν γινώσκον ἰθύν·
 305 καὶ κέ τεο δμῶων ἄνδρῶν ἐτι περηθεῖμεν,
 ἡμὲν ἔπου τις νῶϊ τίει καὶ δεῖδιε θυμῷ,
 ἡδ' ὅτις οὐκ ἀλέγει, σέ δ' ἀτιμᾷ, τοῖον ἐόντα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
 ὦ πάτερ, ἥτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἐπειτὰ γ', οἶω,
 310 γινώσκει· οὐ μὲν γάρ τι χαλψορροῦναι μέ γ' ἔχουσιν
 ἀλλ' οὔτοι τόδε κέρδος ἐγὼν ἔσσεσθαι οἶω
 ἡμῖν ἀμφοτέροισι· σέ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα.
 Διθὰ γὰρ αὐτως εἰση ἐκάστου περητίζων,
 ἔργα μετερχόμενος· τοὶ δ' ἐν μεγάροισιν ἔκηλοι
 315 χρήματα δαρδῆπτουσιν ὑπέρβιον οὐδ' ἐπι φειδῶ.
 Ἄλλ' ἥτοι σε γυναῖκα ἐγὼ δεδάσθαι ἄνωγα,
 αἵτε σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἰ νηλιτεῖς εἰσὶν·
 ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμοὺς ἐθέλοιμι
 ἡμέας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι,
 320 εἰ ἐτεόν γέ τι οἴσθα Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἦ δ' ἄρ' ἔπειτ' Ἰθάκηνδε κατήγετο νηὺς εὐεργής,
 ἣ φέρε Τηλέμαχον Πυλόθεν καὶ πάντας ἐταίρους·
 οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυθενθέος ἐντὸς ἔκοντο,
 325 νῆα μὲν οἷγε μέλαιναν ἐπ' ἠπειροῖο ἐρυσσαν,
 τεύχεα δὲ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρβυμοι θεράποντες·
 αὐτίκα δ' ἐς Κλυτίοιο φέρον περικαλλέα δῶρα.
 Αὐτὰρ κήρυκα πρόεσαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος,
 ἀγγελλήν ἐρέοντα περίφρονι Πηνελοπέϊ,
 330 οὐνεκα Τηλέμαχος μὲν ἐπ' ἀγροῦ, νῆα δ' ἄνωγει
 ἄστυδ' ἀποπλεῖναι ἵνα μὴ δεῖσας ἐνὶ θυμῷ
 ἰφθίμη βασιλεία τέρεν κατὰ δάκρυον εἶδοι.

lenibus verbis compellans; illi vero tibi nequaquam
 parebunt; jam enim ipsis adest fatalis dies.
 [Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reponere tua:
 quando abundans-consiliis in mente *mihī* ponet Minerva,
 innuam quidem tibi ego capite; tu autem deinde, quum-in-
 tellexeris,] quæcunque tibi in ædibus Martia arma jacent,
 in secessum alti thalami deponere sublata,
 omnia prorsus: at procos blandis verbis
 palpare, quando te percontentur *arma* desiderantes;
dicens, Ex fumo deposui: quoniam non-amplius illis similia-
 sunt,] qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit Ulys-
 ses;] sed sedata-sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem mihi hoc majus in mente posuit Saturnius,
 ne qua vino-gravati, contentione concitata inter vos,
 vos-invicem vulneretis, fœdetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim allicit virum ferrum.
 Nobis vero solis duos enses, et duas hastas
 relinque, et duo scuta-bubula manibus sumenda,
 ut impetu-facto capiamus; illos autem postea
 Pallas Minerva demulcebit, et providus Jupiter.]
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reponere tua;
 si vere meus es, et sanguinis nostri,
 ne-quis postea Ulyssem audiat intus esse.
 neque etiam Laertes sciat hoc, nec subulcus,
 nec quisquam domesticorum, neque ipsa Penelope:
 sed soli, tuque egoque, mulierum cognoscamus ingenium:
 et aliquem famulorum virorum etiam tentemus;
 tam ubi aliquis nos honoret et timeat animo,
 quam qui non curet, teque parum-honoret, talis quum-eis.
 Hunc autem respondens allocutus-est splendidus filius:
 o pater, sane meum animum et postea, opinor,
 cognoscet; nequaquam enim animi-remissio me tenet:
 sed neuti-quam hoc emolumento ego fore puto
 nobis ambobus; te vero considerare jubeo.
 Diu enim sic vades unumquemque tentans
 opera ipsorum adiens; illi autem in ædibus quieti
 opes devorant præter-modum, nec superest parsimonia.
 Sed sane te mulieres ego explorare hortor,
 quæque te parum-honorent, et quæ inculpatæ sint:
 viros autem non ego per stabula vellem
 nos explorare, sed postea hæc curare,
 si modo vere aliquod nosti Jovis signum ægidem-tenentis.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 At deinde in-Ithacam deducebatur navis bene-fabricata,
 quæ tulerat Telemachum a-Pylo, et omnes socios:
 hi vero quum jam portum valde-profundum intrassent,
 navem quidem ii nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri;
 statimque ad Clytiū *domum* ferebant perpulcra dona.
 At præconem præmiserunt domum ad Ulyssis,
 nuntium dicturum prudenti Penelopæ,
 quod Telemachus quidem in agro maneat, navem autem jus-
 serit] ad-urbem inde-navigare; ut ne verita in animo
 præstans regina teneras lacrimas defunderet.

Τῷ δὲ συναντήτην κῆρυξ καὶ διὸς ὑφορβὸς
 τῆς αὐτῆς ἐνέκ' ἀγγελίης, ἐρόντες γυναῖκί·
 335 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκοντο δόμον θείου βασιλῆος,
 κῆρυξ μὲν ἅρ' μέσσοι μετὰ δμῳῇσιν ἔειπεν·
 Ἦδὴ τοι, βασίλεια, φίλος παῖς ἐιλήλουθεν.
 Πηνελοπείη δ' εἶπε σὺδ' ὥτης ἄγγι παραστάς
 πάνθ', ὅσα οἱ φίλος υἱὸς ἀνώγει μυθήσασθαι.
 340 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπεν,
 βῆ ῥ' ἵμεναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἔρκεα τε μέγαρόν τε.
 Μνηστῆρες δ' ἀχάροντο κατήγησάν τ' ἐνὶ θυμῷ·
 ἐκ δ' ἦλθον μεγάροιο παρὲς μέγα τείχον αὐλῆς,
 αὐτοῦ δὲ προπάρῳθε θυραίων ἐδριόοντο.
 345 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἄρ' ἀγορεύειν·
 ὦ φίλοι, ἦ μέγα ἔργον ὑπερβιάως τετελεσται
 Τηλεμάχῳ, δῶδός ῥ' ὅδε· φάμεν δὲ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μελαιναν ἐρύσσομεν, ἥτις ἀρίστη,
 ἐς δ' ἐρέτας ἀλιῆας ἀγείρομεν, οἳ κε τάχιστα
 350 κείνοις ἀγγελίῳσι ὁοῖς οἰκόνδε νέεσθαι.
 Οὐπὺ πᾶν εἰρήθ', ὅτ' ἄρ' Ἀμφινόμος ἴδε νῆα,
 στρεφθεὶς ἐκ χώρης, λιμένος πολυδευθεὸς ἐντός,
 ἱστία τε στέλλοντας ἐρετμά τε χερσὶν ἔχοντας.
 Ἦδ' οὐδ' ἄρ' ἐκελάσας μετερόνεον ὅς ἐτάροισιν·
 355 Μῆ τιν' ἔτ' ἀγγελίην ὀτρύνομεν· οἶδε γὰρ ἔνδον·
 ἥ τις σφιν τόδ' ἔειπε θεῶν, ἡ εἰζίδον αὐτοὶ
 νῆα παρεργομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι.
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἀνστάντες ἔβαν ἐπὶ θίνα θαλάσσης·
 αἴψα δὲ νῆα μελαιναν ἐπ' ἡπείροιο ἔρυσσαν,
 360 τεύχεα δὲ σφ' ἀπένεικ' ἀπέρβουσι θεράποντες.
 Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀβρόοι, οὐδὲ τιν' ἄλλον
 εἶδον οὔτε νέων μεταίξειν οὔτε γερόντων.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέρη, Εὐπείθεος υἱός·
 ὦ πόποι, ὡς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.
 365 Ἦμακα μὲν σκοποὶ ἴζον ἐπ' ἀχρίας ἡνεμοέσσας,
 αἰὲν ἐπασσύτεροι· ἅμα δ' ἡελίῳ καταδύντι
 οὐπ' ἐπ' ἡπείρου νύκτ' ἄσασμεν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
 νηὶ θεῇ πλείοντες ἐμίμομεν· Ἦῳ δ' ἴαν,
 Τηλέμαχον λογῶντες, ἵνα φθίσωμεν ἐλόντες
 370 αὐτόν· τὸν δ' ἄρα τέως μὲν ἀπήγαγεν οἶκαδε δαίμων.
 Ἥμεῖς δ' ἐνθάδε οἱ φραζώμεθα λυγρὸν δλεθρον,
 Τηλεμάχῳ· μὴδ' ἡμᾶς ὑπεκρύβοι· οὐ γὰρ οἷω
 τούτου γε ζώοντος ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα.
 Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε·
 375 λαοὶ δ' οὐκέτι πάμπαν ἐρ' ἡμῖν ἤρα φέρουσιν.
 Ἄλλ' ἄγετε, πρὶν κείνον δημηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς
 εἰς ἀγορὴν — οὐ γάρ τι μεθυσμέναι μιν οἶω,
 ἀλλ' ἀπομηνίσει, ἐρέει δ' ἐν πᾶσιν ἀναστάς,
 οὐνεκὰ οἱ φόνον αἰπὺν ἐράπτομεν, οὐδ' ἐκίχημεν·
 380 οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα·
 μήτι κακὸν βέξωσι καὶ ἡμέας ἐξελάσωσιν
 γαίης ἡμετέρης, ἄλλων δ' ἀφικνόμεθα δῆμον —
 ἀλλὰ φθέμεν ἐλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόστῳ πολλῆς
 ἡ ἐν δδῶ· βίοντες δ' αὐτοὶ καὶ κτήματ' ἔχομεν,
 385 δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐρ' ἡμέας, οἶκα δ' αὐτὲ
 κείνῳ μητέρῃ δοῖμεν ἔχειν, ἡδ' ὅστις ὀπύοι.

Atque occurrerunt sibi invicem præco et divinus subulcus,
 ejusdem gratia nuntii, dicturi mulieri.

Sed quando jam pervenerant in domum divini regia,
 præco quidem medias inter ancillas dixit :

Jam tibi, regina, dilectus filius venit.

Penelope autem dixit subulcus prope astans
 omnia, quæcunque ei dilectus filius *ipsum* jusserat loqui,
 Ac postquam omne præceptum renuntiat,
 profectus est ire ad sues ; liquit autem seplaque et domum.

Proci vero tristati sunt, dolueruntque in animo :
 exiverunt autem domo præter magnum murum atrii,
 atque illic ante januas sedebant.

His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui :

O amici, certe magnum opus superbe perfectum est
 Telemacho, iter hoc : putabamus autem ei non perfectum-
 iri.] Sed agite, navem nigram trahamus, quæ sit optima ;
 inque eam remiges marinos congregemus, qui citissime
 illis nuntient ocyus ut domum redeant.

Nondum totum dictum erat, quando Amphinomos vidit
 navem,] conversus ex loco suo, portum profundum intra,
 velaque contrahentes, remosque manibus tenentes.

Suaviter autem ridens locutus est inter suos sodales :

Ne quem amplius nuntium jubeamus ire ; hi enim *jamsunt*
 intus :] vel aliquis eis hoc dixit deorum, vel viderunt ipsi
 navem prætervehentem, eam autem non potuerunt assequi.

Sic dixit : illi autem ubi surrexere, iverunt ad litus maris ;
 statim vero navem nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri.

Ipsi vero in concilium iverunt conferti, nec quemquam alio-
 rum] sinebant, nec juvenum una-considerare, nec senum.

Inter hos autem Antinous locutus est, Eupithei filius :

Dii boni ! ut hunc virum dii a malo liberarunt !

Die quidem speculatores sedebant in cacuminibus ventosis, '
 semper alii post alios ; simul autem cum sole occidente,
 nunquam in terra noctem peregrinus, sed in ponto
 navi veloci navigantes, exspectabamus Auroram divinam,
 Telemacho insidiantes, ut interficeremus captum
 ipsum : hunc autem tunc quidem abduxit domum deus.

Nos vero hic ei consulemus gravem interitum,
 Telemacho ; neque nos subterfugiat : non enim puto,
 eo quidem vivente, perfectum iri hæc opera.

Ipsæ enim peritus est consilioque menteque :
 cives autem non amplius omnino nobis gratificantur.

Sed agite, antequam ille congregarit Achivos
 in concionem ; (nequaquam enim remisse-acturum ipsum puto,
 sed iram-fovebit, dicetque inter omnes, exurgens,
 quod ei cardem gravem struebamus, neque assecuti-sumus :
 illi autem non laudabunt audientes mala opera :
metuoque, ne-quod malum faciant et nos expellant
 terra nostra, alium vero adeamus populum :)
 sed prævertamus *eum* interficiendo in agro procul ab urbe,
 vel in via : victum autem ipsi et possessiones habeamus,
 divisas æqualiter inter nos ; ædes vero demum
 illius matri dederimus habendas et ei quicumque *eam* duxerit.

Εἰ δ' ὑμῖν δδὲ μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε
 αὐτόν τε ζῶειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα,
 μή οἱ γρήματ' ἔπειτα ἑλὶς θυμηδὲ' ἔδωκεν,
 390 ἐνθάδ' ἀπειρόμενοι, ἀλλ' ἐκ μεγάρου ἕκαστος
 μνάσθω ἐέδνοισιν διζήμενος· ἡ δέ κ' ἔπειτα
 γήμαθ' ὅς κε πλείστα πόροι καὶ μόστιμος ἔλθοι.
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
 395 Νίσου φαίδιμος υἱός, Ἀρητιάδαο ἀνακτός·
 ὅς β' ἐκ Δουλιχίου πολυπύρου, ποιήντος,
 ἤγειτο μνηστῆρσι, μάστιγα δὲ Πηνελόπειῃ
 ἤδανε μύθοισιν· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῆσιν·
 ὁ σπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

400 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν ἐγὼγε κατακτείνην ἐθέλοιμι
 Τηλέμαχον· δεινὸν δὲ γένος βασιλῆϊόν ἐστιν
 κτείνειν· ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλὰς.
 Εἰ μὲν κ' αἰνήσωσι Διὸς μέγαλον ἑμίστες,
 αὐτὸς τε κτενέω τούς τ' ἄλλους πάντας ἀνῶζω·
 405 εἰ δέ κ' ἀποτρυνώσιν θεοὶ, παύσασθαι ἀνωγα.

Ὡς ἔφατ' Ἀμφινόμος· τοῖσιν δ' ἐπιτήδανε μῦθος.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος·
 ἔλθοντες δ' ἐκάθισαν ἐπὶ ζεστοῖσι θρόνοισιν.

Ἢ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε περίρρων Πηνελόπεια,
 410 μνηστῆρεςσι φανῆναι ὑπέρβιον ὕβριν ἔχουσιν.
 Πενθετο γὰρ οὐ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν θλεθρον·
 κῆρυξ γάρ οἱ εἶπε Μείδων, ὅς ἐπεύθετο βουλὰς.
 Βῆ δ' ἰέναι μέγαρόνδε σὺν ἀμειπόλοισι γυναῖκιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 415 στή βα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 ἄντα παρειάων στρομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 Ἀντίνοον δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἀντίνο· ὕβριν ἔχουν, κακομήχανε, καὶ δέ σέ φασιν
 ἐν δῆμῳ Ἰθάκης μεθ' ὀμιλήκτας ἐμμεν ἄριστον
 420 βουλήν καὶ μύθοισιν· σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἐγείσας.

Μάργε, τίη δὲ σὺ Τηλεμάχῳ θανάτον τε μόνον τε
 βράπτεις οὐδ' ἱκέτας ἐμπάττει, οἷσιν ἄρα Ζεὺς
 μάρτυρος· οὐ δ' ὅσῃ κακὰ βράπτειν ἀλλήλοισιν.
 Ἢ οὐκ οἶσθ', ὅτε δεῦρο πατὴρ τέος ἵκετο φεύγων,

425 δῆμον ὑποδδείσας· δὴ γὰρ κεχολώατο λίην,
 οὐνεκα ληίστηρσιν ἐπισπόμενος Ταφίοισιν
 ἥκαχε Θεσπρωτούς· οἱ δ' ἤμιν ἄρθμοι ἦσαν·
 τὸν β' ἐθέλον φθίσαι καὶ ἀποβῆσαι φίλον ἦτορ
 ἡδὲ κατὰ ζῶην φάγειν μενοεικέα πολλήν·

430 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένους περ.
 Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, μνάξ δὲ γυναῖκα
 παῖδά τ' ἀποκτείνεις ἐμέ τε μέγαλιν ἀκαχίσεις·
 ἀλλὰ σε παύσασθαι κέλομαι καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους.

Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον
 435 κούρη Ἰκαρίοιο, περίρρων Πηνελόπεια, [ἡδύα.
 θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ οὐδ' ἔσσεται οὐδὲ γένηται,
 ὅς κεν Τηλεμάχῳ σῇ υἱεὶ χεῖρας ἐποίσει,
 ζῶντός γ' ἐμέθεν καὶ ἐπὶ γῆνι δερκομένοιο.

440 Ὡδὲ γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·

Sin autem vobis hic sermo displicet, sed navaltis
 ipsumque vivere et habere paterna omnia,
 ne ei deinceps opes affatim animo-gratas comedamus,
 hic congregati, sed ex domo sua unusquisque
 ambiat eam sponsaliis petens; illa vero deinde
 nupserit ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.

Sic dixit: hi autem omnes muti facti-sunt silentio.

His vero Amphinomos concionatus-est et dixit,
 Nisi splendidus filius, Aretiadae regis:
 qui quidem ex Dulichio Itrici-feraci, herbosa,
 dux-erat procis, maxime autem Penelope
 placebat sermonibus; mente enim utebatur bona:
 qui ipsis bene-cupiens concionatus-est, et dixit:

O amici, non equidem interficere velim
 Telemachum; grave vero genus regum est
 interficere: sed primum deorum interrogemus consilia.
 Si quidem probent Jovis magni jura,
 ipseque interficiam, aliosque omnes iubebo:
 sin vero avertant dii, quiescere suadeo.

Sic dixit Amphinomos; illis autem placebat sermo.
 Statim deinde quum-surrexissent, iverunt in domum Uli-
 advenientesque, considabant in politis sedibus.

At rursus aliud cogitavit prudens Penelope,
 procis ut-se-ostenderet violentam insolentiam animis habetibus.] Resciverat enim de-sui filii in aedibus patranda cav-
 praeo enim ei dixit Medon, qui audierat consilia.

Profectaque-est ire ad-domum cum famulis mulieribus.
 Sed quando jam ad procos pervenit divina inter-muliere,
 stetit ad postes domus affabre structae,
 genis obtendens nitida redimicula;

Antinoo vero increpabat, verbumque dixit et elocuta-
 Antinoe, insolentiam habens, mali-machinator; atqui-
 cunt] in populo Ithacae inter aequales esse optimum

consilio et verbis; tu vero nequaquam talis eras.
 Insane, cur autem tu Telemacho fatumque mortemque
 struis, nec supplices curas, quibus utique Jupiter
 testis est injuriarum? non vero fas est mala suere sitis-
 cem.] An non nosti, quando huc pater tuus venit fugens.

populum veritus? jam enim irati-erant valde,
 quoniam praedones comitatus Taphios
 malo-affecerat Thesprotos; hi vero nobis amici erant:
 illum inde volebant occidere, et perdere ejus carum cor,
 et victum consumere sufficientem magnum:

verum Ulysses inhibebat et retinebat, cupientes licet.
 Hujus nunc domum ignominiose comedis, ambisque-venere
 filiumque interficis, meque magno dolore-afficis:
 sed te cessare hortor et jubere alios cessare.

Hanc autem rursus Eurymachos, Polybi filius, contra-
 locutus-est:] filia Icarii, prudens Penelope,
 confide, ne tibi Icarii, prudens Penelope,
 confide, ne tibi Icarii, prudens Penelope,
 Non est hic vir, neque erit, neque fuerit,
 qui Telemacho tuo filio manus inferat,
 vivente quidem me et super terra vidente.
 Sic enim edico, et sane perfectum erit:

αἶψά οἱ αἶμα καλαινὸν ἔρωσῃσι περὶ δουρι
 ἡμετέρῳ· ἐπεὶ καὶ ἐμὲ πολλίπορθος Ὀδυσσεύς
 πολλάκι γούνασιν οἷσιν ἐφρσαάμενος, κρέας ὅπτον
 ἐν χεῖρσιν ἐθήκεν, ἐπέσχε τε οἶνον ἐρυθρόν.

445 Τῷ μοι Τηλέμαχος πάντων πολὺ φιλατός ἐστιν
 ἀνδρῶν· οὐδέ τί μιν θάνατον τρομέσθαι ἄνωγα
 ἔκ γε μνηστῆρων· θεοῖεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι.

Ὡς φάτο θαρσύνων· τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὀλεθρον.

Ἡ μὲν ἄρ' εἰσαναβᾷς ὑπερώϊα σιγαλόεντα
 450 κλαίεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἱ ὕπνον
 ἤδῳ ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη. —

Ἐσπέριος δ' Ὀδυσῆϊ καὶ υἱεὶ διος ὑφορβὸς
 ἦλυθεν· οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὠπλίζοντο,
 σὺν ἱερύσαντες ἐνιαύσιον. Αὐτὰρ Ἀθήνη,
 455 ἄγχι παρισταμένη, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
 βρόδῳ πεπληγυῖα πάλιν ποίησε γέροντα,
 λυγρὰ δὲ εἴματα ἔσσε περὶ χροῖ· μή ἐ σὺδῶτης
 γροῖη ἐξάντα ἰδὼν καὶ ἔχέφρονι Πηνελοπέτῃ
 εἶθοι ἀπαγγέλλων μῆδ' ἐφρσῇ εἰρύσσαιτο.

460 Τὸν καὶ Τηλέμαχος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 ἦλθες, δι' Εὐμαις. Τί δὴ κλέος ἔστ' ἀνὰ ἄστῳ;
 ἦ β' ἤδη μνηστῆρες ἀγῆνορες ἐνδόν ἔασιν
 ἐκ λόγου; ἦ ἔτι μ' αὐτ' εἰρύεται, οἴκαδ' ἰόντα;

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε σὺδῶτα·

465 οὐκ ἔμελὲν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 ἄστῳ καταβλώσκοντα· τάχιστα με θυμὸς ἀνώγει,
 ἀγγεῖλιν εἰπόντα, πάλιν δεῦρ' ἀπονέεσθαι.

Ἰμῆρσε δέ μοι παρ' ἐταίρων ἄγγελος ὤκως,
 κῆρυξ, ὃς δὴ πρῶτος ἔπος σῇ μητρὶ ἔειπεν.

470 Ἄλλο δέ τοι τόγε οἶδα· τὸ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν.

Ἦδη ὑπὲρ πόλιος, ὅθι Ἑρμαῖος λόφος ἐστίν,
 ἦα κίων, ὅτε νῆα θοὴν ἰδόμεν κατιοῦσαν
 ἐκ λιμέν' ἡμέτερον· πολλοὶ δ' ἔσαν ἀνδρες ἐν αὐτῇ·
 βεβρίθει δὲ σάκεσσι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·

475 καὶ σφέας ὠίσθηεν τοὺς ἔμμεναι, οὐδέ τι οἶδα.

Ὡς φάτο· μεῖδῃσεν δ' ἱερῇ ἱς Τηλεμάχοιο,
 ἐκ πατέρ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· ἀλέεινε δ' ὑφορβόν.

Οἱ δ' ἔπει σὺν παύσαντο πόνου τετύνκοντό τε δαῖτα,
 δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης.

480 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 κοῖτον τε μνήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

statim ei sanguis ater fluit circum hastam
 nostram; quoniam et mihi urbium-vastator Ulysses
 sæpe, genibus suis me imponens, carnem assam
 in manibus posuit, præbuitque vinum rubrum.
 Ideo mihi Telemachus omnium multo carissimus est
 virorum: nec quicquam ipsum mortem timere jubeo
 a procis certe; divinitus autem *evenientem* non est effugere.

Sic dixit animum-addens; ei autem struebat ipse mortem.
 Illa autem quum-ascendisset in-cœnaculum splendidum,
 flebat inde Ulyssem, dilectum maritum, donec ei somnum
 dulcem palpebris immisit cœsiis-oculis Minerva.

Vespertinus autem Ulyssi et filio divinus subulcus
 advenit: hi vero inde cœnam scite parabant,
 sue mactato anniculo. At Minerva,
 prope astans, Laertiaden Ulyssem
 virga percussum, iterum fecit senem,
 turpiaque vestimenta induit circa corpus; ne eum subulcus
 cognosceret coram intuitus, et prudenti Penelopæ
 iret nuntiatum, neque mente contineret.

Ad hunc et Telemachus prior sermonem dixit:
 venisti, divine Eumæe. Quænam jam fama est per urbem?
 num jam proci eximii intus sunt *reversi*
 ex insidiis? an adhuc me denuo observant domum euntem?

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 non curæ-erat mihi hæc inquirere et interrogare,
 per-urbem incedenti: citissime me animus jussit,
 nuntio dicto, rursus huc redire.
 Occurrit autem mihi a sociis nuntius velox,
 præco, qui jam primus verbum tuæ matri dixit.
 Aliud vero utique hocce novi: hoc enim vidi oculis.
 Jam super urbem, ubi Mercurialis collis est,
 eram profectus, quando navem velocem vidi descendentem
 in portum nostrum; multi autem erant viri in ipsa:
 gravataque-erat scutis, et hastis utrinque-acutis:
 et ipsos putavi illos esse; neque-vero quicquam scio.

Sic dixit; subrisit autem sacra vis Telemachi,
 patrem oculis intuitus; vitabat autem subulcum.

Hi vero ubi jam cesserant ab-opere, appararantque convi-
 vium,] conviali-sunt; nec quicquam animus indigebat couvi-
 vio æquo.] Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 de-lectoque cogitarunt, et somni donum cepere.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ρ.

Τηλεμάχου ἐπάνοδος εἰς Ἰθάκην.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδόησατο καλὰ πέδιλα
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεῖοιο·
 εἵλετο δ' ἀλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμῃσιν ἀρήρει,
 6 ἄστυδε ἱέμενος, καὶ ἐὼν προσέειπε σὺδῶτῃν·

Ἄττ', ἤτοι μὲν ἐγὼν εἴμ' ἐς πόλιν, ὅφρα με μήτηρ

HOMERUS.

ODYSSEÆ XVII.

Telemachi reditus Ithacam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum jam inde sub pedibus ligavit pulcros calceos
 Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini:
 sumsit autem validam hastam, quæ ei manibus apta-erat,
 ad-urbem iturus, et suum allocutus-est subulcum:

Pater, nempe ego vadam in urbem, ut me mater

29

9 δέσεται· οὐ γάρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι οἶω
 κλαυθμοῦ τε συγροῖο γόοιό τε δακρυόεντος,
 πρὶν ὃν αὐτόν με ἴδῃται ἅτάρ σοίγ' ὧδ' ἐπιτέλλω.
 10 Τὸν ξείνον δύστηνον ἄγ' ἐς πόλιν, ὅρ' ἂν ἐκείθι
 δαῖτα πτωχεύῃ· δώσει δέ οἱ, ὅς κ' ἐθέλῃσιν,
 πύρνον καὶ κοτύλην· ἐμὲ δ' οὐπὼς ἔστιν ἅπαντας
 ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ.
 Ὁ ξείνος δ' εἶπερ μάλα μνησίει, ἀλγίων αὐτῷ
 15 ἔσεται· ἧ γὰρ ἐμοὶ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῶ φίλος, οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνων·
 πτωχῷ βέλτερόν ἐστι κατὰ πόλιν ἢ κατ' ἀγρούς
 δαῖτα πτωχεύειν· δώσει δέ μοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
 20 Οὐ γάρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ,
 ὥστ' ἐπιτεῖλα μένῳ σημαντόρι πάντα πιύεσθαι.
 Ἄλλ' ἔρχε· ἐμὲ δ' ἄξει ἀνὴρ ὅδε, τὸν σὺ κελεύεις,
 αὐτίκ', ἐπεὶ κε πυρὸς θερὴν ἄλῃ τε γένηται·
 αἰνῶς γὰρ ταῦδε εἶματ' ἔχω κακὰ· μὴ με δαμάσση
 25 στίβῃ ὑπηϊόῃ· ἔκαθεν δέ τε ἄστὺ φάτ' εἶναι.

26 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ διὰ σταθμοῖο βεβήκει,
 κραιπνὰ ποσὶ προβιάς· κακὰ δὲ μνηστῆρσι ψύτευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔκανε δόμους εὐναιετῶντας,
 ἔγχος μὲν στήσῃ πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας,
 30 αὐτὸς δ' εἰσὼ ἔναι καὶ ὑπέρβῃ λαΐνον οὐδόν.

Τὸν δὲ πολλὴ πρώτη εἶδε τροφὸς Εὐρύκλεια,
 κώεα καστορνύσα θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισιν.
 Δακρύσασα δ' ἐπεῖτ' ἰθὺς κίεν· ἄμφι δ' ἄρ' ἅλλαι
 δμῶαί· Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἡγήρεθοντο
 35 καὶ χύνον ἀγαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους.

Ἡ δ' ἔναι ἐκ θαλάμοιο περίρρων Πηνελόπεια,
 Ἀρτέμιδι ἰκέλη ἧς γρυσὴν Ἀφροδίτῃ·
 ἄμφι δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήγῃε δακρύσασα·
 κύσσε δὲ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμρω φάεα καλὰ
 40 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερόν φάος. Οὐ σ' ἐτ' ἔγωγε
 δέσσεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὥγεο νηὶ Πύλονδε
 λάθρῃ, ἐμὲ δ' ἀέκητι, φίλου μετὰ πατρός ἀκούην.
 Ἄλλ' ἄγε μοι κατάλεξον, ὅπως ἤντησας ὅπου πῆς.

45 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 μῆτερ ἐμὴ, μὴ μοι γόνον ὀρνυθὶ μηδὲ μοι ἦτορ
 ἐν στήθεσσι δρινε, φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον·
 ἀλλ' ὕδρηνά μιν, καθαρὰ χροὶ εἰμαθ' ἐλοῦσα,
 [εἰς ὑπερῷ] ἀναβᾶσα σὺν ἀμυρπολοῖσι γυναιξίν]

50 εὖ γε πᾶσι θεοῖσι τελέεσσας ἑκατόμβας
 ῥέξειν, αἱ κέ ποθι Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέεσση.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγορὴν ἐξελεῦσομαι, ὅρῃ καλέσσω
 ξείνον, ὅτις μοι κείθεν ἄμ' ἔσπετο δεῦρο κινέει.
 Τὸν μὲν ἐγὼ προὔπεμψα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
 55 Πείραιον δὲ μιν ἡνώγεα προτὶ οἶκον ἄγοντα
 ἐνδοχέως φιλεῖν καὶ τιμῆναι, εἰκόθεν ἔλθω.

Ὡς ἄρ' ἐρύνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 Ἡ δ' ὕδρηνά μιν, καθαρὰ χροὶ εἰμαθ' ἐλοῦσα
 εὖ χετο πᾶσι θεοῖσι τελέεσσας ἑκατόμβας
 60 ῥέξειν, αἱ κέ ποθι Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέεσση.

videat; non enim ipsam ante cessaturam puto
 a-ploratuque tristi, fletuque lacrimoso,
 quam ipsum me aspexerit; sed tibi-quidem sic præcipio:
 hospitem infelicem duc in urbem, ut illic
 victum mendicet: dabit autem ei, quicunque voluerit,
 panem et poculum: mihi vero laudquaquam licet omnes
 homines sustinere, habenti quidem dolores animo.
 Hospes autem si valde irascatur, gravius hoc ipsi
 erit: certe enim mihi gratum est vera loqui.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 o amice, neque sane ipse detineri cupio:
 mendico melius est in urbe, quam in agris,
 cibum mendicare; dabit autem mihi, quicunque voluerit.
 Non enim, apud stabula ut-maneam, amplius ea-est-tale, quo
 imperanti hero in-omnibus paream.
 Sed vade; me vero ducet vir hic, quem tu jubes,
 statim, postquam igne caluero, teporque factus-fuerit;
 valde enim hæc vestimenta habeo mala: cavendum ne me
 conficiat[frigus matutinum; procul autem urbem dicitur esse].

Sic dixit: Telemachus vero per stabulum ivit,
 velociter pedibus progrediens; mala autem prociis serebat.
 Sed postquam pervenerat ad-aedes habitantibus-commoda,
 hastam quidem statuit ad columnam inclinans,
 ipse autem intro ibat, et transgressus-est lapideum limen.

Hunc vero longe prima vidit nutrix Euryclea,
 pelles sternens sedibus in artificiosis.
 Lacrimans autem deinde recta ad eum ivit; circumque alie
 ancillæ Ulyssis audentis-animi congregabantur,
 et osculabantur ei amplectantes caputque et humeros.

Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,
 Dianæ similis, aut aureæ Veneri:
 circum vero filium dilectum jecit brachia lacrimans;
 osculataque-est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
 et ejulans verbis alatis eum allocuta-est:

Venisti, Telemache, dulcis lux! Non te amplius ego
 visuram me putabam, postquam iveras nave in-Pylum
 clam, me invita, dilecti ad-quærendam patris famam.
 Sed age mihi narra, quemadmodum tibi-contigit videre.

Illam autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] mater mea, ne mihi fletum excita, neu mihi cor
 in pectoribus commove, elapso licet grave exitium:
 sed lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 [in cenaculum ubi-ascenderis cum famulis mulieribus,]
 vove omnibus diis perfectas hecatombas

te sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perfecit.
 At ego ad-forum transibo, ut vocem
 hospitem, qui me illinc una secutus-est huc venientem.

Illum quidem ego præmisi cum eximiiis sociis;
 Piræum autem ipsum jussi ad domum ducentem
 cum-cura amice-tractare et honorare, donec ipse venissem.

Sic igitur locutus est; huic vero non-evolans erat sermo [i. e.
 tacuit]. Ipsa vero lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 vovebat omnibus diis perfectas hecatombas
 se sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera periceret.

Τηλέμαχος δ' ἄρ' ἔπειτα δι' ἐκ μεγάρου βεβήκει,
 ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷγε κύνες πόδας ἄργοι ἔπνοντο.
 Θεοπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη·
 τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θευῖντο.
 65 Ἀμφὶ δέ μιν μνηστῆρες ἀγῆνορες ἡγερέθοντο,
 ἔσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσοδόμειον.
 Αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ἔπειτα ἀλεύατο πολὺν δμίλον,
 ἀλλ' ἵνα Μέντωρ ἦστο καὶ Ἄντιφος ἡδ' Ἀλιθέρης,
 70 οἷτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώιοι ἦσαν ἑταῖροι,
 ἐνθα καθέζετ' ἰὼν· τοὶ δ' ἐξερέεον ἑκάστα.
 Τοῖσι δὲ Πείραιος δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἦλθεν,
 ξείνον ἄγων ἀγορήνδε διὰ πτόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Τηλέμαχος ξείνοιο ἑκάς τράπετ', ἀλλὰ παρέστη.
 Τὸν καὶ Πείραιος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 75 Τηλέμαχ', αἰψ' ὄτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας,
 ὥς τοι δῶρ' ἀποπέμψω, ἃ τοι Μενέλαος ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠύδα·
 Πείραι', οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Εἰ κεν ἐμὲ μνηστῆρες ἀγῆνορες ἐν μεγάροισιν
 80 λάθρη κτείναντες πατρώϊα πάντα δάσωνται,
 αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομαι ἔπαυρέμεν, ἢ τινα τῶνδε·
 εἰ δέ κ' ἐγὼ τούτοις φόνον καὶ Κῆρα φυτεύσω,
 δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δώματα χαίρων.
 Ὡς εἰπὼν ξείνον ταλαπείριον ἦγεν ἐς οἶκον.
 85 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἔκοντο δόμους εὐναιετάοντας,
 γλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε·
 ἐς δ' ἀσπαίνθους βάντες ἐϋξέστας λούσαντο.
 Τῶς δ' ἐπεὶ οὖν δμῳαὶ λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δ' ἄρα γλαίνας οὐλας βάλλον ἡδὲ χιτῶνας·
 90 ἐκ β' ἀσπαίνθους βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι κάθισον.
 Χέρνιθα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῆ, χρυσεῖη, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λεβητος,
 νύψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 95 εἰδῶτα πολλὰ ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Μήτηρ δ' ἀντίον ἔζε παρὰ σταθμὸν μεγάρου,
 κλισίῳ κεκλιμένη, λέπτ' ἡλάκατα στρωφῶσα.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 100 τοῖσι δὲ μῦθον ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Τηλέμαχ', ἦτοι ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβῆσθαι
 λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἣ μοι στονόεσσα τέτυκται,
 αἰεὶ δάκρυς ἐμοῖσι περφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
 ὦγέθ' ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐς Ἴλιον· οὐ δέ μοι ἔτλης,
 105 πρὶν ἐλθεῖν μνηστῆρας ἀγῆνορας ἐς τόδε δῶμα,
 νόστον σοῦ πατρὸς σάρα εἰπέμεν, εἴ που ἄχουσας.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠύδα·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, μήτηρ, ἀληθείην καταλέξω.
 Ὀγρόμεθ' ἐς τε Πύλον καὶ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
 110 δεξιόμενος δέ με κείνος ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν
 ἐνδυκῆς ἐφίλει, ὥς τε πατὴρ ἑὸν υἱά,
 ἐλθόντα χρόνιον νέον ἀλλοθεν· ὥς ἐμὲ κείνος
 ἐνδυκῆς ἐκόμιζε σὺν υἱασὶ κυδαλίμοισιν.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος οὐπτο' ἔφασκεν,

Telemachus autem deinde per domum *transiens* exivit,
 hastam habens : unaque eum canes pedibus veloces seque-
 bantur.] Divinam autem gratiam in-eum defudit Minerva ;
 eumque inde omnes populi adventientem admirabantur.
 Circa vero ipsum proci illustres congregabantur,
 bona prædicantes, mala autem mentibus profunde-cogitabant.
 Atque ille horum quidem inde declinabat magnum cœtum,
 sed, ubi Mentor sedebat, et Antiphus, et Halitherses,
 qui-quidem ei a principio paterni erant amici,
 illic consedit adiens : illi autem interrogabant singula.
 Ad-hos vero Piræus hasta-inclytus prope venit,
 hospitem ducens ad-concionem per urbem : neque adhuc diu
 Telemachus ab-hospite procul aversus-erat, sed ei astitit.
 Hunc et Piræus prior sermone allocutus-est :

Telemache, statim jube-ire meam ad domum mulieres,
 ut tibi dona remittam, quæ tibi Menelaus dedit.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Pirææ, non enim scimus, quomodo erunt hæc opera.
 Si forte me proci illustres in aribus
 clam interfecto, paterna omnia dividerint,
 ipsum habentem te malo *iis* frui, quam aliquem horum :
 sin autem ego his cadem et mortem struxero,
 tum demum mihi gaudenti fer ad ædes gaudens.

Sic locutus, hospitem arumnosum-duxit in domum.

Ac postquam pervenerant ad-ædes habitantibus-commodas,
 lanas quidem deposuerunt in solis-que sedibus-que ;
 inque balnea ingressi bene-polita lavati-sunt.
 Hos autem postquam famulæ laverant et unxerant oleo,
 circum eos deinde lanas villosas jecerunt et tunicas ;
 e balneoque *ipsi* egressi in solis consedere.

Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum ; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem autem verecunda proma apposuit ferens,
 ferculis multis impositis, largiens de-præsentibus.
 Mater vero ex-adverso sedebat ad postes domus
 solio inclinata, tenuia pensa versans.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 illis sermones exorsa-est prudens Penelope :

Telemache, sane ego in-conaculum ubi-ascendero,
 decumbam in lectum, qui mihi luctuosus factus-est,
 semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses
 abiit cum Atridis ad Ilium : nec mihi sustinuisti,
 antequam venirent proci illustres in hanc domum,
 reditum tui patris aperte dicere, sicubi audivisti.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] enimvero ego tibi, mater, verum enarrabo.

Ivimus inque Pylum, et ad Nestorem, pastorem virorum ;
 exceptam autem me ille in excelsis aribus
 cum-cura amice-tractabat, tanquam pater suum filium,
 reversum sero recens alionde : sic me ille
 sedulo curabat, *ipse* cum filiis gloriosus.

At de-Ulysse audentis-animi minime dicebat,

- 116 ζοιοῦ οὐδὲ θανόντος, ἐπιγθονίων τευ ἀκοῦσαι·
 ἀλλὰ μ' ἐς Ἀτρείδην, δουρικλειτὸν Μενέλαον,
 ἵπποισι προὔπεμψε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
 Ἐνθ' ἶδον Ἀργεῖην Ἑλένην, ἥς εἵνεκα πολλὰ
 Ἀργεῖοι Τρώϊς τε θεῶν ἰότητι μόγησαν.
- 120 Εἶρετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ὅττευ χρηίζων ἰκόμεν Λακεδαίμονα διὰν·
 αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πᾶσαν ἀληθείην κατέλεξα·
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ὦ πόποι, ἥ μάλα δὴ κρατερόρρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
- 125 ἤβελον εὐνήσθηναι, ἀνάκτιδες αὐτοὶ ἰόντες.
 Ὡς δ' ὅπότε ἐν ζυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
 νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνούς
 κνημοὺς ἐξέρεσι καὶ ἄγκρα ποιήεντα
 βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐὴν εἰρήλυσθεν εὐνήν,
- 130 ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐρῆκεν·
 ὥς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐρῆσει.
 Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' ἐυκτιμένην ἐνὶ Λεσβῷ
 ἐξ ἑρίδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστάς,
- 135 καὶ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν δμυλήσειεν Ὀδυσσεύς·
 πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενναῖοι πικρόγαμοί τε.
 Ταῦτα δ', ἄ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσσαι, οὐκ ἂν ἐγώ γε
 ἄλλα παρῆξ εἴποιμι παρακλιδὸν οὐδ' ἀπατήσω·
- 140 ἀλλὰ τὰ μὲν μοι εἵπτε γέρον ἄλιος νημερτῆς,
 τῶν οὐδὲν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω.
 Φῆ μιν θυ' ἐν νήσῳ ἰδέειν κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
 Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυπσοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
 ἴσχει· ὃ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαίαν ἰέσθαι·
- 145 οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπῆρετμοὶ καὶ ἐταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης.
 Ὡς ἔρατ' Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος.
 Ταῦτα τελευτήσας νεόμην· ἔδσαν δὲ μοι οὔρον
 ἄθανατοι, τοί μ' ὥκα φίλῃν ἐς πατρίδ' ἐπέμψαν.
- 150 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖνεν.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδew Ὀδυσῆος,
 ἦτοι θυ' οὐ σάφα οἶδεν· ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
 ἀτρεκέως γάρ σοι μαντεύσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
- 155 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα
 ἰστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,
 ὥς ἦτοι Ὀδυσσεὺς ἦδη ἐν πατρίδι γαίῃ
 ἤμενος ἦ ἔρπων, τὰδε πευθόμενος κακὰ ἔργα,
 ἐστίν, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει·
- 160 οἷον ἐγὼν οἰωνὸν εὖσσέλμου ἐπὶ νῆος
 ἤμενος ἐφρασάμην καὶ Τηλεμάχῳ ἐγεγώνευν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
 τοῖ κε τάχα γνοίης φιλότῃά τε πολλὰ τε δῶρα
- 165 ἐξ ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσῆος μεγάροιο
 δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,

nec vivo nec mortuo, terrestrium ex-nullo se audivisse :
sed me ad Atriden, hasta-inclytum Menelaum,
cum-equis dimisit et curribus coagmentatis.
Illic vidi Argivam Helenam, cujus gratia multa
Argivi Trojanique deorum voluntate laborarunt.
Interrogabat vero statim deinde bello strenuus Menelaus,
cujusnam rei indigens venissem Lacedaemonem divinam :
at ego ei omnem veritatem enarravi :
et tunc me verbis respondens allocutus-est :
Dii-boni ! profecto valde fortis viri in lecto
voluerunt cubare, imbelles ipsi quum-sint.
Sicut autem quando in lustris cerva fortis leonis
hinnulos ubi-cubare-fecerit recens-natos, lactentes,
saltus investigat et valles herbosas
pascens, hic vero statim suum ingressus-est cubile,
ambobusque illis saevam mortem infert :
ita Ulysses illis saevam mortem inferet.
Utinam enim, Jupiter pater, et Minerva, et Apollo,
talis existens, qualis olim bene-aedificata in Lesbo
ex contentione cum-Philomelide luclatus-est surgens,
prostravitque eum fortiter, gavisus-est autem omnes Achivi;
talis existens cum-procis versaretur Ulysses;
omnes et brevis-erit fierent et amaris-nuptiis.
Ista vero, quae me interrogas et precaris, non ego
alia praeter verum dixero declinando, nec te decipiam :
sed quae quidem mihi dixit senex marinus verax,
horum nullum tibi ego celabo verbum, neque occultabo.
Dixit ipsum is in insula se vidisse duos dolores habentem,
Nymphæ in aedibus Calypsus, quae ipsum necessitate
detinet : ille vero non potest suam in-patriam terram venire :
non enim ei adsunt naves remigio-instructæ et socii,
qui ipsum devehant super lata dorsa maris.
Sic dixit Atrides, hasta-inclytus Menelaus.
His peractis redii : dederunt autem mihi ventum-secundum
immortales, qui me celeriter dilectam in patriam misere.
Sic dixit : illi autem animum in pectoribus commovebat.
Inter-hos vero et locutus-est Theoclymenus deo-similis :
O uxor veneranda Laertiadae Ulyssis,
nempe ille non clare novit ; meo autem attende sermoni :
vere enim tibi vaticinabor, neque occultabo.
Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa
focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni,
quod sane Ulysses jam in patria terra
sedens, vel reptans, hæc audiens mala opera,
est, at procis malum omnibus serit :
talem ego avem bonis-transstris-instructa in navi
sedens observavi, et Telemacho nuntiavi.
Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum esset :
ita cito sentires amicitiamque, multaque dona acciperes
ex me, ut aliquis te occurrens beatum-diceret.
Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
Proci autem ante Ulyssis domum
discis delectabantur et hastilibus jaculantes,

ἐν τυκτῷ διαπέδω, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχουσιν.
 170 Ἄλλ' ὅτε δὴ δειπνήσας ἔην, καὶ ἐπήλυθε μῆλα
 πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, οἱ δ' ἤγαγον, οἱ τὸ πάρος περ,
 καὶ τότε δὴ σπιν εἶπε Μεδών· ὅς γάρ βα μάλιστα
 ἦνδανε κηρύκων καὶ σπιν παρεγγίγνετο δαιτί·
 Κούροι, ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφοντο φρέν' ἀέθλοις,
 175 ἔρχεσθε πρὸς δώμαθ', ἵν' ἐντυνόμεθα δαίτα·
 οὐ μὲν γάρ τι χερείον ἐν ὥρῃ δειπνον ἐλέσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνστάντες ἔθαν πείθοντό τε μύθῳ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔκοντο δόμους εὐναιετάοντας,
 χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε·
 180 οἱ δ' ἱέρευσον οἷς μεγάλους καὶ πόνας αἶγας,
 ἱερεὺν δὲ σῡας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαῖην,
 δαίτ' ἐντυνόμενοι. — Τοὶ δ' ἐξ ἀγροῖο πολινδε
 ὠτρύνοντο· Ὀδυσσεύς τ' ἵεναι καὶ διὸς ὑφορβός.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε στυδῶτης, δρχαμος ἀνδρῶν·
 185 Ξεῖν', ἐπεὶ ἂρ δὴ ἔπειτα πολινδ' ἵεναι μενεαίνεις
 σήμερον, ὡς ἐπέτελλεν ἀναξέμενος — ἦ σ' ἂν ἐγωγε
 αὐτοῦ βουλομένην σταθμῶν ῥυτῆρα λιπέσθαι·
 ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι καὶ δεῖδια, μή μοι ὀπίσσω
 νεικέη· χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὁμοκλαί —
 190 ἄλλ' ἄγε νῦν ἴομεν· δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα
 ἡμᾶρ· ἀτὰρ τάχα τοι ποτὶ ἔσπερα ῥίγιον ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 γινώσκω, φρονέων· τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις. [σεύς·
 Ἄλλ' ἴομεν· σὺ δ' ἔπειτα διαμπερές ἡγεμόνευε.
 195 Δὸς δέ μοι, εἰ ποθὶ τοι ῥόπαλον τετμημένον ἔστιν,
 σκηρῖπτεσθ', ἐπειτ' ἔφατ' ἀρισταλὲς ἔμμεναι οὐδόν.
 Ἥ βαι καὶ ἀμφ' ὤμοισιν αἰεκέα βάλλετο πῆρην,
 πυκνὰ ῥυγαλέην· ἐν δὲ στροφός ἦεν ἄορτῆρ.
 Εὐμαιῖος δ' ἄρα οἱ σκήπτρον θυμῆρες ἔδωκεν.
 200 Τῷ βήτην· σταθμὸν δὲ κύνας καὶ βῶτορες ἄνδρες
 ῥύατ', ὅπισθε μένοντες· ὁ δ' ἐς πόλιν ἦγεν ἀνακτα,
 πτωχῶ λευγαλέῳ ἐναλγίχιον ἠδὲ γέροντι,
 σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἴματα ἔστο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ στεῖχοντες ἔδδον κατὰ παιπαλόεσσαν
 205 ἄστεος ἐγγὺς ἔσαν καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο
 τυκτῇν, καλλίροον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται,
 τὴν ποίησ' Ἴθακος καὶ Νήριτος ἠδὲ Πολύκτωρ·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὕδατοτρεφῶν ἦν ἄλσος,
 πάντοσε κυκλοτερές, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ
 210 ὑφόθεν ἐκ πέτρης· βιωμὸς δ' ἐφύπερθε τέτυκτο
 Νυμφῶων, ὅθι πάντες ἐπὶ ῥέζεσκον δότται·
 ἐνθα σφῆας ἐκίχαν' υἱὸς Δολιχίου Μελανθεύς,
 αἶγας ἄγων, αἱ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοιςιν,
 δειπνον μνηστήρεσσι· δύο δ' αἶμ' ἔποντο νομῆες.
 215 Τοὺς δὲ ἰδὼν νεικέσσαν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν,
 ἔκπαγλον καὶ αἰεκέ· ὄρινε δὲ κῆρ Ὀδυσσεύς·
 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγήλαζει·
 ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον αἶγι θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.
 Πῇ δὴ τόνδε μολοδρὸν αἶγας, ἀμέγαρτε στυδῶτα,
 220 πτωχὸν ἀνιερὸν, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα;
 ὅς πολλῆς φλιγῆσι παραστάς θλίβεται ὤμος,
 αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας·

in fabrefacto pavimento, ubi pridem insolentiam excercebant.
 Sed quando jam cœnæ-tempus erat, et advenērunt pecudes
 undique ex agris (li autem agebant eas, qui et antea) :
 tum vero ipsis dixit Medon; hic etenim maxime
 placebat præconum, et ipsis aderat in-convivio :

Juvenes, postquam-jam omnes delectati-estis animo certa-
 minibus,] ite ad ædes, ut paremus convivium :
 nequaquam enim malum est et tempore cœnam capere.

Sic dixit : illi autem surgentes abibant, parebantque sermo-
 ni.] Ac postquam venerant in-ædes habitantibus-commodas,
 lænas quidem deposuerunt in sedilibusque solisque ;
 ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras,
 mactabantque sues pingues, et bovem armentalem,
 convivium parantes. Illi vero ex agro ad-urbem
 properabant-ire, Ulyssesque et divinus subulcus.

Inter-eosque sermones exorsus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] Hospes, quia jam subinde ad-urbem ire cupis
 hodie, sicut jussit dominus meus (certe te ego
 hic mallem stabulorum custodem relictum-esse :
 sed illum vereor, et timeo, ne me postea
 objurget : graves vero dominorum sunt increpationes) :
 sed age nunc eamus : jam enim præterit maxima-ex-parte
 dies ; at cito tibi ad vespem frigidius erit.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 cognosco, sapio ; hæc jam intelligenti præcipis.
 Sed eamus ; tu autem deinde perpetuo præi.

Da vero mihi, sicubi baculum tibi cæsum est,
 ad-innitendum ; quoniam dicitis valde-lubricam esse viam.

Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 crebris-locis laceram ; inerat vero tortile lorum-ad-suspenden-
 dum.] Eumæus autem inde ei baculum animo-gratum dedit.
 Hi iverunt : stabulum vero canes et pastores viri
 custodiebant, pone manentes ; ipse autem in urbem ducebat
 regem,] mendico misero similem et seni,
 baculo innitentem : turpia autem circa corpus vestimenta in-
 dutus-erat.] Sed quando jam videntes viam per asperam
 urbem prope erant, et ad fontem pervenerant
 structum, pulcre-fluentem, unde aquabantur cives,
 quem fecit Ithacus, et Neritus, ac Polyctor ;
 circum vero aliorum aquis-nutritarum erat nemo,
 undique rotundum, defluebatque frigida aqua
 alte ex petra : ara autem supra facta-erat
 Nympharum, ubi omnes sacra-faciebant viatores :
 illic ipsos assecutus-est filius Dolii Melantheus,
 capras agens, quæ omnibus antecellebant gregibus,
 cœnam procis ; duo autem una sequebantur pastores.

Illos autem conspicatus increpuit, verbum dixit et elocutus-
 est,] vehementer et indigne : commovebat vero cor Ulyssis :

Nunc quidem sane cum-maxime malus malum ducit :
 adeo semper similem ducit deus ad similem.

Quoniam jam hunc voracem ducis, nihili subulce,
 mendicum molestum, conviviorum contaminatorem ?
 qui multis postibus astans atteret humeros,
 petens frustra, non tripodas, neque lebetes ;

τόν κ' εἴ μοι δόλῃς σταθμῶν βρυτῆρα λιπέσθαι
 σπχοκόρον τ' ἔμναι θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι·
 225 καὶ κεν ὁρὸν πίνων μεγάλῃν ἐπιγουνίδα θεῖτο.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμεθεν, οὐκ ἐβλήσει
 ἔργον ἐποίχεσθαι, ἀλλὰ πτώσων κατὰ δῆμον
 βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἦν γαστέρ' ἀναλτον.
 Ἄλλ' ἐκ τοι ἔρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 230 αἶ κ' ἔλθῃ πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύος θεῖοιο,
 πολλὰ οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαιάων
 πλευραὶ ἀποτρέψουσι δόμον κατὰ βαλλομένοιο.
 Ὡς φάτο· καὶ παριῶν λᾶξ ἐνθορον ἀφραδίησιν
 ἰσχύϊ· οὐδὲ μιν ἐκτὸς ἀταρπτεῖτο ἔστουφελίζεν,
 235 ἀλλ' ἔμην ἀσφαλέως· ὁ δὲ μερμήριζεν Ὀδυσσεύς,
 ἥ μεταίξας βροπάλῳ ἐκ θυμὸν ἔλοιτο
 ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφοῖς ἀείρας.
 Ἄλλ' ἐπετολμήσε, φρεσὶ δ' ἔσχετο· τὸν δὲ συβώτης
 νεῖκεσ' ἐξάντα ἰδὼν μέγα δ' εὗζατο, χείρας ἀνασχών·
 240 Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διὸς, εἴποτ' Ὀδυσσεύς
 ὕμν' ἐπὶ μηρὶ ἔκχε, καλῶντας πῖονι δημῷ,
 ἀρνῶν ἡδ' ἐρίφων· τόδε μοι κρήνηντ' ἐέλδωρ,
 ὡς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δὲ εἰ δαίμων·
 τῷ κέ τοι ἀγλαίας γε διασκεδάσειεν ἀπάσας,
 245 τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, ἀλαλήμενος αἰεὶ
 ἄστῳ κατ' αὐτὰρ μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 ὦ πόποι, οἷον ἔειπε κύνων, ὀλορώτα εἰδώς·
 τὸν ποτ' ἐγὼν ἐπὶ νηὸς εὖσσελμοιο μελαίνης
 250 ἄζω τῇλ' Ἰθάκης, ἵνα μοι βίοντον πολὺν ἄλροι.
 Αἶ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι ἀργυρότοκος Ἀπόλλων
 σήμερον ἐν μεγάροις ἢ ὑπὸ μνηστῆρσι θαμείῃ,
 ὡς Ὀδυσσῆ γέ τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, ἦκα χιόντας,
 255 αὐτὰρ ὁ βῆ· μάλα δ' ὦκα δόμους ἵκανε ἀνακτος.
 Αὐτίκα δ' εἰσω ἴεν, μετὰ δὲ μνηστῆρσι καθίζεν,
 Ἀντίων Εὐρυμάχου· τὸν γὰρ φιλέσσεκε μάλιστα.
 Τῷ πάρα μὲν κρειῶν μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο·
 σίτον δ' αἰδοίη ταμὴ παρήθηκε φέρουσα
 260 ἔδομεναι. Ἀγχίμολον δ' Ὀδυσσεύς καὶ διὸς ὑφορβὸς
 στήτην ἐρχομένῳ περὶ δὲ σφεας ἔλθ' ἰωῇ
 φόρμιγγος γλαφυρῆς· ἀνὰ γὰρ σφισι βάλλετ' αἰδεῖν
 Φημίος· αὐτὰρ ὁ χεῖρὸς ἑλὼν προσέειπε συβώτην·
 Εὐμαί, ἦ μάλα δὴ τάδε δώματα κάλ' Ὀδυσσεύς·
 265 βρεῖα δ' ἀρίγνῳτ' ἐστὶ καὶ ἐν πολλοῖσιν ἰδέσθαι.
 Ἐξ ἐτέρων ἕτερ' ἐστίν· ἐπήσκηται δὲ οἱ αὐλῇ
 τοίγῳ καὶ θριγκοῖσι, θύραι δ' εὐσερκέες εἰσὶν
 διχλίδες· οὐκ ἂν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιοτο.
 Γινώσκω δ', ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται
 270 ἄνδρες· ἐπεὶ κνίσῃ μὲν ἀνήνοθεν, ἐν δὲ τε φόρμιγγι
 ἡπύει, ἦν ἄρα δαίτη θεοὶ ποίησαν ἐταίρην.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβώτα·
 βρεῖ' ἔγνω· ἐπεὶ οὐδὲ τὰ τ' ἄλλα πέρ' ἐσσ' ἀνοήμων.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 275 Ἦε σὺ πρῶτος ἐξελθε δόμους εὐναιετόντας,
 δῦσεο δὲ μνηστῆρας, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ·

hunc si mihi dares stabulorum custodem ut-relinquam,
 chortisque-curator ut-sit, frondemque hædis ferat;
 tum serum bibens, magnum sibi femur eficeret.
 Sed quandoquidem sane opera mala didicit, non vult
 opus-rusticum obire, sed mendicans per populum
 mavult petendo pascere suum ventrem insatiabilem.
 Verum tibi edico, hoc vero et perfectum erit:
 si iverit ad ædes Ulyssis divini,
 multa ei circum caput *jacta* scabella virorum e manibus
 latera deterebent per domum percussi.

Sic dixit, et accedens ei calce insultavit per-insipientiam
 in-coxam; nec-tamen ipsum a-semita deturbavit,
 sed is manebat firme; ac deliberabat Ulysses,
 utrum irruens baculo animum ei eriperet,
 an ad terram dejiceret caput, circa-solum sublato.
 Sed pertulit, animoque cohibuit-se; illum vero subulcus
 increpuit contra intuitus; valdeque precatus-est, manibus sub-
 latis:] Nymphæ fontanæ, filiæ Jovis, si-unquam Ulysses
 vobis femora combussit, cooperta pingui adipe,
 agnorum et hædorum, hoc mihi perficite votum,
 ut veniat quidem ille vir, adducat autem ipsum deus:
 ita tibi fastus utique dissiparit omnes,
 quos nunc contumeliosus fers, vagans semper
 per urbem; at pecudes mali perdunt pastores.

Hunc autem rursus allocutus-est Melanthius, pastor capra-
 rum:] dii boni! quale dixit canis, exitiosa sciens!
 quem aliquando ego in navi bonis-transtis nigra
 agam longe ab-Ithaca, ut mihi opes multas *venditus* paret.
 Utinam enim Telemachum interficeret argenteo-arcu-Apollo
 sic hodie in ædibus, vel a procis domaretur,
 sicut Ulyssi quidem procul perit reditus dies.

Sic locutus, hos quidem liquit illic, lente euntes,
 at ipse abivit; valde autem celeriter ad ædes pervenit regis.
 Statim autem introivit, et inter procos consedit,
 e-regione Eurymachii; hunc enim diligebat maxime.
 Ei quidem carniū partem apposuerunt *ii* qui ministrabant;
 panem autem verecunda proma apposuit ferens,
 ad-comedendum. Prope vero Ulysses et divinus subulcus
 steterunt venientes; circumvenit autem ipsos sonus
 citharæ cavæ: nam illis incipiebat canere
 Phemius: atque ille manu prehensum allocutus-est subul-
 cum:] Eumæe, certe omnino hæ *sunt* ædes pulchræ Ulyssis:
 facile autem dignoscendæ sunt etiam inter multas visu.
 Ex aliis aliæ *ædes* sunt: instructa-est autem ei aula
 muro et septis: januæ vero bene-obseptæ sunt
 bifores; haud-quisquam eam vir insultaverit.
 Cognosco autem, quod multi in ipsa convivia instruunt
 viri; quoniam nidior quidem ascendit, intus autem cithara
 sonat, quam utique convivio dii fecerunt sociam.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 facile nosti; quippe neque in-aliis quidem *rebus* es stultus.
 Sed age jam consulemus, quomodo futura-sint hæc opera
 Vel tu primus ingredere ædes habitantibus-commodas,
 inferque-te procis; ego autem relinquer hic:

εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἴμι προπάροιθεν·
μηδὲ σὺ δηθύνειν, μή τις σ' ἐκτοσθε νοήσας
ἢ βάλῃ ἢ ἐλάσῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἄνωγα.

280 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
γινώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις.
Ἄλλ' ἔρχετο προπάροιθεν, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ.
Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδάμῳ οὐδὲ βολάων
τολμῆεις μοι θυμὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα.
285 κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τότε τοῖσι γενέσθω.
Γαστέρα δ' οὐπὼς ἐστὶν ἀποκρύψαι μεμαυῖαν,
οὐλομένην, ἣ πολλὰ κακ' ἀνθρώποισι δίδωσιν·
τῆς ἔνεκεν καὶ νῆες ἐύζυγοι ὀπλίζονται
πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, κακὰ δυσμενέεσσι φέρουσαι.

290 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἄν δὲ κύων κεφαλὴν τε καὶ οὐατα κείμενος ἔσχεν,
Ἄργος, Ὀδυσσεύος ταλασίφρονος, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς
θρέψε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱρὴν
ᾤετο. Τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες
295 αἰγὰς ἐπ' ἀγοτέρας ἡδὲ πρόκας ἡδὲ λαγυούς·
δὴ τότε κεῖτ' ἀπόθεστος ἀποχομένοιο ἀνακτος
ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἣ οἱ προπάροιθε θυράων
ἡμιόνων τε βοῶν τε ἄλλας χέχυτ'· σφρ' ἂν ἄγοιεν
δμῶες Ὀδυσσεύος τέμενος μέγα κοπρίσσοντες·
300 ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος, ἐνίπλευος κυνорαιστέων.
Δὴ τότε γ', ὡς ἐνόησεν Ὀδυσσεύα ἐγγὺς ἔοντα,
οὐρῇ μὲν ῥ' ὄγ' ἔσσηνε καὶ οὐατα χάδβαλεν ἄμφω,
ἄσπον δ' οὐκέτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἀνακτος
ἐλθέμεν· αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ,
305 βρεῖα λαθὼν Εὐμαίων· ἄφαρ δ' ἐρεσίνετο μῦθον·

Εὐμαί', ἦ μάλα θαῦμα, κύων δδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ,
καλὸς μὲν δέμας ἐστίν, ἀτὰρ τόδε γ' οὐ σάφα οἶδα,
εἰ δὴ καὶ ταχύς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἰδῇ τῶδε,
ἣ αὖτως, οἷοί τε τραπέζῃς κύνες ἀνδρῶν
310 γίγνοντ'· ἀγλαίης δ' ἔνεκεν κομέουσιν ἀνακτες.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
καὶ λίην ἀνδρός γε κύων δδε τῇδε θανάτος.

Εἰ τοῖόςδ' εἴη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ ἔργα,
οἷόν μιν Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
315 αἰψὰ κε θηήσαιο, ἰδὼν ταχυτήτα καὶ ἀλκήν.
Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
κνώδαλον, ὅττι δίοιτο· καὶ ἔγνεσι γὰρ περιήδη·
νῦν δ' ἔχεται καχόττην· ἀνάξιδέ οἱ ἄλλοθι πάτρης
ᾔλετο· τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσιν.

320 Δμῶες δ', εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἀνακτες,
οὐκέτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναΐσιμα ἐργάζεσθαι.

Ἡμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποσίνυται εὐρύσι Ζεὺς
ἀνέρος, εὖτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἥμαρ ἔλῃσιν.

Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους ἐναΐεσσιν·
325 βῆ δ' ἰθὺς μεγάροιο μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς.
Ἄργον δ' αὖ κατὰ Μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο,
αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσσῆα εἰκοστῇ ἐνιαυτῷ.

Τὸν δὲ πολλὸν πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδῆς
ἐρχόμενον κατὰ δῶμα συβώτην· ὅκα δ' ἔπειτα
330 νεῦσ', ἐπὶ οἱ καλέσας· ὁ δὲ παπτήνας ἔλε δῖφρον

si vero vis, mance, egoque ibo prae :

neu tu morare, ne quis te extra conspicatus
vel percutiat, vel pellat ; hæc te considerare jubeo.

Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
cognosco, sapio ; hæc jam intelligenti præcipis.

Sed i præ, ego autem relinquo hic.

Non enim omnino plagarum inscius sum, neque ictuum :
patiens mihi animus, quoniam mala multa passus sum
undis et bello ; cum illis et hoc quoque fiat.

Ventrem autem haudquaquam licet abscondere avidum,
perditum, qui multa mala hominibus dat :
cujus gratia et naves bonis transtris instructæ armantur,
pontum super infructuosum, mala inimicis ferentes.

Sic hi quidem talia inter se dicebant.

Atque canis caputque et aures jacens erexit,
Argus, Ulyssis audentis animi, quem quondam ipse
nutrivit quidem, neque eo fructus est ; prius vero ad Ilium sa-
crum] abiit. Hunc autem antea ducere solebant juvenes viri
capras in silvestres, et cervos, et lepores :
tum vero jacebat neglectus, absente domino,
in multo stercore, quod ei ante fores
mulorumque boumque abunde fustum erat ; donec auferrent
servi Ulyssis prædium magnum stercoreturi :
illic canis jacebat Argus, plenus ricinorum.

Tunc vero, ut agnovit Ulyssem prope stantem,
cauda quidem iste adulatus est, et aures dejecit ambas ;
prope autem non-amplius tum potuit suum dominum
venire : at hic seorsum conspicatus absternit lacrimam,
facile latens Eumæum ; statim autem interrogabat sermone :
Eumæe, certe omnino mirandum, canis hic jacet in fimo ;
pulcer quidem corpore est, at hoc non clare scio,
si utique et velox fuerit cursu cum forma hac,
an sic, quales quidem mensales canes virorum
sunt ; deliciarum vero gratia eos nutriunt domini.

Hunc autem respondens allocutus es, Eumæe subulce :
et sane viri canis hic est procul mortui.

Si talis esset nunc et corpore, atque etiam operibus,
qualem ipsum Trojam profectus reliquit Ulysses,
statim admirareris, conspicatus velocitatem et robur.
Nequaquam enim effugiebat densæ in profundis silvæ
bellua, quamcumque egisset ; nam etiam vestigiis eas perquam
cognovit :] nunc autem tenetur malo : dominus vero seor-
sum a patria] perfit ; hunc autem mulieres negligentes non
curant.] Servi vero, quando non-amplius imperant domini,
non-amplius postea volunt justa operari.

Dimidium enim virtutis aufert late-sonans Jupiter
viro, quando ipsum servilis dies corripuerit.

Sic locutus, intravit ædes habitantibus commodas ;
ivit autem recta per-domum ad procos illustres.

Argum vero deinde fatum occupavit atræ mortis,
statim ut viderat Ulyssem vigesimo anno.

Longe autem primus vidit Telemachus deo-similis
venientem per domum subulcum ; cito autem deinde ei
innuit, ad se vocans : isque ubi-circumsperaxerat, cepit sellam

κείμενον, ἔνθα δὲ δαιτρός ἐφίξεσκε, κρέα πολλὰ
δαιόμενος μνηστῆραι, δόμον κατὰ δαινυμένοισιν·
τὸν κατέθηκε φέρων πρὸς Τηλέμαχοιο τράπεζαν
ἀντίον· ἔνθα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφέζετο· τῷ δ' ἄρα κῆρυξ

335 μοῖραν ἔλὼν ἐτίθει κανέου τ' ἐκ σίτον· αἶρας.
Ἀγχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δώματ' Ὀδυσ-
πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιος ἡδὲ γέροντι, [σεύς,
σκηπτόμενος· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἴματα ἔστο.
Ἰξε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων,

310 κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισίνῃ, ὃν ποτε τέκτων
ξέσσειν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἴθυνεν.

Τηλέμαχος δ' ἐπὶ οἱ καλέσας προσέειπε συβώτην,
ἄρτον τ' οὔλον ἔλὼν περικαλλέος ἐκ κανέοιο
καὶ κρέας, ὅς οἱ χεῖρες ἐγάρανδον ἀμφιβαλόντι·

315 Δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων αὐτόν τε κέλευε
αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιοχόμενον μνηστῆρας·
αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρῖναι.

Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορδός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·

350 Τηλέμαχος τοι, ξεῖνε, διδοὶ τάδε, καί σε κελεύει
αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιοχόμενον μνηστῆρας·
αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προῖκτη· [σεύς

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Zeῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὀλβιον εἶναι,

355 καὶ οἱ πάντα γένοιθ', ὅσσα φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.

Ἦ ῥα καὶ ἀμφοτέρησιν ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν
αὐτὸν, ποδῶν προπαροίθεν, ἀεικέλιος ἐπὶ πῆρης.

Ἦσθι δ', ἔως δ' τ' ἀοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν αἰδεῖν.

Εὔθ' ὁ δεδειπνήκει, ὁ δ' ἐπαύετο θεὸς ἀοιδός·

360 μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσαν ἀνά μέγαρ'. — Αὐτὰρ Ἀθήνη,
ἄγχι παρισταμένη, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
ὠτρυν', ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγέροι
γνοίῃ θ', οἵτινες εἰσιν ἐνάσιμοι, οἳ τ' ἀθέμιστοι·
ἀλλ' οὐδ' ὡς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξήσειν κακότητος.

365 Βῆ δ' ἔμην αἰτήσων ἐνδὲξία φῶτα ἔκαστον,
κάντοσε χεῖρ' ὀρέγων, ὡς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη.

Οἱ δ' ἐλαίροντες δίδοσαν καὶ ἐθάμβεον αὐτόν·
ἀλλήλους τ' εἶροντο, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·

370 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
τοῦδε περὶ ξείνου· ἦ γάρ μιν πρόσθεν ὥπωπα.

Ἦτοι μὲν οἱ δεῦρο συβώτης ἡγεμόνευεν·

αὐτόν δ' οὐ σάφα οἶδα, πόθεν γένος εὐχεται εἶναι.

Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἔπεσιν νείκεσσε συβώτην·

375 ὦ ἀρίγνωτε συβῶτα, τίη δὲ σὺ τόνδε πόλινδε
ἤγαγες; ἢ οὐχ ἄλις ἦμιν ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι,
πτωχοὶ ἀνηροὶ, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες;
ἦ νοῦσαι, ὅτι τοι βίοντον κατέδουσιν ἀνακτος
ἐνθάδ' ἀγείρομενοι, σὺ δὲ καὶ ποθὶ τόνδ' ἐκάλεσσας;

380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε συβῶτα·
Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις·
τίς γάρ ῥῃ ξείνονα καλεῖ ἄλλοθεν αὐτὸς ἐπελθὼν
ἄλλον γ', εἰ μὴ τῶν, οἱ δημιοεργοὶ ἔασιν,
μάντιν ἢ ἱητῆρα κακῶν ἢ τέκτονα δούρων

facientem, ubi coquus insidere solebat, carnes multas
distribuens procis, in domo convivantibus :
hanc deposuit ferens ad Telemachi mensam
ex-adverso ; ibi vero ipse insedit : ei autem deinde præco
partem sumtam apposuit, e canistroque panem sublatum

Proxime autem post illum ingressus est aedes Ulysses,
mendico misero similis et seni,
baculo innitens ; ac turpia circa corpus vestimenta indul-
erat.] Sedebat autem super fraxineum limen intra fores,
acclinatus posti cupresseo, quem quondam faber
poliverat scite et ad perpendiculum exegerat.

Telemachus vero ad se vocatum allocutus est subulcum,
panemque totum ubi-sumserat perpulcro ex canistro,
et carnes, quantum ei manus capiebant comprehendenti :

Da hospiti haec ferens, *inquit*, ipsumque jube
mendicare prorsus omnes obeuntem procos :
pudor autem non est bonus indigenti viro ut-adsit.

Sic dixit : ivit autem subulcus, postquam sermonem audi-
rat ;] prope vero stans verba alata *Ulyssi* dixit :

Telemachus tibi, hospes, dat haec, et te jubet
mendicare, prorsus omnes obeuntem procos :
pudorem autem non bonum dicit esse vero mendico.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses·
Jupiter rex, *fac* Telemachum mihi inter viros beatumes-
et ei omnia fiant quaecunque mente sua agitat.

Dixit, et ambabus *manibus* accepit, et deposuit
ibidem, ante pedes, turpi super pera.

Comedebat autem, quamdiu cantor in aedibus canebat.

Quando ille cornaverat, tum cessavit divinus cantor ;

proci vero tumultuati sunt per-aedes. At Minerva,

prope astans, Laertiaden Ulysssem

concitavit, ut panes a procis colligeret,

cognosceretque, quinam essent justī, quique injusti :

sed neque sic quemquam exemtura erat malo.

Profectusque est ire petiturus dextrorsum a viro quoque,
undique manum porrigens, tanquam si mendicis olim fu-
set.] Hi vero miserrantes dabant, et admirabantur ipsum.

inter-seque interrogabant, quisnam esset, et unde venisset

His autem locutus est Melanthius, pastor caprarum :

Audite me, proci inclyte reginae,

hoc super hospite ; profecto enim ipsum antea vidi :

nempe ei huc subulcus dux-fuit :

ipsum autem non clare scio, unde se genere profiteatur esse

Sic dixit : Antinous autem verbis objurgavit subulcum :

o notissime subulce, cur vero tu hunc in-urbem

duxisti ? an non satis nobis erroneus sunt et alii,

mendici molesti, conviviorum contaminatores ?

an parvi-pendis, quod tibi victum comedunt domini

hic congregati, tu vero etiam alicunde hunc vocasti ?

Eum autem respondens allocutus es, Eumae subulce :

Antinoe, non quidem bona, etiamsi strenuus sis, loqueris :

quis enim demum hospitem vocat aliunde ipse *eum* adien-

alium scilicet, nisi eorum *aliquem*, qui artifices sunt,

vatem, vel medicum malorum, vel fabrum lignorum,

295 ἦ καὶ θέσπιν αἰδῶν, ὃ κεν τέρπησιν αἰδῶν;
οὔτοι γὰρ κλητοὶ γε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαίαν·
πιτωχὸν δ' οὐκ ἂν τις καλέοι, τρύχοντά ἐ αὐτόν.
Ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς περὶ πάντων εἰς μνηστῆρων
300 οὐκ ἀλέγω, εἷως μοι ἐχέρωρ Πηνελόπεια
ζῶει ἐνὶ μεγάροις καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
σίγα, μή μοι τοῦτον ἀμείβεο πολλὰ ἐπέεσσιν·
Ἀντίνοος δ' εἴωθε κακῶς ἐρεθιζόμεν αἰεὶ
305 μῦθοισιν χαλεποῖσιν, ἐποτρύνει δὲ καὶ ἄλλους.

Ἦ ῥα καὶ Ἀντίνοον ἔπειτα πετροέντα προσεγυῖα·
Ἀντίνο', ἦ μευ καλὰ πατήρ ὡς κῆδεαι υἱός,
ὃς τὸν ξείνων ἀνωγας ἀπὸ μεγάροιο δίσσεται
μῦθῳ ἀναγκαῖῳ· μή τοῦτο θεὸς τελέσειεν.

400 Δός οἱ ἐλών· οὐ τοι φρονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε·
μήτ' οὖν μητέρ' ἐμὴν ἄζευ τόγε μήτε τιν' ἄλλον
δμῶν, οἱ κατὰ δῶματ' Ὀδυσσεύς θείοιο.
Ἄλλ' οὐ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολλὴ βούλεαι ἢ δόμην ἄλλω.

405 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμειβόμενος προσέειπεν·
Τηλέμαχ', ὑφαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον εἶπες.
Εἰ οἱ τόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες,
καὶ κέν μιν τρεῖς μῆνας ἀπότροθεν οἶκος ἐρύκοι.

Ἦς ἄρ' ἔφη καὶ ὁρῆνυν ἑλὼν ὑπέφηνε τραπέζης
410 κείμενον, ὃ ῥ' ἔπεγεν λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.
Οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὀδίσσαν, πλῆσαν δ' ἄρα πῆρην
σίτου καὶ κρειῶν· τάχα δὴ καὶ ἔμμελλεν Ὀδυσσεύς,
αὐτίς ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, προικὸς γεύσεσθαι Ἀχαιῶν·
στῆ δὲ παρ' Ἀντίνοον καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπεν·

415 Δός, φίλος· οὐ μὲν μοι δοκέεις δ' ἀκάριστος Ἀχαιῶν
ἔμμεναι, ἀλλ' ὠριστος, ἐπεὶ βασιλῆϊ ἔοικας.
Τῷ σε γρὴ δόμεναι καὶ λῶτον, ἡέ περ ἄλλοι,
σίτου· ἐγὼ δέ κε σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαίαν.
Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
420 ὀλβίος ἀφνειὸν καὶ πολλὰκι δόσκων ἀλήτη,
τοῖω ὁποῖος εἶο καὶ ὅτεν κεχρημένος ἔλθοι·
ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι ἄλλα τε πολλὰ,
οἷσιν τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.

Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων — ἤθελε γάρ που —
425 ὅς μ' ἅμα ληϊστῆρσι πολυπλάγκτοισιν ἀνῆκεν
Αἰγυπτόνδ' ἵεναι, δολιχὴν ὁδὸν, ὅφρ' ἀπολοίμην·
στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρίρηνος ἐταίρους
αὐτοῦ πᾶρ νῆεσσι μένειν καὶ νῆας ἔρυσθαι·

430 ὁπτήρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὥτρυνα νέεσθαι.
Οἱ δ' ὕβρει εἰζαντες, ἐπισπόμενοι μένει σφῶ,
αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περιχαλλέας ἀγροὺς
πόρθεν, ἐκ δὲ γυναῖκας ἀγόν καὶ νήπια τέκνα
αὐτούς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἔκετ' αὐτή.

435 Οἱ δὲ βοῆς ἀτόντες ἅμ' ἡοὶ φαινομένην
ἦλθον· πλῆτο δὲ πᾶν πεδῖον πεζῶν τε καὶ ἵππων
χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
φῦζαν ἐμοῖς ἐτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδὲ τις ἔτλη

vel etiam divinum cantorem, qui delectet canens?

hi enim vocati utique *sunt* hominum super immensa terra :
mendicum vero nemo vocarit, attritum se ipsum.

Sed semper difficilis super omnes es procos
servis Ulyssis, præcipue vero mihi; at ego
non curo, quamdiu mihi prudens Penelope
vivit in ædibus, et Telemachus deo-similis.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est :] tace, ne mihi huic responde multum verbis ;
Antinous autem consuevit male irritare semper
verbis asperis, incitatque etiam alios.

Dixit, et Antinoom verbis alatis allocutus-est :
Antinoe, profecto me bene, pater sicuti filium, curas,
qui *me* hospitem jubes a domo pellere
verbo violento : ne hoc deus perfecit !

Da ei *aliquid* sumtum ; non tibi invidio ; jubeo enim ego :
neu jam matrem meam verere hac-in-re, neu quemquam
alium] servorum, qui in ædibus *sunt* Ulyssis divini.
Sed non tibi talis *est* in pectoribus cogitatio :
ipse enim comedere multo mavis, quam dare alii.

Illum autem rursus Antinous respondens allocutus-est :
Telemache altoique, animo indomite, quale dixisti !
Si ei tantum omnes præberent proci,
etiam ipsum tres menses procul-hinc domus detineret.

Sic igitur dixit ; et scabellum prehensum ostendit-desub
mensa,] jacens, cui quidem imponebat nitidos pedes epulans.
Ceteri autem omnes dabant impleveruntque inde peram
pane et carnibus : cito sane et erat Ulysses,
rursus ad limen profectus, dona gustaturus Achivorum :
stetit autem juxta Antinoom, et ipsum sermone allocutus-
est :] Da, amice ; haud quidem mihi videris pessimus Achi-
vorum] esse, sed optimus, quoniam regi similis-es.

Ideo te oportet dare, et melius, quam alii quidem,
de-pane ; ego autem te laudabo per immensam terram.
Etenim ego aliquando domum inter homines habitabam
beatus divitem, et sæpe dabam erroni
tali, qualiscunque esset, et cujuscunque rei indigens venis
set :] erant autem *mihi* servi valde plurimi, aliaque multa,
quibus quidem bene vivunt *homines*, et divites vocantur.

Sed Jupiter pessumdedit Saturnius (voluit enim fere),
qui me cum latronibus multivagis impulit
in-Ægyptum ire, longum iter, ut perirem :

statui vero in Ægypto fluvio naves utrinque-recurras.
Tunc quidem ego hortabar dilectos socios
illic apud naves ut-manerent et naves tuerentur ;
speculatores autem ad speculas jussi ire.

Hi vero insolentia cedentes, obsecuti impetui suo,
cito admodum Ægyptiorum virorum perpulcros agros
populabantur, ac mulieres abducebant et infantes liberos,
ipsosque interficiebant : cito vero in-urbem pervenit clamor.
Illi autem clamorem audientes simul cum aurora apparente
venerunt ; impletusque-est totus campus peditibusque et
equis,] ærisque fulgore : Jupiter autem gaudens-fulmine
fugam meis sociis malam immisit ; nec quisquam sustinuit

- στῆναι ἐναντίβιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσται.
 430 "Εὐθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξεὶ γαλκῷ,
 τοὺς δ' ἀναγον ζώους σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν ἀντίσσαντι,
 Διμήτορι Ἰασίδῃ, δὲ Κύπρου ἱπὶ ἀνασσειν·
 ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τὸδ' ἴκω, πῆματ' ἀπάσχω.
 435 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην;
 στῆθ' οὕτως ἐς μέσσον, ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης,
 μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἴκηαι·
 ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδὴς ἔσσι προίκτης.
 440 Ἐξείης πάντεσσι παρίστασαι· οἱ δὲ διδοῦσιν
 μαψιδίως· ἐπεὶ οὔτις ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλεητὴς
 ἀλλοτρίων χάρισσθαι, ἔπει πάρα πολλὰ ἐκάστω.
 Τὸν δ' ἀναχωρήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ πόποι, οὐκ ἄρα σοίγ' ἐπὶ εἶδει καὶ φρένες ἦσαν·
 445 οὐ σύγ' ἂν ἐξ οἴκου σφ' ἐπιστάτῃ οὐδ' ἄλα δοίης,
 δὲ νῦν ἀλλοτρίοισι παρήμενος οὔτι μοι ἔτλης
 σίτου ἀποπροελὼν δόμεναι· τὰ δὲ πολλὰ πάρεστιν.
 "Ως ἔρατ'· Ἀντίνοος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μάλλον
 καὶ μιν ὑπόδαρ ἰδὼν ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 450 Νῦν δὴ σ' οὐκέτι καλὰ δὴ ἐκ μεγάροιο γ' οἶω
 ἂψ ἀναχωρήσειν, ὅτε δὴ καὶ ὀνειδέα βάξεις.
 "Ως ἄρ' ἔρη· καὶ θρήνων ἑλὼν βάλε δεξιὸν ὦμον,
 πρυμνότατον κατὰ νοῖτον· ὁ δ' ἐστάθη ἤντε πέτρῃ
 ἐμπεδον· οὐδ' ἄρα μιν σῆλ' ἐν βέλοισιν Ἀντινόοιο·
 455 ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
 "Ἀψ δ' ὅγ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, καδ' δ' ἄρα πῆρην
 ὦρκεν ἑυπλείην· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν εἶπεν·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλείτης βασιλείης,
 ὄρρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 460 Οὐ μὲν οὐτ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν οὔτε τι πένθος,
 ὅππότε ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχηόμενος κτεάτεσσιν
 βλήεται, ἢ περὶ βουσὶν ἢ ἀργενῆς ὀίεσσιν·
 αὐτὰρ ἔμ' Ἀντίνοος βάλε γαστέρος ἔνεκα λυγρῆς,
 οὐλομένης, ἢ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισι δίδωσιν.
 465 Ἄλλ' εἴ που πτωγῶν γε θεοὶ καὶ Ἑρινύες εἰσὶν,
 Ἀντίνοον πρό γάμοιο τέλους θανάτοιο κιχείη.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 ἔσθι ἔκρηλος, ξεῖνε, καθήμενος, ἢ ἀπιθ' ἄλλῃ·
 μὴ σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', οἳ ἀγορεύεις,
 470 ἢ ποδὸς καὶ χεῖρὸς, ἀποδρῦψαι δὲ πάντα.
 "Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερριπάλως νεμέσθησαν·
 ᾧδε δὲ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηγορέωντων·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ ἔβαλες δύστηνον ἀλήτην,
 οὐλόμεν· εἰ δὴ πού τις ἐπουράνιος θεός ἐστιν.
 475 Καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἑοικότες ἀλλοδαποῖσιν,
 παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστροφῶσι πόληας,
 ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.
 "Ως ἄρ' ἔσαν μνηστῆρες· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων.
 Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν κραδίῳ μέγα πένθος ἄεξεν
 480 βλεψόμενος· οὐδ' ἄρα δακρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάρων,
 ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
 Τοῦ δ' ὥς οὖν ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια

consistere contra; circum enim mala undique stabant.
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto aere,
 alios vero abduxerunt vivos sibi operaturos necessitate.
 At me in Cyprum hospiti dederunt obviam-facto,
 Dmetori Iasidae, qui Cypro potenter imperabat:
 inde demum nunc huc venio, damna patiens.

Huic autem rursus Antinous respondit, dixitque:
 quis deus hanc pestem adduxit, convivii molestiam?
 sta sic in medium profectus, mea procul a mensa,
 ne cito in-amaram Aegyptum et Cyprum venias:
 adeo quidam audax et impudens es mendiculus.

Ordine omnibus astas: hi autem dant
 temere; quia nulla est parsimonia, nec miseratio
 de-alienis largiendi; quoniam adsunt multa cuique.

Hunc autem retrogressus allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 dii boni! haud ergo tibi cum forma etiam mens erat:
 non tu-sane ex domo tuo supplicii vel salem dares,
 qui nunc alienis assidens, haud-quicquam mihi sustinuisti
 de-pane delibatum dare; multa autem adsunt.

Sic dixit; Antinous vero iratus-est in-corde magis,
 et ipsum torve intuitus verbis alatis allocutus-est:

Nunc jam te non-amplius bene ex domo certe puto
 retro cessurum, quandoquidem jam et opprobria dicis.

Sic dixit; et scabello prehensio ei ferit dextrum humerum,
 extimum in dorsum: is autem stetit tanquam rupes,
 firmiter; nec sane ipsum commovit ictus Antinoi;
 sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Rursus autem ad limen profectus desidebat, atque inde per-
 am] depositum bene-plenam: inter procos vero locutus-est:

Audite me, proci inclytæ reginæ,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
 Nequaquam quidem dolor est in mente, neque omnino luctus,
 quando vir, pro suis pugnans possessionibus,
 percutitur, vel pro bovis, vel candidis ovibus:
 at me Antinous percussit ventrem ob malum,
 perditum, qui multa mala hominibus dat.
 Sed scubi mendicorum quidem dii et Erinnyes sunt,
 Antinoun ante nuptias finis mortis deprehendat.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii filius:
 comede tranquillus, hospes, sedens, aut abi allo;
 ne te juvenes per aedes trahant, qui-talia loquaris,
 vel pede, vel etiam manu; lacerent autem totum.

Sic dixit: illi vero omnes vehementer indignati-sunt;
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium:

Antinoe, non bene quidem percussisti infelicem errorem,
 perditæ; si forte quis cælestis deus sit!
 Etenim dii, hospitibus similes peregrinis,
 omnimodos se-ferentes, versantur-per urbes,
 hominum insolentiamque et æquitatem insipientes.

Sic igitur dicebant proci: ille autem non curabat verba;
 Telemachus vero in corde quidem magnum luctum alebat
 de-percussio; nec tamen lacrimam humi demisit et palpebris,
 sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Hunc autem postquam audiverat prudens Penelope

βλημένον ἐν μεγάρῳ, μετ' ἄρα δμῳῇσιν ἔειπεν·
 Αἰὲ' οὕτως αὐτὸν σε βάλοι κλυτότοξος Ἀπόλλων.
 495 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύνομη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῇσιν τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο·
 οὐκ ἂν τις τούτων γε εὐδύρονον ἦω ἴκοιτο.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 μαί', ἐχθροὶ μὲν πάντες, ἐπεί κακὰ μηχανῶνται·
 500 Ἀντίνοος δὲ μάλιστα μελαίνῃ Κηρὶ ἔοικεν.
 Ξείνός τις δύστηνος ἀλγυτεύει κατὰ δῶμα,
 ἀνέρας αἰτίζων· ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώγει·
 ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ' ἑδοσαν τε·
 οὗτος δὲ θρήνηι πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὄμων.
 505 Ἢ μὲν ἄρ' ὡς ἀγόρευε μετὰ δμῳῇσι γυναῖξιν,
 ἡμένη ἐν θαλάμῳ· ὃ δ' ἔδειπνε διὸς Ὀδυσσεύς·
 ἡ δ' ἐπὶ οἷ καλέσασα προσήυδα διὸν ὑπορρόν·
 Ἔργεο, οἷ' Εὐμαίε, κίων τὸν ξείνον ἀνωχθὶ
 ἐλθέμεν, ὅρρα τί μιν προσπύττουμαι ἢ ἐρέωμαι,
 510 εἴ που Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἡδὲ πέπυσται
 ἢ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι· πολυπλάγκτω γὰρ ἔοικεν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 εἰ γάρ τοι, βασίλεια, σωπῆσαιαν Ἀχαιοί·
 οἳ ὄγε μυθεῖται, θέλγοιτό κέ τοι φίλον ἦτορ.
 515 Τρεῖς γὰρ δὴ μιν νύκτας ἔχον, τρία δ' ἡματ' ἔρυσσε
 ἐν κλισίῃ· πρῶτον γὰρ ἔμ' ἔκετο νῆος ἀποδράς·
 ἀλλ' οὕτω κακότητα διήνησεν ἦν ἀγορεύων.
 Ὡς δ' ἔσ' αἰδὼν ἀνὴρ ποτιδέρχεται, ὅτε θεῶν ἐξ
 αἰδέει δεδαῖως ἔπε' ἱμερόεντα βροτοῖσιν,
 520 τοῦ δ' ἄμωτον μεμάσασιν ἀκούμεν, ὅππότε' αἰδέη·
 ὡς ἐμὲ κείνος ἔβαλε παρήμενος ἐν μεγάροισιν.
 Φησὶ δ' Ὀδυσσεὺς ξείνος πατρῴος εἶναι,
 Κρήτην ναιετάων, ὅθι Μίνωος γένος ἐστίν.
 Ἐνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἔκετο πῆματα πάσχων,
 525 προπρουκλινδόμενος· στεῦται δ' Ὀδυσσεὺς ἀκούσαι,
 ἀγγυῷ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πόνει δῆμῳ,
 ζωῶ· πολλὰ δ' ἄγει κειμήλια νδρε δόμονδε.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 ἔργεο, δεῦρο κάλεσσον, ἵν' ἀντίον αὐτὸς ἐνίσπῃ.
 530 Οὔτοι δ' ἡδὲ θύρησι καθήμενοι ἐψίασθων
 ἢ αὐτοῦ κατὰ δῶματ'· ἐπεὶ σφισι θυμὸς ἐύφρων.
 Αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματ' ἀκήρατα κεῖτ' ἐνὶ οἴκῳ,
 σίτος καὶ μέθυ ἥδ'· τὰ μὲν οἰκῆς ἔδουσιν·
 οἳ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεῦμενοι ἡμᾶτα πάντα,
 535 βοῦς ἱερεῦντες καὶ δις καὶ πίνοντας αἶγας,
 εἰλαπινάζουσιν πίνουσι τε αἶσθα πόνων,
 μαψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. Οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμύναι.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν,
 540 αἰψὰ κε σὺν ᾧ παιδί βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ μὲν ἔπαρεν· ἄμφω δὲ
 σμερδαλέον κονάβησε· γέλασσε δὲ Πηνελόπεια· [δῶμα
 αἰψα δ' ἄρ' Εὐμαῖον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἔργεό μοι, τὸν ξείνον ἐναντίον ὀδὲ κάλεσσον.
 545 Οὐχ ὁράας, ὃ μοι υἱὸς ἐπέπαρε πᾶσιν ἔπεισιν;
 τῷ κε καὶ οὐκ ἀτελὲς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο,

percutsum in domo, inter ancillas proinde dixit :

Utinam sic ipsum te percuteret inclytus-arcu Apollo.

Hanc autem rursus Eurynome œconomia sermone allocuta-
 est:] Si enim votis exitus nostris adesset,

haud quisquam horum ad-Auroram pulcro-solio perveniret.

Hanc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :

nutrix, inimici quidem sunt omnes, quoniam mala machinan-
 tur:] Antinoüs vero maxime atræ morti similis-est.

Hospes quidam infelix vagatur per domum,

a-viris petens; egestas enim cum jubet;

ibi ceteri quidem omnes impleveruntque, dederuntque;

hic autem scabello ei extimum percussit dextrum humerum.

Hæc quidem sic loquebatur inter famulas mulieres,

sedens in thalamo; at carnabat divinus Ulysses :

illa autem ad-se vocatum allocuta-est divinus subulcum :

Vade, divine Eumæe, profectus hunc hospitem jube

venire, ut aliquatenus ipsum conveniam et interrogem,

sicubi de-Ulysse audientis-animi vel audiverit,

vel eum viderit oculis : multivago enim similis-est.

Hanc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :

utinam enim tibi, regina, tacerent Achivi :

qualia hic loquitur, his mulceretur tibi carum cor.

Tres enim jam ipsum noctes habui, tres autem dies detinui

in casa : primum enim ad-me venit, a-nave aufugiens;

sed nondum calamitatem absolvit suam narrans.

Sicut autem quando cantorem vir aspicit, qui ex diis

canit doctus carmina delectabilia mortalibus,

hunc autem insatiabiliter cupiunt audire, quando canit :

sic me ille mulcebat assidens in ædibus.

Dicit autem se Ulysses hospitem paternum esse,

in-Creta habitantem, ubi Minois genus est.

Inde jam nunc huc venit ærumnas patiens,

supplex-provolutus : affirmat autem de-Ulysse se audivisse,

prope versante, Thesprotorum virorum in ubere populo,

vivo : multas autem ducit res-pretiosas suam ad-domum.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :

vade, huc eum voca, ut coram ipse dicat.

Hi autem vel in-foribus sedentes delectentur,

vel illic in ædibus : quippe ipsis animus lætus est.

Ipsorum etenim possessiones integræ repositæ-sunt in domo

cujusque,] panis et vinum dulce : ea quidem domestici ipso-

rum edunt :] ipsi vero in nostram domum divertentes dies

omnes,] boves mactantes, et oves, et pingues capras,

epulantur, bibuntque nigrum vinum,

temere; plurima autem absumentur. Non enim adest vir,

qualis Ulysses erat, malum a domo qui-arceat.

Sin autem Ulysses redierit et pervenerit in patriam terram,

statim cum suo filio injurias ulciscetur virorum.

Sic dixit : Telemachus autem alte sternuit; circumque do-

mus] horrendum resonuit : risit vero Penelope;

statimque deinde Eumæum verbis alatis allocuta-est :

Vade mihi, hospitem coram huc voca.

Nonne vides, quod mihi filius sternuit-ad omnia verba?

ideo etiam non imperfecta mors proci fuerit,

πᾶσι μάλ', οὐδὲ κέ τις θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξει.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρεω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 αἱ κ' αὐτὸν γνῶμι νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 550 ἔσσω μιν χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλὰ.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἔπει τὸν μῦθον ἄκουσεν·
 ἀγγοῦ δ' ἱστάμενος ἔπια πετερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια,
 μήτηρ Τηλεμάχοιο· μεταλλῆσαι τί ἐθυμός
 555 ἀμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κήδεά περ πεπαθυῖη.
 Εἰ δέ κέ σε γνῶμι νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 ἔσσει σε χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε, τῶν σὺ μάλιστα
 χρητίζεις· σίτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον,
 γαστέρεα βοσκήσεις· δύσει δέ τοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
 560 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Εὐμαι', αἰψά κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρωνι Πηνελοπείῃ·
 οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου, διμῆν δ' ἀνεδέγμεθ' οἷζύν.
 Ἀλλὰ μνηστῆρων χαλεπῶν ὑποδείδι' ὁμιλον,
 565 τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἔκει.
 Καὶ γὰρ νῦν, ὅτε μ' οὗτος ἀνὴρ κατὰ δῶμα κiónτα
 οὔτι κακὸν βέξαντα βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν,
 οὔτε τι Τηλέμαχος τόγ' ἐπήρχεσεν οὔτε τις ἄλλος.
 Τῷ νῦν Πηνελόπειαν ἐνὶ μεγάροισιν ἀνωχθεῖ
 570 μέιναι, ἐπειγομένην περ, ἐς ἥελιον καταδύντα·
 καὶ τότε μ' εἰρέσθω πόσιος πέρι νόστιμον ἦμαρ,
 ἄσποτέρω καθίσασα παρὰ πυρὶ· εἴματα γάρ τοι
 λύγρ' ἔγω· οἶσθα καὶ αὐτὸς, ἔπει σε πρῶθ' ἱκέτευσα.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἔπει τὸν μῦθον ἄκουσεν.
 575 Τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια·
 Οὐ σύγ' ἄγεις, Εὐμαίε; τί τοῦτ' ἐνόησεν ἀλήτης;
 ἦ τίνα που δέσας ἐξάσιον ἤ καὶ ἄλλως
 αἰδεῖται κατὰ δῶμα; κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης.
 Τῇν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε σὺβῶτα·
 580 μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἄπερ κ' οἴοιτο καὶ ἄλλος,
 ὕβριν ἀλυσκάζων ἀνδρῶν ὑπερηνόρεόντων.
 Ἀλλὰ σε μέιναι ἀνωγεν ἐς ἥελιον καταδύντα.
 Καὶ δέ σοι ὦδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ὦ βασίλεια,
 οἷήν πρὸς ξείνον φάσθαι ἔπος ἡδ' ἐπακοῦσαι.
 585 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 οὐκ ἄρουν ὁ ξείνος οἶεται, ὅσπερ ἂν εἴη·
 οὐ γὰρ πού τις οἶδε καταθητῶν ἀνθρώπων
 ἀνέρες ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανώνονται.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἀγόρευεν· ὁ δ' ὦρετο δῖος ὕφορβός
 590 μνηστῆρων ἐς ὁμιλον, ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
 Αἰψά δὲ Τηλέμαχον ἔπια πετερόεντα προσηύδα,
 ἄγγι σῶν κεραιλῇν, ἵνα μὴ πειθοῖαί' οἱ ἄλλοι·
 ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ἄπειμι, σῶας καὶ κείνα φυλάξῃν,
 σὸν καὶ ἐμὸν βίον· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 595 Αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σάω καὶ φράξω θυμῷ,
 μὴ τι πάθῃς· πολλοὶ δὲ κακὰ φρονέουσιν Ἀχαιῶν·
 τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ἔσσεται οὕτως, ἄττα· σὺ δ' ἔργεο διελιγίσας·
 600 ἧδ' ὦθεν δ' ἵέναι καὶ ἄγειν ἱερῆα καλὰ·

omnibus prorsus, nec quisquam mortem et faum evitavit.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua:
 si ipsum cognovero vera omnia dicentem,
 induam ipsum lanaque tunicaque, vestimentis pulcris.

Sic dixit: ivit vero subulcus, postquam sermonem audiverat;] propeque stans verbis alatis *Ulysem* allocutus est:

Hospes pater, vocat te prudens Penelope,
 mater Telemachi; sciscitari aliquid ipsam animus
 de marito jubet, quamvis dolores passa sit.
 Si vero te cognoverit vera omnia dicentem;
 induet te lanaque tunicaque, quibus tu maxime
 indiges; panemque etiam petens per populum
 ventrem pascas: dabit vero tibi quicunque voluerit.

Hunc autem rursus allocutus-est audens divinus Ulysses:
 Eumæe, statim ego vera omnia dicam

filiae Icarri, prudenti Penelopæ:
 novi enim bene de illo, parem autem sustinimus ærummam.
 Sed procorum difficilium subtimeo corum;
 quorum injuriaque visque ad-ferreum cælum pervenit.
 Etenim nunc, quando me hic vir per domum euntem,
 nihil mali quum-fecerim, percussum doloribus dedit,
 neque omnino Telemachus hoc prohibuit, nec quisquam alius.
 Ideo nunc Penelopen in ædibus hortare
 ut-maneat, festinans licet, in solis occasum:
 et tunc me interroget mariti de redivis die,
 propius ubi-collocarit ad ignem; vestimenta etenim
 mala habeo; nosti et ipse, quoniam te primum supplex-adii.

Sic dixit: ivit autem subulcus, ut hunc sermonem audierat.] Eum vero super limen profectum allocuta-est Penelope:

Non tu *eum* ducis, Eumæe? quid hoc in-animum-induxit
 erro?] utrum aliquem fere veritus supra-modum, an et aliter
 verecundatur in domo? malus autem *est* verecundus mendic-
 us.] Hanc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 loquitur apposite, quæ quidem existimaret etiam alius,
 contumeliam vitans virorum superbientium.
 Sed te manere hortatur in solis occasum.
 Et vero tibi sic ipsi *erit* multo melius, o regina,
 solam ad hospitem loqui verbum et *ei* auscultare.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 non insipiens hic hospes suspicatur, quicumque demum sit;
 non enim usquam ulli sic mortalium hominum
 viri insolentes injusta machinantur.

Illa quidem sic locuta-est; sed abibat divinus subulcus
 procorum in cætum, postquam dixerat omnia.

Statim autem Telemachus verbis alatis allocutus-est,
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri:

O dilecte, ego quidem discedam, sues et illa custoditurus,
 tuum et meum victum; tibi autem hic omnia cura-sunt.
 Ipsum quidem te primum serva, et considera in-animo,
 ne quid patiaris; multi vero mala cogitant Achivorum:
 quos Jupiter disperdat, atlequam nobis calamitas fiat.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] erit sic, pater: tu vero vade merenda-sunta:
 mane autem veni et duc victimas pulcras;

αὐτὰρ ἔμοι τάδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι μελήσει.

Ἦς φάθ'· εἰ δ' αὖτις ἄρ' ἔζ'· εὐχέσθου ἐπὶ δέφρῳ·
πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδοητύος ἡδὲ ποτῆτος
βῆ ῥ' ἵμεναι μεθ' ὕας λίπε δ' ἔρκεά τε μέγαρόν τε,
οὓς πλείον δαιτυμόνων· οἱ δ' ὄρχηστὴ καὶ αἰοδῶ
τέρπονται· ἡδὲ γὰρ καὶ ἐπήλυθε δέειλον ἤμαρ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Σ.

Ὀδυσσέως καὶ Ἴρου πυγμῆ.

Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, θς κατὰ ἄστῳ
πτωχεύεσκ' Ἰθάκης, μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ,
ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν· οὐδέ οἱ ἦν ἱς
οὐδὲ βίη· εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν δράσασθαι.
Ἄρναϊος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ
ἐκ γενετῆς· Ἴρον δὲ νέοι κίχλησκον ἅπαντες,
οὐνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κιών, ὅτε πού τις ἀνώγοι·
θς ῥ' ἐλθὼν Ὀδυσσῆα διώκετο, δῖο δόμοιο
καὶ μιν νεικίων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Εἵκε, γέρον, προθύρου, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἔλκη·
οὐκ αἶεις, ὅτι δὴ μοι ἐπιλλίξουσιν ἅπαντες,
ἐλκέμεναι δὲ κέλονται· ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμπης.
Ἄλλ' ἄνα, μὴ τάχα νοῦν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
δαϊμόνι, οὐτε τί σε βέζω κακὸν οὐτ' ἀγορεύω, [σεύς·
οὐτε τινὰ φθονέω δομεναι, καὶ πολλὰ ἀνελόντα.
Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὁδε χεῖσεται· οὐδέ τί σε γρη
ἀλλοτρίων φθονέειν· δοκεῖς δέ μοι εἶναι ἀλήτης
ὥς περ ἔγων· ὁδὸν δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάειν.

Χερσὶ δὲ μήτι λίην προκαλίξω, μὴ με χολώσῃς,
μὴ σε γέρων περ ἐὼν σπῆθος καὶ χεῖλεα φύρσω
αἵματος ἥσυχ' ἢ ἂν ἔμοι καὶ μᾶλλον ἔτ' εἴη
αὐρίον· οὐ μὲν γάρ τί σ' ὑποστρέψεσθαι οἶω
δεύτερον ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσσῆος.

Τὸν δὲ χολώσάμενος προσεφώνεεν Ἴρος ἀλήτης·
ὦ πόποι, ὥς δ' ἔμοιγε μολεβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει,
γρητὶ καίμιν οἱ ἴσος· ὃν ἂν κακὰ μητιοίμην,
κόπτων ἀμφοτέρησιν, χαμαὶ δέ με πάντας ὁδόντας
γναθμῶν ἐξελάσσειμι σὺς ὥς ληϊβοτέρησιν.

Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώσῃ καὶ οἶδε
μαρναμένους πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρω ἀνδρὶ μάχοιο;

Ἦς οἱ μὲν προπάροιθε θυράων ὑψηλῶν
οὐδοῦ ἐπὶ ξεστοῦ πανθυμαδὸν ὀκρίωντο.

Τοῖν δὲ ξυνέηχ' ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο,
ἡδὲ δ' ἄρ' ἐκγελάσας μετεφώνει μνηστήρεσσιν·

ὦ φίλοι, οὐ μὲν πῶ τί πάρος τοιούτων ἐτύχθη·
οἷον τερπώλῃν θεὸς ἤγαγεν ἐς τὸδε δῶμα.

Ὅ ξεινὸς τε καὶ Ἴρος ἐρίζετον ἀλλήλοισιν
χερσὶ μαχήσασθαι· ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὦκα.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελῶντες,
ἀμφὶ δ' ἄρα πτωχοὺς καχοείμονας ἡγερέθοντο.

at mihi hæc omnia et immortalibus curæ-erunt.

Sic dixit; ille vero rursus consedit bene-polita in sella;
atque ubi-repleverat animum cibo et potu,
profectus-est ire ad sues; liquitque septaque domumque,
plenam convivarum: hi autem saltatione et cantu
oblectabant-se: jam et enim advenit vespertinum tempus.

ODYSSEÆ XVIII.

Ulyssis et Iri pugilatus.

Advenit autem mendicus publicus, qui per urbem
mendicabat Ithacæ; excellebat vero ventre voraci,
indēsinenter ut-comederet et biberet; neque ei erat vis,
nec robur; specie autem valde magnus erat intuitu.
Arnaeus vero ei nomen erat: hoc enim imposuerat alma mater
ab ortu: Irum autem juvenes vocabant omnes,
quoniam nuntios referebat vadens, quando alicubi quis ju-
beret:] qui ubi-venerat, Ulyssēm pellebat sua domo,
et ipsum objurgans verbis alatis allocutus-est:

Recede, senex, a-vestibulo, ne jam cito et pede traharis:
non sentis, quod jam mihi innunt omnes,
trahereque te jubent? ego autem verecundor nihilominus.
Sed surge, ne cito nobis contentio etiam manibus fiat.

Hunc autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus Ulysses:
miser, neque aliquid tibi facio mali, nec dico,
neque aliquem invideo tibi dare, etiam multa si-sumserit.
Limen autem ambos hoc capiet: neque omnino te oportet
de-alienis invidere: videris autem mihi esse erro,
sicut ego; opulentiam vero dii solent præbere.
Manibus autem nequaquam valde provoca, ne mihi iram-mo-
veas,] ne tibi, senex licet sim, pectus et labra firdem
sanguine; quies vero mihi etiam magis adhuc esset
cras: nequaquam enim tum te reversurum puto
iterum in domum Laertiadæ Ulyssis.

Hunc autem iratus allocutus-est-Irus mendicus:
dii boni, ut hic vorax volubiliter loquitur,
vetulæ camino-assuetæ similis; cui mala molirer,
verberans ambabus manibus, humum autem omnes dentes
maxillis excuterem, suis sicut segetem-depascentis.
Accinge-te nunc, ut omnes cognoscant et hi nos
pugnantes: quomodo vero tu cum-juniori viro pugnaveris?

Sic hi quidem ante fores altas
limine in polito perquam-animose rixabantur.
Eos autem animadvertit sacra vis Antinoi,
suaviterque inde ridens allocutus-est procos:

O amici, haud quidem unquam aliud antea tale factum-est,
qualem nunc delectationem deus duxit in hanc domum.
Hospesque et Irus contendunt inter-se
adeo ut-manibus pugnaturi-sint: sed committamus eos ocyus.

Sic dixit: illi autem omnes surrexerunt ridentes,
circumque mendicos pannosos congregabantur.

Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετῆρ, Εὐπίθεος υἱός·
 Κέλκυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγῆνορες, ὅρκα τι εἶπω·
 γαστέρες αἰδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρί· τάδ' ἐπὶ δόρπῳ
 45 κατθέμεθα, κνίστης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες·
 ὁπότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
 τῶν ἦν κ' ἐθέλῃσιν ἀναστὰς αὐτὸς ἐλῆσθαι·
 αἰεὶ δ' αὖθ' ἡμῖν μεταδαίσεται, οὐδὲ τιν' ἄλλον
 πτωχὸν ἔσω μίσγεσθαι ἔασομεν αἰτήσοντα.
 50 Ὡς ἔρατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
 Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετῆρ πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ὡ φίλοι, οὕτως ἐστὶ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι
 ἄνδρα γέροντα, δῦή ἀρημένον· ἀλλὰ με γαστήρ
 ὀτρύνει κακοεργός, ἵνα πληγῇσι δαμείω.
 55 Ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερόν ὄρκον,
 μή τις ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων ἐμὲ χειρὶ βαρείῃ
 πληγῇ ἀτασθάλων, τούτῳ δέ με ἴρι δαμάσσει.
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπώμυνον, ὡς ἐκέλευεν.
 [Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,]
 60 Τοῖς δ' αὖτις μετείρ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 Ξεῖν', εἰ σ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
 τοῦτον ἀλέεσθαι, τῶν δ' ἄλλων μῆτιν Ἀχαιῶν
 δεῖδθ'· ἐπεὶ πλεονέσσει μαχίγεται, ὅς κε σε θεΐνη.
 Ξεινοδόχος μὲν ἐγὼν ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες,
 65 Ἀντίνοος τε καὶ Εὐρύμαχος, πεπνυμένω ἄμρῳ. [σεύς
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 ζῶσατο μὲν ῥάκεσιν περὶ μῆδεα, φαίνει δὲ μηροῦς
 καλοῦς τε μεγάλους τε, φάνεν δὲ οἱ εὐρέες ὦμοι
 στῆθεά τε στιβαροὶ τε βραχίονες· αὐτὰρ Ἀθήνη
 70 ἄγχι παρισταμένη μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν.
 Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὑπερριάλως ἀγάσαντο·
 ὧδε δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἥ τάχα Ἴρος Ἀῖρος ἐπίσπαστον καχὸν ἔξει·
 οἷον ἐκ ῥακέων δ' γέρονι ἐπιγρονθίζα φαίνει.
 75 Ὡς ἄρ' ἔφαν' Ἴρῳ δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμός.
 Ἀλλὰ καὶ ὡς δρηστῆρες ἄγον ζώσαντες ἀνάγκη,
 δεῖδιότα· σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσι.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔρατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Νῦν μὲν μήτ' εἰς, βουγάει, μήτε γένοιο,
 80 εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δεΐδιος αἰνῶς,
 ἄνδρα γέροντα, δῦή ἀρημένον, ἦ μιν ἱκάνει.
 Ἀλλ' ἐκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 αἶ κέν σ' οὗτος νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
 πέμψω σ' ἤπειρόνδε, βαλὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ,
 85 εἰς Ἐγετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
 ὅς κ' ἀπὸ ῥίνα τάμῃσι καὶ οὐατα νηλεῖ γαλκῷ
 μῆδεα τ' ἐξερύσας δῶή κυσιν ὦμα δάσασθαι.
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
 ἐς μέσσον δ' ἄναγον· τῷ δ' ἄμρῳ χεῖρας ἀνέσχον.
 90 Δὴ τότε μεμυῆριζε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἢ ἑλάσει, ὥς μιν ψυχὴ λίποι αὖθι πεσόντα,
 ἢ ἐμὴν ἦκ' ἐλάσειε τανύσσειέν τ' ἐπὶ γαίῃ.
 Ὡδε δὲ οἱ φρονέοντι δόασατο κέρδιον εἶναι
 ἦκ' ἐλάσαι, ἵνα μὴ μιν ἐπιπρασσαιέτ' Ἀχαιοί.
 95 Δὴ τότε ἀνασχομένῳ, δ' μὲν ἤλασε δεξιὸν ὦμον

Inter-hos autem Antinous locutus-est, Eupithei filius :

Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam :
 ventres isti caprarum jacent in igne ; quos in cenam
 deposuimus, pinguedine et sanguine impletos :
 uter vero vicerit, superiorque altero fuerit,
 eorum quem voluerit, surgens ipse eligat :
 semperque deinceps inter-nos convivabitur ; nec quenquam
 alium] mendicum intus misceri nobis sinemus petiturum.

Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.
 Hos vero dolos-meditans allocutus-est ingeniosus Ulysses :

O amici, nequaquam æquum est cum-juniori viro pugnare
 virum senem, calamitate labefactatum ; sed me venter
 instigat maleficus, ut plagis domer.

Sed age nunc mihi omnes jurate firmum jusjurandum,
 ne-quis Iro gratificans me manu robusta
 percutiat pravavicans, huic autem me violenter domet.

Sic dixit : illi autem omnes abjurabant, sicut jubeat.

[Ac postquam jurant, peregerantque jusjurandum,]
 Inter-eos vero rursus locuta-est sacra vis Telemachi :

Hospes, si te jubet cor et animus generosus
 istum propellere, fac ; ceterorum autem neminem Achivo-
 rum] time, quoniam cum-pluribus pugnabit, qui te percutiat
 Hospitum-exceptor quidem ego sum ; comprobant vero regi.
 Antinousque et Eurymachus, prudentes ambo.

Sic dixit : hi autem omnes comprobarunt ; atque Ulysses
 cinxit quidem se pannis circum genitalia, ostendebat vero se-
 mora] pulcrasque magnaue ; nudati-sunt autem ei lati humeri
 pectoraque, robustaque brachia : ac Minerva
 prope astans membra auctavit pastori virorum.

Proci vero omnes vehementer admirati sunt :
 sic autem aliquis dicebat, intuitus propinquoque alium :

Certe cito Irus non-Irus accersitum malum habebit,
 quod-talem ex pannis senex coxam ostendit.

Sic igitur dixere : Iro autem male commovebatur animus.
 Sed et sic famuli ducebant cinctum vi,
 timentem ; carnes vero tremebant-circum membra.

Antinous autem increpabat, verbumque dixit et elocutus-est :

Nunc quidem neque sis, jactator, nec natus-fueris,
 si profecto huncce tremis et times graviter,
 virum senem, calamitate labefactatum, quæ ipsum incessit.
 Sed tibi edicam, hoc vero et perfectum erit :

si te hic vicerit, superiorque fuerit,
 mittam te in-continenter, conjectum in navem nigram,
 ad Echetur regem, hominum pernecium omnium,
 qui nasum abscondat et aures sævo ære,
 genitaliaque evulsa det canibus cruda discerpenda.

Sic dixit : ei vero adhuc magis tremor subiit membra :
 in medium autem cum duxerunt : illi vero ambo manus ele-
 varunt.] Tum vero deliberavit audens divinus Ulysses,
 utrum feriret, adeo-ut ipsum anima linqueret illic lapsum ;
 an ipsum leviter feriret, extenderetque super terram.

Sic autem ei cogitanti visum-est satius ease,
 leviter ferire, ut ne ipsum cognoscerent Achivi.
 Tunc vero manibus elevatis, percussit ei dextrum humerum

Ἴρος, δ δ' αὐγὲν ἔλασεν ὑπ' οὐατος, δστέα δ' εἶσω
 ἔθλασεν αὐτίκα δ' ἦλθε κατὰ στόμα φοῖνιον αἶμα·
 καὶ δ' ἔπεισ' ἐν κονίῃσι μακρῶν, σὺν δ' ἦλασ' ὀδόντας,
 λακτίζων ποσὶ γαῖαν· ἀτὰρ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
 100 χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλω ἔχθονον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἔλκε δι' ἐκ προθύροιο, λαβὼν ποδός, ὄφρ' ἔκετ' αὐλήν,
 αἰθούσῃς τε θύρας· καὶ μιν ποτὶ ἔρχιον αὐλῆς
 εἶσεν ἀνακλίνας· σκηπτρον δέ οἱ ἐμβαλε χεῖρὶ
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 105 Ἐνταυθοὶ νῦν ἦσο, σῶας τε κύνεας· ἀπερύκων,
 μηδὲ σύγε ξείνων καὶ πτωγῶν κοῖρανος εἶναι,
 λυγρὸς εἶναι μὴ ποῦ τι κακὸν καὶ μείζον ἐπαύρη.
 Ἥ ῥα καὶ ἄμφ' ὁμοιοῖσιν ἀεικέα βάλλετο πῆρην,
 πικρὰ ψωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτή.
 110 Ἀψ' δ' ὄγ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο· τοὶ δ' ἴσανεῖσω
 ἡδὺ γελῶντες καὶ δεικνόντων· ἐπέεσσιν·
 Ζεὺς τοι δοίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὅττι μάλιστ' ἐθέλεις καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 δς τοῦτον τὸν ἀναλτον ἀλγυτεύειν ἀπέπαυσας
 115 ἐν δῆμῳ· τάχα γάρ μιν ἀνάξομεν ἡπειρόνδε
 εἰς Ἑχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· χαίρειν δὲ κληιδόνι διος Ὀδυσσεύς.
 Ἀντίνοος δ' ἄρα οἱ μεγάλην παρὰ γαστέρα ὄθκεν,
 ἐμπλείην κνίσῃς τε καὶ αἵματος· Ἀμφινόμος δὲ
 120 ἄρτους ἐκ κανέοιο δῶμα παρέθηκεν εἰσῖρας
 καὶ δέπαι χρυσέῳ δειοίσκετο φωνήσεν τε·
 Χαῖρε, πᾶτερ ὦ ξεῖνε, γένοιτό τοι ἔς περ ὀπίσσω
 ὄλθος· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακὴς ἔχειαι πολέεσσιν. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 125 Ἀμφινόμῃ, ἧ μάλα μοι δοκέεις πεπνυμένος εἶναι·
 τοῖου γὰρ καὶ πατρός· ἐπεὶ κλέος ἐσθλὸν ἄκουον
 Νίσον Δουλιχιῆα εἶναι τ' ἔμεν ἀφνειόν τε·
 τοῦ σ' ἔκ φασι γενέσθαι· ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ ῥοικας.
 Τούνεκά τοι ἔρέω· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·
 130 οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο,
 πάντων, ὅσα τε γαῖαν ἐπὶ πνεῖει τε καὶ ἔρπει.
 Οὐ μὲν γὰρ ποτὲ φησι κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω,
 ὄφρ' ἀρετὴν παρέλῃσι θεοὶ, καὶ γούνατ' ὀρώρη·
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάχαρας τελέσωσιν,
 135 καὶ τὰ φέρεϊ ἀεκαζόμενος τετληότι θυμῷ.
 Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιθονίων ἀνθρώπων,
 οἷον ἐπ' ἡμᾶρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἐμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλθιος εἶναι,
 πολλὰ δ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα, βίη καὶ κάρτει εἰκων
 140 πατρί τ' ἐμῷ πίσυνος καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισιν.
 Τῷ μῆτις ποτὲ πάμπαν ἀνὴρ ἀθεμίστιος εἴη,
 ἀλλ' ὅγε σίγῃ δῶρα θεῶν ἔχοι, ὅττι δίδοιεν.
 Οἷ' ὁρώ μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανώνοντας,
 κτήματα κείροντας καὶ ἀτιμάζοντας ἄκοιτιν
 145 ἀνδρὸς, δν οὐκέτι φημί φίλων καὶ πατρίδος αἵης
 ὄρνον ἀπέσεσθαι· μάλα δὲ σχεδὸν. Ἀλλὰ σε δαίμων
 οἶκαδ' ὑπέξαγάγοι, μηδ' ἀντιάσειας ἐκείνῳ,
 ὅπποτε νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Οὐ γὰρ ἀναιμωτὶ γε διακρινέεσθαι οἶω

Irus; ille autem ei cervicem percussit sub aure, ossaque intus
 fregit : statim autem venit per os ruber sanguis :
 decidit vero is in pulveribus extensus, collisitque dentes,
 calcitrans pedibus terram : at proci illustres
 manibus sublati risu emoriebantur. Verum Ulysses
 eum trahebat per vestibulum, prehensum pede, donec veniret
 ad anlam] porticusque fores; et ipsum ad septum aulae
 statuit reclinatum; baculum autem ei injectit manui,
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

Hic nunc sede, canesque suesque abarcens;
 neu tu sane hospitum et mendicorum dominus esto,
 vilis quum-sis; necubi quod malum etiam majus accipias.

Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 crebris-locis laceram; cui tortile inerat lorum.
 Retro autem ipse ad limen profectus desidebat; illi autem ive-
 runt intro]suaviter ridentes, et eum blande-compellabant ver-
 bis:] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
 quodcunque maxime vis, et tibi gratum est animo;
 qui hunc insatiabilem a-mendicando cessare-fecisti
 in populo : cito enim ipsum ducemus in-continenter
 ad Echeton regem, hominum perniciem omnium.

Sic igitur dixere; gaudebat autem omine divinus Ulysses :
 Antinous vero ei magnum ventrem apposuit
 plenum pinguedineque et sanguine : Amphinomos vero
 panes ex canistro duos apposuit elevatos,
 et poculo aureo propinabat, dixitque :

Salve, pater o hospes, adsit tibi in posterum certe
 felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 Amphinome, certe valde mihi videris prudens esse;
 tali enim etiam patre es; quippe famam bonam audiebam,
 Nisum Dulichiensem bonumque esse divitemque;
 ex-hoc te dicunt natum-esse : deserto autem viro similis-es.
 Propterea tibi dicam; tu vero attende, et me audi :
 nihil imbecillius terra nutrit homine
 omnium, quaque super terram spirantque et serpunt.
 Nunquam enim putat malum passurum-esse se in-posterum,
 quamdiu felicitatem præbent dii, et genua vigent :
 sed quando demum et mala dii beati perficiunt,
 etiam hæc fert nolens patienti animo.

Talis enim mens est terrestrium hominum,
 qualem diem adducat pater hominumque deumque.
 Etenim ego quondam debebam inter homines beatus esse;
 multa autem injusta feci, viribus et robori obsequens,
 patreque meo fretus, et meis fratribus.
 Quare ne-quis unquam omnino vir injustus sit,
 sed ille silentio dona deorum habeat, quodcunque dent.
 Qualia video procos injusta machinantes,
 possessiones consumentes, et dedecorantes uxorem
 viri, quem non-amplius puto ab-amiciis et patria terra
 diu abfuturum; valde vero prope esse. Sed te deus
 domum subducat, neque occurras illi,
 quando redierit dilectam in patriam terram.
 Non enim sine-cruore utique diremtum-iri puto

150 μνηστῆρας καὶ κεῖνον, ἐπεὶ κε μέλαθρον ὑπέλθῃ.

Ὡς φάτο· καὶ σπείσας ἔπιεν μελιχρῆα οἶνον·
ἄψ δ' ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμητόρι λαῶν.

Αὐτὰρ δὲ βῆ διὰ δῶμα, φίλον τετιγμένος ἦτορ,
νευστάζων κεφαλῇ· δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμός.

155 Ἄλλ' οὐδ' ὥς φύγε Κῆρα· πέδῃσε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη,

Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγγει ἴφι δαμῆναι.

Ἄψ δ' αὐτίς κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη.

Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ ὅτῃε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελοπείῃ,

160 μνηστῆρεςσι φανῆναι, ὅπως πετάσσει μάλιστα

θυμὸν μνηστῆρων ἰδὲ τιμήσσαν γένοιτο

μᾶλλον πρὸς πόσιός τε καὶ υἱός ἢ πάρος ἦεν.

Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Εὐρυνόμη, θυμός μοι εἰδέσθαι, οὔτι πάρος γε,

165 μνηστῆρεςσι φανῆναι, ἀπερχομένοισιν περ ἔμπτῃς

παιδὶ δὲ κεν εἴποιμι ἔπος, τό κε κέρδιον εἴη,

μὴ πάντα μνηστῆρσιν ὑπερβιάλοισιν ὀμιλεῖν,

οἷτ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὅπιθεν φρονέουσιν.

Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·

170 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.

Ἄλλ' ἴθι καὶ σὺ παιδί ἔπος φάο, μὴδ' ἐπίκευθε,

χρῶτ' ἀπονιψαμένη καὶ ἐπιγρίασσα παρείας·

μὴδ' οὕτω δακρυόισι πεφυρμένη ἀμυρὶ πρόσωπα

ἔρχε· ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεὶ.

175 Ἦδη μὲν γάρ τοι παῖς τηλικός, ὃν σὺ μάλιστα

ἥρῳ ἀθανάτοισι γαίνεισσαντα ἰδέσθαι.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

Εὐρυνόμη, μὴ ταῦτα παραῦδα, κηδομένη περ,

χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι καὶ ἐπιγρίεσθαι ἀλοιφῇ·

180 ἀγλαίην γὰρ ἔμοιγε θεοί, τοὶ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν,

ᾧλεσαν, ἐξ οὗ κείνος ἔβη κοίτης ἐνὶ νηυσίν.

Ἀλλὰ μοι Αὐτονόην τε καὶ Ἴπποδάμειαν ἄνωχθε

ἐλθέμεν, ὅρρα κέ μοι παρστήτεον ἐν μεγάροισιν·

οἷη δ' οὐκ εἰς εἰμι μετ' ἀνέρας· αἰδέομαι γάρ.

185 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρῆυς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,

ἀγγελέουσα γυναιξὶ καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.

Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

κούρη Ἰκαρίοιο κατὰ γλυκὺν ὕπνον ἔχουεν.

Εὐθε δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δὲ οἱ ἄψα πάντα

190 αὐτοῦ ἐνὶ κλιντῆρι· τέως δ' ἄρα διὰ θεᾶν

ἀμβροτα δῶρα δίδου, ἵνα μιν θησάιζτ' Ἀχαιοί·

κάλλει μὲν οἱ πρῶτα πρόσωπα καλὰ κάθηρεν

ἀμβροσίῳ, οἷω περ εὐστέρανος Κυθέρεια

χρίεται, εὖτ' ἂν ἔη Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα·

195 καί μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα ὅτῃεν ἰδέσθαι·

λευκοτέρην δ' ἄρα μιν ὅτῃε πρῖστου ἑλέφαντος.

Ἦ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξασ' ἀπεβήσατο διὰ θεᾶν.

Ἦλθον δ' ἀμυρῖποιοι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο,

φθόγγῳ ἐπερχόμεναι· τὴν δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν,

200 καὶ β' ἀπομόρξατο χερσὶ παρείας φώνησέν τε·

Ἦ με μάλ' αἰνοπαθὴ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν·

αἶθε μοι ὥς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἀρτεμις ἄγνη,

αὐτίκα νῦν, ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν

procos et illum, postquam domum subierit.

Sic dixit : et libatione facta bibit dulce vinum ;

iterumque in manibus posuit poculum principi virorum.

Verum is ivit per domum, caro afflictus corde,

nutans capite ; jam enim malum ei augurabatur animus.

Sed neque sic fugit mortem ; impeditur vero et hunc Minerva,

Telemachi sub manibus et hasta fortiter ut domaretur.

Iterum vero resedit in solio, unde surrexerat.

Illi autem in mente posuit dea caesiis-oculis Minerva,

filiae Icarii, prudenti Penelopae,

procis se ostendere, ut disflunderet (*exhilararet*) maxime

animum procorum, et honorata fieret

magis viroque et filio, quam antea erat.

Inaniter autem risit, verbumque dixit et elocuta est :

Eurynome, animus mihi cupit, nequaquam antea quidem,

procis me ostendere, invisus licet omnino :

filio vero dicam verbum, quod utilis fuerit,

ne plane procis cum superbis versetur,

qui bene quidem loquuntur, male autem pone cogitant.

Hanc autem rursus Eurynome aconoma his verbis allocuta

est :] nā jam haec quidem omnia, filia, apposite dixisti.

Sed i, et tuo filio verbum dic, neu cela,

corpus quum tibi laveris, et unxeris genas :

neu sic lacrimis fordata circa faciem

vade : quoniam malum est lugere infinite semper.

Etenim jam quidem tibi filius ea aetate est, quem tu maxime

supplicabas immortalibus in pubertate videre.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :

Eurynome, ne haec suadeas, sollicita licet,

corpus ut mihi lavem, et me ungam unguento :

decorem enim mihi dii, qui Olympum habitant,

perdiderunt, ex quo ille abiit cavis in navibus.

Sed mihi Autonoeque et Hippodamiam jube

venire, ut mihi astant in aedibus :

sola vero non intrabo inter viros ; verecundor enim.

Sicigitur dixit : vetula autem per domum *transiens* exivit,

nuntiatura haec mulieribus, et hortatura ad eundum.

Tum rursus aliud cogitavit dea caesiis-oculis Minerva :

filiae Icarii dulcem somnum infudit.

Dormiebat vero ea reclinata ; solutaeque sunt ei artus omnes

ibidem in lecto-repositorio : interim vero nobilissima dearum

immortalia dona dabat, ut ipsam admirarentur Achivi :

pulcritudine quidem ei primum vultus pulcros expolivit

divina, quali quidem pulcre-coronata Cytherea

ungitur, quum adit Gratiarum chorum amabilem ;

et ipsam proceriorem et habitiorem reddidit aspectu ;

candidiorem autem ipsam fecit secto ebore.

Atque ita quum fecisset, abiit nobilissima dearum.

Venerunt autem famulae candidis-ulis ex domo,

cum strepitu advenientes : hanc autem dulcis somnus dimi-

sit ;] et absternit sibi manibus genas, et locuta est :

Certe me valde aërumnosam mollis sopor cooperuit :

utinam mihi sic mollem mortem daret Diana casta

statim nunc, ut ne amplius lugens in animo

αἰῶνα φθινύθω, πόσιος πολέουσα φίλοιο

205 παντοίην ἀρετὴν· ἐπεὶ ἔξοχος ἦεν Ἀχαιοῖν.

ᾧς φραμένη κατέβαν· ὑπερώϊα σιγαλόεντα,

οὐκ οἷη· ἅμα τῇγε καὶ ἀμφιπόλοι δού' ἔποντο.

Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀρίκετο διὰ γυναικῶν,

στῆ βα παρὰ σταθμὸν τέγους πύκα ποιητοῖο,

210 ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·

ἀμφιπόλος δ' ἄρα οἱ κεδὴν ἐκάτερθε παρέστη.

Τῶν δ' αὐτοῦ λυτογούνατ', ἔρι δ' ἄρα θυμὸν ἐθέλχεν·

πάντες δ' ἡρήσαντο παρὰ λεγέεσσι κλιθῆναι.

Ἦ δ' αὖ Τηλέμαχον προσεφώνεεν, δν φίλον υἱόν·

215 Τηλέμαχ', οὐκέτι τοι φρένες ἐμπεδοὶ οὐδὲ νόημα·

παῖς ἔτ' ἐὼν καὶ μάλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρρε' ἐνούμας·

νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐσσι καὶ ἤδης μέτρον ἱκάνεις,

καὶ κέν τις φαίη γόνον ἐμμεναὶ Ὀδυσῆος ἀνδρός,

ἐς μέγεθος καὶ κάλλος δρώμενος, ἀλλότριος φῶς,

220 οὐκέτι τοι φρένες εἰσὶν ἐναΐσιμοι οὐδὲ νόημα.

Οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη,

ὅς τον ζείνον ἕασας ἀεικισθῆμεναι οὔτω.

Πῶς νῦν; εἴ τι ζεῖνος, ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν

ῥιμενος, ὧδε πάθοι ῥυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς,

225 σοὶ κ' αἴσχος λῶδι θε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·

μητὲρ ἐμὴ, τὸ μὲν οὐ σε νεμεσῶμαι κεχολώσθαι·

αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,

ἐσθλά τε καὶ τὰ χεῖρα· πάρος δ' ἔτι νηπιος ἦα·

230 ἀλλὰ τοι οὐ δύναιμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι·

ἐκ γάρ με πλήσσοις, παρήμενοι ἀλλοθεν ἄλλος,

οἶδε κακὰ φρονέοντες, ἐμοὶ δ' οὐκ εἰσὶν ἀρωγοί.

Οὐ μὲν τοι ζείνου γε καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη

μνηστῆρων ἰότητι· βίη δ' ὄγε φέρτερος ἦεν.

235 Αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλων,

οὔτω νῦν μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν

νεύοιεν κεφαλὰς, δεξιμυμένοι, οἳ μὲν ἐν αὐλῇ,

οἳ δ' ἐντοφθὲ δόμοιο, λελύτο δὲ γυῖα ἐκάστου,

ὥς νῦν Ἴρος ἐκεῖνος ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν

240 ῥῆται νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι εἰοικώς,

οὐδ' ὀρθὸς στῆναι δύναται ποσὶν οὐδὲ νέεσθαι

οἶκαδ', ὅπη οἱ νόστος· ἐπεὶ φίλα γυῖα λείνεται.

ᾧς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Εὐρύμαχος δ' ἐπέεσσι προσήδα Πηνελόπειαν·

245 Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπειαν,

εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἀν' Ἰάσον Ἀργος Ἀχαιοί,

πλέονες κε μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν

ἔσθλ' ἐκ δανύατ'· ἐπεὶ περιεσσι γυναικῶν,

εἰδὸς τε μέγεθος τε ἰδὲ φρένας ἐνδον εἴσας

250 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἐπειτα περίφρων Πηνελόπειαν·

Εὐρύμαχ', ἥτοι ἐμὴν ἀρετὴν εἰδὸς τε δέμας τε

ὄλσας ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰς ἀνέβανον

Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.

Εἰ κείνός γ' ἔλθων τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεοῖ,

255 μείζων κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὔτω.

Νῦν δ' ἄρχομαι τόσα γάρ μοι ἐπέσπευεν κακὰ δαίμων.

Ἦ μὲν δὴ ὅτε τ' ἦε λιπὼν κάτα πατρίδα γαίαν,

ævum corrumpam, mariti desiderans dilecti

omnigenam virtutem : quoniam præstantissimus erat Achivo-

rum.] Sic locuta, descendebat e-cornaculo splendido,

non sola ; simul hanc et famulæ duæ comitabantur.

Ac quando demum ad-procos pervenerat divina mulierum,

stetit inde ad postem domus firmiter structæ

genis obtendens nitida redimicula :

ancilla autem ei proba utrinque astitit.

Horum vero illic solvebantur gēua, amore autem animo de-

liniti-sunt ;] omnesque optabant apud eam in-lectis recumbe-

re.] Hæc inde Telemachum affata-est, suum carum filium :

Telemache, non-amplius tibi mens integra nec cogitatio :

puer adhuc quum-esses, etiam magis in mente prudentia ver-

sabas :] nunc autem, quum jam magnus es et ad-pubertatis

mensuram pervenisti,] et aliquis diceret filium te esse beati

virii,] magnitudinem et pulcritudinem intuens, alienus vir :

non amplius tibi mens est justa nec cogitatio.

Quale jam hoc facinus in adibus factum-est per te,

qui hunc hospitem sivist indigne-tractari ita.

Quomodo nunc? si quid hospes, in nostris ædibus

sedens, sic pateretur vexatione ex gravi,

tibi dedecus opprobriumque inter homines foret.

Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus-

est :] mater mea, id quidem non indigne-fero, quod-tu irata-

sis :] at ego animo intelligo et novi singula,

bonaque et pejora : antea autem adhuc infans eram :

verum enim non possum prudentia omnia advertere ;

nam me obtundunt, assidentes aliunde alius,

hi mala cogitantes ; mihi autem non sunt auxiliares.

Nequaquam tamen hospitis quidem et Iri pugna facta-est

procorum consilio ; viribus autem hic potentior erat.

Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,

ita nunc proci in nostris ædibus

nutrent capitibus, domiti, alii quidem in aula,

alii autem intra domum, solutaque-essent membra cujusque ;

uti nunc Irus ille ad aulæ fores

sedet nutans capite, ebrio similis ;

neque erectus stare potest pedibus, nec reverti

domum, qua ei reductus est ; quoniam cara membra soluta-

sunt.] Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Eurymachus autem verbis allocutus-est Penelopen :

Filia Icarii, prudens Penelope,

si omnes te viderent per Iasium Argos Achivi,

plures proci in vestris ædibus

a-mane convivarentur ; quoniam præstas mulieribus,

formaque, staturaque, et mente intus aqua.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope .

Eurymache, profecto meam virtutem, formamque, corpus-

que,] perdiderunt immortales, quando ad-Ilium ascendebant

Argivi ; cum iis autem meus maritus ivit Ulysses.

Si ille utique reversus meam vitam tueretur,

major gloria esset mea et melior ita.

Nunc vero tristior : tot enim mihi immisit mala deus.

Certe quidem, quando ibat relicta patria terra,

δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἐμὲ χεῖρα προσηύδα·

Ῥ γύναι, οὐ γὰρ ὁῶ ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς
260 ἐκ Τροίης εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι·
καὶ γὰρ Τρωῖάς φασὶ μαχητὰς ἔμμεναι ἄνδρας,
ἡμὲν ἀκοντιστὰς ἡδὲ βυτῆρας διστῶν
ἵππων τ' ὠκυπόδων ἐπιδήτορας, οἳ κε τάχιστα
ἔκριναν μέγα νεῖκος ὁμοίου πολέμοιο.

265 Τῷ οὐκ οἶδ', εἰ κέν μ' ἀνέσει θεὸς, ἥ κεν ἁλῶω
αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
Μεμνησθαὶ πατρός καὶ μητέρος ἐν μεγάροισιν
ὥς νῦν, ἥ ἔτι μᾶλλον ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντος.

Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ παῖδα γενεήσαντα ἴδῃαι,
270 γήμασθ', ὅ κ' ἐθέλῃσθα, τὸν κατὰ δῶμα λιποῦσα.
Κείνος τῶς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
Νῦξ δ' ἔσται, ὅτε δὴ στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσῃ
οὐλομένης ἐμέθεν, τῆς τε Ζεὺς ὄλβον ἀπήυρα.

Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει·
275 μνηστήρων οὐχ ἥδε δίκη τὸ πάροιθε τέτυκτο·
οἷ' ἀγαθὴν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῖο θυγάτρα
μνηστεύειν ἐθέλωσι καὶ ἀλλήλοισι ἐρίσωσιν·
αὐτοὶ τοίγ' ἀπάγουσι βόας καὶ ἱζία μῆλα,
κούρης δαῖτα φίλοισι, καὶ ἀγλάα δῶρα διδοῦσιν·
280 ἀλλ' οὐκ' ἀλλότριον βίον νηπιὸν ἐδουσιν.

Ῥς γάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
οὐνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, θελγε δὲ θυμὸν
μειλιχίοις ἐπέεσσιν· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα.

Τὴν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
285 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,
δῶρα μὲν δς κ' ἐθέλῃσιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι,
δῆξασθ'· οὐ γὰρ καλὸν ἀνήγασθαι δόσιν ἐστίν·
ἡμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πῇ ἄλλῃ,
πρὶν γέ σε τῷ γήμασθαι Ἀχαιῶν, ὅστις ἄριστος.

290 Ῥς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιγῆδανε μῦθος·
δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος.
Ἀντινόῳ μὲν ἐνεῖκε μέγαν περικαλλέα πέπλον,
ποικίλον· ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόναι δοκαῖδεκα πᾶσαι
χρῦσαι, κληῖσιν ἐυγνάμπετοις ἀραρυῖαι.

295 Ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἐνεικεν,
χρῦσειον, ἡλέκτροισιν ἐερέμενον ἡέλιον ὥς.

Ἔρματα δ' Εὐρυδάμαντι δῶω θεράποντες ἐνεικαν,
τρίγλυντα, μορρόεντα· χάρις δ' ἀπλάμπετο πολλή.
Ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδροιο Πολυκτοριδῶ ἀνακτος

300 Ἰσθμῖον ἦνεικεν θεράπων, περικαλλὲς ἀγαλμα.
Ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν καλὸν ἐνεικεν.
Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα διὰ γυναικῶν
τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι ἐφερον περικαλλέα δῶρα.

Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὸν τε καὶ ἱμερόεσσαν αἰοδὴν
305 τρεῖς ἀμεινοὶ τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν.
Αὐτίκα λαμπτήρας τρεῖς ἔστασαν ἐν μεγάροισιν,
δῦρα φαείνοιν· περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν,
αὐα παλάι, περίκῃλα, νέον κεκασσμένα χαλκῷ·
310 καὶ δαίδας μετέμισγον· ἀμοιβηδὺς δ' ἀνέφαινον
δμῳαὶ Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος· αὐτὰρ δ' τῆσιν

dextra in carpo prehensa me manu allocutus est :

O mulier : non enim puto bene-ocreatos Achivos
ex Troja bene omnes incolumes redituros :
etenim Trojanos aiunt bellatores esse viros,
tam jaculatores, quam missores sagittarum,
equorumque velocium vectores ; qui citissime
decreverint magnam contentionem omnibus -aque-gravis
belli.] Ideo nescio, utrum me remittat deus, an capiar
illic in Troja : tibi autem hic omnia curæ-sint.
Memor-sis patris et matris in ædibus,
sicut nunc, vel adhuc magis, me absente.

At postquam jam filium in-pubertate constitutum videris,
nube, cui volueris, tua domo relicta.

Ille sic dicebat ; quæ sane nunc omnia perficiuntur.
Nox autem erit, quando demum odiosæ nuptiæ obvenient
perditæ mihi, cujus utique Jupiter felicitatem abstulit.
Sed hic gravis dolor cor et animum incessit,
procorum non hic mos olim fuit ;
qui præstantemque mulierem et divitis viri filiam
ambire velint, et inter-se contendant :
hi ipsi adducunt boves et pingues oves,
puellæ propinquis convivium, et splendida dona dant :
at non alienum victum impune absumunt.

Sic dixit : gavisus-est autem audens divinus Ulysses,
quod eorum quidem dona attraherebat, unicebat autem ani-
mum] blandis verbis ; mens vero ei alia agitabat.

Illam autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheï filius :
filia Icarîi, prudens Penelope,
dona quidem quicunque voluerit Achivorum huc ferre,
accipe : non enim bonum recusare donationem est :
nos vero neque ad opera prius quidam ibimus, neque usquam
alio,] quam tu ei nupseris Achivorum, quicunque optimus.

Sic dixit Antinous ; illis autem placebat sermo :
donaque proinde allaturum miserunt præconem quisque.
Antinoos quidem tulit præco magnum perpulcrum pepulum,
varium ; inerant autem fibulæ duodecim omnes
aureæ, ansis bene-inflexis aptatæ.

Monile vero Eurymacho multa-arte-elaboratum statim tulit,
aureum, electris consertum solis instar.

Inaures autem Eurymachanti duo servi tulerunt,
trinis-ocellis, ægre-elaboratas ; gratia autem inde effulgebat
multa.] A Pisandro vero Polycctoride rege
collare tulit servus, perpulcrum ornamentum.

Aliud autem alius donum Achivorum pulcrum tulit.
Ipsa quidem deinde ascendebat in cornaculum, divina mulie-
rum ;] cum-ea autem simul famuli ferebant perpulcra dona.

Illi vero ad saltationemque et desiderabilem cantum
conversi delectabant-se ; manebantque, vesper dum-super-
venire.] His autem se-delectantibus niger vesper supervenit.
Statim lampadas tres statuerunt in ædibus,
ut lucerent : circum autem ligna arida posuerunt,
sicca dudum, facile-ar dentes, recens fissa ære ;
et faces immiscuerunt : alternatim vero succendebant
famulæ Ulyssis audentis-animi : at inter-eas

αὐτὸς Διογενὴς μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δμωαὶ Ὀδυσσεύς, δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος,
 ἔργεσθε πρὸς δώμαθ', ἦν αἰδοίη βασιλεία·
 315 τῇ δὲ παρ' ἡλάχματα στροφαλίζετε· τέρπετε δ' αὐτὴν
 ῥιμεναι ἐν μεγάρῳ, ἡ εἶρια πείκετε χερσίν·
 αὐτὰρ ἐγὼ τούτοις φάος πάντεσσι παρέξω.
 Ἦνπερ γάρ κ' ἐθέλωσιν εὐθρονον ἦω μίμνειν,
 οὔτι με νικῆσουσι πολυτλήμων δὲ μάλ' εἰμὶ.
 320 Ὡς ἔραθ' αἰ δ' ἐγέλασαν, ἐς ἀλλήλας δὲ ἴδοντο.
 Τὸν δ' αἰσχυρὸς ἐνένιπτε Μελανθὸς καλλιπάρης,
 τὴν Δολίος μὲν ἔτικτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια,
 παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε, δίδου δ' ἄρ' αὐρύματα θυμῷ·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς ἔγε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπείης·
 325 ἀλλ' ἤγ' Εὐρύμαχῳ μισγέσκετο καὶ φιλέεσκεν.
 Ἦ δ' Ὀδυσῆ' ἐνένιπτεν δνειδείας ἐπέεσσιν·
 Ξεῖνε τάλαν, σύγε τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσί,
 οὐδ' ἐβλεῖς εὖδειν, χαλκῆϊον ἐς δόμον ἐλθὼν,
 ἡέ που ἐς λέσχην· ἀλλ' ἐνόαδ' ὅλλ' ἀγορεύεις.
 330 [θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ταρβείς· ἢ ῥά σε ὄνος ἔχει φρένας, ἡ νύ τοι αἰεὶ
 τοιοῦτος νόος ἐστίν· δ καὶ μεταμῶνία βάζεις.]
 Ἦ ἀλύεις, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας, τὸν ἀλήτην;
 μή τις τοὶ τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ,
 335 ὅστις σ' ἀμυρὶ κάρη κακοπῶς χερσὶ στιβαρῶσιν,
 δώματος ἐκπέμψῃσι, φορῦξας αἵματι πολλῷ.
 Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῆς τάχα Τηλεμάχῳ ἔρέω, κύον, οἷ' ἀγορεύεις, [σεύς·
 κεῖσ' ἐλθὼν, ἵνα σ' αὐθι διαμελειέσσι τάμῃσιν.
 340 Ὡς εἰπὼν ἐπέεσσι διεπτοίρησε γυναῖκας.
 Βάν δ' ἵμεναι διὰ δώμα· λυθέν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάσθης
 ταρβούσῳ· πᾶν γάρ μιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
 Αὐτὰρ δὲ παρ' λαμπτήρσι φαιέων αἰθομένοισιν
 ἐσθίκει ἐς πάντας δρώμενος· ἄλλα δὲ οἱ κῆρ
 345 ὥρμινε φρεσὶν ἦσιν, ἃ ῥ' οὐκ ἀτέλεστα γέγοντο.
 Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγῆγορας εἰς Ἀθήνη
 λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος, ὅρρ' ἔτι μᾶλλον
 δὴ ἄγος κραδίην Λαερτιάδεω Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν,
 350 κερτομέων Ὀδυσῆα· γέλων δ' ἐτάροισιν ἔτευγεν·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγκυλιεῖς βασιλείης,
 ὅρρ' εἰπὼ τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Οὐκ ἀθεεὶ δὲ ἀνὴρ Ὀδυσῆϊον ἐς δόμον ἵκει·
 ἔμπης μοι δοκεῖ δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ
 355 καὶ κεφαλῆς· ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ τρίχες οὐδ' ἡβαιαί.
 Ἦ ῥ', ἅμα τε προσέειπεν Ὀδυσῆα πολολόρθον·
 ξεῖν', ἡ ἄρ κ' ἐθέλεις ἠητεύμεν, εἰ σ' ἀνελομένην,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῇς — μισθὸς δέ τοι ἀρκίος ἔσται —
 αἵμασις τὴν λέγων καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων;
 360 ἔνθα κ' ἐγὼ σῖτον μὲν ἐπηετανὸν παρέροιμι,
 εἵματα δ' ἀμψίσαιμι ποσὶν ὅ' ὑποδήματα δοίην.
 Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἐμμάθεες, οὐκ ἐβελήσεις
 ἔργον ἐποίχεσθαι, ἀλλὰ πτώσσειν κατὰ δῆμον
 βούλει, ὅρρ' ἂν ἔγης βόσκειν σὴν γαστέρ' ἀναλτον.
 365 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

ipse generosus locutus-est ingeniosus Ulyses :

Famulae Ulyssis, diu absentis regis,
 ite ad conclavia, ubi est veneranda regina :
 apud eam vero pensa versate ; et delectate ipsam,
 sedentes in domo, vel lanas carpite manibus :
 at ego his lumen omnibus præbebo.

Si enim velint etiam usque ad Auroram pulcro-solio manere,
 nequaquam me domabunt ; multorum-patients vero valde sum.

Sic dixit : hæc autem riserunt, et se-invicem intuebantur.
 Eum autem turpiter objurgabat Melantho pulcris-genis,
 quam Dolius quidem genuit, fovit autem Penelope,
 filiamque velut enutriebat, dabatque oblectamenta animo :
 sed ne sic quidem retinuit dolorem Penelopes in animo :
 sed ea cum-Eurymacho miscbatur, et cum amabal :
 hæc utique Ulysssem objurgabat contumeliosis verbis :

Hospes miser, tu-sane aliquis mente exturbatus es ;
 neque vis cubare, æream in domum profectus,
 vel aliquo in diversorium ; sed hic multa prædicas.
 [confidenter multos inter viros ; neque aliquid animo
 times : certe utique tibi vinum occupat mentem, vel tibi sem-
 per] talis mens est : quare et vana loqueris.]
 An exsultas, quod Irum vicisti, erronem ?
 cave ne-quis tibi cito Iro melior alius insurgat,
 qui te circum caput contusum manibus robustis
 domo emittat, fœdatum sanguine multo.

Hanc autem torve intuitus affatus-est ingeniosus Ulysses :
 certe cito Telemacho dicam, canis, qualia loqueris,
 illuc profectus, ut te ibi membratim concidat.

Sic locutus, verbis perterrituit mulieres.
 Profectæque-sunt ire per domum ; solutaque-sunt subthus
 membra cujusque] timore : putabant enim ipsum vera di-
 xisse.] At is apud lampadas præluens accensas
 stetit, omnes intuens : alia vero ei cor
 agitabat mente sua, quæ quidem non irrita facta-sunt.

Procos autem strenuos non omnino sinebat Minerva
 contumelia abstinere acerba, ut adhuc magis
 subiret dolor cor Laertiadæ Ulyssis.

Inter-hos vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui,
 incessens Ulysssem ; risum vero sociis fecit :

Audite me, proci inclytæ reginæ,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
 Non sine-deo hic vir Ulysseam in domum venit :
 omnino mihi videtur facium splendor esse ipsius
 et capitis : quoniam non ei insunt capilli ne pauci quidem.

Dixit, simulque allocutus-est Ulysssem urbium-vastatorem.
 hospes, nunquid vis mercede-servire, si te suscipiam,
 agri in extremitate, (merces autem tibi sufficiens erit)
 sepesque aggerens, et arbores proceras plantans ?
 Illic autem ego cibum quidem perennem tibi præberem,
 vestimentaue induerem, pedibusque calceamenta darem.
 Sed quandoquidem sane opera mala didicisti, non voles
 opus adire, sed mendicare per populum
 mavis, ut possis pascere tuum ventrem insatiabilem.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :

Εὐρύμαχ', εἰ γὰρ νῶϊν ἔρις ἔργοιο γένοίτο
 ὦρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται,
 ἐν ποίῃ, ὀρέπανον μὲν ἐγὼν εὐκαμπέες ἔχοιμι,
 καὶ δὲ σὺ τοῖον ἔχῃς, ἵνα πειρησάμεθα ἔργου,
 370 νήστιες ἄχρι μάλ' ἀνέρκος, ποίῃ δὲ παρείη·
 εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἴεν ἐλαυνέμεν, ὅππερ ἄριστοι,
 αἰθῶνες, μεγάλοι, ἄμφω κεκορηότε ποίης,
 ἥλικες, ἰσοφόροι, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαζνόν,
 τετράγυον δ' εἴη, εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρω·
 375 τῷ κέ μ' ἴδοις, εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμύμην.
 Εἰ δ' αὖ καὶ πολέμονι πῶλεν ὀρυθήσειε Κρονίων
 σήμερον, αὐτὰρ ἐμοὶ σάκος εἴη καὶ δύο δοῦρε
 καὶ κυνέη πάγχυαλκος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα·
 τῷ κέ μ' ἴδοις πρώτοισιν ἐνὶ προμάχῳσι μιγέντα,
 380 οὐδ' ἂν μιν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύοις.
 Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καὶ τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής·
 καὶ πού τις δοκέεις μέγας ἐμμεναι ἢ δὲ κραταῖος,
 οὐνεκα πὰρ παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖς.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν,
 385 αἰψὰ κέ τοι τὰ θυρέτρα, καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα,
 φεύγοντι στείνονται δι' ἐκ προθύρουο θυράς.
 Ὡς ἔφατ'· Εὐρύμαχος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δεῖλ', ἥ τάχα τοι τελέω κακόν, ὃ ἀγορεύεις
 390 θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ταρβείς· ἥ βρά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἥ νύ τοι αἰεὶ
 τοιοῦτος νόος ἐστίν· ὁ καὶ μεταμῶνια βάζεις.
 [Ἦ ἀλύεις, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας, τὸν ἀλήτην;]
 Ὡς ἄρα φωνήσας σφέλας ἔλλαθεν· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 395 Ἀμφινόμου πρὸς γοῦνα καθέζετο Δουλιχίῃος, [σεῦς
 Εὐρύμαχον δέσας· δ' δ' ἄρ' οἶνοχόον βάλε χεῖρα
 δεξιτερῇ· πρόχοος δὲ χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα·
 αὐτὰρ δ' οἰμώζας πέσεν ὑπτιος ἐν κοινήσιν.
 Μνηστήρες δ' ὁμαδῆσαν ἀνὰ μέγαρά σκίοεντα·
 400 ὧδε δὲ τις εἰπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Αἴθ' ὦρελλ' ὁ ξείνος ἀλώμενος ἄλλοθι ὀλέσθαι
 πρὶν ἔλθειν· τῷ κ' οὔτι τόσον κέλαδον μετέθηκεν.
 Νῦν δὲ περὶ πτωγῶν ἐριδιόνομεν· οὐδὲ τι δαιτὸς
 ἐσθλῆς ἔσσειται ἥδος· ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικᾷ.
 405 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 δαιμόνιοι, μαίνεσθε καὶ οὐκέτι κεύθετε θυμῷ
 βρωτῶν οὐδὲ ποτῆτα· θεῶν νύ τις ὕμῃ δροθύνει.
 Ἀλλ' εὐ δαισάμενοι κατακείμετε οἴκαδ' ἰόντες,
 δῖπότε θυμὸς ἀνώγει· διώκω δ' οὔτιν' ἔγωγε.
 410 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες δδᾶζ' ἐν χεῖλεσι φύντες,
 Τηλέμαχον θαύμαζον, δ' θαρσαλέως ἀγόρευεν.
 Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 [Νίσου φράδιμος υἱός, Ἀρητιάδαο ἀνακτός·]
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν ὅη τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
 415 ἀντιβίοις ἐπέεσσι καταπτόμενος χαλεπαῖνοι
 μήτε τι τὸν ξείνον στυγελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
 δμῶων, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο.
 Ἀλλ' ἄγετ', οἶνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
 ὅρα σπείσαντες κατακείμεν οἴκαδ' ἰόντες·

Eurymache, si enim nobis contentio de opere fieret
 tempore in verno, quando quidem dies longi sunt,
 in herba, falcem quidem ego bene-flexam haberem,
 et vero tu talem haberes, ut experiremur opus,
 jejuni usque penitus ad-tenebras, herba autem adesset;
 sive rursus et boves essent agendi, qui *sunt optimi*,
 rutili, magni, ambo saturati herba,
 aequales-aetate, par-onus-sustinentes, quorum robur non im-
 becille,] arvumque-quatuor-jugerum esset, cederetque sub-
 tus gleba aratro:] tunc me videres, an sulcum continuum pro-
 scinderem.] Si vero et bellum alicunde moveret Saturnius
 hodie, ac mihi scutum esset, et duæ hastæ,
 et galea tota-ærea, temporibus apta:
 tunc me videres primis in pugnatoribus congressum,
 nec mihi ventrem improbrans loquereris.
 Sed valde contumeliose-agis, et tibi animus est inclemens:
 et quidam fere videris magnus esse et fortis,
 quoniam cum paucis et non bonis versaris.
 Sin autem Ulysses rediret et perveniret in patriam terram,
 statim tibi hæ portæ, etiamsi latæ admodum sunt,
 fugienti arctarentur per vestibulum foras.
 Sic dixit; Eurymachus vero iratus est: in corde magis,
 et ipsum, torve intuitus, verbis alatis allocutus est:
 Ah miser, certe cito tibi perficiam malum, quod-talia dicis
 confidenter multos inter viros, nec quicquam animo
 times: certe utique tibi vinum mentem occupat, vel tibi sem-
 per] talis mens est; quare et vana loqueris.
 An exsultas, quod Irum vicisti, erronem?]
 Sic igitur locutus, scabellum sumisit; at Ulysses
 Amphinomi ad genua desidebat Dulichiensis,
 Eurymachum veritus: hic autem pocillatorem percussit ad
 manum] dextram; gutturnium vero humi sonuit lapsus:
 at ille ejulatu-dato cecidit supinus in pulveribus.
 Proci vero tumultuati-sunt per aedes obscuras;
 sic vero aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium:
 Utinam hic hospes errans alibi periisset,
 antequam venisset: ita neutiquam tantum tumultum intulis-
 set.] Nunc autem de mendicis contendimus: neque ulla conti-
 vii] boni erit voluptas; quoniam pejora vincunt.
 Inter-hos autem et locuta-est sacra vis Telemachi:
 mirifici, insanitis, et non-amplius continetis animo
 cibum neque potum: deorum certe aliquis vos concitat.
 Sed bene epulati decumbite domum profecti,
 quando animus jubet: pello vero neminem ego.
 Sic dixit: illi autem omnes mordicus labris compressis,
 Telemachum admirabantur, quod audaciter loquebatur.
 Ipsis vero Amphinomus concionatus-est et dixit:
 [Nisi splendidus filius, Aretiadæ regis:]
 O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 contrariis verbis carpens sæviat:
 neu omnino hospitem pulsate, neu quenquam alium
 famulorum, qui in aedibus *sunt* Ulyssis divini.
 Sed agite, pocillator quidem auspicator poculis,
 ut, postquam-libaverimus, decumbamus domum profecti:

420 τὸν ξείνον δὲ ἔωμεν ἐνὶ μεγάροισι Ὀδυσσεύς
 Τηλεμάχῳ μελέμεν· τοῦ γὰρ φίλον ἵκετο δῶμα.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐαδόντα μῦθον ἔειπεν.
 Τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἥρωας,
 κῆρυξ Δουλιχίου· θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο·
 425 νόμῳσεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπιστάδον· οἱ δὲ θεοῖσιν
 σπείσαντες μακάρεσσι πῖον μελιγδέα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶν ὅθ', ὅσον ἔθελε θυμὸς,
 βᾶν β' ἵμεναι κείμενοι ἐὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Τ.

Ὀδυσσέως καὶ Πηνελόπτης ὁμιλία.
 Ἀναγνωρισμὸς ὑπὸ Εὐρύκλειας.

Αὐτὰρ δ' ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
 μνηστῆρεςσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μεμαρτίων·
 αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τηλέμαχε, χρὴ τέυχε' Ἀρχία κατθέμεν εἰσω
 5 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
 ἐκ καπνοῦ κατέθηκ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἔρχεται,
 οἷά ποτε Τροίηνδες κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 ἀλλὰ κατήκισται, ὅσσον πυρὸς ἵκετ' αὐτμή.
 10 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τὸδε μείζον ἐνὶ φρεσὶν ἐμβαλε δαίμων,
 μή πως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὠμῖν,
 ἀλλήλους τρώσῃτε καταισχύνητέ τε δαίτα
 καὶ μνηστύν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπιτείθετο πατρί·
 15 ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Μαι', ἄγε δὴ μοι ἔρυξον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 ὅφρα κεν ἐς θάλαμον καταβείωμαι ἔντα πατρός
 καλὰ, τὰ μοι κατὰ οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει
 πατρός ἀποιομένοιο· ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα·
 20 νῦν δ' ἐθέλω καταθέσθαι, ἵν' οὐ πυρὸς ἴξῃ αὐτμή.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 αἶ γὰρ δὴ ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο
 οἴκου κήδεσθαι καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν.
 Ἄλλ' ἄγε, τίς τοι ἔπειτα μετοιχομένη φάος οἴσει;
 25 ὁμῶς δ' οὐκ εἰς προβλυσκόμεν, αἶ κεν ἔραινον.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ξείνος δό· οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι, ὅς κεν ἐμῆς γε
 χοίνικας ἄπτῃται, καὶ τηλόθεν εἰληλουθὺς.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 30 Κηλῆϊσεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταόντων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἀναΐξαντ' Ὀδυσσεύς καὶ φαίδιμος υἱὸς
 ἐς φόρεον κόρυθας τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας
 ἔγχεα τ' ὀξυέεντα· πάροιθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 γρύσειον λύγρον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἐποίει.
 35 Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεεν δν πατέρ' αἶψα·
 ὦ πάτερ, ἤ μέγα θαῦμα τὸδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·

hospitem vero sinamus in ædibus Ulyssis
 Telemacho curæ esse; hujus enim dilectam venit ad-domum.

Sic dixit: illis autem omnibus gratum sermonem dixit.
 Ispis vero craterem miscuit Mulius heros,
 præco Dulichiensis; famulus autem erat Amphinomi:
 distribuit vero inde omnibus astando; illi autem diis
 ubi-libarant beatis, biberunt dulce vinum.
 Ac postquam libarantque et biberant, quantum volebat ani-
 mus,] abiverunt decubituri suas ad domos quisque.

ODYSSEÆ XX.

Ulyssis et Penelopæ colloquium.
 Agnitio per Eurycleam.

At in domo relinquebatur divinus Ulysses,
 prociis cædem cum Minerva meditans:
 statim autem Telemachum verbis alatis allocutus est:

Telemache, oportet arma Mavortia deponere intus
 omnia prorsus; at procos blandis verbis
 palpares, quando te percontentur arma desiderantes:
 « ex fumo deposui; quoniam non-amplius illis similia-sumt,
 qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit Ulysses,
 sed fœdata-sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem et hoc majus in mentem injecit deus,
 ne qua vino-gravati, contentione instituta inter vos,
 vos-mutuo vulneretis, deturpetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim ferrum allicit virum. »

Sic dixit: Telemachus vero dilecto obedivit patri;
 evocatamque allocutus-est nutricem Eurycleam:
 Nutrix, age jam mihi contine in ædibus mulieres,
 dum in thalâmo deponam arma patris
 pulcra, quæ mihi in domo neglecta fumus corrumpit,
 patre absente; ego vero adhuc infans eram:
 nunc autem ea volo deponere, ubi non ignis attinget vapor.

Hunc autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea:
 utinam enim jam tandem, fili, prudentiam susciperes,
 domum ut-cures et possessiones omnes custodias.
 Sed age, quænam tibi deinde, comitans, lumen portabit?
 famulas vero non sinebas prodire, quæ præluceant.

Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est: hospes hic; non enim otiosum tolerabo, qui meum sane
 modium attingat, etiam longe qui-venerit.

Sic igitur dixit: huic vero non-evolas erat verbum (ta-
 culit).] Clausit autem januas ædium habitantibus-commoda-
 rum.] Tum vero exsurgentes Ulysses et splendidus filius
 intro-serebant galeasque et scuta umbonibus-munita,
 hastasque acutas; ante autem Pallas Minerva,
 auream lucernam tenens, lumen perpulcrum faciebat.
 Tunc vero Telemachus alloquebatur suum patrem subito:
 O pater, profecto magnum miraculum hoc oculis video;

- ἐμπης μοι τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσδῶμαι
εἰλάτιναι τε δοκοὶ καὶ κίονες ὑψός' ἔχοντες
φαίνοντ' ὀρθαλοῖς ὥς τε πυρὸς αἰθόμενοι.
40 Ἡ μάλα τις θεὸς ἔνδον, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε μὴδ' ἐρέεινε· [σεύς·
αὕτη τοι δίκη ἐστὶ θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν κατὰ λείπει· ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ,
45 ὅφρα κ' ἐτι δμῶας καὶ μητέρα σὴν ἐρεθίσω·
ἥ δέ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα.
Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάρου βεβήκει
κείων ἐς θάλαμον, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων,
ἐνθα πάρος κοιμᾶθ' ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνει·
50 ἐνθ' ἄρα καὶ τότε ἔλεκτο καὶ Ἡῶ διὰν ἐμιμνεν.
Αὐτὰρ δ' ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διὸς Ὀδυσσεύς,
μνηστήρεσσι φόνον σὺν Ἀθῆνῃ μερμηρίζων.
Ἡ δ' ἔην ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Ἀρτέμιδι ἱκέλη ἢ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
55 Τῇ παρὰ μὲν κλισίῃν πυρὶ κάτθεσθαι, ἐνθ' ἄρ' ἐφίξεν,
δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ ἦν ποτε τέκτων
ποίησ' Ἰκμάλιος, καὶ ὑπὸ θρήνων ποσὶν ἦκεν,
προσφυῇ ἐξ αὐτῆς, ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας.
Ἐνθα καθέζετ' ἐπειτα περίφρων Πηνελόπεια.
60 Ἥλθον δὲ δμῶαι λευκώλενοι ἐκ μεγάρου.
Αἱ δ' ἀπὸ μὲν σίτον πολλὴν ἤρεον ἡδὲ τραπέζας
καὶ δέπα, ἔνθεν ἄρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον·
πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλλον· ἄλλα δ' ἐπ'
νήσαν ἔζα πολλὰ, φῶς ἔμεν' ἡδὲ θέρεσθαι. [αὐτῶν
65 Ἡ δ' Ὀδυσσῇ ἐνένιπτε Μελανθῷ δευτέρον αὐτῆς·
Ξεῖν', ἐτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις διὰ νύκτα
δινεύων κατὰ οἶκον, ὅπιπτεύσεις δὲ γυναῖκας;
ἀλλ' ἐξέλιθε θύραζε, τάλαν, καὶ δαιτὸς ὄνησο·
ἡ τάχα καὶ δαλῶ βεβλημένος εἴςθρα θύραζε.
70 Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδαρ ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· τί μοι ὧδ' ἐπέχεις κεκοτητὴ θυμῷ; [σεύς·
ἦ ὅτι δὴ ρυπῶ, κακὰ δὲ γροῖ εἴματα εἴμαι,
πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει.
Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασιν.
75 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
ὀλβιος ἀφνειὸν καὶ πολλὰκι δόσκον ἀλήτην,
τοίῳ ὅποιός εἰσι καὶ στευ κεχρημένους ἔλθοι·
ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυριοὶ ἄλλα τε πολλὰ,
οἷσιν τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
80 Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαζε Κρονίων — ἤθελε γάρ που —
τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ, γύναι, ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσσης
ἀγλαΐην, τῇ νῦν γε μετὰ δμῳῇσι κέχασσαι·
μὴ πῶς τοι δέσποινα κοτεσσαμένη χαλεπήνη,
ἡ Ὀδυσσεύς ἐλθῇ· ἐτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἴσα.
85 Εἰ δ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλοιε καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν,
ἀλλ' ἤδη παῖς τοῖος Ἀπόλλωνός γε ἔκητι,
Τηλέμαχος· τὸν δ' οὕτως ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκων
λήθει ἀτασθάλῳ σ'· ἐπεὶ οὐκέτι τληῖκος ἐστίν.
Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια·
90 ἀμφίπολον δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

omnino mihi parietes ædium, pulcraque intercolumnia,
abiegnæque trabes, et columnæ in-altum erectæ,
lucent oculis, tanquam igne ardente.
Certe omnino aliquis deus est intus eorum qui cœlum latum
tenent.] Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulys-
ses:] tace, et in tua mente retine, neu interroga:
hic sane mos est deorum, qui Olympum habitant.
Sed tu quidem cubitum-eas; ego vero relinquer hic,
ut adhuc magis famulas et matrem tuam provocem;
hæc vero me lamentans interrogabit de singulis.
Sic dixit: Telemachus vero per domum discessit
cubiturus in cubiculum, facibus illicentibus,
ubi antea cubabat, quando ipsi dulcis somnus advenit:
ubi etiam tum cubuit, et Auroram divinam exspectabat.
At in domo relinquebatur divinus Ulysses,
prociis eadem cum Minerva meditans.
Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,
Dianæ similis aut auræ Veneri.
Cui juxta ignem sedem posuerunt, ubi insidere solebat,
tornatam ebore et argento; quam olim faber
fecerat Icmalius, et subtus scabellum pedibus posuerat,
aptum ex ipsa, ubi magna injiciebatur pellis.
Illic desidebat deinde prudens Penelope.
Venerunt autem famulæ candidis-ulis ex domo;
eæque panem quidem multum auferebant, et mensas,
et pocula, unde viri superbientes biberant:
ignem vero a foculis ad-terram jecerunt; aliaque super ipsos
cumularunt ligna multa, lumen ut esset et calor.
At Ulyssem increpabat Melantho secundo rursus:
Hospes, adhuc et nunc hic molestus-eris per noctem
versans in domo, observabisque mulieres?
Sed exi foras, miser, et convivio contentus-sis:
aut cito et titione percussus ibis foras.
Hanc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulys-
ses:] improba, cur in-me sic invelheris irato animo?
an quod non-niteo, mala autem corpore vestimenta indutus-
sum, mendicoque per populum? necessitas enim urget.
Tales mendici et erronei viri sunt.
Etenim ego quondam domum inter homines habitabam
beatus divitem, et sæpe dabam erronei,
tali, qualiscunque esset, et cujuscunque rei indigens venis-
set] erant vero mihi servi valde plurimi, aliaque multa,
quibus bene vivunt homines, et divites vocantur.
Sed Jupiter hæc perdidit Saturnius (voluit enim fere):
ideo nunc cave ne-quando et tu, mulier, omnem amittas
decorem, quo nunc sane inter ancillas ornata-es;
ne forte tibi domina irata saviat,
vel Ulysses venerit; adhuc enim et spei copia est.
Sin autem ille quidem ita perii, et non-amplius rediturus est,
at jam filius talis adest, Apollinis quidem voluntate,
Telemachus; hunc autem nulla in ædibus mulierum
latet injurians: quoniam non-amplius tantillæ-ætalis est.
Sic dixit; eum vero audivit prudens Penelope;
ancillam autem objurgabat, verbumque dixit et elocuta est:

- Πάντως, θαρσαλέη, χύνω ἀδελεῖς, οὔτι με λήθεις
 ἔρδουσα μέγα ἔργον, δ' σὴ κεφαλῇ ἀναμάξεις.
 Πάντα γὰρ εὖ ᾔδηςθ', ἐπεὶ ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς,
 95 ὥς τὸν ξείνον ἐμείλλον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν
 ἀμυρὶ πόσει εἶρεσθαι· ἐπεὶ πυκινῶς ἀνάχρημαι.
 Ἥ β' αὖ καὶ Εὐρυνόμην ταμῖν πρός μῦθον εἵπεν·
 Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κώας ἐπ' αὐτοῦ,
 ὄφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος ἡδ' ἐπακούσῃ
 100 ὁ ξείνος ἐμέθεν· ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέθηκεν φέρουσα
 δίφρον εὐξέστον καὶ ἐπ' αὐτῇ κώας ἐβαλλεν·
 ἐνθα καθέζετ' ἐπειτα πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς.
 Ῥοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 105 Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρώτων γέγων ἐρήσονται αὐτῇ·
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι, οὐκ ἂν τίς σε βροτῶν ἐπ' ἀτειρόνα γαίαν
 νεϊκέοι· ἡ γάρ σευ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει·
 110 ὥς τε τυ ἡ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅστε θεοῦδης
 ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰσθίμοισιν ἀνάσσειν,
 εὐδαικίας ἀνέχρησι· φέρησι δὲ γαῖα μέλαινα
 πυροῦς καὶ κριθᾶς, βροίθισι δὲ δένδρεα καρπῶ,
 τίχτει δ' ἐμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς,
 115 ἔξ εὐηγεσίης· ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ.
 Τῷ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετ' ἄλλα σῶν ἐνὶ οἴκῳ·
 μὴδ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαίαν,
 μὴ μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνῶν,
 μνησαμένον· μάλα δ' εἰμὶ πολύστονος. Οὐδέ τι με χρὴ
 120 ἴσθαι· ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεὶ·
 μή τις μοι δμῶν νεμεσῆσεται ἡ ἐσὺγ' αὐτῇ,
 φῆ δὲ δακρυπλῶειν βεβαρητότα με φρένας οἶνω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἐπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 125 ξεῖν', ἦτοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν εἰδὸς τε δέμας τε
 ὥλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ κείνους γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύει,
 μεῖζον κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω.
 Νῦν δ' ἄρχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσευνε κακὰ δαίμων.
 130 [Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὕληντι Ζακύνθῳ,
 οἳ τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδείελον ἀμφινέμονται,
 οἳ μ' ἀεκαζομένην μῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.]
 Τῷ οὔτε ξείνων ἐμπάζομαι οὐθ' ἱκετάων
 135 οὔτε τι κηρύκων, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν·
 ἀλλ' Ὀδυσσῇ πολέουσα, φίλον κατατήχομαι ἥτορ.
 Οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν· ἐγὼ δὲ δόλους τολπεύω.
 Φᾶρος μὲν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων,
 140 στησαμένη μέγαν ἱστὸν, ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
 λεπτόν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' αὐτοῖς μετέειπον·
 κοῦροι, ἐμοὶ μνηστήρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 μίμνεντ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰκόκε φᾶρος
 ἐκτελέσω — μὴ μοι μεταμῶνία νήματ' ὀληται —
 Λαέρτη ῥωαὶ ταφῆϊον, εἰς ὅτε κέν μιν

Omnino, audax, canis intrepida, non me lates
 perpetrans magnum facinus, quod tuo capite perles.
 Omnia enim bene nosti, quoniam ex me audivisti ipsa,
 quod hunc hospitem eram in ædibus meis
 de marito interrogatura; quoniam multum tristor.

Dixit, et Eurynomen œconomam sermone allocuta est :
 Eurynome, affer jam sedem, et pellem super ipsa :
 ut sedens dicat verbum et audiat
 hospes ex me; volo enim ipsum interrogare.

Sic dixit : illa vero valde festinanter deposuit ferens
 sedem bene-politam, et ei pellem injiciebat;
 illic consedit deinde audens divinus Ulysses.

Inter-eos autem sermones exorsa-est prudens Penelope :
 Hospes, hoc quidem te primum ego percontabor ipsa,
 quis et unde es virorum? ubinam tibi urbs et parentes?

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o mulier, nemo te hominum in immensa terra
 vituperaret; certe enim tua gloria ad-cœlum latum pervenit,
 sicut alicujus vel regis eximii, qui deo-similis
 viris in multis et fortibus regnans,
 justa-jura sustentet; ferat autem terra nigra
 tritica et hordea, graventurque arbores fructu;
 pariunt vero robustæ pecudes, ac mare præbet pisces,
 ex prudenti-administratione; feliciterque degunt populi sub
 ipso.] Ideo me nunc cetera quidem percontare tua in domo;
 ne-vero meum exquire genus et patriam terram,
 ne mihi magis animum impleas doloribus
 recordanti : valde enim sum ærumnosus. Neque omnino me
 oportet] domo in aliena stentemque et lugentem
 sedere : quoniam malum est lugere infinite semper :
 ne-qua mihi ancillarum succenseat, vel tu ipsa;
 dicatque lacrimis-abundare gravatum me mentem vino.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope :
 hospes, nempe meam præstantiam formamque corpusque
 perdiderunt immortales, quando ad-Ilium ascenderunt
 Argivi, cum iisque meus maritus profectus-est Ulysses.
 Si ille reversus meam vitam tueretur,
 major gloria esset mea, et melior ita.

Nunc autem tristor : tot enim mihi immisit mala deus.

[Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacyntho,
 quique ipsam Ithacam late-conspiciam incolunt,
 hi me nolentem ambiunt, atteruntque domum.]
 Ideo neque hospites curo, neque supplices,
 neque omnino præcones, qui publici-ministri sunt :
 sed Ulyssem desiderans, caro contabesco corde.
 Hi autem nuptias urgent; ego vero dolos struo.
 Vestem mihi primum inspiravit in-mentem deus,
 exorsa magnam telam, in ædibus ut-texerem,
 subtilem et amplam : statim autem inter-illos dixi :
 Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus-est divinus Uly-
 ses,] manete urgentes meas nuptias, donec vestimentum
 perfecero, (ne mihi vana fila pereant)

Laerti heroi sepulcrale, in illud tempus quando ipsum

- 115 Μοῖρ' ὅλῃ καθέλῃσι τανηλεγέας θανάτοιο·
μήτις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νημεσῆσθι,
αἶ κεν ἄτερ σπείρου κῆται πολλὰ κτεατίσσας.
ᾧ εἰσέμεν τοῖσιν δ' ἐπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ἔνθα καὶ ἡματίη μὲν ὑφαίνεσκον μέγαν ἱστὸν,
150 νύκτας δ' ἀλλύεσκον, ἐπὴν δαΐδας παραθείμην.
ᾧ τρίετες μὲν ἔλθον ἐγὼ καὶ ἐπειθον Ἀχαιοῦς·
ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπῆλυθον ὥραι,
[μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμᾶτα πόλ' ἐτελέσθη,]
καὶ τότε δὴ με, διὰ δμῶας, κύνας οὐκ ἀλεγούσας,
155 ἔλῃον ἐπελθόντες καὶ δμῶκλησαν ἐπέεσσιν. [κῆς.
ᾧ τὸ μὲν ἐξετέλεσσα, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγ-
Νῦν δ' οὐτ' ἐκρυγέειν δύναμαι γάμον οὐτε τιν' ἄλλην
μητὶν ἐθ' εὐρίσκω· μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆς
γῆμασθ'· ἀσχαλά δὲ παῖς βίοντα κατεδόντων,
160 γιγνώσκων· ἥδη γάρ ἀνὴρ οἷός τε μάλιστα
οἴκου κῆδεσθαι, τῷτε Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.
Ἄλλὰ καὶ ὥς μοι εἶπε τέον γένος, ὅππῃθεν ἐσσί-
οῦ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἐσσι παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
165 ᾧ γυναῖα αἰδοῖα Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος, [σεύς·
οὐκέτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα;
ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω ἥ μὲν μ' ἀχέεσσι γε δώσεις
πλείοσιν ἢ ἔρχομαι· ἡ γὰρ δίκη, ὅππῃτε πατρὸς
ἥς ἀπέστην ἀνὴρ τόσσον χρόνον, ὅσσον ἐγὼ νῦν,
170 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων·
ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω, ὃ μ' ἀνείρεαι ἥδ' ἐμεταλλάξ.
Κρήτη τις γαί' ἐστὶ, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
καλὴ καὶ πείρα, περιβόρυτος· ἐν δ' ἀνθρωποὶ
πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόληες—
175 ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοί,
ἐν δ' Ἑτεόαρχες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κυδωνες,
Δωριεῖς τε τριγᾶίκες δῖοι τε Πελασγοί—
τῇσι δ' ἐνὶ Κνωσὸς, μεγάλη πόλις· ἐνθα τε Μίνως
ἐννέωρος βασιλεὺς Διὸς μεγάλου θαριστῆς,
180 Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίχτε καὶ Ἰδομενεῖα ἀνακτα·
ἀλλ' ὃ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω
ᾧρεθ' ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων,
ἁπλότερος γενεῇ· ὃ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.
185 Ἔνδ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμεν καὶ ξείνια δῶκα.
Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἰς ἀνέμοιο,
ἰέμενον Τροίηνδε, παραπλάζασα Μαλειῶν
στήσε δ' ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τε σπέος Φίλειθυϊς,
ἐν λιμῇσιν χαλεποῖσι· μόγις δ' ὑπάλυξεν ἀέλλας.
190 Αὐτίκα δ' Ἰδομενεῖα μετάλλα, ἄστρ' ἀνελθών·
ξείνον γὰρ οἱ ἔρασκε φίλον τ' ἐμὲν αἰδοῖόν τε.
Τῷ δ' ἥδη δεκάτῃ ἢ ἐνδεκάτῃ πέλεν ἡὸς
οἰχομένην σὺν νηυσὶ κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξεῖνισσα,
195 ἐνδοχέως φύλων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
καὶ οἳ τοῖς τ' ἄλλοις ἐτάροις, οἳ ἅμ' αὐτῷ ἔποντο,
δημόθεν ἀλφита δῶκα καὶ αἶθρα οἶνον ἀγείρας,
καὶ βοῦς ἱεύεσθαι· ἵνα πλησάτω θυμόν.

fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis :
ne-quia mihi in populo Achivarum succenseat,
si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.
Sic dixi : illis autem persuasus-est animus generosus.
Tunc interdiu quidem texebam magnam telam,
noctu vero dissolvebam, postquam faces mihi-apposueram.
Sic triennium quidem latebam ego et persuadebam Achivis :
sed quum quartus venit annus, et advenerunt horæ,
[mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
tum demum me, per famulas, canes non (*nihil*) curantes,
deprehenderunt *proci* supervenientes, et increpuere verbis.
Sic illud quidem perfeci, etiam nolens, ex necessitate.
Nunc vero neque effugere possum nuptias, neque ullum aliud
consilium amplius invenio; valde autem hortantur parentes
nubere; et agre-fert filius victum devorantes,
cognoscens; jam enim vir *est* qui-valet maxime
domum curare, cuique Jupiter gloriam præbeat.
Sed et sic mihi dic tuum genus, unde sis;
non enim a quercu es olim-fabulosa, neque a petra.
Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
nondum desines meum genus interrogare?
Sed tibi enarrabo; certe quidem me doloribus dabis
pluribus, quam *quibus* teneor : hic enim mos *est*, quando a
patria] sua absit vir tanto tempore, quanto ego nunc,
multas hominum per urbes errans, dolores patiens :
sed etiam sic dicam, quod me percontaris et interrogas.
Creta quadam terra est, medio in nigro ponto,
pulcra et pinguis, circumflua; in ea autem homines
sunt multi, innumeri, nonaginta urbes :
alia autem aliorum lingua mixta : insunt quidem Achivi,
insunt vero indigenæ-Cretenses magnanimi, insunt et Cydo-
nes.] Doriensesque trifariam-divisi, divinique Pelasgi.
Inter has autem (*urbes*) *est* Cnossus, magna urbs : ubi Minos
per-novem-annos regnabat, Jovis magni confabulator,
patris mei pater, magnanimi Deucalionis.
Deucalion vero me genuit et Idomeneum regem :
sed ille quidem in navibus incurvis-puppibus ad Ilium
abiit una-cum Atridis : mihi vero nomen inclytum *Æthons*,
sumque junior natus; ille etenim prior et melior.
Illic Ulysses ego vidi, et hospitalia dedi.
Etenim eum ad-Cretam deduxerat vis venti,
euntem ad-Trojam, quum-abegisset eum a-Maleis :
statuit autem *naves* in Amniso, ubi specus *est* Lucinæ,
in portibus difficilibus : vix tamen evasit procellas.
Statim vero Idomeneum quærebat, ad-urbem ascendens :
hospitem enim ipsum dicebat dilectumque esse, reverendum-
que.] Huic autem jam decima vel undecima erat aurora
digresso cum navibus incurvis-puppibus Ilium versus.
Illum quidem ego ad ædes ducens bene hospitio-excepi,
cum-cura amice-tractans, e-multis in domo suppetentibus;
et ei, ceterisque sociis, qui una ipsum comitabantur,
de-publico farinas dedi, et nigrum vinum collectum,
et boves ad-sacrificandum, ut explerent-sibi animum.

- Ἐνθα δὴ δώδεκα μὲν μένον ἤματα διόι Ἀχαιοί·
 210 εἴλει γὰρ Βορέης ἄνεμος μέγας οὐδ' ἐπὶ γαίῃ
 εἶα ἵστασθαι· χαλεπὸς δέ τις ὥρορε δαίμων·
 τῇ τρικαίδεκάτῃ δ' ἄνεμος πέσε· τοὶ δ' ἀνάγοντο.
 Ἴσχε ψεύδεα πολλὰ λέγων, ἐτύμοισιν ὁμοία·
 τῆς δ' ἄρ' ἀκούουσας ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρῦς.
 215 Ὡς δὲ γῶν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν,
 ἦντ' Εὐρύρος κατέτηξεν, ἐπὴν Ζέφυρος καταχέυη·
 τηκομένης δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες·
 ὡς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυγεούσης,
 κλαιούσης ἔον ἄνδρα παρήμενον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 220 θυμῷ μὲν γοῶσσαν ἦν εἰλάιρε γυναῖκα,
 ὀφθαλμοὶ δ' ὥς κ' ἐκέραιε· ἔστασαν ἡ δ' αἰδώς,
 ἀτρέμας ἐν βλεφάροισιν· δόλῳ δ' ὄγε δάκρυα κεῦθεν.
 Ἦ δ' ἐπεὶ οὖν τάρπητη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 ἐξαυτὶς μιν ἔπεσιν ἀμειβομένην προσέειπεν·
 225 Νῦν μὲν δὴ σευ, ξεῖνέ γ', οἷω πειρήσασθαι,
 εἰ ἐτεὸν δὴ κεῖθι σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν
 ξενίσας ἐν μεγάροισιν ἐμὸν πόσιν, ὡς ἀγορεύεις.
 Εἰπέ μοι, ὅπποτ' ἄσσα περὶ χροῖ εἴματα ἔστο
 αὐτός θ' ὅς κ' ἦν καὶ ἐταίρους, οἳ οἱ ἔποντο.
 230 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς γύναι, ἀργαλέον, τόσσον χρόνον ἀμφιέξοντα [σεύς·
 εἰπέμεν·] ἦδη γάρ οἱ ἐξικοστὸν ἔτος ἐστίν,
 ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης·
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἔρέω, ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ.
 235 Χλαῖναν πορφυρέην οὐλῇν ἔχε διὸς Ὀδυσσεύς,
 διπλῇν· αὐτὰρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο
 αὐλοῖσιν διδύμοισι· πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν·
 ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἑλλόν,
 ἀσπαίροντα λάων· τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἑπ' ἀντες,
 240 ὡς οἱ χρῦσοι δντες, ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων,
 αὐτὰρ ὁ ἐκφυγέειν μεμαδὸς ἡσπαῖρε πόδεσσιν.
 Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῖ σιγαλόεντα,
 οἷόν τε χρομύσιοιο λοπὸν κατὰ ἰσχαλίοιο·
 τὼς μὲν ἦν μαλαχὸς λαμπρὸς δ' ἦν ἡλῖος ὥς·
 245 ἦ μὲν πολλάι γ' αὐτὸν ἐθήγησαντο γυναῖκες.
 Ἄλλο δ' ἐ τοὶ ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 οὐκ οἶδ', εἰ τὰδε ἔστο περὶ χροῖ οἴκῳ· Ὀδυσσεύς,
 ἥ τις ἐταίρων δῶκε θεῆς ἐπὶ νηὸς ἰόντι,
 ἥ τίς που καὶ ξείνος· ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεύς
 250 ἔσκε φίλος παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι.
 Καὶ οἱ ἐγὼ γάλλειον ἄρ καὶ δίπλακα δῶκα
 καλὴν, πορφυρέην καὶ τερμιόεντα χιτῶνα·
 αἰδοῖός δ' ἀπέπεμπον εὐσσελμου ἐπὶ νηός.
 Καὶ μὲν οἱ κῆρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ
 255 εἶπετο· καὶ τὸν τοι μυθήσομαι, ὅς κ' ἦν περ·
 γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχρους, οὐλοκάρηνος·
 Εὐρυβάτης δ' ὄνομ' ἔσκε· τίεν δὲ μιν ἔξογον ἄλλων
 ὧν ἐτάρων Ὀδυσσεύς, οἳ οἱ φρεσὶν ἄρτια ἤδη.
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἔτι μάλλον ὕψ' ἔμερον ὥρσε γόοιο,
 260 σήματ' ἀναγνώσθη, τὰ οἱ ἐμπέδα πέτρῃ· Ὀδυσσεύς.
 Ἦ δ' ἐπεὶ οὖν τάρπητη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 καὶ τότε μιν μῦθοισιν ἀμειβομένην προσέειπεν·

Illic per-duodecim quidem manebant dies divini Achivi :
 coercebat enim eos Boreas ventus magnus, neque in terra
 sinebat stare; infestus vero aliquis excitavit deus :
 tertio-decimo autem ventus cecidit : illi vero aveliebantur.

Illa fingebat, mendacia multa dicens, veris similia :
 illi autem audienti fluebant lacrimæ, liquefiebatque cutis.
 Sicut autem nix liquescit in summis montibus,
 quam Euris liquefecit, postquam Zephyrus defuderit ;
 liquescente autem ea fluvii implentur labentes :
 sic ejus liquefiebant pulcræ genæ lacrimas-fundentis,
 flentis suum virum assidentem. At Ulysses
 animo quidem flentem suam miserabatur uxorem,
 oculi autem tanquam cornua stabant, aut ferrum,
 immoti in palpebris : dolo vero ille lacrimas occultabat.
 Illa autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 iterum ipsum verbis respondens allocuta-est :

Nunc quidem demum te, hospes, puto me experturam,
 an vere profecto illic cum divinis sociis
 hospitio-exceperis in adibus meum maritum, sicut dicis.
 Dic mihi, qualia quedam circa corpus vestimenta indutus erat
 ipseque qualis erat ; et dic socios, qui eum comitabantur.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o mulier, difficile est, tanto tempore seorsum quum-absim,
 dicere ; jam enim ei vigesimus annus est,
 ex quo illinc abiit, et a-mea discessit patria :
 verum etiam sic dicam, sicut mihi imaginatur cor.
 Lænam purpuream villosam habebat divinus Ulysses,
 duplicem ; at ei fibula auro facta-erat
 calamis geminis : antrorsum vero opus variegatum erat :
 in anterioribus pedibus canis tenebat varium hinnulum,
 palpitantem intuens ; hoc autem admirabantur omnes,
 quod hi aurei quum-essent, hic quidem intuebatur hinnulum
 suffocans ;] at ille, effugere cupiens, palpitabat pedibus.
 Etiam tunicam animadverti circa corpus splendidam,
 qualem cepa tunicam de arida :

ita quidem erat mollis ; splendida autem erat, solis instar :
 profecto quidem multæ ipsam admirata-sunt mulieres.

Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua :
 nescio utrum hæc indutus-fuerit circa corpus domi Ulysses,
 an aliquis sociorum dederit in navi eunti,
 aut aliquis alicubi etiam hospes : quoniam multis Ulysses
 erat carus ; pauci enim Achivorum ei erant similes.
 Et ei ego arcum ensem, et duplicem dedi vestem
 pulcræ, purpureæ, et talarem tunicam :

honorate autem dimittebam bene-tabulata in navi.
 Et quidem eum præco paulo major-natu ipso
 comitabatur : etiam hunc tibi dicam, qualis erat :
 gibbosus in humeris, nigra-cute, crispo-capite ;
 Eurybates vero ei nomen erat : honorabat autem eum supra
 ceteros] suos socios Ulysses, quod sibi an mo congrua sentiret.

Sic dixit : illi autem adhuc magis desiderium excitavit fle-
 tus,] signa agnoscenti, quæ ei certa dixit Ulysses.

Ea autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 tunc ipsum verbis respondens allocuta-est :

Nūn μὲν δὴ μοι, ξεῖνε, πάρος περ ἔων ἔλεεινός, ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι φίλος τ' ἔση αἰδοῖός τε·
 255 αὐτὴ γὰρ τάδε εἶματ' ἐγὼ πόρον, οἳ ἀγορεύεις, πτύξας ἐκ θαλάμου· περόνην τ' ἐπέθηκα φαεινὴν, κείνῳ ἀγαλῶ· ἔμηναι· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς, οἴκαδε νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Τῷ βὰ κακῇ αἴσῃ κοίλῃς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς
 260 ὦγετ', ἐπὶ πόλεμος Καιοῖλιον οὐκ ὀνομαστὴν. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδῃς Ὀδυσσῆος, μηκέτι νῦν γρῶα καλὸν ἐναῖρεο μηδέ τι θυμὸν τῆκε, πόσιν γούωσα· νεμεσῶμαι γε μὲν οὐδέεν·
 265 καὶ γὰρ τίς τ' ἄλλοιον οὐδύρεται ἀνδρ' ὀλέσασα κουριδίον, τῷ τέκνα τέχῃ φιλότῃ μιγεῖσα, ἢ Ὀδυσσῆ', ὃν φασὶ θεοὺς ἐναλίγκιον εἶναι. Ἄλλὰ γούμην παῦσαι, ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον· νημερτέως γάρ τοι μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω
 270 ὡς ἦδ' Ὀδυσσῆος ἐγὼ περὶ νόστου ἄκουσα, ἄγρ' ὅθι Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πόνῳ δῆμῳ, ζωῶ· αὐτὰρ ἄγε κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ, αἰτίζων ἀνὰ δῆμον· ἀτὰρ ἐρίτῃρας ἐταίρους ὤλεσε καὶ νῆα γλαφυρὴν ἐνὶ οἴκῳ πόντῳ,
 275 Θρινακίης ἀπο νήσου ἰών· οὐδύσαντο γὰρ αὐτῷ Ζεὺς τε καὶ Ἥλιος· τοῦ γὰρ βόας ἔκταν ἐταῖροι. Οἱ μὲν πάντες ὄλοντο πολυχλύστῳ ἐνὶ πόντῳ· τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόπιος νεὸς ἐκβάλε κῦμα· ἐπὶ χέρσου, Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγγίλῃσι γεγάασιν·
 280 οἳ δὲ μιν πέρι κῆρι θεὸν ὡς τιμῆσαντο καὶ οἳ πολλὰ ὅσταν πέμπειν τέ μιν ἤβηλον αὐτοὶ οἴκαδ' ἀπὶ μαντον. Καὶ κεν παλαί ἐνυάδ' Ὀδυσσεύς ἦν· ἀλλ' ἄρα οἳ τόγε κέρδιον εἰσατο θυμῷ χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὰν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι·
 285 ὡς περὶ κέρδεα πολλὰ καταθνήτων ἀνθρώπων οἶδ' Ὀδυσσεύς· οὐδ' ἄν τις ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος. Ὡς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο Φεῖδων· ὦμνος δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ, νῆα κατειρύσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν ἐταίρους,
 290 οἳ δὲ μιν πέμψουσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν. Ἄλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχῃσε γὰρ ἐρχομένη νῆς ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον. Καὶ μοι κτήματ' ἐδείξεν, ὅσα ζυγαίρεατ' Ὀδυσσεύς· καὶ νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερον γ' ἔτι βόσκοι·
 295 τόσσα οἳ ἐν μεγάροις κειμήλια κείτο ἀνακτος. Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βῆμεναι, ὅφρα θεοῖο ἐδρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσαι, ὅπως νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, ἦδ' ἔθνη ἀπείων, ἣ ἀμφοτέρων ἡ κρυφὴ δόξ.
 300 Ὡς δὲ μὲν οὕτως ἐστὶ σῶας καὶ ἐλευσεται ἦδ' ἄγχι μάλ'· οὐδ' ἔτι τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης δῆρ' ὅν ἀπείσσειται· ἔμπης δὲ τοι ἔρχια δώσω. Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος, ἱστίη τ' Ὀδυσσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω·
 305 ἦ μὲν τοι τάδε πάντα τελεῖται, ὡς ἀγορεύω. Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,

Nunc quidem demum mihi, hospes, antea quam esses miserandus,] in ædibus meis carusque eris, honoratusque : ipsa enim ei hæc vestimenta ego præbui, qualia diris, plicata ex thalamo ; fibulamque imposui splendidam, illi ornamento ut-esset ; eum autem non suscipiam rursus, domum reversum, dilectam in patriam terram. Ita malo fato cava in navi Ulysses abiit, visurus malum-Ilium non nominandum.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses : o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis, ne-amplius nunc corpus pulcrum macera, neu quid amittas tabefac, maritum deflens ; succenseo quidem nihil : etenim quævis et aliusmodi luget virum amissum, cui-virgo-nupserit, cui filios pepererit amore mixta, atque Ulysem, quem aiunt diis similem esse. Sed a-fletu quidem cessa, meum autem adverte sermone : vere enim tibi loquar, nec celabo, quomodo jam Ulyssis ego de redivi audivi, prope versantis Thesprotorum virorum in ubere populi, vivi : atque vehit res-pretiosas multas et egregias, petens per populum : at dilectos socios perdidit, et navem cavam in nigro ponto, Thrinacia ab insula veniens : irati-sunt enim ipsi Jupiterque et Sol : hujus enim boves interfecerunt socii. Illi quidem omnes perierunt fluctuoso in ponto : hunc autem super carina navis ejecit unda in continentes. Phæacum in terram, qui propinqui-diis sunt : qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honorabant, et ei multa dederunt, deducereque eum volebant ipsi domum incolumem. Et jam pridem hic Ulysses esset ; sed inde ei hoc utilius visum-est animo, opes colligere multam super terram eunti : adeo astutias multas præ mortalibus hominibus novit Ulysses ; nec quicquam cum-eo contenderet homo alius. Sic mihi Thesprotorum rex dixit Phidon ; jurabat autem ad me ipsum, libans in domo, navem ejus esse-deductam, et paratos esse socios, qui jam ipsum deducunt dilectam in patriam terram. Sed me prius dimisit ; contigit enim ut-iret navis virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax. Et mihi possessiones ostendit, quas collegerat Ulysses : et sane in decimam generationem alium adhuc alerent : tantæ ei res-pretiosæ jacebant in ædibus regis. Ipsum autem in Dodonem dixit ivisse, ut dei ex quercu alto-vertice Jovis consilium audiret, quomodo rediret dilectam in patriam terram, jam diu absens, utrum palam, an clam. Sic ille quidem ita est salvus, et venit jam proxime ; neque amplius longe ab-amicis et patria terra diu aberit : omnino autem tibi jurajuranda dabo. Sciat nunc Jupiter primum, deorum summus et optimus, focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni : certe quidem hæc omnia periticiuntur, sicut dico. Hoc ipso anno venit huc Ulysses,

τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἴσταμένοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
τῷ κε τάχα γνώης φιλότῃ τέ πολλά τε δῶρα
εἴς μευ, ὡς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
Ἄλλὰ μοι ᾧδ' ἀνὰ θυμὸν οἴεται, ὡς ἔσεται περ.
Οὔτε 'Οδυσσεὺς ἐτι οἶκον ἐλεύσεται, οὔτε σὺ πομπῆς
τεύξῃ· ἐπεὶ οὐ τοιοὶ σημάτωντορες εἰς' ἐνὶ οἴκῳ,
ὅς τις 'Οδυσσεὺς ἔσκει μετ' ἀνδράσιν, εἴποτ' ἔην γε,
ξείνους αἰδοίους ἀποπεμπέμεν ἡδὲ δέχεσθαι.
Ἄλλὰ μιν, ἀμφίπολοι, ἀπονίψατε, κάθθετε δ' εὐνήν,
οἰμνία καὶ χλαῖνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα,
ὡς κ' εὖ θαλπίων χρυσόθρονον Ἡῷ ἴκηται.
Ἡῶθεν δὲ μάλ' ἤρι λόεσαι τε χρίσαι τε,
ὡς κ' ἔνδον παρὰ Τηλεμάχῳ δαίτνοιο μέδῃται
ἥμενος ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ἄλγιον, ὅς κεν ἐκείνων
τούτων ἀνιάξῃ θυμοσφόρος· οὐδὲ τι ἔργον
ἐνθάδ' ἐτι πρόξῃ, μάλα περ κεχολωμένους αἰνῶς.
Πῶς γὰρ ἐμεῦ σὺ, ξεῖνε, δαήσσαι, εἰ τι γυναικῶν
ἁλλάνω περίειμι νόον καὶ ἐπιφρόνα μῆτιν,
εἰ κεν αὖσταλός, κακὰ εἰμένος, ἐν μεγάροισιν
δαίνῃ; ἄνθρωποι δὲ μινυθάδιοι τελέθουσιν.
Ὅς μὲν ἀπηγῆς αὐτὸς ἔη καὶ ἀπηνέα εἰδῇ,
οὐδ' ἐκ καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἀλγέ' ὀπίσσω
ζῶν· ἀτὰρ τεθνεῶσι γ' ἐφεψιόωνται ἅπαντες.
Ὅς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔη καὶ ἀμύμονα εἰδῇ,
τοῦ μὲν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξεῖνοι φορέουσιν
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους· πολλοὶ τέ μιν ἐσθλὸν ἔειπον.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις 'Οδυσ-
σεύς, [σεύς.
ᾧ γύναι αἰδοῖται Λαερτιάδῳ 'Οδυσσεύς,
ἥτοι μοι χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα
ἔγθε', ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφόεντα
νοτισάμην ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.
Κεῖν δ', ὡς τὸ πάρος περ αὐπνους νύκτας ἴαυον.
Πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀεικέλιον ἐνὶ κοίτῃ
ἔεσα καὶ τ' ἀνέμεινα εὐθρονον Ἡῷ δῖον.
Οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιθήρανα θυμῷ
γίγνεται· οὐδὲ γυνὴ ποδὸς ἄψεται ἡμετέραιο
τάων, αἶ τοι δῶμα κάτα ὀρήσεται ἔασιν,
εἰ μή τις γρηῦς ἐστὶ παλαιή, κέδν' εἰδυῖα,
ἥ τις δὴ τέτληκε τόσα φρεσὶν, ὅσσα τ' ἐγὼ περ·
τῆδε δ' ἂν οὐ φθονέοιμι ποδῶν ἄψασθαι ἐμείο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
ἔεινε φίλ'· οὐ γὰρ πῶς τις ἀνὴρ πεπνυμένος ᾧδε
ξείνων τηλεδαπῶν φίλιον ἐμὸν ἵκετο δῶμα·
ὡς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντα ἄγορεύεις·
ἐστὶ δέ μοι γρηῦς, πυκνὰ φρεσὶ μήδε' ἔχουσα,
ἥ κείνων δύστηνον εὖ τρέφει ἡδ' ἀτίταλλεν,
δέξιμην χεῖρσ' ὅτε μιν πρῶτον τέκε μήτηρ,
ἥ σε πόδας νίψει, ὀλιγηπελεύσαά περ ἔμπης.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ἀνστάσα, περίφρων Εὐρύκλεια,
νῖσον σοῖο ἀνακτος δμηλικά· καὶ ποῦ 'Οδυσσεὺς
ἴδῃ τοῖόςδ' ἐστὶ πόδας, τοῖος δέ τε χεῖρας·
αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγῆραςκουσιν.

hoc quidem exeunte mense, illo autem ineunte.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum sit ;
ita cito cognosceres amicitiamque multaue dona accipiendu
ex me, adeo ut aliquis te occurrens beatum-diceret.
Sed mihi sic in animo aliquid praesagit, sicut erit videlicet :
neque Ulysses amplius domum veniet, nec tu deductione
potieris ; quoniam non tales rectores sunt in domo,
qualis Ulysses erat inter viros, si unquam fuit,
ad-hospites venerandos dimittendos et excipiendos.
Sed ipsum, famulae, lavate, deponiteque cubile,
strata, et lenas, et integumenta splendida,
ut bene calens ad Auroram aureo-solio perveniat.
Mane autem valde mature lavateque ungiteque,
ut intus apud Telemachum de-jentaculo cogitet
sedens in domo : ei autem gravius erit, qui illorum
hunc molestia-afficiet perniciosus : neque ullum negotium
hic amplius ei faciet, valde licet iratus graviter.
Quomodo enim de-me tu, hospes, scies, ecquid mulieribus
aliis praestem mente, et prudenti consilio,
si squalidus, mala vestimenta indutus, in aedibus
conviveris? homines autem brevis-aevi sunt.
Qui quidem crudelis ipse sit, et crudelia sentiat,
huic imprecantur omnes homines dolores in-posterum
vivo; at mortuum probris-insequuntur cuncti.
Qui autem bonus ipse sit, et bona sentiat,
hujus quidem gloriam latam hospites perferunt
omnes ad homines ; multique eum eximium dicere-solent.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadae Ulyssis,
profecto mihi lenae et integumenta splendida
odio-erant, quando primum Cretae montes nivales
reliqui in navi proficiscens longis-remis instructa.
Cubabo autem, sicut antea quidem insomnes noctes ducebam.
Multas enim jam noctes sordido in cubili
requievi, et expectavi pulcro-solio-insidentem Auroram di-
vinam.] Neque omnino mihi lotio pedum grata animo
est ; nec mulier pedem tanget nostrum
earum, quae tibi in domo ministrae sunt,
nisi aliqua anus est antiqua, honesta sciens,
quae toleraverit tanta mente, quanta ego :
hanc vero non agre-tulerim pedes tangere meos.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
hospes dilecte : nondum enim quisquam vir prudens adeo
hospitum longinquorum carorum meam advenit domum :
adeo tu valde scite prudentia omnia diris :
est autem mihi anus, cata mente consilia habens,
quae illum infelicem bene nutriebat, et educebat,
susceptum manibus, quando ipsum primum peperit mater ;
quae tibi pedes lavabit, debilis quantumvis sit.
Verum age nunc surgens, prudens Euryclea,
lava tui domini aequalem : et fere Ulysses
jam talis est pedibus, talisque manibus ;
cito enim in malo homines consenescent.

- 'Ως ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα,
 δάκρυα δ' ἐκβαλε θερμὰ, ἔπος δ' ὀλοζυδὸν ἔειπεν·
 ὦ μοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος ἦ σε περὶ Ζεὺς
 ἀνθρώπων ἤχθηρε θεοῦδ' αὖ θυμὸν ἔχοντα.
 365 Οὐ γάρ πώ τις τόσσα βροτῶν Διὶ τερπικεράνῳ
 πίονα μηρὶ ἔκη' οὐδ' ἐξαίτους ἑκατόμβας,
 ὅσσα σὺ τῷ εἰδῶς, ἀρώμενος ἑὸς ἱκοιο
 γηῖρας τε λιπαρὸν θρέψαιό τε φαίδιμον υἱόν·
 νῦν δέ τοι οἶον πάμπαν ἀφείλετο νόστιμον ἡμᾶρ.
 370 Οὕτω που καὶ κείνῳ ἐφεψιόνοντο γυναῖκες
 ξείνων τηλεδαπῶν, ὅτε τευ κλυτὰ δώμαθ' ἵκοιτο,
 ὡς σέθεν αἱ κύνες αἶδε καθεψιόνονται ἅπασαι,
 τᾶων νῦν λώβην τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀλειύνων
 οὐκ εἰσὶν νίξιν· ἐμὲ δ' οὐκ ἀέχουσαν ἄνωγεν
 375 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
 Τῷ σε πόδας νύψω ἅμα τ' αὐτῆς Πηνελόπειης
 καὶ σέθεν εἶνεκ'· ἐπεὶ μοι ὀρώρεται ἐνδοθὶ θυμὸς
 κήδεσιν. Ἄλλ' ἄγε νῦν ζυνίει ἔπος, ὅττι κεν εἴπω·
 πολλοὶ δὲ ξείνοι ταλαπεῖροι ἐνθάδ' ἵκοντο,
 380 ἀλλ' οὕτω τινὰ φημι ἐνικότα ὧδε ἰδέσθαι,
 ὡς σὺ δέμας φωνήν τε πόδας τ' Ὀδυσσεὶ εἰοικας.
 Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῶ γρη῏, οὕτω φασίν, ὅσοι ἴδον ὀφθαλμοῖσιν [σεύς·
 ἡμέας ἀμφοτέρους, μάλα εἰκέλω ἀλλήλοισιν
 385 ἔμμεναι· ὡς σὺ περ αὐτῇ ἐπιπρονοῦς] ἀγορεύεις.
 'Ως ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ λέβηθ' ἔλε παμφανόοντα,
 τῷ πόδας ἐξαπένιξεν, ὕδωρ δ' ἐνεγχεύατο πολὺ
 ψυχρόν· ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήρυσεν. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἵξεν ἐπ' ἐσχάρωσιν, ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ' αἶψα·
 390 αὐτίκα γάρ κατὰ θυμὸν οἶσατο, μὴ ἔλαβοῦσα
 οὐλὴν ἀμφοράσσαιτο, καὶ ἀμφοδὰ ἔργα γένιοιτο.
 Νίξε δ' ἄρ' ἄσσον ἰοῦσα ἄνωχ' ἑόν· αὐτίκα δ' ἔργω
 οὐλὴν, τὴν ποτὲ μιν σὺς ἤλασε λευκῇ ὀδόντι,
 395 Παρνησόνδ' ἐλθόντα, μετ' Αὐτολύκῳ τε καὶ υἱας,
 μητρός ἑξ· πατέρ' ἐσθλὸν, δὲ ἀνθρώπους ἐκέαστο
 κλεπτοσύνηθ' ὄρχω· τε· θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν,
 Ἑρμείας· τῷ γὰρ κεχαρισμένα μηρία καῖεν
 ἀρνῶν ἧδ' ἐρίφων· ὁ δέ οἱ πρόρρων ἅμ' ὀπήδει.
 Αὐτολύκος δ' ἐλθὼν Ἰθάχης ἐς πίονα ὄημον
 400 παῖδα νέον γεγαῶτα κιχήσατο θυγατέρος ἧς·
 τὸν βὰ οἱ Εὐρύκλεια φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκεν,
 παυομένῳ ὀρόποιον ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Αὐτολύκ', αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὖρεο, ὅττι κε θείης
 παῖδός παιδὶ φίλῳ πολυάρητος δέ τοι ἔστιν.
 405 Τῇ δ' αὖτ' Αὐτολύκος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 γαμβρός ἐμὸς θυγάτηρ τε, τίθεις δ' ὄνομ', ὅττι κεν εἴπω·
 πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος τοδ' ἰκάω,
 ἀνδράσιν ἠδὲ γυναῖξιν ἀνὰ χθόνα πολυβότειραν·
 τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον. Αὐτὰρ ἔγωγε,
 410 διππότηρ ἂν ἤβήσας μητρῴων ἐς μέγα δῶμα
 ἔλθῃ Παρνησόνδ', ὅθι πού μοι κτήματ' ἔασιν·
 τῶν οἱ ἐγὼ δῶσω καὶ μιν χαίροντ' ἀποπέμψω.
 Τῶν ἔνεκ' ἦλθ' Ὀδυσσεὺς, ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα.
 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκος τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο

Sic igitur dixit : vetula autem operuit manibus vultum, lacrimasque emisit calidas, verbumque luctuosum dixit.

Hei mihi, quod ego tui, fili, servandi impotens ! certum Jupiter prae hominibus odit, deum reverente animo mat-
 ctum.] Nondum enim quisquam mortalium tot Jovifuls-
 gaudenti] pinguis femora combussit, neque tot eximias
 catombas,] quot tu ei dedisti, precans ut pervenires
 ad-senectutem placidam, nutriesque splendidum filium;
 nunc autem tibi soli omnino abstulit redivit diem.
 Sic fere etiam illum probris-insequantur mulieres
 hospitum longinquorum, quando alicujus inclitas ad ad-
 pervenerit,] sicut te, senex, canes hae probris-insequuntur
 cunctae,] quarum nunc contumeliamque et opprobria ma-
 vitans,] non sinis eas te lavare; me vero non invitam juvat
 filia Icarii, prudens Penelope.

Ideo tibi pedes lavabo, simulque ipsius Penelopes et tui gratia; quoniam mihi commovetur intus animus doloribus. Verum age nunc adverte verbum, quod dicas multi sane hospites ærumnosi hunc venerunt, sed nondum quemquam dico similem sic vidisse me, sicut tu corpore voceque pedibusque Ulyssi similis es.

Hanc autem respondens allocutus est-ingeniosus Ulyse-
 o vetula, sic dicunt quicunque viderunt oculis nos ambos, valde similes nobis-invicem esse; sicut tu ipsa animum-advertens dicis.

Sic igitur dixit : vetula vero lebetem sumsit splendentem in-quo pedes abluebant : aquam autem infudit multam frigidam; deinde vero calidam insuper-fudit. At Ulysses sedebat ad focum, ad tenebras autem convertit-se cito; statim enim in animo suspicatus-est, ne ipsum attractas cicatricem animadverteret, et manifestae res fierent. Lavabat autem ea inde propius accedens dominum suum, statim vero agnovit] cicatricem, quam aliquando ei aperit albo dente,] in-Parnassum profecto, ad Autolycumque et filios, matris suae patrem strenuum, qui hominibus praecelebat furtoque jurandoque (se nihil abstulisse); deus vero ei ip-
 dedit] Mercurius : huic enim grata femora adolebat agnorum et hædorum; huic autem eum lubens una comitabatur Autolycus vero quum-venisset Ithacæ in opulentum pæ-
 lum,] filium recens natum invenit filiae suae : hunc ei Euryclea caris genibus imposuit, desinenti a-cœna; verbumque dixit et elocuta-est :

Autolyce, ipse nunc nomen inveni, quod imponas filiae filio dilecto; exoptatissimus autem tibi est.

Huic vero rursus Autolycus respondit, dixitque : gener meus, filiaque, impone nomen, quod dixerō : multis enim ego indignatus huc venio viris et mulieribus super terram almam : huic autem Ulysses nomen esto inditum. At ego, quando puber-factus maternam in magnam domum venerit in-Parnassum, ubi fere mihi possessiones sunt : ex-his illi ego dabo, et ipsum gaudentem dimittam.

Horum gratia ivit Ulysses, ut sibi is praeberet splendida dona.] Hunc quidem deinde Autolycusque et filii Autoly-
 ci

5 χερσίν τ' ἠσπάζοντο ἑπεί σ' ἰε μιλίχρῳ·
 μήτηρ δ' Ἀμφιθέη μητρός περιφῶς· Ὀδυσσῆϊ
 χύσ' ἄρα μιν κεφαλῇν τε καὶ ἄμφω φέα καλά.
 Αὐτολύκος δ' υἱοῖσιν ἐκέκλετο κυδαλίμοισιν
 δειπνον ἐροπλίσσαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντες ἄκουσαν·
 1 αὐτὰ καὶ δ' εἰσάγαγον βοῦν ἄρσενα πενταέτηρον·
 τὸν δέρον ἀμυρὶ θ' ἔπον καὶ μιν διέγρυναν ἅπαντα
 μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως πείραν τ' ὀφελοῖσιν
 ὀπτησάν τε περιφραδέως δάσσαντο τε μοίρας.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
 δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο αἰτός· εἴσης.
 ἦμος δ' ἡέλιος κατέδου, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 5 δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.
 ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 βάν ῥ' ἱμεν ἐς θήρην, ἡμὲν κύνες ἤδ' αὖ αὐτοὶ
 1 υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ Δίος Ὀδυσσεὺς
 ἦεν αἰτῷ δ' ὅρος προσέβαν καταειμένον ὕλη
 Παρνησοῦ· τάχα δ' ἵκανον πτύχας ἡμεροέσσης.
 Ἥϊκος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
 εἰ ἀκαλάρρειταισιν Βαθυρρόου Ὀκεανοῖο.
 5 Οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἵκανον ἐπακτῆρες· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν
 ἔγν' ἐρευνώντας κύνες ἦσαν· αὐτὰρ ὅπισθεν
 υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ Δίος Ὀδυσσεὺς
 ἦεν ἄγχι κυνῶν, κραδᾶν δολιχόσκιον ἔγχος.
 Ἔνθα δ' ἄρ' ἐν λόγῳ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς·
 1 πῶν μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμων διάει μένος ὕγρον αἰένων,
 οὔτε μιν Ἥλιος φάεθον ἀκτίσιν ἐβάλλεν,
 οὔτ' ὄμβρος περάσκει διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνῇ
 ἦεν ἀτὰρ φύλλων ἐνέην χύσις ἡλιθα πολλή.
 Τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖν,
 5 ὡς ἐπαγόντες ἐπῆσαν· ὁ δ' ἀκτίος ἐκ θυλόχοιο,
 φρίξας εὐ λοφίην, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκῶς,
 στή ῥ' αὐτῶν σχεδόν· ὁ δ' ἄρα πρῶτιστος Ὀδυσσεὺς
 ἔσσυτ', ἀνσχομέμενος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ,
 οὐτάμεναι μεμαυῖς· ὁ δὲ μιν φράξιμος ἔλασεν σῦς
 1 γυνὸς ὕπερ· πολλὸν δὲ διήψυσε σαρκὸς ὀδόντι
 λακρίδας αἶζας, οὐδ' ὀστέον ἔκετο φωτός.
 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς οὔτῃσε τυγῶν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
 ἀντικρὺ δὲ διήλθε φεινοῦ δουρὸς ἀκωκή·
 καὶ δ' ἔπεισ' ἐν κονίῃσι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
 5 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἀμφειπόνοντο·
 ὠπταλὴν δ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἀντιθέσιο,
 ᾗσαν ἐπισταμένους· ἐπαοιδῇ δ' αἶμα κελαινὸν
 ἔτρεπον· αἶψα δ' ἵκοντο φίλου πρὸς δόμματα πατρός.
 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκος τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
 10 εὖ ἱστάμενοι ἡδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες
 καρπαλίμως χαίροντα φίλην χαίροντες ἔπεμπον
 εἰς Ἰθάκην· τῷ μὲν ῥα πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 χαῖρον νοστήσαντι καὶ ἐξερέεινον ἕκαστα,
 οὐλὴν δ' ὅτι πάθοι· ὁ δ' ἄρα σφίσιν εὖ κατελεξεν,
 15 ὡς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι,
 Παρνησόνδ' ἔλθοντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
 Τὴν γρηῃς χεῖρεσσι καταπρηνέσι λαβούσας
 γυνὴ ἔπιμασσαμένη, πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι·

manibusque *datis* salutabant, verbisque blandis :
 mater autem Amphithea matris, circumplexa Ulyssem,
 osculata est ipsi caputque et ambo lumina pulcra.
 Autolycus vero filios jussit gloriosos
 carnem parare : illi autem hortanti auscullarunt :
 statim vero introduxerunt bovem masculum quinquennem,
 eum excoriarunt, curaruntque, et ipsum dividerunt totum,
 minutatimque conciderunt scite, transfixeruntque verubus,
 assaruntque perite, divideruntque portiones.
 Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
 epulabantur : nec quicquam animus indigebat convivio æquo.
 Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenere,
 tunc demum decubuerunt, et somni donum ceperunt.
 Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 profecti sunt ire in venationem, et canes et etiam ipsi
 filii Autolyçi : cum his autem divinus Ulysses
 ibat : altum vero montem ascenderunt indutum silva
 Parnassi : cito autem pervenerunt ad-juga ventosa.
 Sol quidem deinde recens percutiebat arva,
 ex placide-fluente profundo Oceano.
 Ipsi autem in vallem perveniebant, venatores ; ante eos vero
 vestigia scrutantes canes ibant ; at pone
 filii Autolyçi : cum his autem divinus Ulysses
 ibat prope canes, vibrans longæ-umbrae hastam.
 Ibi vero in silva densa jacebat magnus aper ;
 quam quidem nec ventorum perflabat vis humidum spiran-
 tium,] neque ipsam Sol lucens radiis percutiebat,
 neque imber penetrabat penitus : adeo quidem densa
 erat : at foliorum inerat fusio affatim multa.
 Hunc autem virorumque canumque strepitus circumsonuit-
 pedum,] ut venantes ingruerant : hic vero adversus ex arbu-
 sto,] erectis valde cervicis-setis, ignemque oculis spectans,
 stetit prope ipsos : ac primus-omnium Ulysses
 irruit, elevata longa hasta, manu robusta,
 vulnerare cupiens : sed ipsum prævertens percussit aper
 super genu ; multum autem exhausit carnis dentē
 oblique adortus ; nec-tamen ad-os pervenit viri.
 Illum vero Ulysses vulneravit assecutus ad dextrum hume-
 rum ;] penitus autem transiit splendidae hastæ cuspis :
 decidit vero is in pulveribus porrectus ; avolavit autem ani-
 mus.] Circa-hunc quidem deinde Autolyçi filii dilecti occupa-
 bantur ;] vulnus autem Ulyssis eximii, deo-paris,
 ligaverunt scite ; et incantatione sanguinem nigrum
 cohibuere : statim autem pervenere cari ad ares patris.
 Illum quidem Autolycusque et filii Autolyçi
 bene postquam-sanarant, et splendida dona ei præbuerant,
 cito gaudentem eam gaudentes dimiserunt
 in Ithacam : eo quidem pater et veneranda mater
 gaudebant reverso, et interrogabant singula
 de-cicatrice, quid passus-esset : ille autem ipsis rite enarravit,
 ut ipsum venantem percussisset aper albo dentē,
 ad-Parnassum profectum cum filiis Autolyçi.
 Hanc cicatricem anus manibus pronis prehensam,
 agnovit attriectans ; pedem autem dimisit ut-ei-excideret ;

ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη· κανάχησε δὲ χαλκός,
 470 ᾧ δ' ἐτέρωσ' ἐκλήθη· τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέρυθ' ὕδωρ.
 Τὴν δ' ἅμα χάριμα καὶ ἄλγος ἔλε φρένα· τῷ δέ οἱ ὅσσε
 δακρυόεις πλησθεν· θαλαρῇ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ἀψαμένῃ δὲ γενείου Ὀδυσσεῖα προσέειπεν·

Ἦ μάλ' Ὀδυσσεὺς ἐσσι, φίλον τέκος· οὐδέ σ' ἔγωγε
 475 πρὶν ἔγνων, πρὶν πάντα ἄνακτ' ἐμὸν ἀμφαράσθαι.

Ἦ καὶ Πηνελόπειαν ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,
 περραδέειν ἐθέλουσα φίλον πόσιν ἐνδον ἐόντα.

Ἢ δ' οὐτ' ἀβρῆσαι δύνατ' ἀντίη οὔτε νοῆσαι·
 τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 480 γερὶ ἐπιμασάμενος φάρυγος λάβε δεξιτερῆφιν,
 τῇ δ' ἐτέρῃ ἔθεν ἄσπον ἐρύσσατο φωνήσεν τε·

Μαῖα, τίη μ' ἐθέλεις δλέαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτῇ
 τῷ σῷ ἐπὶ μαζῶν· νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας
 ἤλυθον εἰκοσῶ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.

485 Ἄλλ' ἐπεὶ ἐγράσθης, καὶ τοι θεὸς ἐμβαλε θυμῷ,
 σίγα, μή τις τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθηται.

ᾧ δὲ γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἐσται·
 εἴ χ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 οὐδὲ τροφῷ οὐσης σεῦ ἀφέξομαι, ὅπποτ' ἂν ἄλλας
 490 ὁμώας ἐν μεγάροισιν ἐμοῖς κτείνωμι γυναῖκας.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
 τέκνον ἐμὸν, οἷόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 Οἶσθα μὲν, οἷον ἐμὸν μένος ἐμπεδον οὐδ' ἐπεικτόν·
 ἔξω δ', ὅς τις στερεὴ λίθος ἢ ἐσίδηρος.

495 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 εἴ χ' ὑπὸ σόλγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 δὴ τότε τοι καταλέξω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 αἱ τέ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἱ νηλιτεῖς εἰσίν.

Τὴν δ' ἀπακμιβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 500 μαῖα, τίη δὲ σὺ τὰς μυθήσεται; οὐδέ τί σε χρὴ. [σεύς·
 Εὐ νυ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσσομαι καὶ εἰσομ' ἐκάστην·
 ἀλλ' ἔγε σιγῇ μῦθον, ἐπείτρεφον δὲ θεοῖσιν.

ᾧ δ' ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 οἴσομαι ἐπὶ ποδάνιπτρα· τὰ γὰρ πρότερ' ἐκχυτο πάντα.

505 Αὐτὰρ πέπλιν νύφεν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ,
 αὐτὶς ἄρ' ἀσσοτέρω πυρὸς ἔλκετο δίφρον Ὀδυσσεὺς
 θερσόμενος, οὐλὴν δὲ κατὰ βράχέεσσι κάλυψεν.

Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·

Ξεῖνε, τὸ μὲν σ' ἐτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
 510 καὶ γὰρ δὴ κοῖτοιο τάχ' ἐσσεταὶ ἡδέος ὥρη,

ὄντινά γ' ὕπνος ἔλοι γλυκερὸς, καὶ κηδόμενόν περ·
 αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων·
 ἡματὰ μὲν γὰρ τέρπομαι ὀδυρομένη, γοῶσα,

ἔς τ' ἐμὰ ἔργ' ὀρώωσα καὶ ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ·
 515 αὐτὰρ ἐπὶ νύξ' ἔλθῃ, ἔλθῃ τε κοῖτος ἅπαντας,

κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκινὰ δέ μοι ἄμφ' ἀδινὸν κῆρ
 ὀξείη μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.

ᾧ δ' ὅτε Πανδαρέου κόρυθ', γλωριῆς Ἀηδῶν,
 καλὸν ἀεὶδῶσιν, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο,

520 δεινδρόν ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκνιοῖσιν,

ῥέε θαμὰ τραπώσα ῥέει πολυρχέα φωνήν,
 παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὃν ποτε χαλκῷ

incidit vero lebeti tibia; resonuit autem aes,
 retroque in-alteram-partem inclinatum-est; et in-terram ef-
 fusa est aqua. [Ipsius vero simul gaudium et dolor invasit me-
 tem; atque ei oculi] lacrimis impleti-sunt; clara vero ei hasit
 vox.] Prehenso autem ejus mento, Ulysssem allocuta-est :
 Profecto omnino Ulysses es, care fili : nec te ego
 prius agnovi, quam plane herum meum contrectassem.

Dixit, et Penelopen intuita-est oculis,
 indicare volens carum maritum intus esse.
 Ea autem nec videre potuit e-regione, neque animadvertere;
 ei enim Minerva mentem avertit; at Ulysses
 manu admota guttur *nutricis* prehendit dextra;
 altera vero ad-se propius traxit, dixitque :

Nutrix, cur me vis perdere? tu vero me nutritivisti ipsa
 tuam ad mamam; nunc vero dolores multos perpeussus
 veni vigesimo anno in patriam terram.

Sed postquam animadvertisti, et tibi deus injecit animo,
 tace, ne-quis alius in ædibus audiat.

Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit :
 si sub me deus domuerit procos illustres,
 nec, nutrix licet-sis, a-te abstinebo, quando alias
 famulas in ædibus meis interficiam mulieres.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Euryclea :
 fili mi, quale tibi verbum fugit ex septo dentium !
 Nosti quidem qualis meus animus firmus, nec cedens :
 tenebo vero sicut aliquis solidus lapis, aut ferrum.
 Aliud vero tibi dicam, tu autem in mente reconde tua :
 si sub te deus domuerit procos illustres,
 tum vero tibi recensebo in ædibus mulieres,
 et quæ te parum-honorent, et quæ inculpatae sint.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 nutrix, cur vero tu eas indicabis? neque omnino te oportet.
 Bene utique et Ipse ego observabo, et cognoscam unamquam-
 que : sed tene silentio verbum, committe vero rem diis.

Sic igitur dixit : annus autem per domum exivit,
 allatura pedum-lavacra; priora enim effusa-erant omnia.
 Ac postquam laveratque cum et unxerat pingui oleo,
 iterum propius ad-ignem traxit-sibi sedile Ulysses
 calefacturus-se, cicatricem autem pannis cooperuit.
 His vero sermones exorsa-est prudens Penelope :

Hospes, paulum quidem te amplius ego percontabor ipsa :
 etenim jam cubitus cito erit placidi hora *ei quidem*,
 quemcumque somnus ceperit dulcis, etiam dolentem :
 sed mihi etiam dolore immensum præbuit deus :
 per-diem etenim delector lamentans, flens,
 et mea opera inspiciens et ancillarum in domo :
 at postquam nox venit, cepitque lectus omnes,
 jaceo in lecto, crebraeque mihi circa densum cor
 acutæ curæ lugentem lacessunt.
 Sicut autem quando Pandarei filia, viridans Aedon [*Iuscini*],
 pulcre canit, vere recens ineunte,
 arborum in foliis sedens densis,
 quæ frequenter versans fundit multisonam vocem,
 filium lugens Itylum carum, quem quondam are

κτεῖνε δι' ἀρραδίας, κοῦρον Ζήθοιο ἀνακτος·
 ὧς καὶ ἐμοὶ δόξα θυμὸς ὁρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 525 ἥδ' ἐμὴν παρὰ παιδί καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσω,
 κτήριν ἐμὴν ὁμῶς τε καὶ ὑπερφεῖς μέγα δῶμα
 εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δῆμιό τε φῆμιν·
 ἢ ἥδη ἄμ' ἔπωμαι Ἀχαιῶν ὅστις ἀριστος
 μνᾶται ἐνὶ μεγάροισι, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα.
 530 Παῖς δ' ἐμὸς, ἕως μὲν ἦν ἐπὶ νήπιος ἡδὲ γαλίφρων,
 γήμασθ' οὐ μ' εἶα πόσιος κατὰ δῶμα λιποῦσαν·
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐστὶ καὶ ἥβης μέτρον ἰκάνει,
 καὶ δὴ μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο,
 κτήσιος ἀσφαλῶν, τήν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοί.
 535 Ἀλλ' ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑπόχριναι καὶ ἄκουσον.
 Χῆνες μοι κατὰ οἶκον ἐξέκοσι πυρὸν ἔδουσιν
 ἐξ ὕδατος, καὶ τέ σφιν ἱαίνουμαι εἰσροῶσα·
 ἔλθων δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλογεῖλης
 πᾶσι κατ' αὐχένας ἤξε καὶ ἔκτανεν· οἳ δ' ἐκέχυντο
 540 ἀθρόοι ἐν μεγάροισι· ὁ δ' ἐς αἰθέρα διὸν ἀέρθη.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἐν περ ὀνείρῳ·
 ἄμφι δ' ἐμ' ἠγερέοντο ἑυπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
 οἴκτρ' ὀλοφυρομένην, ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
 Ἄψ δ' ἔλθων κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ προύχοντι μελᾶθρῳ·
 545 φωνήν δὲ βροτέη κατερήτυε φώνησέν τε·
 Θάρσει, Ἰκαρίου κόυρη τηλεκλειτοῖο·
 οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται.
 Χῆνες μὲν μνηστῆρες· ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
 ἦα πάρος, νῦν αὖτε τὰς πόσις εἰλήλουθα,
 550 ὃς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσω.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμὲ μελιτόδης ὕπνος ἀνῆκεν.
 Παπτήνασα δὲ χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόησα,
 πυρὸν ἐρπτομένους παρὰ πύλον ἦν πάρος περ.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 555 ὦ γύναι, οὕτως ἔστιν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον, [σεύς·
 ἀλλή ἀποκλίναντ'· ἐπειὴ βῶ τοι αὐτὸς Ὀδυσσεὺς
 πέρραδ', ὅπως τελείει μνηστῆρσι δὲ φαίνεται ὀλεθρος
 πᾶσι μάλ'· οὐδὲ κέ τις θάνατον καὶ Κῆρας ἄλυσαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 560 ξεῖν', ἥτοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι
 γίγνοντ', οὐδέ τι πάντα τελείεται ἀνθρώποισιν.
 Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενγνῶν εἰσὶν ὀνείρων·
 αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχεται, αἱ δ' ἐλέφαντι·
 τῶν οἳ μὲν κ' ἔλθουσιν διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος,
 565 οἳ β' ἐλεφάρονται, ἔπει' ἀκράντα φέροντες·
 οἳ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἔλθουσιν θύραζε,
 οἳ β' ἔτυμα κραίνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδῃται.
 Ἀλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντεύθεν οἴομαι αἰὼν ὄνειρον
 ἐλθέμεν· ἦ κ' ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδί γένοιτο.
 570 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 ἥδε δὴ ἤως εἰσι δυσώνυμος, ἥ μ' Ὀδυσσεὺς
 οἴκου ἀποσχέσει· νῦν γὰρ καταθήσω ἄεθλον,
 τοὺς πελέκεας, τοὺς κεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν εἴσιν
 ἴστασθ' ἐξείης δρυόχους ὧς δῶδεκα πάντας·
 575 σῆς δ' ὅγε πολλὸν ἀνευθε, διαβρίπτασκεν οἰστόν.
 Νῦν δὲ μνηστῆρεσσιν ἄεθλον τοῦτον ἐφῆσω·

interfecit per insipientiam, filium Zethi regis;
 sic et mihi bifariam animus movetur huc et illuc,
 utrum maneam apud filium, et integra omnia servem,
 possessionem meam, famulasque, et altam magnam domum
 torumque reverens mariti, populi que famam;
 an jam una sequar Achivorum eum quicumque optimus
 ambit me in aedibus, quum-præbuerit infinita sponsalia.
 Filius autem meus, donec quidem fuit adhuc infans et animi-
 impotens,] nubere non me sinebat mariti domum relinquen-
 tem:] nunc vero quando jam adultus est et ad-pubertatis men-
 suram pervenit,] jam me optat retro abire e domo
 ob-possessionem indignans, quam ei consumunt Achivi.
 Sed age mihi hoc somnium declara, et audi.
 Anseres mihi in domo viginti triticum edunt
 ex aqua, atque ipsi lactor, inspiciens:
 profecta vero ex monte magna aquila adunco-rostro
 omnibus cervices confregit, et interfecit; hi autem fusi-sunt
 conferti in aedibus: illa vero in ætherem divinum elevata-est.
 At ego flebam et ejulabam, etiam in somnio;
 circum autem me congregabantur pulcris-comis Achivæ
 miserabiliter lugentem, quod mihi aquila interfecerat anseres.
 Reversa autem desidebat in prominenti tecto;
 voceque humana me compecebat, dixitque:
 Confide, Icarii filia longe-lateque-inclity;
 non somnium hoc-est, sed visio vera, quæ utique perfecta erit.
 Anseres quidem, proci sunt; ego autem aquila avis
 eram antea; nunc demum tuus maritus veni,
 qui omnibus procis sævam mortem inferam.
 Sic dixit: at me dulcis somnus dimisit.
 Circumspectans autem anseres in aedibus animadverti,
 triticum comedentes apud pelvim, ubi antea quidem.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 o mulier, nequaquam licet declarare somnium,
 alio deflectentem: quandoquidem sane tibi ipse Ulysses
 dixit, quomodo perfecturus-sit: procis vero apparet exitium
 omnibus prorsus; neque ullus mortem et fatum effugiet.
 Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 hospes, profecto quidem somnia inscrutabilia, indiscrimina-
 tum-loquentia] sunt, neque plane perficiuntur hominibus.
 Duæ etenim portæ debilius sunt somniorum:
 nam altera quidem cornibus facta est; altera autem ebore:
 horum quæ quidem venerint per sectum ebur,
 hæc decipiunt, verba irrita ferentia;
 quæ vero per polita cornua iverint foras,
 hæc vera perficiunt, hominum quando aliquis viderit.
 At mihi non hinc puto grave somnium
 venisse: certe gratum mihi et filio foret.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua:
 hæc jam aurora adveniet infausta, quæ me Ulyssis
 a-domo amovebit: nunc enim deponam certamen,
 secures, quas ille in aedibus suis
 statuebat ordine, navium-statumina veluti, duodecim omnes:
 stans autem ille valde procul, per omnia foramina trajicie-
 bat sagittam.] Nunc vero procis certamen hoc imponam:

δς δέ κε ρηῖτατ' ἐντανύσῃ βίον ἐν παλάμῃσιν,
καὶ διοῖστέυσῃ πελέκειον δυοκαίδεκα πάντων,
τῷ κεν ἄμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
580 κυρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βιότοιο·
τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι οἶομαι, ἐν περ ὀνείρω. [σεύς·
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ῶ γύναι αἰδοίῃ Λαερτιάδῳ Ὀδυσῆος,
μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἐνι τοῦτον ἄεθλον·
585 πρὶν γάρ τοι πολύμητις ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
πρὶν τούτους τόδε τόσον εὖζοον ἀμπαρόωντας
νευρὴν τ' ἐντανύσαι διοῖστέυσαι τε σιδήρου.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
εἴ κ' ἐθέλοις μοι, ξεῖνε, παρήμενος ἐν μεγάροιςιν
590 τέρπειν, οὐ κέ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροιςιν γυθείη.
Ἄλλ' οὐ γάρ πως ἔστιν αὐπνους ἐμμεναι αἰεὶ
ἀνθρώπους· ἐπὶ γάρ τοι ἐκάστω μοῖραν ἔθηκεν
ἀθανάτοιο θνητοῖσιν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν.
Ἄλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβῆσα
595 λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἥ μοι στονόεσσα τέτυκται,
αἰεὶ δάκρυς· ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεύς
ῶγετ', ἐποφόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν.
Ἐνθα κε λειπαίμην· σὺ δὲ λέξσο τῶδ' ἐνὶ οἴκῳ,
ἥ χαμάδις στορέσας ἤτοι κατὰ δέμνια θέντων.
600 Ὡς εἰπὼς ἀνέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
οὐκ οἶη ἅμα τῆγε καὶ ἀμφιπόλοιο κίον ἄλλαι.
Ἐς δ' ὑπερῶν ἀναβῆσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν,
κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν· ὄφρα οἱ ὕπνον
ἦδὺν ἐπὶ βλεφάροιςιν βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Υ.

Τὰ πρὸ τῆς μνηστηροφονίας.

Αὐτὰρ δ' ἐν προδόμῳ εὐνάζετο δῖος Ὀδυσσεύς·
καὶ μὲν ἀδέλφητον βοέην στόρεσ', αὐτὰρ ὑπερβεν
κώεα πολλ' οἶων, τοὺς ἱρεύεσκον Ἀχαιοί·
Εὐρυνόμῃ δ' ἄρ' ἐπὶ γλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.
5 Ἐνθ' Ὀδυσσεύς μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ
κεῖτ' ἐγρηγορόωνται δ' ἐκ μεγάροιο γυναῖκες
ἦσαν, αἱ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ,
ἀλλήλησι γέλω τε καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν·
10 πολλὰ δὲ μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
ἧς μεταίξας θάνατον τεύξειεν ἐκάστη,
ἧ ἔτ' ἔω μνηστῆρσιν ὑπερρυάλοισι μιγῆναι
ὑστατα καὶ πύματα· κραδίῃ δέ οἱ ἐνδον ὑλάκτει.
Ὡς δὲ κύων ἀμαλῆσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα,
15 ἀνδρ' ἀγνοήσας ὑλάει μέμονέν τε μάχεσθαι
ὥς βα τοῦ ἐνδον ὑλάκτει ἀγαιομένου κακὰ ἔργα·
στήθεος δὲ πλῆξας κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ·
Τέταθι δὴ, κραδίη· καὶ χύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης,

qui autem facillime intenderit arcum in manibus,
et jaculatus fuerit per-secures duodecim omnes,
hunc una sequar, relicta hac domo
juventutis meae, perpulcra, plena victu;
cujus aliquando recordaturam me-puto, vel in somnio.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
o uxor veneranda Laertiadae Ulyssis,
ne-amplius nunc differ in arduis hoc certamen;
ante etenim ingeniosus veniet huc Ulysses,
quam isti hunc arcum bene-politum contractantes,
nervumque intenderint, jaculatique-fuerint per-ferrum.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
si velles mihi, hospes, assidens in arduis
me delectare, haud mihi somnus in palpebras funderetur.
Verum enim nequaquam licet insomnes esse semper
homines; namque singulis sortem imposuerunt
immortales mortalibus super aliam terram.
Sed sane ego, in-conaculum ubi-ascendero,
decumbam in lecto, qui mihi luctuosus factus-est,
semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses
abiit, visurus malum-Ilium non nominandum.
Illic cubuero: tu vero cuba hac in domo,
vel humi ubi-straveris, vel famuli cubilia deponunto.

Sic locuta ascendit in-conacula splendida,
non sola; cum ea et famulae iverunt aliae.
In-conacula autem ubi-ascenderat cum famulis mulieribus,
flebat deinde Ulyssem, carum maritum; donec ei somnum
dulcem palpebris immisit caesiis-oculis Minerva.

ODYSSEÆ XX.

Quæ ante cædem procorum facta.

Atque in vestibulo cubabat divinus Ulysses:
subsequidem crudam bubulam pellem stravit, at superne
pelles multas ovium, quas sacrificabant Achivi:
Eurynome vero deinde la-nam iniecit ad-somnum-composita
Illic Ulysses procis mala meditans in animo,
jacebat vigilans: sed ex domo mulieres
iverunt, quæ cum-procis miscebantur pridem,
sibi-invicem risumque et hilaritatem præbentes.
Hujus autem commovebatur animus in pectoribus caris:
multum vero deliberabat in mente et in animo,
utrum adortus mortem pararet unicuique,
an adhuc sineret cum-procis superbis misceri
extremo et ultimo: cor autem ei intus latrabat.
Sicut vero canis tenellos circa catulos gradens,
in-virum ignotum latrat ardetque pugnare;
sic hujus intus latrabat cor aggre-ferentis mala opera;
pectus autem percutiens, cor increpuit sermone:
Tolera jam, cor; et pejus aliud aliquando tolerasti,

ἤματι τῷ, ὅτε μοι μένος ἄσχετος ἤσθιε Κύκλωψ
 20 ἱεθίμους ἐτάρους· σὺ δ' ἐτόλμας, ὅρρα σε μῆτις
 ἐξάγα' ἐξ ἄντροιο, διόμενον θανάεσθαι.

Ἦς ἔρατ', ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ·
 τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληγία
 νωλεμέως· ἀτὰρ αὐτὸς ἐλίσσετο ἐνθα καὶ ἐνθα.

Ἦς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο,
 25 ἐμπλείην κνίσης τε καὶ αἵματος, ἐνθα καὶ ἐνθα
 αἰόλλη, μάλα δ' ὥκα λιλαίεται ὀπηθῆναι·
 ὡς ἄρ' ὅγ' ἐνθα καὶ ἐνθα ἐλίσσετο, μερμηρίζων,
 ἥπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει,
 30 μούνος ἥων πολέσι. Σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 οὐρανόθεν καταβᾶσα· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί·
 στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Τίπτ' αὐτ' ἐγρήσσεις, πάντων περὶ κάμμορε φω-
 35 οῖκος μὲν τοι δδ' ἐστὶ, γυνὴ δέ τοι ᾗδ' ἐνὶ οἴκῳ [τῶν;
 καὶ παῖς, οἷόν πού τις ἐέλδεται ἐμμεναι ὕδα. [σεύς·

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 40 ναι δὴ ταῦτά γε πάντα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 ἄλλ' εἴ μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
 ἥπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσω,
 μούνος ἥων· οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἐνδόν ἔασι.

Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μείζον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω·
 45 εἴπερ γὰρ κτείναιμι Διός· τὸ σέθεν τε ἔκῃτι,
 πῇ κεν ὑπεκπροφύγοιμι; τὰ σὲ φράζεσθαι ἄνωγα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 50 σχέτλιε, καὶ μὲν τίς τε χερεῖον πείθεθ' ἐταίρω,
 ἔσπερ θνητός τ' ἐστὶ καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·
 αὐτὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, διαμπερὲς ᾗ σε φυλάσσω
 ἐν πάντεσσι πόνοις· ἔρως δέ τοι ἐξαναφανδόν·
 εἴπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων

60 νῶϊ περιστάειν, κτεῖναι μεμαῶντες Ἀρηί,
 καὶ κεν τῶν ἐλάσαιο βόας καὶ ἱφια μῆλα.

Ἄλλ' ἐλέτω σε καὶ ὕπνος· ἀνὴρ καὶ τὸ φυλάσσειν
 πάννυχον ἐγρήσσοντα· κακῶν δ' ὑποδύσειαι ᾗδῃ.

Ἦς φάτο· καὶ ῥά οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχρυσεν·

55 αὐτῇ δ' ἄψ' ἐξ Ὀλύμπου ἀφίκετο διὰ θεάων,
 εὔτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
 λυσιμελής· ἀλογος δ' ἄρ' ἐπέγρετο κέδν' εἰδυῖα·
 κλαίει δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίουσα κορέσαστο δν κατὰ θυμόν,

60 Ἀρτέμιδι πρῶτιστον ἐπεύξατο διὰ γυναικῶν·

Ἄρτεμι, πότνα θεὰ, οὕγατερ Διός, αἴθε μοι ᾗδῃ
 ἴον ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ' ἐκ θυμόν εἰλοιο

αὐτίκα νῦν· ᾗ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα θύελλα
 οἴχοιτο προφέρουσα κατ' ἡρώεντα κέλευθα,

65 ὅς ἐν προχοῇ δὲ βάλοι ἀφορρόου Ὀκεανοῖο.

Ἦς δ' ὅτε Πανδάρου κόρας ἀνέλοντο θύελλαι·

τῇσι τοκῆας μὲν φθίσαν θεοί· αἱ δ' ἐλίποντο
 ὄρφαναι ἐν μεγάροισι, κόμισσε δὲ δὴ Ἀφροδίτῃ
 τῶν καὶ μελίτι γλυκερῇ καὶ ἡδέϊ οἶνῳ·

70 Ἥρῃ δ' αὐτῇσιν περὶ πασέων δῶκε γυναικῶν
 εἶδος καὶ πινυτήν, μῆκος δ' ἔπορ' Ἀρτεμις ἄγνῃ,
 ἔργα δ' Ἀθηναῖη δέδασε κλυτὰ ἔργαζέσθαι.

die illo, quando tibi robore invictus comedeat Cyclops
 fortes socios; tu vero sustinebas, donec te sollertia
 eduxit ex antro, quum-putares te moriturum.

Sic dixit, in pectoribus increpans carum cor :

ei autem plane *ut navis* in retinaculo cor manebat tolerans
 continenter : at ipseolvebatur huc et illuc.

Sicut autem quando ventriculum vir, multo igne ardenti,
 plenum pinguedineque et sanguine, huc et illuc
 varie-versat, valdeque cito cupit assatum-esse :

sic ille huc et illucolvebatur, deliberans,
 quomodo demum procis impudentibus manus inferret,
 solus quum-esset, multis. Prope vero eum venit Minerva
 de-colo delapsa : corpore autem assimilata-erat mulieri :

stetitque ei supra caput, et ipsum sermone allocuta-est :

Cur iterum vigilas, prae omnibus infelix viris ?

domus quidem tibi haec est, uxor autem tibi haec in domo,

et filius, qualem fere aliquis cuperet esse sibi filium.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :

certe jam haec omnia, dea, apposite dixisti ;
 sed nonnihil mihi hoc animus in mente cogitat,
 quomodo demum procis impudentibus manus inferam,

solus quum-sim; hi autem semper frequentes intus sunt.

Insuper autem et hoc majus in mente cogito :

si enim eos interfecero, Jovisque tuaque voluntate,

quo subterfugiam ? hoc te considerare jubeo.

Hunc autem rursus allocuta-est dea caesiis-oculis Minerva :
 miser, et quidem aliquis etiam peiori confidit socio,
 qui-quidem mortalisque sit et non tanta consilia noverit :

at ego dea sum, perpetuo quae te custodio

in omnibus laboribus; dicam autem tibi aperte :

si-vel quinquaginta agmina articulate-loquentium hominum
 nos circumstarent, interficere cupientia Marte,
 etiam horum abigeres boves et pingues oves.

Sed capiat te et somnus : molestum est etiam excubare
 tota-nocte vigilantem; e-malis vero emerges jam-nunc.

Sic dixit; et inde ei somnum palpebris infudit :

ipsa autem retro in Olympum abiit nobilissima dearum,

quando hunc somnus capiebat, solvens curas animi,
 membrorum-relaxator. Uxor vero expectata-est honesta
 sciens :] flebatque inde in lectis sedens mollibus.

Ac postquam flens satiarat-se suo in animo,

Dianae primum supplicavit divina mulierum :

Diana, veneranda dea, filia Jovis, utinam mihi jam

sagitta pectoribus immissa animum eximeres

statim nunc; vel postea me raptam procella

iverit portans per aereas vias,

et fluentis injiciat refluui Oceani.

Sicut autem quando Pandari filias sustulerunt procellae;

quibus parentes quidem perdiderant dii; ipsae autem relictæ-
 erant] orbae in ædibus, curavit vero divina Venus

caseo, et melle dulci, et suavi vino :

Juno autem ipsis prae omnibus dedit mulieribus

speciem et prudentiam; proceritatem vero prae-buit Diana
 casta;] opera autem Minerva docuit incluta operari.

Εὐτ' Ἀφροδίτῃ δια προσέειπε μακρὸν Ὀλυμπον,
 κούρης αἰτήσους τέλους θαλεροῖο γάμοιο,
 76 ἐς Δία τερπικέραυνον — ὃ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα,
 μοῖραν τ' ἀμμορίην τε κατανητῶν ἀνθρώπων —
 τόφρα δὲ τὰς κούρας Ἀρπυιαὶ ἀντρεΐσαντο
 καὶ β' ἔδοσαν στυγερῇσιν Ἑρινύσιν ἀμριπολεύειν·
 80 ὃς ἔμ' αἰστώσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 ἢ ἔμ' εὐπλόκαμος βάλοι Ἄρτεμις, ὅρ' Ὀδυσῆα
 ὀσομένη καὶ γαῖαν ὑπο στυγερὴν ἀφικοίμην,
 μηδὲ τι χεῖρονος ἀνδρὸς εὐπραΐνοιο νόημα.
 Ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔγει κακὸν, ὅπποτέ κέν τις
 ἤματα μὲν κλαίῃ, πυκινῶς ἀπαγγέμενος ἦτορ,
 85 νύκτας δ' ὕπνος ἔχῃσιν — ὃ γάρ τ' ἐπέλησεν ἀπάντων
 ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν, ἐπεὶ ἄρ βλέφαρ' ἀμριχαλύψει —
 αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ ὀνειράτ' ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων.
 Τῇδε γάρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν εἰκελὸς αὐτῷ,
 τοῖος ἔων, οἷος ἦεν ἅμα στρατῷ· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 90 χαῖρ', ἐπεὶ οὐκ ἐζάμην ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἤδη.
 Ὡς ἔρατ' αὐτίκα δὲ χρυσόβροτος ἦλυθεν Ἥως.
 Τῆς δ' ἄρα κλαιούσῃς ὅπα σῴβετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 μερμήριζε δ' ἔπειτα, δόκησε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν
 ἤδη γινώσκουσα παρσταμέναι κεραλῆριν.
 95 Χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ χίωνα, τοῖσιν ἐνεῦδεν,
 ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου· ἐκ δὲ βοεῖην
 θῆκε θύραζε φέρον· Διὶ δ' εὐξάτο, χεῖρας ἀναστών·
 Ζεῦ πάτερ, εἰ μ' ἐθέλοντες ἐπὶ τραφερῇν τε καὶ
 ἡγρῇ ἐμὴν ἐς γαῖαν, ἐπεὶ μ' ἐκκώσαστε λίην, [ὑγρὴν
 100 φῆμην τίς μοι φάσθω γειρομένων ἀνθρώπων
 ἔνδοθεν· ἔκτοθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω].
 Ὡς ἔρατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεὺς·
 αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 ὑφ' ὅθεν ἐκ νεφύων γήθησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς.
 105 Φῆμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἄλκιρς
 πλησίον, ἐνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἶατο, ποιμένι λαῶν·
 τῇσιν δώδεκα πᾶσαι ἐπεβρόντο γυναικες,
 ἀλφίτα τεύγουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαι εὐδον ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλυσσαν·
 110 ἢ δὲ μὲ' οὐπω παύετ', ἀφαιροτάτῃ δ' ἐτέτυκτο·
 ἢ ῥα μύλην στήσασα ἔπος φάτο, σῆμα ἄνακτι·
 Ζεῦ πάτερ, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσεις,
 ἦ μεγάλ' ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 οὐδέ ποθι νέφος ἐστὶ· τέρας νύ τω τόδε φαίνεις.
 115 Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος ὅτι κεν εἴπω·
 μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤματι τῷδε
 ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἐλοῖατο δαῖτ' ἐρατεινήν·
 οἱ δὲ μοι καμᾶτω θυμαλγεί γούνατ' ἔλυσαν,
 ἀλφίτα τευχούσῃ· νῦν ὕστατα δειπνήσειαν.
 120 Ὡς ἄρ' ἔφη· χαίρειν δὲ κληιδόνη διὸς Ὀδυσσεύς
 Ζηνὸς τε βροντῇ· φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείατα.
 Αἱ δ' ἄλλαι ὁμῶαι κατὰ δώματα καλὰ Ὀδυσῆος
 ἀγρόμεναι ἀνέκαιον ἐπ' ἐσχάρῃ ἀκάματον πῦρ.
 Τηλέμαχος δ' εὐνῆθεν ἀνίστατο, ἱσθθεὸς φύκ,
 125 εἵματα ἐσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὅξυ δέτ' ὤμω·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,

Quando Venus divina adiit magnum Olympum,
 puellis petitura perfectionem floridarum nuptiarum,
 ad Jovem gaudentem-fulmine (ille etenim bene scit omnia,
 fortunamque infortuniumque mortalium hominum) :
 interea tamen puellas Hærryiaæ abripuerunt,
 et dederunt odiosis Erinnybus servituras :
 sic me deleant Olympias domos habentes,
 vel me pulcris-comis-prædita feriat Diana : ut Ulyssem
 ob-oculos-habens, etiam terram odiosam subeam,
 neu omnino peioris viri latificem mentem.
 Sed hoc quidem et tolerabile habet malum, quando aliquis
 per-dies quidem flet, perpetuo dolens corde,
 per-noctes vero somnus cum habet (hic etenim oblivisci-facit
 omnium] bonorum et malorum, ubi palpebras obtulerit) :
 at mihi et insomnia immittere-solet mala deus.
 Hac enim rursus mihi nocte accubuit similis ipsi,
 talis, qualis ivit cum exercitu ; at meum cor
 gaudebat, quoniam non putabam somnium esse, sed jam visi-
 nem-veram.] Sic dixit ; statim vero in-aureo-solio venit Au-
 rora.] Illius autem flentis vocem intellexit divinus Ulysses :
 cogitabatque deinde : visa vero est ei in animo
 jam ipsam cognoscens astare capiti.
 Lænam quidem ubi-collegerat et pelles, in- quibus cubabat
 in domum deposuit in sella : extra vero bubulam pellem
 posuit foras ferens : Jovi autem supplicabat manibus sublati-
 Jupiter pater, sic me volentes super siccumque et humidum
 duxistis meam in terram, postquam me malis-affecistis valde,
 omen aliquis mihi emittat expergefactorum hominum
 intus ; extra autem Jovis portentum aliud ostendatur.
 Sic dixit precans : eum vero exaudivit providus Jupiter ;
 statimque tonuit a splendido Olympo
 ab-alto e nubibus ; gavisus-est autem divinus Ulysses.
 Omen vero e domo mulier emisit molitrix
 prope, ubi quidem ei molæ erant, pastori virorum :
 his autem duodecim omnes sedulo-incumbebant mulieres,
 farinas-hordeaceas conficientes et triticeas, medullam viro-
 rum.] Ceteræ quidem dormiebant, postquam triticum mo-
 luerant ;] una vero nondum cessabat ; debilissima autem erat
 quæ sane molam ubi-stiterat, verbum dixit, signum regi :
 Jupiter pater, qui diis et hominibus imperas,
 certe valde tonuisti a carlo stellato,
 neque usquam nubes est ; portentum utique alicui hoc ostē-
 dis.] Perfice nunc et mihi miseræ verbum, quod dicam :
 proci postremumque et ultimum die hoc
 in ædibus Ulyssis capiant convivium desiderabile ;
 qui jam mihi labore tristi genua solverunt,
 farinas conficienti ; nunc ultimo conent.
 Sic igitur dixit : gaudebat autem omine divinus Ulysses
 Jovisque tonitru : putabat enim se ulturum noxios.
 Ceteræ vero famulæ in ædibus pulcris Ulyssis
 congregatæ accendebant in foco indefessum ignem.
 Telemachus autem e-lecto surrexit, deo-par vir,
 vestes sibi-induens : atque ensem acutum suspendit-ab hume-
 ro ;] pedibusque sub nitidis ligavit pulcros calceos ;

εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγγος, ἀχαχμένον δ' εἴη χαλκῷ·
 στῇ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, πρὸς δ' Εὐρύκλειαν εἶπεν·
 Μαῖα φίλη, τὸν ξείνον ἐτιμήσασθ' ἐνὶ οἴκῳ
 130 εὖνῃ καὶ σίτῳ; ἢ αὐτῶς κείται ἀκηδής;
 τοιαύτη γὰρ ἐμοὶ μήτηρ, πινυτή περ ἐοῦσα·
 ἐμπλήγηδον ἑτερόν γε τίει μερόπων ἀνθρώπων
 χεῖρονα, τὸν δέ τ' ἀρείον' ἀτιμήσας ἀποπέμπει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
 135 οὐκ ἂν μιν νῦν, τέκνον, ἀνάτιον αἰτιόω.
 Οἶνον μὲν γὰρ πίνει καλῆμενος, δ' ἄρ' ἔθελ' αὐτός·
 σίτου δ' οὐκέτ' ἐρῇ πεινήμεναι· εἶρετο γάρ μιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὕπνου μιμνήσκαιοτο,
 ἡ μὲν δέμνι' ἄνωγεν ὑποστορέσσαι δμῳῆσιν·
 140 αὐτὰρ θγ', ὥς τις πάμπαν οἴζυρος καὶ ἀποτμος,
 οὐκ ἔθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθευδεῖν,
 ἀλλ' ἐν ἀδελφῇ τῷ βοέῃ καὶ κώεσιν οἴων
 ἔδρα' ἐνὶ προδόμῳ· χλαῖναν δ' ἐπέσσεαμεν ἡμεῖς.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δὴ ἐκ μεγάρου βεβήκει,
 145 ἔγχεος ἔχων· ἅμα τῷγε κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο.
 Βῆ δ' ἵμεν εἰς ἀγορὴν μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
 Ἦ δ' αὖτε δμῳῆσιν ἐκέλετο διὰ γυναικῶν,
 Εὐρύκλει', ὦπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
 Ἀγρεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσαστε ποινυνύσασαι
 150 ῥάσασσά τ' ἐν τε θρόνοις εὐποιήτοισι τάπητας
 βάλλετε πορφυρέους· αἱ δὲ σπόγγοισι τραπέζας
 πάσας ἀμφιμάσασθε, καθήρατε δὲ κρητῆρας
 καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα· ταὶ δὲ μεθ' ὕδωρ
 ἔρχεσθε κρήνηνδε καὶ οἶσατε ὕσσον ἰούσαι.
 155 Οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάρου,
 ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται· ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἐορτή. [θοντο.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν χλύον ἡδ' ἐπὶ·
 Αἱ μὲν ἐέικοσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον·
 αἱ δ' αὐτοῦ κατὰ δώματ' ἐπισταμένους πονέοντο.
 160 Ἐς δ' ἦλθον ὀρηστῆρες Ἀχαιῶν· οἳ μὲν ἔπειτα
 εὖ καὶ ἐπισταμένους κᾶσαν ξύλα· ταὶ δὲ γυναῖκες
 ἦλθον ἀπὸ κρήνης· ἐπὶ δὲ σφισιν ἦλθε συβώτης,
 τρεῖς σιάλους κατὰγων, οἳ ἔσαν μετὰ πᾶσιν ἄριστοι.
 Καὶ τοὺς μὲν β' εἶλεσε καθ' ἕρκεα καλὰ νέμεσθαι,
 165 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσκῆυδα μελιχίοισιν·
 Ξεῖν', ἦ ἄρ' τί σε μάλλον Ἀχαιοὶ εἰσορώσιν
 ἢ ἐσ' ἀτιμάζουσι κατὰ μέγαρ', ὥς τὸ πάρος περ; [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 αῖ γὰρ δὴ, Εὐμαῖε, θεοὶ τισαῖα το λώβην,
 170 ἣν οἶδ' ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται
 οἴκῳ ἐν ἄλλοτρίῳ, οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀγχιμόλον δὲ σφ' ἦλθε Μελάντιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 αἴγας ἄγων, αἱ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολόισιν,
 175 δειπνον μνηστῆρεςσι· δῶν δ' ἅμ' ἔποντο νομῆες.
 Καὶ τὰς μὲν κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·
 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσκῆυδα κερτομίοισιν·
 Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις κατὰ δῶμα
 ἀνέρας αἰτίζων; ἀτὰρ οὐκ ἐξεῖσθα θύραζε;
 180 πᾶντις οὐκέτι νοῦϊ διακρινέσθαι οἶω

sumsitque validam hastam, præfixam acuto ære;
 stetit autem super limen gradiens, et Eurycleam allocutus-
 est:] Nutrix dilecta, hospitem honorastis in domo
 lecto et cibo? an sic jacet neglectus?

Talis enim mihi mater, prudens licet sit:
 insane alterum honorat articulate-loquentium hominum,
 deteriorem, alterum vero meliorem inhonoratum dimittit.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Euryclea:
 ne illam nunc, fili, insoutem accuses.

Vinum enim bibebat *ille* sedens, quandiu volebat ipse:
 cibum autem non-amplius dixit *se* appetere; interrogabat enim
 ipsum.] Sed quando demum cubitus et somni meminerat,
 illa quidem cubilia jussit *ei* substernere ancillas:
 at is, tanquam aliquis ærumnosus et infortunatus,
 non voluit in lectis et in stragulis dormire,
 sed in cruda lubula *pelle*, et pellibus ovium
 dormivit in vestibulo: lanam vero injecimus nos.

Sic dixit: Telemachus vero per domum *transiens* egressus-
 est, hastam habens; una cum canes pedibus velocessequeban-
 tur.] Profectus est autem ire in concionem ad bene-ocreatos
 Achivos.] At ancillas inde hortabatur divina mulierum,
 Euryclea, Opis filia Pisenoridæ:

Agite, alia: quidem domum verrite festinantes,
 aspergiteque; et in sedilibus fabrefactis tapetas
 injicite purpureos: alia: vero spongiis mensas
 omnes abstergite, purgate autem crateras
 et pocula duplicia fabrefacta: alia: vero petituræ aquam
 ite ad-fontem, et afferte cito euntes:

non enim diu proci aberunt a-domo;
 sed valde mane venient; quoniam et omnibus *est* festus-dies.

Sic dixit: Illæ autem ei perquam auscultarunt et paruerunt.
 Viginti quidem iverunt ad-fontem nigris-aquis;
 alia: vero illic in ædibus scite operabantur

Ingressi sunt autem famuli Achivorum: hi quidem deinde
 bene et scite findebant ligna; sed mulieres
 venerunt a fonte; illisque supervenit subulcus,
 tres porcos deducens, qui erant inter omnes optimi.
 Et hos quidem sivit per septa pulcra pasci,
 ipse vero jam Ulyssem allocutus-est blandis *verbis*:

Hospes, jamne te magis Achivi respiciunt,
 an te ignominia-afficiunt in ædibus, sicut antea quidem?

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 utinam enim jam, Eumæe, dii ulciscerentur contumeliam,
 qua isti insultantes indigna machinantur
 domo in aliena, nec pudoris portionem *æquam* habent.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Prope autem ipsos venit Melanthius, custos caprarum,
 capras agens, quæ inter-omnes excellebant greges,
 cornam procis; duo autem una comitabantur pastores.
 Et has quidem religavit sub porticu sonora;
 ipse vero jam Ulyssem allocutus-est conviciis:

Hospes, adhuc etiam nunc hic molestus-eris in domo
 a-viris petens? at non exibis foras?
 omnino non-amplius nos diremtum-iri puto,

πρὶν χειρῶν γεύσασθαι· ἐπεὶ σύ περ οὐ κατὰ κόσμον αἰτίζεις· εἰσὶν δὲ καὶ ἄλλαι δαίτες Ἀχαιῶν. [σεύς·

Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς· ἀλλ' ἀέκων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομύων.

185 Τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε Φιλοίτιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν, βῶν στεῖραν μνηστῆρσιν ἄγων καὶ πίονας αἶγας — πορθητὴς δ' ἄρα τούγχε διήγαγον, οἷτε καὶ ἄλλους ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται — καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδωκεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·

190 αὐτὸς δ' αὐτ' ἐρέεινε συβώτην, ἄγχι παραστάς·

Τίς δὴ ὅδε ξείνος νέον εἰλήλουθα, συβώτα, ἡμέτερον πρὸς δῶμα; τέων δ' ἐξ εὐχεται εἶναι ἀνδρῶν; ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρίς ἄρουρα; δυσμορος, ἣ τε εἴκοι δέμας βασιλῆϊ ἀνακτι.

195 Ἀλλὰ θεοὶ δυώσωσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους, ὁππότε καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσονται οἷζύν.

Ἦ καὶ δεξιτερῇ δευδίσκετο χειρὶ παραστάς· καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα περσένετα προσνύδα·

Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε· γένοιτό τοι ἔς περ ὀπίσω

200 ὁλβος· ἀτὰρ μὲν νῦν γε καχοῖς ἔχει πολέεσσιν.

Ζεῦ πάτερ, οὐτὶς σεῖο θεῶν ὀλωτότερος ἄλλος· οὐκ ἐλαίρεις ἀνδρας, ἔπην δὴ γείναι αὐτὸς, μισγόμεναι κακότητι καὶ ἀλγεσι λευγαλέοισιν.

Ἴδιον, ὡς ἐνόησα, δεδάκρυνται δέ μοι ὅσσε,

205 μνησάμενός Ὀδυσσεύς· ἐπεὶ καὶ κείνον οἶω τοιάδε λαίρῃ· ἔχοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι, εἴ που ἔτι ζῶει καὶ ὁρᾷ φάος ἡελίοιο.

Εἰ δ' ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν ἅϊδαο δόμοισιν,

ὦ μοι ἔπειτ' Ὀδυσσεύς ἀμύμονος, ὅς μ' ἐπὶ βουσὶν

210 εἶς, ἔτι τυτθὸν ἐόντα, Κεφαλλήνων ἐνὶ δήμῳ.

Νῦν δ' αἰ μὲν γίγνονται ἀθέσφατοι, οὐδὲ κεν ἄλλους ἀνδρὶ γ' ὑποσταχύνοιο βῶν γένος εὐρυμετώπων· τὰς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινέμεναι σπρίσι αὐτοῖς ἐδμεναι· οὐδέ τι παιδὸς ἐνὶ μεγάροισι ἀλέγουσιν

215 οὐδ' ὀπίδα τρομέουσι θεῶν· μεμάσσι γὰρ ἤδη κτήματα δάσσασθαι δὴν οἰομένοιο ἀνακτος.

Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν

πολλ' ἐπιδίνειται· μάλα μὲν κακὸν, ὥς ἐόντος,

ἄλλων δῆμον ἰκέσθαι, ἰόντ' αὐτῆσι βόεσσιν,

220 ἀνδρας ἐς ἄλλοδαπούς· τὸ δὲ ρίγιον αὖθι μένοντα βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενον ἄλγεα πάσχειν.

Καὶ κεν δὴ πάλαι ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων

ἐξικόμην φεύγων, ἐπεὶ οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλονται·

ἀλλ' ἔτι τὸν δύστηνον οἶομαι, εἴ ποθεν ἐλθὼν

225 ἀνδρῶν μνηστῆρων σκέδασιν κατὰ δώματα θεῆι· [σεύς·

βουκοῦλ', ἐπεὶ οὔτε κακῶ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ εἰκας,

τιγύνσκω δὲ καὶ αὐτὸς, ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἔχει·

τὸν νεκά τοι ἐρέω καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὁμοῦμαι·

230 ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίη τε τράπεζα

ἱστίη τ' Ὀδυσσεύς ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,

ἣ σέθεν ἐνθάδ' ἐόντος ἐλεύσεται οἶκαδ' Ὀδυσσεύς·

σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψεαι, αἳ κ' ἐθέλησθα,

κτεινομένους μνηστῆρας, οἳ ἐνθάδε κοιρανέουσιν.

prinsquam manus *in*vicem gustaverimus; quia tute non de-center] petis: sunt autem et alia convivia Achivorum.

Sic dixit: hunc autem nihil allocutus est ingeniosus Ulysses, sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

His autem tertius supervenit Philætiος, princeps virorum, bovem sterilem procis agens, et pingues capras: (portitores vero hos trajecerunt, qui etiam alios homines deducunt, quicunque ipsis advenerit) et has quidem bene religavit sub porticu sonora:

ipse autem jam interrogabat subulcum, prope astans:

Quis jam hic hospes nuper venit, subulce,

nostram ad domum? ex quibus vero se profitetur esse

viris? ubinam autem ei genus et patria terra?

infelix; certe similis est corpore regi domino.

Sed dii malis mergunt multivagos homines,

quando etiam regibus destinabunt ærumnam.

Dixit, et dextra complectebatur manu astans;

et ipsum compellans verbis alatis allocutus est:

Salve, pater o hospes! adsit tibi in posterum saltem

felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.

Jupiter pater, nullus te deorum crudelior alius:

non parcis viros, postquam jam eos generasti ipse,

miscere malo et doloribus exitiosis.

Sudavi, ut animadverti, lacrimisque-oppleti-sunt mihi oculi

recordanti Ulyssis; quoniam et illum puto

tales pannos habentem inter homines vagari,

sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.

Sin vero jam mortuus est, et in Orci ædibus,

hei mihi inde ob-Ulysses eximium; qui me bobus

præfecit, adhuc parvulum, Cephalenorū in populo.

Nunc autem hæc quidem sunt innumera, neque aliter (*melius*)

cuipiam viro succederet boum genus latis-frontibus:

has vero alii me jubent ducere sibi ipsis

ad-edendum; neque omnino filium in ædibus curant,

nec vindictam timent deorum; cupiunt enim jamdudum

possessions dividere diu absentis regis.

At mihi hoc animus in pectoribus caris

multum volvit: valde quidem malum, filius quum-exstet,

aliorum populum adire, euntem cum-ipsis bobus,

viros ad alienos; hoc vero durius, hæc manentem

bobus alienis assidentem dolores pati.

Et jam olim ad-alium magnanimorum regum

exivissem fugiens, quoniam non-amplius tolerabilia hæc sunt:

sed adhuc illum infelicem exspecto, sicunde reversus

virorum procorum dispersionem per ades faciat.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:

subulce, quia nec malo neque insipienti viro similis es,

(cognosco vero et ipse, quod tibi prudentia mentem intravit)

ideo tibi dicam et insuper magnam jusjurandum jurabo:]

sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa,

focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni,

certe, te hic presente, veniet domum Ulysses;

tuisque oculis videbis, si volueris,

interfeci procos, qui hic dominantur.

- 235 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
αἶ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίων·
γνοίης γ', οἷή ἐμή δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.
Ὡς δ' αὖτως Εὐμαχίος ἐπεύξατο πᾶσι θεοῖσιν
νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὄνδε δόμονδε.
- 240 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε
ἤρτυον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἦλθεν ὄρνις,
αἰετὸς ὤψιπέτης, ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν.
Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
- 245 ὦ φίλοι, οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλὴ,
Τηλεμάχοιο φόνος· ἀλλὰ μνησώμεθα δαιτός.
Ὡς ἔφατ' Ἀμφινόμος· τοῖσιν δ' ἐπιήνυδαν μῦθος.
Ἐλθόντες δ' ἐς δώματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο
χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε ὀρόνους τε·
- 250 οἱ δ' ἱέρευον δῖς μεγάλους καὶ πῖονας αἴγας,
ἱρευον δὲ σῦας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην·
σπλάγχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐνώμων· ἐν δέ τε οἶνον
κρητῆρσιν κερώωντο· κύπελλα δὲ νεῖμε συβώτης.
Σίτον δὲ σφ' ἐπένειμε Φιλοίτιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
- 255 καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἐφωχόει δὲ Μελανθεύς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνειράθ' ἐτοίμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καθίδρυε, κέρδεα κωμῶν,
ἐντὸς εὐσταθέος μεγάρου, παρὰ λαΐων οὐδὼν,
δίφρον ἀεικέλιον καταθέεις ὀλίγην τε τράπεζαν·
- 260 πὰρ δ' ἐτίθει σπλάγχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
ἐν δέπαϊ χρυσέῳ, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἐνταυθοὶ νῦν ἦσο μετ' ἀνδράσιν οἰνοποτάζων·
κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφῆω
πάντων μνηστῆρων· ἐπεὶ οὗτοι δῆμιός ἐστιν
- 265 οἶκος δδ', ἀλλ' Ὀδυσῆος, ἔμοι δ' ἐκτῆσατο κεῖνος.
Ὑμεῖς δὲ, μνηστῆρες, ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς
καὶ χειρῶν· ἵνα μὴ τις ἔρις καὶ νεῖκος ὀρθται.
Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες δῶδ' ἐν χεῖλεσι φύντες
Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
- 270 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·
Καὶ χαλεπὸν περ ἔοντα δεγώμεθα μῦθον, Ἀχαιοί,
Τηλεμάχῳ· μάλα δ' ἤμιν ἀπειλήσας ἀγορεύει.
Οὐ γὰρ Ζεὺς εἴασε Κρονίων· τῷ κέ μιν ἥδη
παύσαμεν ἐν μεγάροισι, λιγύν περ ἔοντ' ἀγορητήν.
- 275 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἐμπάζετο μῦθον.
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστῳ θεῶν ἱερὴν ἐκατόμβην
ἔγον· τοὶ δ' ἀγέροντο καρτοχομόντες Ἀχαιοὶ
ἄλσος ὑπο σκιερὸν ἐκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
- 280 μοίρας θασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα·
πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο,
ἴσην, ὡς αὐτοὶ περ ἐλάττανον· ὡς γὰρ ἀνύγει
Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεὺς θεῖοιο.
Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγῆνορας εἶα Ἀθήνη
- 285 λῶδης ἰσχεσθαὶ θυμολαγείας· ὅρρ' ἐτι μάλλον
δύη ἄρος κραδίην Λαερτιάδῃν Ὀδυσῆα.
Ἦν δέ τις ἐν μνηστῆρσιν ἀνὴρ, ἀθεμίστια εἰδώς,
Κτήσιππος δ' ὄνομα ἔσκε, Σάμῃ δ' ἐνὶ οἰκίᾳ ναῖεν·

Hunc autem rursus allocutus est boum bubulcus vir :
utinam enim hoc, hospes, verbum perficeret Saturnius !
cognosceres, qualis mea potentia et quales me manus comiten-
tur.] Sic autem pariter Eumæus supplicavit omnibus diis,
ut rediret Ulysses prudens suam domum.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Proci autem Telemacho mortemque interitum que
struebant : at iis sinistra venit avis,
aquila altivolans, tenebat vero timidam columbam.
Illis autem Amphinomos concionatus est, et dixit :

O amici, haud nobis continget hoc sane consilium,
Telemachi caedes : sed meminerimus convivii.

Sic dixit Amphinomos, illis vero placebat sermo.

Intrantes autem in aedes Ulyssidis divini,
lænas quidem deposuerunt in sedilibusque solisque ;
ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras ;
mactabant etiam sues porcos, et bovem armentalem ;
viscera vero assata distribuebant : ac vinum in
crateribus miscebant : pocula autem distribuit subulcus.
Panem vero ipsis distribuit Philætiæ, princeps virorum,
pulcris in canistris ; vinumque fundebat Melantheus.
Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Telemachus autem Ulyssem sedere fecit, astutias versans,
intra bene fundatam domum, apud lapideum limen,
sella turpi posita, parvaque mensa :
apposuit vero ei viscerum partes, et vinum infudit
in poculo aureo, et ipsum sermone allocutus est :

Illic nunc sede inter viros vinum-bibens :
convicia vero tibi ipse ego et manus abarcebo
omnium procorum ; quoniam nequaquam publica est
domus hæc, sed Ulyssidis, mihi autem acquisivit ille.
Vos vero, proci, continete animum a-convicio,
et manibus violentis ; ut ne qua lis et contentio oriatur.

Sic dixit : illi autem omnes mordicus labris compressis
Telemachum admirabantur, quod audacter loquebatur.
In hos autem Antinous locutus est, Eupitheii filius :

Et molestus quantumvis sit, accipiamus sermonem, Achivi,
Telemachi ; valde autem nobis minatus loquitur.
Non enim Jupiter sivit Saturnius : alioquin ipsum jam
compescuissemus in ædibus, argutus licet sit concionator.

Sic dixit Antinous ; ille vero non curabat verba.

Præcones autem per urbem deorum sacram hecatomben
ducebant : congregabantur autem capite-comantes Achivi
luco sub umbroso longe-jaculantis Apollinis.

Hi autem postquam assarant carnes superiores, et igni ex-
traxerant,] partibus divisas, convivabantur celebri convivio.
Inde Ulyssi partem apposuerunt ii qui ministrabant,
aequalem, sicut ipsi sortiebantur : sic enim jussit
Telemachus, dilectus filius Ulyssidis divini.

Procos autem illustres non omnino sinebat Minerva
contumelia abstinere acerba ; ut adhuc magis
subiret dolor cor Laertiadæ Ulyssidis.

Erat vero quidam inter procos vir, nefario animo,
Ctesippus autem nomen erat, in Sameque domos habitabat ;

290 δὲ δὴ τοι κτεάτεσσι πεπειθὺς θεσπεσίοισιν
 μνάσκει· Ὀδυσσεὺς δὲν οἰχομένοιο δάμαρτα.
 "Ὅς βα τότε μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγῆνορες, ὅρρα τι εἴπω·
 μοῖραν μὲν δὴ ξείνος ἔχει παλαιοί, ὡς ἐπέοικεν,
 Ἰσὴν· οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον
 295 ξείνους Τηλεμάχου, δὲ κεν τάδε δώμαθ' ἔηται.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶι ξείνιον· ὅρρα καὶ αὐτὸς
 ἡὲ λοετροχόῳ δῶη γέρας ἡὲ τῷ ἄλλῳ
 δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεὺς θεοίοιο.
 "Ὡς εἰπὼν ἔρριψε βοδὸς πόδα χειρὶ παχείῃ,
 300 κείμενον, ἐκ κανέοιο λαβὼν· δ' ὅτ' ἀλεύατ' Ὀδυσσεύς,
 ἥκα παρακλίνας κεφαλὴν· μείδησε δὲ θυμῷ
 Σαρδάνιον μάλα τοῖον· δ' εὐδμητον βάλε τοῖχον.
 Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ·
 Κτήσιππ', ἦ μάλα τοι τόδε κέρδιον ἐπλετο θυμῷ·
 305 οὐκ ἔβαλες τὸν ξείνον· ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός.
 Ἦ γάρ κεν σε μέσον βάλλον ἔγχει ὀξύνοντι,
 καὶ κέ τοι ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμφοπνεῖτο
 ἐνθάδε. Τῷ μὴ τίς μοι ἀεικέλιος ἐνὶ οἴκῳ
 φαίνεται· ἥδη γὰρ νοέω καὶ οἶδα ἔκαστα,
 310 ἐσθλά τε καὶ τὰ χεῖρεια· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα.
 Ἄλλ' ἔμπης τάδε μὲν καὶ τέτλαμεν εἰς ὁρόωντες,
 μῆλων σφαζομένων οἰνοῖο τε πινομένοιο
 καὶ σίτου· χαλεπὸν γὰρ ἐρυκακείν ἓνα πολλούς.
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι μοι κακὰ βέεστε δυσμενέοντες·
 315 εἰ δ' ἥδη μ' αὐτὸν κτείνειν μενεαίνετε χαλκῷ,
 καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολλὸν κέρδιον εἴη
 τεθνάνειν, ἢ τάδε γ' αἶεν ἀεικέα ἐργ' ὀράσθαι,
 ξείνους τε στυφελιζομένους δμῶϊς τε γυναῖκας
 ῥυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλά.
 320 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 ὁπῆ δὲ δὴ μετέειπε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
 "ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἐπὶ ῥήθοντι δικαίῳ
 ἀντιβίῳς ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαίνει·
 μήτε τι τὸν ξείνον στυφελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
 325 δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεὺς θεοίοιο.
 Τηλεμάχῳ δὲ κε μῦθον ἐγὼ καὶ μητρί φάινῃ
 ἤπιον, εἰ σφωὶν κραδίη ἄδοι ἀμφοτέροισιν.
 "Ὅρρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νύλλπει
 νοστήσειν Ὀδυσῆα πολὺρρονα δνδὲ δάμονδε,
 330 τόρρ' οὔτις νέμεσις μενέμεν τ' ἦν ἰσχυμέναί τε
 μνηστῆρας κατὰ δώματ'· ἐπεὶ τόδε κέρδιον ἦεν,
 εἰ νόστησ' Ὀδυσσεύς καὶ ὑπότροπος ἔκετο δῶμα·
 νῦν δ' ἥρῃ τόδε δῆλον, δ' οὐκ ἐτι νόστημός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε, σῇ τάδε μητρὶ παρεξόμενος κατάλεξον
 335 γῆμασθ', ὅστις ἄριστος ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πόρῃσιν·
 ὅρρα σὺ μὲν χαίρων πατρῷα πάντα νέμῃαι,
 ἔσθων καὶ πίνων· ἡ δ' ἄλλου δῶμα κομίζῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤύδα·
 οὐ μὰ Ζῆν, Ἀγέλαε, καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο,
 340 δὲ που τῇλ' Ἰθάκης ἢ ἐρῶνται ἢ ἀλάληται,
 οὔτε διατρίβω μητρὸς γάμον· ἀλλὰ χελεύω
 γῆμασθ', ὅ κ' ἐθέλῃ, ποτὶ δ' ἄσπετα δῶρα δίδωμι·

qui scilicet possessionibus fretus immensis
 ambiebat Ulyssis diu absentis uxorem.

Is quidem tunc inter procos superbos dixit :

Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam ;
 partem quidem jam hospes habet dudum, sicut decet,
 æqualem ; non enim honestum est privare, nec justum,
 hospites Telemachi, quicumque ad-has ædes pervenerit.
 Sed age, ei et ego dem hospitale donum : ut et ipse
 vel balneatori det munus, vel alicui alii
 famulorum, qui sunt in ædibus Ulyssis divini.

Sic locutus, projecit bovis pedem manu robusta,
 jacentem, ex canistro sumtum : sed evitavit eum Ulysses.
 leniter declinato capite ; subrisit autem animo
 Sardanum omnino risum talem : ille tamen bene ædificatus
 ferit murum.] Ctesippum vero Telemachus increpuit sermo-
 ne :] Ctesippe, certe omnino tibi hoc utilius fuit animo :
 non percussisti hospitem ; evitavit enim telum ipse.
 Certe enim te medium percussissem hasta acuta,
 et tibi pro nuptiis pater exsequias celebrasset
 hic. Ideo ne quis mihi insolentias in domo
 prodat : jam enim intelligi et novi singula,
 bonaque et quæ sunt pejora : antea vero adhuc infans eram
 Sed tamen hæc quidem et toleramus inspicientes,
 ovibus mactatis, vinoque potato,
 et pane consumto : difficile enim colibere unum mortuos.
 Sed age, ne-amplius mihi mala facite infensi :
 sin autem jam me ipsum interficere cupitis ære,
 etiam hoc vellem, et multo satius esset
 mori, quam hæc semper indigna opera videre,
 hospitesque pulsatos, famulasque mulieres
 vos violantes indigne per ædes pulcras.

Sic dixit : illi vero omnes muti facti sunt silentio :
 sero autem tandem inter-eos locutus-est Damastorides Ag-
 laus :] O amici, haud jam quisquam super dicto arguo
 contrariis verbis carpens sæviam :
 neu amplius hunc hospitem pulsate, neu quenquam alium
 famulorum, qui in ædibus sunt Ulyssis divini.
 Telemacho autem verbum ego et matri dixerim
 mite, si ipsis corde placeat ambobus.
 Quamdiu quidem vobis animus in pectoribus sperabat
 reditum Ulyssem prudentem suam domum,
 tamdiu minime indignum manereque erat et detinere
 procos in ædibus ; quoniam hoc satius erat,
 si rediisset Ulysses, et redux venisset domum :
 nunc vero jam hoc manifestum, quod non-amplius relictus
 compos est.] Sed age, tuæ hæc matri assidens nuntia,
 ut-nubat ei, quicumque optimus vir, et qui plurima præbe-
 rit :] ut tu quidem gaudens paterna omnia possideas,
 edens et bibens ; illa vero alius domum curet.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] non per Jovem, Agelæ, et dolores patris mei,
 qui alicubi longe ab-Ithaca vel periit vel vagatur,
 nequaquam rememor matris nuptias ; sed jubeo eam
 nubere, cuicumque velit, atque insuper multa dona dabo :

αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ μεγάροιο δῖεσθαι
μῦθον ἀναγκάλῳ· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν. [νη]

315 Ὡς φάτο Τηλέμαχος μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθή-
ῃσθεστον γέλω ὤρσε, παρέπλησεν δὲ νόημα.

Οἱ δ' ᾗδ' ἤδη γναθμοῖσι γελῶϊον ἄλλοτρίοισιν·
αἰμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ᾗσθιον· ὅσσε δ' ἄρα σφέων
δακρυόφιν πίμπλαντο· γόνον δ' ὤϊετο θυμός.

350 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
Ἄ δειλοί, τί κακὸν τόδε πάσχετε· νυκτὶ μὲν ὑμέων
εἰλύαται κεφαλαί τε προσώπα τε νέρθε τε γούνα.

Οἰμωγὴ δὲ δέδωκε δεδάκρυνται δὲ παρειαί·
αἷματι δ' ἐρβράδαται τοῖχοι καλαί τε μεσόδμαι·
355 εἰδύλῳν δὲ πλεόν πρόθυρον, πλεῖθ δὲ καὶ αὐλή,
λειμένον Ἑρεβόσδε ὑπὸ ῥόφον· ἥελος δὲ
οὐρανοῦ ἐξαπολώλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀγλός.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν.
Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν·
360 Ἀφραίνει ξείνος νέον ἄλλοθεν εἰληλουθός.

Ἀλλὰ μιν αἶψα, νέοι, δόμου ἐκπέψασθε θύραζε
εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι· ἐπεὶ τὰδε νυκτὶ εἴσκει.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
Εὐρύμαχ', οὐτὶ δ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆς ὁπάξειν·

365 εἰσὶ μοι ὀφθαλμοὶ τε καὶ οὐατα καὶ πόδες ἀμφω
καὶ νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν ἀεικής.

Τοῖς ἔξεμι θύραζε, ἐπεὶ νοῶ κακὸν ὑμῖν
ἐργόμενον, τὸ κεν οὔτις ὑπεκφύγοι οὐδ' ἀλέϊτο
μνηστῆρων, οἱ δῶμα κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος

370 ἀνέρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάσσει.

Ὡς εἰπὼν ἐξῆλθε δόμων εὐναετατόντων·
ἔκετο δ' ἐς Πείραιον, ὅ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.

Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ἐς ἀλλήλους δρόοντες
Τηλέμαχον ἐρέθιζον, ἐπὶ ξείνοις γελῶντες·

375 ὥδε δὲ τις εἶπεσκε νέων υπερηγορούντων·
Τηλέμαχ', οὔτις σεῖο κακοζηνώτερος ἄλλος·

οἶον μὲν τινα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην,
σίτου καὶ οἴνου κεχρημένον, οὐδέ τι ἐργῶν

380 ἔμπαϊον οὐδὲ βίης, ἀλλ' αὐτως ἄχθος ἀρούρης.
Ἄλλος δ' αὐτὲ τις οὗτος ἀνέστη μαντεύεσθαι.

Ἄλλ' εἰ μοί τι πίθοιο, τὸ κεν πολλὸν κέρδιον εἶη·
τοὺς ξείνους ἐν νηὶ πολυκλήϊδι βαλόντες
ἐς Σικελούς πέμψομεν, θένεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι.

Ὡς ἔφασαν μνηστῆρες· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων·
385 ἀλλ' ἀκέων πατέρα προσεδέρεκτο, δέγμενος αἰεὶ,

ὅπποτε δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐρῇσει.

Ἦ δὲ κατάντησιν θεμένη περικαλέα διφρον
κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,

390 ἀνδρῶν ἐν μεγάροισιν ἐκάστο μῦθον ἄκουεν.
Δεῖπνον μὲν γάρ τοίγε γελῶντες τετύκοντο

ἡδὺ τε καὶ μενοεικές, ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἱέρευσαν·
δόρπον δ' οὐκ ἂν πως ἀχαρίστητον ἄλλο γένοιτο,

οἶον δὴ τάχ' ἐμελλε θεὰ καὶ καρτερὸς ἀνὴρ
υἱασέμεναι· πρότεροι γὰρ αἰεκέα μηχανῶντο.

vereor autem invitam a domo pellere
verbo violento; ne istud deus perfecerit.

Sic dixit Telemachus: prociis vero Pallas Minerva
inextinctum risum movit, errareque fecit intellectum.

Hi autem jam maxillis ridebant alienis;
cruentatasque carnes comedebant; oculi vero ipsorum

lacrimis implebantur; fletumque præstegiebant animus.

Inter hos autem et locutus est Theoclymenus deo-similis:

Alti miseri, quod malum hoc patimini? nocte quidem vestra
obvoluta sunt capitaque, faciesque, subtusque genua.

Ululatus autem exarsit, lacrimisque oppletæ sunt genæ:
sanguine vero conspersi sunt parietes pulcraque intercolumnia;

simulacris autem plenum est vestibulum, plenaque et
aula,] properantibus in Erebum sub tenebras; sol vero
ex-cælo deperiit; malaque incessit caligo.

Sic dixit: illi autem omnes super ipso suaviter riserunt.

His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui:
Desipit hospes nuper aliunde huc advectus.

Sed ipsum statim, juvenes, domo emittite foras,
in forum ut-eat; quoniam hæc nocti assimilat.

Hunc autem rursus allocutus est Theoclymenus deo-similis:
Eurymache, nequaquam te jubeo mihi comites præbere;

sunt mihi oculique et aures et pedes ambo,
et mens in pectoribus facta nequaquam incongrua.

Horum-ope exhibe foras, quoniam sentio malum vobis
ingruens, quod nemo subterfugere-possit neque evitare

procorum, qui per domum deo-paris Ulyssis
viros contumelia-afficientes injusta machinamini.

Sic locutus, exivit adibus ad-habitandum-commodis:
ivit autem ad Piræum, qui ipsum lubens suscepit.

Proci vero omnes in se-invicem intuentes,
Telemachum irritabant, de hospitibus ridentes:

sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium:
Telemache, nemo te pejorum-hospitum-exceptor alius;

qualem quidem quendam hunc habes mendicum erronem,
panis et vini indigentem, nec quicquam operum

scientem, nec fortitudinis, sed incassum pondus terræ.

Alius autem demum quidam hic surrexit ad-vaticinandum.
Sed si mihi parueris, quod multo satius fuerit:

illos hospites in navem multis-transtis-instructam coniectos
ad Siculos mittamus, unde quis dignum pretium-referat.

Sic dixerunt proci: ille vero non curabat verba;
sed tacite patrem intuebatur, exspectans semper,

quando demum prociis impudentibus manus inferret.

At e-regione autem ubi-posuerat perpulcrum sellam
filia Icarii, prudens Penelope,

virorum in adibus uniuscujusque sermonem audiebat.
Prandium etenim illi ridentes fecerant,

suaveque et gratum, quippe valde multa mactarant:
cœna vero nequaquam injucundior alia fieri-possit,

qualem sane mox erant dea et fortis vir
facturi: priores enim proci indigna machinabantur.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Φ.

Τόξου θέσις.

- Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελοπείῃ,
 τόξον μνηστήρεσσι θέμεν πολίων τε σίδηρον
 ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος, ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
 5 Κλίμακα δ' ὑψηλήν προσεδήσατο οἷο δόμοιο·
 εἶλετο δὲ κληῖδ' εὐκαμπέα χειρὶ παχείῃ
 καλήν, χαλκείην· κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν.
 Βῆ δ' ἵμεναι θάλαμονδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν,
 ἔσχατον· ἐνθα δέ οἱ κειμήλια κείτο ἀνακτος,
 10 χαλκός τε χρυσός τε πολὺκμητός τε σίδηρος·
 ἐνθα δὲ τόξον κείτο παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην
 ἰοδόκος, πολλοὶ δ' ἔνεσαν στυνόνεπτες οἰστοί·
 δῶρα, τὰ οἱ ξείνος Λακεδαιμόνι δῶκε τυχήσας,
 Ἴφριτος Εὐρυτίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν.
 15 Τῷ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοισιν
 οἶκῳ ἐν Ὀρσιλόχοιο δαΐφρονος· ἦτοι Ὀδυσσεὺς
 ἦλθε μετὰ γρείος, τὰ ῥά οἱ πᾶς δῆμος ὄφραλλεν·
 μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες αἶεραν
 νηυσὶ πολυκλήσι τριηκόσι· ἠδὲ νομῆας.
 20 Τῶν ἑνὲκ' ἐξέστην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεὺς,
 παιδὸς ἑόν· πρὸ γὰρ ἦκε πατὴρ ἄλλοι τε γέροντες.
 Ἴφριτος αὖθ' ἱπποὺς διζήμενος, αἶ οἱ ὀλοντο,
 δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοί·
 αἶ δὴ οἱ καὶ ἐπειτα φόνον καὶ μοῖρα γέγοντο,
 25 ἐπειδὴ Διὸς οὖδ' ἀφίκετο καρτερόθυμον
 φῶθ' Ἡρακλῆα, μεγάλων ἐπίστορα ἔργων,
 ὅς μιν ξείνον ἐόντα κατέκτανεν ὅτ' ἐν οἴκῳ
 σθένελλος, οὐδὲ θεῶν ὅπιν ἤδεσσα· οὐδὲ τράπεζαν,
 τὴν δὴ οἱ παρέθηκεν· ἐπειτα δὲ πέφνε καὶ αὐτόν·
 30 ἱπποὺς δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐκ μεγάροισιν.
 Τὰς ἐρέων Ὀδυσῆϊ συνήντετο· δῶκε δὲ τόξον,
 τὸ πρὶν μὲν ῥ' ἐφόρει μέγας Εὐρύτος, αὐτὰρ ὁ παῖδι
 κάλλιπ' ἀπονήσκειν ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν.
 Τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ξίφος ὀξὺ καὶ ἀλκιμον ἔγχος ἔδωκεν,
 35 ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος· οὐδὲ τραπέζην
 γνώτην ἀλλήλων· πρὶν γὰρ Διὸς οὖδ' ἐπεφνε
 Ἴφριτον Εὐρυτίδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν,
 ὅς οἱ τόξον ἔδωκε. Τὸ δ' οὐποτε δῖος Ὀδυσσεὺς,
 ἐρχόμενος πολεμόνδε μελαινάων ἐπὶ νηῶν,
 40 ἤρετ'· ἀλλ' αὐτοῦ μνήμα ξεινοῖο φίλοιο
 κέσχετ' ἐνὶ μεγάροισι· φόρει δὲ μιν ἥς ἐπὶ γαίης.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ θάλαμον τὸν ἀφίκετο οἷα γυναικῶν
 οὐδὸν τε δρύνειν προσεβήσατο, τὸν ποτε τέκτων
 ἔεσσαν ἐπισταμένους καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν·
 45 ἐν δὲ σταθμοὺς ἄρσε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαινὰς·
 αὐτίκ' ἄρ' ἦγ' ἱμάντα θεῶς ἀπέλυσε κορώνης·
 ἐν δὲ κληῖδ' ἦκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀγχῆας,
 ἅντα τιτυσχομένην· τὰ δ' ἀνέβραχεν ἡτὲ ταῦρος,
 βοσκόμενος λειμῶνι· τόσ' ἔβραχε καλὰ θυέτρα,

ODYSSEÆ XXI.

Arcus in medio positus.

Huic autem in mente-posuit dea cæsiis-oculis Minerva,
 filia Icarii, prudenti Penelopæ,
 arcum procis ponere, canumque ferrum,
 in ædibus Ulyssis, certamina et cædis principium.
 Scalam vero altam ascendit suæ domus;
 sumisitque clavam bene-flexam manu crassa
 pulcrâ, æream; manubrium autem eboris inerat.
 Profectaque-est ire in-thalamum, cum famulis mulieribus,
 intimum; illic vero ei thesauri jacebant regis,
 æsque, aurumque, valdeque-elaboratum ferrum:
 Ibique arcus jacebat reflexus, et pharetra
 sagittifera, multæque inerat luctuosæ sagittæ:
 dona, quæ ei hospes Lacedæmonie dedit obviu-factus,
 Iphitus Eurytides, similis immortalibus.
 Hi vero in Messena occurrerunt sibi-invicem,
 in domo Orsilocho prudentis: nempe Ulysses
 ivit ad-quærendum debitum, quod ei totus populus debebat:
 oves enim ex Ithaca Messenii viri sustulerant
 navibus multa-transtra-habentibus trecentas, et pastores.
 Horum gratia in-legationem multam viam obiit Ulysses,
 adolescens quum-esset: misit enim pater, aliiq; senes.
 Iphitus autem venerat equas quærens, quæ ei perierant,
 duodecim feminæ, sub iisque mulæ patientes-operum;
 quæ sane ei et postea cædes et fatum factæ-sunt,
 postquam ad-Jovis filium pervenit magnanimum
 virum, Herculem, magnorum scientem operum;
 qui ipsum, hospes quum-esset, interfecit sua in domo:
 iniquus, nec deorum vindictam reveritus-est nec mensam,
 quam ille jam ei apposuerat: postea autem occidit etiam
 ipsum:] equas vero ipse habuit solidis-ungulis in ædibus.
 Has quærens Ulyssi obviu-factus-est; dedit autem arcum,
 quem antea quidem gestabat magnus Eurytus; at is filio
 eum reliquit moriens in ædibus excelsis.
 Illi vero Ulysses ensem acutum et validam hastam dedit.
 principium hospitii necessarii: nec mensa
 cogniti-sunt inter-se: prius enim Jovis filius interfecit
 Iphitum Eurytiden, similem immortalibus,
 qui ei arcum dedit. Hunc autem neutiquam divinus Ulysses,
 proficiscens ad-bellum nigris in navibus,
 capiebat; sed illic monumentum hospitii dilecti
 jacebat in ædibus; gestabat vero is ipsum sua in terra.
 Quando autem jam ad-thalamum hunc pervenit divina mu-
 lierum,] limenque quærum ascenderat, quod olim faber
 polivit scite, et ad-perpendicularum exegit;
 in eo vero postes aptavit, foresque apposuit splendidas:
 statim deinde illa eorum cito resolvit annuli,
 et clavem immisit, foriumque repulit pessulos,
 ex-adverso eos aptans: hæc autem resonuerunt, velut taurus
 pascens in-prato; tantum sonuerunt pulcræ fores,

πληγέντα κληῖδι, πετάσθησαν δέ οἱ ὤκα.

Ἦ δ' ἄρ' ἐφ' ὤψηλῃς σανίδος βῆ· ἔνθα δὲ χηλοὶ
ἔστασαν ἐν δ' ἄρα τῇσι θυώδεα εἴματ' ἔκειτο.

Ἐνὼν ὀρεζαμένη ἀπὸ πασσάλου αἰνυτο τόξον
αὐτῷ γυρωτῷ, ὃς οἱ περικέειτο φαεινός.

Ἐξομένη δὲ κατ' αὐτοῖς, φίλοις ἐπὶ γούνασι θεῖσα,
κλαίει μάλα λιγέως· ἐκ δ' ἤρεε τόξον ἀνακτος.

Ἦ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πάλυδακρύτοιο γόοιο,
βῆ β' ἵμεναι μέγαρόνδε μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς,
τόξον ἔχουσ' ἐν χειρὶ καλίντονον ἠδὲ φαρέτρην
ἰσχυρόν· πολλοὶ δ' ἔνδραν στονόεντες δίστοί.

Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον· ἔνθα σιδήρος
κεῖτο πολὺς καὶ χαλκός, ἀέθλια τοῖο ἀνακτος.

Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
στ' βα παρὰ σταθμὸν τέγος πύκα ποιητοῖο,
ἄνα παριᾶν σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.

[ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη.]

Αὐτίκα δὲ μνηστῆρσι μετῴδα καὶ φάτο μῦθον·

Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήνορες, οἳ τόδε δῶμα
ἐγρίετ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενέες αἰεὶ
ἀνὴρ ἀποιχομένοιο πολὺν χρόνον· οὐδὲ τιν' ἄλλην
μῦθον ποιήσασθαι ἐπισχεῖσθην ἐδύνασθε,
ἀλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι θέσθαι τε γυναῖκα.
Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται· ἄεθλον
ὅσῳ γὰρ μέγα τόξον Ὀδυσσεὺς θείοιο·
ὃς ἐγὼ καὶ ῥήϊτατ' ἐντανύσῃ βίον ἐν παλάμῃσιν
καὶ οἰοῖστέ σ' πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων,
τῷ κεν ἅμ' ἐσποιέμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
κουριδίον, μάλα καλὸν, ἐνίπλεον βίοτοιο·
τοῦ ποτὲ μεμνησσεσθαι δόμοιαι ἐν περ δνείρου.

Ὡς φάτο· καὶ β' Εὐμαῖον ἀνώγει, δῖον ὑφορβόν,
τόξον μνηστῆρσιν ὀέμεν πολίῳν τε σιδήρον.

Δακρύσας δ' Εὐμαῖος ἐδόξετο καὶ κατέθηκεν
κλαίει δὲ βουκόλος ἄλλοθ', ἐπεὶ ἴδε τόξον ἀνακτος.

Ἀντίνοος δ' ἐνένιπταν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Νῆπιον ἀγροῦϊται, ἐφημέρια φρονέοντες,
ἔξω δὲ, τί νυ δάκρυ κατεΐθετον ἠδὲ γυναῖκα

θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ὀρίνετον; ἤτε καὶ ἄλλως
κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμός, ἐπεὶ φίλον ὄλεσ' ἀκοίτην.

Ἄλλ' ἀκέων δαίνυσθε καθύμνοι ἡδὲ θύραζε
κλαίοντες ἐξελθόντες, κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντες,
μνηστῆρσιν ἄεθλον ἀάτον· οὐ γὰρ οἷω
ῥηϊδίως τόδε τόξον ἐϋξοον ἐντανύσθαι.

Ὅ γὰρ τις μετὰ τοῖς ἀνὴρ ἐν τοῖςδεσιν πᾶσιν,
ὅς· Ὀδυσσεὺς ἔσχεεν· ἐγὼ δὲ μιν αὐτὸς ὅπιπα —
καὶ γὰρ μνήμων εἰμὶ — πάς δ' ἔτι νήπιος ἦα.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμός ἐνὶ στήθεσιν ἐώλπει
νευρὴν ἐντανύσειν οἰοῖστέ σ' ἐν σιδήρῳ.

Ἦτοι δίστοῦ γε πρῶτος γεύσεσθαι ἐμελλεν
ἐκ χειρῶν Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος, δν ποτ' ἀτίμα,
ἔμενος ἐν μεγάροις, ἐπὶ δ' ὄρνυε πάντας ἑταίρους.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερῇ ἱς Τηλεμάχῳ·

Ὡ πόποι, ἦ μάλα με Ζεὺς ἄφρονα θῆκε Κρονίων·
μήτηρ μὲν μοί φησι φίλη, πινυτή περ εὖοσα,

pulsæ clavi, apertæque sunt ei cito.

Ipsa vero altum tabulatum ascendit, ubi quidem arcæ
stabant; in his vero odoriferæ vestes jacebant.

Illinc manu porrecta, a clavo cepit arcum
cum ipsa theca, quæ ei circumdata erat splendida.

Sedensque ibidem, caris genibus eum impositum tenens,
flebat admodum stridule; eduxitque arcum regis.

Hæc autem postquam satiata est lacrimoso fletu,
profecta est ire in domum ad procos illustres
arcum tenens in manu reflexum, ac pharetram
sagittiferam; multæ vero inerant luctuosæ sagittæ.

Cum ea autem simul ancillæ portabant cistam; ubi ferrum
jacebat multum et æs, certamina regis.

Sed quando demum ad procos pervenit divina mulierum,
stetit ad postem domus firmiter structæ,
genis obtendens nitida redimicula.

[ancilla vero ei proba utrinque astitit.]

Statim autem ea inter procos locuta est, et dixit sermonem :

Audite me, proci illustres, qui in hanc domum
ingruistis ad comedendum et bibendum assidue semper,
viro absente multo tempore; neque ullum alium
huius rei facere prætexatum potuistis;

nisi me cupientes ducere, facereque uxorem.

Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen;
deponam enim magnum arcum Ulyssis divini:
qui autem facillime intenderit arcum in manibus,
et sagittam miserit per securas duodecim omnes,
hunc una secuta fuero, relicta hac domo
juventutis meæ, perpulcra, plena victu,
cujus aliquando recordaturam me puto, vel in somnio.

Sic dixit; et Eumæum jussit, divinum subulcum,
arcum procis deponere, canumque ferrum.

Lacrimans vero Eumæus eum accepit et deposuit;
flebat autem hubulcus ex altera parte, postquam vidit arcum
regis.] Antinous vero eos increpabat, verbumque dixit et elo-

cutus est:] Stulti rustici, quæ in diem sunt cogitantes;
ah miseri, cur jam lacrimas funditis, et mulieri

animum in pectoribus commovetis? cui etiam alioqui
jacet in doloribus animus, postquam carum perdidit maritum.

Sed tacite epulamini sedentes; vel foras

flete egressi, hic arcum relinquentes,

procis certamen difficile; non enim puto

facile hunc arcum bene politum tensum iri.

Non enim quisquam adest talis vir inter hosce omnes,]
qualis Ulysses erat; ego vero eum ipse vidi

(etenim memor sum), puer autem adhuc infans eram.

Sic dixit: ipsi vero animus in pectoribus sperabat
nervum se tensurum, sagittamque missurum per ferrum.

Nempe sagittam quidem primus gustaturus erat
ex manibus Ulyssis eximii, quem olim contumelia afficiebat
sedens in ædibus, incitabatque omnes socios.

Inter hos vero et locuta est sacra vis Telemachi :

Dii boni, certe valde me Jupiter dementem reddidit Satur-
nius:] mater quidem mea dicit cara, prudens quamvis sit,

- ἄλλω ἅμ' ἔψεσθαι, νοσφισσαμένη τότε δῶμα·
 105 αὐτὰρ ἐγὼ γελῶ καὶ τέρπομαι ἄρρονι θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἀέθλον,
 οἷη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιΐδα γαῖαν,
 οὔτε Πύλου ἱερῆς οὔτ' Ἀργεος οὔτε Μυκῆνης
 [οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτ' ἡπείροιο μελαίνης]
 110 καὶ δ' αὐτοὶ τόδε γ' ἴστε· τί με χρὴ μῆτερος αἶνου;
 ἀλλ' ἄγε μὴ μύνησι παρέλκετε μῆδ' ἔτι τόξου
 δηρὸν ἀποτραπᾶσθε τανυστύος, ὅφρα ἴδωμεν.
 Καὶ δέ κεν αὐτὸς ἐγὼ τοῦ τόξου πειρησάμην·
 εἰ δέ κεν ἐντανύσω διόιστεύσω τε σιδήρου,
 115 οὐ κέ μοι ἄγνυμένω τάδε δώματα πότνια μήτηρ
 λείποι ἅμ' ἄλλω ἰούσ', θε' ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην,
 οἴος τ' ἦδη πατρός ἀέθλια κάλ' ἀνελεσθαί.
 Ἥ καὶ ἀπ' ὤμοιιν χλαῖναν θέτο φοινικέσσαν,
 ὀρθὸς ἀναΐξας· ἀπὸ δὲ ξίφος ὀξὺ θετ' ὤμων.
 120 Πρῶτον μὲν πελέκεας στήσεν, διὰ τάρρον ὀρύζας
 πᾶσι μίαν μακρόν καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν·
 ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἔναξε· τάφος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας,
 ὡς εὐκόσμως στήσε· πάρος δ' οὐ πώποτ' ὀπώπει.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόξου πειρήτιζεν.
 125 Τρὶς μὲν μιν πελέμειζεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων·
 τρὶς δὲ μεθέθηκε βίης, ἐπιελπόμενος τόγε θυμῷ,
 νευρὴν ἐντανύσειν διόιστεύσειν τε σιδήρου.
 Καὶ νῦν κε δὴ β' ἐτανύσσε, βίη τὸ τέταρτον ἀνέλκων,
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἀνένευε καὶ ἔσχεθεν ἰέμενόν περ.
 130 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 ὦ πόποι, ἧ καὶ ἔπειτα κακὸς τ' ἔσομαι καὶ ἄχιζος
 ἡνέμερος εἰμι καὶ οὐπω χερσὶ πέποινα·
 ἀνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Ἄλλ' ἄγεθ', οἵ περ ἐμεῖο βίη προφερέστεροί ἐστε,
 135 τόξου πειρήσασθε, καὶ ἐκτελέωμεν ἀέθλον.
 Ὡς εἰπὼν τόξον μὲν ἀπὸ ἐο ὅτῃκε χαμᾶζε,
 κλίνας κολλητῆσιν ἐυξέστης σανίδεσσιν·
 αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῆς προσέκλινε κορώνῃ·
 ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ θρόνον, ἔθεν ἀνέστη.
 140 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 Ὀρνυθ' ἐξείης ἐπιδέξια πάντες ἐταῖροι,
 ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, θένε τέ περ οἶνοχοεῖ.
 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιχρύσανε μῦθος.
 Λεωῶδης δὲ πρῶτος ἀνίστατο, Οἴνοπος υἱός,
 145 δ' σφι θυοκόος ἔσκε, παρὰ κρητῆρα δὲ καλὸν
 ἔξε μυροῖτατος αἰεὶ ἀτασθαλαίαι δέ οἱ οἶω
 ἔχθρα ἔσαν, πᾶσιν δὲ νεμέσσα μνηστῆρεσσιν.
 Ὅς ῥα τότε πρῶτος τόξον λάβε καὶ βέλος ὠκύ.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόξου πειρήτιζεν·
 150 οὐδὲ μιν ἐντάνυσσε· πρὶν γὰρ κάμε χεῖρας ἀνέλκων,
 ἀτρίπτους, ἀπαλὰς· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν εἵπεν·
 ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω λαβεῖω δὲ καὶ ἄλλος.
 Πολλοὺς γὰρ τόδε τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς· ἐπειτὰ πολὺ φέρετόν ἐστιν
 155 τεθναμένω ἢ ζῶντας ἄμαρτεῖν, οὐδ' ἐνέκ' αἰεὶ
 ἐνθάδ' ἡμιλέομεν, ποτιδέγμενοι ἡμᾶτα πάντα.
 Νῦν μὲν τις καὶ ἔλπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἡδὲ μενοινᾷ

- alium una secururam se, relicta hac domo;
 at ego rideo, et delector vecordi animo.
 Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen *de tali*,
 qualis nunc non est mulier per Achaicam terram,
 nec Pyli sacrae, neque Argis, nec Mycenis;
 [neque in-ipsa Ithaca, neque in-continente nigra;]
 et vero ipsi hoc scitis; quid me oportet matrem laudare?
 Sed agite, ne praetextibus *rem* protrahite, neu amplius arcus
 diu aversamini tensionem, ut videamus.
 Et vero ipse ego arcum experiar:
 si autem tendero, sagittamque misero per-ferrum,
 non mihi dolenti has aedes veneranda mater
 liquerit, una cum-alio profecta, quum ego pone relinquit,
 valens jam patris certamina pulcra reportare.
 Dixit, et ab humeris laenam deposuit purpuream,
 erectus exsurgens; atque ensem acutum deposuit ab-humeris.
 Primum quidem secures statuit, vallo perfosso
 omnibus uno longo, et ad amussim direxit;
 circumque terram ingessit: stupor vero cepit omnes, videntem
 quam accurate statuit; antea autem nunquam viderat.
 Stetit vero deinde ad limen profectus, et arcum tentabat.
 Ter quidem ipsum pepulit, trahere cupiens;
 ter autem destitit ab-impetu, sperans hoc animo,
 nervum se tensurum, sagittamque-missurum per-ferrum.
 Et jam demum tetendisset, vi quartum attrahens:
 sed Ulysses nutu-prohibebat, et coercuit, cupientem liect.
 Inter-hos autem rursus locuta-est sacra vis Telemachi:
 Dii boni! certe *vel* etiam postea malusque ero et imbecillus,
] vel junior sum, et nondum manibus confido,
 virum ut-propulsem, quando aliquis prior lacessiverit.
 Sed agite, qui-quidem me viribus praestantiores estis,
 arcum tentate, et perficiamus certamen.
 Sic locutus, arcum quidem a se deposuit humi,
 acclinatum conglutinatis bene-pelitis tabulis;
 ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo:
 iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat.
 Inter-hos autem Antinous locutus-est, Eupitheus filius;
 Surgite ordine a-dextra omnes socii,
 exorsi ab-eo loco, unde quidem vinum-fundit *aliquis*.
 Sic dixit Antinous: illis vero placebat sermo.
 Liodes autem primus surrexit, Aenopis filius,
 qui ipsis haruspex erat; juxta craterem vero pulcrum
 sedebat intus semper; improbitates autem ei soli
 invisae erant, omnibusque succensebat procis.
 Qui tunc primus arcum cepit et telum velox.
 Stetit autem inde ad limen profectus, et arcum tentabat;
 neque ipsum tetendit: prius enim fatigatus-est manibus *altus*
] haud-tritis, mollibus: inter procos vero dixit:
 O amici, non quidem ego tendo; capiat vero et alius.
 Multos enim hic arcus optimates privabit
 animo et mente: quoniam multo melius est
 mori quam vivos excidere *ea re*, cujus gratia semper
 hic versamur, expectantes dies omnes.
 Nunc quidem aliquis et sperat in mente, et cupit

γῆμαι Πηνελόπειαν, Ὀδυσσεὺς παραίκοιεν·
αὐτὰρ ἐπὴν τόξου περὶήσεται ἡδὲ ἴδεται,
ἄλλην δὴ τιν' ἐπειτα Ἀχαιῶδων εὐπέπλων
μνάσθω ἐένδοισιν διζήμενος· ἡ δὲ κ' ἐπειτα
γῆμαιθ', ὅς κε πλείστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι.

Ὡς ἄρ' ἐρώνησεν καὶ ἀπὸ τοῦ τόξου ἔθηκεν,
κλίνας κολλητῆσιν εὐξέστης σανίδεσσιν·
αὐτοῦ δ' ὠκύ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ.

Ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Λειῶδες, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων,
δαίνοντ' ἀργαλέον τε, — νεμεσσύμαι δέ τ' ἀκούων —
εἰ δὴ τοῦτό γε τόξον ἀριστήας κεκαδήσει
ἡμοῦ καὶ ψυχῆς, ἔπει οὐ δύνασαι σὺ ταnúσσαι.

Οὐ γάρ τοι σέγε τοῖον ἐγγείνατο πότνια μήτηρ,
οἷόν τε θυτῆρα βίου τ' ἔμεναι καὶ δίστων·
ἀλλ' ἄλλοι τανύουσι τάχα μνηστῆρες ἀγαυοί. [γῶν

Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἐκέλευσε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰ-
ἄρει δὴ, πῦρ κεῖον ἐνὶ μεγάροισι, Μελανθεῦ,
πᾶρ δὲ τίθει δίφρον τε μέγαν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
ἐκ δὲ στέατος ἐνεῖκε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἐόντος·
ἔρρα νέοι θάλποντες, ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ,
τόξου περικόμεσθα καὶ ἐκτελέωμαι ἀέθλων.

Ὡς φάθ'· ὁ δ' αἰψ' ἀνέκαμ Μελάνθιος ἀκάματον
πᾶρ δὲ φέρων δίφρον θῆκεν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ, [πῦρ·
ἐκ δὲ στέατος ἐνεῖκε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἐόντος·
τῷ β' νέοι θάλποντες ἐπειρώντ'· οὐδ' ἐδύναντο
ἐντανύσσαι, πολλὸν δὲ βίης ἐπιδευέες ἦσαν.

Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπέειχε καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
ἀρχοὶ μνηστῆρων· ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἀριστοί.

Τῷ δ' ἐξ οἴκου βῆσαν διαρτήσαντες ἄμ' ἄμφω
βουκόλος ἡδὲ συφορβός Ὀδυσσεὺς θεῖοιο.

ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμου ἤλυθε διὸς Ὀδυσσεύς.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκτὸς θυρέων ἔσαν ἡδὲ καὶ αὐλῆς,
φύετ' ἄμενος σφ' ἐπέεσσι προσγυῖα μελιχχοῖσιν·

Βουκόλε καὶ σὺ, συφορβέ, ἔπος τί κε μυθήσαιο μιν,
ἢ αὐτὸς κεῖνω; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει.

Ποῖός κ' εἶτ' Ὀδυσσεὺς ἀμυνόμενος, εἰ ποθεν ἔλθοι
ὦδὲ μάλ' ἐξαπίνης, καὶ τις θεὸς αὐτὸν ἐνείκοι;

ἢ κε μνηστῆρεςσιν ἀμύνοιτ' ἢ Ὀδυσσεὺς;
εἰπαθ', ὅπως ὑμέας κραδίη θυμὸς τε κελεύει.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
Ζεῦ πάτερ, αἶ γὰρ τοῦτο τελευτήσῃς ἐλδῶρ,

ὥς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δὲ ἔ δαίμων·
γνώης γ' οἷη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.

Ὡς δ' αὖτως Εὐρύμαχος ἐπέυχετο πᾶσι θεοῖσιν
νοστήσαι Ὀδυσσεῖα πολύτρονον ὄνδε δόμονδε.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τῶν γε νόον νημερτέ' ἀνέγνω,
ἐξαυτίς σφ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

Ἐνδὸν μὲν δὴ δὴ αὐτὸς ἐγὼ, κακὰ πολλὰ μογῆσας
ἔλθων εἰκοσῶν ἔτείς ἐς πατρίδα γαίαν.

Γινώσκω δ', ὥς σφῶν ἐλδομένοισιν ἰκάνω,
οἴοιαι δμῶν· τῶν δ' ἄλλων οὐ τευ ἀκούσα

εὐξαμένου ἐμὲ αὖτις ὑπότροπον οἶκαδ' ἰκέσθαι.

ducere Penelopen, Ulyssis uxorem :

at postquam arcum tentaverit et viderit,
aliam demum aliquam postea Achivarum pulcris-peplis-in-
dutarum] ambiat sponsalibus petens : hæc autem deinde
nubat ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.

Sic igitur dixit; et a se arcum deposuit,
acclinatum conglutinatis bene-politis tabulis :
ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo :
iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat.
Antinous autem *eum* increpabat, verbumque dixit et elocu-
tus-est :] Liodes, quale tibi verbum fugit ex septo dentium,
graveque molestumque ! indignor etenim audiens :
si demum hic arcus optimates privabit
animo et mente, quoniam non potes tu tendere.
Nequaquam enim te talem genuit alma mater,
qui tractor arcusque esses et sagittarum :
sed alii tendunt cito proci illustres.

Sic dixit; et jussit Melanthium, custodem caprarum :
Age jam, *inquiens*, ignem accende in adibus, Melantheu,
juxta autem pone sellamque magnam et pellem super ipsa,
effler autem sevi magnum orbem, *de eo* quod-intus est,
ut juvenes calefacientes, inungentes unguine,
arcum tentemus, et periciamus certamen.

Sic dixit : statim autem accendit Melanthius indefessum
ignem;] juxtaque ferens sellam posuit et pellem super ipsa,
extulitque sevi magnum orbem, *de eo* quod-intus erat ;
quo sane juvenes, calefacientes, tentabant : nec poterant
tendere, multum autem robore defecti erant.

Antinous vero adhuc abstinebat, et Eurymachus deo-similis,
principes procorum ; viribus autem erant longe principes.

Illi autem e domo exivere una-profecti simul ambo

bubulcus et subulcus Ulyssis divini ;

exivit autem ipse post illos domo divinus Ulysses.

Sed quando jam extra fores erant atque aulam,
locutus ipsos verbis affabatur blandis :

Bubulce, et tu, subulce, verbunne aliquod dicam,
an ipse celem? dicere autem me animus jubet.

Quales essetis Ulyssi auxiliando, sicunde veniret

huc valde derrepente, et aliquis deus ipsum afferret?

utrum procis auxiliaremini, an Ulyssi?

dicite, quomodo vos cor animusque jubet.

Hunc autem rursus allocutus-est boum bubulcus vir :

Jupiter pater, utinam enim hoc perficeres votum,

ut veniret quidem ille vir, adduceretque ipsum deus :

cognosceres, qualis mea potentia *sit* et *quales* me manus co-
mitentur.] Sic autem pariter Eumæus supplicabat omnibus

diis,] ut-rediret Ulysses prudens suam domum.

Ac postquam horum ingenium verum cognovit,

iterum ipsos verbis respondens allocutus-est :

Intus quidem demum hic ipse ego, mala multa perpeussus,
veni vigesimo anno in patriam terram.

Cognosco autem, quod vobis cupientibus venio,
solis servorum : ceterorum vero hand quenquam audiri
vota-facientem me iterum reducem domum venire.

Σφῶϊν δ', ὥς ἔσεται περ, ἀληθείην καταλέξω.
 Εἰ γ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 ἄξιοιαι ἀμφοτέροις ἀλόχοις καὶ κτήματ' ὀπάσσω
 216 οἰκία τ' ἐγγὺς ἐμείο τετυγμένα· καὶ μοι ἔπειτα
 Τηλεμάχου ἐτάρω τε κασιγνήτω τε ἔσεσθον.
 Εἰ δ', ἄγε δὴ, καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι δείξω,
 ὄφρα μ' εὖ γνῶτον πιστωθῇτόν τ' ἐνὶ θυμῷ·
 οὐλὴν, τήν ποτέ με σὺς ἔλασε λευκῷ ὀδόντι,
 220 Παρνησόνδ' ἔλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
 Ὡς εἰπὼν βράχεια μεγάλῃς ἀποέρχασθαι οὐλῆς.
 Τῷ δ' ἐπεὶ εἰσιδέτην εὖ τ' ἐφράσσαντο ἕκαστα,
 κλαῖον ἄρ', ἄμφ' Ὀδυσσῆι δαΐφρονι χεῖρε βαλόντε,
 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλῇν τε καὶ ὤμους.
 225 Ὡς δ' αὐτοὺς Ὀδυσσεὺς κεφαλᾶς καὶ χεῖρας ἔκυσσεν.
 Καὶ νύ κ' ὄδυρομένοισιν ἔδω φάος ἡελίοιο,
 εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐρύκακε φῶνῃσέν τε·
 Παύεσθον κλαυθυμοῖο γόοιο τε· μὴ τις ἴδῃται
 ἐξελθὼν μεγάροιο, ἀτὰρ εἴπῃσι καὶ εἴσω.
 230 Ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐξελθετε, μὴδ' ἅμα πάντες·
 πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὅμμες· ἀτὰρ τότε σῆμα τετύχθω.
 Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
 οὐκ ἔασουσιν ἐμοὶ δόμεναι βίον ἢ δὲ φαρέτρην·
 ἀλλὰ σὺ, δῖ' Εὐμαίε, φέρων ἀνὰ ὤματα τόξον
 235 ἐν χεῖρσιν ἐμοὶ θέμεναι· εἰπὼν τε γυναῖξιν
 κληῖσσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
 ἣν δέ τις ἢ στοναγῆς ἢ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
 ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεισι, μή τι θύραζε
 προβάλωσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀχὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.
 240 Σοὶ δέ, Φιλοίτιε δῖε, θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς
 κληῖσσαι κληῖδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἱῆλαι.
 Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμοις εὐναϊεσσάμεναι·
 ἔζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δῖφρον ἰὼν, ἔθεν περ ἀνέστη·
 ἐς δ' ἄρα καὶ τῷ δμῶε ἴτην ἰείρου Ὀδυσῆος.
 245 Εὐρύμαχος δ' ἤδη τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 θάλπωιν ἐνθα καὶ ἐνθα σέλα πυρός· ἀλλὰ μιν οὐδ' ὥς
 ἐντανύσαι δύνατο· μέγα δ' ἔστανε κυδάλιμον κῆρ·
 ὀγλήσας δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 ὦ πόποι, ἦ μοι ἄχος περὶ τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων·
 250 οὔ τι γάμου τοσσούτον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ·
 εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιῖδες, ἡμὲν ἐν αὐτῇ
 ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ ἢ δ' ἄλλῃσιν πολίεσσιν·
 ἀλλ' εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν
 ἀντιθέου Ὀδυσῆος, ὅτ' οὐ δυνάμεσθα τανύσσαι
 255 τόξον· ἐλεγχείῃ δὲ καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Εὐρύμαχ', οὐχ οὔτως ἔσται· νοεῖς δὲ καὶ αὐτός.
 Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἐορτὴ τοῖο θεοῖο
 ἄγνῃ· τίς δέ κε τόξα τιταίνει; ἀλλὰ ἐκῆλοι
 260 κάθητ'· ἀτὰρ πελέκεάς γε καὶ εἰ κ' εἰώμεν ἅπαντας
 ἐστάμεν· οὐ μὲν γάρ τιν' ἀνακίρσσειν οἶω,
 ἔλθόντ' ἐς μέγαρον Ἀεργιάδωε Ὀδυσῆος.
 Ἄλλ' ἄγετ', οἶνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπέεσσιν,
 ὄφρα σπείσαντες καταβείωμεν ἀγκύλα τόξα.
 265 Ἦῶθεν δὲ κέλεσθε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰγῶν,

Vobis autem, sicut erit quidem, veritatem dicam.

Si sub me deus domuerit procos illustres, deducam ambobus uxores, et possessiones præbebo, domosque prope me ædificatas; et mihi postea Telemachi sociique fratresque eritis.

Eia age, jam et signum manifestum aliud quoddam ostendam,] ut me bene cognoscatis, fidatisque in animo; cicatricem, quam quondam mihi sus infixit albo dente, ad-Parnassum profecto, cum filiis Autolyici.

Sic locutus, pannos magna diduxit a-cicatrice. Illi autem postquam inspexerant, beneque cognorant singula, flebant deinde, circa Ulysssem prudentem manibus conjecit, et osculabantur amplectentes caputque et humeros. Sic autem pariter Ulysses capita et manus osculatus est. Et jam lamentantibus occidisset lumen solis, nisi Ulysses ipse eos cohibuisset, locutusque-fuisset:

Cessate a-ploratu fletuque; ne quis videat egressus domo, at dicat et intus.

Sed alius-post-alium intrate, neu simul omnes: primus ego, post autem vos; at hoc signum fiat. Alii etenim omnes, quotquot sunt proci illustres, non sinent mihi dari arcum et pharetram; sed tu, divine Eumæe, ferens per ardes arcum, manibus mihi impone; dicito autem mulieribus, ut-claudant domus fores firmiter aptatas: si vero aliqua vel gemitum vel strepitum intus audiat virorum nostris in septis, nequaquam foras prodeat, sed ibidem quiete sit ad opus.

Tibi vero, Philætie divine, fores mando aulæ ut-claudas clavi, citoque vinculum indas.

Sic locutus, intravit domos habitantibus-commodas; sedit deinde in sella, accedens, unde surrexerat: ingressi-sunt autem deinde famuli divini Ulyssis.

Eurymachus vero jam arcum in manibus versabat, calefaciens huc et illuc splendore ignis: sed ipsum neque tendere potuit; valde autem gemebat glorioso corde: ingemiscensque fatus-est, verbumque dixit et elocutus-est.

Dii boni! certe mihi dolor deque me ipso et de omnibus nequaquam nuptias tantum lugeo, dolens licet: sunt et alie multe Achivæ, tum in ipsa circumflua Ithaca, tum aliis in-urbibus: sed si demum tantopere viribus defecti sumus præ-deo-pari Ulyssæ, ut non possimus tendere arcum: probrosum vero hoc est et posteris auditu.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupithei filius:] Eurymache, non ita erit: intelligis vero etiam ipse. Nunc etenim in populo festum est dei sanctum; quis autem arcum tenderet? sed quieti deponite: at secures etiamsi sinamus omnes stare, bene erit; haud etenim quenquam sublaturum post ingressum domum Laertiadae Ulyssis.

Sed agite, pocillator quidem incipiat poculis, ut libatione-facta deponamus curvos arcus.

Mane vero jubete Melanthium, custodem caprarum,

αἴγας ἄγειν, αἱ πᾶσι μὲν ἔσχοι αἰπολλοῖσιν,
ὄφρ' ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπολλῶνι κλυτοτόξῳ
τόξου περὶώμεσθα καὶ ἐκτελείμεν ἀέθλον.

Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.

270 Τοῖσι δὲ χήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
κοῦροι δὲ χρητῆρας ἐπεστέφαντο ποτοῖσιν·
νόμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Οἱ δ' ἔπει οὖν σπείσαν τ' ἐπὶόν θ', ὅσον ᾗβηλε θυμὸς,
τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

275 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης·
[ὄφρ' εἰπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·]
Εὐρύμαχον δὲ μάλιστα καὶ Ἀντίνοον θεοειδέα
λίσσομ', ἔπει καὶ τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν,
νῦν μὲν παῦσαι τόξον, ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν·

280 ἦθ' ὅθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος, ὃν κ' ἐθέλῃσιν.
Ἄλλ' ἄγε μοι δότε τόξον εὖζοον, ὅγρ' αὖ μὲν ὑμῖν
χειρῶν καὶ σθένους περὶήσομαι, εἴ μοι ἔτ' ἐστὶν
ἱς, ὅῃ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γυναικτοῖσι μελεσσιν,
ἢ ᾗδ' μοι ὀλεσεν ἅλῃ τ' ἀκομιστῇ τε.

285 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερβιάλως νεμέσθησαν,
δεῖσαντες, μὴ τόξον εὖζοον ἐντανύσειεν.

Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἄ δειλέ ξείνων, ἐνὶ τοῖ φρένας οὐδ' ἡβῆσαι·
οὐκ ἀγαπᾷς, δ' ἔκηλος ὑπερβιάλοισι μὲν ἡμῖν
290 δαίνυσθαι; οὐδὲ τι δαιτὸς ἀμέρδαι, αὐτὰρ ἀκούεις
μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος; οὐδὲ τις ἄλλος
ἡμετέρων μύθων ξείνος καὶ πτωχὸς ἀκούει.

Οἶνός σε τρώει μελιθήδης, ὅς τε καὶ ἄλλους
βλάπτει, ὃς ἂν μιν χανδὸν ἔλῃ, μηδ' αἴσιμα πίνῃ.

295 Οἶνος καὶ Κένταυρον, ἀγακλυτὸν Εὐρύτιονα,
ἄσ' ἐνὶ μεγάρῳ μεγαθύμου Πειριβοῖο,
ἐς Λαπίθας ἐλλόνθ'· ὃ δ' ἔπει φρένας ἄσεν οἶνω,
μαινόμενος κάκ' ἔρεξε δόμον κατὰ Πειριβοῖο·
ἥρωας δ' ἄχος εἶλε, δι' ἐκ προθύρου δὲ θύραζε
300 ἔλκον ἀναΐξαντες, ἀπ' οὐατα νηλεῖ χαλκῷ
ῥινάς τ' ἀμήσαντες· ὃ δὲ φρεσὶν ἦσιν ἀσθελεῖς
ᾗτιεν ἦν ἄτην ὀχέων ἀσειφρονι θυμῷ.

Ἐξ οὗ Κενταυροῖσι καὶ ἀνδράσι νεικὸς ἐτύχθη,
οἳ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὗρετο οἶνοθαρείων.

305 Ὡς καὶ σοὶ μέγα πῆμα πιπράσχομαι, αἶ κε τὸ τόξον
ἐντανύσης; οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις
ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ, ἄφαρ δὲ σε νηὶ μελαίνῃ
εἰς Ἑχέτονα βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
πέμψομεν· ἔνθεν δ' οὔτι σῴσεται· ἀλλὰ ἔκηλος

310 πινέ τε, μηδ' ἐρίδαινε μετ' ἀνδράσι κουροτέροισιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον
ξείνους Τηλεμάχου, ὃς κεν τάδε δῶμαθ' ἴκηται.

Ἐλπεαι, αἶ χ' ὃ ξείνος Ὀδυσσεύς μέγα τόξον

315 ἐντανύσῃ, χερσὶν τε βίηφι τε ᾗτι πιθήσας,
οἰκαδέ μοι ἄζεσθαι καὶ ἐὼν ἡσέεσθαι ἄκοιτιν;
οὐδ' αὐτὸς που τοῦτό γ' ἐνὶ στήθεσσι ἔολπεν·
μηδὲ τις ὑμείων τοῦγ' εἵνεκα θυμὸν ἀχέων
ἐνθάδε δαίνυσθω· ἔπει οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν.

capras adducere, quæ in-omnibus longe præstantissimæ *sint* gregibus;] ut femoribus impositis *in honorem* Apollinis inclyti-arcu,] arcum tentemus, et perficiamus certamen.

Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.

Ipsis vero præcones quidem aquam in manus fuderunt,

juvenes autem crateras coronarunt potu ;

distribueruntque omnibus, auspicientes poculis.

Illi autem ut libarant biberantque, quantum volebat animus, inter-eos dolos-meditans locutus-est ingeniosus Ulysses :

Audite me, proci inclytæ reginæ ;

[ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet :]

Eurymachum autem maxime et Antinoum deo-similem

oro, quoniam et hunc sermonem apposite dixit :

nunc quidem dimittite arcum; et committite *rem* diis;

mane vero deus dabit robur, cui voluerit.

sed age, mihi date arcum bene-politum, ut inter vos

manus et robur experiar, si mihi adhuc sit

vis, qualis antea erat in flexilibus membris;

an jam mihi *eam* perdididerit vagatioque et curationis-defectus.] Sic dixit : illi vero omnes supra-modum indignati-sunt,

veriti, ne arcum bene-politum tenderet.

Antinous autem *eum* increpabat, verbumque dixit et elocutus-est :] ah miser hospitem, inest tibi mens ne exigua quidem :

] non contentus-es, quod quietus superbos inter nos epularis? neque omnino convivio privaris, atque audis sermones nostros et colloquium? nec quisquam alius nostros sermones hospes et pauper audit.

Vinum te sauciat dulce, quod-quidem et alios

lædit, quicumque ipsum avide cepit, nec decenter biberit.

Vinum etiam Centaurum, inclytum Eurytionem,

læsit in domo magnanimi Pirithoi,

ad Lapithas profectum : is vero postquam mentem læserat

vino,] insanienti mala patravit per domum Pirithoi :

heroes vero dolor cepit; per vestibulum autem foras

pertraxerunt *in eum* insurgentes, aures sævo ære

naresque amputantes : ille autem mente sua læsus,

ibat suum damnum portans dementi animo.

Ex quo Centauris et viris contentio facta-est,

sibique ipsi primo malum invenit *is*, vino gravatus.

Sic et tibi magnum damnum denuntio, si arcum

tenderis : non enim cujusquam favorem invenies

nostro in populo; statim vero te navi nigra

ad Echetum regem, hominum perniciem omnium,

mitteremus : inde autem nequaquam salvus-evades : sed quietus

bibeque, neu contende cum viris junioribus.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :

Antinoe, non quidem honestum conviciari, neque justum,

hospites Telemachi, quicumque ad has ades pervenerit.

Putasne, si hic hospes Ulyssis magnum arcum

tetenderit, manibusque viribusque suis fretus,

domum *eum* me ducturum, et suam facturum uxorem?

Neque ipse, opinor, hoc in pectoribus sperat;

nec quisquam vestrum hujus gratia animo dolens

hic convivetur; quoniam nequaquam quidem decet.

- 120 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον
 κούρη Ἰκαρίου, περίφρων Πηνελόπεια, [ἡῦδα·
 οὔτι σε τόνδ' ἄζεσθαι οἰόμεθ'· οὐδὲ εἰσικεν·
 ἀλλ' αἰσχυρόμενοι γάτιν ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν,
 μή ποτέ τις εἴησι κακώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν·
 125 ἢ πολὺ χεῖρονες ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρός ἀκοῖτιν
 μνῶνται, οὐδὲ τι τόσον εὖζρον ἐντανύουσιν·
 ἀλλ' ἄλλος τις, πτωχὸς ἀνὴρ ἀπλήμενος ἐλθὼν,
 ῥηϊδίως ἐτάνουσε βίον, διὰ δ' ἔχε σιδήρου.
 Ὡς ἐρέουσ'· ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο.
 130 Τὸν δ' αὖτε προέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρύμαχ', οὐπὸς ἐστὶν εὐκλείας κατὰ δῆμον
 ἔμμεναι, οἳ δὲ οἶκον ἀτιμάζοντες ἐδούσι
 ἀνδρός ἀριστῆος· τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε;
 οὗτος δὲ ξείνος, μάλα μὲν μέγας ἦδ' εὐπηγῆς,
 135 πατὴρ δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὐχεται ἔμμεναι υἱός·
 ἀλλ' ἄγε οἳ δότε τόσον εὖζρον, ὅρρα ἰδόμεν.
 Ὡδὲ γὰρ εἰρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 εἰ κέ μιν ἐντανύσῃ, δόη δέ οἱ εὖρος Ἀπολλων,
 ἔσσω μιν γλαϊνὰν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλὰ·
 140 δώσω δ' ὅζον ἄκοντα, κυνὼν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν,
 καὶ ξίφος ἀμφηκεῖ· δώσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα,
 πέμψω δ', ὅππῃ μιν κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡῦδα·
 μήτερ ἐμῇ, τόσον μὲν Ἀχαιῶν οὔτις ἔμειο
 145 κρείσσων, ὃ κ' ἐθέλω δόμεναί τε καὶ ἀρνήσασθαι·
 οὐδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατὰ κοιρανέουσιν,
 οὐδ' ὅσσοι νήσοισι πρὸς Ἥλιδος ἱπποδάμοιο·
 τῶν οὔτις μ' ἀέκοντα βιβίσκει, αἳ κ' ἐθέλωμι
 καὶ καθάπαξ ξείνῳ δόμεναί τῳδε τόξα φέρεσθαι.
 150 Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἱστόν τ' ἡλακτάην τε, καὶ ἀμριπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίχεσθαι· τόσον δ' ἀνδρῆσσι μελήσει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ἦ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἴκῳδὲ βεβήκει·
 155 παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἐνέτο θυμῷ.
 Ἐς δ' ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμριπόλοισι γυναῖξιν
 κλαίεν ἐπεῖτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅρρα οἳ ὕπνον
 ἦδον ἐπὶ βλεφάροισι βάλῃ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Αὐτὰρ ὁ τόξα λαβὼν φέρε χαμπύλα διὸς ὑφορβός·
 160 μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὁμόκλειον ἐν μεγάροισιν·
 ὧδε δὲ τις εἶπεσκε νέων υπερηγορέοντων·
 Ἦν δὲ χαμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβώτα,
 πλαγκτές· τάχ' αὖ σ' ἐρ' ὕεσι κύνας ταχέας κατέδον-
 οῖον ἀπ' ἀνθρώπων, οὓς ἔτρεφες· εἴ κεν Ἀπόλλων [ται,
 165 ἡμῖν ἰλῆχῃσι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ὁ ὅτῃ φέρων αὐτῷ ἐνὶ χώρῳ,
 δεισας, οὐνεκα πολλοὶ ὁμόκλειον ἐν μεγάροισιν.
 Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἀπειλήσας ἐγεγώνει·
 Ἄττα, πρόσω φέρε τόξα· τάχ' οὐκ εὖ πᾶσι πιθήσεις·
 170 μὴ σε καὶ ὑπλότερος περ εἶναι ἄγρονδε δῖομαι,
 βαλλῶν χειρὶ καλῶσι· βίηρι δὲ φέρτερός εἰμι.
 Αἱ γὰρ πάντων τόσσον, ὅσοι κατὰ δώματ' ἔασιν,
 μνηστῆρων χερσὶν τε βίηρι τε φέρτερος εἶην·

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra al-
 cutus-est : filia Icarii, prudens Penelope,
 nequitiam te hunc ducturum putamus; neque decet :
 sed verentes rumorem virorum et mulierum,
 ne quando aliquis dicat deterius alius Achivorum :
 Certe multo peiores viri eximii viri uxorem
 ambiunt; quippe neque omnino arcum bene-politum tendat
 sed alius quidam, pauper vir errans, qui advenerat,
 facile tetendit arcum, et sagittam misit per-ferrum.
 Sic dicent; nobis vero probra hæc fierent.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 Eurymache, non-potest fieri-ut bona-famæ per populum
 sint ii, qui domum dedecorantes consumunt
 viri optimi : cur vero probra hæc facitis ?
 hic autem hospes, valde quidem magnus et firmo-corporis
 patreque ex bono genere se-profitetur esse filium :
 verum age, ei date arcum bene-politum, ut videamus.
 Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit :
 si eum tetenderit, dederitque ipsi gloriam Apollo,
 induam eum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris;
 daboque acutum jaculum, canum propulsatorem et virum
 et ense ancipitem; dabo vero et sub pedibus calceamenta,
 deducendumque-curabo, quo ipsum cor animusque jubeat.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est : mater mea, arcum quidem Achivorum nullus me
 potentior, cui velim, dandique et negandi;
 nec quotquot in aspera Ithaca dominantur,
 nec quotquot in insulis prope Elidem equos-pascentem,
 horum nullus mihi invito vim-afferet, si velim
 semel hospiti dare hunc arcum ferendum.

Sed in conclave profecta, tua ipsius opera cura,
 telamque columque, et ancillas jube
 opus obire : arcus autem viris curæ-erit
 omnibus, maxime vero mihi; hujus enim imperium est
 domo.] Illa quidem attonita, retro in conclave ivit;
 filii enim sermonem prudentem posuit-in animo.

In cornaculum autem quum-ascendisset cum famulis mar-
 ribus,] flebat deinde Ulysssem, dilectum maritum, donec
 somnum] dulcem palpebris immisit cæsiis-oculis Minerva.

Atque arcum sumtum ferebat curvum divinus suble-
 proci autem proinde omnes increpabant in ædibus :
 sic vero aliquis dicebat juvenum superbientium :

Quonam demum curvum arcum fers, nihili suble-
 demens? cito tandem te apud sues canes veloces comedet
 seorsum ab hominibus, quos (canes) nutritivisti; si Apollo
 nobis propitius-sit, et immortales dii alii.

Sic dixerunt : at ille posuit ferens ipso in loco,
 veritus, quoniam multi increpabant in ædibus.

Telemachus autem ex-altera-parte minatus clamabat :

Heus, ulterius fer arcum : cito non bene omnibus obedes
 ne te, et junior licet sim, in-agrum pellam,
 percussis saxis; viribus autem præstantior sum.
 Utinam enim omnibus tantum, quotquot in ædibus sumt,
 ita procis manibusque viribusque præstantior essem :

τῇ κα τάχα στυγερώς τιν' ἐγὼ πέμψαιμι νέεσθαι
 5 ἡμετέρου ἐξ οἴκου· ἐπεὶ κακὰ μηχανόονται.
 "Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν
 μνηστῆρες· καὶ δὴ μεθίεν γαλεποῖο γόλοιο
 Τηλέμαχ'· τὰ δὲ τόξα φέρων ἀνὰ δῶμα συβώτης
 ἐν χεῖρεσσι' Ὀδυσσῇ δαΐφρονι θῆκε παραστάς.
 10 Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροπὸν Εὐρύκλειαν·
 Τηλέμαχος κέλεται σε, περίφρων Εὐρύκλεια,
 κηρίσσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
 ἦν δέ τις ἡ στοναχῆς ἡ δὲ κτύπου ἐνδον ἀκούσῃ
 ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μή τι θύραζε
 15 προβάλωσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἐμεναι παρὰ ἔργῳ.
 "Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 Κλήϊσεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταόντων.
 Σιγῇ δ' ἔξ οἴκοιο Φιλοίτιος ἄλτο θύραζε,
 κλήϊσεν δ' ἄρ' ἔπειτα θύρας εὐρέκως αὐλῆς.
 20 Κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ σπλον νεδὸς ἀμπελεισσης
 βύβλινον, ᾧ δ' ἐπέδῃσε θύρας, ἐς δ' ἦεν αὐτός·
 ἔειτ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰών, ἐνθεν περ ἀνέστη,
 εἰσὶν Ὀδυσσῆα. Ὁ δ' ἤδη τόξον ἐνώμα,
 25 πᾶντ' ἀναστρωφῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,
 μὴ κέραι ἴπες ἔδοιεν ἀποπροχόμενον ἀνακτος.
 "Ὡς δέ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 "Ἦ τις θηγετῆρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων·
 ἦ βρά νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκοδι κεῖται,
 30 ἦ ὅγ' ἐφορμᾶται ποιησέμεν· ὥς ἐνὶ γερσίν
 νωμᾷ ἔνθα καὶ ἔνθα κακῶν ἐμπαιος ἀλήτης.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερηννορέωντων·
 αἱ γὰρ δὴ τοσσούτον ὀνήσιος ἀντίασειεν,
 ὥς οὐτός ποτε τοῦτο δύνῃσεται ἐντανύσασθαι. [σεῦς,
 35 "Ὡς ἄρ' ἔραν μνηστῆρες· ἀτὰρ πολὺμητις Ὀδυσ-
 5 κὺτις· ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἶδε πάντῃ,
 ὥς δ' ἄνθρωπος φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ αἰοιδῆς
 ῥηϊδίως ἐτάσσουσε νέῳ περὶ κόλλοπι χορδῇ,
 ἄψας ἀμροτέρωθεν εὐστρεφὲς ἔντερον οἶδς,
 ὥς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς.
 40 Δεξιτερῇ δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν πειρήσατο νευρῆς·
 ἡ δ' ὑπὸ καλὸν αἶεσε, γελιδόνει εἰκέλῃ αὐδῇ.
 Μνηστῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα χρῶς
 ἐτράπετο· Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἔκτυπε, σήματα φαινῶν·
 45 γῆθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολὺτλας διος Ὀδυσσεύς,
 115 ὅτι βρά οἱ τέρας ἔκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
 Ἐπλετο δ' ὠκὺν οἰστὸν, ὃς οἱ παρέκειτο τραπέζῃ
 γυμνός· τοῖ δ' ἄλλοι κοίλῃς ἐντοσε φαρέτρης
 κείατο, τῶν τάχ' ἐμελλόν· Ἀχαιοὶ πειρήσεσθαι.
 Τὸν δ' ἐπὶ πῆχυν ἔλκων ἔλκεν νευρῶν γλυυῖδας τε,
 50 αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος, ἔχε δ' οἰστὸν
 ἀντα τιτυσκόμενος· πελέκειον δ' οὐκ ἡμβροτε πάντων
 πρώτης στελεῖδης, διὰ δ' ἀμπερές ἦλθε θύραζε
 55 ἰὸς γαλκοβαρῆς· ὃ δὲ Τηλέμαχον προσέειπεν·
 Τηλέμαχ', οὐ σ' ὁ ξείνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει,
 60 ἡμενος· οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἡμβροτον οὐδέ τι τόξον
 ὃν ἔκαμνον τανύων· ἐγὼ μοι μένος ἡμπεδὸν ἐστίν·
 οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται.

tunc statim graviter aliquem ego dimitterem ut-abeat
 nostra ex domo, quoniam mala machinantur.

Sic dixit : atque omnes super ipso suaviter riserunt
 proci ; et jam remiserunt a-gravi ira
 in-Telemachum : sed arcum ferens per domum subulcus
 manibus Ulyssi prudenti imposuit astant.

Evocatam autem allocutus-est nutricem Eurycleam :

Telemachus jubet te , prudens Euryclea ,
 claudere domus fores firmiter aptatas ;
 si autem aliqua ancillarum vel gemitum vel strepitum intus
 audiat virorum nostris in septis , nequaquam foras
 prodeat ; sed ibidem quiete sit apud opus .

Sic igitur dixit : illi autem non-avolabat verbum .

Clausit vero fores ædium habitantibus-commodarum .

Tacite autem ex domo Philæti prosiliit foras ,
 clausitque deinde fores bene-munitæ aulæ .

Jacebat autem sub porticu funis navis utrinque-recurvæ
 byblinus , quo quidem illigavit januas ; et ingressus-est ipse ;
 sedebatque inde in sella , accedens , unde surrexerat ,
 inspiciens Ulyssem . Hic autem jam arcum tractabat ,
 omni-ex-parte versans , tentans huc et illuc ,
 25 veritus ne cornua vermes edissent , absente domino .

Sic vero aliquis dicebat , intuitus in propinquum alium :

Sane hic aliquis peritus et callidus est arcuum ;
 aut jam fere tales etiam ipsi domi jacent ,
 aut ille molitur facere : ita in manibus cum
 versat huc et illuc malorum expertus erro .

Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium :
 utinam enim jam tantum utilitatis particeps-fieret ,
 sicut hic unquam hunc poterit tendere .

Sic igitur dixerunt proci : at ingeniosus Ulysses
 statim postquam magnum arcum ponderavit , et vidit un-
 35 dique ,] sicut quando vir citharæ peritus et cantus
 facile extendit novo in clavo chordam ,
 ubi-nexuerit utrinque bene-tortum intestinum ovis ;
 sic utique sine nisu tetendit magnum arcum Ulysses .
 Dextera autem inde manu prehensum tentavit nervum ;
 hic vero subtilis clare sonuit , hirundini similis voce .

Procis autem inde dolor factus-est magnus , omnibusque color
 mutatus-est ; Jupiter vero valde tonuit , signa ostendens :
 gavisus-est autem deinde audens divinus Ulysses ,
 quod jam sibi ostentum misisset Saturni filius versuti .
 Sumsit vero velocem sagittam , quæ ei adjacebat mensæ
 nuda ; ceteræ autem cavam intra pharetram
 jacebant , quas cito erant Achivi experturi .

Hanc inde ad-arcus-medium tenens , trahebat nervum cre-
 nasque ,] indidem ex sella , sedens ; misit autem sagittam
 ex-adverso collimans : a-securibus vero non-aberravit omni-
 bus ,] a-primo foramine ad ultimum , penitusque transivit for-
 ras] sagitta ære-gravis ; ipse vero Telemachum allocutus-est ;

Telemache , non te hospes in ædibus dedecorat
 sedens ; neque omnino a-scopo aberravi , neque arcum
 diu laboravi tendens ; adhuc mihi robur integrum est ;
 non uti me proci ignominia-afficientes vituperant .

Νῦν δ' ὥρῃ καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκέσθαι
 ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἐψιάσασθαι
 430 μολπῇ καὶ φόρμυγγι· τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
 Ἦ καὶ ἐπ' ὄφρ' οὖσι νεύσεν· δ' ἄμφ' ἔθετο ξίφος δξύ
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεῖοιο·
 ἄμφ' οὖ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχρ'· ἄγγι δ' ἄρ' αὐτοῦ
 πὰρ θρόνον ἐστήκει, κεκορυμμένος αἶθοπι χαλκῷ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Χ.

Μνηστηροφονία.

Αὐτὰρ δὲ γυμνώθῃ βραχέων πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, ἔχων βῖον ἡδὲ φαρέτρην,
 ἰὼν ἐμπλείην ταχέας δ' ἐκχεύατ' οἰστοὺς
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 5 Οὔτος μὲν δὴ ἀέθλος ἀάτος ἐκτετέλεσται·
 νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὕτω τις βάλεν ἀνὴρ,
 εἰσομαι, αἶ κε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.
 Ἦ καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ ἰθύνετο πικρὸν οἶστον.
 Ἦτοι δὲ καλὸν ἀλίσσον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλεν,
 10 χρύσειον, ἄμφωτον· καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 ὄφρα πίοι οἶνοιο· φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ
 μέμελλετο· τίς κ' οἶοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσιν
 μῶνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλ' ἀκαρτέρους εἴη,
 οἳ τεύξιν θανάτῳ τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν;
 15 Τὸν δ' Ὀδυσσεύς κατὰ λαιμὸν ἐπιστόμενος βάλεν ἰῷ,
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἦλυθ' ἀκωχή.
 Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε, δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς,
 βλημένου· αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥίνας παγὺς ἦλθεν
 αἵματος ἀνδρομέοιο· τοῦ δ' ἀπὸ εἵο τράπεζαν
 20 ὥσε ποδὶ πλήξας, ἀπὸ δ' εἶδ' αὖτε γένει ἔραζε·
 σῖτος τε κρέα τ' ὀπτὰ φορύνετο. Τοῖ δ' ὑμᾶδ' ἔσαν
 μνηστῆρες κατὰ δῶμαθ', ὅπως ἴδον ἀνδρὰ πεσόντα·
 ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν, ὀρινθέντες κατὰ δῶμα,
 πάντοσε παπταίνοντες εὐδομήτους ποτὶ τοίχους·
 25 οὐδέ πη ἀσπίς ἔην οὐδ' ἀλκιμον ἔγχος ἐλέσθαι.
 Νείκειον δ' Ὀδυσῆα γολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Σείνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι· οὐκέτ' ἀέθλων
 ἄλλων ἀντιάσεις· νῦν τοι σῶς αἰπὺς διελθρός.
 Καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτα κατέκτανες, δὲ μέγ' ἄριστος
 30 κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τῷ σ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
 Ἴσκεν ἕκαστος ἀνὴρ, ἐπειτ' ἤσαν οὐκ ἐθέλοντα
 ἄνδρα κατακτείνειν· τὸ δὲ νῆπιον οὐκ ἐνόησαν,
 ὥς δὴ σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπτο. [σεύς·
 35 Τοῦ δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς·
 ὦ κύνες, οὐ μ' εἴ' ἐφάσκει' ὑπότροπον οἶκαδ' ἰκέ-
 ῃ· ἄπο Τρώων, ὅτι μοι κατεκίερετε οἶκον, [σθαί
 δ' ἐμὴν σφιν δὲ γυναῖκα παρευνάζεσθε βιαίως
 αὐτοῦ τε ζῶντος ὑπεμνάσθε γυναῖκα,
 οὔτε θεοὺς δέισαντες, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 40 οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔσεσθαι·

Nunc autem hora est et cornam Achivis parandi
 in luce; at postea et aliter delectandi-se
 cantu et cithara; hæc etenim sunt ornamenta convivii.

Dixit, et superciliis innuit; ac circumposuit sibi ensē ac-
 tum] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini;
 ac manum caram circumdedit hastæ: prope vero ipsum
 juxta sellam stetit, armatus splendido ære.

ODYSSEÆ XXII.

Cædes procorum.

Ac sibi-exiit pannos ingeniosus Ulysses;
 insiliitque in magnum limen, habens arcum et pharetram,
 sagittis plenam; celeres autem effudit sagittas
 ibidem ante pedes; inter procos vero dixit:

Hoc quidem demum certamen difficile perfectum est;
 nunc denuo scopum alium, quem nondum quisquam ferit vir,
 video, an consequar, præbeatque mihi gloriam Apollo.

Dixit, et in Antinoum dirigebat amaram sagittam.
 Nempe is pulcrum poculum sublatum ibat
 aureum, utrinque-ansatum; et jam in manibus tractabat,
 ut biberet de-vino: cædes vero ei non in animo
 curæ-erat: quis putaret inter viros convivæ
 solum inter plures, etiamsi valde fortis esset,
 sibi structurum mortem malam et fatum nigrum?

Hunc vero Ulysses ad guttur assecutus ferit sagitta;
 prorsusque teneram per cervicem ivit cuspis.
 Inclinator est autem is in-alteram-partem, poculumque ei ex-
 cidit manu,] icto: statim vero fistula per nares crassa venit
 sanguinis humani; cito autem a se mensam
 pepulit pede percussam; effudit vero cibos humi;
 panisque carnesque assate fudabantur. Ipsi autem tumultuati-
 sunt] proci per domos, ut viderunt virum cadentem:
 e sedibus surrexerunt, turbati per domum,
 undique circumspectantes bene-structos ad parietes:
 nusquam vero scutum erat, nec valida hasta, ad-capiendum.
 Ohjurgabant autem Ulyssē iratis verbis:

Hospes, male in-viros sagittas-mittis: non-amplius certa-
 mina] alia aggredieris: nunc tibi certum est grave exitium.
 Etenim jam nunc virum interfecisti, qui longe optimus
 juvenum in Ithaca: ideo te hic vultures edent.

Conjectabat unusquisque vir, quia putabant non volentem
 virum interfecisse: hoc autem stulti non adverterunt,
 quod jam ipsis etiam omnibus mortis fines impenderent.
 Eos autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses:

O canes, non me-amplius putabatis reducem domum tenta-
 rum] populo a Trojanorum, quod mihi consumebatis domum,
 cum-famulis vero mulieribus concumbebatis violenter,
 ipsiusque mei viventis ambiebatis uxorem,
 nec deos veriti, qui cælum latum tenent, [credentes:
 neque ullam hominum indignationem in-posterum futura

νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται. [λεν·
 "Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἴ-
 [πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπη φύγοι αἰτῶν ὀλεθρον·]
 Εὐρύμαχος δὲ μιν ὅς αἰμειδόμενος προσέειπεν·
 5 Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος εἰλήλουθας,
 ταῦτα μὲν αἶσιμα εἶπες, ὅσα βρέζεσκον Ἀχαιοί, [γροῦ.
 πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' ἀ-
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἤδη κεῖται, ὅς αἴτιος ἐπλετο πάντων,
 Ἀντίνοος· οὗτος γὰρ ἐπῆλθεν τάδε ἔργα,
 10 οὔτι γάμου τόσσον κεχρημένος οὔτε χατίζων,
 ἀλλ' ἄλλα φρονέων, τὰ οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων·
 ὅρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον εὐκτιμένης βασιλεύοι
 αὐτὸς, ἀτὰρ σὸν παῖδα κατακτείνειε λογῆσας.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφταται· σὺ δὲ φρίδες λαῶν
 15 σὺν· ἀτὰρ ἄμμες ὅπισθεν ἀρσεσάμενοι κατὰ δῆμον,
 ὅσα τοι ἐκπέποται καὶ ἐδῆδοται ἐν μεγάροισιν,
 τιμὴν ἄμφις ἀγοντες ἔεικοσάβοιον ἕκαστος,
 γαλκὸν τε χρυσὸν τ' ἀποδώσομεν, εἰς ὅκε σὸν κῆρ
 ἱανθῇ· πρὶν δ' οὔτι νειμεσσητὸν κεχολῶσθαι. [σεύς·
 20 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολὺμήτις Ὀδυσ-
 Εὐρύμαχ', οὐδ' εἰ μοι πατρῴα πάντ' ἀποδοίτε,
 ὅσα τε νῦν ὑμῖν· ἔστι καὶ εἰ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε,
 οὔδε κεν ὧς ἐτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο
 πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι.
 25 Νῦν ὑμῖν παράκειται ἐναντίον ἡ ἐμάχεσθαι
 ἢ φεύγειν, ὅς κεν θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξῃ·
 ἀλλὰ τιν' οὐ φείξεσθαι ὀδοίμαι αἰπὺν ὀλεθρον.
 "Ὡς φάτο· τῶν δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
 Τόισιν δ' Εὐρύμαχος προσεφώνεε δευτέρων αὐτίς·
 30 "ὦ φίλοι, οὐ γὰρ σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
 ἀλλ' ἐπεὶ ἔλλαθε τόξον ἐύζοον ἡδὲ φαρέτρην,
 οὐδοῦ ἀπο ξεστοῦ τοξάσσεται, εἰς ὅκε πάντας
 ἄμμε κατακτείνει· ἀλλὰ μνησώμεθα χάρις.
 Φάσγανά τε σπάσασθε καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας
 35 ὡς ὠκυμόρων· ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν
 ἀθροοί, εἰ κέ μιν οὐδοῦ ἀπώσομεν ἡδὲ θυράων,
 ἐλωμεν δ' ἀνὰ ἄστν, βοῇ δ' ὠκίστα γένοιτο·
 τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὑστατα τοξάσσαιτο.
 "Ὡς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξὺ,
 40 γάλκων, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· ἄλλο δ' ἐπ' αὐτῷ
 σμερδαλέα ἰάγων· ὁ δ' ἀμαρτῇ διὸς Ὀδυσσεὺς
 ἰὼν ἀποπροΐεις βάλλε στήθος παρὰ μαζόν,
 ἐν δέ οἱ ἦπατι πῆξε θοὸν βέλος· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 φάσγανον ἦκε χαμᾶζε, περιβρῆδης δὲ τραπέζῃ
 45 κάππεσε δινηθεὶς ἀπὸ δ' εἰδῶτα χεῦεν ἐραζε
 καὶ δέπας ἀμφικύπελλον· ὁ δὲ χθόνα πύπτε μετώπῳ,
 θυμῷ ἀνιάζων· ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισιν
 λακτίων ἐτίναξε· κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχυν· ἀχλύς.
 Ἀμφινόμος δ' Ὀδυσῆος εἰσάτο κυδαλίμοιο
 50 ἀντίος αἵετας· εἰρυτο δὲ φάσγανον ὀξὺ,
 εἰ πῶς οἱ εἴξειε θυράων. Ἄλλ' ἄρα μιν φθῆ
 Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκῆρεϊ δουρὶ
 ὤμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν·
 δούπησεν δὲ πεσὼν, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.

HOMERUS.

nunc vobis etiam omnibus mortis fines impendent.

Sic dixit : illos vero omnes pallidus timor cepit :
 [circumspectavit autem unusquisque, qua effugeret grave exitium ;] Eurymachus vero ipsum solus respondens allocutus-
 est :] Si quidem jam Ulysses Ithacensis venisti,
 hæc quidem juste dixisti *de iis* quanta faciebant Achivi,
 multa quidem in ædibus iniusta, multa autem in agro.
 Sed hic quidem jam jacet, qui causa erat omnium,
 Antinous : hic enim immisit hæc opera,
 nequaquam nuptiarum tantopere indigens, nec cupiens,
 sed alia cogitans, quæ ei non perfecit Saturnius :
 ut Ithacæ in populo bene-cultæ regnaret
 ipse, at tuum filium interficeret insidiatus.
 Nunc autem ille quidem jure interfectus est : tu vero parce civi-
 bus] tuis : at nos postea, ubi-placaverimus *te*, per populum,
 quæcunque tibi epota et comesta sunt in ædibus,
 pretium separatim ducentes viginti-boum unusquisque,
 æsque aurumque rependemus ; donec tuum cor
 exhilaratum sit : prius autem nequaquam indignum *te* trasci.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulys-
 ses :] Eurymache, nec si quidem mihi paterna omnia dede-
 ritis,] quæcunque nunc vobis sunt et sicunde alia adderetis,
 ne sic quidem adhuc manus meas abstinere a-cæde,
 antequam omnem proci injuriam luerint,
 Nunc vobis *optio* adest, vel contra pugnare,
 vel fugere, qui mortem et fatum evitaverit :
 sed haud ullum evitaturum puto grave exitium.

Sic dixit : eorum vero ibidem soluta sunt genua et carum
 cor.] Ipsos autem Eurymachum alloquebatur secundo rursus :

O amici, non enim abstinebit *a nobis* vir hic manus indo-
 mitas ;] sed postquam cepit arcum bene-politum et pharetram,
 limine a polito sagittabit, donec omnes
 nos interfecerit ; verum meminimus pugnae.
 Ensesque stringite, et obtendite mensas
 sagittis letiferis : in ipsum vero omnes ingruamus
 conferti, si eum a-limine depellamus ac foribus,
 eamisque per urbem, clamorque citissime fiat ;
 tunc cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.

Sic igitur locutus, strinxit ensen acutum,
 æreum, utrinque acutum ; insiliitque in ipsum
 terribiliter vociferans : eodem-tempore autem divinus Ulysses
 sagitta emissa *ei* percussit pectus ad mammam,
 et *ei* hepatis infixit velox telum ; e manu vero
 ensen dimisit *is* humi : vertiginosus autem circa mensam
 decidit contortus ; ac cibos effudit humi,
 et poculum duplex : ipse autem terram verberabat fronte,
 animo dolens ; pedibusque sellam ambobus
 calcitrans concussit : ob oculos vero fusa est caligo.

Amphinomus autem in-Ulysses irrui gloriosus
 ex-adverso insurgens ; strinxitque ensen acutum,
 si qua *is* sibi cederet a-foribus. Sed jam ipsum prævertit
 Telemachus a-tergo percutiens ærata hasta,
 humeros inter, perque pectora *eam* transegit :
 fragoremque edidit *is* lapsus, terramque ferit tota fronte.

- 95 Τηλέμαχος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν δολιγρόσκιον ἔγχος
αὐτοῦ ἐν Ἀμφινόμῳ· περὶ γὰρ διέ, μή τις Ἀχαιῶν
ἔγχος ἀνελκόμενον δολιγρόσκιον ἢ εἰλάσειεν
φραγάνῃ αἵζας ἡς προπρηνεὶ τύψας.
Βῆ δὲ θέειν, μάλα δ' οἶκα φίλον πατέρ' εἰσαφίχενεν·
100 ἄγγου δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ πάτερ, ἥδη τοι σάκος οἶσω καὶ δύο δοῦρε
καὶ κυνέην πάγχυλον, ἐπὶ κροτάροις ἀραρυῖαν
αὐτός τ' ἀμυβιβαλόμεναι ἰὼν ὧσιν δὲ στυώτῃ
καὶ τῷ βουκόλῳ ἄλλα· τετυγχήσῃ γὰρ ἀμεινον.
105 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· οὔτε θέων, εἴως μοι ἀμύνεσθαι πὰρ οἰστοί, [σεύς·
μή μ' ἀποκινήσωσι θυράων, μόνον ὄντα.
ὦ φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπέπειθετο πατρί.
Βῆ δ' ἵμεναι χάλκμονδ', ὅθι οἱ κλυτὰ τεύχεα κείτο.
110 Ἐνὶ νηὶ τέσσαρα μὲν σάκ' ἐξέλε, δοῦρχα δ' ὀκτώ
καὶ πίσυρας κυνέας χαλκήρεας ἱπποδάσείας·
βῆ δὲ φέρον, μάλα δ' οἶκα φίλον πατέρ' εἰσαφίχανεν.
Αὐτὸς δὲ πρόωιστα περὶ γροῖ δύσετο χαλκόν·
ὥς δ' αὐτῷ τὸν ὁμῶς δύεσθην τεύχεα καλὰ,
115 ἔσαν δ' ἄμρ' Ὀδυσῆα θαύροννα, ποιικλομήτην.
Αὐτὰρ ὄγ', ὅρρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰοί,
τόρρα μνηστήρων ἓνα γ' αἰεὶ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
βάλλε τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἄγγιστινοὶ ἐπιπτον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ ἀνικτα οἰστεύοντα,
120 τόρρον μὲν πρὸς σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο
ἔκλιν' ἰστάμεναι, πρὸς ἐνώπια παμφανώοντα·
αὐτὸς δ' ἄμρ' ὠμοῖσι σάκος θέτο τετραγέλυμνον·
κροτὶ δ' ἐπ' ἱπθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἐθήκεν,
ἱππουρίν, δεινὸν δὲ λόφος καθυπέρθεον ἔνευσεν·
125 εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ.
Ὀρσολύρῃ δὲ τις ἔσκεν εὐδημήτῃ ἐνὶ τοίγῳ·
ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν εὐσταθέος μεγάροιο
ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην, στανίδες δ' ἔχρον εὐ ἀραρυῖαι.
Τῇν δ' Ὀδυσσεὺς πράττειν ἀνώγει δῖον ὑπορβόν,
130 ἔστατότ' ἄγγ' αὐτῆς μία δ' οἷα γίγνετ' ἐφορμή. [κριν·
τοῖς δ' Ἀγέλωις μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι περὶ αὖς·
ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἀν' ὀρσολύρῃν ἀναβαίῃ
καὶ εἰποι λαοῖσι, βοῇ δ' ὀκίστα γένοιτο;
τῷ κε τάχ' οὕτως ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοῖά τ' ἐσταιτο.
135 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
οὕτως ἔστ', Ἀγέλαε Διοτρεφές· ἄγγι γὰρ αἰνῶς
αὐλῆς καλὰ θύρετρα καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης·
καὶ γ' εἰς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος εἴη.
Ἄλλ' ἄγεθ', ὑμῖν τεύχε' ἐνέικω θοαρῇ θήναι
140 ἐκ θαλάμου· ἐνδον γὰρ, οἴομαι, οὐδὲ πῃ ἄλλῃ
τεύχεα κατέσθην Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός.
ὦς εἰπὼν ἀνέβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος ἀνὰ ῥῶγας μεγάρου.
Ἐνθεν δώδεκα μὲν σάκ' ἐξέλε, τόσσα δὲ δοῦρα
145 καὶ τόσσας κυνέας χαλκήρεας ἱπποδάσείας·
βῆ δ' ἵμεναι, μάλα δ' οἶκα φέρον μνηστήρσιν ἔδωκεν.
Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
ὥς περιβαλλομένους ἶδε τεύχεα χερσὶ τε δοῦρα

Telemachus autem abripuit se, relicta longa hasta
illic in Amphinomo; pertimescebat enim, ne quis Achivorum
se hastam retrahentem longam, vel feriret,
ense insurgens, vel prono *adversum* percutiens.

Ivit autem currens, valdeque cito dilectum ad-patrem perve-
nit;] prope vero stans verbis alatis *eum* allocutus est:

O pater, jam tibi scutum afferam et duas hastas,
et galeam totam-aream, temporibus aptam,
ipseque me-induam profectus: dabo autem subulco
et bubulco alia *arma*: nam armatum-esse melius est.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
affer currens, dum 'mihi ad-propugnandum adsunt sagittæ,
ne me amoveant foribus, solus quum-sim.

Sic dixit: Telemachus autem dilecto obedivit patri.
Profectusque est ire in-thalamum ubi ei inclyta arma jacebant.
Inde quatuor quidem scuta desumsit, hastasque octo,
et quatuor galeas aeratas setis-equis-densas:
ivitque ferens; valde autem cito carum ad-patrem pervenit.
Ipse vero omnium-primum circa corpus sibi-induit æs;
sic autem pariter famuli sibi-induerunt arma pulcra;
steteruntque circum Ulyssem prudentem, versutum.

At ille, quamdiu quidem ipsi ad-propugnandum aderant
sagittæ,] tamdiu procorum unum utique semper sua in domo
percutiebat collimans: illi vero conferti cadebant.

Ac postquam defecerunt sagittæ regem jaculantem,
arcum quidem ad postem bene-fundatæ domus
inclinavit ut-staret, ad parietes collucentes:
ipse vero circum humeros scutum posuit quadruplex:
capitique forti galeam fabrefactam imposuit
setis-equis-comantem: terribiliter autem crista desuper
nutabat;] sumsit autem validas hastas duas munitas ære.

Posticum vero quoddam erat bene-structo in pariete;
extremum autem ad limen bene-fundatæ domus
erat via in angiportum, tabulæ vero *illam* continebant bene
aptatæ.] Hanc vero Ulysses custodire jussit divinum subul-
cum,] stantem prope ipsam: unus vero solus erat aditus.
Illis autem Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans:

O amici, nonne jam aliquis ad posticum ascendat,
et dicat populis, clamorque citissime fiat?
tum cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.

Hunc autem rursus allocutus est Melanthius, custos ca-
pararum:] nullo-modo licet, Agelæ Jovis-alumne: prope enim
valde] aulæ pulchræ fores, et difficile os angiporti;
et unus omnes arceret vir, qui-quidem strenuus esset.
Sed agite, vobis arma afferam ad-armandum,
e thalamo: intus enim, puto, neque usquam alibi
arma deposuerunt Ulysses et splendidus filius.

Sic locutus ascendit Melanthius, custos caprarum,
in thalamum Ulyssis, per forulas domus.
Inde duodecim quidem scuta desumsit, totidemque hastas,
et totidem galeas aeratas setis-equis-densas:
profectusque est ire, valdeque cito ferens procis dedit.
Et tunc Ulyssis soluta-sunt genua et carum cor,
ut circumponentes-sibi vidit arma, manibusque hastas

- μακρὰ τινάσσοντας· μέγα δ' αὐτῷ φαίνεται ἔργον.
 150 Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόντα προσηύδα·
 Τηλέμαχ', ἡ μάλα δὴ τις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
 ῥῶϊν ἐποτρύνει πόλεμον κακὸν ἡδὲ Μελανθεύς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τὸδε γ' ἤμβροτον — οὐδέ τις ἀλ-
 155 αῖτιος — δς θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν [λος
 καλλιπὸν ἀγκλίνας· τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων.
 Ἄλλ' ἴθι, δι' Εὐμαίε, θύρην ἐπίθες θαλάμοιο
 καὶ φράσαι, εἰ τις ἄρ' ἐστὶ γυναικῶν, ἡ τὰδε ῥέζει,
 ἡ υἱὸς Δολιῖο, Μελανθεύς, τὸν περ οἶω.
 160 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Βῆ δ' αὖτις θάλαμόνδῃ Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 οἷσαν τεύχεα καλά. Νόησε δὲ διὸς ἑφορβὸς,
 αἶψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἐόντα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 165 καίνοιο δ' αὖτ' αἰδῆλος ἀνὴρ, δν δῖοι μὲθ' αὐτοί,
 ἔρχεται ἐς θάλαμον· σὺ δέ μοι νημερτές ἐνισπε,
 ἡ μιν ἀποκτείνω, αἶ κε κρείσσων γε γένωμαι·
 ἡέ σοι ἐνθάδ' ἄγω, ἦν ὑπερβασίας ἀποτίσῃ
 πολλὰς, σσας οὐτος ἐμήσατο σῶ ἐνὶ οἴκῳ. [σεύς·
 170 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆος·
 ἦτοι ἐγὼ καὶ Τηλέμαχος μνηστήρας ἀγαυούς
 σχήσομεν ἐντοσθεν μεγάρων, μάλα περ μεμαῶντας.
 Σφῶϊ δ' ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 ἐς θάλαμον βαλεῖν, σάνιδας δ' ἐκδῆσαι ὀπισθεν·
 175 σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε
 κίον' ἀν' ὕψηλῃν ἐρύσαι πελάσαι τε δοκοῖσιν,
 ὥς νεν ὀηθὰ ζωὸς ἐὼν χαλέπ' ἀλγεα πάσῃ. [θοντο·
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπί-
 βαν δ' ἱμέν ἐς θάλαμον, λαβέτην δέ μιν ἔνδον ἐόντα.
 180 Ἦτοι δ' μὲν θαλάμοιο μυχὸν κάτα τεύχε' ἔρευναν·
 τῷ δ' ἔσταν ἐκάτερθε παρὰ σταθμοῖσι μένοντες.
 Εὖθ' ὅπῃ οὐδὸν ἔβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 τῇ ἐτέρῃ μὲν χειρὶ φέρων καλὴν τρυφάλειαν,
 τῇ δ' ἐτέρῃ σάκος εὐρὺ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ,
 185 Λαέρτῃ ἥρωος, δ' κουρίζων φορέεσκεν·
 δὴ τότε γ' ἤδη κεῖτο, βαφαὶ δὲ λελυντο ἱμάντων·
 τῷ δ' ἄρ' ἐπαῖξανθ' ἐλέτην ἔρυσάν τέ μιν εἰσω
 κουρίζ· ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλλον ἀχνύμενον κῆρ,
 σὺν δὲ πόδας χεῖρας τε δέον θυμαλγείῃ δεσμῷ,
 190 εὖ μάλ' ἀποστρέψαντε διαμπερές, ὥς ἐκέλευσεν
 υἱὸς Λαέρταο, πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε
 κίον' ἀν' ὕψηλῃν ἔρυσαν πέλασάν τε δοκοῖσιν.
 Τὸν δ' ἐπικεροτόμενος προσέφηρς, Εὐμαίε σὺβῶτα·
 195 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, Μελάνθιε, νύκτα φυ-
 εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε ἔοικεν· [λάξεις,
 οὐδὲ σέγ' ἡριγένεια παρ' Ὀκεανοῖο ῥοαῶν
 λήσει ἐπερχομένη χρυσόθρονος, ἥνικ' ἀγνίεις
 αἶγας μνηστήρεσσι δόμον κάτα δαῖτα πένεσθαι.
 200 Ὡς ὁ μὲν αὖτις ἔλειπτο, ταθείς ὁλοῶν ἐνὶ δεσμῷ·
 τῷ δ' ἐς τεύχεα δύντε, θύρην ἐπιθέντε φαινήν
 βήτην εἰς Ὀδυσῆα δαίφρονα, ποικιλομήτην.

longas vibrantes; magnum autem ipsi apparebat opus.

Statim vero Telemachum verbis alatis allocutus est:

Telemache, certe omnino jam aliqua in adibus mulierum in-nos concitat bellum malum, vel Melantheus.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est:] o pater, ipse ego peccavi (nec quisquam alius in-culpa est), qui thalami januam firmiter aptam reliqui acclinatam: horum vero speculator erat melior.

Sed ito, divine Eumæe; januam claude thalami, et observa, si qua sit mulierum, quæ hæc faciat, an filius Dolii, Melantheus, quem quidem puto.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Invit autem iterum ad-thalamum Melantheus, custos caprarum, allaturus arma pulcra: animadvertit vero divinus subulcus, statimque Ulyssem alloquebatur, prope stantem;

Generose Laertiade, sollers Ulysse, ille vero rursus perniciosus vir, quem putamus ipsi, profiscitur in thalamum; tu tamen mihi explicite dic, utrum ipsum interficiam, si quidem superior fuero; an tibi huc ducam, ut injurias luat multas, quotquot hic molitus est tua in domo.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses: ego quidem et Telemachus procos illustres continebimus intra ædes, quantumvis incitatos.

Vos vero retortis pedibus et manibus desuper in thalamum conjicite; fores autem astringite post vos: catenam vero plexam ex ipso ubi-nexueritis, columnam in altam trahite, et admovete trabibus; ut diu vivus manens, graves dolores patiatur.

Sic dixit: Illi vero ei omnino quidem auscullarunt et paruerunt:] iveruntque in thalamum; latuere vero ipsum, intus qui-erat.] Nempe is quidem thalami in recessu armâ quæ-rebat:] hi vero steterunt utrinque ad postes manentes.

Quando super limen ibat Melanthius, custos caprarum, altera quidem manu ferens pulcrum galeam, altera vero scutum latum, antiquum, sedatum situ, Laertæ herois, quod juvenis is gestabat; tunc vero jamdudum jacuerat; suturæ autem dissolutæ erant lororum:] illi inde adorti prehenderunt traxeruntque ipsum intro] per-capillos; in pavimento vero humi dejecere dolentem corde,] pedes autem manusque colligarunt acerbo vinculo,] bene admodum retortos penitus, sicut jusserat filius Laertæ, audens divinus Ulysses; catenam vero plexam ex ipso ubi-nexuerant, columnam in altam traxerunt, admoveruntque trabibus.

Eum autem aspere-deridens allocutus-est, Eumæe subulce; Nunc quidem demum prorsus, Melanthi, nocte vigilabis, lecto in molli decumbens, uti te decet; nec te-sane mane-genita Aurora ab Oceani fluentis latebit adveniens in-aureo-solio, quando adducis capras procis in domo, ad-convivium apparandum.

Sic is quidem illic relictus-est, tensus exitioso in vinculo: illi autem arma induti, janua occlusa splendida, iverunt ad Ulyssem prudentem, versutum.

Ἔνθα μένος πνέοντες ἐφέστασαν· οἳ μὲν ἐπ' οὐδοῦ,
τέσσαρες, οἳ δ' ἔντοσθε δόμων, πολέες τε καὶ ἐσθλοί.
206 Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.

Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γῆθησεν ἰδὼν καὶ μῦθον εἶπεν·

Μέντορ, ἀμυνον ἄρην, μνησῆσαι δ' ἐτάριοι φίλοιο,
δς σ' ἀγαθὰ βέζεσκον· δημηλίκῃ δέ μοι ἔσσι.

210 Ὡς φάτ', οἰόμενος λαοσσόον ἔμμεν Ἀθήνην.

Μνηστήρες δ' ἐτέρωθεν δημόκλειον ἐν μεγάροισιν·
πρῶτος τήνγ' ἐνένιπτε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·

Μέντορ, μή σ' ἐπέεσσι παραιπεπίθησιν Ὀδυσσεὺς
μνηστήρῃσι μάχεσθαι, ἀμυνόμεναι δέ οἱ αὐτῶ.

215 Ὡδε γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι ὅτῳ

δῆπότε κεν τούτους κτέωμεν, πατέρ' ἡδὲ καὶ υἱόν,
ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα πεφήσῃ, οἷα μενοινῆς
ἔρδειν ἐν μεγάροισι· σὺ δ' αὐτοῦ κράτι τίσεις.

Αὐτὰρ ἐπὴν ὑμέων γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῶ,

220 κτήμαθ', ὅπόσσα τοί ἐστι, τὰ τ' ἐνδοθι καὶ τὰ θυρήρην,
τοῖσιν Ὀδυσσεὺς μεταμίζομεν· οὐδὲ τοι υἱας
ζῶειν ἐν μεγάροισιν ἔασομεν οὐδὲ θυγάτρας
οὐδ' ἀλοχον κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἄστῳ πολεύειν.

Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον,

225 νεῖκεσεν δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·

Οὐκέτι σοίγ', Ὀδυσσεῦ, μένος ἔμπεδον οὐδέ τις ἀλκή,
οἷη δέ· ἀμφ' Ἑλένη λευκωκλίνῳ, εὐπατερείῃ,

εινότες Τρῶεςσιν ἐμάρναο νωλεμές αἰεὶ,

πολλοὺς δ' ἀνδρας ἔπερνες ἐν αἰνῇ δηιοτήτι,

230 σὴ δ' ἦλω βουλῇ Πριάμου πόλιν εὐρύαγυια.

Πῶς δὴ νῦν, ὅτε σὸν τε δόμον καὶ κτήμαθ' ἱκάνεις,

ἅντα μνηστήρων ὀλοφύρεαι ἀλκιμος εἶναι;

Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἔμ' ἵστασο καὶ ἴδε ἔργον,
ὅρρ' εἰδῆς, οἷος τοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσιν

235 Μέντορ Ἀλκιμίδης εὐεργεσίας ἀποτίνειν.

Ἴη παρ' αὐτοῦ πάγχυ οἶδον ἐτεράλκεια νίκην·

ἀλλ' ἐτ' ἄρα σθένεός τε καὶ ἀλκῆς πειρήτιζεν

ἡμὲν Ὀδυσσεὺς ἡδ' υἱοῦ κυδαλίμοιο.

Αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον

240 ἔζετ' ἀναΐξασα, χελιδόνη εἰκέλη ἄντην.

Μνηστήρας δ' ὥτρυνε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος

Εὐρύνομός τε καὶ Ἀμφιμέδων Δημοπτόλεμός τε

Πείσανδρός τε Πολυκτορίδης Πόλυδός τε δαΐφρων·

οἳ γὰρ μνηστήρων ἀρετὴν ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι,

245 ὅσσοι ἔτ' ἔζωνον περὶ τε ψυχῆων ἐμάχοντο·

τούς δ' ἦδη ἐδάμασσε βίος καὶ ταρφέες ἰοί. [σκων·

Τοῖς δ' Ἀγέλειος μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιραύ-

ῶ φίλοι, ἦδη σῆχ' ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·

καὶ δὴ οἱ Μέντορ μὲν ἔβη, κενὰ εὐγμᾶτα εἰπών·

250 οἳ δ' οἷοι λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι θυρήσιν.

Τῷ νῦν μὴ ἅμα πάντες ἀφίετε δούρατα μακρά·

ἀλλ' ἄγεθ', οἳ ἔξ πρῶτον ἀκοντίσας, αἳ κέ ποθι Ζεὺς

δῶν Ὀδυσῆα βλῆσθαι καὶ κῆδος ἀρέσθαι.

Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὴν οὗτος γε πέσῃσιν.

255 Ὡς ἔραβ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν, ὡς ἐκέλευεν,

ἱέμενοι· τὰ δὲ πάντα ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.

Ibi robur spirantes constiterunt; qui quidem super limen,
quatuor; illi autem intra aedes multique et strenui erant.

His autem prope filia Jovis advenit Minerva,

Mentori assimilata tum corpore, tum etiam voce.

Hanc vero Ulysses gaudebat conspicatus et verbum dixit:

Mentor, propulsa malum, memorque-esto socii dilecti:
qui tibi bene sæpe-faciebam, eadem-actate autem mecum es.

Sic dixit, suspicans populorum-concitatricem esse Miner-
vam.] Proci vero ex-altera-parte eam increpabant in-ædibus:

primus hanc objurgabat Damastorides Agelaus: .

Mentor, ne tibi verbis persuadeat Ulysses,

procos ut-oppugnes, auxilii-que ei ipsi:

sic enim nostram mentem perfectum-iri puto:

quando hos interfecerimus, patrem atque etiam filium,

in iis et tu postea interficietis, quod-talia cogitas

facere in ædibus: tuo vero ipsius capite lues.

At postquam vestras vires abstulerimus ære,

possessions, quotquot tibi sunt, quæque intus, et quæ foris,

cum-iis quæ sunt Ulyssis commiscebimus; nec tibi filios

vivere in ædibus sinemus, nec filias,

neque uxorem castam Ithacæ in urbe versari.

Sic dixit: Minerva vero irata-est in-corde magis;

objurgavitque Ulysses iratis-verbis:

Non-amplius tibi, Ulysse, robur integrum, nec ulla forti-
tudo,] qualis erat quando de Helena candidis-ulis, nobili-

patre-nata,] per-novem-annos cum-Trojanis pugnabas assidue
semper;] multos autem viros interfecisti in gravi pugna,

tuoque capta-est consilio Priami urbs viis-spatiosis.

Quomodo demum nunc, quum tuas ad-aedes et possessiones

venisti,] contra procos molliter-cessas fortis esse?

Sed age huc, amice, juxta me sta, et vide opus,

ut scias qualis tibi inter viros inimicos sit

Mentor Alcimides ad-beneficia rependenda.

Dixit, et nondum prorsus dabat variabilem victoriam;

sed adhuc sane roburque et fortitudinem experiebatur

et Ulyssis, et filii gloriosi.

Ipsa vero splendide super domus tectum

consedit eo insiliens, hirundini similis aspectu.

Procos autem concitabat Damastorides Agelaus,

Eurynomusque, et Amphimedon, Demoptolemusque,

Pisanderque Polycitorides, Polybusque prudens:

hi enim procorum fortitudine erant longe optimi,

quotquot adhuc vivebant, et de animabus pugnant:

ceteros autem jam domuerat arcus, et crebra sagittæ.

Illis vero Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans:

O amici, jam colibebit vir hic manus indomitæ:

ac jam ei Mentor quidem abiit, inanes iactationes locutus;

hic autem soli relictum in primis foribus.

Ideo nunc ne simul omnes emittite hastas longas:

sed agite, sex primum jaculamini, sicubi Jupiter

dederit Ulysses percuti, et nos gloriam reportare.

De-ceteris autem non est sollicitudo, postquam hic ceciderit.

Sic dixit: illi vero inde omnes jaculati-sunt, sicut jussit,

connixi; illa autem omnia irrita reddidit Minerva.

Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάρου
 βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
 ἄλλου δ' ἐν τοίῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεϊα.
 50 Αὐτὰρ ἐπειδὴ δούρατ' ἀλεύαντο μνηστήρων,
 τοῖς δ' ἄρα μύθων ἤρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλοι, ἤδη μὲν κεν ἐγὼν εἰποίμι καὶ ἄμειν
 μνηστήρων ἐς θμῖλον ἀκόντισαι, οἱ μεμῶσιν
 ἡμέας ἐξεναρίζαι ἐπὶ προτέροισι κακοῖσιν.
 55 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν δῆεα δοῦρα,
 ἅντα τιτυσκόμενοι· Δημοπτόλεμον μὲν Ὀδυσσεύς,
 Εὐρυάδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, Ἐλατον δὲ συβώτης,
 Πείσανδρον δ' ἄρ' ἔπερνε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 οἱ μὲν ἐπειθ' ἅμα πάντες ὁδᾶς ἔλον ἀσπετον οὐδας.
 60 Μνηστήρας δ' ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε·
 τοὶ δ' ἄρ' ἐπήϊξαν, νεκύων δ' ἐξ ἔγχε' ἔλοντο.
 Αὐτίς δὲ μνηστήρας ἀκόντισαν δῆεα δοῦρα,
 ἴεμενοι τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.
 Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάρου
 75 βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
 ἄλλου δ' ἐν τοίῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεϊα.
 Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ
 λίγῳ, ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός.
 Κτήσιππος δ' Εὐμαιον ὑπὲρ σάκος ἔγχεϊ μακρῷ
 80 ὤμον ἐπέγραψεν· τὸ δ' ὑέρεπτατο, πίπτε δ' ἔραζε.
 Τοὶ δ' αὖτ' ἄμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
 μνηστήρων ἐς θμῖλον ἀκόντισαν δῆεα δοῦρα. [σεύς,
 Ἐνὶ αὖτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πολίπορθος Ὀδυσ-
 85 Ἀμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πόλυβον δὲ συβώτης·
 Κτήσιππον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ
 βεβλήκει πρὸς στήθος, ἐπευχόμενος δὲ προσυῖδα·
 ὦ Πολυθερσεῖδῃ φιλοκέρτομε, μήποτε πάμπαν
 εἰκων ἀρραδῆς μέγα εἰπέιν, ἀλλὰ θεοῖσιν
 μύθον ἐπιτρέψαι· ἐπειὴ πολὺ φέρομαι εἰσιν.
 90 Τοῦτό τοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήιον, ὃν ποτ' ἔδωκας
 ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ, δόμον κατ' ἀλητεύοντι.
 Ἦ ῥα βοῶν ἐλίκων ἐπιβουκόλος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 οὔτα Δαμαστορίδην αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ·
 Τηλέμαχος δ' Εὐηνορίδην Λειώκριτον οὔτα
 95 ἔσυρ' ἐμὸν κενεῶνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε·
 ἤριπε δὲ πρηνῆς, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.
 Δὴ τότε Ἀθηναίη φησιμίεβροτον αἰγίδ' ἀνέσχευ·
 ὤφρην ἐξ ὀροφῆς· τῶν δὲ φρένας ἐπτοίγηθεν.
 Οἱ δ' ἐρέθοντο κατὰ μέγαρον βόες ὡς ἀγελαῖαι·
 100 τᾶς μὲν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν
 ὥς ἐν εἰαρνῇ, ὅτε τ' ἅματα μακρὰ πέλονται.
 Οἱ δ' ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψόωνυχες, ἀγκυλογεῖλαι,
 ἐξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσι θορῶσιν·
 ταῖ μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσομαι ἵενται,
 105 οἱ δὲ τε τὰς δλέκουσιν ἐπάλλμενοι, οὐδέ τις ἀλκή
 γίγνεται οὐδὲ φυγῇ· χαίρουσι δὲ τ' ἀνέρες ἄγρη·
 ὡς ἄρα τοι μνηστήρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
 τύπον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὠρνυτ' αἰεϊκής,
 κρᾶτον τυπομένωιν· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θύεν.
 110 Λειώδης δ' Ὀδυσῆος ἐπεσσύμενος λάβε γούναυν

Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
 percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
 alius vero parieti fraxinea-hasta incidit æ-re-gravis.
 Ac postquam hastas evitaverunt procorum,
 his sermonem exorsus-est audens divinus Ulysses:
 O amici, jam quidem ego dixerim et nobis,
 procorum in turbam ut-jaculemur, qui cupiunt
 nos interficere, præter priora mala.
 Sic dixit; hi autem omnes acutas hastas,
 ex-adverso collimantes: Demoptoleum quidem Ulysses,
 Euryaden autem Telemachus, Elatum vero subulcus,
 Pisandrum autem interfecit boum bubulcus vir:
 hi quidem deinde simul omnes mordicus prelienderunt im-
 mensum solum.] Proci vero recessere domus in-penetræle:
 illi autem irruerunt, et e cadaveribus hastas extraxere.
 Rursus vero proci jaculati-sunt acutas hastas,
 connixi: illa vero pleraque irrita reddidit Minerva.
 Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
 percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
 alius vero parieti fraxinea-hasta incidit æ-re-gravis.
 Amphimedon autem Telemacho percussit manum ad carpum
 strictim, extremamque pellem læsit æs.
 Ctesippus vero Eumæo super scutum hasta longa
 humerum perstrinxit; ea autem supervolavit, ceciditque hu-
 mi.] Illi vero ex-altera-parte circa Ulysscem prudentem, ver-
 autum,] procorum in turbam jaculati-sunt acutas hastas.
 Tunc autem Eurydamantem ferit urbium-vastator Ulysses,
 Amphimedontem Telemachus, Polybum vero subulcus;
 Ctesippum autem deinde boum bubulcus vir
 percussit ad pectus; et super-æa-glorians ipsum allocutus-est:
 O Polytherside, conviciorum-amans, nunquam omnino
 obsequens stultitiæ magnifice loquere, sed diis
 sermonem committe: quoniam multo potentiores sunt.
 Hoc tibi pro pede esto hospitale-manus, quem quondam de-
 disti] deo-pari Ulyssi, per domum vaganti.
 Dixit boum canurorum bubulcus: at Ulysses
 vulneravit Damastoriden cominus hasta longa:
 Telemachus autem Euenoriden Liocritum vulneravit
 hasta medio ventre, penitusque æs transegit:
 cecidit vero is pronus, terramque ferit tota fronte.
 Tunc demum Minerva mortalibus-exitiosam ægidem sustulit
 alte ex fastigio: eorum autem mentes perterritæ-sunt.
 Hique trepidabant per domum, boves tanquam armentales;
 quas quidem pernix asilus adortus agitavit
 tempore in verno, quando dies longi sunt.
 Illi autem, sicut vultures curvis-unguibus, aduncis-rostris,
 ex montibus profecti avibus insilunt;
 hæc quidem in campo retia timentes volitant,
 illi autem eas perdunt insilientes; neque ulla resistendi-facul-
 tas] fit, neque effugium; gaudent autem et viri ea captura:
 sic igitur hi procos irruentes per domum
 feriebant quaque-versum; illorum autem gemitus oriebatur
 fedus,] capitibus percussis: pavementum vero totum sanguine
 undabat.] Liodes autem Ulyssis advolans prehendit genua,

365 Τηλέμαχον δ' ἄρ' ἔπειτα προσαΐζας λάβε γούνων
καί μιν λισσόμενος ἔπαια πετρόεντα προσήυδα·

Ἦ φίλ', ἐγὼ μὲν δδ' εἰμὶ· σὺ δ' ἴσχειο· εἰπέ δέ πατρί,
μή με περισθενέων δηλήσεται ὀξεί' χαλκῷ,
ἀνδρῶν μνηστήρων κεχολωμένος, οἳ οἱ ἔχειρον
370 κτήματ' ἐνὶ μεγάροις, σὲ δὲ νήπιοι οὐδὲν ἔτιον.

Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Θάρσει, ἐπειδὴ σ' οὗτος ἐρύσσατο καὶ ἐσάωσεν,
ὄφρα γνῶς κατὰ θυμόν, ἀτὰρ εἵπησθα καὶ ἄλλω,
ὥς κακοεργίης εὐεργεσίῃ μέγ' ἀμείνων.

375 Ἄλλ' ἐξελθόντες μεγάρων ἔξεσθε θύραζε
ἐκ φόνου εἰς αὐλήν, σύ τε καὶ πολυψήμος ἀοιδός,
ὄφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι, ὅτεός με χρεῖ.

Ὡς φάτο· τὼ δ' ἔξω βήτην μεγάροις κιάοντες,
ἔξέστην δ' ἄρα τῷγε Διὸς μεγάλῳ ποτὶ βωμόν,
380 πάντοσε παπταίνοντε, φόνον ποτιδεγμένῳ αἰεῖ.

Πάπτηνεν δ' Ὀδυσσεύς καὶ ἔον δόμον, εἰ τις ἐτ' ἀν-
ζῶος ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων Κῆρα μέλαιναν. [δρῶν
Τοὺς δὲ ἶδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσιν
πεπτεῶτας πολλούς· ὥστ' ἰχθύας, οὓςθ' ἀλιτῆες
385 κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιτῆς ἔκτοσθε θάλασσης
δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυοπηῶ· οἳ δέ τε πάντες
κύματ' ἄλως ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
τῶν μὲν τ' Ἥλιος φαέθων ἐξεῖλετο θυμόν·
ὥς τότε ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.

390 Δὴ τότε Τηλέμαχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Τηλέμαχ', εἰ δ', ἄγε μοι κάλεσον τροφὸν Εὐρύ-
δρα· ἔπος εἰπώμι, τὸ μοι καταθύμιόν ἐστιν. [χλειαν,

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἑπεπείθετο πατρί·
κινήσας δὲ θύρην προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·

395 Δεῦρο δὴ ὄρσο, γρηῦ παλαιγενὲς, ἦτε γυναικῶν
δμῳάων σκοπός· ἐσσι κατὰ μέγαρ' ἡμετεράων·
ἔρχεο· κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς, ὅρα τι εἴπῃ.

Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
ᾧξεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναισταόντων,

400 βῆ δ' ἱμεν· αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἠγεμόνευεν.
Εὐρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσιν,
αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον· ὥστε λέοντα,
ὥς βά τε βεβρωκὸς βοὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο·
πᾶν δ' ἄρα οἱ στῆθος τε παρηΐά τ' ἀμφοτέρωθεν

405 αἱματόεντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὧπα ἰδέσθαι·
ὥς Ὀδυσσεὺς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν.

Ἦ δ' ὥς οὖν νέκυάς τε καὶ ἄσπετον εἰσίδεν αἶμα,
Ἰθυσέν ῥ' ὀλοῦξαι, ἐπεὶ μέγα εἰσίδεν ἔργον·
ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένην περ·

410 καί μιν φωνήσας ἔπαια πετρόεντα προσήυδα·

Ἐν θυμῷ, γρηῦ, χαῖρε καὶ ἴσχειο μῆδ' ὀλοῦζε·
οὐχ ὅσῃ, κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐεγέασθαι.
Τοῦςδε δὲ μοῖρ' ἐδάμασσε θεῶν καὶ σθένεα ἔργα·
οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιγρονθίων ἀνθρώπων,

415 οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν αἰεὶ καὶ πότμον ἐπέσπον.

Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ γυναικάς ἐνὶ μεγάροις κατάλεξον,
αἵ τέ μ' ἀτιμάζουσι καὶ αἱ νηλιτεῖς εἰσίν.

Telemachum autem deinde aggressus prehendit genua,
et ipsum precans verbis alatis allocutus-est :

O care, ego quidem hic sum : tu vero contine-te ; dic autem patri,] ne me ferociens lædat acuto are,
de-viris procis iratus, qui ei attondebant
possessiones in ædibus ; te autem stulti nihil honorabant.

Hunc vero subridens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
bono-esto-animo, quandoquidem te hic liberavit et servavit ;
ut noscas ipse in animo, sed dicas etiam alii,
quod maleficio beneficium est longe melius.

Sed egressi ex-ædibus, sedete foris
extra eadem in aula ; tuque et valde-celebris cantor,
dum ego per domum operatus-fuero, quodcumque me oportet.

Sic dixit : hi autem exiverunt domo profecti,
sedebantque proinde Jovis magni ad aram ;
undique circumspicientes, eadem expectantes semper.

Circumspectavit vero Ulysses per suam domum, si quis
adhuc viro-um] vivus surriperet-se, vitans fatum atrum.

Illos autem vidit prorsus omnes in sanguine et pulveribus
collapsos multos ; sicut pisces, quos-quidem piscatores
cavum in litus, canum extra mare,
reti extraxerunt multiforo ; hi vero omnes
undae maris desiderantes in arenis fusi-sunt,
et horum quidem Sol lucens abstulit animam :
sic tunc proci super alios-alii fusi-erant.

Tum demum Telemachum allocutus-est ingeniosus Ulysses :

Telemache, eia age, mihi advoca nutricem Eurycleam :
ut verbum ei dicam, quod mihi in-animo est.

Sic dixit : Telemachus vero dilecto obediit patri ;
motaque janua allocutus-est nutricem Eurycleam :

Huc jam move-te, anus antiqua, quæ mulierum
famularum inspectrix es in ædibus nostris :
veni ; vocat te pater meus, ut aliquid tibi dicat.

Sic igitur locutus-est : illi autem non-evolvit verbum.

Aperuit vero fores ædium habitantibus-commodarum,
profectaque-est ire : at Telemachus ante præibat.

Invenit deinde Ulyssem inter cæsa cadavera,
sanguine et pulvere inquinatum : tanquam leonem,
qui quidem pastus de-bove venit agresti ;
totum autem ei pectusque, genæque utrinque
cruentatæ sunt ; terribilis vero est in vultum aspecta :

sic Ulysses inquinatus-erat pedibus et manibus superne.
Illa autem ubi cada-veraque et immensum in-spexit sanguinem,
impetum-cepit ululandi, quoniam magnum vidit opus :
sed Ulysses cohibuit et retinuit, cupientem licet ;
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

In animo, anus, gaude, et te-contine, neu ulula :
non est fas, interfectis super viris gloriari.

Hosce vero fatum domuit deorum et ipsorum iniqua opera :
neminem enim honorabant terrestrium hominum,
non malum, nec bonum quidem, quicumque ad-ipsos perve-
niret:] quare et ob-insolentiam fœdam mortem assecuti-sunt.
Sed age, mihi tu mulieres in ædibus recense,
et quæ me parum-honorant, et quæ culpæ-expertes sunt.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 430 τοιγάρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθείην καταλέξω.
 Πεντήκοντά τοι εἰσὶν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες
 θυγαῖ, τὰς μὲν τ' ἔργα διδάξαιμεν ἐργάζεσθαι,
 εἰρήν τε χαίρειν καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι·
 τῶν δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν,
 435 οὐτ' ἐμὲ τίουσαι οὐτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν.
 Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἀέξετο, οὐδὲ ἑ μήτηρ
 σημαίνειν εἰσσκεν ἐπὶ δμῳῇσι γυναῖξιν.
 Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν ἀναβάσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα
 εἶπω σὴ ἀλόχῳ, τῇ τις θεὸς ὕπνον ἐπέωρσεν. [σεύς·
 430 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 μήπω τήνδ' ἐπέγειρε· σὺ δ' ἐνόαδε εἰπεῖ γυναῖξιν
 ἐλθέμεν, αἵ περ πρόσθεν ἀεικέα μηχανώνοντο.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ἀγγελεύουσα γυναῖξί καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 435 Αὐτὰρ δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην
 εἰς ἑ καλεσσάμενος ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν καὶ ἀνωχθε γυναῖκας·
 αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν.
 440 Αὐτὰρ ἔπειθ' ὅτ' ἅπαντα δόμον κατακοσμήσῃσθε,
 δμῳὰς ἐξαγαγόντες εὐσταθέος μεγάροιο
 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 θινέμεναι ξίρσιν ταυνήκεσιν, εἰκόες πασέων
 ψυχὰς ἐξαέλησθε καὶ ἐκλελάθοιντ' Ἄφροδίτης,
 445 τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον μίσγοντό τε λάθρη.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δὲ γυναῖκες ἀολλέες ἤλθον ἅπασαι,
 αἶν' ὀλοφυρόμεναι, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέουσαι.
 Πρῶτα μὲν οὖν νέκυας φόρεον κατατεθνηῶτας,
 καὶ δ' ἄρ' ὑπ' αἰθοῦσῃ τίθεσαν εὐερκέος αὐλῆς,
 450 ἀλλήλησιν ἐρείδουσαι· σήμαινε δ' Ὀδυσσεύς,
 αὐτὸς ἐπισπέρχων· ταὶ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρον.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συβώτης
 455 λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο
 ἔϋον· ταὶ δ' ἐφόρεον δμῳαί, τίθεσαν δὲ θύραζε.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο,
 δμῳὰς δ' ἐξαγαγόντες εὐσταθέος μεγάροιο
 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 460 εἴλεον ἐν στείνει, ὅθεν οὕτως ἦεν ἀλύξαι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἔρχ' ἀγορεύειν·
 Μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἐλοιμην
 τῶν, αἱ δὲ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῖρ' ἔχον
 μητέρῃ θ' ἡμετέρῃ παρὰ τε μνηστῆρσιν ἱαυον.
 465 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ πείσμα νέος κυανοπρώροιο
 κίονος ἐξάψας μεγάλης περιβάλλε θολοιο,
 ὕψος' ἐπεντανύσας, μή τις ποσὶν οὐδας ἴκοιτο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἡ χίχλαι τανυσίπτεροι ἤε πέλειαι
 ἔρκει ἐνιπλήζωσι, τό θ' ἐστίηκεν ἐνὶ θάμνῳ,
 470 αὐλὴν εἰσιέμεναι, συγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος·
 ὥς αἶγ' ἐξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πάσαις
 δειρῇσι βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἰκτιστα θάνοιν·

Illum autem rursus allocuta est dilecta nutrix Eurydea:
 enimvero ego tibi, fili, veritatem declarabo.
 Quinquaginta tibi sunt in ædibus mulieres
 famulae, quas quidem opera docuimus operari,
 lanasque carpere, et servitutem sustinere:
 harum duodecim omnes ad-impudentiam processerunt,
 nec me honorantes, neque ipsam Penelopen.
 Telemachus vero recens quidem adolecebat, neque ipsam
 mater imperare sinebat famulis mulieribus.
 Sed age, ego consenso cœnacula splendido,
 dicam tuæ uxori, cui aliquis deus somnum immisit.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 nondum eam excita; tu vero huc dic mulieribus
 ut veniant, quæ quidem antea indigna machinabantur.

Sic igitur dixit; anus autem per domum *transiens* exivit,
 nuntiatura mulieribus, et hortatura ut venirent.
 At ille Telemachum et bubulcum ac subulcum,
 ad se vocatos, verbis alatis allocutus est:

Incipite nunc cadavera portare, et jubete *ferre* mulieres,
 ac deinde solia perpulcra, et mensas,
 aqua et spongiis multiforis purgare.
 At postquam jam totam domum ordinaveritis,
 famulas eductas e bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aulae,
 ferite ensibus longa-acie, donec omnium
 animas abstuleritis et oblitæ fuerint Veneris,
 quam sub procis habebant, et quæ miscebantur clam.

Sic dixit; ac mulieres confertæ venerunt omnes,
 graviter lamentantes, uberes lacrimas defundentes.
 Primum quidem corpora portabant mortua;
 sub porticu vero ponebant bene-septæ aulae,
 sibi-invicem innitentes: imperabat autem Ulysses,
 ipse adurgens: illæ vero exportabant etiam necessitate.
 Ac deinde solia perpulcra et mensas,
 aqua et spongiis multiforis purgabant.
 At Telemachus et bubulcus ac subulcus
 scopis pavimentum firmiter structæ domus
 verrebant; exportabant vero famulae, posueruntque foris.
 Ac postquam totam domum ordinarant,
 famulas eductas e bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aulae
 cogeant in angusto, unde nullo-modo licebat effugere.
 Ad-hos autem Telemachus prudens incipiebat loqui:

Non quidem jam pura morte animum auferrem
 harum, quæ dudum meo capiti opprobria offuderunt,
 matrique meæ, cumque procis concumbebant.

Sic igitur dixit; et funem navis prora-carulea-instructæ
 ex-columna nexum magna tholi, *iis* circumjecit,
 alte extensum, ne-quæ pedibus solum attingeret.
 Sicut autem quando vel turdæ patulis-alis, vel columbæ
 reti impingunt, quod stabat in fruticeto,
 septum intrantes, triste autem *ens* suscepit cubile:
 sic hæc ordine capita habebant, circum autem omnia
 colla laquei erant, ut miserrime morerentur:

ἥσπαιρον δὲ πόδεσσι μίνυνθ' ἀπὸ οὗτι μάλα δὴν.

Ἐκ δὲ Μελάνθιον ἦγον ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλήν·

75 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν βίνας τε καὶ οὐατά νηλεῖ χαλῶν
τάμνον· μήδεά τ' ἐξέρυσαν, κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι·
χειράς τ' ἡδὲ πόδας κόπτον, κακοτήτι θυμῷ.

Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀπονιψάμενοι χειράς τε πόδας τε
εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε χίον· τετέλεστο δὲ ἔργον.

80 Αὐτὰρ ὅγε προσέειπε φίλην τροφὸν Εὐρύκλειαν·

Οἷσε θέειον, γρη῏, κακῶν ἄκος, οἷσε δὲ μοι πῦρ,
ὄφρα θειώσω μέγαρον· σὺ δὲ Πηνελόπειαν
ἐλθεῖν ἐνθάδ' ἀνοῖχθι σὺν ἄμριπόλοισι γυναῖξιν·
πάσας δ' ὄτρυνον δμῶας κατὰ δῶμα νέεσθαι.

85 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλην τροφὸς Εὐρύκλεια·
ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον ἐμὸν, κατὰ μοῖραν εἶπες·
ἀλλ' ἄγε τοι γλαϊνὰν τε γιγνῶνά τε εἴματ' ἐνείκω·
μηδ' οὕτω βράχουσιν πεπυκασμένους εὐρέας ὤμους
ἕσταθ' ἐνὶ μεγάροισι· νημεσσητὸν δὲ κεν εἴη. [σεύς·

90 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
πῦρ νῦν μοι πρῶτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω.

Ἦς ἔφαθ'· οὐδ' ἀπίθησε φίλην τροφὸς Εὐρύκλεια,
ἤνκειεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θήϊον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
εὖ διεθελώσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν.

95 Γρη῏ς δ' αὖτ' ἀπέβη διὰ δῶματα καλὰ Ὀδυσῆος,
ἀγγελέουσα γυναῖξιν καὶ ὄτρυνούσα νέεσθαι·
αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.

Αἱ μὲν ἄρ' ἀμφοτέρωθεν καὶ ἡσπάζοντ' Ὀδυσῆα
καὶ κύνον ἀγαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους

100 χειράς τ' αἰνύμεναι· τὸν δὲ γλυκὺς ἡμερος ἦρει
κλαυθμῷ καὶ στοναχῇ· γίγνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑ Σ Ψ.

Ὀδυσσεὺς ὑπὸ Πηνελόπτης ἀναγνω-
ρισμός.

Γρη῏ς δ' εἰς ὑπερῷ' ἀνέδησατο καρχαλώσα,
δεσποίνῃ ἑρέουσα φίλον πόσιν ἐνδον ἐόντα·
γούνατα δ' ἐρρώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο·
στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπεν·

5 Ἔγρεο, Πηνελόπεια, φίλον τέκος, ὄφρα ἴδῃαι
ὄφθαλμοῖσι τεοῖσι, τάτ' ἐλδεαὶ ἡμᾶτα πάντα·
ἦλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὅψ' ἐπερ ἐλθὼν.
Μνηστῆρας δ' ἔκτεινεν ἀγῆνορας, οἷτε οἱ οἶκον
κῆδεσσαν καὶ κτήματ' ἐδον βιώωντό τε παῖδα.

10 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν· οἷτε δύνανται
ἄφρονα ποῖσσαι καὶ ἐπιφρονά περ μάλ' ἐόντα
καὶ τε χαλιφρονέοντα σαορροσύνης ἐπέβησαν·
οἳ σέ περ ἐβλαψαν· πρὶν δὲ φρένας αἰσιμῇ ἦρθα.

15 Τίπτε με λυοεύεις, πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν,
ταῦτα παρὲς ἑρέουσα καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνεγείρεις

palpitabant vero pedibus paululum, nequaquam valde diu.

Ac Melanthium educebant per vestibulumque et aulam ;
ejus autem naresque et aures sævo ære
abscindebant , genitaliaque evulserunt, canibus cruda discer-
penda ;] manusque et pedes amputabant, irato animo.

Hi quidem deinde ut-sibi-abluerant manusque pedesque ,
ad Ulyssem in-domum ivere ; perfectum-erat autem opus.
Atque hic alloquebatur dilectam nutricem Eurycleam :

Affer thus, anus, malorum medelam, afferque mihi ignem,
ut suffiam domum ; tu autem Penelopen
venire huc jube , cum famulis mulieribus :
omnes vero hortare ancillas per domum , ut-veniant.

Eum vero rursus alloquebatur dilecta nutrix Euryclea :
certe jam hæc , filii mi, apposite dixisti ;
sed age, tibi lænamque tunicamque vestimenta afferam :
neve hoc-modo pannis tectus latos humeros
sta in ædibus ; indignum vero hoc foret.

Eam autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
ignis nunc mihi omnium-primum in ædibus fiat.

Sic dixit : neque inobsequens-fuit cara nutrix Euryclea ;
attulit vero ignem et thus : at Ulysses
bene sufflavit ædes et domum et aulam.

Anus autem inde ascendit per ardes pulcras Ulyssis ,
nuntiatura mulieribus, et hortatura ut-venirent :
illæ vero iverunt ex domo, facem in manibus tenentes.
Hæque inde circumfundebantur et salutabant Ulyssem ,
et osculabantur ei amplectentes caputque et humeros
manusque prensantes ; illum autem dulce desiderium cepit
fletus et suspirii : cognoscebat vero animo cunctas.

ODYSSEÆ XXIII.

Ulysses a Penelope agnitus.

Anus vero in cœnaculum ascendit exsultans ,
heræ dictura dilectum maritum intus esse :
genua autem firmiter-se-movebant, pedesque subsultabant :
stetit vero deinde super caput, et ipsam sermone allocuta-
est :] Surge, Penelope, cara filia, ut videas
oculis tuis, quæ desideras per-dies omnes :
venit Ulysses, et domum advenit, sero licet reversus.
Procos autem interfecit illustres, qui ipsi domum
contristabant et possessiones comedebant violenterque-tra-
clabant filium.] Illam vero rursus allocuta-est prudens Pe-
nelope :] nutrix cara, insanam te dii reddidere, qui possunt
insipientem facere etiam eum qui vel prudentissimus sit ;
atque alias mentis-impotentem sapientiæ admoverunt :
qui te sane læserunt ; antea autem mente integra eras.
Cur me deludis, pertristem animum habentem,
hæc præter verum dicens, et ex somno me suscitās

ἡδέος, ὅς μ' ἐπέδησε φίλα βλέφαρ' ἀμικαλύψας;
 οὐ γὰρ πω τοιόνδε κατέδραθον, ἐξ οὗ Ὀδυσσεύς
 ὦγετ' ἐποπόμενος Κακοίλιον οὐκ ὀνομαστήν.
 20 Ἄλλ' ἄγε νῦν κατάβηθι καὶ ἄψ' ἔρχευ μέγαρόνδε.
 Εἰ γὰρ τίς μ' ἄλλη γε γυναῖκῳ, αἱ μοι ἔσιν,
 ταῦτ' ἐλοῦσ' ἤγγειλε καὶ ἐξ ὕπνου ἀνέγειρεν,
 τῷ κε τάχα στυγερώς μιν ἐγὼν ἀπέπεμψα νέεσθαι
 αὐτίς ἔσω μέγαρον· σέ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει.
 25 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 οὔτι σε λωθεύω, τέκνον φίλον· ἀλλ' ἔτυμόν τοι
 ἦλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὡς ἀγορεύω,
 δ' ξεῖνος, τὸν πάντες ἀτιμῶν ἐν μεγάροισιν.
 Τηλέμαχος δ' ἄρα μιν πάλαι ᾔδειεν ἔνδον ἔοντα,
 30 ἀλλὰ σασσρόσυννσι νοήματα πατὴρ ἔκλυθεν,
 ὄρρ' ἀνδρῶν τίσαίτο βίην ὑπερνορήντων.
 ὣς ἔφαθ'· ἡ δ' ἔγάρη καὶ ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα
 γρήϊ περιπλήρηθη, βλεφάρων δ' ἀπὸ δακρυῶν ἦκεν·
 καὶ μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 35 Εἰ δ', ἄγε δῆ μοι, μαῖα φίλη, νημερτές ἐνίσπε,
 εἰ ἐτεὸν δὴ οἶκον ἱκάνεται, ὡς ἀγορεύεις,
 ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναϊδέει χεῖρας ἐφῆκεν,
 μούνοος ἔων, οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔμινον.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 40 οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον οἶον ἀκρυον
 κτεινομένων· ἡμεῖς δὲ μυχῷ θαλάμων εὐπῆκτων
 ἡμεῖθ' ἀτυζόμεναι, σανίδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι·
 πρὶν γ' ὅτε δῆ με σὺς υἱὸς ἀπὸ μεγάροιο καλέσσειν
 Τηλέμαχος· τὸν γὰρ β' πατὴρ προέηκε καλέσσαι.
 45 Εὐρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένονισι νέκυσσιν
 ἑσταόθι· οἱ δὲ μιν ἀμυλῇ κραταίπεδον οὐδας ἔχοντες
 κείατ' ἐπ' ἀλλήλοισιν· ἰδοῦσα κε θυμὸν ἰάνθης.
 [αἵματι καὶ λυθρῷ πεπαλαγμένον ὥστε λέοντα.]
 Νῦν δ' οἱ μὲν δὴ πάντες ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
 50 ἀθρόοι· αὐτὰρ δ' ὄμμα θεοειδύται περικαλλές,
 πῦρ μέγα κειάμενος· σὺ δέ με προέηκε καλέσσαι.
 Ἄλλ' ἔπευ, ὄφρα σφῶν ἐϋπρόσυνος ἐπιβῆτον
 ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε.
 Νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἐέλδωρ ἐκτετέλεσται·
 55 ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφύστιος, εὐρε δὲ καὶ σέ
 καὶ παῖδ' ἐν μεγάροισι· κακῶς δ' ὅλπερ μιν ἔρεζον
 μνηστῆρες, τοὺς πάντας ἐτίσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 μαῖα φίλη, μήπω μέγ' ἐπεύξεο καγαλῶσα.
 60 Οἷσα γὰρ, ὥς κ' ἀσπαστὸς ἐνὶ μεγάροισι φανείη
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοὶ τε καὶ υἱεῖ, τὸν τεκόμεσθα·
 ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, ὡς ἀγορεύεις·
 ἀλλὰ τις ἀθανάτων κτείνει μνηστῆρας ἀγαυούς,
 ὕβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
 65 Οὐτίνα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφέας εἰς φάτοιστο·
 τῷ δ' ἄτασθαλίας ἐπαῖον κακόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ὤλεσε τηλοῦ νόστον Ἀχαιίδος, ὤλετο δ' αὐτός.
 Τὴν δ' ἡμείβεται ἔπειτα φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 70 τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος ψύγεν ἔρκος ὀδόντων·

dulci, qui mihi vinxerat caras palpebras complexus?
 nondum enim taliter dormivi, ex quo Ulysses
 ivit visurus malum· illum non nominandum.
 Sed age nunc descende, et retro vade in domum.
 Si qua enim mihi alia mulierum, quæ mihi sunt,
 hæc veniens nuntiasset et ex somno me suscitasset,
 ideo cito graviter ipsam ego dimissem ut iret
 rursus intra aedes : te vero in hoc quidem senectus juvabat.
 Hanc autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea
 nequaquam te deludo, filia cara : sed vere tibi
 venit Ulysses, et domum advenit, sicut dico ;
 ille hospes, quem omnes ignominia afficiebant in ædibus.
 Telemachus vero illum dudum noverat intus esse,
 sed per prudentiam consilia patris occultarat,
 ut virorum ulcisceretur violentiam superborum.

Sic dixit : illa autem gavisæ est, et a lecto exsiliens
 anum complexa est ; a palpebris vero lacrimam demisit ;
 et ipsam compellans verbis alatis allocuta est :
 Eia age jam mihi, nutrix dilecta, verum dic,
 si vere jam domum venit, ut dicis,
 quomodo demum procis impudentibus manus intulerit,
 solus quum esset : hi vero semper frequentes intus manebant.
 Illam autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea :
 non vidi, non didici, sed gemitum solum audiebam
 eorum qui interficiebantur : nos vero in recessu thalamorum
 bene-structorum sedebamus turbatæ ; foresque continetæ
 nos bene-aptæ, prius quidem quam tandem me tuis
 e domo vocaret] Telemachus : hunc enim pater emiserat
 caturum.] Inveni dein Ulyssem inter cæsa calavera
 stantem ; illi vero circa ipsum solidum pavimento tenentæ
 jacebant super alios alii : videns tu animo exhilarata fuisse
 [sanguine et cruore fodatum, tanquam leonem.]
 Nunc hi quidem jam omnes jacent ad atrienses fores
 conferti : at ille domum suffit perpulcræ,
 igne magno accenso : te vero me emisit ut vocarem.
 Sed sequere, ut vobismet lætitiæ immittatis
 ambo carum cor, quoniam mala multa passi estis.
 Nunc vero jam hoc longum desiderium perfectum est :
 venit quidem ipse vivus ad focum, invenit autem et te
 et filium in ædibus ; mala vero qui ei faciebant
 proci, hos omnes ultus est sua in domo.

Hanc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
 nutrix dilecta, nondum magnopere gloriare exultans.
 Nosti enim quod gratus in domo apparet
 omnibus, maxime vero mihi quæ et filio, quem genuimus :
 sed non est hic sermo verus, sicut dicis :
 sed aliquis immortalium interfecit procos illustres,
 injuriam eorum indignatus acerbam et mala opera.
 Neminem enim honorabant terrestrium hominum,
 non malum, nec bonum quidem, quicumque ad ipsos per-
 nisset : ideo ob iniquitates passi sunt malum : at Ulysses
 perdidit reditum longe ab Achaia, periitque ipse.

Ei autem respondit deinde dilecta nutrix Euryclea :
 filia mea, qualem tibi verbum fugit ex seipso dentium !

ἢ πόσιν, ἔνδον ἰόντα παρ' ἐσχάρῃ, οὐπτοί' ἐφησθα
οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος.
Ἄλλ' ἄγε τοι καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι εἰπω,
οὐλήν, τήν ποτέ μιν σὺς ἥλασε λευκὴ δόδοντι·
75 τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην· ἔθελον δέ σοι αὐτῇ
εἰπέμεν· ἀλλὰ με κείνος ἔλων ἐπὶ μάστaka χερσὶν
οὐκ ἔα εἰπέμεναι, πολυιδρέϊσι νόοιο.
Ἄλλ' ἔπευ· αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδύσομαι αὐτῆς,
αἰ κέν σ' ἐξαπάω, κτείνειαι μ' οἰκτίστῳ δλέθρῳ.
80 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, χαλεπὸν σε θεῶν αἰτιγενετῶν
δῆνεα εἴρουσθαι, μάλα περ πολυιδρὶν ἐούσαν.
Ἄλλ' ἔμπης ἴομεν μετὰ παῖδ' ἐμὸν, ὅρρα ἴδωμαι
ἀνδρας μνηστῆρας τεθνηότας, ἧδ' ὅς ἐπερυνεν.
85 Ὡς φασμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
ὄρωμαι, ἢ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ἐξερεεῖνοι
ἢ παρσῆσθαι κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβούσας.
Ἦ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθεν καὶ ὑπέρβη λαΐνον οὐδὸν,
ἔξετ' ἔπειτ' Ὀδυσσεύς ἐναντίον ἐν πυρὸς ἀνὰ γῆ,
90 τοίχου τοῦ ἐτέρου· ὃ δ' ἄρα πρὸς κίονα μακρὴν
ἦστο κάτω δρόων, ποτιδέγμενος, εἰ τί μιν εἴποι
ἱσθίμη παράκοιτις, ἐπεὶ ἴδεν ὄφθαλμοῖσιν.
Ἦ δ' ἀνέω δὴν ἦστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανε·
ὅφρ' αἰετ' ἄλλοτε μὲν μιν ἐνωπαδίας ἐκίδεσκεν,
95 ἄλλοτε δ' ἀγνώσασκε, κακὰ χροὶ εἴματα ἔχοντα.
Τηλέμαχος δ' ἐνέκλιπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Μῆτερ ἐμὴ, δύςμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα,
τίφθ' οὕτω πατρός νοσφίζεαι; οὐδὲ παρ' αὐτὸν
ἐξομένη μῦθοισιν ἀνείρειαι οὐδὲ μεταλλᾷς;
100 οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τεληϊότι θυμῷ
ἀνδρὸς ἀφισταίῃ, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
ἔλθοι ξεικοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαίαν·
σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
105 τέκνον ἐμὸν, θυμὸς μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν·
οὐδέ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος οὐδ' ἐρέεσθαι
οὐδ' εἰς ὧπα ἰδέσθαι ἐναντίον· εἰ δ' ἐτέον δὴ
ἔστ' Ὀδυσσεύς καὶ οἶκον ἱκάνεται, ἦ μάλα νῶϊ
γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λώϊον· ἐστὶ γὰρ ἡμῖν
110 σήμαθ', ἃ δὴ καὶ νῶϊ κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.
Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεια περόοντα προσήυδα·
Τηλέμαχ', ἦτοι μητέρ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον
πειράζειν ἐμέθεν· τάχα δὲ φράσεται καὶ ἀρειον.
115 Νῦν δ' ὅτι βυπτόω, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἴμαι,
τοῦνεκ' ἀτιμάζει· με καὶ οὕτω φησὶ τὸν εἶναι.
Ἥμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅγ' ἀρίστα γένηται.
Καὶ γάρ τίς θ' ἔνα φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δῆμῳ,
ὃ μὴ πολλοὶ ἔωσι ἀοσητῆρες ὀπίσσω,
120 φεύγει, πηρούς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαίαν·
ἡμεῖς δ' ἔρμα πολὺς ἀπέκταμεν, οἳ μέγ' ἀρίστοι
κούρουιν εἶν' Ἰθάκῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἀνωγα.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
αὐτὸς ταῦτά γε λεῦσσε, πάτερ φίλε· σὴν γὰρ ἀρίστην

quæ maritum, intus dum-est apud focum, nunquam dicis
domum esse-venturum : animus vero tibi semper incredulus.
Sed age tibi et signum manifestum aliud quoddam dicam,
cicatricem, quam olim ei aper infixit albo dente :
hanc *eum* ablvens agnovi ; volebam autem tibi ipsi
dicere : sed me ille prehensam ad os manibus,
non sinebat dicere, per-sollertiam mentis.

Sed sequere ; atque ego me oppignerabo ipsam,
si te decipiam, ut-interficiat me miserrima morte.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope :
nutrix cara, difficile est te deorum sempiternorum
consilia cavere, valde licet multarum- rerum- scientem.
Sed omnino eamus ad filium meum, ut videam
viros procos mortuos, atque *eum* qui interfecit eos.

Sic locuta, descendebat e-cenaculo : multa vero ei cor
agitabat, utrum seorsum dilectum maritum interrogaret,
an astans oscularetur caput et manus prehensas.
Illa vero postquam ingressa-est, et transiit lapideum limen,
sedebat deinde Ulyssi ex-adverso , in ignis splendore,
ad-parietem alterum : ille autem ad columnam longam
sedebat deorsum tuens, exspectans, si quid sibi diceret
eximia uxor, postquam vidit oculis.

Hæc vero tacita diu sedit, stupor vero ei cor invasit :
obtutu autem aliquando quidem eum in-oculos aspectabat,
aliquando vero identidem-non-agnoscebat, mala corpore ves-
timenta habentem.] Telemachus autem *eam* increpabat,
verbumque dixit et elocutus-est :] mater mea, mala-mater,
immitem animum habens,] cur sic a-patre separaris, neque
propter ipsum] sedens, verbis percontaris neque interrogas?
Haud quidem alia utique sic mulier obfirmato animo
a-viro absisteret, qui ei mala multa perpassus
venisset vigesimo anno in patriam terram :
tibi vero semper cor durius est lapide.

Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
fili mi, animus mihi in pectoribus stupet :
neque aliquod proloqui possum verbum *ad eum*, neque in-
terrogare,] neque in vultum intueri coram. Si autem revera
demum] est Ulysses, et domum venit, certe omnino nos
cognoscemus alter-alterum et melius ; sunt enim nobis
signa, quæ jam et nos abscondita scimus ab aliis.

Sic dixit : subrisit vero audens divinus Ulysses,
statimque Telemachus verbis alatis allocutus-est :

Telemache, sane matrem in ædibus sine
tentare me ; cito autem cognoscat etiam melius.
Nunc vero, quia sordeo, malaque corpore vestimenta indu-
tus-sum,] ideo despiratui-habet me, et nondum putat ipsum
esse.] Nos vero consultemus, quo-parto quam optime fiat.
Etenim aliquis, *etiam* unum virum ubi-interfecerit in populo,
cui non multi sint adjutores pone,
fugit, cognatisque relictis et patria terra :
nos autem columen urbis interfecimus, qui longe optimi *erant*
juvenum in Ithaca ; ideo te consultare jubeo.

Hunc vero rursus Telemachus prudens contra affatus-est :
ipse hæc sane videas, pater dilecte ; tuum enim optimum

125 μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους φάσ' ἔμμεναι, οὐδέ κε τίς τοι
 ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε καταθνήτων ἀνθρώπων.
 [Ἡμεῖς δ' ἔμμεμαῖτες ἄμ' ἐφόμεθ', οὐδέ τί φημι
 ἀλκῆς δευῆσθαι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν.]
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 130 τοιγάρ ἐγὼν ἐρώ, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα. [σεύς·
 Πρῶτα μὲν ἄρ λούσασθε καὶ ἀμφιέσασθε χιτῶνας,
 δμῶς δ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἴμαθ' ἐλέσθαι·
 αὐτὰρ θεῖος αἰοδὸς ἔχων φόρμιγγα λίγειαν
 ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμωνος ὀρχηθμοῖο,
 135 ὦν κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι, ἐκτὸς ἀκούων,
 ἢ ἀν' ὁδὸν στείχων, ἢ οἱ περικαιεάουσιν·
 μὴ πρόσθε κλέος εὐρύ φόνου κατὰ ἄστν γένηται
 ἀνδρῶν μνηστήρων, πρίν γ' ἡμέας ἐλθέμεν ἔξω
 ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον· ἔνθα δ' ἔπειτα
 140 φρασσόμεθ', ὅτι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίζῃ.
 Ὡς εἶραθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπίθοντο.
 Πρῶτα μὲν οὖν λούσαντο καὶ ἀμφιέσαντο χιτῶνας·
 ἐπλισθεν δὲ γυναῖκες· ὁ δ' εἴλετο θεῖος αἰοδὸς
 φόρμιγγα γλαφυρὴν, ἐν δὲ σπρίσιν ἤμερον ὥρσεν
 145 μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
 Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιστεναχίζετο ποσσὶν
 ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.
 Ὡς δὲ τις εἶπεσκε, δόμων ἔκτοσθεν ἀκούων·
 Ἡ μάλα δὴ τις ἔγχευ πολυμήστην βασιλειαν·
 150 σχετλίη, οὐδ' ἔτλη πόσιος οὐ κουριδίου
 εἰρυσθαι μέγα δῶμα διαμπερές, ἕως ἔκοιτο.
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεύα μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
 Εὐρυνόμη ταμὴν λούσεν καὶ χρίσεν ἐλαίῳ·
 155 ἀμφὶ δέ μιν φάρος καλὸν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα·
 αὐτὰρ κακὰ κεφαλῆς γεῦεν πολὺ κάλλος Ἀθήνη
 μελίζονα τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καὶ δὲ κάρητος
 οὐκας ἦκε κόμας, βακινθίνῳ ἀνθεῖ μοῖαι.
 Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιγύεται ἀργύρῳ ἀνήρ
 160 ἴδρις, δὴν Ἡφαιστὸς δέδεκεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέγγην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει·
 ὥς μὲν τῷ περίγχευ χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
 Ἐκ δ' ἀσαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὅμοιος·
 ἅψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη,
 165 ἀντίον ἧς ἀλόχου, καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπεν·
 Δαίμονι, περὶ σοίγε γυναικῶν θηλυτεράων
 κῆρ ἀτέραμνον ἔθηκαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες·
 οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὥδε γυνὴ τετλήσῃ θυμῷ
 ἀνδρὸς ἀφροταίῃ, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
 170 ἔλθοι ἐικοσστῇ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι, μαῖα, στόρεσον λέγος, ὅρα καὶ αὐτὸς
 λέξομαι· ἢ γὰρ τῇγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 δαιμόνι, οὐτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι οὐτ' ἀθερίζω
 175 οὔτε λίην ἄχαμαι· μάλα δ' εὖ οἶδ', οἷος ἔηςθα,
 ἐξ Ἰθάκης ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτωιο.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ στόρεσον πυκινὸν λέγος, ἱδρύκλεια,
 ἐκτὸς εὐσταθέος θαλάμου, τὸν δ' αὐτὸς ἐποίει·

consilium in hominibus dicunt esse, nec quisquam tecum
 alius vir contenderit mortalium hominum.

[Nos vero alacres una sequemur; neque omnino puto me
 fortitudine defecturum, quanta vis quidem adsit.]

Illum autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 etenim ego dicam, ut mihi videtur esse optimum.
 Primum quidem lavamini, et induimini tunicas,
 famulasque in ædibus jubete vestimenta sibi-sumere:
 ac divinus cantor, habens citharam argutam,
 nobis præeat ludicram saltationem,
 ut aliquis putet nuptias esse, extra audiens,
 vel per viam vadens, vel ex iis qui circum-habitant:
 ne prius fama lata caedis per urbem fiat
 virorum procorum, quam nos iverimus extra
 agrum in nostrum arboribus-abundantem; illic vero postea
 consultabimus, quicquid utile Olympius præberit.

Sic dixit: illi autem ei omnino auscultaunt ac paruerunt.
 Primum igitur lavarunt-se, et induerunt-sibi tunicas:
 ornatæ-sunt autem mulieres: ac sumsit divinus cantor
 citharam cavam, ipsisque desiderium concitavit
 cantusque dulcis, et eximie saltationis.

His vero magna domus personabat pedibus
 virorum ludentium, pulcreque-cinctarum mulierum.
 Sic autem aliquis dicebat, hæc extra ædes audiens:

Certe omnino jam aliquis duxit multum-ambitam reginam:
 improba, nec sustinuit mariti sui, cui-virgo-nupsit,
 servare magnam domum perpetuo, donec venisset.

Sic aliquis dicebat; hæc autem non noverunt, quomodo
 facta-erant.] At Ulysses magnanimum sua in domo
 Eurynome œconoma lavit et unxit oleo;
 circumque ipsum pallium jecit et tunicam:
 atque capiti affudit multam pulcritudinem Minerva,
 majoremque aspectu fecit et crassiolem; capite autem
 crispas demisit comas, hyacinthino flori fimiles.
 Sicut autem quando aliquis aurum circumfundit argento ut
 peritus, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva
 artem omnigenam, pulchra vero opera is perficit:
 sic quidem huic circumfudit gratiam capitique et humeris.
 E balneo vero is egressus-est, corpore immortalibus similis:
 iterum autem deinde resedit in solio, unde surrexerat,
 ex-adverso suæ uxori, et ipsam sermone allocutus-est:

Mirifica, tibi quidem præ mulieribus feminis
 cor durissimum fecerunt Olympias domos habentes:
 haud quidem alia sic mulier obfirmato animo
 a-viro absteret, qui ei mala multa perpessus
 venisset vigesimo anno in patriam terram.
 Sed age mihi, nutrix, sterne lectum, ut etiam solus
 decumbam: profecto enim huic ferreus in præcordiis animus.

Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 mirifice, nec sane magnopere-me-effero, nec nihili-habeo,
 neque admodum admiror; perquam autem bene novi, qualis
 eras.] ex Ithaca in navi proficiscens longis-remis-instructa.
 Sed age ei sterne densum lectum, Euryclea,
 extra bene-fundatum thalamum, quem ipse fecit:

- ἐνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λῆγος, ἐμβάλετ' εὐνήν,
 180 κώεα καὶ γλαίνας καὶ βήγεα σιγαλόεντα.
 Ὡς ἄρ' ἔρη, πόσιος πειρομένη· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ὀχθήσας ἄλογον προσεζώνεε, κέδν' εἰδυῖαν·
 ὦ γύναι, ἥ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ζεῖπες·
 τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λῆγος; χαλεπὸν δέ κεν εἴη
 185 καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ, σθε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥηϊδίως ἐθέλων θείῃ ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ·
 ἀνδρῶν δ' οὐ κέν τις ζωὸς βροτῶς οὐδὲ μάλ' ἥβων,
 ρεῖα μετοχλίσσειεν· ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται
 ἐν λέγει ἀσκητῶν· τὸ δ' ἐγὼ κάμουν οὐδὲ τις ἄλλος.
 190 Θάμνος ἔφυ τανυρῦλλος ἐλαίης ἔρκεος ἐντὸς,
 ἀκηκνὸς, θαλέθων· πάγетος δ' ἦν ἤντε κίων.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβάλων βάλαμον, δέμον, ὄρρ' ἐτέλεσσα
 πυκνῆτιν λιβάδεσσι, καὶ εὖ καθύπερθεον ἔρεψα·
 κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας, πυκινῶς ἀραρυίας.
 195 Καὶ τότε ἔπειτ' ἀπέκοψα κόμην τανυρῦλλου ἐλαίης·
 κορυμνὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν ἀμρῆζεσα χαλκῷ
 εὖ καὶ ἐπισταμένους καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἴθυνα,
 ἐρμῖν' ἀσκήσας· τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρω.
 Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λῆγος ἔξεον, ὄρρ' ἐτέλεσσα,
 200 δοιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἡδ' ἐλέφαντι·
 ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάντα βοῶς, φοῖνικι φαεινόν.
 Οὕτω τοι τότε σῆμα πιραύσκομαι· οὐδέ τι οἶδα,
 εἰ μοι ἔτ' ἐμπεδὸν ἔστι, γύναι, λῆγος, ἥ τις ἦδη
 ἀνδρῶν ἄλλοσε θῆκε, ταμῶν ὑπο πυθμέν' ἐλαίης.
 205 Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 σήματ' ἀναγνούσης, τὰ οἱ ἐμπεδα πέπραδ' Ὀδυσσεύς·
 θακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς ὁράμην, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 δειρῇ βάλλ' Ὀδυσσῆι κάρη δ' ἔκυσ' ἡδὲ προσρύδα·
 Μῆ μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζευ, ἐπεὶ τὰ περ ἄλλα μά-
 210 ἀνθρώπων πέπνυσσ' θεοὶ δ' ὤπαζον οἴζυν, [λίστα
 οἱ νοῖν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε
 ἔβης ταρπῆναι καὶ γῆραος οὐδὸν ἱκέσθαι.
 Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε κώεο μὴδὲ νεμέσσα,
 σθενεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδων, ὧδ' ἀγάπησα.
 215 Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 ἐρρίγεται, μή τις με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
 ἐλθὼν· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλευούσιν.
 Οὐδὲ κεν Ἀργεῖη· Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 220 εἰ ἦδη, δ' μιν αὖτις Ἀρήϊοι υἱὲς Ἀχαιῶν
 ἀξέμεναι οἰκόνδε ρίλῃν ἐς πατρίδ' ἐμελλον.
 Τὴν δ' ἦτοι βρέξαι θεὸς ὥρρεεν ἔργον αἰεκέ-
 τήν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἔω ἐγκατέθετο θυμῷ
 λυγρῇ, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἔκτεο πένηςος.
 225 Νῦν δ', ἐπεὶ ἦδη σήματ' ἀριφραδέα κατελέξας
 εὐνῆς ἡμετέρης, ἣν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει,
 ἀλλ' οἶοι, σύ τ' ἐγὼ τε καὶ ἀμριπόλος μία μούνη,
 Ἀκτορίς, ἣν μοι δῶκε πατὴρ ἐτι δεῦρο κίουση,
 ἥ νοῖν εἰρυτο θύρας πυκινού θάλαμοιο,
 230 πεθίβεις δὴ μευ θυμὸν, ἀπηνέει περ μάλ' ἔοντα.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔτι μάλ' ἄλλον ὄρρ' ἵμερον ὥρσε γόοιο·
 κλαῖε δ' ἔχων ἄλογον θυμάρεα, κέδν' εἰδυῖαν.

illic ei, elato denso lecto, injicite stragula,
 pelles et lanas et vestes-stragulas splendidas.

Sic igitur dixit, maritum tentans; at Ulysses
 indignatus uxorem alloquebatur, honesta scientem:

O mulier, profecto valde hoc verbum acerbum dixisti:
 quis vero mihi alibi posuit lectum? difficile vero esset
 etiam valde scienti, nisi quando deus ipse aggressus
 facile volens poneret alio in loco:
 virorum autem haud quisquam vivus mortalis ne valde qui-
 dem pubescens,] facile amoliretur; nam magnum signum fa-
 ctum est] in lecto elaborato: eum autem ego feci, nec quis-
 quam alius.] Arbor erat patulis-frondibus olivæ intra septum,
 vigans, florescens: crassitudine vero erat tanquam columna.
 Ei autem ego circumdatum thalamum struxi, donec perfecti
 densis lapidibus, et bene desuper texti;
 conglutinatæque imposui fores, firmiter aptatas.

Et tum deinde abscidi comam patulis-frondibus olivæ;
 truncum vero a radice usque procissum circumdolavi ære
 bene et scite, et ad perpendiculum exegi,
 fulcro elaborato; terebravique omnia terebra.

Ab hoc autem incipiens lectum poliebam, donec perfecti,
 varie-ornans auroque et argento et ebore:
 inde vero extendi pellem bovis, purpura splendidam.

Sic tibi hoc signum dico; neque omnino scio,
 si mihi adhuc incolumis sit, mulier, lectus, an aliquis jam
 virorum alibi posuerit, succiso fundo olivæ.

Sic dixit: illius vero ibidem soluta sunt genua et carum cor,
 signa agnoscentis, quæ ei accurata dixerat Ulysses:
 lacrimis-fusus autem deinde recta cucurrit, ac manus circa
 collum jaciebat Ulyssi; caput vero osculata est et affabatur:

Ne mihi, Ulysse, irascere, quoniam in aliis quidem *rebus*
 maxime] hominum prudens-eras; dii autem dabant ærumnam,
 qui nobis inviderunt apud nos invicem manentes
 pubertate fruitos-esse, et senectutis limen attigisse.

At ne nunc mihi ob hoc irascere, neu indignare,
 quod te non primum, postquam vidi, sic amplexa-sum.

Semper enim mihi animus in pectoribus caris
 horruit, ne quis me hominum deciperet verbis
huc profectus; multi enim malas astutias cogitant.

Neque Argiva Helena, Jove enata,
 viro cum alieno mixta-fuisset amore et cubili,
 si in-animo-habuisset, quod ipsam iterum Mavortii filii Achi-
 vorum] reducturi domum dilectam in patriam erant.

Eam autem profecto ad-patrandum deus instigavit opus indi-
 gnum:] at noxam non ante in-suo deposuit (*cognovit*) animo
 gravem, ex qua primum et ad-nos venit dolor.

Nunc vero, quandoquidem jam signa manifesta dixisti
 lecti nostri, quem non mortalis alius viderat,
 sed soli tuque egoque, et ancilla una sola
 Actoris, quam mihi dedit pater olim huc proficiscenti,
 quæ nobis custodiebat fores firmi thalami,
 flectis tandem meum animum, durus licet valde sit.

Sic dixit; illique adhuc magis desiderium excitavit fletus:
 flebat vero tenens uxorem anhuo-gratam, honesta scientem.

Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίος γῇ νηχομένοισι φανήη,
 ὄντα Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
 235 βράσῃ, ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῶ·
 παῦροι δ' ἐξέρχον πολὺς ἄλως ἡπειρόνδε
 νηχοίμενοι, πολλὴ δὲ περὶ χροὶ τέτροθεν ἄλμη·
 ἀσπασίῳ δ' ἐπέβαν γαίης, κακότετρα φυγόντες·
 ὡς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἦν πόσις εἰς ῥοαίῃσιν·
 240 δειρῆς δ' οὕτω πάμπαν ἀφίετο πτόχε λευκῷ.
 Καὶ νῦν κ' οὐρομένοισι φάνη βοδοδακτύλος Ἥως,
 εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σθένει, Ἥω δ' αὖτε
 ῥύσας ἐπ' Ἰκαριῶν χρυσόχρονον, οὐδ' ἔα ἵππους
 245 ζεύγυσθ' ὠκύποδας, φάος ἀνθρώποισι φέροντας,
 Λάμπρον καὶ Φαέθον, οἷ' Ἥω πόλιν ἀγούσιν.
 Καὶ τότε ἄρ' ἦν ἀλογον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι, οὐ γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων
 ἤλθομεν, ἀλλ' ἐτ' ὅπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται,
 250 πολλὸς καὶ χαλεπός, τὸν ἐμὲ γρηὶ πάντα τελέσσαι.
 Ὡς γάρ μοι ψυχὴ μαντεύσατο Τειρεσίαιο
 ἤματι τῷ, ὅτε δὴ κατέβην δόμον Ἀΐδος εἴσω,
 νοστον ἑταίροισιν διζήμενος ἦδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Ἄλλ' ἔρχε, λέκτρονδ' ἵσμεν, γύναι, ὄρρα καὶ ἡδὴ
 255 ὕπνω ὑπο γλυκερῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίρρων Πηνελόπεια·
 εὖνῃ μὲν δὴ σοίγε τότ' ἔσσεται, ὁππότε θυμῷ
 σὺ ἐθέλῃς· ἐπεὶ ἄρ' σε θεοὶ ποίησαν ἰκέσθαι
 ὅκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 260 Ἄλλ' ἐπεὶ ἔρρασθης, καὶ τοι θεὸς ἐμβαλε θυμῷ,
 εἰπ' ἄγε μοι τὸν ἄεθλον· ἐπεὶ καὶ ὅπισθεν, οἶω,
 πεύσσομαι· αὐτίκα δ' ἐστὶ δαήμεναι οὐτι χέρειον. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 δαιμονίη, τί τ' ἄρ' αὖ με μάλ' ὀτρύνουσα κελεύεις
 265 εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
 Οὐ μὲν τοι θυμὸς κεχαρήσεται· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
 χαίρω· ἐπεὶ μάλα πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἄνωγεν
 ἔλθειν, ἐν χεῖρεσσιν ἔχοντ'· εὐήρης ἑρετμόν,
 εἰσέχε τοὺς ἀφίκμαι, οἳ οὐκ ἴσασιν θαλάσσαν
 270 ἀνέρες, οὐδέ θ' ἄλῃσι μεινγμένον εἴδαρ ἔδουσιν·
 οὐδ' ἄρα τοίγ' ἴσασιν νέας φοινικοπαρήρους
 οὐδ' εὐήρη ἑρετμὰ, τά τε περὶ νηυσὶ πέλονται.
 Σῆμα δέ μοι τόδ' εἶπεν ἀριφάδης, οὐδέ σε κεύσω·
 ὁππότε κεν δῇ μοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδότης
 275 φῆῃ ἀθηρηλοῖγόν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ,
 καὶ τότε μ' ἐν γαίῃ πῆξαντ' ἐκέλευεν ἑρετμόν,
 ἔρξανθ' ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι,
 ἀρνέων ταῦρόν τε συνόν τ' ἐπιθήτορα κάπρον,
 οἵκαδ' ἀποστείχειν ἔρδειν ὅτ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 280 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 πᾶσι μάλ' ἐξείης· θάνατος δέ μοι ἐξ ἄλως αὐτῷ
 ἀβληγρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὃς κέ με πέφνη
 γήρα· ὑπο λιπαρῷ ἄρημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 ὀλβιοὶ ἔσσονται· τάδε μοι φάτο πάντα τελεῖσθαι.
 285 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίρρων Πηνελόπεια·
 εἰ μὲν δὴ γῆρας γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον,

Sicut autem quando grata terra natantibus apparet,
 quorum quidem Neptunus bene-fabricatam navem in por-
 perdidit, agitatum vento et fluctu vasto;
 pauci yero effugerunt e-cano mari in-terram
 natantes, multaque circa corpus accrevit salsugo;
 l'arti tamen conscenderunt terram, malo evitato:
 sic ipsi gratus erat maritus intuenti:
 a-collo autem nondum omnino removebat brachia canab.
 Et sane flentibus apparuisset roseis-digitis Aurora,
 nisi utique aliud cogitasset dea caesiis-oculis Minerva.
 Noctem quidem in termino longam tenuit, Auroram tem
 retinuit in Oceano aureum-solium-habentem, nec socr
 equos] jungere veloces, lumen hominibus ferentes,
 Lampum et Phaethonta, qui Auroram equi vehunt.
 Et tunc suam uxorem allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 O mulier, nondum enim omnium ad fines certaminum
 venimus, sed adhuc in-posterum immensus labor erit,
 multus et difficilis, quem me oportet omnem perficere.
 Sic enim mihi anima vaticinata-est Tiresiae,
 die illo, quando descendi domum Orci intra,
 reditum sociis quarrens, et mihi ipsi.
 Sed veni, ad-lectum eamus, uxor, ut jamjam
 somno dulci delectemur, ubi-decubuerimus.

Eum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 cubile quidem demum tibi-sane tunc erit, quando animo
 tuo volueris; quandoquidem te dii fecerunt reducem
 ad-donium bene-aedificatam, et tuam in patriam terram.
 Sed quoniam cogitasti, et tibi deus injecit animo,
 dic, age, mihi hoc certamen; quoniam et postea, polo,
 audiam; statim autem est scire nequaquam pejus.
 Hanc vero respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses
 mirifica, cur demum me valde exhortans jubes
 dicere? at ego dicam, nec celabo.
 Haud quidem tibi animus gaudebit; neque enim ipse
 gaudeo: quoniam admodum multas me hominum ad vtr
 jussit] proficisci, in manibus habentem fabrefactum remem
 donec ad-illos pervenerim, qui haud norunt mare,
 viros, nec salibus mixtum cibum edunt:
 nec sane hi norunt naves rubris-proris,
 nec fabrefactos remos, qui-quidem alae navibus sunt.
 Signum vero mihi hoc dixit manifestum, nec te celabo:
 quando demum mihi obviam-factus alius viator
 dixerit me ventilabrum habere super splendido humer:
 tunc me terrae infixio jussit remo,
 factisque sacris pulcris Neptuno regi,
 arietē, tauroque, suumque initore verre,
 domum abire, facereque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui carlum latum tenent,
 omnibus prorsus ordine: mors autem mihi ex mari ipsi
 lenis admodum talis adveniet, quae me occidat
 senectute a molli confectum; circum autem populi
 felices erunt: haec mihi dixit omnia perfectum-iri.

Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 si quidem demum senectutem dii perficient meliorem,

ἐλπιώρη τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσεσθαι.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Τόρρα δ' ἄρ' Εὐρυνόμη τε ἰδὲ τροφὸς ἔντυον εὐνήν
 ἐσθλὸς μαλακῆς, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέγρος ἔγχονέουσai,
 γρηῖς μὲν κείουσα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
 τοῖσιν δ' Εὐρυνόμη θαλαμηπόλος ἡγεμόνευεν
 ἐρχομένοισι λέγροςδε, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
 ἐς θάλαμον δ' ἀγαγοῦσα πάλιν κίεν· οἱ μὲν ἔπειτα
 ἀσπᾶσιν λέκτροισι παλαιῷ θεσμὸν ἔκοντο.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἦδ' ἐσθλὸς
 παῦσαν ἄρ' ὀργηθμοῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυναῖκας·
 αὐτοὶ δ' εὐνάζοντο κατὰ μέγαρα σκίοντα.
 Τῷ δ' ἐπεὶ οὖν φιλότῃος ἐταρπύτην ἐρατεινῆς,
 τερπέσθην μῦθοισι, πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντε·
 ἡ μὲν δ' ἐν μεγάροισιν ἀνέσχετο διὰ γυναῖκων,
 ἀνδρῶν μνηστῆρων ἐσορῶσ' αἰδῆλον θυμῶν,
 οἱ ἔβην εἴνεκα πολλὰ, βόας καὶ ἔρια μῆλα,
 ἔσφαζον· πολλὸς δὲ πῖθων ἡφύσσετο οἶνος.
 Αὐτὰρ ὁ Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ὅσα κῆδ' ἔθηκεν
 ἀνθρώποις ὅσα τ' αὐτὸς οἰζύσας ἐμόγησεν,
 πάντ' ἔλεγ' ἡ δ' ἄρ' ἐτέρπετ' ἀκούουσ', οὐδέ οἱ ὕπνος
 πίπτεν ἐπὶ βλεφάροισι πάρος καταλέξει ἅπαντα.
 Ἦρξάτο δ', ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ'· αὐτὰρ ἔ-
 ἴλθ' ἐς Λωτοφάγων ἀνδρῶν πείρειαν ἀρουραν· [πεῖτα
 ἦδ' ὅσα Κύκλωψ ἔρξε, καὶ ὡς ἀπεισίτατο ποινήν
 ἱερῆμιον ἐτάρων, οὗς ἥσθιν οὐδ' ἐλείπειν·
 ἦδ' ὡς Ἀΐολον ἔκειθ', ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο
 καὶ πέμπ'· οὐδέ πω αἶσα φίλῃν ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι
 ἦν, ἀλλὰ μιν αὐτὶς ἀναρπάσασα θύελλα
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν μεγάλα στενάχοντα·
 ἦδ' ὡς Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην ἀφίκαεν,
 οἱ νῆας τ' ὄλεσαν καὶ εὐκνήμιδας ἐταίρους·
 [πάντας Ὀδυσσεὺς δ' ὅς οἱς ὑπέκρυψε νηὶ μελαίνῃ·]
 καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμήχανήν τε·
 ἦδ' ὡς εἰς Ἀΐδεω δόμον ἦλυθεν εὐρύκεντα,
 ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαιου,
 νηὶ πολυκλήϊδι, καὶ εἰσίδε πάντας ἐταίρους
 μητέρα θ', ἥ μιν ἔτιχτε καὶ ἔτρεφε τυθὸν ἑόντα·
 ἦδ' ὡς Σειρήνων ἀδινάων φθόγγον ἀκούσεν·
 ὡς θ' ἔκετο Πλαγκτὰς πέτρας δεινὴν τε Χάρυβδιν
 Σκύλλην θ', ἣν οὐ πώποτε ἀχέριοι ἄνδρες ἀλύξαν·
 ἦδ' ὡς Ἡελίοιο βόας κατέπεφνον ἐταίροι·
 ἦδ' ὡς νῆα θοῇν ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ
 Ζεὺς ὕψιθρεμέτης· ἀπὸ δ' ἐβρίθην ἐσθλοὶ ἐταῖροι
 πάντες ὁμῶς, αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξεν·
 ὡς θ' ἔκειτ' Ὀδυσσεὺς Νύμφῃν τε Καλυψτοῖ,
 ἥ δ' ἔμιν κατέρυκε, λιλαιομένη πόσιν εἶναι,
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, καὶ ἔτρεφεν ἦδ' ἔρασεν
 θῆναι ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·
 ἀλλὰ τῷ οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἔπειθεν·
 ἦδ' ὡς ἐς Φαίηκας ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
 οἱ δ' ἔμιν πέρι κῆρι θεὸν ὡς τιμῆσαντο
 καὶ πέμψαν σὺν νηὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,

spes tibi est deinde malorum effugium fore.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Interea vero Eurynomeque et nutrix instruebant lectum veste molli, facibus sub lucentibus.

Ac postquam straverant densum lectum properantes, anus quidem decubitura retro in-domum ivit; illis vero Eurynome cubicularia praeibat euntibus ad-lectum, facem in manibus tenens: in thalamum autem ubi-duxerat, retro ivit; illi quidem deinde lubentes lecti antiqui ritibus accesserunt.

At Telemachus et bubulcus ac subulcus cessare-fecerunt a-saltatione pedes, cessareque-fecere mulieres:] ipsi vero cubabant per aedes umbrasas.

Illi autem postquam amore delectati-sunt desiderabili, delectabantur sermonibus, inter se-invicem confabulantes: illa quidem quanta in aedibus sustinuerat, divina mulierum, virorum procorum inspiciens perniciosum scelus, qui sui gratia multa, boves et pingua pecora, macabant; multum autem ex-doliis hauriebatur vinum.

At generosus Ulysses, quantos dolores intulerat hominibus, et quantos ipse aerumnis-conflictatus exandave-rat,] omnia dicebat; illa vero delectabatur audiens; neque ei somnus] incidebat palpebris, antequam is enarrasset omnia.

Incepit autem, quomodo primum Ciconas domuit; ac postea venit in Lotophagorum virorum pinguem terram: et quae Cyclops fecit, et quomodo luit poenam ob-fortes socios, quos comedeat is nec miserabatur: et ut ad Aëtolum venit, qui ipsum lubens suscepit, et dimittebat: nondum tamen fatale, dilectam in patriam ut-perveniret,] erat; sed ipsum rursus abreptum procella pontum in piscosum tulit valde gementem: et quomodo Telepylum Laestrygoniam pervenit, ad Laestrygonas, qui navesque perdidere et bene-ocreatos so-cios:] [omnes: Ulysses autem solus effugit nave nigra:] et Circes enarravit dolum et varium-artificium; et quomodo Orci domum adiit squallidam, animam consulturus Thebani Tiresiar, navi multis-transtris-instructa; et aspexit omnes socios, matremque, quae ipsum peperit et nutritivum parvulum: et quomodo Sirenum frequentium vocem audit: quomodoque venit ad Erraticas petras, horrendamque Cha-rybdin,] Scyllamque, quam nondum-unquam illasi viri ef-fugerunt:] et ut Solis boves interfecerunt socii: et ut navem velocem percussit ardenti fulmine Jupiter altitonans; perieruntque strenui socii, omnes simul: ipse vero mala fata effugit: utque advenit Ogygiam in-insulam, ad Nymphamque Calypso,] quae demum ipsum detinebat, cupiens sibi maritum esse.] in specubus cavis, et alebat, atque dicebat reddituram se cum immortalum et senectutis-expertem dies omnes:] sed ei nunquam animum in pectoribus flectebat: et quomodo ad Phaeacas pervenit, multa perpessus, qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honoraverunt, et deduxerunt cum navi dilectam in patriam terram,

χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθλὰ τε δόντες.
 Τοῦτ' ἄρα δεύτατον εἶπεν ἔπος, ὅτε οἱ γλαυκὺς ὕπνος
 λυσιμέλης ἐπόρουσε, λύων μελεδήματα θυμοῦ.
 Ἦ δ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 315 ὁππότε δὴ ῥ' Ὀδυσῆα ἐέλπετο δν κατὰ θυμὸν
 εὐνῆς ἥς ἀλόχου ταρπήμεναι ἥδ' καὶ ὕπνου,
 αὐτίκ' ἀπ' Ὠκεανοῦ χρυσόθρονον Ἥριγένειαν
 ὄρσεν, ἵν' ἀνθρώποισι φάος φέροι· ὥρτο δ' Ὀδυσσεύς
 εὐνῆς ἐκ μαλακῆς, ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·
 320 ὦ γύναι, ἤδη μὲν πολέων κεκορήμευ' αἰθέλων
 ἀμφοτέρω· σὺ μὲν ἐνθάδ' ἐμὸν πολυκηδέα νόστον
 κλαῖουσ'· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγισι καὶ θεοὶ ἄλλοι
 ἰέμενον πεδάσσκον ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἴης·
 νῦν δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρω πολυήρατον ἰκόμεθ' εὐνήν,
 325 κτήματα μὲν, τὰ μοί ἐστι, κομιζέμεν ἐν μεγάροισιν·
 μῆλα δ', ἃ μοι μνηστῆρες ὑπερφύαλοι κατέχειραν,
 πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ λήισσομαι, ἄλλα δ' Ἀχαιοὶ
 δώσουσ', εἰς ὅκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους.
 Ἄλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ πολυδένδρεον ἄγρὸν ἔπειμι,
 330 ὁφύμενος πατέρ' ἐσθλὸν, ὃ μοι πυκινῶς ἀκάχηται·
 σοὶ δέ, γύναι, τὰδ' ἐπιτέλλω, πινυτῇ περ εἰούσῃ·
 αὐτίκα γὰρ φάτις εἴσιν ἅμ' ἡελίῳ ἀνιόντι
 ἀνδρῶν μνηστῆρων, οὓς ἔκτανον ἐν μεγάροισιν·
 εἰς ὑπερὶ' ἀναβάσας σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
 335 ἥσθαι μηδέ τινα προτοόσσοο μηδ' ἐρέεινε.
 Ἦ ῥα καὶ ἀμφ' ὅμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ·
 ὦρσε δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην,
 πάντας δ' ἔντε' ἄνωγον Ἀρχία χερσὶν ἐλέσθαι.
 Οἱ δέ οἱ οὐκ ἀπίθησαν, ἐθωρήσαντο δὲ χαλκῷ·
 340 ὣϊζαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἦγον ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.
 Ἦδ' ἡ μὲν φάος ἦεν ἐπὶ γῶνα· τοὺς δ' ἄρ' Ἀθήνη
 νυκτὶ κατακρύψασα θοῶς ἐξῆγε πόλῃος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ω.

Σπονδαί.

[Ἐρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλληνίους ἐξεκαλεῖτο
 ἀνδρῶν μνηστῆρων· ἔχε δὲ βράβδον μετὰ χερσὶν
 καλὴν, χρυσεῖην, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 ὣν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὕπνῳ νῶντας ἐγείρει·
 6 τῇ ῥ' ἄγε κινήσας· ταὶ δὲ τρίζουσαι ἔποντο.
 Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυρῶν ἄντρου θεσπεσίῳ
 τρίζουσαι ποτέονται, ἐπεί κ' ἐτις ἀποπέσῃσιν
 ὀρμαίνου ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλησιν ἔχονται·
 ὥς αἱ τετριγυῖαι ἅμ' ἦσαν ἤρχε δ' ἄρα σφιν
 10 Ἐρμείας ἀκάχητα κατ' εὐρώεντα κέλευθα.
 Παρ' δ' ἴσαν Ὠκεανοῦ τε βράς καὶ Λευκάδα πέτρην
 ἠδὲ παρ' Ἥελίοιο πύλας καὶ ὀχμὸν Ὀνειρῶν
 ἦσαν αἵψα δ' ἴκοντο κατ' ἀσπροδελὸν λειμῶνα,
 ἐνθα τε ναίουσι ψυχαί, εἰδωλα χαμόντων.

arrequē, auroque astatim, vestituque datis.
 Hoc sane ultimum dixit verbum, quando eum dulcis somni
 membrorum-relaxator invasit, solvens curas animi.

Sed rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva:
 quando demum Ulyssem putabat suo in animo
 concubitu suæ uxoris oblectatum-esse, atque etiam somni
 statim ab Oceano in-aureo-solio mane-genitam Auroram
 excitavit, ut hominibus lucem ferret: surrexit vero Ulysses
 cubili ex molli; uxori autem hunc sermonem mandabat:

O uxor, jam quidem multis satiati-sumus certaminibus
 ambo: tu quidem hic meum ærumnosum reditum
 defens; at me Jupiter doloribus, et dii alii,
 properantem detinebant mea a patria terra:
 nunc vero postquam ambo ad-desiderabile venimus cubili,
 possessiones quidem, quæ mihi sunt, curato in ædibus;
 pecora autem quæ mihi proci superbi consumsere, pro his
 multa quidem ipse ego prædabor, alia autem Achivi
 dabunt, donec omnia impleverint stabula.

Verum ego quidem ad arboribus-abundantem agrum præ-
 ciscar,] visurus patrem eximium, qui mihi multum daret:
 tibi autem, uxor, hæc præcipio, prudens licet sis:
 statim enim fama ibit simul cum sole oriente
 de-viris prociis, quos interfeci in ædibus:
 in cenaculum ubi-ascenderis, cum famulis mulieribus,
 sede, neu quenquam respice, neu interroga.

Dixit, et circum humeros induit-sibi arma pueri:
 incitavit autem Telemachum et bubulcum ac subulcum,
 omnesque arma jussit Martia manibus sibi-sumere.
 Hi vero ei non inobsequentes-fuerunt; armabant autem
 are;] et aperuere fores, et exibant: præibat autem Ulysses
 Jam quidem lux erat super terram; illos autem Minerva
 caligine coopertos cito eduxit ex-urbe.

ODYSSEÆ XXIV.

Libationes.

[Mercurius autem animas Cyllenius evocabat
 virorum procorum; habebat vero virgam in manibus
 pulcrā, aureā, qua-quidem hominum oculos mallet,
 quorum vult; alios vero et dormientes suscitāt:
 hac utique ducebat commotas; illæ vero stridentes susci-
 bantur.] Sicut autem quando vespertilioes in-secessu
 divini] stridentes volant, postquam exciderit aliquis
 de-serie ex petra; ac sibi-invicem adluærescunt:
 sic illæ stridentes una ibant: præibat vero ipsi
 Mercurius alienus-a-malo, per squalidas vias.
 Præteribant autem Oceanique fluctus et Leucada petram
 et præter Solis portas, et populum Somniorum,
 ibant: statimque pervenerunt in herbosum pratium,
 ubi habitant animæ, simulacra defunctorum.

Εὔρον δὲ ψυχὴν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
καὶ Πατρόκληος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
Αἰαντός θ', ὃς ἄριστος ἦν εἰδὸς τε δέμας τε
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
Ὡς οἱ μὲν περὶ κείνον δμῖλεον ἀγγίμολον δὲ
ἔλυθ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
ἀγνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγγεράθ', ὅσαι αἶμ' αὐτῷ
οἴῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
Τὸν προτέρη ψυχὴν προσεφώνεε Πηλεΐωνος
Ἀτρεΐδῃ, περὶ μὲν σε φάμεν Διὶ τερπικεραύνῳ
ἄνδρῶν ἡρώων φίλον ἐμμεναι ἥματα πάντα
ὄνεκα πολλοῖσιν τε καὶ ἰφθίμοισιν ἄνασσε
δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί.
Ἦ τ' ἄρα καὶ σὺ πρῶτα παραστήσεσθαι ἐμελλεν
Μοῖρ' ὅλοη, τὴν οὔτις ἀλευεται, ὃς καὶ γένηται.
Ὡς ὄφελος τιμῆς ἀπονήμενος, ἥσπερ ἄνασσε,
δῆμῳ ἐνὶ Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν
τῷ κέν τοι τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
ἡδὲ καὶ καὶ σὺ παῖδι μέγα κλέος ἦρα' ὅπισσ' αὖ
νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίστῳ θανάτῳ εἴμαρτο ἄλυναι.
Τὸν δ' αὖτε ψυχὴν προσεφώνεε Ἀτρεΐδαο·
Ὀδῖε Πηλῆος υἱέ, θεοὺς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
ὃς θάνες ἐν Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεος· ἀμφοὶ δέ σ' ἄλλοι
κτείνοντο Τρώων καὶ Ἀχαιῶν υἱὲς ἄριστοι,
μαρνάμενοι περὶ σείῳ· σὺ δ' ἐν στροφάλλιγχι κόντης
καῖσο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἱπποσυνάνων.
Ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἥμαρ ἐμαρνάμεθ'· οὐδέ κε πάμπαν
παυσάμεθα πολέμου, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σ' ἐπὶ νῆας ἐνείκαμεν ἐκ πολέμοιο,
κάθεμεν ἐν λεχέεσσι, καθήραντες χροὰ καλὸν
ὑδατὶ τε λιαρῷ καὶ ἀλείφατι· πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ
δάκρυα θερμὰ γέον Δαναοὶ κεῖροντό τε χαίτας.
Μήτηρ δ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε σὺν ἀθανάτης Ἀλῆσιν,
ἀγγελίης αἰῶσα· βοή δ' ἐπὶ πόντον ὠρώρει
θεσπέσιον· ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιοῦς·
καὶ νύ κ' ἀναΐξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας,
εἰ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδὼς,
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
ὅσῃν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ἴσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
μήτηρ ἐξ ἁλὸς ἦδε σὺν ἀθανάτης Ἀλῆσιν
ἔρχεται, οὗ παιδὸς τεθνηῶτος ἀντιώσωσα.
Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἔσχοντο φόβου μεγάλθυμοι Ἀχαιοί·
ἀμφὶ δέ σ' ἔστησαν κοῦραι ἁλόιο γέροντος,
οἰκτρ' ὀλοφύρομεναι, περὶ δ' ἀμβροτα εἴματα ἔσαν.
Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὅππῃ καλῇ,
θρήνον· ἔνθα κεν οὔτιν' ἀδάρκρυτόν γ' ἐνόησας
Ἀργείων· τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μοῦσα λίγεια.
Ἐπὰ δὲ καὶ δέκα μὲν σε δμῶς νύκτας τε καὶ ἥμαρ
κλαίοντες, ἀθάνατοι τε θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώπων·
ὀκτωκαίδεκάτῃ δ' ἔδομεν πυρὶ, πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ
μῆλα κατεκτάνομεν μάλα πῖονα καὶ ἑλικας βοῦς.
Καίει δ' ἐν τ' ἐσθῆτι θεῶν καὶ ἀλείφατα πολλῶν
καὶ μελίτι γλυκερῶν· πολλοὶ δ' ἥρωες Ἀχαιοί

HOMERUS.

Invenerunt autem animam Pelidae Achillis,
et Patrocli, et eximii Antilochi,
Ajacisque, qui præstantissimus erat specieque corporeque
ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.
Sic hi quidem circa illum versabantur : prope vero
advenit anima Agamemnonis Atridae
dolens : circum autem aliae congregatæ erant, quoquot una
cum-ipso] domo in Ægisthi mortui sunt, et fatum oppellere.
Hunc prior anima alloquebatur Pelidae :

Atride, præ ceteris quidem te putabamus Jovi gaudenti-
fulmine] viris heroibus carum esse per-dies omnes,
quoniam multisque et fortibus imperabas
populo in Trojanorum, ubi patiebamur dolores Achivi.
Profecto inde et tibi primum affore decretum erat
fatum perniciosum, quod nemo evitat, qui natus sit.
Utinam honore fruitus, quo quidem imperabas,
populo in Trojanorum mortem et fatum obiisses :
ita tibi sepulcrum quidem fecissent universi Achivi,
atque etiam tuo filio magnam gloriam comparasses in-poste-
rum :] nunc vero te miserrima morte fatale erat corripi.

Illum autem rursus anima alloquebatur Atridae :
felix Pelei filii, diis assimilis Achille,
qui mortuus es in Troja, longe ab-Argo ; circum vero te alii
interficiebantur Trojanorum et Achivorum filii optimi,
pugnantes de te : tu autem in vortice pulveris
jacebas ingens ingenti-spacio, oblitus equitationis.

Nos vero toto-die pugnabamus : neque omnino
cessavissemus a-bello, nisi Jupiter turbine nos cessare-fecis-
set.] Ac postquam te ad naves portaveramus ex bello,
deposuimus in lectis, purgato corpore pulcro
aquaque calida et unguento ; multas vero te circum
lacrimas calidas fundebant Danaï, tondebantque-sibi crines.
Mater autem ex mari venit cum immortalibus deabus marinis,
nuntium audiens ; clamor vero super mare excitatus est
immensus ; subitus autem tremor cepit omnes Achivos ;
et jam impetu-facto conscendissent cavas naves,
nisi vir detinuisse, antiquaque multa sciens,
Nestor, cujus et antea optimum conspiciebatur consilium :
qui ipsis bene-cupiens concionatus est, et dixit :

Continete-vos, Argivi ; ne fugite, filii Achivorum :
mater ex mari hæc cum immortalibus deabus marinis,
advenit, suo filio mortuo occursura.

Sic dixit : ac continebant-se a-fuga magnanimi Achivi,
circum vero te steterunt filiae marini senis,
miserabiliter lamentantes, atque immortales vestes tibi in-
duerunt.] Musæ vero novem omnes, alternantes voce pulcra,
te deflebant : tunc neminem sine-lacrimis utique vidisses
Argivorum : tantum enim increbuit Musa arguta.

Septem autem et decem quidem te pariter noctesque et dies
flebamus, immortalesque dii mortalesque homines ;
octava-et-decima autem dedimus igni, multas vero circa te
oves jugulavimus valde pingues, et camuras boves.
Cremabaris autem in vestitu deorum, et unguento multo .
et melle dulci ; multique heroes Achivi

τέυχειν ἐβρώσαντο πυρὴν πέρι καιομένοιο,
 70 πεῖοι θ' ἰππῆες τε· πολλὸς δ' ὄρουμαγδὸς δρώρει.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σε φλόξ' ἤνυσεν Ἥφαιστοιο,
 ἠῶθεν δὴ τοι λέγομεν λεύκ' ὅστέ, Ἀχιλλεῦ,
 οἶνω ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι· δῶκε δὲ μήτηρ
 χρύσειον ἀμφιφορῆα· Διωνύσοιο δὲ δῶρον
 75 φάσκει μῆναι, ἔργον δὲ περιχλυτοῦ Ἥφαιστοιο.
 Ἐν τῇ τοι καίται λεύκ' ὅστέα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 μίγδα δὲ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θανόντος·
 χωρὶς δ' Ἀντιλόχοιο· τὸν ἔσοχα τίεις ἀπάντων
 τῶν ἄλλων ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 80 Ἀμφ' αὐτοῖσι δ' ἐπιτα μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον
 χεῦαμεν Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰχμητῶν
 ἀκτῇ ἐπὶ προχούσῃ, ἐπὶ πλατεί Ἑλλησπόντῳ·
 ὅς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντοφάν ἀνδράσιν εἴη
 τοῖς, οἳ νῦν γεγάσι καὶ οἳ μετόπισθεν ἔσονται.
 85 Μήτηρ δ' αἰτήσασα θεοὺς περικαλλέ' ἄεθλα
 ἔθηκε μέσῳ ἐν ἀγῶνι ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
 Ἥδῃ μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας
 ἡρώων, ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμένου βασιλῆος
 ζώνονταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονταί ἄεθλα·
 90 ἀλλὰ καὶ κείνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεβήρα θυμῷ,
 οἳ ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλέ' ἄεθλα,
 ἀργυρόπεζα Θέτις· μάλα γὰρ φίλος ἦσθα θεοῖσιν.
 Ὡς σὺ μὲν οὐδὲ θανὼν ὄνομ' ὤλεσας, ἀλλὰ τοι αἰεὶ
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἔσθλον, Ἀχιλλεῦ.
 95 Αὐτὰρ ἔμοι τότ' ἦδος, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσα;
 ἐν νόστῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν δλεθρον
 Αἰγίθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀγχίμολον δέ σφ' ἔλθε διάκτορος Ἀργειφόντης,
 100 ψυχὰς μνηστῆρων κατὰγων, Ὀδυσσῇ δαμέντων·
 τῷ δ' ἄρα θαμβήσαντ' ἰδὼς κίον, ὡς ἐσιδέσθην.
 Ἔγνων δὲ ψυχὴν Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
 παῖδα φίλον Μελανῆος, ἀγαχλυτὸν Ἀμφιμέδοντα·
 ζείνοσ γάρ οἱ ἔην, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναῖων.
 105 Τὸν προτέρη ψυχῇ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
 Ἀμφιμέδον, τί παθόντες ἐρεμνὴν γαίαν ἔδυτε,
 πάντες κεκριμένοι καὶ διμήλικες; οὐδὲ κεν ἄλλως
 κρινάμενος λέξαιτο κατὰ πόλιν ἄνδρας ἀρίστους.
 Ἥ ὕμμι' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσαν,
 110 ὄρσας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρά;
 ἥ που ἀνάρσοι ἀνδρὲς ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
 βοῦς περιταμνομένους ἢ δ' οἶων πώεα καλὰ,
 ἥ περὶ πότλιοι μαχεύμενοι ἢ δὲ γυναικῶν;
 εἰπέ μοι εἰρομένῳ· ζείνοσ δὲ τοι εὐρόμαι εἶναι.
 115 Ἥ οὐ μέμνη, ὅτε καῖσε κατήλυόν ὑμέτερον δῶ,
 δτρυνέων Ὀδυσσῆα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ,
 Ἰλιον εἰς ἄμ' ἐπεσθαὶ εὐσσελμῶν ἐπὶ νῆων;
 μὴνὶ δ' ἄρ' οὐλοῖ πάντα περῆσάμεν εὐρέα πόντον,
 σπουδῇ παρπεπιθόντες Ὀδυσσῆα πολίπορθον.
 120 Τὸν δ' αὖτε ψυχῇ προσεφώνεεν Ἀμφιμέδοντος·
 [Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,]
 μέμνημαί ταδε πάντα, Διοτρεφές, ὡς ἀγορεύεις·

cum armis agitarunt-se circa pyram suam ardentis,
peditesque equitesque; ingens autem strepitus ortus est.
Sed postquam demum te flamma consecerat Vulcani,
mane tua colligebamus alba ossa, Achille,
vino in puro et unguento; dedit autem mater
auream amphoram; Bacchi vero donum
dicebat esse, opus autem inclyti Vulcani.
In hac tibi jacent alba ossa, splendide Achille,
promiscueque ossa Patrocli Menetiadae mortui:
separatim vero, Antilochi: quem maxime honorabas omnes
aliorum sociorum, post Patroclum utique mortuum.
Circum hæc autem postea magnum et eximium tumulum
congressimus Argivorum sacer exercitus bellicosorum,
litore in prominenti, ad latum Hellespontum;
ut longe-conspicuis ex ponto virtis esset
illis, qui nunc nati-sunt, et qui in-futurum erunt.
Mater autem, rogatis diis, perpulcra certamina
instituit medio in consensu optimatibus Achivorum.
Jam quidem multorum funeri virorum interfui
heroum, quondocunque, mortuo rege, sicut
ut cinganturque juvenes, et apparent certamina;
sed illa maxime conspicuus stupui animo
qualia super te constituit dea perpulcra certamina,
argenteis-pedibus Thetis: valde enim carus eras diis.
Sic tu quidem nec mortuus nomen perdidisti, sed tibi sciamus
omnes apud homines gloria erit proba, Achille.
At mihi quæ ea voluptas, postquam bellum confeceram
in reditu enim mihi Jupiter molitus-est grave exitum,
Ægisti sub manibus, et perditæ uxoris.
Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
Prope autem ipsos venit internuntius Argicida,
animas procorum deducens, ab-Ulysse domitorum:
illi vero proinde attoniti recta iverunt, ut intuiti-sunt.
Cognovit autem anima Agamemnonis Atridae
filium carum Melanei, inclytum Amphimedontem;
hospes enim ei erat, in Ithaca sedes habitans.
Hunc prior anima alloquebatur Atridae;
Amphimedon, quid paasi obsecram terram subisis,
omnes selecti et ætate-æquales? neque aliter
aliquis cernens elegisset per urbem viros optimos.
Utrum vos in navibus Neptunus domuit,
excitatis sævis ventis et fluctibus ingentibus?
an alicubi hostiles viri malis-affecerunt in terra,
boves prædantes et ovium greges pulcros?
an super urbe pugnaturi occubuisseis, et mulieribus?
dic mihi interroganti; hospitem autem tibi profitear-me esse.
An non meministi, quando illuc deveni vestram domum
hortaturus Ulyssem, cum deo-pari Menelao,
ad Ilium una ut-comitaretur, bene-tabulatis in navibus?
mense autem deinde toto omnes transivimus latum pontem
vix-tandem persuadentes Ulyssi urbium-vastatori.
Eum autem rursus anima alloquebatur Amphimedon
[Atride augustissime, rex virorum Agamemnon,]
memini hæc omnia, Jovis-alumne, ut dicis:

- σοὶ δ' ἐγὼ εὖ μάλα πάντα καὶ ἀτρεκέως καταλέξω,
 ἡμετέρου θανάτοιο κακὸν τέλος, ὅον ἐνύχθῃ.
- 125 Μνύμεθ' Ὀδυσσεύς δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα·
 ἡ δ' οὐτ' ἠρνεῖτο συγερὸν γάμον οὔτε τελευτά,
 ἡμῖν φραζομένη θάνατον καὶ Κῆρα μελαιναν·
 ἀλλὰ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζεν·
 στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕραιεν,
- 130 λεπτὸν καὶ περιμέτρον· ἄραρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
 κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 μίμνετε· ἐπειρόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσέκε φᾶρος
 ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνία νήματ' ὀληται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφήϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
- 135 Μοῖρ' ὅλῃ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·
 μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νεμεσῇσῃ,
 αἷ κεν ἄτερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατίσσας.
 Ὡς ἐφ' ὅ· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνορος.
 Ἔνθα καὶ ἡματιή μιν ὕραινεσκεν μέγαν ἱστόν,
- 140 νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο.
 Ὡς τριέτες μὲν ἔληθε δόλῳ καὶ ἐπείθεον Ἀχαιοὺς·
 ἀλλ' ὅτε τέταρτον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπὶ λυθὸν ὕραι,
 [μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμέατα πολλὰ ἐτελέσθη,]
 καὶ τότε δὴ τις εἶπε γυναικῶν, ἡ σάφα ᾗδῃ,
- 145 καὶ τήνγ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστόν.
 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὅτ' ἀνάγκη.
 Εὖθ' ἡ φᾶρος ἐδείξεν, ὕφηνασα μέγαν ἱστόν,
 πλύνασ', ἡελίῳ ἐναλίγκιον ἢ σελήνῃ·
 καὶ τότε δὴ β' Ὀδυσῆα κακὸς ποθεν ἤγαγε δαίμων
- 150 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν, θοὶ δώματα ναῖε συνώτης.
 Ἔνθ' ἦλθεν φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύς θείοιο,
 ἐκ Πύλου ἡμαθέντος ἰὼν σὺν νηὶ μελαίνῃ·
 τῷ δὲ μνηστῆρσιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντε,
 ἔκοντο προτὶ ἄστῃ περικλυτόν· ἦτοί Ὀδυσσεύς
- 155 ὕστερος, αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν.
 Τὸν δὲ συνώτης ἦγε, κακὰ χροὶ εἴματ' ἔχοντα,
 πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἢ δὲ γέροντι·
 [σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἴματα ἔστο]
 οὐδέ τις ἡμέων δύνατο γῶναι τὸν ὄντα,
- 160 ἐξαπίνης προφάνεντ', οὐδ' οἱ προγενέστεροι ἦσαν·
 ἀλλ' ἐπείν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἡδὲ βολῆσιν.
 Αὐτὰρ ὁ τέως μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν εἴοισιν
 βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος τετλήοτι θυμῷ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἔγεφρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο,
- 165 σὺν μὲν Τηλεμάχῳ περικαλλέα τεύχε' αἰέρας,
 ἐς θάλαμον κατέθηκε καὶ ἐκλήϊσεν ὀχῆας·
 αὐτὰρ ὁ ἦν ἀλοχὸν πολυκερδείην ἀνίγειν
 τόξον μνηστῆρσσι θέμεν πολὺν τε σίδηρον,
 ἡμῖν αἰνομόροισιν ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
- 170 Οὐδέ τις ἡμέων δύνατο κρατεροῖο βιοῖο
 νευρὴν ἐντανύσαι, πολλὸν δ' ἐπίδευεες ἦμεν·
 ἀλλ' ὅτε χεῖρας ἔκτανεν Ὀδυσσεύς μέγα τόξον,
 ἐνθ' ἡμεῖς μὲν πάντες δοκλοόμεν ἐπέεσσιν
 τόξον μὴ δόμεναι, μῆδ' εἰ μάλα πολλὰ ἀγορεύοι·
- 175 Τηλέμαχος δὲ μιν ὅλος ἐποτρύνων ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ὁ δέξατο χεῖρὶ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

tibi autem ego bene prorsus omnia et accurate narabo,
 nostræ mortis malum finem, qualis contigerit.
 Ambiebamus Ulyssis diu absentis uxorem;
 hac autem nec negabat odiosas nuptias, nec perficiebat,
 nobis meditans mortem et fatum nigrum;
 sed dolum hunc alium in mente excogitavit:
 exorsa magnam telam in ædibus texebat,
 subtilem et immensam; statim autem inter-nos dixit:
 Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus-est divinus Ulys-
 ses,] manete, urgentes licet meas nuptias, donec vestem
 perfecero (ne mihi vana fila pereant)
 Laertæ heroi sepulcralem, in tempus quo ipsum
 fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis;
 ne-quæ mihi in populo Achivarum succenseat,
 si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.
 Hoc dixit: nobis vero persuasus-est animus generosus.
 Tunc interdum quidem texebat magnam telam,
 noctu autem dissolvebat, postquam faces sibi-apposuerat.
 Sic triennium quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis:
 sed quando quartus venit annus, et advenerunt horæ,
 [mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
 tunc demum aliqua dixit mulierum, quæ certo norat;
 et ipsam dissolvantem invenimus splendidam telam.
 Sic id quidem perfecit, etiam nolens, ex necessitate.
 Quando illa vestimentum ostendit, ubi-texuerat magnam te-
 lam] et-laverat, soli simile vel lunæ:
 tunc demum Ulyssem malus alicunde duxit deus
 agri in extremitatem, ubi ædes habitabat subulcus.
 Illuc venit carus filius Ulyssis divini,
 ex Pylo arenosa reversus cum nave nigra;
 hi vero prociis mortem malam moliti,
 venerunt ad urbem inclutam; nempe Ulysses
 posterior, at Telemachus ante præibat.
 Illum vero subulcus duxit, mala corpore vestimenta haben-
 tem,] mendico miserabili similem, et senē,
 [baculo innitentem; ac turpia circa corpus vestimenta indu-
 tus-erat;] nec quisquam nostrū potuit cognoscere ipsum es-
 se;] ubi repente se-ostendit, nec qui majores natu-erant:
 sed verbisq; malis incessimus atque ictibus.
 At ille ad-tempus quidem tolerabat in ædibus suis
 percussus et objurgatus, patienti animo:
 sed quando demum ipsum suscitavit Jovis mens agidem-te-
 nentis,] cum Telemacho quidem perpulcra arma sublata
 in thalamum deposuit, et obdidit pessulos:
 atque ipse suam uxorem multo-astu jussit
 arcum prociis ponere, canumque ferrum,
 nobis infortunatis certamina, et credis principium.
 Nec quisquam nostrū poterat validi arcus
 nervum tendere; valde vero impares eramus:
 sed quando in-manus pervenit Ulyssis magnus arcus,
 ibi nos quidem omnes increpabamus verbis *subulcum*,
 arcum ne daret, nec si valde multa ille diceret;
 Telemachus vero eum solus hortans jussit.
 Atque accepit manu audens divinus Ulysses,

ῥηϊδίους δ' ἐτάνυσσε βίον, διὰ δ' ἤκε σιδήρου
 στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, ταχέας δ' ἐκχεύατ' οἷστοις,
 δεινὸν παπταίνων βάλε δ' Ἀντίνοον βασιλῆα.
 180 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοις ἐφίει βέλεα στονόεντα,
 ἅντα τιτυσκόμενος τοῖ δ' ἀγγιστίνω ἐπιπτον.
 Ἰγνῶτον δ' ἦν, δ' ῥά τις σφι θεῶν ἐπιτάβροθος ἦεν.
 Αὐτίκα γὰρ κατὰ δώματ', ἐπισπόμενοι μένει σφῶ,
 κτεῖνον ἐπὶ τροάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικλής,
 185 κρᾶτων τυπτομένων, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
 Ὡς ἡμεῖς, Ἀγάμεμνον, ἀπαλώμεθ', ὣν ἔτι καὶ νῦν
 σώματ' ἀκηδέα κείτα ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος·
 οὐ γὰρ πῶ ἴσασι φίλοι κατὰ δώμαθ' ἐκάστου,
 οἳ κ' ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων,
 190 κατῆμενοι γοοῖεν· γὰρ γέρας ἔστι θανόντων.
 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδου·
 ὀλβιε Λαέρταο παῖ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἧ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτίσῃ ἄχοιτιν.
 Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ,
 195 κοῦρῃ Ἰκαρίου· ὥς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος,
 ἀνδρὸς κουριδίου· τῷ οἱ κλέος οὔ ποτ' ὀλείται
 ἧς ἀρετῆς· τεύξουσιν δ' ἐπιχθονίοισιν αἰοδὴν
 ἀθάνατοι χαρίεσσαν ἐγέφρονι Πηνελοπείῃ.
 Οὐχ ὡς Τυνδαρέου κοῦρῃ κακὰ μήσατο ἔργα,
 200 κουριδίον κτείνασα πόσιν· στυγερῇ δέ τ' αἰοιδῇ
 ἔσσετ' ἐπ' ἀνθρώπους· χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὅπασσεν
 θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἧ κ' εὐεργὸς ἔησιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 ἑσταότ' εἰν Αἶδαο δόμοις, ὑπὸ κεύθεσι γαίης.]
 205 Οἱ δ' ἔπει ἐκ πόλιος κατέβαν, τάχα δ' ἀγρόν ἴκοντο
 καλὸν Λαέρταο τετυγμένον, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς
 Λαέρτης κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἐμόγησεν.
 Ἐνθα οἱ οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλισίον θέε πάντη,
 ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἔζαντο ἡδὲ ἱαυον
 210 δμῶες ἀναγκαῖοι, τοῖ οἱ φίλα ἐργάζοντο.
 Ἐν δὲ γυνὴ Σικελῇ γρη῏ς πέλεν, ἧ ῥα γέροντα
 ἐνδυκῶς κομέεσκεν ἐπ' ἀγροῦ, νόσφι πόληος.
 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς δμῶεσσι καὶ υἱεὶ μῦθον εἵπεν·
 Ἰμεῖς μὲν νῦν ἔλθετ' ἐϋκτίμενον δόμον εἰσῶ·
 215 δεῖπνον δ' αἶψα σὺν ἱερεύσατε, ὅστις ἄριστος·
 αὐτὰρ ἐγὼ πατὴρ πειρήσομαι ἡμετέροιο,
 αἰ κέ μ' ἐπιγνοίῃ καὶ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν
 ἧ κεν ἀγνοίῃσι, πολλὸν χρόνον ἀμφὶς ὄντα.
 Ὡς εἰπὼν δμῶεσσιν Ἀρήϊα τεύχε' ἔδωκεν.
 220 Οἱ μὲν ἔπειτα δόμονδε θοῶς χέον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἄσπον ἱεν πολυκάρπου ἀλωῆς, πειρητίζων.
 Οὐδ' εὗρεν Δολίον, μέγαν ὄρκατον ἐκκαταβαίνων,
 οὐδὲ τίνα δμῶων, οὐδ' υἱῶν· ἀλλ' ἄρα τοίγε
 αἰμασιὰς λέζοντες ἀλωῆς ἐμμεναι ἔρχος
 225 ὦγοντ'· αὐτὰρ ὁ τοῖσι γέρονι δὸν ἡγεμόνευεν.
 Τὸν δ' οἶον πατέρ' εὗρεν εὐκτιμένην ἐν ἀλωῇ,
 λιστερύοντα ζυτὸν βυψάοντα δὲ ἔστο χιτῶνα,
 βαπτόν, ἀεικελίον· περὶ δὲ κνήμησι βοείας
 κρημίδας ῥαπτάς δέδετο, γραπτῷς ἀλεείνων·
 230 χειρίδας τ' ἐπὶ χερσὶ βάτων ἔνεκ· σὺτάρ ὑπερθεν

facileque tetendit arcum, ac misit sagittam per-ferrum;
 stetitque deinde super limen accedens; velocesque eludi
 sagittas,] horrendum circumspectans; percussit vero Anti-
 noum regem.] Ac postea aliis immittebat tela luctuosa . .
 ex-adverso colligans; illi vero conferti cadebant.
 Manifestum autem erat, quod aliquis ipsis deorum adiutor
 esset.] Statim enim per aedes, sequentes impetum suum,
 interficiebant quaquaversum; illorum vero gemitus oriebatur
 fœdus,] capitibus percussis, pavementum autem totum sa-
 guine undabat.] Sic nos, Agamemno, perimus; quorum ni-
 hic etiam nunc] corpora neglecta jacent in aedibus Ulyssis:
 nondum enim sciunt amici nostri per aedes uniuscujusque,
 qui, abluto atro tabo ex vulneribus,
 depositos lugerent; hic enim honor est mortuorum.

Hunc autem rursus anima alloquebatur Atridae:
 felix Laertæ fili, sollers Ulysse,
 profecto cum (prædita) magna virtute potitus-es uxore.
 Adeo bona mens erat eximiae Penelopæ,
 filiae Icarii; adeo bene meminerat Ulyssis,
 viri cui-virgo-nupserat; ideo ei gloria nunquam peribit
 suæ virtutis: facient autem terrestribus cantilenam
 immortales amabilem celebrata prudente Penelopa.
 Non sicut Tyndarei filia mala molita-est opera,
 cui-virgo-nupserat interfecto marito: odiosa vero cantilenam
 erit inter homines; gravemque famam intulit
 feminis mulieribus, etiam ei quæ bene-morata fuerit.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur,
 stantes in Orci aedibus, sub cavernis terræ.]

Illi autem ut ex urbe descenderunt, cito in-prædium pe-
 venere] pulcrum Laertæ cultum, quod quondam ipse
 Laertes acquisierat, postquam valde multum laboravit.
 Illic ei domus erat: circumque stabulum currebat circumqu-
 que,] in quo comedebant et sedebant et dormiebant
 famuli servi, qui ei grata laborabant.

Inerat vero et mulier Sricula anus, quæ senem
 diligenter curabat in agro, procul ab-urbe.

Ibi Ulysses famulis et filio sermonem dixit:

Vos quidem nunc ite in-bene-ædificatam domum intro;
 in-cenam autem statim porcorum mactate quicumque opti-
 mus:] at ego patrem tentabo nostrum,
 utrum me agnoscat et discernat oculis,
 an ignoret, multo tempore seorsum quum-abfuerim.

Sic locutus, famulis Martia arma dedit.

Illi quidem deinde in-domum celeriter ivere: at Ulysses
 propius ivit ad-abundans-fructibus arbustum, tentare-copi-
 tans.] Neque invenit Dolium, in-magnum hortum descendens,
 nec quenquam servorum, nec filiorum; verum illi
 sepes collecturi, arbusi ut-essent septum,
 abiverant; atque iis senex viam pre-monstravit.
 Solum autem patrem invenit bene-culto in arbusto,
 circumfodientem plantam; squalentem vero indutus-erat tri-
 nicam,] sutilem, turpem; circumque crura bubulas
 ocreas sutiles sibi-ligaverat, sentium-vulnera vitans;
 manicasque super manus, ruborum causa: at superne

αίγιήν κυνήν κεφαλῇ ἔχε, πένθος ἄβρων.

Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεὺς
γῆραϊ τειρόμενον, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
στάς ἄρ' ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχυν κατὰ δάκρυον εἶβεν.

235 Μερμήριζε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
κῦσαι καὶ περιφῦναι ἐδὼν πατέρ' ἥδ' ἕκαστα
εἰπεῖν, ὥς ἔλθοι καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν·
ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε πειρήσαιτο.

Ἦδε δέ οἱ φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι,

240 πρῶτον κερτομίους ἐπέεσσιν πειρηθῆναι.

Τὰ φρονέων ἰθὺς κλέν αὐτοῦ διὸς Ὀδυσσεύς·
ἦτοι ὁ μὲν κατέχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάχαιεν·
τὸν δὲ παριτάμενος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·

Ἦ γέρον, οὐκ ἀδαημονίη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν
245 ὄρχατον, ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει οὐδέ τί πάμπαν,
οὐ φυτὸν, οὐ συκῇ, οὐκ ἀμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη,
οὐκ ὄγχη, οὐ πρασίη τοῖ ἀνέυ κομιδῆς κατὰ κῆπον.

Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ χόλον ἐνθεο θυμῷ·
αὐτόν σ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἅμα γῆρας·
250 λυγρὸν ἔχεις αὐχμείς τε κακῶς καὶ ἀεικέα ἔσσαι.

Οὐ μὲν ἀεργίης γε ἀνὰς ἔνεχ' οὐ σε κομίζει·

οὐδέ τί τοι δούλειον ἐπιτρέπει εἰς ὁράσθαι

εἶδος καὶ μέγεθος· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ εἰοικας.

Τοιοῦτῳ δὲ εἰοικας, ἐπεὶ λούσαιτο φάγοι τε,

255 εὐδόμεναι μαλακῶς· ἢ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων.

Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,

τεῦ δμῶς εἰς ἀνδρῶν· τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις;

καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρρ' εὖ εἰδῶ,

εἰ ἐτέον γ' Ἰθάκην τήνδ' ἰκόμεθ' ὥς μοι ἔειπεν

260 οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ξυμβλημένος ἐνθάδ' ἰόντι,

οὐτὶ μαλ' ἄρτιφρων, ἐπεὶ οὐ τολμήσεν ἕκαστα

εἰπεῖν ἢ δ' ἐπακοῦσαι ἐμὸν ἔπος, ὥς ἐρέεινον

ἀμρὶ ξείνῳ ἐμῷ, εἰ ποὺ ζῶει τε καὶ ἔστιν

ἢ ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν Ἀἰδαο δόμοισιν.

265 Ἐκ γάρ τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·

ἄνδρα ποτ' ἐξείνισσα φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ,

ἡμέτερόνδ' ἐλθόντα· καὶ οὐπω τις βροτὸς ἄλλος

ξείνων τηλεδαπῶν φιλῶν ἐμὸν ἔκετο δῶμα·

εὐχέτο δ' ἐξ Ἰθάκης γένος ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔφασκεν

270 Λαέρτην Ἀρκεσιδάην πατέρ' ἔμμεναι αὐτῷ.

Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δῶματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,

ἐνδοκέας φιλεῖν, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·

καὶ οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα, οἷα ἐώκει·

χρυσοῦ μὲν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἐπὶ τὰ τάλαντα,

275 δῶκα δὲ οἱ κρητῆρα πανάργυρον, ἀνθεμόεοντα,

δῶδεκα δ' ἄπλοῖδας χλαῖνας, τόσσους δὲ τάπητας,

τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας·

χωρὶς δ' αὐτὲ γυναικάς, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,

τέσσαρας εἰδαλλίμας, ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἐλέσθαι.

280 Τὸν δ' ἡμέτερ' ἔπειτα πατήρ, κατὰ δάκρυον εἶδων·

ξείν', ἦτοι μὲν γαῖαν ἰκάνεις, ἣν ἐρέεινεις·

ὕδριστα δ' αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσιν·

δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζεο, μὲρὶ ὀπάζων·

εἰ γὰρ μιν ζῶν γ' ἐκίχρεις Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ,

caprinam galeam in-capite habebat, dolorem augens (i.e. valde dolens).] Hunc autem ut vidit audens divinus Ulysses senectute afflictum, magnumque mente dolorem habentem, stans inde sub excelsa piro lacrimam effundebat.

Cogitavit vero deinde in mente et in animo osculari et amplecti suum patrem, et singula dicere, quomodo venisset et accessisset ad patriam terram; an prius interrogaret, singulaque tentaret.

Sic autem ei cogitanti visum-est satius esse, primum mordacibus verbis eum tentare.

Hæc cogitans recta ivit ad-eum divinus Ulysses: nempe ille quidem deorsum-tenens caput, plantam circumfodiebat:] eum autem astans alloquebatur splendidus filius:

O senex, non imperitia te tenet curandi hortum, sed bene tibi cultura habet, neque omnino, non planta, non ficus, non vitis, non quidem oliva, non pirus, non leguminum-area tibi sine cultura est in horto.

Aliud autem tibi dicam; tu vero ne iram induc animo: ipsum te non bona cura habet, sed simul senectutem gravem habes, squalisque male, et turpia vestimenta indutus-es.] Non quidem inertiae sane dominus causa non te curat, neque aliquid in-te servile conspicuum-est intuentibus

formam et staturam; regi enim viro similis-es.

Tali autem similis-es, qui postquam laverit ederitque, debeat-dormire molliter; hic enim mos est senum.

Sed age mihi hoc dic, et accurate narra, cujusnam servus es virorum? cujusnam vero hortum curas? et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,

si revera utique in-Ithacam hanc advenimus, sicut mihi dixit ille vir, nunc modo obviam-factus huc venienti,

nequaquam valde sapiens: quoniam non sustinuit singula dicere, et audire meum verbum, ut interrogabam de hospite meo, sicubi vivatque et exstet,

an jam mortuus-sit, et in Orci ædibus.

Edicam enim tibi, tu vero attende, et me audi; virum quondam hospitio-excepi cara in patria terra,

ad-nostram domum qui-venerat; et nondum quisquam mortalis alius] hospitum longinquorum carior meam adventit domum:] profitebatur autem se ex Ithaca genere esse; ac dicebat] Laerten Arcesiaden patrem esse ipsi.

Hunc quidem ego ad domos ducens bene hospitio-excepi, cum-cura amice-tractans, multa in domo mihi quum-essent; et ei dona præbui hospitalia, qualia decebat:

auri quidem ei dedi bene-elaborati septum talenta, dedi vero ei craterem totum-argenteum, floribus-cælatum, duodecimque simplices lænas, totque tapetas

totidemque pallia pulcra, totidemque ad hæc tunicas: separatim vero insuper mulieres, eximia opera scientes, quatuor speciosas, quas voluit ipse eligere.

Illi autem respondit deinde pater, lacrimam destillans: hospes, profecto quidem ad-terram pervenisti, de-qua interrogas:] injurii vero ipsam et improbi viri tenent,

dona atque irrita hæc largieharis, plurima præbens: si enim ipsum vivum utique invenisses Ithacæ in populo,

285 τῷ κέν σ' εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπιμψεν
καὶ ξενίη ἀγαθῇ· ἡ γὰρ θέμις, ὅστις υπάρεθι.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξων,
πόστον δὴ ἔτος ἐστίν, ὅτε ξείνισσας ἐκείνων,
σὸν ξείνον δύστηνον, ἐμὸν παῖδ', εἴ ποτ' ἔην γε,
290 δύσμορον; ὅν που τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἰῆς
ἡέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἢ ἐπὶ χέρσου
θηρσί καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένετ'· οὐδὲ ἔ μήτηρ
κλαῦσε περιστείλασα πατήρ θ', ὅ μιν τεκόμεσθα·
οὐδ' ἄλσχος πολύδωρος, ἐχέφρων Πηνελόπεια,
295 κώκυς· ἐν λεγέεσσιν ἐὼν πόσιν, ὥς ἐπέοικεν,
ὀφθαλμοὺς καθελοῦσα· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον τέτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
τίς πόθην εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
πῶ δὲ νῆys ἔσθηκε θοῇ, ἢ σ' ἤγαγε δεῦρο
300 ἀντιθέους θ' ἐτάρους; ἢ ἔμπορος εἰληλουθας
νηὸς ἐπ' ἄλλοτρης, οἱ δ' ἐκβήσαντες ἔβησαν; [σεύς·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
τοίγαρ ἐγὼ τοι πάντα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
Εἰμὶ μὲν ἐξ Ἀλύδαντος, θβι κλυτὰ δώματα ναίω,
305 υἱὸς Ἀφείδαντος Πολυπημονίδαο ἀνακτος·
αὐτὰρ ἐμοίγ' ὄνομ' ἐστίν· Ἐπήριτος· ἀλλά με δαίμων
πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἔλθόμενον, οὐκ ἐθέλοντα·
νηὸς δέ μοι ἤδ' ἔσθηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλως.
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆϊ τόδε δὴ πέμπτον ἔτος ἐστίν,
310 ἐξ οὗ κείθεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης,
δύσμορος· ἢ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι,
δεξιῷ, οἷς χαίρων μὲν ἐγὼν ἀτέπεμπον ἐκείνων,
χαίρε δὲ κείνος ἰών· θυμὸς δ' ἔτι νῶϊν ἐώλπει
μῆξεσθαι ξενίῃ ἡδ' ἀγλαὰ δῶρα διδώσειν.
315 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄλγος νεφέη ἐκάλυψε μέλαινα·
ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλέσσαν
χεύατο κάκ κεφαλῆς πολιῆς, ἀδινὰ στεναγίζων.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥίνας δὲ οἱ ἤδη
δριμύ μένος προὔτυψε, φίλον πάτερ· εἰσρόωντι.
320 Κῦσσε δέ μιν περιφύς, ἐπὶ ἄλματος, ἡδὲ προσγύδα·
Κείνος μὲν τοι δῶ· αὐτὸς ἐγὼ, πάτερ, δν σὺ μεταλ-
ήλυθον εἰκοστῇ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν. [ἄξ,
Ἄλλ' ἴσχειο κλαυθυμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος.
Ἐκ γάρ τοι ἔρέω· μάλα δὴ χρὴ σπευδόμενον ἔμπης·
325 μνηστῆρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,
λώβην τινύμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
Τὸν δ' αὖ Λαέρτης ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεύς γε, ἐμὸς παῖς, ἐνθάδ' ἱκάνεις,
σημὰ τί μοι νῦν εἰπὲ ἀριφραδὲς, ὅφρα πεποιθῶ.
330 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σὺλῆν μὲν πρῶτον τήνδε φράσαι· ὀφθαλμοῖσιν, [σεύς·
τὴν ἐν Περηνῶ μ' ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι
ὀχόμενον· σὺ δέ με προΐεις καὶ πόντια μήτηρ
ἐς πατέρ'· Αὐτολύκον μητρὸς φίλον, ὅφρ' ἂν ἐλοίμην
336 δῶρα, τὰ δεῦρο μολύν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν.
Εἰ δ', ἄγε τοι καὶ δένδρε' ἐυκτιμένην κατ' ἄλωην
εἰπω, ἃ μοι ποτ' ἔδωκας, ἐγὼ δ' ἤπειον σε ἕκαστα,
πατρὸς ἐὼν, κατὰ κῆπον ἐπισπόμενος· διὰ δ' αὐτῶν

eo te bene donis remuneratus dimisisset,
et exceptione bona; hoc enim jus est ei quicumque ceperit.
Sed age mihi hoc dic, et accurate narra,
quotus jam annus est, quando hospitio-excepisti illum,
tuum hospitem infelicem, meum filium, si unquam fuit,
infortunatum? quem alicubi, procul ab-amicis et patria terra,
vel alicubi in ponto comederunt pisces, vel in terra
feris et avibus captura factus est; neque ipsum mater
flevit compositum, paterque, qui ipsum genuimus;
neque uxor multum-dotata, prudens Penelope,
ploravit in lectis suum maritum, sicut decet,
oculos illi ubi-clauserit: hic enim honos est mortuorum.
Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
quis et unde es hominum? ubinam tibi urbs ac parentes?
ubinam autem navis stat velox, quæ te vexit huc,
deo-paresque socios? an vector venisti
navi in aliena, illi autem te-exposito discesserunt?

Hunc vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
enimvero ego tibi hæc valde accurate narrabo.
Sum enim ex Alybante, ubi inclytas ædes habito,
filius Aphidantis Polypeponidae regis:
ac mihi nomen est Eperitus; sed me deus
errare-fecit a Sicania, huc ut-venirem, nolentem:
navis vero mihi hæc (hic) stat ad agrum, seorsum ab-urbe.
At Ulyssi hic jam quintus annus est,
ex quo illinc abivit, et a-meâ discessit patria,
infelix: profecto utique ei bonæ erant aves eunti,
dextra; quibus gaudens quidem ego dimittebam illum,
gaudebat autem ille abiens; animusque adhuc nobis sperabat
mixtum-iri nos hospitio, et splendida dona daturus.

Sic dixit: illum autem doloris nebula cooperuit atra:
ambabus vero manibus sumtum pulverem cinereum
fudit-sibi in caput canum, crebro gemens.
Hujus autem commovebatur animus; in nares vero ei jam
acer spiritus ingruit, curam patrem intuenti.
Osculatus est autem ipsum amplectens, insiliens, et allo-
quebatur:] Ille quidem hic ipse ego, pater, quem tu in-
quiris, veni vigesimo anno in patriam terram.
Sed contine-te a-ploratu fletuque lacrimoso.

Edicam enim tibi; valde autem oportet festinare omnino:
procos interfeci in nostris ædibus,
contumeliam ulciscens animo-gravem, et mala opera.

Ei autem rursus Laertes respondebat, dixitque:
siquidem revera Ulysses, meus filius, huc venisti,
signum aliquod mihi nunc dic manifestum, ut persuadeat.

Illum vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
cicatricem quidem primum hanc animadverte oculis,
quam in Parnasso mihi infixit sus albo dente
peregre-profecto: tu vero me emiseras et veneranda mater
ad patrem Autolycum matris carum, ut acciperem
dona, quæ huc profectus mihi promiserat et annuerat.
Quin age, tibi et arbores bene-culto in arbusto
dicam, quas mihi olim dedisti; ego autem poscebam a-te sin-
gulas,] puer quum-essem, per hortum comi'ans; ac per eas

ἰκνύμεσθα, σὺ δ' ὀνόμασας καὶ ζειπὺς ἕκαστα.

340 Ὅρχαας μοι δῶκας τριχαίδεκα καὶ δέκα μηλέας,
συχίας τεσσαράκοντ'· ὄρχους δέ μοι ᾧδ' ὀνόμηνας
δώσειν πεντήκοντα, διατρυγίος δέ ἕκαστος
ἦν· ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἕκασιν,
ὁππότῃ δὴ Διὸς ᾧραι ἐπιβρίσειαν ὑπερβην.

345 Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λυτογούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
σήματ' ἀναγνόντος, τὰ οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
Ἄμφι δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πῆχυν· τὸν δὲ ποτὶ οἷ
εἶλεν ἀποψύχοντα πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς.

Ἀπὸ τὰρ ἐπεὶ β' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,

350 ἑξαιτίας μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

Ζεῦ πάτερ, ἥ ῥα ἐγ' ἔστε θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμ-
πεῖτον μνηστῆρες ἀτάσθαλον ὕβριν ἔτισαν. [πον,
νῦν δ' αἰῶνος δειδοῖκα κατὰ φρένα, μὴ τάχα πάντες
ἐνθάδ' ἐπέλθοσιν Ἰθακήσιοι, ἀγγελίας δὲ

355 πάντῃ ἐποτρύνωσι Κεφαλλήνων πολίεσιν. [σεύς·

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς, μὴ τοὶ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.

Ἄλλ' ἵομεν προτὶ οἶκον, ὅς ὄρχάτω ἐγγύθι κείται·

ἔνθα δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην

360 προῖπεμ', ὥς ἂν δεῖπνον ἐφοπλίσσωσι τάχιστα.

Ὡς ἄρα φωνήσαντε βάτην πρὸς δώματα καλά.

Οἱ δ' ὅτε δὴ β' ἔκοντο δόμους εὐναιετάρωντας,

εἶδον Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην,

ταμνομένων κράε πολλὰ κερωτῆας τ' αἰθοπα οἶνον.

365 Τότῃ δὲ Λαέρτην μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ

ἀμφίπολος Σικελὴ λούσεν καὶ χρίσεν ἑλαιῷ·

ἄμφι δ' ἄρα χλαῖναν καλὴν βάλεν· αὐτὰρ Ἀθήνη

ἄγχ' παρισταμένη μελέ' ἤλδανε ποιμένι λαῶν,

μειζὼνα δ' ἢ πάρος καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι.

370 Ἐκ δ' ἀσπαίνθου βῆ· θαύμαζε δὲ μιν φίλος υἱὸς,

ὥς ἰδὼν ἀθανάτοισι θεοῖς ἐναλίγκινον ἀντήν·

καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πετρούνητα προσέειπε·

ὦ πάτερ, ἦ μάλα τίς σε θεῶν αἰετιγενετῶν

εἰδὼς τε μέγεθος τε ἀμείνονα θῆκεν ἰδέσθαι.

375 Τὸν δ' αὖ Λαέρτης πεπνυμένος ἀντίον ἦν· ὅδ' αὖ

αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλῶνι,

ὅς τις Νήρικον εἶλον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,

ἄκτιν ἡπίροιο, Κεφαλλήνεσσι ἀνάσσων,

τοῖος ἐὼν τοι χθιζὸς ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,

380 τεύχε' ἔχων ὥμοισιν, ἐφειστάμεναι καὶ ἀμύνειν

ἄνδρας μνηστῆρας· τῷ κε σφῶν γούνατ' ἔλυσα

πολλῶν ἐν μεγάροισι, σὺ δὲ φρένας ἐνδον ἰάνθης.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου τετύχοντο τε δαῖτα,

385 ἑξαιτίας ἔκοντο κατὰ κλισίῳ καὶ τε θρόνους τε.

Ἐνθ' οἱ μὲν δαίπνῳ ἐπεχείρουν· ἀγγέμονα δὲ

ἦλθ' ὁ γέρον· Δολίος, σὺν δ' υἱεῖς τοῖο γέροντος,

ἐξ ἔργων μογέοντες· ἐπεὶ προμολοῦσα κάλεσεν

μητῆρ, γρηῖς Σικελή, ἥ σφεας τρέφε καὶ ῥα γέροντα

390 ἐνδούκως κοιμέσκειν, ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρψεν.

Οἱ δ' ὥς οὖν Ὀδυσῆα ἰδὼν φράσαντο τε θυμῷ,

ἔσταν ἐνὶ μεγάροισι τεθηπότες· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς

vadebamus, tu autem nominasti et dixisti singulas.

Piros mihi dedisti tredecim, et decem malos,

firos quadraginta; vitium-ordines vero mihi hic diserte-dixisti

daturum te quinquaginta; penitus-vindemialis autem unus-

quisque] erat; illic vero uvæ omnigenæ insunt,

quando Jovis horæ incubuerint desuper.

Sic dixit: ejus autem ibidem soluta-sunt genua et carum

cor,] signa agnoscentis, quæ ei accurata dixerat Ulysses.

Circa filium vero carum jecit brachia; eum autem ad-se

cepit anima-deficientem audens divinus Ulysses.

At postquam is spiritum-recepit, et in mentem animus col-

lectus-est,] iterum verbis respondens allocutus-est:

Jupiter pater, profecto adhuc estis dii in magno Olympo,

si revera proci improbissimam injuriam loerunt.

Nunc autem graviter timeo in mente, ne cito omnes

huc adveniant Ithacenses, nuntios vero

circumquaque expédiant Cephallenorum ad-urbes.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:

confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.

Sed eamus ad domum, quæ hortum prope sita-est:

illuc vero Telemachum et bubulcum et subulcum

præmisi, ut cenam apparent citissime.

Sic igitur locuti, ierunt ad aedes pulcras.

Hi autem quando jam pervenerunt ad-aedes habitantibus-

commodas,] invenere Telemachum et bubulcum et subulcum

incidentes carnes multas, miscentesque nigrum vinum.

Interim vero Laerten magnanimum sua in domo

famula Sicula lavit, et unxit oleo;

ac deinde lenam pulcram ei circumjecit: at Minerva

prope astans membra auctavit pastori virorum,

majoremque, quam antea, et habitorem fecit aspectu.

E balneo vero is egressus-est; admirabatur autem ipsum

carus filius,] ut vidit immortalibus diis similem coram:

et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est:

O pater, certe omnino aliquis te deorum sempiternorum

formaque staturaque præstantiorem reddidit aspectu.

Eum autem rursus Laertes prudens contra allocutus-est:

utinam, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo,

qualis Nericum cepi, bene-aedificatam urbem,

litus continentis, Cephallenibus imperans,

talis tibi besternus in nostris ædibus,

arma habens humeris, astitissem, et propulsassem

viros procos; eo ipsorum genua solvissem

multorum in ædibus; tu vero mente intus lætatus-fuisses.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Illi autem postquam cessarant a-labore, apparaverantque

convivium,] ordine sedebant in sedilibusque solisque.

Ibi illi quidem prandio manus-admovebant; prope autem

venit senex Dolius, unaque illi hujus senis,

ex operibus fatigati: quippe egressa vocaverat eos

mater, anus Sicula, quæ ipsos nutriebat, atque senem

studiose curabat, postquam senectus corripuerat.

Illi vero ut Ulyssem viderunt, agnoveruntque animo,

steterunt in ædibus attoniti; at Ulysses

μελιχίοις ἐπέεσσι καθαρπτόμενος προσέειπεν.

Ἦ γέρον, ἦ' ἐπὶ δειπνον· ἀπεκλεάθεσθε δὲ θάμ-
395 δηρὸν γὰρ σίτω ἐπιχειρήσειν μεμαώτες [θεύς·
μίμονμεν ἐν μεγάροις, ὑμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ.

Ἦς ἄρ' ἔρῃ· Δολίος δ' ἰθὺς κίε, χεῖρε πετάσσας
ἀμφοτέρας· Ὀδυσσεὺς δὲ λαθὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
καὶ μιν τωνήσας ἔπειτα πτερόντα προσήυδα·

400 ὦ φίλ', ἐπεὶ νόστησας ἐλδομένοισι μάλ' ἡμῖν,
οὐδέ τ' οἰομένοισι, θεοὶ δέ σ' ἀνήγαγον αὐτοὶ,
οὐλέ τε καὶ μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὀλβια δοῖεν.
Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρρ' εὖ εἰδῶ,
ἡ ᾗδ' σάρα οἶδε περίρρων Πηνελόπειαν

405 νοστήσαντά σε δεῦρ', ἡ ἄγγελον δῖρυνώμεν. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ῶ γέρον, ᾗδ' οἶδε· τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι;

Ἦς φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔζετ' εὐξέστοι ἐπὶ δίφρου.

Ἦς δ' αὖτις παῖδες Δολίου κλυτὸν ἄμπ' Ὀδυσῆα
410 δεικανόντες ἐπέεσσι καὶ ἐν χεῖρεσσι φύοντο·
ἐξείης δ' ἔζοντο παρὰ Δολίον, πατέραν σφόν.

Ἦς οἱ μὲν περὶ δειπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο·

Ὅσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὤκα κατὰ πτόλιν ὤχετο πάντη,
μνηστήρων στυγερὸν θάνατον καὶ Κῆρ' ἐνέπουσα.

415 Οἱ δ' ἄρ' ὁμῶς αἰόντες ἐφρότιον ἄλλοθεν ἄλλος
μυκμῶ τε στοναχῇ τε δόμων προπάροιθ' Ὀδυσῆος·
ἐκ δὲ νέκυς οἰκῶν φόρεον καὶ θάπτον ἕκαστοι·
τοὺς δ' ἔξ ἀλλήλων πολλῶν οἰκῶν ἐκαστον
πέμπον ἄγειν ἄλιεῦσι, ὁσῆς ἐπὶ νηοὶ τιθέντες·

420 αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι, ἀγνύμενοι κῆρ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἤγερθεν ἄνθρωποι, ἀγνύμενοι κῆρ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἤγερθεν ἄνθρωποι, ἀγνύμενοι κῆρ.

τοῖσιν δ' Εὐπίθης ἀνά θ' ἴστατο καὶ μετέειπεν·

παιδὸς γάρ οἱ ἔλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο,

Ἀντινόου, τὸν πρῶτον ἐνήρατο διὸς Ὀδυσσεύς·

425 τοῦ δ' οὐκ ἀπαρξάμενος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἦ φίλοι, ἡ μέγα ἔργον ἀνὴρ δ' ἐμήσατ' Ἀχαιοῦς·

τοὺς μὲν σὺν νήεσσιν ἄγων πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς

ὤλεσε μὲν νῆας γλαφυράς, ἀπὸ δ' ὤλεσε λαούς·

τοὺς δ' ἔθλων ἔκτεινε Κεραλλήνων δ' ἄριστους.

430 Ἀλλ' ἄγετε πρὶν τοῦτον ἡ ἐς Πύλον ὤκα ἰκέσθαι

ἡ καὶ ἐς Ἥλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἑπείοι,

ἴομεν ἡ καὶ ἔπειτα κατηφέες ἐσσόμεθ' αἰεὶ·

λῶβη γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι·

εἰ δὴ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε φονῆας

435 τισόμεθ', οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο

ζωίμεν· ἀλλὰ τάχιστα θανῶν φθιμένοισι μετήν.

Ἀλλ' ἴομεν, μὴ φθῶσι περαιωθέντες ἔκείνοι.

Ἦς φάτο δακρυχέων ὀϊκτος δ' ἔλε πάντας Ἀχαιοῦς·

ἀγχιόμολον δὲ σφ' ἦλθε Μένων καὶ θεῖος αἰοῖδης

440 ἐκ μεγάρων Ὀδυσῆος, ἐπεὶ σφραγῆς ὕπνος ἀνῆκεν·

ἔσταν δ' ἐν μέσσοισι· τάφρς δ' ἔλεν ἀνδρὰ ἕκαστον.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μένων, πεπνυμένα εἰδώς·

Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς

ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν τὰ δ' ἐμήσατο ἔργα·

445 αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν ἀμφοτῶν, ὅς β' Ὀδυσῆϊ

ἐγγύθεν ἐστήκει καὶ Μέντορι πάντα ἐρύκει.

blandis verbis eos compellans allocutus est :

O senex, sede ad prandium; obliviscimini vero stuporis:
dudum enim cibo manus-admovere cupientes
manebamus in ædibus, vos expectantes semper.

Sic igitur dixit : Dolius autem recta ivit, manibus passis
ambabus; Ulyssisque prehensam osculatus est manum ad
carpum;] et ipsum compellans verbis alatis allocutus est:

O care, quandoquidem rediisti cupientibus valde nobis,
non-vero et exspectantibus, dii autem te deduxerunt ipsi:
salveque, et magnopere gaude; dii vero tibi prospera dent.
Atque mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
utrum jam certo norit prudens Penelope
reversum te huc, an nuntium expediamus.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
o senex, jam novit: quid te oportet hæc curare?

Sic dixit: ille vero rursus deinde sedit bene-polita in sedem.
Sic autem pariter filii Dolii inclytum circa Ulysses
blande-compellabant verbis, et manibus inhærebant:
ordine vero sedebant juxta Dolium, patrem suum.

Sic illi quidem circa prandium in ædibus occupati erant;
Fama vero nuntia cito per urbem ibat undique,
procorum gravem mortem et fatum indicans.

Illi autem simul audientes vadebant aliunde alius,
cum-streptituque gemituque, ædes ante Ulyssidis:
exportabant vero cadavera ædibus, et sepeliebant singuli:
eos autem qui erant ex aliis urbibus, domum unumquemque
mittebant vehendos piscatoribus, citis navibus imponentes:
ipsi vero in concionem ivere conferti, dolentes corde.

Ac postquam convenerant, unaque-frequentes erant,
inter-eos Eupithes surrexitque et locutus est;
ob-filium enim ei indelebilis in mente dolor sedebat,
Antinoom, quem primum interfecerat divinus Ulysses:
ob-hunc ille lacrimas-fundens concionatus est, et dixit:

O amici, certe magnum opus vir hic molitus est Achivum:
alios quidem cum navibus ducens multosque et strenuos,
perdidit quidem naves cavas, perdidit autem populos;
alios autem reversus interfecit Cephallenum longe optatissimum.
Sed agile, antequam hic vel in Pylum cito iverit,
vel etiam in Elidem divinam, ubi dominantur Epei,
eamus; aut et postea ignominiosi erimus semper:
contumelia enim hæc sunt etiam futuris auditu.

Si jam non filiorumque fratrumque interfectores
ulciscamur, non mihi quidem in mente dulce fuerit
vivere, sed citissime mortuus defunctis interfuero.
Sed eamus, ne præveniant transgressi illi.

Sic dixit lacrimas-fundens: commiseratio autem ceteris
omnes Achivos.] Prope vero ipsis venit Medon et divinus car-
tor] ex ædibus Ulyssidis, postquam ipsos somnus reliquerat:
steteruntque in mediis: stupor autem cepit virum quemque.
Inter-eos vero et locutus est Medon, prudentia sciens:

Audite jam nunc me, Ithacenses; non enim Ulysses
immortalibus invitis diis hæc molitus est opera:
ipse ego vidi deum immortalem, qui Ulyssi
prope astitit et Mentori in-omnibus similis erat,

Ἀθάνατος δὲ θεὸς τότε μὲν προπάροιθ' Ὀδυσῆος
φαίνεται θαρσύνων, τότε δὲ μνηστῆρας δρίνων
θύνε κατὰ μέγαρον τοὶ δ' ἀγχιστίνωι ἐπιπτον.

450 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος ἤρει.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἥρως Ἀλιθέρης
Μαστορίδης· ὃ γὰρ οἷος δῖα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
δ' σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Κέλυστε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·

455 ὑμετέρῃ κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γέγοντο·
οὐ γὰρ ἐμοὶ πεῖθεσθ', οὐ Μέντορι ποιμένι λαῶν,
ὑμετέρους παῖδας καταπαυέμεν ἀφροσυνάων·
οἱ μὲν ἔργον ἔρεξαν ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν,
κτῆματα κείροντες καὶ ἀτιμάζοντες ἄκοιτιν

460 ἀνδρὸς ἀριστῆος· τὸν δ' οὐκέτι φάντο νέεσθαι.

Καὶ νῦν ὠδὲ γένοίτο· πείθεσθέ μοι, ὥς ἀγορεύω·
μὴ ἴομεν, μὴ πού τις ἐπίσπαστον κακὸν εὕρῃ.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρ' ἀνήϊξαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ
ἡμίσεων πλείους· τοὶ δ' ἀθρόοι αὐτόθι μίμνον.

465 Οὐ γὰρ σφιν ἄδῃ μῦθος ἐνὶ φρεσὶν, ἀλλ' Εὐπείθει
πείθοντ'· αἶψα δ' ἔπειτ' ἐπὶ τεύχεα ἔσσεύοντο.

Αὐτὰρ ἔπει β' ἔσσαντο περὶ χροῖ νώροπα χαλκῶν,
ἀθρόοι ἠγερέοντο πρὸ ἄστεος εὐρυχόριοι.

Τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἠγήσατο νηπιέων·

470 φῆ δ' ὅγε τίσεσθαι παιδὸς φόνον· οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν
ἄψ ἀπονοστήσειν, ἀλλ' αὐτοῦ πότμον ἐφέψειν.

Αὐτὰρ Ἀθηναίη Ζῆνα Κρονίωνα προσηύδα·

ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
εἰπέ μοι εἰρομένη· τί νύ τοι νόος ἐνδοθι κεύθει;

475 ἢ προτέρω πολέμονι τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
τεύξεις ἢ φιλότῃα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησθα;

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
τέκνον ἐμὸν, τί με ταῦτα διεῖρεαι ἠδὲ μεταλλάξ;

οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,
ὥς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἐλθών;

480 ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις· ἐρέω τέ τοι, ὥς ἐπέοικεν.

Ἐπειδὴ μνηστῆρας ἐτίσαστο δῖος Ὀδυσσεὺς,
θῖα πιστὰ ταμόντες, ὃ μὲν βασιλευέτω αἰεὶ·

485 ἡμεῖς δ' αὖ παιδῶν τε κασιγνήτων τε φόνον
ἐκλήσιν θέωμεν· τοὶ δ' ἀλλήλους φιλεόντων

ὥς τὸ πάρος· πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνῃ εἰλις ἔστω.

Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοι καρήνων αἴσασα.

Οἱ δ' ἔπει οὖν σίτοιο μέλινονος ἐξ ἔρον ἔντο,
490 τοῖς δ' ἄρα μῦθων ἤρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς·

Ἐλθὼν τις ἴδοι, μὴ δὴ σχεδὸν ὥσι κιοντες.

Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' οὐδὸς Δολίου κίον, ὥς ἐκέλευεν·
στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, τοὺς δὲ σχεδὸν εἰσίδε πάντας·

495 αἶψα δ' Ὀδυσσεῖα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ὀἶδε δὴ ἐγγὺς ἔασ'· ἀλλ' ὀπιλιώμεθα θάσσον.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὤρνοντο καὶ ἐν τεύχεσσι δύνοντο,
τέσσαρες ἀμφ' Ὀδυσσῆ, ἔξ δ' οὐεῖς οἱ Δολίοιο·

ἐν δ' ἄρα Λαέρτης Δολιός τ' ἐς τεύχε' ἔδυνον,
καὶ πολλοὶ περ ἑόντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταί.

500 Αὐτὰρ ἔπει β' ἔσσαντο περὶ χροῖ νώροπα χαλκῶν,

Immortalis vero deus aliquando quidem ante Ulyssem
apparebat animum-ei-addens, aliquando autem procos tur-
bans] ruebat per domum : illi vero conferti cadebant.

Sic dixit : eos vero omnes pallidus timor subiit.

Inter-eos autem et locutus-est senex heros Halitherses
Mastorides ; is enim solus videbat ante et retro (*præterita et
futura*) :] qui ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcumque dicam :
vestro vitio, amici, hæc opera facta-sunt :

non enim mihi parebatis, non Mentori pastori virorum,
vestros filios ut-desinere-faceretis ab-insipientia :

qui magnum facinus patrabant improbitate mala,
possessions attondentes, et dedecorantes uxorem

viri principis ; ipsum vero non-amplius putabant redituum.
Et nunc sic fiat ; parete mihi, sicut dico :

ne eamus, ne qua quis accessit malum inveniat.

Sic dixit : hi autem deinde surrexerunt magno cum clamore
dimidio-eorum plures ; illi vero conferti istic mansere.

Non enim ipsis placuit sermo in mente, sed Eupitheo
parebant : statim autem postea ad arma ruebant.

Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum æs,
conferti congregabantur ante urbem spatiosam.

Ipsis autem Eupithes dux-erat præ stultitia :
putabat vero ille ulturum se filii cædem ; nec sane erat

retro reversurus, sed illic fatum obiturus.

At Minerva Jovem Saturnium allocuta-est :

O pater noster, Saturnie, summe regnantum,
dic mihi interroganti : quid jam tibi mens intus occultat ?

nunquid ulterius bellumque malum et pugnam gravem
facies, an amicitiam inter utrosque statuis ?

Illam autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupi-
ter :] filia mea, cur me hæc percontaris et interrogas ?

non enim dudum hoc quidem excogitasti consilium ipsa,
ut nempe illos Ulysses ulcisceretur reversus ?

Fac, quomodo vis ; dicam vero tibi, sicut decet.

Posteaquam procos ultus-est divinus Ulysses,

foederibus fidis ictis, hic quidem regnalo semper ;

nos autem ex-altera-parte filiorumque fratrumque cædis
oblivionem faciamus : illi vero se-invicem diligant,

sicut antea : divitiæ autem et pax abunde esto.

Sic fatus, incitavit antea promptam Minervam :

descendit vero ea ab Olympi verticibus concita.

Illi autem postquam cibi dulcis desiderium exemerant,
iis inde sermonem exorsus-est audens divinus Ulysses :

Egressus aliquis videat, ne jam prope sint venientes.

Sic dixit : egressus-est autem filius Dolii, sicut jubebat :

stetit inde ad limen profectus ; illos vero prope vidit omnes,

statimque Ulyssem verbis alatis allocutus-est :

Hi jam prope sunt ; sed armemur ocyus.

Sic dixit : illi vero exsurgebant, et arma sibi-induebant,

quatuor circum Ulyssem, sex autem filii Dolii :

inter eos vero deinde Laertes Doliusque arma induebant,

etiam postquam canes essent, ex necessitate bellatores.

Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum æs,

ᾤξάν ῥα θύρας, ἐκ δ' ἦιον, ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.

Τοῖσι δ' ἐπ' ἀργίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἦδὲ καὶ αὐδὴν.

Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς·
605 αἶψα δὲ Τηλέμαχον προσφώνεν δν φίλον υἷον·

Τηλέμαχ', ἦδῃ μὲν τόδε γ' εἴσεται αὐτὸς ἐπελθὼν,
ἀνδρῶν μαρναμένων, ἵνα τε χρίνονται ἀριστοί,
μή τι καταισχύνειν πατέρων γένος, οἳ τὸ πάρος περ
ἀλκῇ τ' ἠγορέη τε κεκάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν.

610 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
ὄφει, αἶ κ' ἐθέλῃσθα, πάτερ φίλοι, τῶδ' ἐπὶ θυμῷ,
οὔ τι καταισχύοντα τεὸν γένος, ὥς ἀγορεύεις.

Ὡς φάτο· Λαέρτης δ' ἐγάρη καὶ μῦθον εἶπεν·
τίς νύ μοι ἡμέρη ἦδε, θεοὶ φίλοι; ἥ μάλα χαίρω·
615 υἱὸς θ' υἱωνός τ' ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσιν.

Τὸν δὲ παρισταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὦ Ἀρκεσιιάδη, πάντων πολλὸ φίλταθ' ἐταίρων,
εὐξάμενος κούρη γλαυκῶπιδι καὶ Διὶ πατρὶ,
αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προίει δολιχόσκιον ἔγχος.

620 Ὡς φάτο καὶ ῥ' ἐμπνευσε μένος μέγα Παλλὰς Ἀ-
Εὐξάμενος δ' ἄρ' ἔπειτα Διὸς κούρη μέγαλοιο, [θήνη.
αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προίει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Εὐπείθεα κόρυθος διὰ χαλκοπαρήου·
ἥ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἰσατο χαλκός·
625 δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Ἐν δ' ἔπεισον προμάχοις Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός·
τύπτον δὲ ἱφίσταν τε καὶ ἔγχρσιν ἀμφιγύοισιν.
Καὶ νύ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους,
εἰ μὴ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,

630 ἥϊσεν φωνῇ, κατὰ δ' ἔσχευε λαὸν ἅπαντα·

Ἴσχεσθε πολέμου, Ἰθακῆσιοι, ἀργαλείοι,
ὥς κεν ἀναιμωτὶ γε διακρινυέιτε τάχιστα.

Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· τοὺς δὲ χλωρόν δέος εἶλεν·
τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπατο τεύχεα·
635 πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πίπτε, θεᾶς ὅπα φωνησάσης·
πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο λυλαιομένοι βίότοιο.
Σμερδαλέον δ' ἐβόησε πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς,
οἴμνησεν δὲ ἀλεις, ὥς τ' αἰετὸς ὕψιπεττής.

Καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἀφίει ψολόεντα κεραυνόν,
640 καὶ δ' ἔπεσε πρόσθε Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης.
Δὴ τότε Ὀδυσσεῖα προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
ἴσχεο, παῦε δὲ νεῖκος ὁμοίου πολέμοιο,
μή πως τοι Κρονίδης κεχολύσεται εὐρύσπα Ζεὺς.

645 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὁ δ' ἐπέιοτο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
Ὅρκια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέρωσιν ἔθηκεν
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἦδὲ καὶ αὐδῇν.

ΤΕΛΟΣ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

aperuerunt fores, exieruntque; præibat autem Ulysses.

Ad eos vero prope filia Jovis accessit Minerva,
Mentori se-assimilans tum corpore, tum etiam voce.
Hanc quidem conspicatus gaudebat audens divinus Ulysses;
statimque Telemachum alloquebatur suum carum filium:

Telemache, jam quidem hoc sane memineris ipse aggressus,
viris pugnantibus, ubi discernuntur optimi,
ne-quid dedecores patrum genus, qui antea quidem
roboreque et fortitudine excelluimus totam super terram.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocuta-
est:] videbis, si volueris, pater care, hoc in animo,
nequaquam dedecorantem me tuum genus, sicut dicis.

Sic dixit: Laertes vero gavisus est, et sermonem dixit:
quænam mihi dies hæc, dii cari? profecto valde gaudeo:
filiusque neposque de virtute certamen habent!

Eum autem astans allocuta est cæsiis-oculis Minerva:
o Arcesiae, omnium multo carissime sociorum,
precatus virginem cæsiam-oculis, et Jovem patrem,
statim valde vibratam emitte longæ-umbrae hastam.

Sic dixit, et inspiravit ei robur magnum Pallas Minerva.
Precatus autem deinde Jovis filiam magni,
statim valde vibratam emisit longæ-umbrae hastam,
et percussit Euphitheam, galeam per æreis-munitam-malis:
ea autem hastam non inhibuit; penitus vero transiit æs:
fragoremque-edidit ille lapsus, resonaueruntque arma super:
[Irruerunt autem primis-pugnantioribus Ulysses et spe-
didus filius,] et feriebant ensibusque et hastis ancipitibus.
Ac sane jam omnes perdidissent et fecissent reditus-expertes,
nisi Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
clamasset voce, cohibuissetque populum omnem:

Abstinete a-bello, Ithacenses, gravi,
ut sine-cruore utique dirimamini citissime.

Sic dixit Minerva; illos autem pallidus timor cepit:
eorumque subinde territorum e manibus volabant arma,
omniaque in terram cadebant, dea vociferata:
ad urbem vero convertebant-se cupidi vitæ servandæ.
Terribiliter autem clamavit audens divinus Ulysses,
insiluitque se-colligans, sicut aquila altivolans.

Ac tum jam Saturnius misit ardens fulmen;
decidit autem id ante Cæsiam-oculis forti-patre-natum.
Tunc Ulyssem allocuta est cæsisiis-oculis Minerva:

Generosissime Laertiade, sollers Ulysses,
contine-te, compesceque contentionem omnibus-æque-gravis
belli;] ne-qua tibi Saturnius irascatur late-sonans Jupiter.

Sic dixit Minerva: ille vero parebat, gaudebatque animo.
Fœdera autem deinde in-futurum inter utrosque fecit
Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
Mentori assimilata, tum corpore, tum etiam voce.

FINIS ODYSSEÆ.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX

NOMINUM ET RERUM.

Litera major *Iliadis*, minor *Odysseæ* librum significat; H., *Hymnos*; Ep., *Epigrammata*. Quæ ad reliquias pertinent, italico caractere excudenda curavimus.

A

- Ἀδαντες, veteres incolæ Eubœæ, διπθεν κομώντες, hastati, B, 536-545; Δ, 464.
- Ἀδάρρη, nympha Naias, mater geminorum Æsepi et Pedasi, Z, 22 sqq.
- Ἄδας, αὐτός, Trojanus, Eurydamantis f., a Diomede occisus, E, 148 sq.
- Ἀδαιοι, pars Scythicæ gentis, N, 6.
- Ἀδελφος, Trojanus, interfectus ab Antilocho, Z, 32.
- Ἀδύδος, ἡ, urbs cum sua regione ad Hellespontum, B, 836; Δ, 500 (Ἀδυδόθεν); P, 584 (Ἀδυδόθι).
- Ἀδάων, υἱος, Priami f., Ω, 249.
- Ἀγακλῆς, κλῆος, Myrmidon, pater Epigei, Π, 571.
- Ἀγαμεμνόνες, Agamemnonius, K, 326; Ψ, 295, 525; γ, 264.
- Ἀγαμεμνόνιδης, ου, Agamemnonis f., Orestes, α, 30.
- Ἀγαμέμνων, Alrei f., rex Mycenæ. Genealogia domus ejus, B, 104 sqq.; et regnum ipsius, 108, 569-575. Cum fratre Menelao in Ithacam proficiscitur Ulyssem arcessitum, ω, 115-119. Cum 100 navibus venit, B, 576, et Arcadibus 60 naves præbet, 610-614, in expeditionem Trojanam, cujus summum moderamen penes ipsum erat. Epitheta solita: κύδιστος, κρείων, εὐρυκρείων. Ejus forma, 477-483; Γ, 166 sqq., 178 sqq., 182. Contentio cum Achille et causa ejus, A, init. Restituta patri Chryseide, Briseidem ab Achille abducit, 306-348. Somnio ab Jove lusus, B, 1-34, habito concilio principum, 35-83, militum animos explorat, 84 sqq. Prælium indicit, 441 sqq. Post certamen singulare Menelai cum Paride Helenam et opes ex pacto a Trojanis reposcit, Γ, 455 sqq. Fratrem insidiose sauciatum curari jubet, Δ, 148-222, et prælium instauraturus, duces et exercitum lustrat, 223-421. Primus ducem hostium interficit, E, 38 sqq.; alium, Z, 33; atque Menelaum sine venia occidere alium jubet, 53 sqq. Fratrem cohibet quominus pugnam cum Hectore ineat, H, 92-122, initurus ipse, 162. De summa rerum desperans, proceribus clam convocatis fugam suadet, I, 1-28; quorum monitu tandem legationem ad Achillem mittit cum amplissimorum munerum promissione, 114 sqq. Præ curis insomnis, K, init. Mane armatus aciem instruit, A, 16-55; fortiter pugnat, 91 sqq.; vulneratur, 252. Iterum fugam suadet, Ξ, 64-82; sed in aciem redit, et a Neptuno erectus, 134 sqq., strenue pugnat, 380, 516 sqq. Cum Achille in gratiam redit, T, 74 sqq., eumque post pugnæ corna excipit, Ψ, 35 sqq. Certare volentem in ludis funebribus Patrocli Achilles non sinit, et primo præmio donat, 887-895. Gaudet de rixa principum in convivio, ob oraculum, θ, 77-82. De ejus reditu post captam Trojam, γ, 143-164; δ, 512-523. A Clytæmnestra uxore Egisthoque adultero occisus, et ab Orestem catus, α, 35-41; γ, 193-198; 234 sqq.; 248 sqq.; 524-537; 584; quod ipsa Agamemnonis anxia Ulyssi, λ, 387-466; et Achillis umbræ, ω, 20-57. Inter præter filium Orestem, tres filias, I, 144 sqq. — *3. fratre Menelao consultat de bello Troj., Cypr. p. 2. a. In venatione Dianam per superbiam lædi; te tempestates excitat, usquedum Calchantis mænia genia immolata placetur, ib. p. 582. b. Cum Achille litigat, ibid. Chryseidem e præda accipit, ib. p. 583. Quid fecerit ad cognoscendum optimum heronum armorum judicio, Il. parv. fr. 5, p. 396. Demoplos concedit Æthram Helena volente, fr. 17, p. 396. a. fratre litigat de reditu, Minerva incitante, ib. p. 584. b. Moratur Minervam placaturus; deinde n. paret Achilles umbra, futura prænumtians, fr. 18. giste cum retinere studens, ibid. Post reditum a Clytæmnestra occiditur, ab Orestem dicatur, ibid. Filia ejus, Cypr. fr. 12, p. 382.*
- Ἀγαμήδη, regis Augiæ filia natu major, Multis uxor, μαχος, A, 740.
- Ἀγαμήδης, ους, Ergini f., Delphici templi conditor, 296. — *De eo quædam in Telegonia narratur, 585, a.*
- Ἀγαπήνωρ, ορος, rex Arcadum, ad bellum Troj. prætor cum navibus 60 præbitis ei ab Agamemnone, B, 66.
- Ἀγασθένης, εος, princeps Eleorum, Augiæ f., B, 124.
- Ἀγάστροπος, Trojanus, Pæonis f., interfectus a Diomede, A, 338-340, 373.
- Ἀγαστή, Nereidum una, Σ, 42.
- Ἀγέλαος, 1) Phradmonis f., Trojanus, θ, 256-260, occisus a Diomede. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302-317. 3) Penelopes, Damastoris f., υ, 321 sq. Versatur cum aliis precibus in corde, χ, 131, 136, 212 sqq., ubi denique agit, 247 sqq., et postremus fere interficitur, 250, 131, 247.
- Ἀγένωρ, ορος, Trojanus princeps, Antenoris f., 1) pugnat, Δ, 467; A, 59; M, 93; N, 490, 598 sqq.; E, 30; O, 340; Π, 535; γ, 474. Solus resistit Achilli, ceu utem vaticinatur, Φ, 545 sqq. Postremo Apollo epheciem assumit, 600 sq. — *Vulnerat Lycomædem, 1. pugnatione Trojæ, Il. parv. fr. 17, p. 398.*
- Ἀγίας, ου, *Troæcentus, Nostorum scriptor*, p. 583, b. *fr. 9, p. 600.*
- Ἀγχιός, 1) rex Arcadiæ, pater Agapenoris, B, 63. 2) Pleuronius, celeberrimus pugil Ætolus, Ψ, 635.
- Ἀγλατή, mater Nirei, B, 672.
- Ἀγρίος, Porthæi f., frater Cenei, Ξ, 117.
- Ἀγχιζλος, 1) princeps Taphiorum, pater Menæ, α, 184.

lb. 264, venenum præbuit Ulyssi ad inficienda jacula.
2) Princeps Phæacum, O, 112. 3) Græcus, ab Hectore occisus, E, 609.

Ῥηϊστής, αὐ (eo H. Ven. 53, 126), 1) princeps Trojanus, quocum Venus, ab Jove amore incensa, consuevit in Ida monte: v. H. Ven. Inde natus est Æneas, ib. 197 sqq., ubi vaticinium de eo; B, 819 sqq.; E, 312 sq.; 247, 268. Genealogia Anchisæ, I, 208-241. Hippodamia filia, N, 428 sqq. Equi ejus, E, 263-273. 2) Sicyonius: v. Ἀγχισηϊστής 2.

Ῥηϊτιάδης, Anchisæ f. 1) Æneas, P, 754; I, 160. 2) Echeolus, Ψ, 296.

Ῥηϊάδας, αὐτός, Trojanus, Asii f., N, 560 sqq., 759, 771.

Ῥηϊή, nymphæ, socia Proserpina, H. Cer. 421.

Ῥηϊεύς, rex Thessaliæ, Pheretis f., pater Euneli, B, 714; Ψ, 289, 391, 532. — *Alius, Argivus, in expugnatione Trojæ, Il. parv. fr. 17, p. 598.*

Ῥηϊήστεια, urbs ad Propontidem, B, 828.

Ῥηϊήστει, Helenæ famula, δ, 123.

Ῥηϊήστεις, 1) rex Sicyonis, tempore belli Thebani, Ξ, 121.

Ejus equus, Ψ, 347. 2) Dux Trojanus, B, 828-834; captus a Menelao, occisus ab Agamemnone, Z, 37-65. 3) Alius Trojanus, a Patroclo occisus, II, 694. — *Primus horum e bello Thebano fugit in equo Arione, Theb. fr. 5, p. 588. Quem quomodo acceperit, ib. fr. 6. Quid dixerit de Amphiarao terra hausto, ib. fr. 7.*

Ῥηϊήστειν, Adrasti filia, Ægialeæ, E, 412.

Ῥηϊήστειν, dubia scriptura H. Ap. 209, de Coronide nymphæ.

Ῥηϊήστειν, αὐ, Azei filius, Actor, B, 513.

Ῥηϊήστειν, ὄνος, filia Pandaræ, mutata in lusciniæ, τ, 518 — 523.

Ῥηϊήστειν, Ἀθηνᾶν. Vide Ἀθήνη.

Ῥηϊήστειν, sub Menestheo duce cum 50 navibus expeditioni Trojanæ intererant, B, 546-558; A, 328; N, 196, 689; O, 337.

Ῥηϊήστειν, et Ἀθηνᾶν, Minerva, filia Jovis, A, 515 etc., sine matre nata, H. Ap. 308 sq., 314, 323. Epitheta: γλαυκῶπις, ἀγελαία, λαοσώσος (N, 128), ἐρωσιπτολής (Z, 305), φεισιμύροτος (X, 297), Τριτογένεια, Ἀλκαχομενής, πολύδουλος, ἀντυτώνη, Παλλὰς. Trojanis ubique infesta, Græcis benigna adest, ut Diomedes in E, Achilli et Ulyssi ubique, Telemacho sub Mentoris specie, in universum omnibus qui sapientis consilio et fortiter aliquid agunt: quod nimis longum esset per singula exsequi. Templum ejus in arce Trojana, Z, 88 sqq., ubi vota ei faciunt matronæ, 237 sqq. Ejus peplos, Θ, 384 sqq.; E, 734 sq.; ægis et galea, 738 sqq. Erechtheum nutrit, B, 547 sqq. Ejus festum Athenis, 549-551. Homines opera artis docuit, v, 72; H. 19, 2. Quorum tutela est, Ep. 14, 2. Nunquam amavit, H. Ven. 8. Hymni in eam, 10 et 28. — *Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Ajacem adjuvat Achilles interfecti corpus prælio efferentem, Il. parv. fr. 4, p. 596. De equo ligneo consilia dat, p. 583, b. Ei dedicant Trojanæ equum, Il. Exc. p. 584, a. Cassandram supplicem abripiens Ajax Oilei antiquum Minervæ simulacrum dejecit, inde ad ejus aram confugit, ibid. Quare irata, perniciem Græcis in reditu immittit, ibid. Lites de reditu injicit Atridis, Nost. p. 584, b; quorum Agamemnon remanente placaturus, ibid. (Ea ipsa ex parte narratur a Nestore et Menelao in γ et δ.) Adest Ulyssi in bello Thesprotorum contra Brygos, Teleg. p. 585, a. Lavagat hastam Pelei, quæ post Achillis, Cypr. fr. 4, p. 592.*

Ῥηϊήστειν, urbs, η, 80. Ἀθήνη, B, 546, 549; γ, 307; λ, 322; H. Ap. 30. — *A Dioscuris direptæ? Cycl. p. 601, a.*

Ῥηϊήστειν, ω, mons Thraciæ, Ξ, 229; H. Ap. 33.

Ῥηϊήστειν, Ἄεα, Circes epitheton, ι, 32; μ, 268, 273. Νῆσος Ἀλαίη, x, 135; λ, 70; μ, 3 sqq.

Ἀλαΐδης, αὐ, Æaci nepos ex Peleo, Achilles, B, 860, 874 et sæpius. per totam Iliadem; λ, 470, 537.

Ἀλαξός, rex Æginae, Jovis f., Φ, 189.

Ἀλαξ, αὐτός, major, cogn. Telamonius, a patre Telamone, filio Æaci, Θ, 224, 267; A, 465, etc.; etiam μέγας, A, 473; A, 562, 590; P, 115, etc. ad differentiam alterius Ajacis, corpore et viribus multo minoris. Semper inter præstantissimos principes nominatur, e. c. A, 138, 145; heros ab Achille secundus, B, 768, etc. Adduxerat ex Salamine naves 12, B, 557; et alterum cornu castrorum clauderebat, Θ, 224 sqq. Corpore maximus Argivorum, post Achillem, Γ, 226 sqq.; λ, 468 sq.; ω, 17 sq. Epitheta: μεγάρυμος, φθίμος, ἀγαυός, ἀλκίμος, φαίδιμος, μεγάλῃσιν, πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν, βόην ἀγαθός. Cum Hector pugna singularis, H, 182-312. Ad Achillem cognatum legatus mittitur cum Ulyse et Phœnice, I, 169; 622 sqq. Pugnæ Αἰάντων ad munimenta, M, 265 sqq.; majoris et Teucris, 370 sqq. Αἰάντε a navibus arcent Troianos, ab Neptuno incitati, N, 46 sqq., 125 sqq. Nova pugna majoris, 809 sqq. Hectorem vulnerat, Ξ, 402 sqq. Solus ab navibus ignem defendit, O, 674 sqq. Hasta fracta cedit, II, 101 sqq. Redit in pugnam, 330 sqq. Αἰάντε pugnant, 555 sqq. Pugna de corpore Patrocli occisi, P, 115 sqq., 707 sqq. Luctatur cum Ulyse in ludis funebribus, Ψ, 708-739; armis decertat cum Diomede, 811-825. Ambo Αἰάντε sæpissime simul memorantur; laudantur ab Agamemnone Δ, 272-291. Ἰσὸν θυμὸν ἔχοντες, ὁμόνομοι, P, 720. Umbra majoris Ulyssi ex Orco apparet, λ, 542-563. — *Post acerrimam pugnam Achilles interfecti corpus Trojaniseripit, Æth. p. 583, a. Minervæ auxilio, Il. parv. fr. 4, p. 596. Certamen ejus cum Ulyse de armis Achilles incipit, Æth. p. 583, b. Quid Trojanæ de eo dixerint, Il. parv. fr. 4. In furorem incidit, pecora pro Atridis mactat, quo cognito se ipse interfecit, ib. p. 583, b; quod mane factum esse ex Æthiopide commemorat schol. Pindari, fr. 2, p. 595. Ob iram regis non combustus, sed simpliciter in capulo conditus, fr. 8, p. 596. Furorem ejus futuram primus perspexerat Machao, Il. Exc. fr. 2, p. 599.*

Ἀλαξ, minor, Oilei f., B, 527; N, 66; II, 330, etc., cum Locris in 40 navibus ante Ilium venit, B, 527-535, ubi ipse et armatura describitur. Cognomina ταχός, K, 110; N, 66; Ξ, 442, 520, etc. Cum majore fere simul versatur et pugnat: v. paullo ante. De fortitudine ejus N, 480 sqq., 701 sqq.; Ξ, 520 sqq., ubi fugientes ob pedum celeritatem ceteris melius assequitur. Jurgia cum Idomeneo in certamine ludicro, Ψ, 473 sqq. Certat cursu cum Ulyse, et neglectis precibus, vincitur et cadit turpiter, 754 sqq. Minerva insolenter læsa, in mari perit, δ, 499 sqq.; conf. ε, 108. — *Cassandram supplicem a Minervæ antiquo simulacro abripiens, hoc ipsum dejecit, Il. Exc. p. 584, a. Quo incitati Græci eam lapidare volunt; sed confugit ad aram Minervæ et nunc quidem servatur, ibid.; sed post in tempestate ad Capharea saxa perit, Nost. p. 584, b.*

Ἀλαίη, urbs Achajæ, ubi clarus cultus Neptuni, Θ, 203; N, 21; ε, 381; H. Ap. 32; H. 21, 3 (ἐσπερία).

Ἀλαίῳ, ὠνος, ab hominibus appellatus gigas centimanus, a diis Ἰπτάρεως, A, 404. — *Telluris et Ponti filius, in mari habitans, Titanibus opitulatur, Titan. fr. 5, p. 585. Ejus columnæ, ib. fr. 6.*

Ἀλαίῳ, natu minima filia Adrasti, uxor Diomedis, E, 412.

Ἀλαίῳ, δ, 1) maritima ora omnis a Sicyone usque ad Eli-dem, B, 575. 2) Urbs Paphlagoniæ, B, 855.

Ἀλαίῳ, πος, ἡ, Ithacæ oppidum secundum Strab., aliis insula prope Epirum, τρηχεῖα, B, 633.

Αἶννα, ἡ, insula, B, 562, ubi auxilia ejus in bello Troj. sub Diomede. II. Ap. 31.

Αἶγρον, τὸ, urbs Achajæ, B, 574.

Αἶγις, ἰδος, ἡ, Jovis clypeus terrificus, unde sæpissime αἰγίοχος dictus, E, 742; O, 229 sq. ubi Apollini eam permittit; 308 sqq., 318 sq. Minervæ αἶγις θυσανόσσα, E, 738 sqq.

Αἰγισθος, Thyestæ f., δολόμυτις, ἀναλκίς, Clytemnestram amans, cum ea Agamemnonem post reditum insidiosè occidit, γ, 193 sqq.; 235, 249-275; δ, 517-537; λ, 387-466; ω, 20 sqq.; 95 sqq. Postquam septem annis regnaverat Mycenis, Orestes reversus eum occidit, γ, 236 sq., 303 sqq.; α, 29 sqq., 298 sqq. — *Idem narratur in Nostis*, p. 584, b.

Αἰγύπτιος, senex Ithacensis, sapiens, Antiphi et Eurynomi pater, concionatur, β, 15-35. — Adjectivum v. s. Αἰγυπτιος.

Αἰγυπτιος, 1) ἡ, Ægyptus, terra. Plena erat medicorum et medicaminum, δ, 229 sqq.; ρ, 448; H. 6, 28. 2) ὁ, fluvius, Nilus, ἐυφρέτης, γ, 300; δ, 351, 355, 477, 483, 581; ε, 246, 257, 275; ρ, 426, 427. — Incolæ, Αἰγυπτιοί, δ, 83; ε, 263, 286; ρ, 432. Θῆβαι Αἰγυπτίται, δ, 127; Αἰγυπτίνη (Πολύδαμνα) δ, 229; Πρωτεύς Αἰγυπτιος, δ, 385.

Αἰδης, αὐ et εὐ et Αἶς, ἰδος, et Αἰδωνεύς, ἦος, deus inferorum, Pluto. Ab Hercule vulneratur, E, 395 sqq., κλυτόπῳλος, 654; A, 445; II, 625. Αἰδωνεύς ἀναξ ἐνέρων, Y, 61; E, 190. Αἰδὸς κυνέη, E, 845. Proserpinam rapuit, H. Cer. 2 sqq., dante Jove, 79. Πολύσημάντωρ Αἰδωνεύς, 84, 377. Mercurius a Jove missus precibus eam repetit, 336 sqq., ubi illum alloquitur Ἀδὴ κυανοχαίτα 347. — De loco, πολάρτης, Θ, 467; N, 415; λ, 276, etc. Et sæpissime Αἰδὸς vel Αἰδᾶο πύλαι, δόμος, δόμοι. Cerberum inde abripit Hercules, λ, 622 sqq.

Αἰήτης, αὐ, rex Colchidis, frater Circes, Solis f., δλοόφρων, κ, 137 sqq.; μ, 70.

Αἰθῆ, equa, quam dono dederat Agamemnoni Echepolus Sicyonius, Ψ, 295 sqq.; 408, 525.

Αἰθιας, Thessaliæ populus, B, 744.

Αἰθίοπες, populus, ἔσχατοι ἀνδρῶν, α, 23. Apud quos dii nonnumquam epulantur, A, 423 sq. (ubi Αἰθιοπῆας); Ψ, 206 sqq.; α, 22 sqq.; ε, 282, 287. Menelaus ad eos venit, δ, 84.

Αἰθιοπία, ἰδος, Arctini carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 583, a; fragmenta p. 595.

Αἰθρη, Pitthei filia, famula Helenæ, Γ, 144. — *Troja excisa a Demophonte et Acamante nepotibus ex Theseo, ejus filio, inventa et agnita abducitur, II. Exc. p. 584, α, et II. parv. fr. 17, p. 598.*

Αἰθων, ὄνος, 1) nomen fictum, quo se Ulysses appellat, τ, 183. 2) Hectoris equus, Θ, 185.

Αἰμονίδης, αὐ, Æmonis f., Laercis, P, 497.

Αἰμονίδης, οὐ, Hæmonis f., Maon, Δ, 394.

Αἰμων, pater Laercis. V. Αἰμονίδης.

Αἰμων, ὄνος, 1) dux sub Nestore, Δ, 596. 2) Thebanus, pater Maronis. V. Αἰμονίδης. — *Creontis filius, κάλλιστος καὶ ἡμεροέστατος, Œd. fr. 3, p. 587.*

Αἰνεΐας, αὐ, Anclisæ et Veneris f., de quorum nuptiis v. H. Ven., in quo Veneris vaticinium de eo, 197 sqq. Genealogia ejus, Y, 208-241. In bello Troj. fuit dux Dardaniarum, cum duobus aliis, B, 819 sqq.; M, 98. Versatur in pugna, E, 166 sqq., 297 et 305, ubi lapide percutitur a Diomede; sed mater ei auxilio venit, 311 sqq., eaque vulnerata, Apollo, 432 sqq.; qui interim per εἰδωλὸν Æneæ ludificat Diomedem. Æneas in templo refectus in aciem reddit, 512 sqq., multosque occidit, 541 sqq. Equi ejus, E, 221 sqq., capti a Diomede, Θ, 106 sqq.; Ψ, 290 sqq. Auctoritas inter Trojanos, A, 58. Pedibus celer, N, 482. Non honoratus a Priamo, in ultima acie stat, 459 sqq.

Pugnat, O, 332; II, 536, et 608 sqq.; P, 323-351; 484 sqq. et fin., Hectorem comitans. Pugna singularis cum Achille, Y, 79 sqq., quem jam olim (v. 90 sqq.) in Ida viis effugerat. Ab Neptuno, ne prosapia ejus intereat, per nebula periculo eripitur, 293 sqq. — *Veneris jussu cum Paride avehitur in Laconiam, Cypr. p. 581, b. Εἰς βόες abigit Achilles, ib. p. 582, b. Prodigiosa mori Laocoontis territus, cum suis in Idam concedit, II. Exc. p. 584, a. Uxor ejus Eurydice, Cypr. fr. 5, p. 592; II. parv. fr. 18, p. 598. Secundum Leschen Neoptolemo præmiodatur, et cum classe Græca abducitur, fr. 16, p. 597 sq.*

Αἰνός, Pæon, ab Achille interfectus, Φ, 210.

Αἶνος, ἡ, urbs Thraciæ, Trojanis auxilians, Δ, 520, Αἶνεος. Αἰολίδης, αὐ, ὁ, Æoli f. 1) Sisyphus, Z, 154. 2) Cretheus, λ, 237.

Αἰολίη νῆσος, Æoli insula, κ, 1, 55.

Αἰολίς, ἰδος, ἡ, Æolia, Σμύρνη, Ep. 4, 6.

Αἰολίων, ὄνος, Æoli f., Macar, H. Ap. 37.

Αἰολός, 1) filius Hellenis, pater Sisyphi, etc. V. Αἰολίδης. 2) Hippotæ f., fort. pronepos prioris illius Æoli, rex Æoliæ insulæ, ventorum moderator. Ad hunc venit Ulysses, ab eoque donatur vento secundo, et utre, in quo adverserant inclusi, etc. κ, 1-76 (coll. Ψ, 314.) Habebat et filios totidemque filias, 5 sq.

Αἰπεία, urbs Laconiae, I, 152, 294.

Αἶπυ, εὐς, τὸ, urbs sub imperio Nestoris in Peloponneso, B, 592.

Αἰπύτιος τύμβος, tumulus Αἰπύτου, regis Arcadiæ, B, 604.

Αἰσαγής ὄρος αἰπύ, Asiæ mons ignotus, H. Ap. 40.

Αἰσηπος, 1) fluvius in Lycia Trojana, B, 825; Δ, 91; M, 21. 2) Filius Bucolionis, occisus ab Euryalo, Z, 21.

Αἰσθήτης, αὐ, 1) priscus princeps Trojanus, sepultus ante urbem, B, 793. 2) Pater Alcaithoi, N, 427.

Αἰσμή, urbs Thraciæ, Θ, 304, ἐξ Αἰσμήθεν.

Αἰσμονός, ductor Græcus, A, 303.

Αἰσων, ὄνος, Crethei f., pater Iasonis, λ, 258. — *De eo a Medea reddito juvene, Nost. fr. 2, p. 599.*

Αἰτώλιος, Ætolus, Δ, 399; E, 706.

Αἰτῶλοι, gens Græca. Thoanti parebant in bello Troj. B, 638 sqq., ubi nonnuntantur eorum urbes; μνηστῆρες, κλεῖθυμοι, E, 843; N, 218; O, 282; Ψ, 633. Eorum bellum cum Curetibus, I, 529-599. Sing. Δ, 527; Ψ, 471. Αἰτῶλος ἀνὴρ μ' ἐξήπαρε μύθος, ε, 379. — *Bellum cum Curetibus, Min. fr. 5, p. 599.*

Ἀκάμας, αὐτος, 1) dux Thracum, Eüssori f., B, 844; E, 472; Z, 8 sqq., ubi occiditur ab Ajace. 2) Trojanus, Antenoris f., fortissimus juvenis, B, 823. Pugnat, A, 60; M, 100; Ξ, 475 sqq. Occiditur a Merione, II, 342. 3) Asu f., dux Trojanus, M, 140. — *Quartus, Thesei filius. Æthram aviam reducit, II. Exc. p. 584, a.*

Ἀκαρνανία, ab Icaro ejusque filiis Alyceo et Leucadio regitur, Alc. fr. 9, p. 589.

Ἀκάστη, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.

Ἀκαστος, rex Dulichii, ε, 336.

Ἀκασσαμένος, rex Thracius, pater Peribœæ, Φ, 142.

Ἀκριστών, Acrisii f., Danae, Ξ, 319.

Ἀκρόνως, ω, nobilis Phæax, ρ, 111.

Ἀκταίη, Nereidum una, Σ, 41.

Ἀκτορίδης, αὐ, Actoris f., Echeclus, II, 189.

Ἀκτορίς, ἰδος, fidelissima Penelopes θαλαμηπόλος, ψ, 21 sqq.

Ἀκτορίων, ὄνος, Actoris f., Eurytus, B, 621; N, 185. Ἀκτορίων, Eurytus et Cteatus, Ψ, 625. Conf. Μολίων.

Ἀκτωρ, ὄρος, 1) pater Menelii, avus Patrocli, A, 784; II, 14. 2) Euryti et Creati pater: v. Ἀκτορίων. 3) Pater Eclidii. V. Ἀκτορίδης.

***Ἀλακκομένης**, ἰδος, Minervæ epitheton, ab Alalcomenis, Boeotiae urbe, Δ, 8; E, 908.

***Ἀλαστορίδης**, ου, Alastor f., Tros, quem Achilles interfecit, Γ, 463 sqq.

***Ἀλάστωρ**, ορος, 1) Græcus dux sub Nestore, Δ, 295; Θ, 333; Ν, 422. 2) Lyciorum dux, interficitur ab Ulysse, E, 677. Qui fortasse est pater Trois, de quo v. Ἀλαστορίδης.

***Ἀλεγγγορίδης**, αο, Alegenoris f., Promachus, Trojanus, Ξ, 503.

***Ἀλείστον**, τό, urbs Elidis, B, 617. Ἀλείσιου κολώνη, Α, 757.

***Ἀλεκτρών**, όνος, Leiti, Boeotorum ducis, pater, P, 602.

***Ἀλέκτωρ**, ορος, pater Iphilocheus, quam Menelai filius duxit, δ, 10.

***Ἀλεξανδρος**, etiam Πάρις dictus, filius Priami et Hecubæ, frater Hectoris. Judicium ejus inter deas tangitur Ω, 28-30. Habuit Helenam viginti annos, Ω, 763 sqq.; de cujus raptu, Γ, 442-446. Tum Sidonem venit Alexander, et artifices mulieres Trojam duxit, Z, 289-292. Domus ejus, 313-317. Ob pulcritudinem θεοειδής, Γ, 16, 27, etc. Provocat fortissimum Græcorum ad pugnam singularem, Γ, 16 sqq., ubi arma ejus describuntur. Sed quum Menelaus ipse id certamen susceperet, terrebatur; ideo increpatus ab Hectore, 38 sqq., init certamen, facto antea fœdere in eventum certaminis. Pugna, 302 sqq. In qua superatus, hosti a Venere surripitur, 374; quæ eum in cubiculo asportat, ubi Helena ei adest, 382-446. Domi desidentem exprobrat Hector et in aciem reducit, Z, 312 sqq., 503 sqq. Helenam se redditurum negat, H, 366 sqq. Corruperal principes donis, Α, 123 sqq. Sagittis pugnat, 369 sqq., 505 sqq., 581 sqq. Cohortes ducit, M, 93. Pugnat, N, 662, 766 sqq.; O, 341. Ab eo trucidatum iri Achillem Hector vaticinatur, X, 359 sqq. — *Judicans de decurum pulcritudine in Ida, præmium decernit Veneri ob Helenæ nuptias promissas*, Cypr. p. 581, b. *Navibus constructis, cum Ænea avectus, bene recipitur a Tyndaridis in Lacedæmonia, a Menelao Spartæ; quo absente Helenam Veneris auxilio abducit, post tempestatem in mari Sidonem occupat, et reducit Trojam, celebrat nuptias*, Cypr. ib. et 582, a. *Sed conf. fr. 6, p. 592. Achillem occidit*, Æth. p. 583, a. *In pugna singulari interficitur a Philocleta; corpus contumeliose tractatum a Menelao, tandem auferunt Trojani et sepeliunt*, Il. parv. p. 583, b.

***Ἀλήιον πεδῖον**, regio Lyciæ, in qua Bellerophon senex vixit, Z, 201.

***Ἀλθαίη**, mater Meleagri, filia Thestii, I, 651.

***Ἀλιάριος**, ό, urbs Boeotiae, B, 503; H. Ap. 243, ποιήεις. — *Theb. fr. 6, p. 588.*

***Ἀλίζωνες**, gens Pontica, B, 856; E, 39.

***Ἀλῖη**, Nereidum una, Σ, 40.

***Ἀλιθέρας**, ου, senex Ithacensis, Mastoris f., sapientissimus, Ulyssis amicus, β, 157, sqq., ubi concionatur; 253; ρ, 68; ω, 451.

***Ἄλιος**, 1) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 678. 2) Phæax, Alcinoi f., θ, 119, 370.

***Ἀλκάθοος**, Æsyetæ f., Trojanus, gener Anchisæ, M, 93; Ν, 427-433; ab Idomeneo occiditur, 434 sqq., 465, 496.

***Ἀλκάνδρη**, Polybi, Thebarum Ægyptiarum principis, uxor, δ, 126.

***Ἀλκανδρος**, Lycius, ab Ulysse occisus, E, 678.

***Ἀλκή**, Robur, in argide Minervæ, E, 470.

***Ἀλκηστις**, regis Peliae filia, uxor Admeti, B, 715.

***Ἀλκιμέδων**, οντος, unus ex quinque cubibus sub Achille, Laercis f., II, 197; P, 467, 475 sqq., 481.

***Ἀλκιμίδης**, ου, Alcimi f., Mentor, χ, 235.

***Ἀλκιμος**, 1) Achillis socius, T, 392; Ω, 474, 574. 2) Ithacensis, pater Mentoris: v. Ἀλκιμίδης.

***Ἀλκίνοος**, rex Phæacum. Ejus genealogia, η, 55 sqq. Mari-

us Aretæ, pater Nausicaæ et quinque filiorum, ζ, 17, 62 sqq. Ejus regia, η, 82 sqq. Ulyssem hospitio excipit, 167 sqq. Concilium principum, epulæ, ludi describuntur in θ. Ei narrat Ulysses errores suos, ι, κ, λ, μ. Donat Ulyssem magnifice, et in patriam deduci jubet, ν, 1 sqq. Sacrificium Neptuno facit, 171 sqq.

***Ἀλκίππη**, Helenæ famula, δ, 124.

***Ἀλκμαίων**, ονος, Amphiarai f. ex Eriphyle, ο, 248.

***Ἀλκμαίωνις**, ἰδος, *carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 588 sq.*

***Ἀλκμάων**, ονος, Græcus, Thestoris f., a Sarpedone occisus, M, 394.

***Ἀλκμήνη**, mater Herculis, uxor Amphitryonis, Ξ, 323; T, 99, 119; β, 120; λ, 265 sqq.; H. 14, 3.

***Ἀλκυνόη**, ita a parentibus ob luctum dicta Cleopatra, uxor Meleagri, I, 562.

***Ἀλόπη**, urbs Phthiotidis, B, 682.

***Ἄλος**, ου, urbs Phthiotidis, B, 682.

***Ἀλοσύνη**, cognomen Amphitrites, δ, 404. Nymphæ marinæ nomen appellativum, Γ, 207.

***Ἄλτης**, αο, et εω, rex Lelegum in Asia minore, Φ, 85; X, 51.

***Ἀλύθεια**, αντος, ἡ, urbs Italiæ inferioris, postea Metapontum dicta, sec. alios eadem quæ Ἀλύθη, ω, 304.

***Ἀλύθη**, urbs Pontica, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη, B, 856.

***Ἀλυεὺς**, Icarii f., cum patre Acarnaniam regens, Alc. fr. 9, p. 589.

***Ἀλφειός**, fluvius Elidis, εὐρὺ ῥέων Πολίων διὰ γαίης, E, 545. Pater Orsilochii regis, 546; γ, 489; ο, 187. B, 592; Α, 712, 726, 828, ubi taurus ei mactatur. H. Merc. 101, 139.

***Ἄλωεύς**, ἦος, pater Oti et Ephialtæ, E, 386; λ, 304. — *Att. fr. 2, p. 586, b.*

***Ἀμαζών**, όνος. Ἀμαζόνες ἀντιένειραι impetum fecerant ante Trojanum bellum in Phrygiam; contra quas Priamus auxilium ferebat Phrygius, Γ, 188 sqq. Occisæ a Bellerophonte, Z, 186. — *Amazon, Penthesilea, Trojanis subsidio venit*, Æth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. V. Πενθεσίλεια.

***Ἀμάθεια**, Nereidum una, Σ, 48.

***Ἀμαρυγκειδής**, ου, Amaryncei f., Diore, B, 622; Δ, 517. Ἀμαρυγκεύς, έος, Dioris pater, princeps Epeorum, Ψ, 630 sqq., ubi de mortui ludis funebribus.

***Ἀμισώδαρος**, princeps Cariae, socer Bellerophontis, duorum filiorum pater, nutrierat Chimeram, II, 328 sqq.

***Ἀμισός**, ἡ, Cræte oppidum, ad fluvium cognominem, ubi σπέος Εἰλειθυίης, τ, 188.

***Ἀμοπάνων**, ονος, Polyarmonis f., Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 276.

***Ἀμυδών**, όνος, ἡ, urbs Pæonum, B, 849; II, 288.

***Ἀμυθών**, ονος, Crethei f. ex Tyro, λ, 259.

***Ἀμύκλαι**, αι, urbs Laconica, B, 584.

***Ἀμύντωρ**, ορος, Ormeni f., pater Phœnicis, I, 448. Conf. Φοίνιξ. Habitabat Eleone in Boeotia, K, 266.

***Ἀμφιάλος**, nobilis Phæax, Polynei f., θ, 114, 128.

***Ἀμφιάραιος**, vates, Oiclei f. Genealogia ejus, ο, 244 sqq., ubi ipse dicitur, nondum senex, periisse Thebis, γυναικῶν εἰνεκα δώρων. — Ἀμφιάραιον ἔξοδος, i. q. Θηβαίς, *carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sqq.*

***Ἀμφιγένηα**, una ex urbibus Nestoris, B, 593.

***Ἀμφιάμας**, αντος, Κυθήριος, in Scandia, parte insulæ Cytheræ, habitans, K, 268 sq.; Ψ, 87.

***Ἀμφιθέη**, avia materna Ulyssis, Autolycei uxor, τ, 416.

***Ἀμφιθόη**, Nereidum una, Σ, 42.

***Ἀμφικλος**, Trojanus, occiditur, II, 313. sqq.

***Ἀμφιλόχος**, 1) Cleati f., Actoris nepos, princeps Eleorum, B, 620; Ν, 185 sqq., ubi ab Hectore occiditur. 2) Nonnionis f., princeps Carum, dives, qui in prælium ibat auro exornatus velut puella, occisus ab Achille ἐν ποταμῷ, B,

- 870 sqq. 3) Amphiarai vatis f., o, 248. — *Hic in bello Thebano a patre monetur*, *Theb. fr.* 4, p. 588.
- *Αμφίμαχος, Cteati f., Epeorum dux, B, 620.
- *Αμφιμέδων, οντος, unus ex Penelopes procis, χ, 242 sqq.; 277 sqq.; occiditur, 284. Colloquitur in orco cum anima Agamemnonis, ω, 102 sqq.
- *Αμφινόμη, Nercidum una, Σ, 44.
- *Αμφινόμος, procorum moderatissimus, ex Dulichio (σ, 395), Nisi f. (411), π, 351 sqq.; non vult interfici Telemachum, et laudatur, 394 sqq. et υ, 244 sqq. Ulysses adventum et ultionem praedicat, σ, 118 sqq. Ulysses cupit eum servari et monet satis dilucide, 123 sqq.; sed a Minerva impeditur, 151 sqq. Ad eum confugit Ulysses, irato Eurymacho, 393 sqq. Cum reliquis interficitur, pugnans, χ, 89 sqq.
- *Αμφοσ, Selagi f., dux Trojanus, B, 830. Occiditur, E, 612 sqq.
- *Αμπερίτη, Nerei filia, conjux Neptuni, ε, 422; μ, 60, 97; H. Ap. 94.
- *Αμπερτών, ωνος, rex Thebarum, pater Herculis, E, 392; λ, 265, 269.
- *Αμπίων, ονος, 1) Jovis f. ex Antiope, Thebarum conditor cum fratre Zetho, λ, 262 sqq. 2) Iasi f., rex Orchomeni, λ, 283 sqq. 3) Dux Epeorum, N, 692. — *Primus in Latonam, Apollinem et Dianam peccat, in Orcoque punitur*, *Min. fr.* 2, p. 590.
- *Αμφοτέρος, Lycius, occisus a Patroclo, II, 415.
- *Αναδρήσιωνος, ω, nobilis Phaeax, θ, 113.
- *Ανδραμονίδης, ου, Andraemonis f., Thoas, H, 168.
- *Ανδράμιων, ονος, princeps Aetolorum, pater Thoantis, B, 638; N, 216; O, 281; ξ, 499.
- *Ανδρομάχη, filia regis Eetionis, uxor Hectoris magnanima. Genealogia et parentum fratrumque suorum fata initio belli Trojani v. Z, 395 sqq., 414-428. Ibi celebratissima ῥῆσις de Hectoris ab ea discessu. Hecoreos equos curabat, Θ, 186 sqq. Nuntius de Hectore occiso et luctus ejus, X, 437-515. Luget maritum in funere, Ω, 723 sqq. Filius ejus Ἀστυάναξ, quod v. — *Neoptolemo praemio datur*, *Il. Exc.* p. 584, a; *Il. parv. fr.* 16, p. 597 sq.
- *Ανεμώρεια, urbs in colle sita, in confinio Delphorum et Phocensium, B, 521.
- *Ανθεα, Messeniae urbs, βαβύλειος, I, 151, 293.
- *Ανθεμίδης, ου (pro Ἀνθεμωναίδης), Anthemionis f., Simolius, Δ, 488.
- *Ανθεμίων, ωνος, Trojanus, Simoisii pater, Δ, 473.
- *Ανθηδών, όνος, oppidum in finibus Boeotiae, B, 508.
- *Ανος, Apollinis ex Rhoe f., ex Dorippa pater filiarum Οἰνοτρόπων, Graecos Trojam proficiscentes per novem annos apud se retinere volebat, *Cypr. fr.* 11, p. 593.
- *Ανταπο..., nomen pastoris Atrei corruptum in *fr. Alcm.* 7, p. 589.
- *Ανταία, uxor regis Proeti; calumniatur Bellerophontem, Z, 160 sqq.
- *Αντηνορίδης, ου, Antenoris f. 1) Helicaon, Γ, 122 sq. 2) Laodocus, Δ, 87. 3) Iphidamas, Α, 221. 4) Coon, πρεσβυγενής, Α, 249; T, 53. 5) Αντηνορίζαι tres, Polybus, Agenor, Acamas, Α, 59 sq.
- *Αντήνωρ, ορος, sapiens Trojanus princeps ex regio genere, cuius uxor Theano soror Hecubae, Z, 299. Erat fere Trojanorum Nestor. Plurimos filios habuit; conf. Αντηνορίζης. Legatos Graecorum, Ulyssem et Menelaum, a Tenedo profectos Trojam, antequam classis Graeca ad oram hostilem appelleretur, publice hospitio excepit et tuebatur, Γ, 203 sqq. Cum reliquis principibus de muro Graecos spectat, 148 sqq. Censet belli praedicere causam, H, 347 sqq. Filii ejus, Ἀγήνωρ, Ἀκάμας, Ἀρχιλόχος, Δημολέων, Κόϊων, Ααοδάμης, Ααοδόκος, Ηγήσιος, Πόλυδος, videantur suis locis.
- *Αντίκλεια, mater Ulyssis, filia Autolyti, λ, 84 sqq.; 151 sqq., ubi anima ejus colloquitur cum filio. Eunaeus mortem ejus narrat, o, 356 sqq.
- *Αντίκλος, unus heroum Graecorum in equo ligneo, ζ, 256 sqq. — *In Cyclo, Il. Exc. fr.* 4, p. 599.
- *Αντίλοχος, Nestoris f. landatissimus. Pugnāt, Δ, 457 sqq.; E, 580 sqq.; Z, 32 sqq.; N, 396, 400, 418, 479; Ξ, 513; O, 568 sqq.; Π, 317 sqq.; P, 378 sqq. Nuntium de Patrocli morte accipit, 685 sqq., et Achilli perfert, Σ, 1 sqq. Curru certat in ludis funebribus Patrocli, a patre prolixè monitus, Ψ, 301-515; unde jurgia cum Menelao, digne liberali juvene composita, ad 612. Curru certat, 755 sqq. Occisus denique a Memnone, quod Nestor ipse, cum laude filii, narrat, δ, 187 sqq.; γ, 111 sq.; λ, 468; ω, 16, 78, ubi praecipue ab Achille honoratus dicitur. — *A Memnone occiditur*, *Aeth. p.* 583, a; *sepelitur*, *ibid.*
- *Αντίπαχος, Trojanus, a Paride auro corruptus, ne patre reddi Helenam, injurius etiam in legatos Graecorum, Α, 123 sqq. Ejus filii ab Agamemnone interfecti, ib. et M, 188 sq.
- *Αντίποος, Ithacensis, Eupithis f. (δ, 660 etc.), princeps fere procorum et insolentissimus, α, 383 sqq. Penelopea cœci vult, ut nubat alicui ipsorum β, 84 sqq. Irridet Telemachum, 301 sqq., et alibi. Insidias Telemacho struere incipit, δ, 628 sqq., 773 sqq. Quibus irritis, consilium dat occidendum in terra, π, 363 sqq. Increpatur a Penelope, 418 sqq. Contumeliose agit in Ulyssem, ρ, 374 sqq. Certamen cum Iro proponit, σ, 34 sqq. Dona dat Penelope, 283 sqq., 291. Se tendere posse arcum sperat, φ, 84 sqq. Occiditur omnium primus, χ, 8 sqq.; ω, 424.
- *Αντίπη, Asopi, fluvii Thebani, filia, Zethi et Amphionis mater, λ 259. — *Alia, Amazonum regina, ex Thesei amore, Herculi Themiscyram tradidit*, *Nost. fr.* 9, p. 600.
- *Αντίπη, uxor Euryti, *Min. fr.* 6, p. 591.
- *Αντίπης, ου, filius Melanis, *Alcm. fr.* 8, p. 589.
- *Αντίπατης, αα, 1) Trojanus, M, 191. 2) Princeps Laestrygonum, gigas; devorans socios Ulyssis et deprimens naves ejus praeter unam, κ, 105 sqq. Accus. *Αντίπατης, 114. 3) Graecus, Melampi f., o, 242 sq.
- *Αντίφονος, unus filiorum Priami, Ω, 250.
- *Αντίφος, 1) princeps insulanorum Graecorum, Thessali f., B, 678. 2) Pylamenis f., Mæonum ductor, ex partibus Trojanorum, B, 864. 3) Priami f., Δ, 489; Α, 101, 109. 4) Ithacensis, Egyptii f., socius Ulyssis ad bellum, a Cyclope devoratus, β, 17 sqq. 5) Ithacensis senex, ρ, 68.
- *Αντρώων, όνος, δ, urbs maritima Thessaliae, B, 697. Ἀντρώνα πετρήνεια ἔχουσα Ceres, H. Cer. 491.
- *Αἰῖος, fluvius Thraciae, εὐρυπέθερος, B, 849 sq.; Π, 255. Pater Pelegoni ex Periboea, Φ, 141 sqq., 157 sqq.
- *Αἰών, ονος, Priami f., ab Eurypylo occisus, *Il. part. fr.* 19, p. 599.
- *Αἴυλος, princeps Thracius Teuthrantis f., a Diomede occisus, Z, 12 sqq., ubi ejus laudes.
- *Απαισός, urbs Mysiae minoris, B, 828, Παισός dicta E, 612.
- *Απειρήθεν, Ex Apiro (Epiro?), η, 9. Ἀπειραῖνη γῆρας, 8.
- *Απίη γῆ, Α, 270; Γ, 49; η, 25; π, 18.
- *Απισάων, ονος, 1) Phauii f., Trojanus, ab Eurypylo occisus, Δ, 578 sqq. 2) Hippasi f., Graecus, ab Aenea occisus, P, 348 sqq.
- *Απόλλων, ονος, filius Jovis et Latonae. Quomodo natus fuerit in insula Delo, persequitur H. Ap. 1-178, quae pars illius hymni est hymnus integer, *In Apollinem Delium*. Sequentia a v. 179 sunt *Hymnus in Ap. Pythium s. Delphicum*, in quo narratur, deum per complures terras locum oraculi querentem, tandem pervenisse ad Tiphysam fontem Boeotiae, ibique jecisse fundamenta; sed nympham fontis, de sua celebritate timentem, callide persuasisse deo, ut Crissae potius in Phociae oraculum constituat.

Inde deus in Parnassi radicibus templum condit, et Pythionem serpentem sagittis interficit. Circumponitur se a Tiphussa nymphea intelligens, reversus ad fontem, eam ulciscitur. Postremo sacerdotes templo suo arcessit mercatores Cretenses, Pylum navigantes, quos delphini specie indutus in Crissaeum portum perducit. Invocatio Apollinis est H. 21. Epitheta ejus frequentissima sunt, ἐκατηβόλος, ἐκατηβελής, ἐκηβόλος, ἐκάεργος, ἑκατος, κλυτότατος, ἀργυρότατος, χρυσάρεος (E, 509; O, 256, etc.), χρυσάρεος (H. Ap. 123), λυκαγηνής (bis Δ, 101, 119), semel λαοσσός, Ψ, 79. Præterea sæpissime ἀναίς et Φοῖβος. Pestem Græcis immittit, Δ, 22 sqq. Hecatombæ ei fiunt, 315 sq., et supplicatio, 451 sqq. Cantu placatur, 472 sqq. Dis canit cum Musis, 603 sqq. Pandaro dederat arcum, B, 827. Trojanos incitat, Δ, 507 sqq. Æneam Diomedem eripit, E, 344 sqq., 433 sqq. Trojanis favet, H, 21 sqq.; K, 515, et sæpe alibi. Ab Jove ægis ei permittitur, qua terreat Achivos, O, 220 sqq., 307 sqq. Hectorem sanat, 249 sqq. Glaucum erigit et Sarpedonis corpus tuetur, II, 512 sqq. Patroclum interfici facit, 700 sqq. Hectori sæpe adest in P; Æneæ, Υ, 75 sqq.; et Hectorem subducit Achilli, 443 sqq. Post contentiones inter deos solus Trojam tuetur et Achillem arcet, Φ, 515 sqq., tandem Agenoris specie assumta, 600 sqq. Hectorem deserere cogit, X, 213. Diomedem invidens excutit scuticam, Ψ, 383. Ab Junone increpatur, pro Hectore loquens, Ω, 32 sqq. Vallum Græcorum cum Neptuno diruit, H, 17 sqq. — Vestam frustra in matrimonium petit, H. Ven. 24 sqq. Equas Admeti pavit, B, 766 sqq. Cum Neptuno murum Trojanum condidit et boves Laomedontis pavit, Φ, 441-460; H, 452 sq. Urbes ubi cultus ejus, cognomen Ἐμνιδεύς, A, 37-39. Oraculum Delphicum, θ, 78 sq. Mors subitus et lenis ei tribuitur, Ω, 758 sq.; γ, 279 sq.; θ, 226 sq. Adde Ἐρμῆς. init. — *Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten, Æth. p. 583, a. Achillem per Paridem occidit, ibid. Conciliat Thesprotos, sub Ulysse, et Brygos, Teleg. p. 585, a. Templum ejus Pagasæum, Trachini propinquum, ubi ἱπποδρόμια, Theb. fr. 6, p. 588. In eum peccat Amphion, Min. fr. 2, p. 590. Opem fert Curetibus contra Ætolos et Meleagrum interficit, Min. fr. 5, ibid. Hilaira et Phæbe ejus filiae, Cypr. fr. 7, p. 592. Ex Rhæo Anium gignit et in Delum transfert, fr. 11, p. 593. Phorbantem fortissimum pugilem vincit, unde et pugilatus præst, Cycl. p. 601, a.*

*Αραιφρόνη, urbs Argivorum, B, 571.

*Αργαῖος, ου, Argea f. Polymelus, II, 417.

*Αργεῖος, εἰα, εἰον, Argivus, Ex Argis; sæpe pro, Græcus. *Ἡρῇ Ἀργεῖν, Argis præcipue culta, Δ, 8; E, 908, etc. *Ἐλένη Ἀργεῖν, B, 161; Γ, 458; Δ, 19; H, 350; δ, 184; ψ, 218. *Αργεῖοι iidem qui Ἀχαιοί, sæpissime in Iliade, nonnunquam in Odys. Conf. Ἄργος.

*Αργεῖφόντης, ου, Argi occisor, frequens Mercurii epitheton, pro nom. proprio Ω, 24, etc., H. Cer. 336, 347, 378; H. Ven. 263.

*Αργεῖσσα, urbs Thessaliæ, B, 738.

*Ἄργος, ου, ὁ, appellatur canis Ulyssis, p. 291-326. — *Argus, Arestoris filius Mycenæ f., Cycl. p. 601, b.*

*Ἄργος, εως, τό, 1) urbs, Argi, sub Diomede, B, 559; Z, 224; Ξ, 119; γ, 108 sq.; φ, 108. Ubi Juno colebatur, Δ, 52. 2) Regio Argolidis, cujus caput Mycenæ, ubi Agamemnon imperabat, A, 30; B, 108; ἱπποδρόμον, B, 287; Γ, 75; O, 30, etc.; πολυδίφον, Δ, 171. (Theb. fr. 1, p. 587.) Μυχός Ἄργος ἱπποδρόμοιο, Z, 152; γ, 263. 3) Pro Peloponneso est, ut in oppos. Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος, α, 344; δ, 726, 816; ο, 80. Ἀχαιϊκόν, I, 141, 283; T, 115; γ, 251. Ἰάσον, σ, 246. Add. N, 379; δ, 174; ο, 224, etc. 4) De tota Græcia, I, 246; O, 372 (πολύπυρον); δ, 99; ω, 37; Ω, 437 (κλυτόν), etc. 5) Παλαργινόν Ἄργος, in Thessalia, Pelci A. Achillis re-

gnum, B, 681; ἱπποδρόμον, T, 329. — *Hic sanatur Te lephus, Cypr. p. 582, b.*

*Αργυφῆ, urbs Elidis, H. Ap. 422.

*Αργώ, ους, ἡ, navis Iasonis, μ, 69 sqq.

*Αρέθουσα, fons in Ithaca, ν, 408.

*Αρείος, εἰα, εἰον, Marti sacer, τείχος, Δ, 407; O, 736. Ἀρήιος, Martialis. Πρωτεσίλαος ἀρήιος, B, 698; Μενέλαος, Γ, 339; Δ, 98, etc. Ἀστεροπαῖος, M, 102; P, 352. Ἀχιλλεύς, II, 166; Αἴας, γ, 109; Διομήδης, 167. Ἀρήιοι υἱες Ἀχαιῶν, Δ, 114; A, 799, etc. Ἀρήια τεύχεα, Z, 340; Ξ, 381; π, 284, etc. et έντεα, K, 407.

*Αρείων, ονος, equus ex deo natus, quo vectus Adrastus in bello Thebaico, Ψ, 346 sqq. — *Ejus genealogia et domini, Theb. fr. 6, 588. Adrastus in eo fugit, ib. fr. 5.*

*Αρέστωρ, ορος, Argi pater ex Mycenæ, Cycl. p. 601, b.

*Αρετῶν, ονος, Trojanus, a Teucro occisus, Z, 31.

*Αρηῖος, 1) princeps Berothæ, pater Menesthii, cognomine Κορυνητής, H, 8 sq.; de quo v. 137-148. 2) Thrax, Rhigmi auriga, occisus, Υ, 487. — Adjectivum est Δ, 280; O, 315, etc.

*Αρηῖανκος, 1) Græcus, pater Prothoenoris, Ξ, 451. 2) Trojanus, II, 308.

*Αρήιος. V. Ἀρείος.

*Αρηῖατος, adj., A Marte (in bello) occisus, T, 31; Ω, 415; λ, 41.

*Αρηῖφιλος, Marti carus, frequentissimum epitheton bellatorum.

*Αρήνη, urbs Elidis, Nestori subjecta, ἱρατεινῇ, B, 591; A, 723; H. Ap. 422.

*Ἄρης, εως, et ηος, εἰ, εἰ et ηῖ, ἥα (Ἄρην, E, 909; Batr. 265), Mars, belli deus. Quare bellatores dicuntur θεράποντες Ἄρην, B, 110; Z, 67; H, 382; Θ, 79, etc.; ὅλοι Ἄρην, B, 540, 663, 704, 745; M, 188; Ψ, 841, etc. Et Ἀρηῖ ἀτάλαντοι, B, 627; O, 302; II, 784, etc.; ἴσος Ἀρηῖ, A, 603. Et phrases, ἐναντίον Ἄρην, B, 381; κρίνεσθαι Ἀρηῖ, 385; Σ, 209; μένος κρίνεται Ἄρην, π, 269; ἐγείρειν Ἄρην, B, 440; Δ, 352; Θ, 531, etc. Et sæpissime ponitur simpliciter pro bello, ferro. Epitheta: θούρος, E, 30, 35, 355, 454 etc.; ἀνδροπόρος, Δ, 441; αἰδολός, Θ, 309; βροτολογός, Φ, 421. Ἄρες, Ἄρες, βροτολογεῖ, μαίφεται, τειχεσιπλῆτα, E, 31, 455; ἄτος πολέμοιο, E, 388; Z, 203; οὔλος, E, 461, 717; πελώριος, H, 208 (coll. Φ, 407); χάλκεος, E, 704, 859; H, 146; II, 543, etc.; ἐχέπαλος, O, 605; ῥινοτόρος, Φ, 391; βριήπιος, N, 521; ταλαύριος, E, 289; X, 267; θοός, N, 328; ἀλλοπρόκαλλος, E, 831; λαοσσός, P, 398; χρυσήνιος, θ, 285, et alia multa in Hymno 8. V. Ἐνυάλιος. Δεῖμος et Φόβος ejus comites, Δ, 440, vel equi, O, 119; Ἐρις ejus soror, Δ, 441. Φόβος ejus filius, N, 299. Zona ejus, B, 479. Trojanis fere favet. A Diomede vulneratus, in Olympum redit, irridetur et sanatur, E, 824 sqq. Filii Ascalaphi cæde audita, in pugnam ruiturus, a Minerva reprimitur, N, 78-142. Jurgia in Olympo cum Minerva, a qua proturbatus ἐπὶ ἐτέσχε πέλεθρα πεσών, Φ, 391 sqq. Olim vinculus ab Oto et Ephialte, E, 385-391. Cum Venere concubens, a Vulcano caplus, θ, 267 sqq. Filii ejus Ἰάλεμος et Ἀσκάλαρος, quos v. — *Filia ejus Penthesilea, Amazon, Æth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. In fugam vertit Thesprotos ab Ulysse ductos contra Brygos, Teleg. p. 585, a. Ejus filius Cycnus, Theb. fr. 6, p. 588.*

*Αρήτη, uxor Alcinoi, regis Phæacum. Ejus genealogia, η, 93 sqq. Ad ignem sedet, nens, ζ, 305 sqq. Excipit Ulyssem, η, 141 sqq.; 233 sqq. Cui ξένια curat, θ, 433 sqq.; λ, 335 sqq.; ν, 57 sqq.

*Αρητιάτης, ου, Areti f., Nisus, π, 395; σ, 412.

*Αρηῖος, 1) Nestoris f., γ, 414, 440. 2) Priami f., P, 48 4; ab Automedonte occisus, 517 sqq. 3) Dulichiensis, v. Ἀρητιάτης.

- Ἀριάδνη**, filia Minois, regis Cretae, a Theseo raptā, sed in Dia insula a Diana interfecta, Διονύσου μαρτυρήσιν, λ, 321-325. Cnossi est, Σ, 592. — *Ejus cum Theseo res in Cypris narratae*, p. 582, a.
- Ἀριμα**, τὰ, vel Ἀριμοί, οἱ, (in Cilicia,) δὲ πασι Τυρώας ἐμμεναι εὐνάς, B, 783.
- Ἀρίσθας**, αντος, Graecus, pater Liocriti, P, 345.
- Ἀρίσθη**, urbs Troadis, B, 836; Z, 13 (ἐνκτημένη); Φ, 43.
- Ἀρίσθηθεν**, B, 838; M, 96.
- Ἀρκαῖδες**, in Peloponneso; quibus Agamemno dedit naves et gubernatores, B, 610 sqq.; ἐγγεσιμωροί, H, 134.
- Ἀρκαδία**, regio Arcadum, B, 603; πολυπύδακα, μήτερα μήλων, II, 18, 30; πολύμηλος, H. Merc. 2; H. 17, 2.
- Ἀρκασιᾶδης**, αο, Arcisii f., Laertes, ω, 270, 517; δ, 755.
- Ἀρκεσίτιος**, avus paternus Ulyssis, pater Laertis, ξ, 182; π, 118.
- Ἀρκεσίλαος**, dux Boeotiorum, B, 495; occisus, O, 329. — *Ulyssis filium ex Penelope ita appellatum memorat Eustathius*, Teleg. p. 601, a.
- Ἀρκτίος**, Milesius, Aethiopydis scriptor, p. 583, a, et Ilii Ectidii, p. 584, a, et fr. 2, p. 599. *Apud nonnullos etiam Titanomachiae*, fr. 1, 2, p. 585.
- Ἄρμα**, τὸ, vicus in agro Thebano, B, 499.
- Ἀρμονίδης**, εω, artifex Trojanus, Phereclit pater, E, 60.
- Ἀρμονίη**, (Semeles mater,) saltat cum Gratiis, H. Ap. 195.
- Ἀρναῖος**, mendicus Ithacensis, postea Ἴρος dictus, σ, 5.
- Ἄρνη**, oppidum Boeotiae, B, 507 (πολυστάφυλος); H, 9.
- Ἀρπαλίων**, υνος, Pylamenis f., a Merione occisus, N, 644 sqq.
- Ἀρπυια** Ποδάργη, ex qua pascente in prato prope Oceanum Zephyrus equos Achillis genuit, II, 150 sq. Ἀρπυιαί, α, 241; ξ, 371; υ, 77.
- Ἀρσίνοος**, princeps Tenedius, pater Hecamedes, A, 625.
- Ἀρτακίη**, fons in regione Larstrygonum, κ, 108.
- Ἀρτεμις**, ἰδος, ιν (Ἀρτέμιδα H. Ven. 16), Diana, venationis dea. Venatorem instruxisse dicitur E, 51. Epitheta: ἰοχέαιρα, E, 53, 447; T, 39, 71, etc.; H. Ap. 15, 159, 199: quod substantivi loco positum Φ, 480. Κελαδαινὴ, II, 183; H. Ven. 118; substantivi loco Φ, 511, εὐστέφανος Κελαδαινὴ. Χρησθλάκατος, δ, 122; χρυσήνιος, Z, 208; χρυσόθρονος, I, 529; εὐσκαποός, λ, 197; πότνια θηρῶν, ἀγροτέρη, Φ, 470 sq.; ἀγνή, ε, 123; σ, 201; υ, 71. Alia sunt in H. 8 et 27. Cum Latona sanat Aeneam, E, 447 sq. Cum Apolline auxiliator Trojanis, Y, 39, 70 sq., ubi Junoni resistit. A qua increpatur, Φ, 479 sqq., et ad Jovis genua fugit, 505 sqq. Chori in ejus templo, II, 183. Irata Calydoniis immisit aprum, I, 529 sqq. Filias Niobae occidit, Ω, 606 sqq. Dianae comparantur mulieres proceræ staturæ (μήκος δ' ἔπος" Ἀρτεμις ἀγνή, υ, 71), δ, 122; ζ, 102-109 (ubi Diana cum suis nymphis pingitur); ρ, 37; τ, 54. Subitæ mortes mulierum referuntur ad Dianam, Z, 205, 428; T, 59; λ, 172, 198; ο, 477; σ, 201; υ, 60, 80. — *Ab Agamemnone per superbiam leditur, tempestates excitat, usque dum Iphigenia ipsi immoletur; quam Tauros translata immortalē reddit, cerva ei in altari Aulide substituta*, Cypr. p. 582, b. *Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten*, Aeth. p. 583, a. *In eam peccat Amphion*, Min. fr. 2, p. 590. *Sacrificantium virginum choro mixta*, Cypr. fr. 20, p. 595.
- Ἀρύδας**, αντος, Sidonius, valde dives, avus Eumæi, ο, 426.
- Ἀρχέλοχος**, Antenoris, f., Trojanus, B, 823; M, 100; ab Ajace occisus, Ξ, 464 sq.
- Ἀρχεπτόλεμος**, Iphiti f., Hectoris auriga, Θ, 128, 312.
- Ἀσβετος**, deus καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.
- Ἀσιᾶδης**, ου, Asii f. 1) Acamas, M, 140, 2) Adamas, N, 561, 759, 771. 3) Phænops, P, 583.
- Ἀσίγη**, urbs Argolidis, B, 560.
- Ἄσιος**, 1) Hyrtaci, f., ex Arisba, B, 837 sqq.; M, 95 sqq.
- Naves Graecorum solus aggressus**, 110 sqq., molaribus cum suis impetitur, 160 sqq. Occiditur, N, 384 sqq. 2) Dymantis f., frater Hecubæ reginæ, II, 716 sqq. Ἀδία Ἀσιᾶδης.
- Ἄσιος** λευκῶν, planities herbosa circa fluvium Caystrum, B, 461.
- Ἀσκάλαρος**, Martis f. ex Astyoche, cum fratre a Graecorum partibus stans, Orchomenios ducentes, B, 512 sqq.; λ, 82. Pugnāt, N, 478 sqq.; occiditur, 518 sqq.; O, 111 sq.
- Ἀσκανίη**, urbs et regio in simibus Phrygiae et Mysiae, etc. Strabonem, B, 863; N, 793 (ἐρεβώλας).
- Ἀσκάnios**, Hippotionis f., ductor Phrygum, B, 862, θεοαῶν. Venerat ἀμοιβός (nam idem esse videtur), N, 792.
- Ἀσκληπιᾶδης**, ου, Aesculapii f., Machaon, A, 204; A, 611; Ξ, 2.
- Ἀσκληπῖδης**, Aesculapius, ἱητὴρ ἀκῦμων, A, 194; A, 517. T. Hymn. 15. A Chirone docetur, A, 219. Ejus filii Podalirius et Machaon, ad Trojam duxere classem triginta navium, B, 731.
- Ἀσκηρ**, *nympha*, cujus filius ex Neptuno, Cæcius, condidit urbem Boeotiae Ascrum, Ath. fr. 2, p. 586.
- Ἀσκληιδών**, ὄνος, ἡ, urbs Boeotiae, B, 511.
- Ἀσπασίος**, ductor Graecus, occisus ab Hectore, A, 301.
- Ἀσπάρακος**, avus Anchisæ, Y, 232, 239.
- Ἀστέριον**, τὸ, urbs Thessalica, B, 735.
- Ἀστερίς**, ἰδος, parva insula inter Ithacam et Cephaleniam, πετρήεσσα, δ, 846 sqq.
- Ἀστεροπαῖος**, princeps Lycius, Pelegonis f. Genealogia ejus Φ, 140 sqq. Sub Sarpedone pugnat, M, 102 sqq.; etc. Hectore, P, 217, 351 sqq. Ab Achille interfectus, Φ, 140-183; add. Ψ, 560, 808.
- Ἀστυλός**, Trojanus, occiditur, Z, 29.
- Ἀστυνάξ**, ακτος, filius infans Hectoris, a patre vocatus Σκαυάνδριος, sed a Trojanis ob Hectorem tam fortiter pro patria pugnantem Ἀστυνάξ, Z, 402 sqq. De eo ib. 446 sqq., 475 sqq.; X, 506 sqq.; Ω, 732 sqq. — *Ab Ulyssae occiditur, secundum Arctinum*, II. Exc. p. 584, α, a Neoptolemo sec. Leschen, II. parv. fr. 16, p. 598; Γ, 16; 19, p. 599, a.
- Ἀστυνός**, 1) dux Trojanus, a Diomede occisus, E, 144. 2) Protiaonis f., Trojanus, O, 455.
- Ἀστυόχεια**, Phylantis Ephyræi filia, ab Hercule abducta et mater facta Tlepolemi, B, 658 sqq.
- Ἀστυόχη**, Actoris, filia Ascalaphi et Ialemi mater ex Marte, B, 513 sqq.
- Ἀστυπύλος**, Pæon, ab Achille occisus, Φ, 209.
- Ἀσφαλίων**, minister Menelai, δ, 216.
- Ἀσσωπός**, fluvius in Boeotia, βαθύσχανος, λεχέποιος, A, 381; K, 287. Pater Antiope, λ, 260.
- Ἄτη**, πρέσβα Διὸς θυγάτηρ, T, 91 sqq., ubi ejus descriptio. Cum Aitais, σθεναρὴ καὶ ἀρτίπος, I, 504 sq. Ex quo in terris versetur, T, 126 sqq.
- Ἄττις**, ἰδος, Hegesinoi carmen, in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586. Quod perierat ante Pausaniam, v. fr. 2 in fine.
- Ἄτλας**, αντος, Calypsus pater, δλοόφρων, qui profunda maris novit, et columnas tenet terram et cælum distinentes, α, 52-54; η, 245. Majæ pater, H. 17, 4.
- Ἀτρεΐδης**, Atrei f., passim vocatur sive Agamemno sive Menelaus; ambo, Ἀτρεΐδης, Ἀτρεΐδης. — Ἀτρεΐδων κἀσέδος, Nostorum inscriptio, fr. 10, p. 600.
- Ἀτρείων**, Atrei f., Agamemno, A, 387; B, 445; Ψ, 233; Ω, 395.
- Ἀτρεΐδης**, εός, Pelopis et Hippodamiae f., pater Agamemnonis et Menelai, B, 73, 60; Γ, 67; A, 98, etc.; δ, 426, 543; λ, 436. Thyestæ sceptrum reliquit, B, 106. — *De arietē ejus*, Alc. fr. 7, p. 589.

Ἀτρυτώνη, Minervæ epitheton, B, 157; E, 115, 714; K, 284; δ, 762, etc.
Ἀτυμιάδης, υἱ, Atymnii f., Mydon, E, 581.
Ἀτύμνος, 1) Lyrius, ab Antilocho occisus, II, 317 sqq.
 2) Alius: v. **Ἀτυμιάδης**.
Αὐγαίαι, urbs Locrensis, B, 532. 2) Urbs Laconica, B, 583.
Αὐγείας, αἰ, princeps Eleorum, A, 701. Pater Agamenes, Mulii socer, 739 sq. — *De eo quædam in Telegonia narrabantur*, p. 585, a.
Αὐγητιάδης, αἰ, Augæ f., Agasthenes, B, 624.
Αὐλὴς, ἰδος, ἡ, urbs Boeotiae, cum portu, ubi classis Græciæ convenit, profectura ad bellum Trojanum, B, 303, 496 (*πετρήσσα*). — *Ibi bis conveniunt heroes ad avectiōnem in Trojam*, Cypr. p. 582, a, b.
Αὐτόλοχος, avus Ulyssis maternus, Mercurii f., λ, 85. Furatus galeam Amyntori Eleone, K, 267. Venatio apud eum in Parnasso, τ, 394 sqq.; φ, 220; ω, 332 sq.
Αὐτομέδων, οντος, Dioris f., socius et auriga Achillis. In tentorio ministrat, I, 209. Cum Patroclo in praelium proficiscitur, indutus ipse Patrocli arma, Patroclus Achillis, II, 145 sqq., 219, 279, 472, 684, 864 sqq. Pugnāt, P, 429, 469, 483 sqq., 536. Cum Achille exit, T, 392, 397. Achilli ad manum est in tentorio, Ψ, 563; Ω, 474, 574, 625.
Αὐτονόη, una ministrarum Penelopes, σ, 181.
Αὐτόνοος, 1) ductor Græcus, occisus ab Hectore, A, 301. 2) Trojanus ductor, II, 694.
Αὐτοπόνοος, pater Polyphontæ, Δ, 395.
Ἀπαρεύς, ἦος, dux Græcus, Caletoris f., I, 83; N, 478; ab Ænea occisus, 541 sqq.
Ἀπειδας, αντος, Polypeponis f., fictus ab Ulysse, ω, 304.
Ἀπιδναί, *demus Atticus, cujus heros Ἀπιδνος Castorem vulnerat, Helenam a Thesco repentem*, Cycl. p. 601, a.
Ἀφροδίτη, Venus, Jovis filia, Γ, 374; E, 131, 312, 820; θ, 308; H. Ap. 195, etc.; χρυσή, Γ, 64; X, 470, etc.; φιλομυιδης, Γ, 424, etc.; εὐστέρωνος, Κύπρις, Κυβέβεια. Ejus potentiam tres tantum deæ non senserunt, Minerva, Diana, Vesta: reliqua omnia, deos, homines, animalia, vicit: H. Ven. init., in quo præterea ipsius cum Anchise concubitus narratur, unde Æneas ortus, de quo vaticinatur; conf. B, 820. Paridem servat in pugna singulari cum Menelao, Γ, 374 sqq.; et, vetulæ forma assumpta, reverso advocat Helenam, 386 sqq. Æneam tuitura, a Diomede leviter ad manum vulneratur, E, 131 sqq.; e prælio ab Iride eductam, et in Olympum revertam, suaviter rident dii, 352 sqq. Juno ab ea xestōn ἱράντα dolose petit, Ξ, 188 sqq. Auxiliatur Trojanis, Υ, 40, 105 sqq., 209. Marti affutura, ab Junone ridetur, Φ, 416 sqq. Hectoris corpus tuetur, Ψ, 185 sqq.; Ω, 699. Adulterium ejus cum Marte, θ, 267 sqq. Venustæ puellæ et feminae cum ea comparantur, δ, 14; ρ, 37; τ, 54; I, 389. Pandarei filias nutrit, υ, 68 sq., et nuptias iis ab Jove expetit, 73 sq. Δωρ' Ἀφροδίτης, Γ, 54, 64; E, 427; T, 282; H. Cer. 102. Adde H. 5 et 9. — *Certamen coram Paride*, Cypr. p. 581, b. *Præfertur ob Helenæ nuptias promissas, naves fabricari, Æneam navigationis in Laconiam socium esse jubet et Helenam conciliat Paridi*, ibid. *Helenam conspiciendam præbet Achilli*, ibid. *Vestimenta floreæ ejus*, fr. 14, p. 594. *Coronas plectit*, ibid.
Ἀχαιοί, Achææ, εὐπολοκαμίδες, β, 119; τ, 542.
Ἀχαιῆς, ἄδος, idem. Ἀχαιῶδων εὐπέπλων, E, 424; φ, 160; β, 101; γ, 261; τ, 146; ω, 134.
Ἀχαιικός, adj. Ἀργος Ἀχαιικόν, v. in Ἀργος. Ἀζὼν Ἀχαιικόν, N, 349.
Ἀχαιεύς, ἰδος, Græca. Ἀχαιῆδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί, B, 235; H, 96. I, 395; φ, 251. Ἀχαιῶδα γαῖαν, A, 254; H, 124. *De*

Græcia, Ἀχαιῶδα καλλιγύναικα, Γ, 75; πολυδότημεν, Δ, 769. Et λ, 166, 481; ν, 249; ψ, 68.
Ἀχαιοί, Græci. Epitheta: μεγάλθυμοι, A, 123; ω, 57; παρρηχομόωντες, B, 11, 323, 472, etc.; α, 90; β, 7; ἐκνήμιδες, B, 331; Γ, 370, 377, etc.; β, 72; λ, 509, etc.; χαλκοχίτωνες, B, 437; Γ, 127, 131; O, 56; ἑλικώπες, A, 389; Γ, 190; II, 569; P, 274; Ω, 402; ὑπερκύζαντες, Δ, 66, 71; ἀρητίελοι, Z, 73; II, 303; P, 336; χαλκοκνήμιδες, H, 41; ἥρωες, M, 165; N, 629, etc. In verbis Πανέλληνες καὶ Ἀχαιοὺς, B, 530, de Peloponnesiis capitur. Πάντες ἂν Ἰάσον Ἀργος Ἀχαιοί, σ, 246. De Ithacensibus in Odyssea, α, 272, 394; β, 7, etc. Ἀχαιοί in Creta, τ, 175. Reditus a Troja, γ, 130 sqq.; δ, 495 sqq. — *Redire cupientes retinet Achilles*, Cypr. p. 582, b. *Tumulum condunt Achilli et certamina celebrant*, Æth. p. 583, b. *In Tenedo se condunt*, II. parv. p. 583, b. *Unde erumpunt et Trojam vi capiunt*, II. Exc. p. 584, a. *Lapidare volunt Ajacem Oilei*, ibid. *Pernicies a Minerva iis injecta in reditu*, ibid.
Ἀχελώϊος, 1) celeberr fluvius, per fines Ætolorum et Acarnanum fluens, κραιῶν, Φ, 194. 2) Fluvius in Phrygia, ex Siplylo ortus, O, 616.
Ἀχέρων, οντος, Orcli fluvius, x, 513.
Ἀχιλλεύς, s. Ἀχιλῆς, ἦος, Pelei filius ex Thetide, Iliadis heros præcipuus, cum epithetis, θεοῖς ἐπείκειλος, μέγα φέρτατος Ἀχαιῶν, δρχαῖμος ἄνδρῶν, πελώριος, θυμολέων, ῥηξήνωρ, πολίπορθος, κυδάλμος, μεγάλθυμος, δαίτρων, ποδῶκης, ὥκως, ταχύς, etc. Genealogia, Φ, 187 sqq. Quinquaginta naves cum Myrmidonibus in bellum duxerat, B, 681 sqq., ubi etiam urbes ejus nominantur; II, 168-195, ubi exponitur ratio, qua exercitum suum instruxerat sub quinque ducibus. Stationem cepit in extremo latere ναυστάθμου, Θ, 225 sq. Ante res in Iliade gestas, urbes hostiles duodecim classe cepit, undecim cum pedestri exercitu, I, 328 sq. (Conf. γ, 106 sqq.) In quibus Lynnessum, unde Briseidem abduxerat, B, 690 sqq.; Theben Cilicium, ubi patrem et fratres Andromachæ occiderat, Z, 415 sqq.; Lesbium et Scyrum, I, 664, 668; Tenedum, A, 625; Pedasum, Υ, 92. Conf. Φ, 77 sqq. Dissidium cum Agamemnone, ejusque causa, A init. Indigne iratus rex Briseidem, præmio Achilli datam, ab eo abduci jubet, 320 sqq. Cujus injuriæ ultionem, filio petente, ab Jove exposcit Thetis suadetque Achilli, ut a belli societate recedat, 349 sqq. Inde apud naves et in tentorio permanebat. Ad rerum desperationem actus Agamemno legat' ad eum mittit Ulyssem, Phœnicem senem, magistrum olim Achillis, et Ajacem Telamonis, ipsi cognatum, cum magnificentissimorum munerum promissione: sed nihil efficiunt, et Phœnix apud Achillem remanet. Hæc tractantur in tota I: unde hæc sigillatim memoramus: Achillem ipsum exponere duplex fatum suum, 410 sqq.; et quæ Phœnix narrat de infantia Achillis, 485 sqq. Post multas clades diei sequentis Machaonem vulneratum conspiciatus Patroclum ad rem certius explorandam mittit, A, 596 sqq. Qui tandem, et Nestore suadente, et novas clades ipse misertus, Achillem eo adducere studet, ut in pugnam revertatur, O, 401 sqq.; II, 1 sqq., ubi Myrmidonas tandem suos ei permittit Achilles, ea conditione, ut repulsis ab navibus Trojanis, statim ad se redeat. Patroclus, sumtis armis ejus (excepta hasta), 140 sqq., et equis, 145, et copiis, 166 sqq., exit ad pugandum. Achilles ipse adloquitur suos, 199 sqq. et preces facit Jovi, 221 sqq. De galea Achillis, 798 sq. Occiso Patroclo, Hector equos ejus consecratur frustra, P, 75 sqq.: de quibus conf. 426 sqq.; B, 770; K, 402 sqq. Dein induit arma Achilla, Patroclo detecta, P, 191-197; de quibus adde 210 sqq. Antilochus Achilli nuntius venit de morte Patrocli, Σ, 2 sqq. Ingens dolor Achillis; in cujus societatem mater venit, filioque

ultionem expetenti nova se arma a Vulcano fabricanda allaturam esse promittit, 36-147. Ornatur a Minerva, 203 sqq.; et solo clamore hostes in fugam agit, 221 sqq. Tum luctui indulget, ultionem meditatur, et corpus Patrocli lavari componique jubet, 314-355. Nova arma Vulcania describuntur, inprimis scutum, 478-613. Quæ mater affert filio lugenti, T, 3 sqq. Cum his prodit ad Græcos principes, 40 sqq., et renuntiat iræ, 55 sqq., dona sibi oblata nihil morans, 145 sqq. Dona afferuntur, Briseis intacta reduci- tur, 278 sqq. Ipsi, quum adduci non possit, ut sumeret ci- bum, ambrosiam et nectar instillat Minerva, 346 sqq. Ar- matur, 364 sqq. Equos alloquitur, quorum Xanthus mor- tem ei vaticinatur, 399 sqq. Pugna cum Ænea, ab Apolline in eum concitato, quem jam in Ida olim pæne ceperat, Y, 79-352, ubi Æneas a Neptuno eripitur. Deinde et alios in- terfecit et Polydorum, Hectoris fratrem; quem Hector ul- turus, cum Achille congregitur, tandem ab Apolline sub- ductus, 419-434. Quare indignatus, maximam Trojanorum stragem edit, 455-sqq. Multos trucidat in Xantho fluvio, Φ, 1 sqq., ubi ab Asteropæo leviter vulneratur, 166-182. Cum fluvio diu luctatur, 222 sqq., a Neptuno et Minerva adjutus; deinde ferro sævire pergit, 521 sqq., expugnasset- que urbem, nisi immisso Agenore et se ipso Apollo eum distinuisset, 544-611. Pugna cum Hectore, qua hic cadit, curruque religatus ad navem pertrahitur, X, 21-404. Cenat apud Agamemnonem et exsequias instruit Patrocli, Ψ, 6 sqq., qui ei per somnum apparet, 80 sqq., 125 sqq.; ton- det se in luctu, 140 sqq.; mactat duodecim Troianos no- biles ad rogum Patrocli, 175 sqq. Ludos funebres splendi- dissimos instituit Patroclo, 157-897. Hectoris corpus circa rogum raptum, Ω, 1 sqq. Thetis, ab Jove iussa, mili- gat animum filii, 104 sqq. Qui liberaliter excipit Priamum corpusque filii restituit, 448 sqq. Litigat cum Ulysse, an Troja debeat armis, an doli, capi, θ, 73 sqq. Anima ejus colloquitur cum Ulysse, λ, 467 sqq., 478, 482 sqq. De filii virtute audit, 538 sqq. Contentio de armis mortui, λ, 545-557. Mors ejus et sepultura narratur, ω, 15 sqq. — *Pos- priorem expeditionem Trojanam irritam in Scyro ap- pellens Dridamiam uxorem ducit, Cypr. p. 562, a. (Conf. Il. parv. fr. 6, p. 596.)* Telephum vulnerat et sanat, *ibid.* et b. Iphigeniam ipsi nupturam simulant, *ib. b.* Posterius evocatus, cum Agamemnone litigat, *ibid.* Fugat Trojanos post escensionem, occiso Cyno, Neptuni filio, *ibid.* Helenam videre cupiens, politur voto per Venerem et Thetidem, *ibid.* Achivos redire cu- pientes prohibet, Æneæ boves abigit, Lyrnessum, Pe- dasum aliasque urbes circumjacentes vastat, Troilum occidit, et Briseidem e præda honoris causa accipit, *ibid.* Jupiter consultat, quomodo eum a pugna remo- veat, *ib. p.* 583, a. Penthesileam occidit, et Thersiten, ejus ipsi amorem obicientem, Æth. p. 583, a. Seditione inter Græcos orta, in Lesbum navigat, et sacrificiis peractis ab Ulysse de cæde illa purgat, *ibid.* Memnonem occidit; deinde Trojanos victos usque in ur- bem perssequitur, ubi occiditur a Paride et Apolline; summum de corpore ipsius certamen, quod tandem Ajax ad naves deportat (v. Il. parv. fr. 4, p. 596), ubi palam exponitur, a Thetide cum Musis et Nereidibus defletur; denique mater ereptum e rogo filium in Leuce insula constituit, *ibid.* Achivi sepulcrum struunt, fe- sta certamina agunt; deinde de armis ipsius præstan- tissimi heroes certant, *ibid. b. V.* Ἀγαμέμνων et Ὀδυσσεύς. Filio Neoptolemo apparet, Il. parv. p. 583, b. In tumultu ejus Polyxena immolatur, Il. Exc. p. 584, b. Umbra ejus Agamemnoni mala futura vaticinatur, eumque retinere studet, Nost. p. 584, b. Hasta ejus, Cypr. fr. 4, p. 592; Il. parv. fr. 13, p. 597. Ἀφειδής, una Nereidum, Σ, 46.

B

Βαθυκλῆς, ἥος, Græcus, Chalconis f., occisus a Glaucō, Π, 594 sqq.
 Βάχχειος Διόνυσος, H. 18, 46.
 Βαλῖος, equus Achillis, II, 149; T, 400.
 Βατρία, ἡ, tumulus prope Trojam, ab hominibus ita di- ctus, a diis σῆμα Μυρίνης, B, 813 sq.
 Βατραχομομαχία, carmen ludicrum, ab aliis Pigreti, Hal- carnassensium reginæ Artemisizæ fratri, tributum, p. 523 sqq.
 Βάλλεροζόντης, ου, Bellerophon. Historia ejus narratur, Z, 155-210, ubi etiam filii, filia et nepotes memorantur. Ho- spitio exceptus ab Ceneo, 216 sqq.
 Βῆσα, urbs Locrensis, B, 532.
 Βίας, αντς, 1) Amythaonis f., Melampodis frater, δαυ ab Nestore, A, 296; N, 691. 2) Trojanus, Laogoni et Dar- dani pater, Y, 460.
 Βιήνωρ, ορος, Trojanus, A, 92.
 Βοάριος, torrens Locridis, B, 533.
 Βοηθιδης, Boethoi f., Eteoneus, Menelai minister, ε, 31: ο, 95, 140.
 Βοίθη, urbs Thessaliez, B, 712.
 Βοιθής λίμνη, in Thessalia, prope quam Phæræ sitæ, B, 711.
 Βοιωτία, dicta pars altera libri B, a v. 484 ad finem, ob initium v. 494, Βοιωτοί μὲν εἶναι, cui præmissa est invoca- tio. Dicitur etiam Catalogus navium.
 Βοιώτιος, adj., Bræotus, Ξ, 476; P, 597.
 Βοιωτοί, Βροῖι. Eorum duces, urbes et naves recensentur, B, 494-510. Μάλα πῖονα δῆμον ἔχοντες, E, 710; χαλκογυ- τῶνες, O, 330; N, 685, 700.
 Βορέας, ἔαο et ἔω, ventus a septemtrionibus flans. Dicitur αἰθρηγενής, αἰθρηγής, O, 171; T, 358; ε, 296; κρη- νός, 385; ὀπωρινός, 328; Φ, 346; ἄνεμος μέγας, τ, 211. Add. E, 697; Ψ, 692; ι, 67 sqq., 81; x, 507. Amat equas, Y, 223 sqq.
 Βορέιον, τό, urbs Phthiz, II, 572.
 Βουκολίδης, αο, Bucoli s. Bucolonis f., Sphelus, O, 338.
 Βουκολίων, ὄνος, Trojanus, nothus Laomedontis f. Abarbaræ peperit ex eo geminos, Z, 21 sqq.
 Βουπράσιον, τό, urbs et regio Elidis, πολύκυρον, A, 755, 759; B, 615; Ψ, 631.
 Βούτης, ου, Arcturus, astrum, ε, 272.
 Βριάρεως, ω, centimanus, ab hominibus dictus Αἰγαίωv, A, 402 sqq.
 Βρισεύς, s. potius Βρίσης, ἥος, Pedasi et Lyrnessi rex et sa- cerdos, Hippodamizæ pater, quæ Βρισηῖς ap. Hom. dicta, A, 392; I, 132, 274.
 Βρισηῖς, ἱδος, Brisei filia (Hippodamia), ab Achille e Lyr- nesso, quam ceperat, abducta, B, 690 sqq.; T, 59 sq.; 291 sqq. Pulcerrima, T, 282. Agamemno eam abduxit, A, 184, 323, 335 sqq. 346, 392. Reddita est Achilli illibata, T, 175 sqq., 187, 246, 249-268. Reversa in tentorium Achillis luget Patroclum, 282 sqq. Cubat cum Achille, Ω, 676. — *Ex præda eam accipit Achilles, Cypr. p. 582 extr.*
 Βρύχοι, populus Thracius, bellum gerens cum Thespro- tis, Teleg. p. 585, a.
 Βρυσηῖαι, urbs Laconica, B, 583.
 Βύρως, 1) Perieris f., Polydoræ, Pelei filizæ, maritus, Π 177. 2) Lycius, Phæsti pater, E, 44.

Γ

Γαῖα, Tellus, Urani uxor, παμμήτωρ, etc., Titivi mater: v. Hymnum in eam, 30. Narcissum emisit dolum Pro- serpinæ, Plutoni gratificans, H. Cer. 9. — *Malis homini-*

- bus nimis gravata, ab Jove impetrat, ut per bellorum caedes levelur, Cypr. fr. 1, p. 591 sq. Conf. Γῆ.*
Γαιήος υἱός, Γαῖα s. Telluris filius, η, 324.
Γαιήοχος, Neptuni epith., pro proprio nomine, H. Merc. 187.
Γαλαξία, nymphe, socia Proserpinae, H. Cer. 423.
Γαλάτεια, Nereidum una, Σ, 45.
Γανυμήδης, εὖς, Trois f., ob pulcritudinem a diis raptus, ut Jovi pocillaretur, Υ, 232 sqq.; vel ab Jove ipso, H. Ven. 203 sq. Add. E, 266. — Laomedontis filius, sec. parvæ Iliadis scriptorem, fr. 2, p. 595. Cui vitem auream dat Jupiter pro filio, fr. 3, ib.
Γάρφαρον, τὸ, pars et ἀκρωτήριον montis Idae, Θ, 48; Ξ, 292, 352; O, 152.
Γεραστός, δ, promontorium Euboeae cum porta, Neptuno sacrum, Υ, 177.
Γερήνιος, vocatur Nestor, quia, quum Hercules Pylum caperet, ipse ἐν Γερήνιοις, urbe Messenica, latuit et educatus est, B, 336, 433, 603, etc.; γ, 68.
Γῆ, Tellus; ejus nuptiae cum Urano, in Cyclo, p. 581, a, Ægeonis mater, Titan. fr. 5, p. 585. Ἥρῳα Γῆ in-vocatur, Alc. fr. 6, p. 589.
Γίγαντες, populus insolens Epiri, η, 59. Urani et Γαῖα filii, π, 122; Batr. 7; quos Jupiter fulmine domuerat, 285.
Γλαύκη, Nereidum una, Σ, 39.
Γλαῦκος, 1) Sisyphi f., pater Bellerophontis, Z, 154. 2) Dux Lyciorum (B, 876), Hippolochi f., socius et cognatus Sarpedonis regis. Genealogia ejus, Z, 196 sqq. Pugnaturus cum Diomede, I 19, sqq., agnoscitur ut hospes, 144 sqq., et permutat cum eo arma χρυσέα χαλκείων, 236 sqq. Contra alios Græcos pugnat strenue, H, 13 sqq.; M, 102, 309 sqq., 329, 387 sqq., ubi vulneratur sagitta a Teucro, sed dissimulat vulnus; Ξ, 426; Π, 492 sqq., 508 sqq.; 513-527, ubi preces ejus ad Apollinem; occisi Sarpedonis corpus defendit, 593 sqq. Hectorem objurgat, qui cesserat Ajaci, P, 140-170. Cæso Patroclo pugnat, 216. 3) Γλαῦκος δ αἰπῶλος, in quem est Ep. 11.
Γλαυκῶπις, ἴδος, ἡ, epitheton, nomen nomen proprium Minervæ, ut Θ, 420; ω, 539, etc.
Γλαφυραί, urbs Thessaliae, B, 712.
Γλίσας, αὐτός, δ, urbs Bæotiae, B, 504.
Γονύσσα, oppidum et promontorium Argivorum, αἰκρινή, B, 573.
Γοργεῖος. V. Γοργῶ.
Γοργυβίαν, υἱός, nothus Priami f., occiditur, Θ, 302 sqq.
Γοργῶ, εὖς, ἡ, monstrum diri capitis. Γοργῶς ὄμματ' ἔχων, Θ, 349. Γοργῶ βλοσυρῶπις, A, 36, in clypeo regis. Γοργεῖη κεφαλὴ, E, 741; λ, 634, ubi ex Orco timetur. — Γοργόνες in Sarpedone insula Oceani habitant, Cypr. fr. 18, p. 594.
Γόρτυν, υἱός, ἡ, urbs Cretæ, B, 646 (τειχιόσσα); γ, 294.
Γουνεύς, εὖς, dux Enienum etc., B, 748-755.
Γραῖα, oppidum Bæotiae, B, 498.
Γρήνιος, fluvius Troadis, M, 21.
Γρύαιή λίμνη, lacus Mæoniae in Asia, Υ, 390 sq. Cujus nymphe Talameni peperit duos filios, B, 865.
Γυραί, αἰ, petrae non procul ab Euboea, ubi Ajax Oilei naufragium passus perit, Γυρῶν, πέτρῃσιν μεγάλῃσι, δ, 500; mox 507 ex his unam Γυραῖαν πέτρην appellat.
Γυρτιάδης, ου, Gyrtil f., Hyrtius, Ξ, 512.
Γυρτώνη, urbs Thessaliae, B, 738.
- Δ
- Δαίδαλος, artifex Creticus, χορὸν ἥσκησεν Ἀριάδῃ, Σ, 592.*
Δαῖτωρ, ὄρος, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.
Δάμασος, Trojanus, occisus, M, 183 sqq.
Δαμαστορίδης, ου, Damastoris f., 1) Trojanus, Tlepolemus, II, 416. 2) Ithacensis, Agelaus, υ, 321; γ, 212, 241, 293.
Δανάη, Acrisii filia, καλλίσφυρος, Persei mater, Ξ, 319.
Δαναίς, ἴδος, carmen in Cyclo positum, cujus fragmen-ta v. p. 586.
Δαναοί, proprie Argivi, sed Homero Græci in universum. Epitheta: αἰχμηταί, Θ, 33, 464; M, 419; δασπισταί, N, 680; ταχύπῳλοι, Δ, 232, 257; Θ, 161, etc.; θεράποντες Ἄρης, H, 382, etc. — Il. parv. fr. 1, p. 595.
Δαναός, rex Libya. Ejus filiae armantur ad Nilum, Dan. fr. 1, p. 586.
Δαρδανίδης, αὐ, Dardani f. s. nepos, etc. 1) Ilus, A, 166. 2) Priamus, Γ, 303; E, 159; N, 376, etc. 3) Anchises, H. Ven. 178.
Δαρδανίη, Dardani regnum, Υ, 216. — Ἐδῶπιος, Il. parv. fr. 1, p. 595.
Δαρδάνιος, adj. Δαρδάνιοι, populus, quem ducit Æneas, B, 819. Πύλοι Δαρδάνιοι, Trojæ, E, 789; X, 194, 413.
Δαρδανίς, διος, Dardana, Trojana. Δαρδανίδες βαθύκολλοι, Σ, 122, 339.
Δαρδανίωνα, posterii Dardani, Dardanii, H, 414; Θ, 154.
Δάρδανος, 1) filius Jovis, conditor Dardaniæ, Υ, 215 sqq., ubi ejus posterii commemorantur. Inter omnes filios ex mortalibus feminis susceptos Jovi carissimus, 303 sqq. (Palladium ei dederat Jupiter, Il. Exc. fr. 3, p. 599.) Hinc gentile, Dardanius: Δάρδανος ἀνὴρ, de Euphorbo, Π, 807; de alio B, 701. Δάρδανος, Γ, 456; H, 348, 368; Θ, 497; O, 475. 2) Biantis f., Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 460.
Δάρης, ἦτος, Trojanus dives, sacerdos Vulcani, cujus filii duo, E, 9 sqq.
Δαυλὶς, ἴδος, urbs Phocensis, B, 520.
Δεισῆνωρ, ὄρος, Lycius, P, 217.
Δελφεῖος, Delphicus, βωμὸς Apollinis, H. Ap. 490.
Δελφίνιος, Apollinis epitheton, H. Ap. 495, ubi v. causam mythicam.
Δελφοί, Delphi. Δελφῶν ἐς πύονα δῆμον, H. 27, 14.
Δεξαμένη, una Nereidum, Σ, 44.
Δεξιᾶδης, ου, Dexii f., Iphionus, H, 15.
Δευκαλίδης (pro Δευκαλιωνίδης), αὐ, Deucalionis f., Idome-neus, M, 117; N, 307; P, 608.
Δευκαλίων, υἱός, 1) Minos f., pater Idomenei, N, 451; τ, 180 sq. 2) Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 478 sqq.
Δηιδάμεια, Lycomedis filia, in matrimonium ducitur ab Achille, Cypr. p. 582, a.
Δηιδῶν, υἱός, Pergasi f., socius Æneæ, occisus ab Aga-memnone, E, 533 sqq.
Δηινόμη, Trojanus, Il. parv. fr. 18, p. 598.
Δηιοπίτης, ου, Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 420.
Δητοχος, Græcus, a Paride occisus, O, 341.
Δηίπυλος, amicus Stheneli, E, 325.
Δηίπυρος, dux Græcus, Thrax, I, 83; N, 92, 478; occisus ab Heleno, 576 sqq.
Δηφόδος, Priami f., fortissimus, N, 156; Ω, 251. Praest parti exercitus, M, 94, θεοειδής. Pugnat, N, 156 sqq., 258, 402 sqq., 758, 770, 781. Ejus forma assumpta, Minerva fallit Hectorem in ultimo discrimine, X, 227 sqq. Λεύ-κασπις, 294; θεοεικὴς, δ, 276. Domus ejus, capta Troja, expugnata, θ, 517 sqq. — Paride mortuo Helenam du-cit, Il. parv. p. 583, b. A Menelao occiditur, Il. Exc. p. 584, a.
Δηίων, Atheniensis, Cephalis pater, Epig. fr. 3, p. 589.
Δηλιάς, ἄδος, Delia. Κοῦραι Δηλιάδες, Apollinis θεράπαιναι, H. Ap. 157.
Δήλος, ἡ, insula ex Cycladibus, ubi natus Apollo: vide H. Ap. 26 sqq.; cujus templum illi, et tota insula ipsi sacra, 135 sqq.; κραναή, 26. Græci ad Trojam navigantes eo venere, ζ, 162. — Quos ibi Anius, Apollinis f., per novem annos retinere volebat, Cypr. fr. 11, p. 593.

Δημήτηρ, Ceres, Rheae filia. Hymnus Cer. narrat, eam raptā Proserpina, post novem dierum errores, cum Hecate a Sole rescivisse quid filia sua factum fuerit; inde morastam, aniculae specie, consedis ad Parthenium fontem Eleusiniorum; ibi a Celei regis filiabus inventam, suscepisse educandum ejus infantem Demophontem; quem immortalem reddere cupiens, interdū ambrosia unctum, noctu igne occulit. Qua re per reginam detecta, ejulatibus ejus interpellata Ceres curam eam deponit et, deam se fassa, templum sibi exstrui jubet. In quo aedificato manet Ceres, annum sterilem inducens. Quare querelae ad Jovem; sed dea non ante in Olympum redit, quam filia a Mercurio ex Orco reducta; sed hanc mali punici granum comederat: unde una e tribus anni partibus ei apud inferos transigenda erat. Tandem placata Ceres frugum ubertatem dat hominibus regibusque Eleusiniis sacrorum suorum curam committit. Allocutio ejus, H. 12. *Εὐπλόκαμος*, ε, 125; *Ξ*, 326; *ξανθή*, E, 500. Alia epitheta in Hymnis cit. **Δημήτρος τέμενος**, B, 696. Amavit lasionem, ε, 125 sqq. **Δημήτερος ἀκτὴ**, N, 322; Φ, 76.

Δημόδοκος, cantor apud Phaeacas, de quo θ, 472-499. Canit Martis et Veneris amores, 266 sqq.; equum ligneum et exitium Trojae, 470 sqq. Canit et ν, 27 sq.

Δημόκων, ωντος, Priami f. nothus, occisus ab Ulysse, Δ, 499 sqq.

Δημόλεων, ωντος, Trojanus, Antenoris f., ab Achille occisus, Γ, 395 sq.

Δημοπόλεμος, unus ex prociis Penelopes, χ, 242, 266.

Δημόυχος, Trojanus, Philetoris f., ab Achille occisus, Γ, 457 sqq.

Δημοζών, ωντος, Celei f. infans, quem Ceres nutrire et immortalem reddere volebat, H. Cer. 234, 249.

Δημοφών, *Thesēi f., excisa Troja Ethram reducit*, H. Exc. p. 584, a, et H. parv. fr. 17, p. 598.

Δημώ, οὐς, Celei filia, ἐρῶσσα, H. Cer. 109.

Δηώ, οὐς, i. q. Δημήτηρ, H. Cer. 47, 211, 492.

Δίη, insula (Naxos), sacra Baccho, λ, 325.

Διόδορος, *Erythraeus, ab nonnullis pro parvae Iliadis scriptore habitus*, fr. 2, p. 595.

Διοκλῆς, ῆρος, 1) Orsilochi f., rex Pherarum in Messenia ab Alpheo fluvio deducens genus, E, 542 sqq., ubi duos ejus filios occidit. Eneas. Apud eum in itinere divertitur Telemachus, γ, 488; ο, 186. 2) Rex Eleusinius, *πλεῖστος*, H. Cer. 474, 477; *Διοκλῆς* dictus ib. 153.

Διομήδη, Phorbantis filia, principis Lesbii, Achillis concubina, I, 665.

Διομήδης, εος, Argivorum rex, Tydei f., Aenei nepos. Genealogia ejus, *Ξ*, 113 sqq. Epitheta solita: κρατερός, βοὴν ἀγαθός, ἱππόδαμος, ὑπέρβυμος (A, 365; E, 376, 881). Cum 80 navibus venit, ex urbibus nominatis B, 559 sqq. Ab Agamemnone velut otiosus increpatur, Δ, 364-402; sed eximie pugnat, Minervae consiliis adjutus, in E, ubi vel deos Venerem (conf. Ψ, 396 sq.) et Martem vulnerat. Pugnat adhuc Z, 12. In votis Trojanorum memoratur ut praesertim timendus, 96 sqq. Congreditur cum Glaucō Lycio, hospitem eum agnoscit et aurea arma accipit, 119-236. Pugnam restituit, θ, 91 sqq.; sed recedit tandem Nestoris hortatu, 160 sqq. Verum jam 253 sqq. primus in pugnam revertitur. Desperantem Agamemnonem increpat et animum ei erigit, I, 31-51, ut ceteris principibus, 696 ad fin. Speculator iter per noctem in Trojanorum castra, cum Ulysse, K, 150 sqq.; Dolonem interficit, Rheseum cum 12 sociis, et equos ejus, ipsis insidens, abducit, ad 514. Pugnat, A, 312 sqq. Vel vulneratus praefum enadet, *Ξ*, 109 sqq. Curru certat in ludis funebribus, Ψ, 290 sqq., et iratus flet victoriam sibi ablatam ab Apolline, 383 sqq. Adjuvat Euryalum cognatum in pugilatu, 681 sqq. Armis decertat cum Ajace, 812 sqq. Capta

Troja celeriter in navibus profectus, γ, 167, quarto die Argos advenit, 181 sq. — *Cum Ulysse Palamedem aquas demergit*, Cypr. fr. 16, p. 594. *Philecteten e Lemno reducit*, H. parv. p. 583, b. *Palladium rapit cum Ulysse*, ibid. *Cujus insidias quomodo averterit*, fr. 9, p. 596. *Coracum occidit*, fr. 19, p. 598. *Excisa Troja statim et feliciter redit*, Nost. p. 584, b.

Διοκλῆς, V. *Διοκλῆς*, 2.

Δίον, oppidum Eubaeae, *αἰπὸν*, B, 538.

Διώνυσος, et ob metrum Διώνυσος et Διώνυσος, Bacchus, Jovis et Semeles f., *Ξ*, 325. Male acceptus a Lycurgo, fugit in greminum Thetidis, Z, 130 sqq. Ejus testimonio Ariadne in insula Naxo a Diana occiditur, λ, 325. Donum ejus amphora Achilli a matre data, ω, 74. Tyrthenos piratas, a quibus captus erat, in delphinis transmutat, H. 6. Variis in locis natus esse dicebatur, H. 26. *Εἰραζώτης*, ib. v. 22. De educatione ejus v. H. 25. — *Quae dona Anu filius*, Οἰνοτρόπος, dederit, Cypr. fr. 11, p. 593.

Δίος, Priami f., Ω, 251.

Διόσκουροι, Castor et Pollux. Hymnus in eos, 33. — *Aphidnas vel Athenas populantur, Helenam a Thesco raptam repetituri*, Cycl. p. 601, a.

Διώνη, mater Veneris, E, 370, 381; H. Ap. 93.

Διώρας, εος, 1) Amarynci f., Epeorum dux, B, 622. Occiditur, Δ, 517. 2) Automedontis pater, P, 429.

Δμήτωρ, ορος, Iasi f., fictus ab Ulysse rex Cypri, ρ, 443.

Δολίος, senex, servus receptitius Penelope et horti custos, δ, 735 sqq.; ω, 222, 397. Pater Melanthei, ρ, 212, et 6 aliorum filiorum, ω, 496, 387, 409, et filiae Meianthus, σ, 321 sq.

Δολιχός, principum Eleusinensium unus, H. Cer. 155.

Δόλοπες, gens Thessalica, I, 480.

Δολοπίων, ονος, Trojanus, pater Hypsenoris, E, 77.

Δόλοψ, οπος, 1) dux Graecus, Clytei f., A, 302. 2) Trojanus, Lampi f., O, 525 sqq.

Δόλων, ωνος, Trojanus, Eumedis f., deformis, at celer, K. 314 sqq. Offert se Hectori, speculaturus castra Graecorum noctu, sed captus a Diomede occiditur, ibid.

Δούριος, filius nothus Priami, A, 489.

Δούλη, n. propr. Nost. fr. 7, p. 600.

Δουλιχίος, ῆος, adj., Dulichius, σ, 126, 394, 423.

Δουλίχιον, τό, una ex insulis maris Ionii, in ditione Ulyssis, B, 625, 629; α, 245 sq.; ι, 24; ε, 397; π, 123, 247; H. Ap. 429. Πολύπυρον, ε, 335; π, 396; τ, 292.

Δράκων, Icariae insulae urbs et promontorium, ubi a nonnullis Bacchus natus ferebatur, H. 26, 1.

Δρακίος, dux Epeorum, N, 692.

Δρῆσος, Trojanus, occisus ab Euryalo, Z, 20.

Δρύας, αντος, 1) princeps gentis Lapitharum in Thessalia, A, 263. 2) Princeps Thraciae, Lyeurgi pater, Z, 130.

Δρύοψ, οπος, 1) Trojanus, ab Achille occisus, Γ, 455. 2) Dryopes nymphae pater, quacum Pan concubuit, H. 18, 34.

Δύμας, αντος, 1) princeps Phrygiae, pater Hecubae, H, 718 sq. 2) Nobilis Phaeax, ζ, 22.

Δύμη, Achaeae urbs, H. Ap. 425.

Δυναμειν, Nereidum una, Σ, 43.

Δωδωνικός, Jovis epitheton, H, 233.

Δωδώνη, urbs Thesprotica, cum oraculo Jovis, ejus ὕποφῆται Selli, *δυσχείμερος*, H, 234 sq.; B, 750; ε, 327 sq.; τ, 296 sq.

Δωριεες, Dorienses, *τριχάιχες*, τ, 177.

Δώριον, τό, urbs in ditione Nestoris, ubi Thamyras a Musis excacatus, B, 594 sq.

Δωρίππη, *Antii uxore*, Cypr. fr. 11, p. 593.

Δωρίς, ἰδος, una Nereidum, Σ, 45.

Δώς, fictum a Cerere nomen, H. Cer. 122.

Δωτιον πεδίον, in Thessalia, ubi natus Esculapius, H. 15, 3.
 Δωτώ, una Nereidum, Σ, 43.

E

Ἐγκαλαός, gigas, ab Jove vincetus, Batr. 285.
 Εἰδοθή, filia Protei, Menelaum docens, quibus artibus oraculum a patre ipsius impetraret, δ, 364 sqq.
 Εἰλείθυα, Jovis et Junonis filia, Lucina, μοῖροτοκος, Π, 187; T, 103; H. Ap. 97, 103, 110, 115, ubi Apollinis partui adest; τ, 188. Plurali Εἰλείθυαι, A, 270 (μοῖροτοκοί); T, 119.
 Εἰλάσιον, τὸ, urbs Boeotiae, B, 499.
 Εἰρεσία, urbs Hestiaeotidis, vel insula, H. Ap. 32.
 Εἰρετρία, Eretria, urbs Euboeae, B, 537.
 Ἐκάβη, Dymantis filia, Π, 718; uxor Priami, mater mul-
 torum liberorum. Excipit Hectorem a pugna redeuntē,
 Z, 251 sqq.; et adiu nitu eius donat adorataque Minervam,
 293 sqq., 451. Rogat Hectorē ne pugnet solus cum Achille,
 X, 79 sqq. Occisum luget acerbissime, 405 sqq.; 430
 sqq. Timet de Priamo in Graeca castra proficiscente, Ω,
 200 sqq.; precatur pro eo, 283 sqq. Luget Hectorē in
 funere, 747 sqq.
 Ἐκαμήδη, Arsinoi filia, ex insula Tenedo capta ab Achille,
 donataque Nestori, A, 623 sqq. Curat hospitem lavan-
 dum, Ξ, 6 sqq.
 Ἐκάτη, dea, Persae filia, H. Cer. 24 sq., 438; σέλας ἐν χεί-
 ρεσιν ἔχουσα, 42, Cereri raptum virginis narrat, et So-
 lem cum illa adit, 24 sqq.
 Ἐκτος, adj., pro nomine proprio est Apollinis, A, 385; Y,
 71; H. Ap. 276.
 Ἐκτόρεος, adj., Hectorius, B, 416; K, 46; Ω, 276, 579. —
 H. parv fr. 16, p. 597.
 Ἐκτορίδης, ου, Hectoris f., Astyanax, Z, 401.
 Ἐκτωρ, υἱος, Priami et Hecubae f., princeps heroum Tro-
 janorum. Solita epitheta: ἀνδροφόνος, μέγας, κορυθαίολος,
 χαλκοκορυστής, θρασύς, ὀδύμιος, φαίδιμος, βοὴν ἀγαθός (N, 123; O, 671), πελώριος (A, 819), εἰκελός φλογί (N, 54,
 688), Ἀργί, etc. Increpat Paridem, Γ, 38 sqq. Retinet ca-
 tervas in pugna singulari Paridis et Menelai, 76 sqq. Ce-
 dit Achivi, Δ, 505. Increpat a Sarpedone, E, 471 sqq.,
 pugnat; et Sarpedonem ipsum defendit, 680 sqq. Heleno
 auctore, Z, 77 sqq., in urbe obsecrationem Minervae fieri
 jubet, 237 sqq. Inde Paridem objurgando in aciem redu-
 cit, et cum Helena colloquitur, 312-368. Uxorem Andro-
 machen, in aedibus frustra quaesitam, tandem urbe egre-
 diens ad portam Scraam una cum Astyanacte infante
 obviam habet et ultimum alloquitur, 369-502. Mox cum
 Paride, laudato, 520 sqq., portis exit, H, 1, et fortissi-
 mum Achivorum ad pugnam singularem provocat, Heleni
 suasu, 44 sqq. Inde pugna cum Ajace, donec, sibi pares,
 sub noctem donatis muneribus discedunt, 206-312. Pugnat
 contra Diomedem, Θ, 89 sq., et alios, 215 sqq. Teucrum
 vulnerat, 324 sqq. Noctu speculatorem mittit, K, 300
 sqq. Mane copias educit, A, 56 sqq. Ab Agamemnone ad
 mœnia repulsus Jovis jussu illum primo declinat, sed post
 pugnam restituit, 163-309. Insequitur hostes, contento
 augurio, naves versus, M, 195 sqq.; et primus occupat
 murum castrorum, portamque ingesto saxo discutit, 400
 sqq. Ab exilio navium arcetur praesertim per Ajaces,
 N, 136 sqq., 673-808; sed usque pugnat. Tandem vulne-
 ratus ab Ajace, deficit animo et a sociis asportatur curan-
 dus, Ξ, 402-439. Sanatus redit et fortunam Trojanorum
 instaurat, O, 220 sqq., et prope abest ut naves incendat,
 591 sqq. Pugnat pro Sarpedone, Π, 536 sqq.; in Patroclum,
 721 sqq. Interfici Patroclum (conf. T, 414) et capit arma
 Achillis, 828 sqq.; P, 61 sqq. Tandem cedit Ajaci; sed a

Glauco objurgatus, Achillis arma induit et in aciem rever-
 titur, 140-233, et pugnat de Patrocli corpore cum Menelao
 aliisque, 262 sqq., 483 sqq.; quod ei eripitur, Σ, 217 sqq.
 Prudens Polydamantis consilium rejicit, 284 sqq. Achil-
 lem aggressurus, revocatur ab Apolline, Υ, 364 sqq.
 Exercitu in murum recepto, solus manet Achillem, pa-
 rentibus ex muro flebiliter revocantibus, X, 1-89; sed
 pudor ob prius ipsi dicta et aliae cogitationes loco eum
 credere prohibent; aspectu tamen herois exterritus fugit,
 insequente eum Achille, ac ter circa murum agente, 90-
 166. Inter hæc Jupiter vicem Hectoris miseratus, tenta-
 tis fatorum lancibus, necem ei appendit; atque ab Apolline
 desertum Minerva specie fratris Deiphobi ad dimicandum
 hortatur, 167-247. Ita heroes congregiuntur singulari
 certamine, in quo Minerva eum atroci dolo deludit, 248-
 305. Tandem maxima contentione pugnans hasta trans-
 figitur, armis spoliatur, fœdatur ab Achivis et curui Achil-
 lis alligatus ad naves raptatur, 306-404. Interitum ejus
 plorat omnis civitas, lamentantur parentes et domo ex-
 cilla uxor, 405-515. Corpus ejus a Venere et Apolline cu-
 rat, Ψ, 185 sqq., ut per duodecim dies integrum maneat,
 licet sæpius ab Achille raptatum, Ω, 15 sqq. Redemptum
 a Priamo, 581 sqq., in urbem refertur, et a Trojanis ef-
 fusis, in aula ab Andromache, Hecuba, Helena ploratur,
 677-776; exstructo rogo celebratur funus, 777 ad fin. —
Occidit Protesilaum in escensione, Cypr. p. 582, b.

Ἐλας, υἱος, Anii filia, Cypr. fr. 11, p. 593.

Ἐλασος, Trojanus, a Patroclo occisus, Π, 696.

Ἐλατιονίδης, ου, Elatidis f., Ischy, H. Ap. 210.

Ἐλατος, 1) Trojanus, ab Agamemnone interfectus, Z, 33
 sqq. 2) Procorum unus, χ, 267.

Ἐλατρεὺς, υἱος, nobilis Phæax, θ, 111, 129.

Ἐλένη, Jovis et Ledaë filia, Dioscurorum soror, formosis-
 sima Menelai uxor, cuius raptus causa belli Trojani, B,
 160 sqq., 356, 590; N, 626 sqq. Intexuit telae pugnas
 hujus belli, 125 sqq. Desiderat Menelaum, 139 sqq. Ex
 muro spectat pugnam Menelai et Paridis et nominat de-
 scribitque heroas senibus Trojanis, formam ejus admi-
 rantibus, 144-244. Ubi filiam relictam dolet, 175, et
 fratres desiderat, 236 sqq. Vocat eam Venus ad Paridem
 reductum, 383 sqq.; cui exprobat raptum suum, 399 sqq.
 Male accipit Paridem, 426 sqq.; sed post in gratiam re-
 dit, 447 sq. Reddenda Argivis, 458; Δ, 19. Quod et Ne-
 stor suadet, sed Paris rejicit, H, 313-364. Colloquium
 cum Hectore, Z, 343-369. Quem plorat interfectum, Ω,
 761-776. Post primogenitam filiam Hermionen non am-
 pliùs peperit, δ, 12 sqq. Apud Menelaum, cum famulabus
 intrans, agnoscit Telemachum, 121 sqq. Dona ex Ægypto
 allata, 125 sqq., et γάρμακον νηπενθέος ἀχλὺν τε, 219 sqq.
 Flet Ulysses, 184. Quem agnoverat in urbe Troja specu-
 latorem et servaverat, 240 sqq. Exploraverat equum li-
 gneum Argivarum voces imitata, 277 sqq. Peplum ab ipsa
 textum donat Telemacho, ο, 123 sqq., et augurium ei in-
 terpretatur, 171 sqq. Excusatur a Penelope, Ψ, 18 sqq. —
*Ex Jove nata et Nemesi in plurimas formas mutata, Cypr. fr. 3, p. 592. A Thesco rapta, p. 601, a. Paridi ex Veneris promissio conciliatur, dona accipit et aver-
 hitur cum eo, opes etiam asportans, Cypr. p. 581, b. Plisthenes filius, quocum in Cyprum venit, fort. ex
 Cypriis, fr. 21, p. 595. Nuptia, p. 582, a. Legatio ad
 Trojanos, ut reddatur cum opibus, in initio belli,
 ib. p. 582, b. Videt eam Achilles, ibid. Paride mor-
 tuo, Deiphobo nubit, H. parv. p. 583, b. Troja agno-
 scit Ulysses speculatorem eique consilia dat de Troja
 capienda, ibid. A Menelao inventa, ad naves agitur,
 H. Exc. p. 584, a; H. parv. fr. 15, p. 597. Demophonti
 concedit Æthram, fr. 17, p. 598.*

Ἐλενος, 1) Priami f., augur optimus, Z, 76 sqq., ubi ei paret

- Hector. Est dux, H, 44 sqq.; M, 94. Pugnat ingenti gladio, N, 576 sqq.; et arcu, 582 sqq., 758. Cum ceteris filiis objuratus a Priamo, Q, 249. — *Vaticinatur futura mala ante navigationem Paridis in Laconiam*, Cypr. p. 581, b. *Ab Ulysse insidiis capitur, et vaticinatur de Philocteta reducendo*, Il. parv. p. 583, b. — 2) Græcus princeps, Ctenopis f., E, 707.
- Ἐλεσινίδης, ao, Eleusinis f., Celeos, H. Cer. 105.
- Ἐλεσίνιοι, Eleusini, H. Cer. 267.
- Ἐλευσίς, ἴνος, urbs Attica, ubi Cereris cultus, θούεσσα, H. Cer. 90, 319, 357, 490.
- Ἐλεφάνωρ, opos, dux Abantum ex Euboea, Chalcodontis f., B, 540; Δ, 463.
- Ἐλεών, ὄνος, ἡ, oppidum Boeotiae, B, 500. Incerta urbs est K, 266.
- Ἐλικῶν, ὄνος, Antenoris f., Priami gener, Γ, 123.
- Ἐλίχη, urbs Achajæ, ubi Neptunus præcipue cultus, B, 575 (εὐρεΐα); Θ, 203.
- Ἐλικῶν, ὄνος, 1) locus ubi colebatur Neptunus, pro Ἐλίχη, ut videtur, H. 21, 3; Ep. 6, 2 (Ζαθεύου). 2) Mons Boeotiae, Musis sacer, Batr. 1. — Ἰλιδαίους, *Alth. fr.* 2, p. 586.
- Ἐλικῶνιος ἀναξ, Neptunus, Γ, 404.
- Ἑλλάς, ἄδος, proprie est urbs Thessaliae seu Phthiotidis, B, 683 (καλλιγύναικα); I, 447; λ, 495. Tota regio Myrmidonum, I, 395, 474; II, 595. Καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος, α, 344; δ, 726, 816; ο, 80, ab urbibus his clarissimis duas partes Græciæ universe designat.
- Ἑλληνες, antiquæ urbis Ἑλλάδος et regionis incolæ, B, 684.
- Ἑλλησποντος, fretum: ἀγάρροος, B, 845; M, 30; πλατύς, P, 432; ἀπείρων, Q, 545; I, 360; H, 86; O, 233; Σ, 150; Ψ, 2; Q, 346; ω, 82.
- Ἑλος, ους, τὸ, 1) urbs maritima Laconiæ, B, 584. 2) Urbs in ditone Nestoris, B, 594.
- Ἑλπίνωρ, opos, socius Ulyssis, κ, 552 sqq., qui periit in Circeæ domo. Anima ejus occurrit Ulyssi, rogans sepulturam et alia, λ, 51 sqq. Quæ fiunt, μ, 10 sqq.
- Ἑνέοι, natio circa Paphlagoniam, ubi muli optimi, B, 852.
- Ἑνίηες, in prosa Αἰνείας, gens ad Ossam, Perithæbis propinqua, B, 749.
- Ἑνικεύς, ἥος, fluvius Thessaliotidis ejusque numen, cujus forma indutus Neptunus et Tyro Salmoni genuit Neleum et Peliam, λ, 238 sqq.
- Ἑνίσση, oppidum Arcadiæ, ἡμερόεσσα, B, 606.
- Ἑνομος, 1) ductor Mysorum, et augur, B, 858; P, 218. 2) Trojanus, occisus ab Ulysse, A, 422.
- Ἑννοσίγαιος, adj., pro nomine proprio Neptuni, H, 455; Θ, 201, 440, etc.
- Ἑνόπη, urbs Messeniæ, I, 152, 292.
- Ἑννοσίχθων, ὄνος, pro nomine proprio Neptuni, A, 751; γ, 6, etc.
- Ἑνώλιος, nomen Martis, N, 519; P, 211; Σ, 309; ἀνδρεφόνητος, B, 651; H, 166, etc.
- Ἑνυεύς, ἥος, rex Scyri, I, 664.
- Ἑνωῶ, οὐς, Bellona, E, 592 (πότνια), 333 (πτολίπορθος).
- Ἑξάδος, heros ex gente Lapitharum, A, 264.
- Ἑκάλτης, ου, Lycius, a Patroclo occisus, II, 415.
- Ἑπειρεὺς, ἥος, Myrmidon, Agacis f., Pelei τέκνης ob caedem, II, 57.
- Ἑπειοί, Elidis antiqui incolæ et domini, ν, 275; ο, 295; ω, 431; H. Ap. 426; B, 620, ubi principes eorum subinde nominantur. Δ, 537 (χαλκοχίτωνες); N, 686 (φαιδιμόεντες), 692, O, 519 (μεγάθυμοι); Ψ, 630, 632. Bellum cum Pylis, A, 671-762.
- Ἑπειός, Græcus, Panopei f., pugil certat in ludis funebribus, Ψ, 664-695. Massam jactat, 838 sq. Idem de Minervæ consiliis equum ligneum exstruit, de quo θ, 493 sqq.; λ, 523 sqq. — *Endem res Il. parv.* p. 583, b.
- Ἑπὶρήτιος, nomen quo Ulyssee se vocari fingit, ω, 306.
- Ἐπίγονοι, ων, *Carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta* v. p. 588 sq.
- Ἐπίδαυρος, ὅ, urbs Argolidis, B, 561.
- Ἐπικάστη, Cædipi mater et uxor, quæ aliis Iocaste, cognito errore matrimonii novi, ipsa se suspendit, λ, 271-280.
- Ἐπιτάχης, ἥος, Sarpedonis sodalis, ab Ajace interfectus, M, 379.
- Ἐπίστροπος, 1) Iphiti f., dux Phocensium, B, 517. 2) Rex Lyrnessi, occisus ab Achille, B, 692. 3) Dux Halizonum, qui Trojanis auxilio venerant, B, 856.
- Ἐπίστωρ, opos, Trojanus, occisus a Patroclo, II, 695.
- Ἐπτάροδος, ὅ, fluvius Troadis ex Ida monte ortus, M, 20.
- Ἐπωεύς, ἥος, *Lyci filiam vitiat et perit*, Cypr. p. 587, a.
- Ἐργίνος, Trophonii et Agamedis pater, H. Ap. 297.
- Ἐρεβος, ους, τὸ, sedes inferorum, Θ, 368; I, 568 (ἐξ Ἑρεβουφιν); κ, 528; λ, 37, 564; μ, 81; H. Cer. 336, 340, 409.
- Ἐρεμβοί, populus mythicus, δ, 84.
- Ἐρεμνίς, ἥος, nobilis Phæax, θ, 112.
- Ἐρενθαλίον, ὄνος, rex Arcadum, maximus et fortissimus, in pugna adversus Pylis a Nestore singulari certamine occisus, H, 136, 149-156; Δ, 319.
- Ἐρεχθεὺς, ἥος, rex Athenarum, e terra ortus et a Minerva enutritus, B, 547 sqq. In cujus domum (templum) reiiit Minerva, η, 81.
- Ἐρινός, ὄος, Furia: ἡεροφούτις, I, 567; T, 87, ubi cum Μοῖρα θεὰ δασυπλήτης, ο, 234. Plur. Ἐρινύες, I, 454; O, 204; T, 269; Φ, 412 et λ, 280, μητρὸς; β, 135; ν, 78; ρ, 475 (πρωγόν). — *Audit diras Cædipi*, Theb. fr. 2, p. 587. *Ex Neptuno in equum mutato peperit Arionem equum*, ib. fr. 6, p. 588.
- Ἐρις, ἰδος, ἡ, Discordia, Martis soror et cornes, Δ, 440 sqq.; E, 518 (ἀμωτον μεμνῆα); Σ, 535. Ab Jove militatur, A, 3 sqq; 73 (πολύστονος). — *In Pelei nuptiis deabus litum injicit de pulcritudine*, Cypr. p. 581, b.
- Ἐριφύλη, uxor Amphiarai, quem prodidit, στρυγερή, λ, 325 sq. Conf. o, 247.
- Ἐριχθόνιος, Dardani f., rex Dardaniæ, ditissimus pecuniam, Ψ, 219 sqq., 230. — *Atticum e terra ortum dixit Danaïdis poeta*, fr. 2, p. 536.
- Ἐριώτις, ἰδος, ἡ, uxor Oilei, mater Ajacis minoris, novæ Medontis, N, 697; O, 386.
- Ἐρμῆος λόφος, collis in Ithaca, prope Neion, κ, 471.
- Ἐρμῆας, ao, Ἐρμῆας (Ἐρμῆς E, 390), Ἐρμῆς, έω (H. Merc. 413) et έω (O, 214), Mercurius, Jovis et Majæ f. Natus et infantia ejus narrantur in Hymno Merc., cujus hoc argumentum est: Natus statim exsiliit ab ovibus Apollinis furto abigendos; in via testudinem invenit, ex qua lyram condidit; inde boum, quos abegit, vestigia callide turbat. Nihilominus Apollo ad cunas ejus venit, puerumque astute negantem auferit, sed, liberius delusus, humum projecit et ad Jovem præire jussit, ut furtum judicaretur. Pater boves reddi jubet, sed infans nova fraude vincula viminea sub pedibus boum germinare et radices agere facit. Quare attonitum et indignatum Apollinem lyrae cantu demulcet, quam hic possidere cupiens, boves pro ea offert aliaque munera præclara. Hac accepta conditione Mercurius Apollinem lyrae utendæ rationem docet, artemque divinandi, quam ipse ab Apolline discere cupit, mirifice prædicat. Proinde Apollo, accepta lyra, boum curas mandat Mercurio: qui, quum in Olympum ambo redissent, jurat se neque lyram neque aliud quidquam suffuratum esse Apollini; hic autem auream virginam ei donat, et ad Thrias proliscisci jubet, quæ vaticinandi artem per lapillos eum edoceant. Allocutio ejus, H. 17, ubi pauca de natu ejus. Epitheta solita: διάκτορος, ἑρμηνεύς, εἰσοποός, Ἀργεῖφόντης, ἀκάρητα, δαίτωρ ἑλάνω, χρυσόβατος: cuius virgæ exprimitur ε, 47 sq. Martem clam eripuit Alox-

dis, E, 390. (In simili re Ω, 24.) Furta docet, τ, 397; dexteritatem in negotiis, ο, 320 sqq. Græcis opem fert, Υ, 44, 72. Cum Latona certare non vult, Φ, 497 sqq. Priamum Hectoris corpus repetentem ducit, Ω, 333-469, et reduct, 679-694. Amat Polymelen ex eaque suscipit filium Eudorum, Π, 180 sqq. Possessiones dat iis quos diligit, Ξ, 491. Ad Calypso nympham mittitur, α, 38, 84; τ, 28 sqq.; conf. μ, 390. Occurrit Ulyssi ad Circen eunti, eique consilia dat ad vitandum ejus artes, x, 277-307; ejusque adventum Circæ diu vaticinatus fuerat, 331 sq. Ei et Nymphis sacrificat Eumæus, ξ, 435. Cum Nymphis consuescit, H. Ven. 263 sqq.; ex quarum una genuit Panem, H. 18, 1 sqq., 28-47. Martem a Vulcano captum spectat, θ, 322, 334-342. Animas in Orcum ducit, ω, 1, 10, 99. Ad Proserpinam a Plutone accensendam missus, H. Cer. 336 sqq., 409. — *Deas in Idam deducit, ad judicium Paridis, Cypr. p. 581, b.*

Ερμιόνη, Menelai et Helenæ filia unica, data in matrimonium Neoptolemo, δ, 5-14.

Ερμόνη, urbs Argolidis, B, 560.

Ερμος, fluvius Æolidis in Asia, δανάεις, Υ, 392; Ep. 1, 5.

Ερυθίνος, οί, urbs, sec. Strabonem duo colles in Paphlagonia, ἑρυθροί, B, 855.

Ερυθραί, 1) urbs Bæotiae, B, 499. 2) Ερυθραία πόλις Ioniae, in quam Ep. 7.

Ερύλαος, Trojanus, a Patroclo occisus, Π, 411.

Ερύμανθος, mons Arcadiæ, ζ, 103.

Ερύμας, αντος, 1) Trojanus, casus ab Idomeneo, Π, 345-350. 2) Alius, casus a Patroclo, Π, 415.

Ετεοκλής, V. Ετεοκλῆς.

Ετεοκλῆς, ἥος, filius alter Œdipi, regnans Thebis. Cadmei convivantur in domo βίης Ετεοκλήεις, Ετεοκλῆς, Δ, 386. — *Diræ patris, Theb. fr. 2, 3, p. 587.*

Ετεοκρητες, οί, genuini Cretenses, tribus Cretensium, τ, 176.

Ετεωνεύς, ἥος, Boethi f., minister Menelai, δ, 22, 31 sqq.; ο, 95 sqq.

Ετεωνός, oppidum Bæotiae, πολύκνημος, B, 497.

Ευακμονίδης, ου, Euæmonis f., Eurypylos, E, 76; A, 809.

Ευαίμων, ονος, princeps Thessalus, pater Eurypyli, B, 736; E, 79; H, 167; Θ, 265; A, 575. — *Il. parv. fr. 19, p. 599.*

Ευάνθης, εος, pater Maronis, ι, 197.

Ευβοία, ἰνσula, B, 535; ναυσικλείτη, H. Ap. 31, 219; γ, 174; η, 321 sqq.

Ευγάμων, Cyrenensis, Telegoniæ scriptor, p. 584, b.

Ευδωρος, Mercurii f. ex Polymela, unus ex ducibus Myrminodum, Π, 176-186.

Ευήνην, Eueni, Martis filii, filia, Marpessa, Ι, 553.

Ευηνόριδης, ου, Euenoris f., Liocritus, β, 242; χ, 294.

Ευήνως, Selepii f., princeps Lyrnessi, B, 693.

Ευέππος, Trojanus, occisus a Patroclo, Π, 417.

Ευμειος, fidiſſimus Ulyssi et heris suis servus, præpositus villæ, in qua sues alebantur, natu Syrius, Ctesii, duarum urbium regis, filius: v. ο, 403-484, ubi ipse totam juventutem suam narrat. In villa recipit Ulyssem, ut hospitium: v. totam ξ, et ο, 301 sqq. Telemachus advenit, π, 1 sqq. Nuntiat Penelopæ adventum filii, 150 sqq., 333 sqq. Redit, 452 sqq. Ulyssem in regiam ducit, ρ, 182 sqq., ubi et jurgium cum Melanthio. Victimam in regiam adducit, υ, 162 sqq., 238. Arcum ponit, φ, 80 sqq. Se ei agnoscendum præbet Ulyssem, 189 sqq.: quem in sequentibus variis modis adjuvat in prociſ vindicandis, præsertim χ, 157 sqq. Cum Telemacho pœnas repetit ab ancillis et Melanthio, 454 sqq.

Ευμήδης, εος, præco Trojanus, dives, pater Dolonis, K, 314, 412, 426. — *Ætolus, Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*

Εὐμηλος, Admeti f., rex Pherarum in Thessalia; dux Græcorum, cum undecim navibus, B, 714, et optimis equabus, quas olim paverat Apollo, 763-766. Certat equestri certamine in ludis funebribus, Ψ, 288 sqq., 354, 380, 481; eumque infortunio affectum miseratur Achilles, 532 sqq. Uxor ejus Iphthime, Penelopes soror, δ, 797 sqq. — *Eumelus Corinthius a nonnullis pro Titanomachiae scriptore habebatur, fr. 1, 2, p. 585.*

Εὐμολπος, unus principum Eleusinis, H. Cer. 154, 475.

Εὐνῆος, filius Jasonis et Hypsipyles, princeps Lemni insulæ, H, 478 sqq.; Ψ, 747.

Εὐπειθης, εος, nobilis Ithacensis, pater Antinoi proci, α, 383; δ, 641; π, 363, etc. Occiso filio bellum in Ulyssem concitaturus, ω, 421 sqq., 465 sqq., cæditur, 522 sqq.

Εὐριπος, ό, fretum Euboræ, H. Ap. 222.

Εὐρος, ventus ab oriente flans, B, 145; Π, 765; ε, 295; μ, 328; τ, 206.

Εὐρύαδης, ου, prociſ Penelopes, casus, χ, 267.

Εὐρύαλος, 1) Mecistei f., fortissimus, dux sub Diomede, B, 565 sq. Pugnat egregie, Z, 20 sqq. In certaminibus funebrium ludorum ei adest Diomedes, sed malo eventu certat, Ψ, 676 sqq. (*Il. parv. fr. 17, p. 598.*) 2) Phæax, ἴσος Ἀρηί, θ, 115, 127, 140; Ulyssem lædit, 158 sqq.; sed ei satisfacit, 396 sqq. — *Tertius, filius Melanis, Alc. fr. 8, p. 589.*

Εὐρύατης, ου, 1) Agamemnonis præco, A, 320; I, 170. 2) Ulyssis præco, Ithacensis, B, 184; τ, 244 sqq., ubi describitur forma ejus. — *Prior in Il. parv. fr. 17, p. 598, b.*

Εὐρυάνα, Hyperphantis filia, quacum quatuor liberos genuit Œdipus, Œd. fr. 2, p. 587.

Εὐρύαμας, αντος, ό, 1) princeps Trojanus, cujus duo filii pugnant, δειροπόλος γέρων, E, 148 sq. 2) Prociſ Penelopes, σ, 296; occiditur, χ, 283.

Εὐρύειχη, uxor Nestoris, filia Clymeni, γ, 452. — *Alia, Æneæ uxor, Cypr. fr. 5, p. 592.*

Εὐρύκλεα, Opis filia, a Laerte emta, nutrix Ulyssis, α, 428-435, ubi Penelopæ servit. Telemacho viatica præbet, 345 sqq., 361 sqq. Quod Penelopæ narrat, δ, 742 sqq. Reduentem Telemachum prima videt, ρ, 31. Famulas in thalamis retinere jubetur, τ, 15 sqq. Laudatur, 353 sqq., 357 sqq. Agnoscit herum, 467 sqq., et promittit silentium, 492 sqq. Conf. 401; υ, 128 sqq., 147. Portas occludere jubetur, φ, 380 sq. Post cædem procorum, χ, 391 sqq., 424. Prima nuntiat Penelopæ, adesse herum, ψ, 1 sqq.

Εὐρύλοχος, affinis Ulyssis, sororis ejus maritus, hinc primarius inter socios, x, 205 sqq. Ducit partem sociorum caute ad Circen, 232 sqq.; hinc solus non mutatus, nuntium tristem refert. Obsistit Ulyssi, ad Circen pergenti, 429 sqq.; hinc timentem Ulysses pene occidit, 438 sqq.; sequitur tamen Ulyssem, 447. Navigat una ad inferos, λ, 23. Est dux navis, μ, 195, 278 sqq. Suadet absente Ulysse sociis male, 339 sqq.; et fit causa exitii omnibus secum, 417 sqq.

Εὐρύμαχος, nobilis Ithacensis, Polybi f., procorum cum Antinoo princeps, δ, 628 sq.; φ, 126 sq., etc. Simulate blanditur Telemacho, α, 399 sqq. Concio ejus, β, 177 sqq. Plurima dabit Penelopæ, ο, 16 sqq.; σ, 295 sq. Ficta ad eam oratio, π, 434 sqq. Ulyssem irridet et scabello petit, σ, 349-398. Vaticinia ridet, υ, 359 sqq. Arcum tentat, φ, 245 sqq. Penelopen alloquitur, 320 sqq. Antinoo occiso placare studet Ulyssem, deinde ense in eum irruens occiditur, χ, 42 sqq. Cum Melanthii sorore consueverat, σ, 325.

Εὐρυμέδουσα, serva regis Phæacum, quæ Nausicaam educaverat, η, 7 sqq.

Εὐρυμέδων, οντος, 1) rex gigantum in Epiro, pater Periboræ, η, 58 sqq. 2) Ptolemæi f., Agamemnonis auriga, Δ, 228. 3) Nestoris famulus, Θ, 114; A, 620.

Εὐρυμίδης, ου, Euryimi f., Telemus, ι, 509.

Εὐρυνομία, 1) Oceanii filia, cum Thetide Vulcanum recipiens caelo ejectum, Σ, 398-405. 2) Vetula ταμίη in Ulyssis domo, ρ, 495 sqq.; σ, 164 sqq.; τ, 93 sqq.; υ, 4; ψ, 292. Lavat Ulysses patrata caede, ψ, 153 sqq.

Εὐρύνομος, nobilis Ithacensis, Αἰγυπτι f., procorum unus, β, 21; occisus, χ, 242.

Εὐρύπυλος, 1) Herculis f., princeps in insula Co, quae dicitur Εὐρύπυλον πόλις, Β, 677. 2) Euameonis f., princeps Thesalus, cum 40 navibus in Trojam veniens, Β, 736. Pugnatur, Ε, 76 sqq.; Ζ, 36. Inter novem ἀρίστους post Achillem, Η, 167; Θ, 265. Pugnatur, Α, 575 sqq., ubi vulneratur; 809 sqq.; Ο, 392; Η, 27. (Axionem Priami occidit, Η. parv. fr. 19, p. 599.) 3) Telephi f., occisus a Neoptolemo, λ, 519 sq. — Trojanis auxilio profectus, fortissime gnans a Ν. occiditur, Η. parv. p. 583, b; postquam ipse Machaonem prius occiderat, fr. 7, p. 596.

Εὐρύσθευς, ἥος, Stheneli f., Persei nepos, Jovis et Danae pronepos; historia nativitatē Eurysthei narratur Τ, 103-124. Herculi labores imperavit, 132; Θ, 363; Ο, 639; λ, 621-626; Η, 14, 5.

Εὐρύτιδης, ου, Euryti f., Iphitus, φ, 14, 37.

Εὐρύστιον, oppidum, pro Œchalia habebatur, fr. 3, p. 590.

Εὐρύστιον, ὄνος, Centaurus in Thessalia. Temulentum turbas excitat in nuptiis Pirithoi, et perit, φ, 295-304.

Εὐρύτος, 1) princeps Œchaliae, sagittandi peritissimus, Β, 596, 730. Ab Apolline occisus, quem provocarat de arte sagittandi, θ, 224 sqq. Arcum ejus dono accepit Ulysses a filio illius Iphito, quem proci tendere nequibant, φ, 13-38. — Conf. Œch. Exp. fr. 1, p. 590. Liberi duo ex Antioche, fr. 6, p. 591. — 2) Actoris f., princeps Eleorum, Β, 621.

Εὐρυπράσσα, Hyperionis soror et uxor, Η, 31, 4 sqq.

Εὐρώπη, Φοίνικος κόρη, ex qua Jupiter genuit Minoem et Rhadamanthum, Ξ, 321 sq.; Batr. 79. De terra dictum in Η. Ap. 251.

Εὐρώπρος, princeps Thraciae, Acamantis pater, Ζ, 8.

Εὐτρήσις, ιος, urbs Boeotiae, Β, 502.

Εὐτρημος, Truzeni f., dux Ciconum, inter auxilia Trojanorum, Β, 846 sq.

Εὐρύτης, ου, princeps Ephyræ ad Selleentem, Ο, 532.

Εὐφροδός, Πανθοί f., Trojanus, inter fortissimos, vulnerat Patroclum, et laudatur, Η, 806 sqq., 850. Patrocli corpus spoliarè aggressum Menelaus interficit, Ρ, 9-60.

Εὐχύνωρ, ὄρος, Polyidi vatis Corinthii f., cum fratre ad Trojam cecidit, Ν, 663-672.

Ἐπιζήτης, ου, Alcei s. Neptuni f., cum fratre Oto Martem vinxit, Ε, 385 sqq.; Olympum invadere voluit, λ, 305-320, ubi v. plura. — Cum fratre Oto et Eoelo, Ascreæ nymphæ filio, Ascream urbem condidit, Atth. fr. 2, p. 586.

Ἐφύρη, 1) urbs Elidis, ad quam flavius Selleis, Β, 659; Ο, 531. 2) Corinthus, Ζ, 152. 3) Thesprotiae urbs, α, 259; β, 328 (πίετρα ἀφύρα).

Ἐφυρος, Ephyræ primæ cives, Ν, 301.

Ἐχελκός, ἥος, Actoris f., Polymedes maritus, ex ducibus Myrmidonum, Η, 189.

Ἐχελκος, 1) Trojanus, a Patroclo caesus, Η, 694. 2) Alius, Agenoris f., ab Achille interfectus, Υ, 474.

Ἐχέμων, ὄνος, Priami f., casus a Diomede, Ε, 160 sqq.

Ἐχένιος, nobilis Phæax, senex, η, 155 sqq.; λ, 342 sqq.

Ἐχέτωλος, 1) Trojanus, Thalsii f., casus ab Antiocho, Δ, 458 sqq. 2) Tyrannus Sicyoniorum, cui Agamemnon remisit expeditionem, equo strenuo accepto, Ψ, 396 sqq.

Ἐχετος, rex in regione Epiri, ob crudelitatem immanem famosus, βρότων δαίτηρων πάντων, σ, 83-86, 114 sq; φ, 308.

Ἐχέρων, ὄνος, Nestoris f., γ, 413, 440.

Ἐχίνα, ὄων, insulae in mari Ionio, postea Ἐχινάδες dictæ. Iepai, Β, 625.

Ἐχίος, 1) Græcus, Mecistei pater, Θ, 333; Ν, 422. 2) Alius, casus, Ο, 339. 3) Trojanus, casus a Patroclo, Η, 416.

Ἐωσφόρος, Lucifer, Ψ, 226.

Z

Ζαχρεὺς, cum Tellure invocatur θεῶν πανκλήρταται πάντα. Alc. fr. 6, p. 589.

Ζάκυνθος, δ ἐτ ἡ, insula, imperio Ulyssis subjecta, Β, 614; α, 246 (ὠλήεις); π, 123, 250; τ, 131; ι, 24 (ὠλήεσσα); Η. Ap. 429.

Ζέλεα, urbs Troadis, sub Ida, Β, 824; Δ, 103, 121.

Ζεύς, Διός, Διτ, Δία, et Ζηνός, Ζηνί, Ζήνα, Ζηπίτερ, Saturnus et Rheæ filius, Ο, 187 sq., cui in partiendo cessit cælum et terra, 192 sqq., seniori et sapientiori quam Neptuno. Ν, 355 sq. Est summus deorum, cui omnes assurgunt. σφύ πατρός ἐναντίον, Α, 533 sq., supremus moderatur ὕπατος μῆστωρ divinorum humanorumque, Θ, 22; Ρ, 339. Epitheta solita: εὐρύπτα, Κρονίδης, Κρονίων, μητιέτα, Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων, ἀναξ, νεφεληγερέτα, κελαινέρις, πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ὑπερμηνής, μέγας, μέγιστος, τιδοτός, αἰγίοχος, Κρόνου παῖς, τεργικέρτατος, ἀστεργετής, ἡμιθέριος, ἐρίγδουπος πόσις, Ἥρης, ἐριβρέμετα, στεροπυγερέτα (Η, 298), ὠφίλυτος, et alia inferius ponenda. In rerum natura ei tribuuntur τὰ μετέωρα, fulmina, nives, grandines, pluvia, et omnia ex æthere et aere (πανομοσία, Θ, 250), passim in utroque carmine. Ex eo dies et noctes, ξ, 93, anni tempestates, ω, 343, et ipsi anni, Β, 134. In terra quod omnia moderatur, pro teste invocatur in iuribusjurandis, Γ, 276; Η, 76; Κ, 329; ξ, 158, etc., et regibus dat sceptrum et θέμιστας, Β, 197, 205 sq. Præcones sunt Διός ἀγγελοι, Η, 274. Ipse ταμίης πολέμοιο ἀνδρῶνων, Δ, 84; Τ, 224; Ρ, 339, et in universa Iliade. Terrei æque a Vulcano facta, Ο, 308 sqq.; Ρ, 593 sq. Διός μάστιγι ἐμύνηται, Ν, 37; Ν, 812. Ejus duo dolia, bonorum et malorum, Ω, 527-533: quæ utraque passim ab eo repetuntur, sed bona frequentius, ut divitiarum, Ψ, 299; δ, 207; ζ, 188, etc. Ξανίος, Ν, 624; ξ, 183, 389: nam hospites tuctur et mendicos, ζ, 207 sq.; et supplices, ι, 269 sq.; Ικετήσιος, ν, 213. Ἐρκεῖος, φ, 415. Quercus ei sacra, Ε, 693; Η, 60; ξ, 328; τ, 297. Δωδοναίος, Πελασγικός, α cultus loco, Η, 233. Columba ei ferunt ambrosiam, μ, 63. Hæc fere commemoranda duximus ex innumeris, quæ in utroque carmine de eo leguntur; adjicimus aliqua de sobole ejus et de partibus quas sustinet in Η. et Od.: nam deorum conciones persequi singulas longum et inutile foret. Amores suos et natos natusque commemorat Ξ, 315-327. Præterea de Apolline et Diana, Η. Ap. init.; de Mercurio ex Maja, Η. Merc. init.; quem inter et Apollinem predicat, 328 sqq.; de Baccho ex Semele, Η. 6, 1; 25, 2; 26, 5; de Zetho, Amphione et Hercule, λ, 260 sqq.; de Minæ, Ν, 449, qui est Διός ἀριστὴς, τ, 179; Xanthus, Jovis filius, Φ, 2; Dardanus, Υ, 215; Sarpedon ex Laodamia, Ζ, 198 sq.; Νύμφαι, ρ, 240; Αἰταί, κόρη Διός, Ι, 60 sqq.; Ἀτὴ, πρόσθε Διός θυγάτηρ, Τ, 91. Hymnus in eum, 22. Proserpinam dat Plutoni fratri uxorem, Η. Cer. 30 sq.; sed ob famem terræ inmissam, petit ut eam resuscitet, 325 sqq.; quam invitat in Olympum, 441 sqq. Quomodo Juno eum fefellerit, quum Hercules nasceretur, τ, 96-125; quare Ἀργῶν in terram ex Olympo projecit, 126 sqq. — Redux ab Æthiopibus, quo cum diis ierat κατὰ δαίτη, Α, 423 sq., supplicatus a Thetide, ut Achilli factam injuriam ulciscatur, ei annuit, 493 sqq. Somnium Igitur fallens mittit Agamemnoni, Β, 2 sqq. Trojam servare studet, Δ, 1 sqq.; sed Juno clam novas belli causas serit. Χιτών Διός induit sibi Minerva, Ε, 736. Prohibitis α

auxiliando diis in Idam pergit, Θ, 2 sqq.; et lance pensat utriusque populi fortunam, 69 sqq. Eridem mittit Achivis ad excitandam pugnam, A, 3 sqq. Usque vigilans in Ida, tandem a Junone amoris illecebris delentus, Somno traditur, Ξ, 225-353. Sed somno solutus, Junonem graviter increpat et deos e certamine revocat, O, 4 sqq. De Sarpedonis filii sorte sollicitus, Π, 431 sqq.; 666 sqq. Achilles in pugnam reverso, diis, utri parti vellent, succurrendi potestatem dat, Υ, 4 sqq. Hectorem miseretur, X, 167 sqq.; sed lanx ejus fati descendit, 209 sqq. Apollinis monitu Hectoris corpus reddere jubet Achillem, interprete Thetide, Ω, 64 sqq.; et Priamum, id petere, 169 sqq. Infelicem reditum decernit Achivis, γ, 132, 152, 288. — Absente Neptuno, Ulyssis reditum in patriam, petente Minerva, concedit, α, 64 sq. Et mittit Mercurium ad nympham Calypso, ut hæc eum dimittat, ε, 28 sqq. Utionem Soli concesserat de sociis Ulyssis, M, 385 sqq. Omnia fausta rogatus dat Ulyssi, υ, 97 sqq. Acri fulmine dirimit prælium Eupitheii sociorum, procos ulturorum, ω, 539 sqq. — Ζεύς καταχθόνιος, Pluto, I, 457. — *Consilia init cum Themide de Trojano bello*, Cypr. p. 581, b. *Dearum judicium præcipit*, ibid. *Ἐπεριμερον ἀθανασίων* tribuit Dioscuris, ib. p. 582, a. *Consultat quomodo Trojanos sublevet, remoto Achille ex certamine*, ib. p. 583, a. *Immortalitatem dat Memnoni*, *Æth.* p. 583, a. *Jovis Hercei in ara occiditur Priamus*, II. *Exc.* p. 584, a. *Sallantem induxerat Titanomachice scriptor*, fr. 2, p. 585. *Μῶμος ipsi σύμβουλος quid suaserit*, Cypr. (si hoc quoque inde sumtum) fr. 1, p. 591. *Terram hominibus nimis gravatam, per bella levat*, ib. p. 592. *Helena gignit ex Nemesi in plurimas formas mutata*, fr. 3, ib. Ζῆνα, fr. 17, p. 594. *Laomedonti vitem auream dat pro Ganymede filio*, II. *parv.* fr. 3, p. 595. *Dardanodederat Palladium*, II. *Exc.* fr. 3, p. 593. *Tantalum quomodo punit*, Nost. fr. 10, p. 600.

Ζεφυρία, Zephyri aura, η, 119.

Ζέφυρος, ventus flans ab Oceano ex occasus regione, δ, 567 sq.; ὀρήκην spirat cum Borea, I, 5. Epulo excipit alios Ventos, Ψ, 200. Nives demittit, τ, 206. Pater equorum Achillis ex Harpyia Podarge ad Oceanum pascente, II, 150 sq. Est κελαδαινός, κεκληγός, λαβρός, αἰθριος (H. Ap. 433), θυσαπς, αἰὼν ἔξυδρος.

Ζῆθος, Jovis ex Antea f., frater Amphionis, cum eoque conditor Thebes, λ, 260-265. Aedonis maritus, Ityli pater, τ, 523.

H

Ἥδη, filia Jovis et Junonis, Hercules uxor in cælo, καλίσφυρος, λ, 603 sq.; H. 14, 11. Nectar ministrat, Δ, 2 sq. Junoni adest in apparando curru, E, 722 sqq. Martem lavat, 905. Cum Venere et Gratia saltat, H. Ap. 195.

Ἡγρήσιος Salaminus pro Cypriorum carminum scriptore habitus, p. 581, a.

Ἡγήσιος, Atthis poeta, p. 586.

Ἡγίας, i. q. Ἀγίας, q. v.

Ἡέλιος. V. Ἥλιος.

Ἡερίδαια, Alcei uxor altera, περικαλλής, E, 389.

Ἡερίων, υἱος, 1) pater Andromaches, princeps Thebes Cilicum; quem Achilles occidit et prædas ab eo egit, Z, 395 sqq.; Ψ, 827 sqq.; A, 366; I, 188, etc. 2) Imbrius, Iasonis f., qui Priami hospitis filium ab Achille redemit et Arisben misit, Φ, 41 sqq. 3) Trojanus, Podis pater, P, 575, 590.

Ἡόνες, αἰ, Argolidis oppidum, B, 561.

Ἡόνες, ἦος, 1) Græcus, occisus ab Hectore, H, 11. 2) Thracie princeps, pater Rhesi, K, 435.

Ἥλειος, Elei; eorum bellum cum Pylis, A, 671 sqq.

Ἥλεκτρα, nymphea, socia Proserpinae, H. Cer. 418. — *Pleias, Dardani mater, suum inter Pleiadas locum reliquit ante excidium Troje*, II. *Exc.* fr. 5, p. 599.

Ἥλιος, Sol, θ, 271, et H. 31, alibi semper Ἥέλιος; ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει, μ, 323. Epitheta: ἀναξ, παμφανόνων, φαίθων, φαειμόροτος, τετρήμοροτος, ἀκάμας, ὑπερίων. Hyperionis et Euryphaessæ filius, H. 31; ex Perse uxore pater Circes et Aetæ, κ, 135 sqq.; Ep. 14, 15; ex Neaira Phaethuses et Lampetiae nympharum pater, μ, 132 sq.; quæ boves ipsi pascebant, ab Ulyssis sociis mactatas, ibid. et 353 sqq. Quorum interitum ab Jove impetrat, 376 sqq. Martis cum Venere adulterium Vulcano indicat, θ, 271; Cereri raptum Proserpinae, H. Cer. 62 sqq.

Ἥλις, ἰός, regio Peloponnesi, δια, B, 615; Δ, 686, 698; εὐρύχορος, δ, 635; ὅθι κρατούντων Ἑπείοι, ν, 275; ο, 297; ω, 431; ἱππόδοτος, φ, 347. — Βουκόλια ibi inspicit Ulysses, Teleg. p. 583, a.

Ἥλυσιον πεδῖον, felicissimus campus prope Oceanum, ad occasum, δ, 563-569.

Ἥλῳνη, urbs Thessalia, B, 739.

Ἡμαθία, Macedonia pars, Ξ, 226.

Ἡνιοπείς, ἦος, Thebæ f., auriga Hectoris, Θ, 120.

Ἡνοπίδης, ου, Enopis f., Saturni, Ξ, 444.

Ἡνυφ, οπος, 1) Trojanus, pater Saturni, Ξ, 443 sqq. 2) Græcus, Clytemedidis pater, Ψ, 634.

Ἡπείρος, 1) Echeti regis regnum, σ, 83, 114. 2) Leucadia, vel Acarnania, continens Ulyssi subdita, B, 635; fort. et E, 98; φ, 109; ω, 378.

Ἡπυτιδης, ου, Epyti f., Periphias, præco, P, 324.

Ἡρακλείδης, αο, Herculis f., 1) Thessalus, B, 679; 2) Tlepolemus, 653; E, 628.

Ἡρακλείος, adject. Ἡρακλείους χεῖρας, Ep. 14, 18.

Ἡρακλήϊν βίη fere vocatur Hercules ab Homero, B, 658, 666, etc.

Ἡρακλῆς, ἦος, Jovis f. ex Alcmena, Amphitryonis conjuge, λ, 266-268, θρασυμένων, θυμολέων. Hymnus in eum λεοντόμυον, 14. Junonis fraudes in eo nascente, quibus Eurystheus fit potentior, T, 96-125. In laboribus ei ab Eurystheo impositis sæpe servatus a Minerva, θ, 362 sq. Nelei domum destruit, A, 689 sqq. Junonem vulnerat, E, 392 sqq.; Ἀθην, 395 sqq. Trojam expugnat ob equos Laomedontis, E, 638 sqq.; in reditu autem ab hac expeditione per Junonem tempestatibus in Co insulam jactus, ab Jove Argos reducit, Ξ, 250 sqq.; O, 25-30. Ejus τεῖχος ἀφείχοντο, contra cetum, Υ, 145 sqq. Iphitum hospitem imprudens occidit, Φ, 22-38. Præstans sagittarius, θ, 224. Tlepolemus filius ex Astyochea, B, 638; E, 639. Alii ejus υἱές νῆωνοι τε, B, 666. Umbra ejus cum Ulysse loquitur, dum ipse cum Hebe uxore in Olympo est, λ, 600-626. — *Ejus furor in Cypriis narratus*, p. 582, a. *Arionem equum accipit a Copreo, per eum vincit Cynnum Martis filium cursu equestri in Pagaseo Apollinis templo, equumque donat Adrasto*, Theb. fr. 6, p. 588. *Cum Iole, Æch. Exp.* fr. 2, p. 590. *Æchaliæ capit*, fr. 6, et alibi. *Apud Cianos, quos Hylæm querere et obsides dare cogit*, fr. 4. *Cum Thesce Themiscyram capit*, Nost. fr. 9, p. 600.

Ἡρα, Juno, Saturni filia, πρόσθα θεᾷ, E, 721; Θ, 383, etc., Jovis soror et uxor, H, 432; Σ, 356. Solita epitheta: πότνια, χρυσόθρονος, λευκόλενος, ἡγεμοίς, βοῶπις, ἐρατώπις (Ep. 1, 2), χρυσοπέδιλος (λ, 603), Ἀργεῖη. In eam H. 11. Urbes ei carissimæ, Δ, 51 sq. Ab Rhea matre, quum Saturnus ab Jove dejectus esset, data Oceano et Tethyi nutrienda, Ξ, 201 sqq. Irata ob Minervam ex Jove solo natam peperit Typhaonem monstrum, H. Ap. 306-354. Fraudem in Hercule et Eurystheo nascentibus, T, 96-125. Vinculis injicit Jovem, cum aliis diis, A, 399 sq. Ab

eo de caelo suspenditur, duabus incudibus gravata, O, 18 sqq. Ab Hercule ad dextram mammam vulnerata, E, 392 sqq.; quem tempestatibus jactat ab Iliaca expeditione revertentem, E, 250-256; O, 25 sqq. Argo navem servat dilecto Iasoni, μ, 71 sq. Dat robur, I, 254; formam et prudentiam, υ, 70. In Iliade primum impellit Achillem, ut concionem vocet, A, 55. Dein Thetide apud Jovem visa, jurgia necit quae mariti minis et Vulcano intercedente conspiciuntur, 536-611. Decedere cupientibus Achivis, per Minervam impellit Ulyssem ad eos retrahendos, B, 156 sqq. Trojae excidium poscit, Δ, 150 sqq.; et parat ut Trojani fudera laedant, 169 sqq. Graecis opitulatur, E, 711 sqq. (currus ejus, 722-732), eosque altissime inclamat, 783 sqq. Iterum opitulatur iisdem, Θ, 198 sqq., 350 sqq.; sed coerctur a Jove, 399 sqq. Jam principibus Graecorum vulneratis, Veneris cestum mutuata, Jovem amore delinit, auxiliante Somno, E, 153-352. Ab expergefacto Jove graviter increpata, O, 13 sqq., culpam in Neptunum transfert, 34 sqq., et mandata Jovis facit, querens de eo in concilio deorum, 78 sqq. Increpatur a Jove ut ἀνστήσας "Αχλῆα, Σ, 356 sqq. Auxiliatur Graecis, Υ, 33 sqq., adversante Diana, 70 sq. (Conf. Φ, 479 sqq.). De Aenea cum Achille pugnante consulit deos, 112 sqq. Vulcanum jubet incendere Xanthum fluvium, Φ, 340 sqq. In reditu Graecorum servat Agamemnonem in mari, δ, 513. — *Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Tempestatem immittit Paridi cum Helena Trojam vehente, ib. p. 582, a.*

Ἡρδωνός, fluvius, Batr. 20.

Ἡφαίστος, Vulcanus, Jovis f., ex Junone claudus natus, Σ, 396 sq.; H. Ap. 317 sq. A Jove irato caelo dejectus, a Thetide et Eurynome exceptus per 9 annos in Oceano degit et ornatum Nereidibus facit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq. Alio tempore in Lemno dejectus, a Sintibus benigne excipitur, A, 590 sqq.; O, 23. Epitheta: ἀμειγνύεις, κολοποδιών (Φ, 331), πολύμητις, πολύρρων, κλυτοτέχνης, et sim. In eum H. 19. Artis ejus opera haec fere memorantur: donus deorum in Olympo, A, 606 sqq.; et sellae in porticibus, Υ, 12; thalamus Jovis, E, 166 sq., 338 sq.; argis, O, 309; sceptrum, B, 101; thronus aureus, E, 238 sq.; lorica Diomedis, Θ, 195; crater Sidoniorum regis, δ, 615 sqq.; ο, 115 sqq.; canes aurei viventes in regia Phaeacum, η, 91 sqq.; aureae puellae, pocula mira, et alia in ipsius domo, descripta Σ, 369 sqq., ubi v. plurima de officina, operibus et arte ipsius. Cum Minerva homines docuit artes omnigenas, ζ, 233; Ψ, 160 sq.; H. 19. In Iliade, conciliat Junonem cum Jove et diis nectar ministrat, A, 571-600. Servat in pugna filium sacerdotis sui, E, 23, coll. 11. Graecis opitulatur, O, 214; Υ, 36 sq., ubi incoessus ejus pingitur. Thetide, cujus in ipsum beneficiorum meminit, petente, arma admirabilia fabricatur Achilli, Σ, 369-617. Charis cum eo est, quam duxerat, 382 sq. Junone petente, Xanthum igne premit, Φ, 328-382. Veneris inaritus, Martem adulterum artificioso reti implicat, θ, 267-359. Φλόξ Ἡφαίστοιο, ignis, I, 464; Ψ, 33, etc. — *E terra ortum dicit Danaidis poeta, fr. 3, p. 586. Hastam Pelei parat, Cypr. fr. 4, p. 592; auream vitem et uvas Jovi, II. parv. fr. 3, p. 593.*

Ἠχώ, οὐς, Echo, H. 18, 21.

Ἠώς, οὐς, Aurora, Hyperionis et Euryphaessae filia, H. 31, lucem diurnam mane nuntians vel afferens. Epitheta: ἡργεῖνα, φαεσίμεροτος (Ω, 785), χρυσόθρονος, ἐόθρονος, βοτρυόκευλος, κροκόπεπλος, φαινολής (H. Cer. 51), etc. Tithoni conjux, A, 1. Ex quo mater Memnonis, δ, 188. — *Cui interfecto immortalitatem ab Jove petit, Aeth. p. 583, a.*

Θ

Θάλεια, una Nereidum, Σ, 39.

Θάλλιος, Eurtyti f., dux Epaeorum, B, 620.

Θάλυσσιδης, Thalsylli f., Echepolus, Δ, 458.

Θάμυρις, vates, Cechalia redux Musas ad certamen canit: provocabat, victus ab iis privatus est oculis et cantu, E, 594-600. — *In Musas gloriacione peccat et in Orco perit, Min. fr. 1, 2, p. 590.*

Θάνατος, Mors, frater Somni, E, 231.

Θαρμακίη, urbs Magnesia, B, 716.

Θεανώ, οὐς, Cissei filia, καλλιπάρηος, A, 224, Hecuba soror, uxor Antenoridis, bona noverca Pedari, E, 70 sq.; α-cerdos Minervae, Z, 298 sqq.

Θέη, mater Solis, fort. restituenda II. Cer. 64.

Θέμις, στος, Jovi convocat deos in concionem, Υ, 4 sqq.; etiam hominum ἀγοράς ἡμὲν λύει ἤδη καθίζει, β, 69. Junonem ab Jove increpatam poculo excipit, et querentem audit, O, 87 sqq. (καλλιπάρηος). Mars ejus συναρπάζει, H. 7, 4. Cum ea ἐγκλινὸν ἐξομένη, Jupiter ὄαρους ἰατρὴν, H. 22, 2 sq. — *Cum ea consultat Jupiter de Trojano bello, Cypr. p. 581, a.*

Θεμισκυρα, Amazonum urbs, ab Hercule capitur, Nost. fr. 9, p. 600.

Θεοκλύμενος, nobilis Graecus et vates. Genealogia ejus et fata, ο, 223-286; Telemachi hospes, 528 sqq.; ρ, 71 sqq.; vaticinatur reditum Ulyssis, 151 sqq.; et prociis mortem, υ, 350 sqq.; 363 sqq.

Θερσάνδρος, 1) Polynicis f., a Telepho occisus ante bellum Trojanum, Cypr. p. 582, a. 2) Sisyphei f., Praetii pater. Nost. fr. 5, p. 600.

Θερσίλοχος, Trojanus, P, 216; occiditur ab Achille, Φ, 209.

Θερσίτης, ου, Agrii f., valde deformis, ἀκριτόμυθος, ἀμειγνύτης, ob contumeliosos sermones ab Ulyssae verberatus, B, 212-277. — *Achilli Penthesileae amorem objicit et ei eo obtruncatur; de qua caede tumultus inter Graecos oritur, Aeth. p. 583, a.*

Θέσπεια, oppidum Boeotiae, B, 498.

Θεσπρωτοί, Epiri populus, ε, 315, sq., 335; π, 65, 427; ρ, 526; τ, 271, 287, 292. — *Eorum regina Callidice, bellum contra Brygos, illaque mortua, rex Polypetes, Ulyssis filius, Teleg. p. 585, a.*

Θεσσαλός, Hercules f., B, 679.

Θεστορίδης, ου, Thestoris f., Calchas, A, 69; M, 394. Alius, Phocaeus, qui Homero carmina surripuerat, Ep. 5.

Θέστωρ, ορος, 1) Trojanus, Enopis f., a Patroclo occisus, II, 401. 2) V. Θεστορίδης.

Θέτις, ἰδος, dea maris, Oceani filia, uxor Pelei, mater Achillis. Epitheta: ἀργυρόπεζα, καλλιπλόκαμος, ἡέκομος. Juno eam educaverat et dederat Peleo, Ω, 59 sqq. Jovem servaverat misso Centimano, A, 396 sqq.; Vulcanum e caelo dejectum, qui 9 annos in domo paterna mansit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq.; Bacchum a Lycurgo fugientem sinu susceperat, Z, 136 sq. Filium de Agamemnone querentem audit, consolatur, A, 357, et ab Jove ultionem petit, 490 sqq. Fatum filio exposerat, I, 410 sqq.; et dederat arcam vestium etc., II, 222. Cum Nereidibus venit ad filium de Patroclo lugentem, Σ, 35 sqq., eumque consolata, arma petit a Vulcano, 369 sqq.; T, 3 sqq. Patroclum deflet, Ψ, 14. Jovis monitu filio persuadet, ut Hectoris corpus reddat, Ω, 74 sqq. Mortui filii arma in certamen ponit, λ, 546. Filium deflet cum Nereidibus, ω, 47 sqq., in aurea amphora ossa condi jubet, 73 sqq., et ludos funebres instituit, 85 sqq. — *Helenam filio cupienti praebet constituendam, Cypr. p. 582, b. Praedicit filio eventura de Memnone, Aeth. p. 583, a. Deflet filium occisum cum Musis et Nereidibus, eumque e rogo abreptum in*

Leuca insula constituit, ibid. et b. Reditum pedestri itinere suadet Neoptolemo, Nost. p. 584, b.

Ἐνιοπέης, Eniopei pater, Trojanus, ὑπέρθυμος, Θ, 120. — Adject., Thebanus, x, 492, 565; λ, 90, 165, etc.

Ἐνιβαίς, ἰδός, *carmen in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p. 586 sqq.*

Ἐνιθεή, ἥ, et Ἐθήβαι, αἱ, Thebæ, 1) Bœotiae urbs, ἐκπάπυλος, Δ, 406; λ, 262; silvæ ibi erant, antequam conderetur, H. Ap. 225 sqq. Conditæ a Zetho et Amphione, λ, 262 sqq. Œdipus rex, 275 sq. Res ex bello ab ejus filiis orto memorantur Δ, 372 sqq.; E, 803 sqq.; Z, 223; K, 285 sqq.; Ξ, 114. Ἐὐστέρπνος, T, 99; εὐρύχορος, λ, 265; καλλιχοροί, H. 14, 2. 2) Ἐgypti, ἐκπατόμπυλος, I, 381 sqq.; δ, 126 sq. 3) Cilicum urbs, ὠφίπυλος, Z, 416; ὑποπλάκη, 397; τερή πόλις Ἡστίωνος, A, 366 sq., capta et dirpta ab Achille, B, 691; X, 479.

Ἐνησιδαί, Thesei filii, præmia accipiunt excisa Troja, II. Exc. fr. 1, p. 599.

Ἐνσεύς, ἑως, heros et princeps Atheniensis, Ἄγει f., A, 265; λ, 631. Cum Ariadne ex Creta abiit, λ, 321 sqq. — *Iles ejus cum Ariadne in Cypris narratæ, p. 582, a. De ejus cum Pirithoo in Orcum descensu, Min. fr. 4, p. 590. Cum Hercule adversus Amazonas pugnat et ab Antiopa amatur, Nost. fr. 9, p. 600.*

Ἐπίσθη, urbs Bœotiae, πολυτρήρων, B, 502.

Ἑοαί νῆσοι, i. q. Ὀΐζαι, in Acheloi ostio, o, 299.

Ἑόας, ανας, 1) princeps Ætoliae, Adramonis f., fortissimus; cum 40 navibus venerat ad bellum, B, 638 sqq., ubi ejus urbes, et A, 216. Pugnat, Δ, 527 sqq. Neptunus ejus formam induit, A, 215 sqq. Concio ejus, O, 281 sqq.; T, 239. Cum Ulysse in insidiis positus ad Trojam, E, 499. 2) Rex Lemni insulae, Bacchi f., Ξ, 230. Dona accipiebat a mercatoribus portus ejus intrantibus, Ψ, 745. 3) Trojanus, occisus a Menelao, II, 311. — *Alius, a quo Ulysses vulnkratur in expugnatione Trojae, Il. parv. fr. 10, p. 596.*

Ἑόη, Nereidum una, Σ, 40.

Ἑορικὸς, Atticæ oppidum. Ἑορικόνδε, H. Cer. 126.

Ἑώων, υνος, 1) Trojanus, Phenopis f., a Diomedē occisus, E, 152. 2) Alius, ab Ulysse occisus, A, 422. 3) Alius, M, 140; interfectus ab Antilocho, N, 545 sqq. 4) Nobilis Phæax, θ, 113.

Ἑώωσα, mater Polyphemi ex Neptuno, α, 71.

Ἑωώτης, ου, Menesthei præco, M, 342 sqq.

Ἑράσιος, Trojanus s. Præon, occisus ab Achille, Φ, 210.

Ἑρασμῆδης, εος, δ, Nestoris f., dux, I, 81; K, 255; Ξ, 10. Pugnat, II, 321 sqq.; P, 378, 705. Domi, γ, 414 sqq.; bovem ferit in sacrificio, 442 sqq.

Ἑρασμῆλος, Sarpedonis famulus, a Patroclo occisus, II, 463 sqq.

Ἑρήκες, et Ἑρήκες, Thraces, B, 844 sqq.; E, 462, etc.; ἀκρόκομοι, Δ, 533; ἱπποπόλοι, N, 4; Ξ, 227. Amici Trojanorum. Novi adveniunt sub Rhæso, K, 434 sqq. Θάμωριν τὸν Ἑρήκα, B, 595. — *Penthesilea Ἑρήσισα, Æth. p. 583, a.*

Ἑρητιάς, adj. Ψ, 808; K, 559; N, 577; H. Ap. 33. Ἑρητίκη Σάμος, N, 12 sq., H. Ap. 34, Samothrace. Ἑρητικός πόντος, Ψ, 230.

Ἑρήκη, Thracia, ἐρίβωλαξ, A, 222; T, 485; N, 301, etc. Ἑρήκηθεν slant venti, I, 5. Mars ibi habitat, θ, 361. Vinum inde petitur, I, 72.

Ἑρηά, nymphæ in Parnasso, sorores, quæ artem vaticinandi ex Iapillis docuerant Apollinem, H. Merc. 552-566, ubi v. plura.

Ἑρηναίη, pro Siciliæ antiquo nomine habetur, λ, 106 sqq.; ubi Solis hoves pascebantur, μ, 127-135; τ, 275.

Ἑρόσιον, τὸ, oppidum Locrorum, B, 533.

Ἑρόσιον, τὸ, urbs Elidis, Ἀλφειοῦ πόρος, B, 592; H. Ap. 423.

De eadem A, 711, Θρυόσσα πόλις, αἰκία κολώνη, ἐπ' Ἀλφειῷ.

Θυίστης (Θυίστα, B, 107), ου, frater Atrei, post cujus mortem tutor Agamemnonis, cui regnum reliquit, I. c.; πολυάργη, 106. Pater Ἐγισθίη, δ, 517 sqq.

Θυεστιάδης, ου, Thyestæ f., Agisthus, δ, 518.

Θυμβραῖος, Trojanus, a Diomedē occisus, A, 320.

Θύμβρη, urbs Troadis, K, 430.

Θυμοίτης, ου, senex Trojanus, Γ, 146.

Θυώνη, alterum Semeles nomen, H. 26, 21.

Θῶν, ὄνος, Ægyptius, Polydamnae maritus, δ, 228.

I

Ἰαίρα, Nereidum una, Σ, 42.

Ἰάλμενος, Martis f. ex Astyoche, Orchomeniorum dux, B, 512; I, 82.

Ἰάμβη, Metaniræ famula, κείν' εἰδύια, quæ Cererem di- cteris exhiberat, H. Cer. 195-204.

Ἰαμνός, dux Trojanus, M, 139, 193.

Ἰάνασσα, Nereis, Σ, 47.

Ἰάνειρα, 1) Nereis, Σ, 44. 2) Nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.

Ἰάνθη, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.

Ἰάονες, οἱ, Iones (Atticæ et Megaridis incolæ), ὀλεχίτωνες, N, 685; H. Ap. 147, 152, ubi in Delum frequentes adveniunt ad πανηγύριον Apollinis.

Ἰαπετός, γίγας, in extremis finibus terræ marisque sedet cum Crono, O, 479.

Ἰάρδανος, 1) fluvius Crætæ insulae, γ, 292. 2) Alius in Pelsonneso, H, 135.

Ἰασίδης, ao, Iasi f., 1) Amphion, λ, 283. 2) Dmetor, ρ, 443.

Ἰασίων, υνος, Jovis f., quocum consuevit Ceres νειῶ ἐν τρεπώλῳ, ε, 125 sqq.

Ἰασος, 1) dux Atheniensium, Spheli f., occisus ab Ænea, O, 332, 337 sq. 2) Rex antiquus, a quo Ἰασον Ἄργος dictum, o, 245. 3) V. Ἰασίδης.

Ἰάχη, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.

Ἰαωκός, ἥ, urbs Magnesiæ, εὐκτιμένη, B, 712; εὐρύχορος, λ, 255; H. Ap. 218.

Ἰδαίος, adj. Ἰδαῖος. Ἰδαίων ὄρεων, Θ, 170; M, 19; O, 169, 237, etc. Ζεὺς Ἰδαίος, II, 605; Ω, 391.

Ἰδαίος, 1) præco Trojanus, Γ, 248; H, 276 sqq., 372 sqq. Priamum comitatur in castra Græcorum ut auriga, nisi hic alius potius est, Ω, 325, 470. 2) Daretis f., quem servat Vulcanus ab impetu Diomedis, E, 11 sqq.

Ἰδῆ, mons s. potius montes Troadis, ἡγεμόσσα, ὠλήσσα, πολύπτυχος, πολυπίδαξ, μήτηρ θηρῶν, B, 821; Θ, 47; A, 105, 183; Ξ, 157, 307, etc.; H. Ven. 34; 54, 68, ubi Venus ad Anchisen venit. Jupiter Ἰδῆθεν μετέωρον, Γ, 276; H, 202, etc. — *Ibi judicium deorum, Cypr. p. 581, b. Eo concedit Æneas cum suis, quum Troja in eo esset ut expugnaretur, Il. Exc. p. 584, a.*

Ἰδης, εω, pater Cleopatæ, uxoris Meleagri, fortissimus, I, 534. — *Alius, Apharei f., cuius et Lyncei fratris boves abigunt Dioscuri, quorum Castorem interfecit, a Polluce interfecitur, Cypr. p. 582, b.*

Ἰδομενεύς, ῥος, rex Crætæ, Deucalionis f., fortissimus. Genealogia ejus, N, 449-454; τ, 178-184. Cum 80 navibus ad bellum venit, B, 645-650, et Merione sodali. Majestatis plenus, Γ, 230. Cum Agamemnone colloquitur, Δ, 252 sqq. Pugnat, E, 43 sqq.; Z, 436; Θ, 263; A, 501; N, 210-393, 506-516; O, 301; II, 345; P, 258, 605 sqq. Restat cum paucis apud Achillem, T, 311. Primus videt equos redeuntes in ludis, unde jurgium cum Ajace Oilæi, Ψ, 450 sqq. Capta Troja incolumis rediit in Cretam cum suis, γ, 191 sq. Fingit de eo quædam Ulysses personatus, ν, 259; ξ, 237 sqq., 382 sqq.; τ, 190 sqq.

- Ἰηλυσός, urbs Rhodi, B, 656.
 Ἰηπαίων, onos, Apollo, H. Ap. 272; hymnus in ejus laudem, 500, 517.
 Ἰησονίδης, ου, Iasonis f., Eunéus, H, 468, 471; Ψ, 747.
 Ἰήσων, onos, princeps Thessalus, Ἄesonis f., ex Hypsipyle Euneum genuit, H, 469; Φ, 41. Junoni carus quae Argo navem scopulos evitare fecit, μ, 70-72.
 Ἰθακίης, εος, Trojanus, Sthenelai pater, Π, 586.
 Ἰθάκη, insula Ionii maris, et urbs in ea, B, 632; T, 201, et in Odys. Epitheta: ἀμφιάλος, εὐδείλιος, κραναή, τρηχεῖα, παιπαλόεσσα. Urbs ὑπονήσιος, sub Neio monte, γ, 81. Ulyssis patria et regalis sedes. Natura insulae et situs describitur δ, 605-608; ι, 21-28; ν, 238-248.
 Ἰθακήσιος, adject. B, 184; β, 246; χ, 45. Ἰθακήσιοι, β, 25, 161, 229; ο, 519, etc.
 Ἰθακος, heros insulae Ithacae, ρ, 207.
 Ἰθάκη, urbs Hestiaetidis, κλωμακόεσσα, B, 729.
 Ἰκάριος, pater Penelopes, Tyndari frater, possedit partem aliquam Acarnaniae (μέγα δυνάμενος, α, 276), α, 329; β, 53, 133; δ, 797 (μεγαλήτωρ); λ, 446; π, 435; τ, 546, etc. — *Ejus filii, Alyzeus et Leucadius, Alcni. fr. 9, p. 589. Qui cum patre Acarnaniam regabant, ibid.*
 Ἰκάριος πόντος, mare Icarium, B, 145.
 Ἰκαταονίδης, ου, Hiclaeonis f., Melanippus, O, 546.
 Ἰκτιάων, onos, Laomedontis f., frater Priami, γ, 238; dux, Γ, 147 (δξος Ἀρης); O, 576.
 Ἰκμάλιος, artifex Ithacensis, τ, 57.
 Ἰλάειρα, Apollinis filia, Cypr. fr. 7, p. 593.
 Ἰλίων πεδίων, campus Trojanus, Φ, 558.
 Ἰλιάς μικρά, *carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 583 sq. fragmenta p. 595-599. Ilias Cypria Nævii, p. 595, a.*
 Ἰλιονεύς, ἥος, nobilis Trojanus, Phorbantis f., Ξ, 489 sqq.
 Ἴλιος, ἡ (Ἴλιον αἰπύ, τό, O, 71), Troja urbs. Epitheta, ἱρή, εὐτείχεος, εὐκτίμενον πολίεθρον, ἐρατεινή, ἡνεμόεσσα, αἰπεινή, ὀρρούεσσα, εὐπωλός. Dardanus κτίσας Δαρδανίην, ἐπελ οὐπω Ἴλιος ἱρὴν ἐν πεδίῳ πεπλόιστο, Γ, 216. Neptunus et Apollo muros ejus struxerant Laomedonti, Φ, 446 sqq. Prior expugnatio Trojae, ab Hercule, E, 638 sqq. Ἰλίουθεν Ξ, 251; ι, 39. Ἰλιόβι, Θ, 557; K, 12; N, 349; θ, 581. Κακὸς ἱλίου οὐκ ὀνομαστή, τ, 260, 597; Ψ, 19. — Ἰλίου πέρις, *carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599. Alia Iliadi parvæ adhæsit: v. 597 sqq. a n. 13.*
 Ἴλος, 1) Trois f., Laomedontis pater, conditor Ilii, γ, 232, 236. 2) Antiquior, Dardani f., παλαιὸς δημιουργὸν, cujus monumentum extra urbem, A, 166, 371 sqq.; K, 415; Ω, 349. 3) Merneri f., Ephyræ habitans, a quo venenum in sagittas petiit Ulysses, α, 259 sqq.
 Ἰμβρασιδης, ου, Imbrasi f., Pirous, Δ, 520.
 Ἰμβριος, Mentoris Pedæensis f., genero Priami, a Teucro occisus, N, 171 sqq., 197 sqq. — Adj., Imbrius, ex insula Imbro, Φ, 43.
 Ἰμβρος, ἡ, insula propinqua litoribus Thraciae, παιπαλόεσσα, et urbs in ea, N, 33; Ξ, 281; Ω, 78, 753; H. Ap. 36, εὐκτιμένη.
 Ἰναχος, fluvius, Mycenae pater, Cycl. p. 601, b.
 Ἰνώ, ὤς, Cadmi filia, dea marina, Λευκοθέη, ε, 333, 461.
 Ἰνωτος, rivulus Deli insulae, H. Ap. 18.
 Ἰσιόνιος, adject. Ἰσιονίη ἀλωχος, ex qua Pirithoum genuit Jupiter, Ξ, 317 sq.
 Ἰόλη vel Ἰόλεια, Euryti filia, in Æchaliæ Exp. fr. 1, p. 590, ξανθή, et fr. 2.
 Ἰοχέαιρα, Diane epitheton, pro nomine proprio, λ, 197; Φ, 489; H. 8, 6.
 Ἰππασίδαι, Hippasi filii, Charops et Socus, quos occidit

- Ulysses, A, 426 sqq. Alius Ἰππασίδης, Hypsenor, X, 411; iterum alius, Apisaon, P, 348.
 Ἰππασος, Soci pater, διαίφρων, A, 450. V. Ἰππασίδαι.
 Ἰππημολγοί, gens Scythica, N, 5.
 Ἰπποδάμις, αντος, Trojanus, interfectus ab Achille, γ, 49.
 Ἰπποδάμεια, ἡ, 1) uxor Pirithoi, Polyptora mater, B, 742; Filia Anchisæ, Alcathei uxor, laudatissima, N, 429 sq. 3) Famula Penelopes, σ, 181.
 Ἰπποδάμιος, Trojanus, ab Ulyse occisus, A, 335.
 Ἰππόβορος, 1) Lethi f., dux Pelasgorum pro Trojanis, B, 5 sqq. Pugnāt, P, 217, 288 sqq., et occiditur, 318. 2) Ith. mi f., Ω, 251.
 Ἰπποκόων, ωντος, dux Thracius, Rhesi cognatus, K, 32.
 Ἰππόλοχος, 1) Bellerophonis f., pater Glauci, Z, 119, 197, 206 sqq.; H, 13; M, 309; P, 140. 2) Antimachi Trojæ f., ab Agamemnone occisus, A, 122-147.
 Ἰππομάχος, Trojanus, occiditur, M, 189.
 Ἰππονόος, ductor Graecus, A, 303. — Alius, Peribæ pater, Theb. fr. 9, p. 588.
 Ἰπποτάδης, αο, Hippote f., Æolus, x, 2, 36.
 Ἰπποτίων, ὠνος, Ascanii et Moryis pater, in Ascania, X, 70, Ξ, 514, ipse, una cum altero filio, occisus memoratur, nisi forte est alius.
 Ἰρή, urbs Messeniae, ποιήεσσα, Achilli ab Agamemnone perimitur, I, 150, 292.
 Ἰρις, ἰδος, nuntia deorum per totam Iliadem, et H. Ap. 107, H. Cer. 315. Epitheta: ταχέα, ὠκεία, ποδῆγεμος, αἰολοπος, χρυσόπτερος. De arcu caelesti, πορφυρέη, P, 551, plur. A, 27.
 Ἰρος, mendicis Ithacensis, quo utebantur proci ad expugnanda et nuntianda secretaria; unde hoc nomen ei innotatum verum esset Ἀρναίος, σ, 1-7. Infeliciter certat cum Ulyse personato, incitatus a prociis, 35 sqq. (Ἰρος ἄρ. 73), 74 sqq., 238 sqq.
 Ἰσανόρος, Bellerophonis f., Z, 197, occisus a Marte in partem Solymis, 203 sq.
 Ἰσμαχος, urbs Ciconum in Thracia, sacra Apollini, ι, 18.
 Iam Ulysses rediens a Troja subito cepit et diripuit, et supervenientibus Ciconibus prenas dedit, ι, 39-61, etc.
 Ἰσος, Priami f., ab Agamemnone occisus, A, 101, 108.
 Ἰστιαία, urbs Eubææ, πολυστάφυλος, B, 537.
 Ἰστιή, Vesta, Saturni filia, de qua v. Hymnos 23 et 29; H. Ven. 22 sq. Frustra eam in matrimonium petunt Neptunus et Apollo, etc., 24-32.
 Ἰσχυς, υος, Elati f., εὐπικρος, H. Ap. 210.
 Ἴτυλος, Zethi et Aedonis f., a matre insaniente occisus, ι, 522 sq.
 Ἰτυμονεύς, ἥος, δ, Hyperochi f., in Elide habitans, a Nestore occisus, A, 672 sqq.
 Ἰτων, ὠνος, Phthiotidis urbs, μήτηρ μῆλων, B, 696.
 Ἰρμή, Icarii filia, soror Penelopes, uxor Eumeli Phierensis, δ, 797 sq.
 Ἰριάνασσα, filia Agamemnonis, pulcerrima, I, 145, 287. — *Diversa ab Iphigenia apud Cypriorum scriptores. fr. 12, p. 593.*
 Ἰριγένεια, filia Agamemnonis et Clytemnestrae, κακῶν cum Achille protextu Aulidem arcessitur, de qua immolanda; sed dea eam Tauros transfert et immortalē reddit, cerva in altari ei substituta, Cyp. p. 582, b. *Diversa ab Iphianassa, fr. 13, p. 593.*
 Ἰριζάμας, αντος, Antenoris f., missus in Thraciam ad avum matrem, cujus deinde filiam, matris suæ sororem, dedit uxorem, A, 221 sqq.; ab Agamemnone occiditur, 235 sqq., 257, 261.
 Ἰριλλήειν βίη, Iplielius, λ, 290, 296.
 Ἰριλλος, Phylaci f., Podarcis et Protesilai pater, B, 704 sqq.; N, 698; cursu insignis, Ψ, 636. Melampyrum boves n

- ablaturum capit, λ, 290 sqq. — *Cephalē et Clymenes f.*, Nost. fr. 3, p. 600.
- Ἐριμειδεία, Aloeī uxor, λ, 305.
- Ἐριμνός, Dexii f., Graecus occisus a Glaucō, H, 14.
- Ἴρις, acc. Ἴρις, Trojanus, a Patroclō occisus, H, 417.
- Ἴρις, ἴρις, capta ex insula Scyro, Patroclī concubina, εὐχωνός, I, 663 sqq.
- Ἰριδής, ου, Iphiti f., Archeptolemus, Θ, 128.
- Ἰριτίων, ὠνος, Otryntei f., Trojanus, late imperans, occisus ab Achille, Υ, 382 sqq.
- Ἰριτος, 1) Nauloli f., Phocensis, μεγάρμος, B, 518 sqq.; P, 306. 2) Euryti f., ab Hercule occisus; a quo acceperat Ulysses arcum egregium, φ, 14–38. 3) Conf. Ἰριδής.
- Ἰχναίη, epitheton Nemesiis, H. Ap. 94.
- Ἰωκή κρύοσσα, in .Egide, E, 740.
- K**
- Καβητός, urbs sive Hellesponti sive Lyciae, N, 363, Καθη-sόθεν.
- Καβμήτοι, Thebani, Δ, 388, 391 (κέντορες ἱππων); E, 807; K, 288; λ, 275. — *Cephalum a caede uxoris expiant, per eumque a Teumessia vulpe liberantur*, Epig. fr. 3, p. 589.
- Καζμειώνας, Cadmi posteri, Thebani, Δ, 385; E, 804; Ψ, 680.
- Καζμητις, ἴρις, Cadmi filia, Semele, H. 6, 57.
- Καζμος, heros Thebanus, pater Inus, ε, 333. — *Ejus, θεο-φρονος, mensa*, Theb. fr. 2, p. 587.
- Κάσιρα, Caria mulier, Δ, 142.
- Καινεΐδης, Caneī f., Coronus, B, 746.
- Καινεύς, εως, rex Lapitharum, A, 264.
- Καλήσιος, Axyli Trojani famulus, Z, 18.
- Καληστριδής, ου, Caletoris f., Aphareus, N, 541.
- Καληστρις, oros, 1) Graecus: v. praeced. 2) Trojanus, Clytiī f., O, 419.
- Καλλιάνασσα, una Nereidum, Σ, 46.
- Καλλιάνειρα, item Nereis, Σ, 44.
- Καλλίαρος, urbs Locrensis, B, 531.
- Καλλιόκη, Celei regis filia, H. Cer. 109, pulcerrima, 146. — *Regina Theprotorum, nupsit Ulyssi, et peperit ex eo Polytaen, qui regnum post eam habuit*, Teleg. p. 585, a.
- Καλλιόνη, Celei regis filia, H. Cer. 110.
- Καλλικολώνη, tumulus prope Trojam, Υ, 53, 151.
- Καλλιόπη, Musa, H. 31, 2.
- Καλλιρόνη, nymphea, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
- Καλλιχόρος, fons Atticæ, H. Cer. 271.
- Καλύδναι, αι, insulae, prope Coon insulam, B, 677.
- Καλυδών, ὠνος, ή, urbs .Etoliae et ager, αἰπεινή, πετρίεσσα, ἐραννή, B, 640; I, 526 sqq.; N, 217; Ξ, 116.
- Καλυψώ, οὐς, nymphea, Atlantis filia, insulam Ogygiam possidens. Insula et vita ejus describitur ε, 55 sqq. Epitheta: ἡόχομος, εὐπλόκαμος, εἴα θεάων, αὐτόχεσσα, δολόεσσα (η, 245). Solus ad eam ex naufragio servatus Ulysses, benignissime excipitur, η, 253 sqq., adeo ut eum maritum sibi optet Calypso. Sed octavo anno per Minervæ consilia (α, 48 sqq., 81 sqq.) eum dimittere jubetur, ε, 11 sqq., gravate imperium accipit, eumque adjuvat in rate faciendi, 85 sqq. Conf. θ, 452 sq.; ι, 29 sq.; μ, 447 sqq.; ψ, 333. — Socia Proserpinæ, H. Cer. 422 (μερῆεσσα). — *Teledamus filius Ulyssis ex Calypsone, si fides Eustathio*, Teleg. p. 601, a.
- Κάλχας, ἄντος (voc. Κάλχην, A, 86), Thestoris f., vates in exercitu Graecorum ad Trojam. Vaticinia ejus, A, 69 sqq.; B, 322. Ei adsimilat se Neptunus, N, 45 coll. 70 sqq. — *Prodigia explical et vaticinatur in priore conventu heroum Aulide*, Cypr. p. 582, a. *Dianæ iram aperit*, Iphigeniæ immolatione placandam, ib. p. 582, b. *Pedestri itinere redit usque ad Colophonem, ubi moritur et sepelitur*, Nost. p. 584, b.
- Κάμειρος, δ, urbs insulae Rhodi, ἀργυρόεις, B, 658.
- Καπανεύς, ἦος, princeps Argivorum, pater Stheneli, E, 319; ἀγαλειτός, B, 564; κυδάλιμος, Δ, 403. Fulmine occisus ab Jove, Batr. 284.
- Καπανηΐδης, ου, Capanei f. Sthenelus, E, 109.
- Καπανήος υἱός, idem, Δ, 367; E, 108, 241.
- Κάπυς, υος, pater Anchise, Υ, 239.
- Καρδαμύλη, urbs Messeniae, I, 150, 292.
- Καρεις, ὦν, Asiae populus, βαρβαρόφωνοι, B, 867; K, 428.
- Κάρησος, fluvius Troadis, M, 20.
- Κάρπαθος, insula Carpathii maris, ἡμερόεσσα, H. Ap. 43. V. Κράπαθος.
- Κάρυστος, ή, urbs Euboeae, B, 539.
- Κάσος, ή, insula .Egæi maris, B, 676.
- Κασσάνδρη, filia Priami, pulcerrima, ab Othryoneo petitur ἀνάεβος, N, 365 sqq. Ἰκλὴν χρυσήν Ἀφροδίτην, Ω, 699. Capta Troja in praemium cessit Agamemnoni; et una cum eo a Clytemnestra est interfecta, λ, 421. — *Futura praedicit, Paride in Laconiam navigante*, Cypr. p. 581, b. *Minervae supplex ab Ajace Oilei abrepta*, Il. Exc. p. 584, a.
- Καστιάνειρα, Thraciae principis filia, ex qua Priamus genuit Gorgythionem, Θ, 305.
- Κάστωρ, oros, 1) Ledaē et Tyndarei s. Jovis f., frater Pollucis et Helenae, mortuus, dum res Iliadis gerebantur, Γ, 237 (ἱππόδαμος), 243 sq. Vivit tamen post mortem cum Polluce, λ, 299 sqq. Hymni in eos 16 et 32. — *Castor et Pollux Idæ et Lyncei boves abigentes deprehensi; ille occiditur ab Ida, quem Pollux cum Lynceo interficit: inde Jupiter iis ἐπερήμερον ἀθανάσιαι tribuit*, Cypr. p. 582, b. *Castor θνητός*, fr. 2, p. 592. *A Lynceo in quercu latens detegitur et vulneratur*, fr. 8, p. 593. *Ab Aphidno vulneratus*, Cycl. p. 601, a. — 2) Hylaci f., Cretensis filius, ξ, 204.
- Κατακλώθεις βαρεΐαι, Parcae, η, 197.
- Καύκωνες, populus 1) Asiae, in Bithynia, K, 429; Υ, 329. 2) Peloponnesi, γ, 386, μεγάλιοι.
- Καύστριος, Cayster, fluvius Asiae, B, 461.
- Καφηρίδες πέτραι, in extrema Euboea, ubi Ajax Oilei periit, Nost. p. 584, b.
- Κεάδης, αο, Ceadae f., Traezenus, B, 847.
- Κεβρήνιοι ἄνδρες, incolae Cebrenis, oppidi Troadis, Ep. 10, 4.
- Κεβρόνης, αο, auriga Hectoris fortissimus, filius nothus Priami, Θ, 318; A, 521 sqq.; M, 91 sq.; N, 790. A Patroclō occisus; inde ingens de ejus corpore certamen, Π, 727–782.
- Κελαδαινή, epitheton Dianae, pro proprio nomine, Φ, 511.
- Κελάδων, οντος, rivus Elidis, ὠκύροος, H, 133.
- Κελανεργής, Jovis epitheton, pro nom. proprio υ, 147, et alibi.
- Κελζός, οἶο, Eleusinis f., rex Eleusinis, in cuius domum Ceres venit post errores, 96, 105, 146, 184, 233, 295 (εὐρύβης), 475 sqq., ubi enim sacra sua docet.
- Κένταυροι, natio Thessaliae, circa montes Pelium et Ossam. Quorum Chiron δακτύλατος, A, 831. Conf. Ep. 14, 17. Eorum bellum cum Lapithis, in quo tota Centaurorum gens deleta est, φ, 295–304. Batr. 171.
- Κεφαλλῆνες, Cephaleniae insulae habitatores, in ditione Ulyssis, B, 631 (μεγάλομοι); δ, 330; υ, 210; ω, 355, 378, 427.
- Κέφαλος, Deionis f., Procrin uxorem insciens interficit, a Cadmeis expiatur eosque a Teumessia vulpe liberat, Epig. fr. 3, p. 589. Clymenen uxorem duxit et ex ea Iphicium genuit, Nost. fr. 3, p. 600.
- Κηναῖον, promontorium Euboeae, H. Ap. 219.
- Κῆρ, ἦρος, ή, et al. Κῆρες, fatum, fata, θανάτοιο, B, 302,

- 834; et alibi passim cum epithetis κακή, ὀλοή, στυγερή, μέλαινα, denique βίαιαι, H. 7, 17.
- Κήρινθος, ἡ, urbs Eubææ, ἑφαλός, B, 538.
- Κήτιοι, Mysiæ populus, λ, 521.
- Κηφισίς, ἰδός, λίμνη, lacus Copaicus in Boeotia, E, 709; H. Ap. 280.
- Κηρισός, Phocidis fluvius, ἰδός, B, 522.
- Κιαννοί, *Bithyniæ gens, Hylam querunt et obsides dant Herculi*, Min. fr. 4, p. 591.
- Κίκονες, gens Thraciæ. Auxilium tulerant Trojanis, B, 846; P, 73. Hinc Ulysses eos in reditu suo pro hostibus habuit, et malo eventu diripit, ι, 39-66, 165; ψ, 310.
- Κίλικες, antiquitus habitantes in Mysia magna, pars imperii Trojani, Z, 397, 415.
- Κίλλα, urbs Troica, ζαθέη, A, 38, 452.
- Κιμμέριοι, prope Oceanum, ad Occidentem, λ, 14.
- Κιναιθῶν, *ab nonnullis pro Œdipodæ scriptore habebatur*, fr. 1, p. 586. Κιναιθῶν ἐν Ἑρακλείᾳ, Min. fr. 4, p. 591. *Lacedæmonius, ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus*, fr. 2, p. 595.
- Κινύρης, οὐ, rex Cypri insulæ, A, 20.
- Κίρκη, Solis et Perses filia, in insula Ææa, κ, 135-139. Veniente ad eam insulam Ulysses cum unica nave reliqua, socii missi ad speculandum, 203 sqq., invenerunt circa domum Circes cicuratos lupos, aliasque feras, ipsam texentem canentemque, 210 sqq. Hæc in porcos mutabat socios Ulyssis, uno excepto, 233 sqq. (πολυφάρμακος, 276, Ep. 14, 15), qui hæc nuntiat Ulyssi. Cui ad eam proficiscenti Mercurius monstrat remedium, 277 sqq. Circe vincitur, socios liberat et Ulysses anno tempore apud eam manet, consilia de iis quæ facienda sint accipiens, 308 sqq., ubi v. plura. Redit ad eam ab inferis, μ, 3, sqq., et dimittitur bene monitus, 39-143. Docetur ab ea nodum insolubilem, θ, 448. ψ, 321. Epitheta, ἐνπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήςσα, διαθεῶν. — *Filius ejus ex Ulyssæ Telegonus, patre per ignorantiam occiso, ipsi advehit corpus ejus, Penelopen et Telemachum, cui nubit, Teleg. p. 585, a. Quod ex Nostis affert Eustath., fr. 8, p. 600.*
- Κισσιῆς, ἰδός, Cissei filia, Theano, ζ, 299.
- Κισσῆς, ὁ, princeps Thraciæ, Theanus pater, A, 223.
- Κλάρος, Ioniæ oppidum, αἰγλήσσα, H. Ap. 40; ἀμπελόσσα, H. 8, 5.
- Κλεισιδίχη, Celei regis filia, H. Cer. 109.
- Κλειτός, 1) Trojanus, Pisenoris f., O, 445 sqq., 452. 2) Mantii f., Melampi nepos, pulcer juvenis ab Aurora raptus, ο, 245 sqq.
- Κλεόβουλος, Trojanus, ab Ajace occisus, II, 330.
- Κλεοπάτρα, Marpessæ filia, uxor Meleagri, καλή, I, 552 sqq.
- Κλεωναί, oppidum Argolidis, εὐκρίμεναι, B, 570.
- Κλονίος, Alectoris f., unus eorum qui Boeotos ducebant, B, 495; occisus ab Agenore, O, 340.
- Κλωμένη, 1) ministra Helenæ, βοώπις, Γ, 144. 2) Una Neireidum, Σ, 47. 3) Uxor Phylaci, mater Iphicli, λ, 326. — *Minyæ filia, Cephali uxor*, Nost. fr. 3, p. 600.
- Κλώμενος, rex Minyarum, socer Nestoris, γ, 452.
- Κλυταμνήστρη, soror Helenæ, uxor Agamemnonis, Σα, A, 113. Ab Agistho seducta, redeuntem maritum interfecit, ab Oreste filio interficitur, γ, 263 sqq.; λ, 409 sqq. Casandram ipsa interfecit, 422. — *Cum Agistho occidit Agamemnonem et ab Oreste occiditur*, Nost. p. 584, b.
- Κλυτίδης, οὐ, Clyti f., 1) Dolops, A, 302. 2) Piræus, ο, 539.
- Κλυτίος, 1) Trojanus senex, frater Priami, Γ, 147; O, 419, 427; Γ, 238. 2) Ithacensis, pater Priami, π, 327.
- Κλυτομήδης, εὐς, Enopis f., nobilis pugil Græcus, Ψ, 634.
- Κλυτόνοος, nobilis Phæax, θ, 119, 123.
- Κνίδος, ἡ, Asia min. urbs, αἰπεινὴ, H. Ap. 43.
- Κνωσός, ἡ, urbs Cretæ, magna, B, 646; Σ, 591; τ, 178; H. Ap. 475 (πολυδένερος), 396 (Μινώϊος).
- Κοῖος, οἶο, Titan, Latonæ pater, H. Ap. 62.
- Κοῖρανός, 1) Lycius, ab Ulyssæ occisus, E, 677. 2) Merionæ, P, 610 sqq.
- Κολοφῶν, ὄντος, ἡ, urbs Ioniæ, ubi Calchas sepultus, λ, p. 584, b.
- Κοπρεὺς, ἦος, Mycenæus, Periphætæ pater, Eurythiæ f., O, 639 sqq. — *Haliarti rex*, Theb. fr. 6, p. 588.
- Κόρακος πέτρα, locus in Ithaca insula, v, 408; u, 120.
- Κόρινθος, urbs Argiva, ἀρνυός, B, 570. Κορινθία, Σ, u. Conf. Ἐφύρη.
- Κόροιβος, *ad Cassandræ ipsi desponsatæ nepos jam veniens, a Diomede occiditur*, H. par. fr. p. 598.
- Κορωνήτης, οὐ, cognomen Areithoi, H, 9, 138.
- Κορώνεια, urbs Boeotiae, B, 503.
- Κορωνίς, ἰδός, Phlegyæ filia, mater Æsculapii, H. 12.
- Κόρωνος, Caneï f., ὑπέρθυρος, B, 746.
- Κορυήτης, antiqui habitatores regionis Pleuronice in Da. de quorum bello cum Ætolis I, 529 sqq. — *In hoc auxiliatur iis Apollo*, Min. fr. 5, p. 590.
- Κόων, ὠνος, Antenoris f. major natus, cæsus ab Agamemnon, A, 248 sqq.; T, 53.
- Κόως, Cos insula, εὐνοιομένη, Σ, 255; O, 78; H. Ap. 6.
- Κρανία, insula, ubi Paris cum Helena primam nuptiam cit in fuga, Γ, 445.
- Κράπαθος, Carpathus insula, B, 676.
- Κραταίς, ἰδός, mater Scyllæ monstri, μ, 124. Conf. 12.
- Κρειοντιάδης, οὐ, Creontis f., Lycomedes, T, 240.
- Κρείων, ὄντος, 1) rex Thebarum, λ, 269 (ὑπέρθυρος). Pater Lycomedes, I, 84. — *Prioris filius Herma*, G. fr. 3, p. 587.
- Κρεώφυλος, *Samius, qui Οἰχαλίας ὄλωνος scriptum datur*; v. fr. 1, p. 590.
- Κρηθεὺς, ἦος, Ἄεδι f., ex Tyro uxore pater Æoniæ, u. thæonis et Phætiæ, λ, 237, 258 sq.
- Κρήθων, ὠνος, princeps Græcus, Dioclei f., occiditur a fratre ab Ænea, E, 542 sqq., ubi v. ejus genealogia.
- Κρήται, αἰ. V. Κρήτη.
- Κρήτες, Cretenses, Γ, 230 sq.; Δ, 351; ξ, 204, etc.; H. 1, 396, 463 H, 517, ubi Apollinis Delphici sacerdotes καὶ Χαλκοχίτωνες, I, 255. Sub Idomeneo, B, 645, etc. ἑκ κρητες, τ, 176.
- Κρήτη, ἡ, et αἱ Κρήται (ξ, 199; π, 61, εὐρεῖται, etc. Creta, ἀκατόμπολις, B, 649; 90 urbium, τ, 174, u. καὶ πείρα, 173, ubi v. plura; εὐρεῖται, N, 453; u. 24, etc. ξ, 252, 300. Conf. γ, 291; λ, 323; ρ, 523; H. Ap. 70, 71. Κρήτην Γ, 233; H. Cer. 123. Κρήτην δ, τ, 186.
- Κρίσα, urbs et regio Phocensium, ζαθέη, B, 550. Περπύτων sacrum Apollinis Delphici, H. Ap. 269, 282 sqq. (εὐδαίεος, ἀμπελόσσα). Incolæ Κρισσαῖοι, ib. etc.
- Κροίσμος, Trojanus, a Melete occisus, O, 523.
- Κροκύλεια, τὰ, locus in ditione Ulyssis, B, 633.
- Κρονιδῆς, αὐ et εὐ (H. Cer. 416; H. 32, 2), Saturni f., ἵψο passim.
- Κρονίων, ὠνος (ὄνος, Σ, 247; λ, 620), idem, passim.
- Κρόνος, Saturnus, pater Jovis et Junonis, ἀρχαῖος, 205, 319; Δ, 59; E, 721; Θ, 383, 415; I, 37, etc. Ab Jove ad inferos detrusus, Θ, 479 sqq.; Σ, 240, etc. O, 225. Tres filii ex Rheæ uxore, O, 187 sq. — *In eorum mutatus, Chironem centaurum genuit*, Titae p. p. 595.
- Κρονοῖ, fons et regio Elidis, ο, 295; H. Ap. 423.
- Κρώμνα, urbs Paphlagoniæ, B, 855.
- Κτέατος, Actoris s. Neptuni f., Euryti frater, B, 611. Titae p. p. 595.
- Amphimachi, N, 185.
- Κτήσιος, Ormeni f., princeps insulæ Syriæ, pater Γαυρ, ο, 413.

Κεφελίππος, unus procorum ex insula Same, υ, 287 sqq.; occiditur, χ, 279, 285 sqq.

Κτιμένη, soror Ulyssis, α, 362 sqq.

Κυανοναίτης, ου, Neptuni epitheton, pro nomine proprio Υ, 144.

Κύδωνες, populus Cretensis, γ, 292; τ, 176.

Κυβέρεια, Venus, θ, 288; σ, 193; H. Ven. 6, 176, 288; H. 5, 18; 9, 1.

Κύθηρα, τὰ, insula prope Cretam, et urbs ejusdem, ζάθεα, O, 432; ι, 81. Κυθήροθεν, O, 438.

Κυθήριος, Qui est ex insula Cythera, K, 268; O, 431.

Κύκλος ἐπικός, ejus reliquiae, p. 581-601.

Κύκλωψ, ωπος. Κύκλωπες, populus immanis (in Sicilia, ut veteres statuunt), de quorum terra et moribus ι, 106 sqq.; 275 sqq. Molesti erant Phaeacibus, ζ, 5 sqq. (ὑπερνηορόντες). Ad unum ex iis, Polyphemum, Neptuni filium, qui simpl. Κύκλωψ dicitur ab Hom., venit Ulysses cum sociis aliquot; quorum sex ille comesis, temulentus vino Ulyssis, excacatur, et dolose fugientis navem saxis incessit: ν, ι, 193-566. Conf. α, 69; β, 19; x, 200; μ, 209; υ, 19; ψ, 312; η, 206. — Κύκλωπες tres geniti ex Γῇ et Ἑρῶ, Cycl. p. 581, a.

Κύνως, 1) Neptuni f., ab Achille interfectus ad Trojam in primo praelio, Cypr. p. 582, b. 2) Martis f., ab Hercule cursu equestri victus, Theb. fr. 6, p. 588.

Κυλλήνη, mons Arcadiae, B, 603. Ubi Mercurius natus, H. Merc. 2, 142, 228, 337; H. 17, 2.

Κυλλήνιος, Cyllenius: Otus, O, 518. Frequens Mercurii epitheton, ω, 1; H. Merc. 304, 387; (pro nom. proprio, 318, 408); H. 17, 1. Τέμενος Κυλλήνιον, H. 18, 31.

Κυλλοποδίων, Vulcani nomen, Σ, 371; Υ, 270; Φ, 331.

Κύμη, Asiae minoris urbs, αἰπνή, Ep. 4, 16. Conf. 1, 2.

Κυμοδόκη, una Nereidum, Σ, 39.

Κυμοδόη, Nereis et ipsa, Σ, 41.

Κύνθιος, adj. Κύνθιος ὄθος, H. Ap. 17.

Κύνθος, δ, mons insulae Deli, ubi nati Apollo et Diana, H. Ap. 26, 141 (παπαλοῖτες).

Κύνος, ἡ, urbs Locrorum, B, 531.

Κυπαρισσῆες, ἥεντος, δ, urbs in ditione Nestoris, B, 593.

Κυπαρίσσιος, ἡ, oppidum Phocensium, B, 519.

Κύπρια ἔπη, in Cyclo. De his p. 581 sq., ubi argumentum habes. Fragmenta p. 591-595. Alii Κύπρια scribebant, p. 581, a.

Κύπρις, ἴδος, Venus, E, 330, 422, 458, 760, 883; H. Ven. 2.

Κυπριγενής Κυβέρεια, Venus, H. 9, 1.

Κύπρος, ἡ, insula, sacra Veneri, δ, 83; θ, 362; ρ, 442 sq., 448; H. Ven. 28, 66. Κύπρονδε, A, 21.

Κύτωρος, ἡ, urbs Paphlagoniae, B, 853.

Κύφος, ἡ, urbs Perlaebiae, B, 748.

Κωκυτός, fluvius Orci, α, 514.

Κώπαι, ὦν, vicus Boeoticus, B, 502.

Κωρύκος, Ioniae promontorium, Κωρύκου ἄκρα κάρηνα, H. Ap. 39.

Κῶς, ἡ, acc. Κῶν, insula et urbs ejus, Εὐρυπόλιος πόλις, B, 677. Conf. Κῶος.

Λ

Λάα, ἡ, oppidum Laconicum, B, 585.

Λαέρκης, εὖς, 1) princeps Myrmidonum sub Achille, pater Alkimedontis, II, 197; P, 467. 2) Aurifaber Pylius, γ, 424 sqq.

Λαέρτης, αο, Arcisii f. unicus (π, 118), pater Ulyssis, π-πνυμένος, ω, 374, ἥρωος alibi. Vita ejus post abitum filii, α, 189 sqq. Ei παρτίον Penelope texebat, β, 99; τ, 144; ω, 133. Luctus ejus gravissimus ob filium λ, 187-196; ο, 352-356; π, 138-145. Emerat Euryclaeum, α, 429 sqq., Eumaeum, ο, 482. Suo labore agrum ex inculto fecerat

cultum, arboribus conseverat, etc., ω, 205-270. Ulysses se ei agnoscendum praebet, 320 sqq. A Minerva decoratus, 367 sqq., armatur contra patres procorum, et occidit Eupithem, 498 sqq.

Λαερτιάδης, εὖ, Laertiae f., Ulysses, Γ, 200; I, 308; T, 185; Ψ, 723; ι, 19; μ, 378; τ, 336; χ, 185, 191, etc.

Λαιστργόνες, ὦν, natio immanis, vel Siciliae, vel Italiae inferioris, x, 119, ubi 11 naves et multi socii Ulyssis periere. V. 81 sqq.

Λαιστργονίη, Laestrygonum urbs, τηλέκυλος, x, 82; ψ, 318.

Λαιστργών, Antiplates, x, 106, 199.

Λακεδαίμων, ονος, urbs et regio, κοίλη, κητώσσα, B, 581; δ, 1; Γ, 239, 244, 443; δία, γ, 326; δ, 702; ν, 440. Conf. δ, 602 sqq. Εὐρύχορος, ν, 414; ο, 1; φ, 13.

Λακωνίς, ἴδος, γαῖα, Laconia, H. Ap. 410.

Λάμος, Neptuni filius, Laestrygonum princeps, x, 81.

Λαμπετιδής, ου, Lampi f., Dolops, O, 526.

Λαμπετή, filia Solis ex Neaera, cum sororibus ejus greges sacros pascens, μ, 132 sqq., 375.

Λάμπος, 1) frater Priami senex, Dolopis pater, Γ, 147; Υ, 238. 2) Equus Hectoris, Θ, 185. 3) Equus Aurorae, ψ, 246.

Λαόγονος, 1) Onetoris f., Trojanus, a Merione occisus, II, 604. 2) Biantis f., ab Achille, Υ, 460.

Λαοδάμας, αντος, 1) Antenoris f., ab Ajace occisus, O, 516. 2) Alcinoi f., ἀγαπήνωρ, η, 170; ο, 116 sqq., 130 sqq., 141 sqq., 207 sqq., 369 sqq.

Λαοδάμεια, filia Bellerophontis, mater regis Sarpedonis ex Jove, morte praenatura extinclta, Z, 197 sqq.

Λαοδίχη, 1) filia Priami pulcherrima, Γ, 124; Z, 252. 2) Agamemnonis filia, I, 145, 287.

Λαοδόκος, 1) Antenoris f., cujus formam induit Minerva, Δ, 87. 2) Graecus, socius Antilochi, P, 699.

Λαοδόη, Altæ filia, mater Lycaonis, Φ, 85 sqq.; X, 48.

Λαοκόων, ωντος, sacerdos Trojanus, cum puerorum altero. A draconibus enectus, II. Exc. p. 584, a.

Λαομεδοντιάδης, ου, Laomedontis f., Lampus, O, 527.

Λαομέδων, δοντος, rex Trojanus. Genealogia ejus, Υ, 230-240. Ἀγαυός, E, 269; Ψ, 348, ubi de equis ei ab Jove datis. Ob quos Hercules cepit Trojam ex improviso, et diripuit, E, 640 sqq. Neptunus et Apollo struxerant ei muros, H, 452; hic etiam pecora ei pavit: sed eos Laomedon fraudavit mercede, Φ, 443-457. Ejus filius Bucolion, Z, 23. — Pro Ganymede filio auream vitem accipit ab Jove, II. parv. fr. 3, p. 595.

Λαπιθαί, gens antiqua Thessaliae, cujus de bello cum Centauris narratur φ, 295-304. Conf. A, 266 sqq., M, 128, 181.

Λάρισσα, urbs Pelasgica in Aetolia, ἐριβώλαξ, B, 841; P, 301.

Λειοκρίτος, Arisbantis f., occisus ab Aenea, P, 344.

Λειώδης, εὖς, proculus, ceteris minus improbus, θυοσκόος, φ, 144-166, ubi primus tentat arcum. Deprecatur mortem, sed occiditur, χ, 310-329.

Λειώκριτος, procorum unus, Euenoris f., β, 242-257; occiditur, χ, 294 sqq.

Λεκτόν, τὸ, Troadis promontorium, Ξ, 284; H. Ap. 217.

Λελεγες, οί, socii Trojanorum, quos ducebat Aeneas, K, 429; Υ, 96; Φ, 86 (φιλοπτόλαιοι).

Λεοντεύς, ἥος, Coronii f., dux Graecus, B, 745 (ἕξος Ἄρης); pugnat, M, 130, 188; Ψ, 837, 841. — Pedestri itinere redit, usque ad Colophonem, Nost. p. 564, b.

Λεσβίς, ἴδος, Lesbia, I, 129, 271.

Λέσβος, ἡ, insula et urbs ejus, ἐκτιμένη, I, 129, 271 (ab Achille capta); δ, 342; ρ, 133; Ω, 544; ἡγάθη, H. Ap. 37. Λεσβόθεν, I, 664. — Ibi Achilles sacra facit ob eandem Thersitæ, Eth. p. 583, a.

Λέσχη, Mytilenensis (aliter Pausan, p. 598, α), cujus

Ilias minor cum Excidio adjuncto: p. 583, b; fr. 13 sqq., p. 597 sq.

Λευκάδος, Icarii f., cum patre rex Acarnaniæ, Alem. fr. 9, p. 589.

Λευκάς, ἄδος, πέτρη, saxum Epīri, prope Orcum, ω, 11.

Λευκή, insula, in Ponto Euxino, ad ostia Borysthenis: eo abripitur a matre Achilles de rogo, Æth. p. 583, b.

Λευκίππη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.

Λεύκιππος et Λευκίπποιος ἄμικρ, Ap. H. 211.

Λευκωβή, filia Cadmi, ante dicta Ino, data tænia opem tulit Ulyssi in mari periclitanti, ε, 333 sqq.

Λεύκος, socius Ulyssis ad Trojam, Δ, 491.

Λήδη, Thestii filia, Tyndarei uxor, Dioscurorum mater, λ, 298 sqq.; H. 16, 3; 33, 2.

Λήδης, Teutami f., Pelasgus, Hippothoi et Pylæi pater, B, 843; P, 288 sqq.

Λήϊος, dux Brotorum, Alectryonis f., B, 494; Z, 35; N, 91; P, 601.

Λήλατον πεδίον, in insula Eubœa, H. Ap. 220.

Λήμνος, ἡ, insula. Vulcanus eo dejectus, A, 593 sq. Ibi relictus Philoctetes, B, 722 (ἡγάβη, ut Φ, 58, 79). Græci ad Trojam inde vinum accipiebant, H, 467-475. Prolescentia ad Trojam ibi aliquamdiu manserant, Θ, 230-234. Juno ibi Somnum reperit, Ξ, 230 sq. Λήμνον ἄστυ, Ξ, 281; εὐκτίμνον πολίσθρον, Θ, 283 sq.; εὐκτίμνη, Φ, 40; ἀμυχθαλίσσα, Ω, 753; H. Ap. 36. — Ibi relinquitur Philoctetes, Cypr. p. 582, b. Eo Lycaonem vendit Patroclus, ibid. Reducitur inde Philoctetes, H. min. p. 583, b.

Λητοῖδης, ου, Latonæ f., Apollo, H. Merc. 158, 253, 261, 403, 505, etc.

Λητώ, οὐς, Latona, mater Apollinis et Dianæ, de quorum natu et matris erroribus H. Ap. 25-120. Hymnis canitur apud Delios, 159; H. 27, 19 (καλλίσφυρος). A, 9, 36; E, 447; Ξ, 327 (ἐρικυβέτης); H, 849; T, 413; ζ, 106; λ, 318. Auxiliatur Trojanis, Υ, 40; eique obstat Mercurius, 72; Φ, 497-504, ubi colligit Dianæ sagittas. Ei, καλλιπαργή, se æquiparat Niobe, Ω, 607. A Tityo tentata, λ, 580 sq. — Ei sacra facit Achilles ob carsum Thersiten, Æth. p. 583, a. In eam peccat Amphion, Min. fr. 2, p. 190.

Λιβύη, Africæ pars, δ, 85; ξ, 295.

Λικύμνος, frater Alcmenes, a Tlepolemo occisus, B, 663.

Λίδια, urbs Phocensis, ubi fontes amnis Cephaliss, B, 523. Λιχίρθεν, H. Ap. 211.

Λιωνόρεα, una Nereidum, Σ, 41.

Λίνδος, urbs Rhodi, B, 656.

Λίνος, fortasse cantici nomen, Σ, 570.

Λιταί, ου, Jovis filia, Ates sorores, I, 502 sq.

Λοκροί, gens Græciæ, in bello Trojano sub Ajace Oilei duce, B, 527-535, ubi et urbes eorum. N, 686, 712 sqq.

Λογκῆς, εὖς, Aphareti f., frater Idæ; boves ejus a Dioscuris abiguntur et ipse a Polluce occiditur, Cypr. p. 581, b; postquam Castorem, in quercu latitantem, acutissimo visu detexerat et vulneraverat, fr. 8, p. 593.

Λύκαστος, δ, urbs Cretæ, ἀγγώνεις, B, 647.

Λυκάων, ονος, 1) pater Pandaræ, B, 826; Δ, 89; E, 95, 193, 197, etc. 2) Priami f. ex Laothoe, Υ, 84, ubi genealogia ejus. Γ, 333; Γ, 81; Φ, 34 sqq., ubi de captivitate ejus ante Iliadis tempora. Occisus ab Achille, 114 sqq.; X, 46; Ψ, 746. — Eum in Lemnum vendit Patroclus, Cypr. p. 582, b.

Λυκηγενής, εὖς, Apollinis epitheton, Δ, 101, 119.

Λυκία, regio Asiæ minoris: ejus reges Sarpedon et Lycaon, B, 877; E, 173, 479, 645, etc.; ἐρικυβέτης, P, 172; εὐρεΐα, Z, 173, 188, 210, etc. Apollini sacra, H. Ap. 179. Λυκίηνδε, Z 168, 171. Λυκίρθεν, E, 105.

Λύκει, Lycii, a Sarpedone et Glaucæ ducti, B, 876; Z,

194; H, 13; K, 430; M, 330, etc.; ἀγγεμαχῆται, Θ, 173. U sociorum præcipui sæpe cum Trojanis nominantur pro universis auxiliis, e. c. Δ, 197; Z, 78; A, 285 sq.; O, 424 sq.

Λυκομήδης, εὖς, dux Græcus, Creontis f., I, 84; M, 366; P, 345 sqq.; T, 240. — Ab Agnore vulneratus in expugnanda Troja, H. parv. fr. 17, p. 598. Alius, Scyri rex, ejus filia Deidamia, Cypr. p. 582, a.

Λυκοόργος, 1) Dryantis f., rex Edonorum, persecutus Bæchum et nutrices ejus κατ' ἡγάβην Νυσήϊον, Z, 130 sqq. (ἀνδροπόνοιο Λυκοόργου, 134). 2) Rex Arcadiæ, qui dolo interfecerat Areithoum clavatorem, H, 142-149.

Λυκορόνης, ου, Trojanus, a Tencro occisus, Θ, 275.

Λύκος, ejus filia ab Epopeo vitata, Cypr. p. 582, a.

Λυκοόργων, ονος, Mastoris f., Cytherius, famulus et ιατρός Ajacis, ab Hectore occisus, O, 430-441.

Λύκτος, ἡ, urbs Cretæ, B, 647; P, 611 (εὐκτιμένη).

Λύκων, ονος, Trojanus, a Peneleo occisus, H, 335-341.

Λυρρησός, ἡ, urbs Mysiæ, quam expugnavit Achilles ex eaque abduxit Briseidem, B, 690 sq.; T, 60; Υ, 92, 191 sqq. — Pluribus hoc narrabatur in Cypris, p. 582, b.

Λύσανδρος, Trojanus, ab Ajace occisus, A, 191.

Λωτοράζοι, populus Libyæ, a quibus vi abegit Ulysses socios, loti suavitate captos, ι, 84-102; ψ, 311.

M

Μάγνητες, gens Thessala, B, 756.

Μαΐα, Atlantis filia, Mercurii mater, H. 17, 2 sq.; H. Merc. 3, 19, 89, 183 etc. Gen. Μαΐαδος, a nom. Μαΐας, ξ, 435 et frequentissime in H. Merc. Μαΐάδα καλλιπέδιλον, 57.

Μαϊάνδρος, fluvius Ioniæ, B, 869.

Μαϊμαλίδης, ου, Marmali f., Pisander, H, 194.

Μαΐρα, 1) una Nereidum, Σ, 48. 2) Proti et Antææ filia, λ, 326. — Quæ virgo mortua est, Nost. fr. 5, p. 600.

Μαίων, ονος, Harmonis f., ab Eteocle ad occidendum Tydeum missus, Δ, 394 sqq.

Μάκχρ, προς, antiquus rex Lesbi, Ω, 544; H. Ap. 17.

Μάλας, ἡ, ι, 80; H. Ap. 409, et αὖ Μάλας, promontorium Laconicæ, γ, 287; δ, 514; τ, 187.

Μαντινέ, urbs Arcadiæ, B, 607.

Μάντιος, Melampodis f., ο, 242, 249 sqq., ubi ipsius filii.

Μαραθών, ονος, vicus Atticæ, η, 80.

Μαρτύτης, ου, carmen Homericum, ejus fragmenta v. p. 580.

Μάρκις, ιος, Lycius, Sarpedonis socius, H, 319 sqq.

Μάρπησσα, Eueni filia, uxor Meleagri, καλλίσφυρος, I, 552-561.

Μάρων, ονος, Euanthis f., Bacchi nepos, Apollinis sacerdos, ι, 197 sqq.

Μαρωνεία, Thraciæ urbs, ubi Ulysses in reditu offendit Neoptolemum, Nost. p. 584, b.

Μάσσης, πτος, δ, urbs Argolidis, B, 562.

Μαστορίδης, ου, Mastoris f. 1) Cytherii, Lycophro, O, 438. 2) Ithacensis, Halitherses, β, 158; ω, 451.

Μάστρω, ορος, Cytherius, Lycophronis pater, O, 430.

Μαχάων, ονος, Æsculapii f., dux et medicus, frater Podalirii, B, 729, ubi eorum urbes. Menelaum sanat, Δ, 193-220. Vulneratus sagitta, A, 505-520, 832 sqq.; Ξ, 3 sqq. — Philocteten sanat, H. parv. p. 583, b. Ab Eurypylo occiditur, fr. 7, p. 596. De ejus dextertate v. H. Exc. fr. 2, p. 599.

Μεγάδης, ου, Megæ f., Perimus, H, 695.

Μεγαμήδεϊς, αο, Megamedis f., ἀναξ, pater Pallantis, H. Merc. 100.

Μεγαπένθος, εὖς, Menelai f., quem, absente Helena, ex sinistra generatur, τηλόγετος, δ, 10-12; ο, 100, 103, 122.

Μεγάρη, filia Creontis, Hercules conjux, λ, 269 sqq.

Μέγας, πτος, Phylei f. ex sorore Ulyssis, dux Dulichius,

fortissimus, B, 627-630. Pugnatur, E, 69; N, 692; O, 302, 520 sqq.; T, 239. — *Ab Admeto vulneratur in expugnatione Trojæ, Il. parv. fr. 17, p. 598.*

Μεδών, ὄνος, δ, oppidum Boeotiae, B, 501.

Μέδων, ὄνος, 1) Oilei filius nothus, dux Methonensium, loco Philoctetæ agri, B, 727 sq.; N, 693-697. Occisus ab Ænea, O, 332-336. 2) Dux Lycii, Hectoris auspiciæ sequens, P, 216. 3) Præco Ithacensis, cum procis versans, sed regis domui prospiciens et facinora eorum aperiens, δ, 677-715; π, 252, 412; ρ, 172-176. Servatus ex cæde procorum, χ, 357-380; deterret cives a pugna adversus regem, ω, 439-450.

Μελάντιος, ὄδος, Amythaonis f. Res ejus v. o, 225-255, collatis λ, 286 sqq.

Μελανεύς, ἥος, nobilis Ithacensis, Amphimedontis proci pater, ω, 103.

Μελανθίος. V. Μελάνθιος, 2.

Μελάνθιος, 1) Trojanus, occisus, Z, 36. 2) Alius, qui et Μελανθεύς, Dolii f., servus Ulyssis, præfectus magno caprarum gregi et aliis servis pastoribus. Studebat procis et maxime Eurymacho; contumeliose vexat Ulysssem, ρ, 212-260, 369 sqq.; υ, 173 sqq. Servit procis, ρ, 175-183, 265 sqq. Quibus in pugna adest et Ulyssi ingens creat periculum, χ, 135-200; sed captus dolo, peracta cæde procorum, crudeli afficitur supplicio, χ, 474-477.

Μελανθία, ὄς, Dolii filia, soror Melanthii, educata a Penelope, et liberaliter habita, sed infida dominæ, cum procis faciens, Eurymachi concubina, σ, 320-341, ubi Ulysssem incessit; et iterum τ, 60-95. Peracta cæde procorum, supplicio afficitur cum reliquis, χ, 421 sqq.

Μελανίππη, Amazon, reginæ soror, occisa a Telamone, Atth. fr. 3, p. 586.

Μελάνπιος, 1) Trojanus, cæsus, Θ, 276. 2) Hicetaonis f., ex Percote veniens, ubi boves paverat, cæsus pugnant, O, 546-591. 3) Trojanus, cæsus a Patroclo, II, 695. 4) Græcus dux, T, 240.

Μελας, ἄνος, Porthæi f., Cenei frater, Ξ, 117. — *Ejus filii octo, Alc. fr. 8, p. 589.*

Μελέαργος, princeps Calydoniæ, Cenei f., mortuus ante tempora belli Trojani, B, 642 (ἔανός). Historiæ ejus partem narrat Phoenix, ut Ætolos servaverit in bello cum Curetibus, I, 525-595. — *Ab Apolline occisus in eo bello, Min. fr. 5, p. 590. Ejus filia Polydora, uxor Proteusilæ, Cypr. fr. 13, p. 594.*

Μέλης, τος, fluvius Ioniæ, βαθύσχοις, H. 8, 3; τερὸς, Ep. 4, 7.

Μελίη, Oceani filia, Cycl. p. 601, δ.

Μελίθσια, urbs Thessaliæ, B, 717.

Μελίτη, una Nereidum, Σ, 42. Socia Proserpinæ, H. Cer. 419.

Μέμων, ὄνος, Aurora ex Tithono f., ad Trojam occiderat Antilochum, δ, 187 sq. Pulcer, λ, 522. — *Trojanis auxilio venit cum armis a Vulcano factis, Antilochum interfecit, ab Achille interfecitur; inde mater et ab Jove immortalitatem petit, Æth. p. 583, a.*

Μενέλαος, Atrei f., rex Lacedæmonis, frater Agamemnonis, Helenæ maritus. Epitheta solita: διοτρεπής, ἀρητιεύς, δουρικλυτός, κυδάλμιος, ἐανθός, βοὴν ἀγαθός. Urbes ejus et copie in bello Troj., B, 581-590. Ante bellum in Ithacam venit ad evocandum Ulysssem, ω, 116; deinde legatus cum eo Trojam profectus, ad sua repetenda, Γ, 205 sqq., ubi 213-215 de ejus eloquentia; A, 138-142. Ad fatris concilium venit αὐτόματος, B, 408. Paride provocante Græcorum fortissimum, in pugnam singularem cum eo procedit, Γ, 19 sqq.: quæ fudere icto committitur, 302 sqq., sed Paris ei a Venere abripitur, quem frustra quærit, 449 sqq. Interea a Pandaro insidiosè sagitta vulneratur, Δ, 105 sqq., et a Machaone curatur, 193 sqq.

Hosti parsurus, ab Agamemnone prohibetur, Z, 37-53. Ab eodem deterretur a certamine singulari cum Hectore ineundo, H, 92-122. Præcuris insomnis, K, 25 sqq. Ulysssem periculo eripit, A, 463 sqq. Pugnatur, N, 581 sqq.; O, 560 sqq.; II, 311, et per totam fere P, pro Patrocli corpore. In ludis funebribus equis certat, Ψ, 293 sqq., 355, 401, 407; cum Antilocho generose expostulat, 422-445, 514-613. Excubias cum Ulyssse agit, ε, 470 sqq. Capta Troja pugnatur ad domum Delphobi, θ, 518 sqq. De ejus reditu et erroribus narrat Nestor, γ, 136 sqq., 279-312, et ipse pluribus, δ, 81-92, 351-586. Telemachus ad eum proficiscitur, α, 285, δ, 1, quæ rhaps. tota in domo ejus agitur; eam igitur videri. Fatale Menelao erat transferri in insulas beatorum, δ, 561-569. Telemachus a Menelao cum donis splendidis dimittitur, ο, 44-181; ρ, 76, 116 sq. — *Paridem hospitio excipit et in Cretam avehitur, Cypr. p. 581, b. Conf. fr. 9, p. 593. Ab Iride certior factus de iis quæ domi gesta fuerint, cum fratre consultat de bello Trojanis inferendo, ib. p. 582, a; ad Nestoremque abit et alios deinde socios colligit, ibid. Contumeliose tractat corpus Paridis occisi, Il. parv. p. 583, b. Helena visa gladium abiecit, fr. 15, p. 597. A fratre de reditu dissentit, Nost. p. 584, b. Post Diomedem et Nestorem avectus, tempestate perdit classem præter quinque naves, quibuscum in Ægyptum advenit, ibid. Tandem redit, ibid.*

Μενεσθεύς, ἥος, Petei f., princeps Atheniensis, fortissimus, B, 552; Δ, 327. Turrin in muro Argivorum servat, M, 331-374. Copias ducit, N, 195, 690; O, 331. — *Præmia accipit excisa Troja, Il. Exc. fr. 1, p. 599.*

Μενέσθης, Grævus, fortis, occisus ab Hectore, E, 609.

Μενέσθιος, 1) Arethoi f., occisus a Paride, II, 8-10. 2) Sperchii f. ex sorore Achillis, II, 173-178, αἰολοβώρη.

Μενοτιάδης, αα (εω, Σ, 93), Menetii f., Patroclus, A, 307; I, 211; II, 420, 434, 438, etc.

Μενoitios, Actoris f., Opuntæ, Ψ, 85 sqq., Patrocli pater, cui proficiscenti ad Trojam cum Achille bene præcipit, A, 765-790. Vivens adhuc decimo belli anno, II, 14; ei se filium ex bello reducturum promiserat Achilles, Σ, 325-331. Μενoitίου υἱός, A, 604, 607; II, 278, 307, 827, etc. Μέντης, ου, 1) rex Ciconum in Thracia, P, 73. 2) Rex Taphiorum, amicus Ulyssis, vir prudentissimus, α, 105, 180 sqq., 417 sqq.

Μέντωρ, 1) Trojanus, Imbrii pater, N, 171. 2) Nobilis Ithacensis, Alcimi f., Ulyssis amicus, ab eo proficiscente domus ἐπίτροπος relictus, β, 225 sqq., ubi concionatur. Ejus forma induta Telemachum comitatur Pylum et Laocleammonem Minerva, 268, 401 sqq., γ et δ, dum ipse in Ithaca visus, δ, 655 sq.; ρ, 68. Sic eadem Ulysssem in cæde procorum tuetur, χ, 205-235; ω, 445 sqq., et in seditione patrum eorum, 502-548.

Μένων, ὄνος, Trojanus, M, 193.

Μερμερίδης ου, Mermeri f., Ilus, α, 259.

Μέρμερος, Trojanus, occisus ab Antilocho, Ξ, 513. Antiquiorem v. in Μερμερίδης.

Μέροπος, insule Co habitatorum, H. Ap. 42.

Μέροψ, ὄπος, Percosius, vates, B, 831 sqq.; A, 330 sqq., quo invito filii in bellum exierant.

Μεσαύλιος, servus Eumæi, ε, 449, 455.

Μέσθλις, ου, ductor Maonum, B, 864; P, 216.

Μέσση, urbs Laconiae, πολυτρήμων, fort. i. q. Μεσσήνη, B, 582.

Μεσσηνίς, ἰδός, ἡ, fons Thessaliæ, Z, 457.

Μεσσήνη, urbs, ubi Orsiloclus, ρ, 15.

Μεσσηνιοὶ ἄνδρες, Messenii, ρ, 18.

Μετάνειρα, Celei uxor, Demophontis mater, ἑζωνος, βαθύζωνος, H. Cer. 161, 206, 212, 234, 256.

Μήδεια, Ætæa filia: de ea quædam in Minyade, fr. 7,

p. 591. *Aesonem juvenem reddit*, *Nost. fr.* 2, p. 599.
 Μηδειακίστη, filia Priami nollia, Imbrii uxor, N, 173.
 Μηδωνή, eadem quae Μεδώνη, urbs Phthiotidis, Philoctetæ sedes, B, 716.
 Μηκιστεύς, εὖς, et εὖς, 1) Talai f., princeps Argivorum, Euryali pater, B, 566; certavit in ludis funebribus Œdipi, Ψ, 678 sqq. 2) Echii f., Θ, 333; N, 422; occisus a Polydama, O, 339.
 Μηκιστηιάδης, ου, Meristei f., Euryalus, Z, 28.
 Μηλόδοσις, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 420.
 Μήνη, Luna, i. q. Σελήνη, τανυσίπτερος, H. 32, 1.
 Μήρονες, Asiæ min. populus, B, 864 sqq.; K, 431. Borus Μήρον, E, 43.
 Μρονή, Maonia, ἐρατεινή, Γ, 401; Σ, 291; H. Ap. 179 (Apollini sacra).
 Μρονίς, ἰδὼς, Maonia mulier, Δ, 142, ebur tingens.
 Μριόντης, αο, Moli f., dux Cretensis, regis Idomenei οὐραγός, fortissimus, B, 651; Δ, 254; E, 29; H, 165; Θ, 264; I, 83; K, 59, 261 sqq. ubi Ulyssi dat arma; N, 93; pugnat 159 sqq., 246 sqq., 328 sqq., et 479, 528 sqq., 567, 575, 650; Ξ, 514; O, 302; Π, 342, 603 sqq.; P, 258, 610 sqq., 669; T, 239. Præst lignatoribus, Ψ, 112 sqq. Curru certat in ludis funebribus, 351 sqq., 528 sqq., 614 sq.; et sagittis vincit, 860 sqq.
 Μήστωρ, ορος, Priami f., Ω, 257.
 Μίδεια, oppidum Bœotiae, B, 507.
 Μίδης, εω, rex Brygum in Thracia, cujus tumuli epigramma est Ep. 3.
 Μιλήτης, 1) urbs Cariae, B, 868; H. Ap. 42, 180. 2) Urbs Cretæ, B, 647.
 Μίμας, αντος, mons Ioniae in mare procurrens, ἡμερόεις, γ, 172; παυπαλόεις, H. Ap. 39; ὠψικρμνος, Ep. 6, 5.
 Μινάας, ἄδος, sive *Phocais*, carmen in *Cyclo positum*, cujus fragmenta v. p. 590.
 Μινύας, ου, *Clymenes pater*, *Nost. fr.* 3, p. 600.
 Μινυεῖος, Quod est Minyarum. Ὀρχομενὸν Μινυεῖον, B, 511; Ὀρχ. Μινυήιον, λ, 284. Ποταμὸς Μινυήιος, Elidis fluvius, Α, 722.
 Μινυῖος, Minois. Κνωσσὸς Μινυῖου, H. Ap. 396.
 Μίνως, ωος, rex Cretæ, Jovis et Europæ f., N, 450 sqq., ubi pos. eri ejus; et τ, 178 sq. (δαριστῆς Διός); ρ, 523.
 Μινω accus., Ξ, 322; ὀλοφρων, λ, 322. Ib. 568 sqq. judex apud inferos.
 Μνημοσύνη, mater Musarum, H. Merc. 429 sq.
 Μνήσας, Trojanus, ab Achille occisus, P, 210.
 Μοῖρα, Parca, passim. cum epithetis κραταῖη, ὀλοή, χαλεπή, δυσώνυμος. Plur. Μοῖραι semel Ω, 49.
 Μολίωνε, τῶ, Acloris filii, Eurytus et Cleatus, A, 709, 750.
 Μολίων, ονος, Thymbræi Trojani auriga, A, 322.
 Μόλος, Cretensis, pater Merionæ, N, 249; K, 269.
 Μόρως, υος, Phrygius, Hippotionis f., N, 792; cæsus, Ξ, 514.
 Μούλιος, 1) Augiæ gener, occisus a Nestore, bello inter Pylios et Epeos, A, 739. 2) Trojanus, occisus a Patroclo, Π, 696. 3) Alius, occisus ab Achille, γ, 472. 4) Dulichius, Amphilochoi proci famulus, σ, 422 sq.
 Μούσα, Musa, invocatur, α, 1; ω, 62 (λίγεια); B, 761, et sæpiissime in Hymnis. Θεά Α, 1; θεα, θυγάτηρ Διός, α, 10. Plurali Α, 604; B, 484 sqq., 491 (Ὀλυμπιάδες Διὸς θυγατρεις); Α, 218, etc. Novem ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ in funere Achillis, ω, 60; conf. H. Ap. 189 sqq. Docent homines, Θ, 63, 73, 481, 488; sed Thamyris παύσαν ἀοιδῆς, B, 594 sqq. Hymnus in Musas, H. 24. Earum mater Mnemosyne, H. Merc. 429 sq. Μουσῶν θεράποντες, H. 31, 20. — *Muse cum Thetide deplorant Achillem occisum*, *Æth. p.* 583, a. *Thumyris gloriatione eas lædit et punitur*, *Min. fr.* 1, p. 590.
 Μύζων, ονος, rex Phrygiæ majoris, cui contra Amazonas irrupentes Priamus auxilium tulit, Γ, 180, ἀντίθεος.

Μύζων, ωνος, 1) Atymnii f., interfectus ab Antiocho, E, 580-589. 2) Trojanus, interfectus ab Achille, Φ, 209.
 Μυκάλη, mons Asiæ, e regione Sami, B, 869.
 Μυκαλησός, η, urbs Bæotiae, εὐρύχορος, B, 498; H. Ap. 224.
 Μυκηνάιος, adject. O, 538. Μυκηνάιοι, 643.
 Μυκῆνη, 1) urbs Argolidis, εὐκτίμενον ποταμὸν, B, 509, εὐρυάγρια, Δ, 52, amata a Junone; πολύχρυσος, H, 180; Α, 46; γ, 303; φ, 108. Plurali Μυκῆναι, Δ, 376. Μυκηνήθεν, I, 44. 2) Inachi filia, εὐπλόκαμος, β, 120. — *De hac, Oceanii nepti*, *Cycl. p.* 601, b.
 Μύνης, ητος, vir Briseidis, quem Achilles Lyrnesso (Μύντης πόλει, T, 236) capta occidit, B, 692.
 Μυρίνη (Amazon), πολύσκαρδος, de cuius tumultu B, 814.
 Μυρμιδόνες, ων, Thessaliæ Phthiotidis populus, sub Pelio et Achille, μεγαλήτορες, T, 278; φιλοπόλεμοι, Π, 65; γ, 129. Eorum urbes, B, 681 sqq. δ, 9; λ, 496. A Patroclo ducuntur in Π.
 Μύρσιος, ου, η, oppidum Elidis, B, 616.
 Μυσοί, Asiæ minoris populus, B, 858; K, 430 (ἀγέρωχοι); Ξ, 512 (καρπερόθυμοι); Ω, 287; N, 5 (ἀγγέμαχοι), quo pristremo I. nonnulli Thraciam gentem intelligunt.
 Μῶμος, deus, σύμβουλος Jovi, in *Cypriis*, *fr.* 4, p. 591 nisi hoc aliunde petitum.

N

Νάξος, insula Cycladum, H. Ap. 44.
 Νάστης, ου, dux Carum, B, 867, 870 sq.
 Ναυβολιάδης, ου, nobilis Phæax, θ, 116 sq.
 Ναυβολιάδης, αο, Nauboli f., Iphitus, B, 518.
 Ναυσίθοος, Neptuni f., princeps Phæacum, ducens suos ex vicinia Cyclopi in insulam Scheriam, η, 56-63; ζ, 7-11. Vaticinium ejus, θ, 564-571.
 Ναυσικάα, Alcinoi regis filia virgo, quam per quietem jubet Minerva vestimenta lavatum velare ad litus insuke, in quo Ulysses procubuerat; velitur cum ancillis; opere facti ludunt; quo strepitu expectatum Ulysses lavacro, veste et cibo recreatur et diligenter admonitum in urbem ducit: v. totam ζ. Adest in convivio, θ, 457-468.
 Ναυτεὺς, εως, nobilis Phæax, θ, 112.
 Νέαιρα, nymphe, ex qua Sol genuit duas filias, μ, 133 sq.
 Νεῖλος, *fluvius Egypti*, ab Homero δ Αἴγυπτος dictus. *Ad eum armantur Danaï filiae*, *Dan. fr.* 1, p. 586.
 Νέμεσις, εως, Jove persequente, in omnis generis animantia se permutat; inde capta, Helenam ex eo concipit, *Cypr. fr.* 3, p. 592.
 Νεοπτόλεμος, filius Achillis ex Deidamia, ab eo in Scyro relictus, T, 326 sq. Reducit Troja capta Myrmidonas, γ, 188 sq. Ducit Hermonem Menelai filiam, δ, 5 sqq. Ejus laudes et facta audit Achillis umbra ex Ulyssæ, λ, 492-540. — *A Lycomede avo Pyrrhus, a Phænice Neoptolemus appellatus*, *Cypr. fr.* 10, p. 593. *E Scyro cum Trojam adducit Ulysses, et patris arma ei donat*, *Il. parv. p.* 583, b. *Patrem sibi apparentem videt, et Eurypylum, Telephi filium, occidit*, *ibid. Priamus occidit in ara Jovis Herci*, *Il. Exc. p.* 584, a. (*Aliter Lesches p.* 599, a.) *Andromachem præmio accipit*, *ibid. Secundum Leschen etiam Æneam; et Aslanactem interficit*, *Il. parv. fr.* 16, p. 597 sq., *fr.* 17, p. 598, b. *Pedestri itinere redit, Thetidis suavis, per Thraciam, ubi Ulysses offendit Maronem; Phænice in tum mortuum spelit, ad Molossos feliciter pervenit, et a Peleo agnoscitur*, *Nost. p.* 584, b.
 Νεοταυχεῖς, urbis Æoliæ incolæ, in quos Ep. 1.
 Νεστόρεος, Nestorius, B, 54; Θ, 113, 192.
 Νεστοριδῆς, αο, Nestoris f. 1) Antikochus, Z, 33; O, 589; Ψ, 353; Ant. et Maris, Νεστορίδα, Π, 318. 2) Pinistratus, γ, 36, 482; δ, 71, 155, etc.

Νέστωρ, ὄρος, Nelei f., rex Pyli. Parentes et fratres, λ, 280 sqq. Vivebat in tertia generatione, sapientissimus Græcorum et dulcissima eloquentia, A, 247 sqq. Epitheta solita: λιγύς ἀγορητής, γέρον, ἱππηλάτης, ἱππότης, Γερήνιος, ἀγαυός, ἠδυστής, ὄρος Ἀχαιῶν. Solus duodecim Nelei filiorum ab Hercule Pylum diripiente relictus, A, 689 sqq. Ex juventute sua narrat pugnam cum Ereuthalionē, H, 133-156; A, 319; cum Eleis s. Epeis, A, 671-762; ludicra certamina Buprasiti in funere regis Epeorum, Ψ, 630-644. Ad bellum Trojanum venit cum 90 navibus, B, 601 sq. Urbes ejus, 591 sqq. Conciliare studet Agamemnonem cum Achille, A, 254-284, ubi et de viris antiquorum quos noverat fortissimis. Somnium Agamemnonis formam induerat Nestoris, B, 20 sq. Achivos reverti cupientes increpat, 337-368. Consulit Agamemnoni, 433 sqq. Copiarum ejus instructio, Δ, 292 sqq. (ubi quinque duces sub ejus auspiciis bellantes nominantur). Hortatur duces, Z, 66 sqq.; et instigat optimos ad certamen singulare cum Hectore committendum, H, 170-181. Corpora cæsurum sepellenda et castra munienda censet, 324 sqq. Est in magno pugne periculo, Θ, 80-158. Iterum dehortatur a fuga, I, 52-78, et legationem ad Achillem suadet, 93-113, 162 sqq. Ad excubandum excitatus, K, 73 sqq., speculatores in Trojanorum castra mitti suadet, 203 sqq. Vulnerati in ejus tentorio recreantur, A, 618; eoque venienti Patroclo persuadet, ut ipse saltem ab Achille Myrmidonas et arma precetur, si ille nolit iram ponere, 644-805. Speculatur pugnam, Ξ, 1 sqq., et offendit duces vulneratos, 39 sqq., et ut consulant suadet, 61 sqq. Precatur Jovem pro Achivo, O, 370 sqq. Alloquitur et confirmat pugnantem, 659 sqq., coll. P, 381 sqq. In certamine equestri ineundo Antilochum monet, Ψ, 304-349. Licet non certarit, præmio ob sapientiam donatur, 615-652. Concio ejus in funere Achillis, ω, 51-56. De reditu a Troja multis narrat γ, 102-200; 255-328. Sacrificium publicum agit, dum Telemachus ad eum advenit, γ, ubi omnia in domo ejus aguntur. Filii ejus, 412-415; uxor, Eurydice, 452; filia Polycaste, 464 sq. — *Menelaus ad eum venit de bello suscipiendo consultans, cui reteres historias narrat, Cypr. p. 582, a. Quid suaserit in armorum judicio, Il. parv. fr. 4, p. 596. Reditus felix, Nost. p. 584, b.*

Νηϊάς. V. Νηϊς.

Νήϊον, τὸ, mons Ithacæ, ὤλεν, α, 186.

Νηϊς, ἰδος, ἡ, nympha Nais, ut Ἀδραδραή, Z, 22; νόμφη Νηϊς ἀμύμων, Ξ, 444; γ, 384. Νυμφῶων, αἱ Νηϊάδες καλεῖνται, ν, 104, 348, 356.

Νηϊάδης, αο, Nelei f., Nestor, γ, 652.

Νηλεὺς, ἰος et ἦος, pater Nestoris, rex Pyli, Crethei f. s. Neptuni, de quo v. λ, 235-259. Chromin, Amphionis filiam, duxit, 281 sqq., ubi et liberi 4 ex ea geniti, et conditiones filiarum elocandæ. Duodecim filios ejus occidit Hercules, A, 690 sqq. Θεοφιν μήστωρ ἀτάλαντος, γ, 409; μεγάλυμος, ἀγαυότατος ζωόντων, ο, 229, ubi de Melampode ab eo capto, 228-238.

Νηλεϊάδης, αο et εω (A, 618), Nelei f., Nestor, Θ, 100; K, 87, 555, etc.; γ, 79, 202, etc.

Νηληϊός, adject. B, 20; K, 18; A, 596, 681; Ψ, 349, 514; δ, 639.

Νημερτής, ἰος, Nereidum una, Σ, 46.

Νηρεὺς, ἦος, deus maris, cujus filia Thetis, H. Ap. 319.

Νηρηϊδες, filiarum Nerei, deæ maris. Earum nomina, Σ, 38-49, quibus, ut sororibus, fatum filii queritur Thetis, 52 sqq. Conf. Ω, 84; ω, 47-64.

Νήριχος, ἡ, ἐυκείμενον πτελοῖσθρον Cephalenensium, ab Laerte captum, ω, 377.

Νήριον, mons Ithacæ, εἰσοσίφυλλον, B, 632; ἀριπρεπές, ι, 21 sq.; κατακείμενον ὠν, ν, 351.

Νήριος, Pterelai f., qui olim Ithacam cultam reddidit, p, 207.

Νηραιή, una Nereidum, Σ, 40.

Νιόβη, Tantalii filia, Amphionis uxor, sex filiorum et totidem filiarum mater, se prætulit Latonæ, quam vindicant Apollo et Diana; in saxum mutata; v. Ω, 602-617.

Νιρεὺς, ἰος, Charopis f., princeps insule Symæ, pulcherrimus Græcorum, sed imbellis, B, 671 sqq.

Νίσσα, urbs Bæotiarum, ζαβήν, B, 508.

Νίσσος, nobilis Dulichius, pater Amphinomi proci, π, 395; σ, 127, 413.

Νίσυρος, ἡ, insula ex numero Cycladum, B, 676.

Νοήμων, ονος, 1) Lycius, E, 678. 2) Pylus, Ψ, 612. 3) Ithacensis sapiens, Phronil f., β, 386 sqq.; δ, 630, 648.

Νομίων, ονος, princeps Cariae, B, 871.

Νόστοι, *carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599 sq.*

Νύμφαι, Nymphae. Νύμφαι δρεστιάδες, κοῦραι Διὸς, Z, 420; H. 18, 19. Νύμφαι αἱ ἄλλα καλὰ νέμονται καὶ πηγὰς καὶ πύργους, γ, 8 sq.; ζ, 122 sqq.; ἀγρόνομοι, ζ, 106; οὐρεῖν, H. Merc. 244. Νηϊάδες s. Νηϊάδες, quod v. Ipsarum antrum in Ithaca, ν, 103 sqq. — Νύμφαι cum Venere, Cypr. fr. 14, p. 594.

Νύσση, mons ubi Bacchus natus, H. 25, 5; qui 26, 9, τηλοῦ Φοινίκης esse dicitur.

Νυσήϊον, τὸ, mons Thraciae, ἡγάθεον, Z, 133.

Νύστιον πεδίον, ubi Proserpinam deripuit Pluto, H. Cer. 17.

Ξ

Ξάνθικος, *Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*

Ξάνθος, 1) fluvius a) Lyciae maj., B, 877, δινήεις; E, 479; M, 213. b) Troadis, μάγας ποταμὸς βαθυδίνης, δὲ Ξάνθον καλεῖσσι θεοὶ, ἄνδρες τε Σκάμανδρον, γ, 73 sq.; filius Jovis, Ξ, 434; Φ, 2; Ω, 693; Z, 4; βαθύδρος ἀργυροδίνης, Φ, 8, 15, 145. Fluctibus suis excedere jubet Achillem eumque egressum insequitur, 211-271; sed Vulcanus eum flammis compescit, 330 sqq. 2) Trojanus, E, 152. 3) Equus Achillis, II, 149 sqq.; T, 400-420, ubi Achilli vaticinatur. 4) Equus Hectoris, Θ, 185.

Ο

Όρχηστός, ὁ, urbs Bæotiarum Neptuno sacra, cum celebri lucu, B, 506; H. Ap. 230; λεχεποιός, H. Merc. 88, 190. Όρχηστόνδε, 186.

Όδιος, 1) dux Halizonum, B, 856; in fuga casus ab Agamemnone, E, 39 sqq. 2) Prætor Græcus, I, 170.

Όδυσσεύς et Όδυσσεύς, ἰος et ἦος (semel genit. Όδυσσεύς, ω, 398), Ulysses, unicus Laertæ f. ex Anticlea, π, 119; cui nascenti Autolycus, avus maternus, nomen indidit, τ, 399-409. Epitheta solita: πολύμητις, πολυμήχανος, πολύτροπος, ποικιλομήτης, πολύρρων, δαίρρων, ταλασίφρων, πολύτλας, εὐχόμενος, διογενής, ἀντίθεος, ὀϊός, ἀμύμων, πολύαινος, κυδάλιμος, δουρικλυτός, πολιορκητός. Juvenis in Parnassum ad Autolycum profectus, in venatione graviter vulneratur, τ, 393-475. Legatus in Messeniam ob debitum publicum, ab Iphito accepit arcum Euryti, φ, 14-38. Ducta Penelope thalamum sibi ipse construxit, ψ, 185-204. Atridae in Ithacam venientes ægre ei persuadent, ut expeditionis Trojanæ sit socius, ω, 115-119. Proficiscens Mentorem domui præfecit, β, 225 sqq., infante Telemachō. Ejus insulæ et urbes ι, 21-27, cum navibus μολτοπάρχοις, B, 631-637. Medium tenebat in statione navium, Θ, 222 sq.; A, 5 sq. Forma ejus, Γ, 193 sqq., 211; et concionantis habitus et elocutio, 216 sqq. Ante bellum legatus cum Menelao Trojanum venit, 204-224. Chryseiden ad patrem reducit et hecatomben facit Apollini, A, 311, 430-487. Minerva enim admonet, B, 166 sqq., ut tantum

non ubique per utrumque poema. Seditionem in exercitu colibet et Thersiten castigat, 182 sqq. Concio ejus, 283-332. Respondet Agamemnoni calidius increpanti, A, 349 sqq. Pugnatur, 494 sqq.; Z, 30. Prudenter fugit, Θ, 92 sqq. Legatus mittitur ad Achillem, I, 169 sqq. Oratio ejus, 223-306. Malum eventum renuntiat, 676 sqq. Speculator in Trojanorum castra proficiscitur cum Diomede, K, 109, 144 sqq., 232 sqq. Bona omina et preces ad Minervam, 274 sqq. Dolonem capiunt, 339 sqq. Cæsis retractis, Rhesi equos avertit, 488-514. Pugnatur, A, 312 sqq. Vulneratus et a Trojanis circumventus, a Menelao et Ajace eripitur, 401-468. Trepidum consilium Agamemnonis improbat, Ξ, 82-105. Persuadet Achilli ut impetum reprimat, usquedum pranderint copiae, T, 154-172, 215-237. In ludis funebribus luctatur cum Ajace dubio eventu, Ψ, 700-739, et cursu certat victor, 755 sqq. Cum Menelao excubias agit per noctem frigidam, ξ, 469-502. Litigavit cum Achille in convivio de dolo et de fortitudine, θ, 73-82. Pro transfuga Trojam venit et ab Helena cognoscitur, δ, 240-258. Achillem mortuum cum periculo hostibus eripit, ε, 309 sq. Armorum judicium, λ, 544 sqq. Neoptolemus e Scyro insula adducit, 508 sqq. Quid fecerit in equo ligneo, δ, 269-289. Errores ejus in reditu narrat *Odyssea*, paucis comprehensos ψ, 310-341. Ab insula Tenedo ad Atidas redit, δ, 159-164. Ad Ciconas appellens, ismaro expugnata fugatur, ι, 39-61; inde a Malea promontorio ad Lolophagos depellitur, 62-104; deinde in Cyclopium terram, unde Polyphemo excæcato vix effugit, 105-566. Inde ad insulam Æoli pervectus, ventum secundum accipit, sed perdit sociorum avaritia, κ, 1-79. Ad Læstrygonas delatus amittit naves præter unam, 80-132. In qua ad Ææam venit, Circes veneficæ insulam, apud quam, Mercurii ope donitum, anno integro manet, 133-574. De Circes consilio ad Cimmerios digressus, Thesiam ex inferis evocatum consulit de reditu, et alios plurimos manes videt cum iisque colloquitur, λ, 1-635. Revertum in Ææam, Circe de insequentibus periculis admonet, μ, 1-141. Mare ingressus, Sirenas feliciter prætervehitur, 142-200; et scopulos erraticos et Charybdis, dum Scylla sex et socios abripit, 201-259. Inde a sociis coactus in Thrinacriam appellit, ubi, absente ipso, socii Solis boves mactant, 260-373. Quare Jupiter fulmine percussit navem, 397-419, solusque Ulysses in Ogygiam insulam servatur, 420 sqq. Ubi a Calypsone nympha benignissime exceptus amatur et diu invitus retinetur, α, 13 sqq.; δ, 555-560. Sed Minervæ precibus, absente Neptuno irato de Cyclope, α, 11 sqq.; ε, 5 sqq., ab Jove jubetur Calypso eum dimittere, Mercurio internuntio, ε, 28 sqq. Fabricata rate navigationem aggreditur, 228-281, et duodevigesima die ad Phæacum insulam pervenit, sed a Neptuno visus, agerrime demum litus ascendit, et dormit, 282-493. Puellarum lusu expergefactus, ζ, 110-185, regia filia Nausicaæ eum lavacro, veste et cibo recreatum, diligenter admonitum in urbem Phæacum ducit, 186-331. In regia benignissime receptus, η, festis interest, disco vincit et splendide donatur, θ. Errores suos narrat, ι-μ. Dimissus, dormiens in Ithacam advenit, ν, 1-138, et a Minerva edocetur facienda, 188-440. Mendici specie est apud Eumæum subulcum, ξ, ο. Ubi Telemacho soli se cognoscendum præbet, π, 155 sqq. Ab Eumæo ductus, in aulam et regiam domum venit, ρ, 166 sqq.; mendicat et vexatur, 328 sqq. Lucta cum Iro, σ, 14-157. Iterum male vexatur, 304 sqq. Cum Telemacho præparat procorum necem, τ, 1-46; et ut hospes confabulatur Penelope, 47-307; 508-518; interim ab Euryclea nutrice cognoscitur, 467 sqq. Fausta omina, υ, 30-121. Se Eumæo et Philætio cognoscendum præbet, φ, 188-244, et arcum tendit, 393 sqq.; quo procos aggressus interficit, χ, 1-380, ancillas puniri jubet et domum purgari, 381-501. A Penelope tandem agnoscitur, ψ, 1-296; et a Laerte patre, ω, 205-344, et procorum patres vincit, 413-548. Mortis genus a Tiresia prædictum, λ, 134-137. — *Incuniam simulabat, quum heroes conquirentur ad expeditionem Trojanam, sed detectus per Palamedem*. Cypr. p. 582, b. *Palamedem aquis demergit*, fr. 16, p. 594. *Achillem a cæde Thersitæ purgat*, Æth. p. 583, a. *Armorum judicium incipit*, ibid. b. *Cedunt arma de Minervæ consiliis Ulyssi*, Il. parv. p. 583, b. *Quid tum Trojanæ et captivi de eo dixerint*, fr. 4, 5, p. 596. *Helenum ex insidiis capit*, ibid. *Neoptolemus Achillis e Scyro arcessit et patris arma donat*, ibid. *Delurpat vultu Trojam ingreditur speculator, agnoscitur ab Helena, et interfectis aliquot Trojanis revertitur*, ibid. *Cum Diomede Palladium rapit*, ibid., coll. fr. 9, 596. *Vulneratus a Thoante*, fr. 10, 16. *Maroneæ eum offendit in reditu Neoptolemus*, Nust. p. 584, b. *Odysseam in Cyclo excepit Telegonia; ubi proci sepeliuntur a suis; Ulysses, sacrificio Nymphis oblato, in Elidem avehebat, inspecturus armenta, ubi hospitio excipiebatur a Polyxeno et craterem dono accepit*, p. 584, b. *In Ithacam redux imposita sibi a Tiresia peragit. Post ad Thesprotas venit et uxorem ducit reginam eorum Callidicen; inde duxus belli contra Brygos, infesto Marte, amica Minerva. Post Callidices mortem Polyptetes, Ulyssis filius, Thesprotorum regnum accipit; pater in Ithacam revertitur, ubi a Telegono, ipsum ignorante, interjicitur, corpusque ejus ad Circeam perfertur*, p. 585, a. *De filiis ejus conf.* p. 601, a.

Ὅθρουονεύς, ἦος, Cabesius, ab Idomeneo carius, N, 363-384, 772. Οἰδιποδεῖα, vel Οἰδιπόδεια, τὰ, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sq. Οἰδιπόδης, αο, Œdipus, rex Thebanus, cujus res breviter narrantur, λ, 271-280. Ludi funebres post ejus mortem, Ψ, 679 sq. — *De eo in Cypridis carminibus narratum*, p. 582, a. *Ex Euryganea Hyperphantis filia quatuor liberos suscepit*, Œd. fr. 2, p. 587. *Diras filiis imprecatur, quas et qua causa*, Theb. fr. 2, 3, p. 587. Οἰκλῆς, ἦος, 8. Οἰκλείης, Antiphata f., Amphiarai pater, ο, 243 sq. Οἰλέυς, ἦος, 1) princeps Locrensiū, pater Ajacis minoris, B, 527; Ξ, 442, etc., et Medonis, B, 727 sq.; N, 694 sq. Secunda uxor ejus Eriopis, 697. 2) Trojanus, occisus ab Agamemnone, A, 93. Οἰλιάδης, ου, Oilei f., Ajax minor, Ξ, 446; N, 203, 717; H, 330; Ψ, 759. Οἰνεΐδης, αο, Œnei f., Tydeus, E, 813; K, 497. Οἰνέας, ἦος, Porthei f., Ξ, 115 sqq., rex Calydoniæ, pater Meleagri et Tydei, B, 641. Dianæ sacrificium obliti terra a Calydonio apro vastabatur, I, 534 sqq. Bellerophonem hospitio excepit, Z, 216 sqq. — *Perideram præmio accipit Oleno destructa*, Theb. fr. 6, p. 588. *Ei insidiatur Melanis filii*, Alc. fr. 8, p. 589. Οἰνόμαος, 1) Græcus, ab Hectore occisus, E, 706. 2) Trojanus, M, 140; N, 506. Οἰνοπίδης, ου, Œnopionis f., Helenus, E, 707. Οἰνότροποι, αἱ, tres Antii filiae, Cypr. fr. 11, p. 593. Οἰνώ, οὗς, earum una, ibid. Οἰνώψ, οπος, pater Iodis Ithacensis, φ, 144. Οἰοκλῆς, Ascræ nymphae f. ex Neptuno, Ascræ urbis conditor, Alth. fr. 2, p. 586. Οἰτύλος, ό, oppidum Laconicum, B, 585. Οἰχάλιεύς, ἦος, Œchaliensis, B, 596, 730; θ, 224. Οἰχάλιν, urbs Thessaliæ, πόλις Εὐρύτου, B, 730. Οἰχάλιν, 596. — Οἰχάλιας Ὀῶσις, carmen in Cyclo positum,

Ὅθρουονεύς, ἦος, Cabesius, ab Idomeneo carius, N, 363-384, 772.

Οἰδιποδεῖα, vel Οἰδιπόδεια, τὰ, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sq.

Οἰδιπόδης, αο, Œdipus, rex Thebanus, cujus res breviter narrantur, λ, 271-280. Ludi funebres post ejus mortem, Ψ, 679 sq. — *De eo in Cypridis carminibus narratum*, p. 582, a. *Ex Euryganea Hyperphantis filia quatuor liberos suscepit*, Œd. fr. 2, p. 587. *Diras filiis imprecatur, quas et qua causa*, Theb. fr. 2, 3, p. 587. Οἰκλῆς, ἦος, 8. Οἰκλείης, Antiphata f., Amphiarai pater, ο, 243 sq.

Οἰλέυς, ἦος, 1) princeps Locrensiū, pater Ajacis minoris, B, 527; Ξ, 442, etc., et Medonis, B, 727 sq.; N, 694 sq. Secunda uxor ejus Eriopis, 697. 2) Trojanus, occisus ab Agamemnone, A, 93.

Οἰλιάδης, ου, Oilei f., Ajax minor, Ξ, 446; N, 203, 717; H, 330; Ψ, 759.

Οἰνεΐδης, αο, Œnei f., Tydeus, E, 813; K, 497.

Οἰνέας, ἦος, Porthei f., Ξ, 115 sqq., rex Calydoniæ, pater Meleagri et Tydei, B, 641. Dianæ sacrificium obliti terra a Calydonio apro vastabatur, I, 534 sqq. Bellerophonem hospitio excepit, Z, 216 sqq. — *Perideram præmio accipit Oleno destructa*, Theb. fr. 6, p. 588. *Ei insidiatur Melanis filii*, Alc. fr. 8, p. 589.

Οἰνόμαος, 1) Græcus, ab Hectore occisus, E, 706. 2) Trojanus, M, 140; N, 506.

Οἰνοπίδης, ου, Œnopionis f., Helenus, E, 707.

Οἰνότροποι, αἱ, tres Antii filiae, Cypr. fr. 11, p. 593.

Οἰνώ, οὗς, earum una, ibid.

Οἰνώψ, οπος, pater Iodis Ithacensis, φ, 144.

Οἰοκλῆς, Ascræ nymphae f. ex Neptuno, Ascræ urbis conditor, Alth. fr. 2, p. 586.

Οἰτύλος, ό, oppidum Laconicum, B, 585.

Οἰχάλιεύς, ἦος, Œchaliensis, B, 596, 730; θ, 224.

Οἰχάλιν, urbs Thessaliæ, πόλις Εὐρύτου, B, 730. Οἰχάλιν, 596. — Οἰχάλιας Ὀῶσις, carmen in Cyclo positum,

cujus fragmenta v. p. 590 sq. Ubi sita haec Æchalia et quanam urbs fuerit, jam a veteribus ignoratum et multis modis quesitum : v. fr. 3 et 5.

Ὀλῳίων, ὄνος, ἡ, oppidum Thessaliae, τρηχέια, B, 717.

Ὀλοοσσών, ὄνος, ἡ, urbs Thessaliae, λευκή, B, 739.

Ὀλύμπιος, de Jove passim; et Ὀλύμπια δώματ'α de sedibus deorum.

Ὀλυμπιάδες, Olympiae, de Musis, B, 491; H. Merc. 450.

Ὀλύμπας, et Ὀλύμπος, mons Thessaliae, deorum sedes, passim : μέγας, μακρὸς, ἀγάννιφος, νιρῶεις, αἰγλήεις, πολυδεύρας, πολύπτυχος. V. ζ, 42-47, ubi describitur. Sed simpliciter de monte, quem Ossae imponere volebant A-lroidae, λ, 315.

Ὀνητορίδης, ου, Onetoris f., Phrontis, γ, 282.

Ὀνήτωρ, ὄρος, sacerdos Jovis Idaei, H, 604 sq. Alius in Ὀνητορίδης.

Ὀπίτης, ου, ab Hectore occisus, A, 301.

Ὀπίσις, ὀντος, Opus, urbs Locrensiū, B, 531; Σ, 326; Ψ, 85.

Ὀρέσιος, Græcus, αἰολομήτρης, ab Hectore occisus, E, 707 sqq.

Ὀρέστης, ου, Agamemnonis f., I, 142 sq.; λ, 438-461; patriis cadem in Clytemnestra et Ægistho ultus, δ, 303-310; 195 sqq., 203 sqq.; δ, 545 sqq.; α, 30, 40, 298 sqq. : cum Pylade, Nost. p. 584, b. 2) Græcus, occisus ab Hectore, E, 705. 3) Trojanus, M, 139; occisus, 193.

Ὀρβαῖος, Trojanus, N, 791.

Ὀρθη, urbs Thessaliae, B, 739.

Ὀρμενίδης, αο, Ormeni f., 1) Amyntor, I, 448; K, 266. 2) Ctesius, ο, 414.

Ὀρμένιον, τὸ, urbs Thessaliae, B, 734.

Ὀρμενος, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius, M, 187. Alii Græci in Ὀρμενίδης.

Ὀρνεῖαι, urbs Argolidis, B, 571.

Ὀρσίλοχος, 1) Alpei f., γ, 489; E, 545-547. Ex cujus filio Diocleo natus 2) ad Trojam occisus ab Æuea, E, 542-560, ubi v. plura. 3) Messenius, φ, 16. 4) Trojanus, Θ, 274. 5) Fictus ab Ulysse Cretensis princeps, ut Idomenei f., v, 259-271.

Ὀρυγνίη, insulae Deli antiquum nomen, ε, 123, ubi Diana Orionem occidit; ο, 403 (ὅθι τροπαὶ ἡλίου). Insula prope Delum, H. Ap. 16.

Ὀρχομενός, ἡ, 1) antiqua urbs Boeotiae, Μινύειος, B, 511; I, 381; λ, 284, 459. 2) Arcadiae, B, 605.

Ὀσσα, ἡ, mons Thessaliae, λ, 315.

Ὀτρπεύς, ἦος, rex Phrygiae majoris, cui contra Amazonas Priamus auxilium tulit, Γ, 186; H. Ven. 111, 147.

Ὀτρυντείδης, ου, Otryntei f., Iphition, Γ, 383, 389.

Ὀτρυντεύς, ἦος, pater Iphitionis ex nympha, Γ, 384 sqq.

Οὐκαλέων, ὄντος, Trojanus senex, Γ, 148.

Οὐρανίη, nymphea, socia Proserpinae, H. Cer. 423.

Οὐρανῖνες, Urani filii, Titanes, E, 898. Alibi passim de diis.

Οὐρανός, Caelus, Gææ maritus, ἀστερόεις, H. 30, 17. — Ejus nuptiae cum Γῇ, in Cyclo, p. 581, a.

Οὐτις, accus. Οὐτιν, nomen quod Ulysses Cyclopi tanquam suum indicavit, ι, 366, 369, etc.

Ὀφέλστης, ου, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius s. Pæon, ab Achille, Φ, 210.

Ὀφέστιος, 1) Trojanus, occisus ab Euryalo, Z, 20. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302.

Ὀχέσιος, Ætolus, pater Periphantis, E, 843.

Π

Παγασαῖον ἱερὸν, Pagasis, Pelasgiotidis urbe, prope Trachinem situm, Apollinis, Theb. fr. 6, p. 588.

Παῖτων, ὄνος, medicus deorum, sanat Haden, E, 401 sq.;

Martem, E, 899 sqq. Ab eo descendunt medici, δ, 232.

Alibi, A, 473; X, 391; H. Ap. 518, est hymnus sacer.

Παῖονες, Thraciae s. Macedoniae gens, a Trojanorum partibus, ἀγκυλοτόξοι, B, 848; K, 428; ἱπποκορυσταί, Π, 287 sqq.; δολιγεγγέες, Φ, 155.

Παιονίδης, Pæonis f., Agastrophus, a Diomede occisus, Δ, 338-369.

Παιονίη, regio, ἐριδωλάε, P, 350; Φ, 154.

Παισός, ἡ, urbs Mysiae minoris, E, 612. Conf. Ἀπαισός.

Παλαμήδης, ους, Nauplii f., aperit Ulyssis simulatam insaniam, Cypr. p. 582, b. Ejus mors, ib. p. 583, a, ab Ulysse et Diomede, aquis eum demergentibus, fr. 16, p. 594.

Παλλᾶδιον, Trojanum ablatum ab Ulysse et Diomede, II. parv. p. 583, b; fr. 9, p. 596. Secundum Arctinum, non verum, ab Jove Dardano datum, sed simulatum, II. Exc. fr. 3, p. 599.

Πάλλας, ἄδος, epitheton Minervae, A, 200; Δ, 78; O, 614; Υ, 33; Ψ, 771; α, 125, 327; β, 405; δ, 828, etc.; ἑγρεμάχη, H. Cer. 424.

Πάλλας, αντος, pater Selenes, H. Merc. 100.

Πάμμος, υος, Trojanus, N, 792.

Πάμμων, ὄνος, Priami f., Ω, 250.

Πάν, Πάνος, Mercurii et Dryopes nymphe f., Græcorum Silvanus : v. Hymnum 18 in eum.

Παναχαῖοι, Græci universi, B, 404; H, 73, 159, 327, etc.; α, 239; ε, 369; ω, 32.

Πανδάρως, Meropis f., Aedonis filiae pater, τ, 518; υ, 66.

Πάνδαρος, Lycaonis f., dux Zeleesium, egregius sagittarius, B, 824-827. Vulnerans Menelaum sagitta, turbat fœdus, Δ, 88-147. Vulnerat et Diomedem, E, 95-105; a quo occiditur, 167-290, ubi plura de eo.

Πανδίη, Jovis filia ex Selenē, H. 32, 15.

Πανδῖων, ὄνος, Græcus, Teucris socius, M, 372.

Πάνδοκος, Trojanus, A, 490.

Πανθοίδης, αο, Panthoi f., 1) Polydamas, O, 446; N, 756, etc. 2) Euphorbus, II, 808; Σ, 250.

Πανέλληνες, Hellænes universi cum Achæis nominati, B, 530.

Πάνθοος, senex Trojanus, Γ, 146. Pater Polydamantis, Euphorbi et Hyperenoris, O, 522; P, 9, 23, 40, 50.

Πανοπέυς, ἦος, δ, 1) urbs Phocidis, καλλιχόρος, λ, 581; B, 520; P, 307 (καλειτός). 2) Phoci f., Epei pater, Ψ, 665.

Πανόπη, Nereidum una, Σ, 45.

Παρθένιον πρέαρ, Eleusine, H. Cer. 99.

Παρθένιος, δ, fluvius Paphlagoniae, B, 854.

Παρθενοπαῖος, Thubani belli heros, a Periclymeno occisus, Theb. fr. 8, p. 588.

Πάρις, ιος, idem qui Ἀλέξανδρος, Priami regis f., Γ, 325, 437; Z, 503, 512; M, 93; N, 660, etc. Δύσπαρι, Γ, 39; N, 769.

Παρνησός, mons Boeotiae, τ, 494, 411, 432; φ, 220; ω, 331; H. Ap. 269, 282 (νιρῶεις), 393, 521; H. Merc. 555.

Πάρος, ἡ, insula, H. Ap. 44; ἀμπερύτη, H. Cer. 493.

Παρόρραση, ἡ, urbs Arcadiae, B, 608.

Πασιθήη, Gratiarum una, quam promittit Jumo conjugem Somno, Σ, 269, 276.

Πάτροκλος, ου, οιο et ἦος, acc. ον et ἦα, voc. Πάτροκλε et Πατρόκλεις, Menæti f., amicus Achillis. Epitheta : ἀνύμων, μεγαλήτωρ, ἰσθῆος, ἱπποκλέυθος. Monita patris Menæti, quum proficisceretur cum Achille, A, 785 sqq. A, 337, 345; I, 190, et alibi, cum Achille est. A quo mittitur sciscitatum de vulneratis, A, 611 sqq. Venit in tentorium Nestoris, qui cum precatur, persuadeat Achilli ut vel pugnet, vel ipsi permittat Myrmidonas et arma, 644-801. Eurypylum vulneratum offendit et curat, 805 sqq.; O, 390 sqq., festinatque ad Achillem. A quo impetrat arma, equos et copias, exit et fortissime pugnat, sed, Achillis præcepta non servans, ab Hectore occiditur : v. totam II.

- Pugna de Patrocli corpore, quod demum ad naves deportatur, in P. Immenso dolore lugetur ab Achille, Σ, 122 sqq.; qui servat corpus amici, clamore terrens Trojanos, 151 sqq. Lavatur corpus, 344 sqq. Fletur a Briseide, T, 282-302. Et iterum ab Achille, 314-339. Anima ejus appareret Achilli, Ψ, 65-107. Exsequiae et ludi in ejus honorem, 108-897. A Nestore appellatur θεῶν μῆτωρ ἀτάλαντος, γ, 110. — *Lycaonem, Priami filium, in Lemnum vendit, Cypr. p. 582, b.*
- Παφλαγόνες, gens Asiae minoris, ἀσπισταί, μεγάλτορες, E, 577; B, 851 sqq.; N, 656, 661.
- Πάφος, ἡ, urbs Cypri, θ, 363; H. Ven. 59.
- Πειραιῆς, αο, Piraei f., Eurymedon, Δ, 228.
- Πείραιος, Clyti f., Ithacensis, fidus Telemacho, ο, 539 sqq.; ρ, 55 sq.; 71-83; υ, 372.
- Πειρίβοος, Jovis f. ex Ixionis uxore, Ξ, 317 sq.; Polypætae pater ex Hippodamia, B, 740 sqq., ubi de nuptiis ejus turbatis a Centauris, sed pluribus ϕ, 295-304. Eum viderat Nestor, A, 263. — *De ejus et Thesei in Orcum descensu, Min. fr. 4, p. 590.*
- Πείροος, Imbrasi f., Thracum dux, B, 844; Δ, 520, 525. Genit. Πείρω, Γ, 484.
- Πείσανδρος, 1) Mæmali f., tertius dignitate inter Myrmidonas post Achillem et Patroclum, Π, 193 sqq. 2) Trojanus, Antimachi f., occisus a Menelao, A, 122-144. 3) Alius Trojanus, ab eodem occisus, N, 601-641. 4) Ithacensis, Polycletoris f., proci, σ, 298, sq.; χ, 243 sq., 268.
- Πεισνοριδης, αο, Pisenoris f., Ops, α, 429; β, 347; υ, 148.
- Πεισήνωρ, ορος, 1) Trojanus, O, 445. 2) Præco Ithacensis, β, 38. Tertium v. in Πεισνοριδης.
- Πεισιστρατος, Nestoris f., γ, 36, 400, 415, 454. Telemachum in itinere comitatur, 483; δ, 155; ο, 4, 6, 44 sqq., 131, 168, 202.
- Πελάγων, οντος, 1) dux sub Nestore, μέγας, Δ, 295. 2) Lycius, E, 695.
- Πελασγικός, Pelasgius, Jovis Dodonæi epitheton, Π, 233. Πελασγικὸν Ἄργος, B, 681.
- Πελασγοί, antiquissima gens Græciæ, in Thessalia; v. Πελασγικός: in Asia minore, ubi Larissam habent, B, 480 sqq.; K, 429; P, 288; in Creta, τ, 177.
- Πελίας, αο, Neptuni f., frater Nelei, pater Alcestidis, B, 715. Ortus ejus et regnum describit λ, 235-257.
- Πελλήνη, urbs Achajæ, B, 574.
- Πελοπόννησος, πείρα, H. Ap. 250, 290, 419, 430, 432.
- Πέλοψ, οπος, avus Agamemnonis, Tantalii f., B, 104 sq., πλήξτεπος. — Πέλοπος νῆσος, Cypr. fr. 8, p. 593.
- Πανθεσία, Amazon, Thracia, Martis filia, Trojanis auxilio venit et fortiter pugnans ab Achille occiditur, Æth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. Eam sepeliunt Trojanis et Thersites ejus amorem Achilli objicit, ib. p. 583, a.
- Πεπάρηθος, insula Ægæi maris, ἀγχιάλη, H. Ap. 32.
- Περαίοι. V. Περίραίοι.
- Πέργαμος, ου, ἡ, arx Ilii cum templo Apollinis, E, 446 sqq.; Δ, 508; Z, 512; H, 21; Ω, 700.
- Περγασίδης, ου, Pergasi f., Deicoon, E, 535.
- Περίβοια, 1) Aecessameni filia, mater Pelegonis, Φ, 141 sqq. 2) Eurymedontis filia, mater Nausithoi, η, 57 sq. — Hippodami filia, Oleno destructa Ceneo data præmio, Theb. fr. 9, p. 588.
- Περικλῆς, εος, Græcus, pater Bori, II, 177.
- Περικλῆμενος, Nelei f., frater Nestoris, λ, 286. — Neptuni f., qui Parthenopam in bello Thebano occidit, Theb. fr. 8, p. 588.
- Περικλῆς, εος, 1) Græcus, pater Schedii, O, 515. 2) Socius Ulyssis, λ, 23; μ, 195.
- Πέρμορ, Megæ f., Trojanus, II, 695.
- Περίφας, αντος, 1) Ochesli f., παλώριος, occisus a Marte, E, 842-847. 2) Præco Trojanus, Epyti f., P, 323.
- Περιφῆτης, ου, 1) Trojanus, a Teucro occisus, Ξ, 515. 2) Coprei f., Mycenæus, ab Hectore occisus, O, 638 sqq.
- Περκώσιος, Percotes incolæ, B, 831; Z, 30; A, 329.
- Περκῶνη, urbs Troadis, B, 835; A, 229; O, 548.
- Περίραίοι, gens Thessala, B, 749 (ubi μενεπτόλεμοι τε Περαιβοί); H. Ap. 218.
- Περσαιός, pater Hecates, H. Cer. 24.
- Περσεύς, ἦος, 1) Jovis ex Danae f., Ξ, 319 sq. 2) Nestoris f., γ, 414, 444.
- Περσεφόνη, Persephina, filia Cereris et Jovis, uxor Platonis Jove concedente rapta, H. Cer. 2 sqq., 408 sqq., tertiam anni partem cum eo terens, 467 sqq.: sed v. ipsum Hymnum, ubi etiam Περσεφόνη dicta 56, 361, 388, 405.
- Περικαλλῆς H. 12, 2; ἐπικνή I, 565; κ, 491, 534, etc.; ἀγαυή, λ, 212, 225, 635, ubi ad terrorem mittit Γοργυην κεφαλὴν.
- Πέρση, filia Oceani, ex Sole mater Circes et Ætææ, κ, 139.
- Περσηΐδης, αο, Persei f., Sthenelus, T, 116, 123.
- Πετεών, ὄνος, vicus Boeotiae, B, 500.
- Πετεώς, ὦο, rex Athenarum, Menesthei pater, B, 552; Δ, 327, 338; M, 331, 355; N, 690.
- Πήλαιον, τό, locus Troadis, N, 172.
- Πηδαῖος, Antenoris f., a Megete occisus, E, 69-75.
- Πηδάσος, ἡ, 1) urbs Iolegum in Troade, αἰκινῆ, Z, 34 sq.; ubi rex Altes, Φ, 86 sq.; ab Achille expugnata, Γ, 92. — Quod narrabatur in Cypris, p. 582, b. Conf. fr. 15, p. 594. 2) Urbs Peloponnesi, ἀμπελόεσσα, I, 152, 291.
- Πηδάσος, 1) filius Bucolionis ex Naiade, occisus, Z, 21-28. 2) Equus Achillis tertius, mortalis, e Thebis abreptus, Π, 152 sq.; occisus, 467 sq.
- Πηλεγίων, ὄνος, Axii fluvii ex Peribœa f., pater Asteropæi, Φ, 141 sqq.
- Πηλειδης, αο et εω, Pelei f., Achilles, passim.
- Πηλείων, ὄνος, idem.
- Πηλεὺς, εος et ἦος, filius Æaci, rex Myrmidonum, maritus Thetidis, pater unici filii Achillis, ἱππηλάτης, Π, 33 sq.; Φ, 188 sqq.; Ω, 534-546. Filia Polydora, II, 175. Dii omnes in ejus nuptiis cum Thetide, O, 60 sqq., dona dantes, arma, Σ, 84 sqq.; hastam, T, 387 sqq.; equos immortales, II, 380 sq., 867; P, 441 sqq.; Ψ, 277 sq. Phœnicem fugientem recipit, I, 479 sqq.; et Patroclum, Ψ, 84-90; et Epigeum, II, 570-576, quos filio comitatus dedit. Nestore et Ulyssæ ad eum venientibus, ut copias in bellum colligant, mittit Achillem generose monitum, A, 769-784; H, 125 sqq.; I, 252 sqq. Comani filii reatituri Spercheo voverat, et hecatomben, Ψ, 144 sqq. Apud senem invita manet Thetis, Σ, 434 sq. Quam amatus ab Achille, λ, 494 sqq., et alibi. — Cum Telamone Phœcum interficit in altero bello Thebano, Alc. fr. 5, p. 589. Nuptiæ ejus cum Thetide, Cypr. p. 581, b; et dona deorum, fr. 4, p. 592. Neoptoleum nepotem Troja redeuntem agnoscit, Nost. p. 584, b.
- Πηληϊάδης, αο et εω, Pelei f., Achilles, passim.
- Πηληῖος, Pelei, Σ, 60, 441.
- Πηλιάς, ἄδος, ex Pelio monte excisa, μελίη, II, 143; T, 390; Γ, 277; Φ, 162; X, 133.
- Πηλῖον, τό, mons Thessaliæ, εἰσοσίφυλλον, B, 744, 757; II, 144; T, 391; λ, 316; H. Ap. 33.
- Πηνειὸς, fluvius Thessaliæ, ἀργυροδίνης, B, 752 sq., 757; H. 20, 3.
- Πηνέλεος, et Πηνέλεως, ω, unus ex ducibus Boeotorum, B, 494. Pugnât, N, 92; Ξ, 487 sqq.; II, 335; P, 597-600.
- Πηνελόπεια, uxor Ulyssis, formosissima, Icarii filia, Telemachi mater, περιτρωον, ἐχέτρωον, κύρωμον, πολυδαῖρος. Absente Ulyssæ a procis plurimis ambitur, quos tela ad funus soceri senis texenda et per noctem solvenda diu frustrat,

β, 87-110, et alibi. Phemium de infelici Græcorum redditu canere vetat, α, 328-364. Afflicta nuntio insidiarum filio a procis structuram, a Minerva somnio recreatur, δ, 675-841. Telemachi reditus ei nuntiatur, π, 322-341; quare jam procos sceleris accusat, 409-451. Telemachum reducem amplectitur, ρ, 36 sqq., et procos increpat Ulyssem male vexantes, 492 sqq.; postea ipsum filium, qui eum non tueatur, σ, 158-243. Cum ea loquitur Ulysses solus, quem ad se vocaverat, τ, 47-307; somnium ejus, 508-553, et arcus ponendi consilium, 570 sqq. Lamentatio ejus per noctem, υ, 57-94. Arcum in certamen ponit, φ, 1 sqq., et Ulyssi dari jubet, 311 sqq. Dormiens excitatur ab Euryclea, de Ulysse ei non credens, ψ, 1-32; quem difficulter nec nisi post signa evidentissima agnoscit, semper metuens ne fallatur, 32-230; sermones per noctem, 231-343. Mane domum claudere jubetur, 349 sqq. Laudatur ab umbra Agamemnonis, ω, 192 sqq. — *Mortuo Ulysse ad Circe abducitur a Telegono, ejusque fit uxor, Teleg. p. 585, a. Quod ex Nostis memorat Eustath., fr. 8, p. 600. Idem ex Telegonia, p. 601, a, præter Telemachum ei filium fuisse ex Ulysse Arcesilaum.*

Ἰθρεια, locus Thessaliæ, B, 766.

Ἰφρώ, οὗς, formosissima filia Nelei, soror Nestoris, data uxor Bianti, λ, 286-297, coll. ο, 229-238.

Ἰερότης, Percosius, Z, 30.

Ἰερίη, regio Thessaliæ, ad Olympum, Ξ, 226; ε, 50; H. Ap. 216; H. Merc. 70, 191. Περίηθεν, 85.

Ἰεθεύς, ἥος, Ἰθίη pater, avus Thesei, Γ, 144.

Ἰετύεια, urbs agri Trojani, B, 829.

Ἰλαγχταί πέτραι, scopuli erratici, in freto Siculo, ut veteres putant, μ, 60; ψ, 327.

Ἰλιάκος, ἡ, Mysie mons. Eetion habitabat ὑπὸ Ἰλιάκῳ ὀλίγισσῃ, Θήβῃ Ὑποπλακίῃ, Z, 396, 425; X, 479.

Ἰλιάταια, Platææ, urbs Bœotie, B, 504.

Ἰλισθεύης, οὗς, *Helene filius, fortasse in Cypris, fr. 21, p. 595.*

Ἰλενρών, ἄνωος, δ, urbs Ætolorum, B, 639; N, 217; Ξ, 116. Ἰλευρώνιος, adj. Ψ, 635.

Ἰλητιάδες, αἱ, astrum, Σ, 486; ε, 272.

Ἰλούτος, (Cereris et Iasionis t.) divitiis hominibus præbens, H. Cer. 489.

Ἰλουτά, οὗς, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 422.

Ἰδοδαίριος, Æsculapii f., dux belli et medicus, B, 732; A, 833.

Ἰδοάρη, Harpyia, mater equorum Achillis ex Zephyro, II, 150 sq.; T, 400.

Ἰδοάργος, 1) equus Menelai, Ψ, 295. 2) Equus Hectoris, Θ, 185.

Ἰδοάργος, εὖος, frater minor Protesilai, B, 704; N, 693 (μενεπτόλεμος).

Ἰδοῦς, οὗς, Eetionis f., amicus Hectoris, a Menelao occisus, P, 575-590.

Ἰοκάντιος υἱός, Præantis filius, Philoctetes, γ, 190.

Ἰολέτης, ου, 1) Priami f., speculator Trojanorum, B, 791-794; N, 533-535; O, 339; Ω, 230. 2) Socius Ulyssis, κ, 224 sq.

Ἰολυαμονίδης, ου, Polyammonis f., Amopæon, Θ, 276.

Ἰόλυβος, 1) Antevoris f., A, 59. 2) Princeps Ægyptius, δ, 126. 3) Artifex apud Phæacas, θ, 373. 4) Ithacensis, pater Eurymachi proci, ο, 518; π, 345, 434, etc. 5) Procorum unus, χ, 243; occisus, 284.

Ἰολύδαμα, nobilis Ægyptiaca, Thonis uxor, δ, 228.

Ἰολυδάμαν, Plutonis epitheton, pro nomine proprio est in H. Cer. 17, 31, 404, 430, πολυστράτωρ, κρατερός.

Ἰολυδαύκης, εὖος, Pollux, frater Castoris, πύξ ἀγρόης, Γ, 234-247; λ, 300-304; H. 33. Adde supra Καστωρ. —

Ἰοθάνατος, ὄζος Ἄργος, *Cypr. fr. 2, p. 592; ἀεθλοφόρος, fr. 8, p. 593.*

Πολυδώρα, pulcra filia Pelei, Boro nupta ex fluvio Spercheo peperit Menesthium, II, 175-178. — *Meleagri filia, Protesilai uxor, Cypr. fr. 13, p. 594.*

Πολυδωρος, 1) Priami f. nothus, natu minimus omnium, cadit sub Achille, Y, 407-420; Φ, 85-91; X, 46. 2) Vetustus, quem Nestor Buprasii in certamine ludicro vicit, Ψ, 637.

Πολυθερσιδής, ου, Polytheris f., Clesippus, χ, 287.

Πολύτιδος, 1) vates et princeps Corinthius, pater Euchenoris, cui mortem in bello Troj. prædixit, N, 663-670. 2) Eurydamantis f., Trojanus, E, 148.

Πολυκάστη, filia regis Nestoris, lavat Telemachum jussu patris, γ, 464-467.

Πολυκτορίδης, αὐ, Polycetoris f., Pisander, σ, 298; χ, 243.

Πολύκτωρ, ορος, 1) Ithaci frater, ρ, 207. 2) Hoc nomine fingit personatus Mercurius sibi patrem, Ω, 397-399. 3) V. Πολυκτορίδης.

Πολυμήλη, filia Phylantis, quam saltantem in festo Dianæ adamavit Mercurius, Eudori mater, II, 180-190.

Πολύμηλος, Lycius, Argeæ f., II, 417.

Πολυμείκης, εὖος, Ἰθίη f., cum Tydeo Mycenis copias colligit, Δ, 377 sq. — *Ejus filius Thersander, Cypr. p. 582, a. Patri mensam et pocula apponit quæ ille non vult, Theb. fr. 2, p. 587.*

Πολύντης, Tectonius f., nobilis Phæax, θ, 114.

Πολύτεινος, 1) Agasthenis f., θεοειδής, princeps Eleorum, B, 623. — *Ulyssem post reditum hospitio excipit et cratera donat, Teleg. p. 584 extr. et sq. — 2) Rex Eleusinius, H. Cer. 154, 477.*

Πολυτένη, Priami et Hecubæ filia, in Achillis tumulo mactatur, H. Exc. p. 584, b.

Πολυπημονίδης, αὐ, Polypemonis f., Aphidas, uterque ab Ulysse fictus, ω, 305.

Πολυποίτης, αὐ, Pirithoi f., validissimus, Thessalorum partis dux, B, 738 sqq., ubi ejus urbes et origo. Pugnatur, Z, 29; portas castrorum tuetur, M, 129-153, 182 sqq. Massam ultra omnes jacit in ludis funebribus, Ψ, 836-849. — *Pedestri itinere redit, Nost. p. 584, b. Alius, Ulyssis filius ex Callidice, regina Thesprotorum, et hujus in regno successor, Teleg. p. 585, a.*

Πολυρσιδής, εὖος, Mantii f., Theoclymeni pater, vates, ο, 249-256.

Πολύρρημος, 1) heros ex gente Lapitharum, Elati f., A, 264. 2) Cyclops ille immanis, Neptuni ex nymphe f., α, 68-73; τ, 403, 407, 446. Vide Κύκλωψ.

Πολυρήτης, ου, Trojanus, N, 791.

Πολυρόντης, ου, Thebanus, Autophoni f., dux insidiarum in Tydeum, Δ, 395.

Ποντεύς, εὖος, nobilis Phæax, θ, 113.

Ποντόνοος, præco Alcinoi regis, τ, 178-182; θ, 65; ν, 49-53.

Πορθεύς, εὖος, princeps Pleuronis et Calydonis rex, Agrii, Melanis et Tydei pater, Ξ, 115 sqq.

Ποσειδάων, ἄνωος, Neptunus, Saturni f., Jovis frater junior et minus sapiens, N, 354 sq., maris deus, O, 187-190.

Epitheta: γαλήνηος, ἐνωσίγαιος, ἐνωσίχθων, κυανογαίτης, et alia H. 21 et Ep. 6. Equestri quoque rei præest eamque docet homines, Ψ, 307, 584 sq., H. 21, 5. Tempia habet in Geræsto, γ, 177 sqq.; Ægis, N, 21; ε, 381; II, 21, 3; Helicæ, Θ, 203, seu Helicon, H. 21, 3; Y, 403 sqq., ubi sacrificium describitur; Onchesti: τ. Ποσειδῆιον.

Vestam frustra in matrimonium petit, H. Ven. 214 sqq. Conspirat contra Jovem, A, 400. Muros Trojæ Laomedonti struit et mercede frustratur, H, 452 sq.; Φ, 442-460. Sponsor Vulkano pro Marie victo, θ, 344-356. Equos immortales Peleo dedit, Ψ, 277 sq. Εὐρύστερνος, B, 479.

Iratus Græcis ob vallum, H, 443-464; quare ab Juvene

- frustra rogatus, ut auxilium iis ferat, Θ, 198-211. Solvit equos Jovi, 440. Taurus ei immolatur, A, 728; atri tauri, γ, 5 sqq. Spectat pugnam e Sami cacumine, N, 1-16, et miseratione commotus, Calchantis specie assumpta, duces Græcorum vehementer incitat, 17-125, 206-238, 351 sq. Agamemnonis animum confirmat, et ingenti clamore vires suscitatur heroum, Ξ, 135-156; et dormiente Jove aciem restituit, 354 sqq. Sed ab eo reprimatur, O, 41 sqq., 51 sqq. Græcis favet, Υ, 34, contra Apollinem, 67 sq. Suasus ejus seorsum dii sedent, 132-150. Favet Æneæ, quem Achilli eripit, 291-348. Solatur Achillem de Xantho irruente, Φ, 284-299. Contendit cum Apolline, 435-469. Gyream petram tridente ferit et Ajacem Oilei perdit, δ, 499-511. Vallum Græcorum cum Apolline diruit inmissis fluvii, M, 17-35. Ulyssi inimicus ob excaecatum filium Polyphemum, α, 20, 68 sqq. Navem ei frangit, ι, 283 sqq.; et ratem, ab Æthiopibus reversus, ad Phæacum terram appellenti, 282 sqq., 375 sqq. Iratus de Phæacum deductionibus, θ, 565 sqq., navem, qua vectus erat Ulysses, in saxum vertit, ν, 125-187. Nestor ei sacrificat, γ, 5 sqq., 43-61. Filius Nausithous, η, 56-62; Polyphemus, ι, 518 sqq. et alibi. Cum Tyrone, Enipei formam indutus, gignit Peliam et Neleum, λ, 241-255. — *Ejus filius Cycnus, Cypr. p. 582, b. Equi forma indutus genuit ex Erinye Arionem equum, Theb. fr. 6, p. 588.*
- Ποσειδών, Neptuni templum, ζ, 266. Ποσειδών ἄλος, lucus Neptuni, Onchestus, B, 506; H. Ap. 230.
- Πουλύδαμος, αντος, Panthoi f., dux et augur, ἀντων, A, 57. Consilium dat Hectori de fossa superanda, M, 60-80. Reditum a navibus suadet et male accipitur ab Hectore, 210-250. Qui ejusdem consilio copias dispersas colligit, N, 725-757. Pugnat, Ξ, 425, 449-463; O, 339, 518; Π, 535; P, 600. Suadet, ut, irruente Achille, omnes se in urbe condant, Σ, 249-283; sed Trojanum Hectorem potius audiunt; quod dolet ipse Hector, X, 100-103.
- Πράγχιος, fluvius Troadis, B, 835.
- Πράμνεος οἶνος, Pramnium vinum, A, 638; x, 235.
- Πριάμειος, αο et εω, Priami f., de Hectore, B, 817, etc.; de Antipho, Δ, 490; de Doryclo, A, 489; de Polydoro, Υ, 408, etc.
- Πρίμοιος, Laomedontis f., rex Trojæ ultimus. Genealogia ejus, Υ, 215-241. Epitheta : γέρον θεοειδής, μέγας, μεγαλήτωρ, εὐμμελής, θεοφίης μῆστορ ἀτάλαντος, H, 366. Carus Jovi, Δ, 44-49. Fines imperii ejus, Ω, 543-546. Phrygibus opem tulit contra Amazonas, Γ, 184-189. Nonaginta filiorum pater, 493 sqq.; qui fere omnes in bello periere; reliqui post Hectorem cæsum, 249 sqq. Dominus Priami, Z, 242-250. In muro cum senibus Græcos spectat, Γ, 111-214; fœdus icit, 245-301. Inducias iniuri jubet ad corpora mortuorum crenauda, H, 365-420. Spectat Achillem ex turri, Φ, 526-538. Lamentabiliter precatur Hectorem, ut in urbem recedat, X, 25-78. Luctus ingens de occiso, 408-429. Corpus redemiturus in castra Græcorum ad Achillem velitur, Ω, 144-694; et exsequias in urbe facit, 713-804. Generis ejus extinctio, Υ, 306. Troja passim dicta Πριάμοιο πόλις, Πριάμου ἄστυ. — *Occiditur a Neoptolemo in ara Jovis Hercel, Il. Exc. p. 584, a; secundum Leschen, ad fores regiar, Il. parv. fr. 19, p. 599, a.*
- Πρόδικος Phocæensis, pro Minyadis scriptore habebatur, Γ, 1, p. 590.
- Προδοῖνος, ορος, Areilyci f., dux Boeotum, B, 495; occisus, Ξ, 450, 471.
- Πρόδρομος, Tenthrædonis f., dux Magnesiorum, B, 756-759, ubi urbes ejus.
- Προβών, ωνος, Trojanus, Ξ, 515.
- Προβός, rex Argivorum, Antea maritus, Bellerophonti in-
- sidias struens, Z, 157-178. — *Sisyphi nepos, Thersandri f., Nost. fr. 5, p. 600.*
- Πρόκρις, ιος, filia Erechthei regis Athenarum, uxor Cephalæ, λ, 321. — *A Cephalo per inscientiam occiditur, Epig. fr. 3, p. 589.*
- Πρόμαχος, Alegenoris f., Boeotus, ab Acamante occisus, Ξ, 476 sqq.
- Πρόνοος, Trojanus, a Patroclo cæsus, Π, 399.
- Προτιάων, ονος, Trojanus, pater Astynoi, O, 455.
- Προμνεύς, έως, nobilis Phæax, θ, 112.
- Πρύτανις, ιος, Lycius, Phæacius, E, 678.
- Πρωρεύς, έως, nobilis Phæax, θ, 113.
- Πρωτεσίλαος, Iphiti f., princeps Phylacensis, ἥρας Ἀργείας, μεγάλθυμος, mortuus temporibus Iliadis, B, 698 sqq.; N, 681; O, 705 sq.; Π, 286. — *Ab Hectore occiditur in escensione, Cypr. p. 582, b. Ejus uxor Polydora, Meleagri filia, fr. 13, p. 594.*
- Πρωτεύς, έως, deus marinus, Neptuni ὑπόδμωος, a Menelao in insula Pharo consultus, futura aperit, δ, 349-570.
- Πρωτώ, ούς, Nereidum una, Σ, 43.
- Πτελέος, 1) urbs in Nestoris ditione, B, 594. 2) Urbs Thesaliæ, λεχετοῖς, B, 697.
- Πτολεμαῖος, Græcus, Piræi f., Eurymedontis pater, Δ, 778.
- Πυγμαῖος, populus ad Oceanum, a gruibus vexatus, Γ, 6.
- Πύθιος, Apollinis epitheton, H. Ap. 373.
- Πύθω, gen. ὄνος, dat. ὄος, η, Phocidis regio Apollini sacra, ἡγαθέη, πετρήσσα, B, 519, I, 405; θ, 80; λ, 581 (Πυθῶδε); H. Ap. 183, 372 (ubi de nominis origine), 390, 517; H. Merc. 178.
- Πυλάδης, ου, δ, Strophii, f., Orestis amicus, ei adest in ulciscendo patre, Nost. p. 584, b.
- Πυλαϊμένης, εως, rex Paphlagonum, prudens et fortis, B, 851 sqq., ubi ejus urbes. Occiditur a Menelao, E, 576-579. Flens intererat obsequiis filii sui, 658.
- Πύλαος, dux Pelasgorum Troicorum, B, 842.
- Πυλάρτης, αο, Trojanus, A, 491; occisus a Patroclo, Π, 696.
- Πυλήνη, urbs Ætolica, B, 639.
- Πύλοι, Pyli cives, A, 248; E, 545; H, 134; A, 636, etc.; γ, 59, 31; ο, 216, 227. Eorum bellum cum Epeis a Eleis, A, 671-762.
- Πυλογενής, έως, in Pylo natus, B, 54; Ψ, 303; H. Ap. 396, 424.
- Πύλος, δ, et η, urbs et regio in Peloponneso occidentali, cui Nestor imperabat, ἡγαθέη, ἡμαθῶς, A, 252; B, 77, 591; I, 153, 295; Νηληϊός, A, 681; δ, 639; etc. Ab Hercule capta, A, 689 sqq. Res in γ ibi aguntur. Dives pecorum, ο, 226; ιερή, φ, 108. H. Ap. 398, 424, 470; H. Merc. 216, 355. Πυλώνες, A, 759; ν, 274, etc. Πυλῶν, π, 323.
- Πύλων, ανος, Trojanus, M, 187.
- Πυρραΐμης, ου, princeps Pæonum, B, 848; occisus a Patroclo, Π, 287-292.
- Πύρασος, Trojanus, A, 491. 2) Urbs Thessaliæ, ἀνθεμόεις, Δημητρός τέμενος, B, 695.
- Πύρις, Lycius, a Patroclo occisus, Π, 416.
- Πυρφλεγέων, ονος, fluvius Orci, x, 512.
- Πύρρος, sic Neoptolemus appellatus erat ab avo Lycomede, Cypr. fr. 10, p. 593.

Ῥαδάμανθος, υος, δ, Jovis ex Europa f., frater Minois, Ξ, 321 sq., ἐκνῶς, habitans in insulis beatorum, δ, 564. Phæaces cum vexere in Eubœam, ut viseret Tityum, η, 323.

Ῥεῖν, Saturni uxor, mater Junonis, H. Ven. 43; H. II, 1, Jovis, Neptuni, Plutonis, O, 187; Vulcani, quem Tethy

dat educandum, Ξ , 203; Hecates, ἡχώμος, H. Cer. 60, 75. Adest Latona parturienti, H. Ap. 93. Cererem adducium mittit Jupiter, H. Cer. 442, 461 sqq., ubi Ἰὼν λιπαροκρήδεμος.
 Ῥεῖθρον, portus in Ithaca, α , 186.
 Ῥηναία, insula Delo vicina, περὶ Ῥήσσα, H. Ap. 44.
 Ῥήνη, pellex Oilei, mater Medonis, B, 728.
 Ῥήνηωρ, opus, frater et socer regis Alcinoi, juvenis admodum, relicta unica filia, mortuus, η , 63 sqq., 146.
 Ῥήσας, 1) Eionei f., rex Thracum, cum praestantissimis equis auxilio adveniens Trojanis, K, 435-441, prima nocte a Diomede cum 12 sociis occisus, et equi abacti, 470-525. 2) Fluvius Troadis, M, 20.
 Ῥίγμος, Thrax, Pirae f., occisus, γ , 484-489.
 Ῥίτη, urbs Arcadiae, B, 606.
 Ῥόεια, nympha, Proserpinae socia, H. Cer. 419.
 Ῥοῖος, fluvius Troadis, M, 20.
 Ῥόδιοι, Rhodi cives, ἀγέρωχοι, B, 654.
 Ῥοδόπη, nympha, socia Proserpinae, H. Cer. 422.
 Ῥόδος, insula, B, 654 sqq., 667 sqq., ubi urbes et partes ejus.
 Ῥοῖω, οὖς, *Staphyli filia, ex qua Apollo genuit Anium, Cypr. fr. 11, p. 593.*
 Ῥύτιον, τὸ, urbs Cretensis, B, 648.

Σ

Σαβάκτης, ου, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.
 Σαγγάριος, fluvius Phrygiae majoris, Γ , 187; II, 719.
 Σαϊδίνη, moos Aiolidis, Ep. 1, 3.
 Σαλαμίς, ἴνος, η , 1) insula, B, 557; H, 199. 2) Urbs Cypri, H. 9, 4, εὐκτιμένη, Veneri sacra.
 Σαλμωναῖς, ἦος, Aoli f., Crethei frater, λ , 235, ἀμύμων.
 Σάμη, insula prope Ithacam, in ditione Ulyssis, α , 246; ι , 24; o, 366; π , 123, 249; τ , 131; ν , 288; H. Ap. 429.
 Σάμος, η , 1) insula maris Ἐγαῖ, Ω , 78, 753. H. Ap. 41, ὠδρηλή. 2) Eadem quae Σάμη, B, 634; παιπαλοέσσα, δ , 671, 845; o, 29. 3) Θρηίκινη, Samothracia, N, 12 sq. (ὠλήεσσα); H. Ap. 34.
 Σαρδάνιον, de risu Sardonio, ν , 302.
 Σαρπηδών, ὄνος, et οντος, rex Lyciae, Jovis f. ex Laodamia filia Bellerophonitis, a partibus Trojanorum, B, 876, ἀντίθεος, γαλαχορυστής. Genus ejus, Z, 196 sqq. Increpat Hectorem, E, 471-493. Pugnatur, 628 sqq.; M, 101 sqq.; 292 sqq. (ubi et socios oratione incitat); irrumpit in castra Graecorum, 397 sqq.; Ξ , 426. Mortem ejus praedicat Jupiter, O, 67. Pugnans cum Patroclo interficitur, II, 419-503. Pugna sociorum de ejus corpore, 504-665, quod Apollo servat, et in Lyciam dat transferendum Somno et Morti, 666-683. Arma ejus a Patroclo capta, in certamen mittuntur, Ψ , 800.
 Σαρπηδών, η , *Insula Oceani, Gorgonum habitatio, Cypr. fr. 18, p. 594.*
 Σατνιόεις, εντος, torrens magnus in Troade, Z, 34; Ξ , 445; Φ , 87.
 Σάτνιος, Enopis f. ex nympha, Trojanus, Ξ , 443.
 Σειληνοί, Sileni, cum nymphis, H. Ven. 263.
 Σειρήνες, ων, et μ , 52, 167, Σειρήνοισι, Sirenes, omnia scientes, in litus cantu suavissimo allicientes qui praevertēbantur, et occidentes; quas Circae consilio obsecutus evitavit Ulysses, μ , 39-54; 158-200; Ψ , 326.
 Σείλαος, Trojanus, pater Amphihii, E, 612.
 Σελήνη, Luna, Pallantis filia, H. Merc. 99 sqq., vel Hyperionis et Euryphaesae, H. 31, 4 sqq., Pandiae virginis mater ex Jove, H. 32, 15, qui Hymnus in eam scriptus est.
 Σελήπειδος, αο, Selepii f., Evenus, B, 693.
 Σελλήεις, εντος, 1) fluvius prope Ephyrum (Corinthum), B,

659; O, 531. 2) Alius Troadis ad Arisben, B, 839; M, 97.
 Σελλοί, sacerdotes Jovis Dodonaei, II, 234 sqq.
 Σεμέλη, filia Cadmi, mater Bacchi ex Jove, Ξ , 323-325; H. 6, 1, 8, 57; 25, 2; 26, 5.
 Σήσαμος, η , oppidum Paphlagoniae, B, 853.
 Σηστός, η , urbs Hellesponti, B, 836.
 Σθενέλαος, Trojanus, Ithamenis f., occisus a Patroclo, II, 586.
 Σθένελος, 1) princeps Argivus, Capanei f., fortissimus socius Diomedis, B, 564; A, 367, 403 sqq.; E, 108, 241-274, 835 sq. Θ , 114; Ψ , 511. 2) Filius Persei, nepos Jovis, pater Eurysthei, T, 116-123. — *Tertius, Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*
 Σιδόνες, Sidonii, πολυζυχίδαιοι, Ψ , 743.
 Σιδονίη, regio Sidonis, εὐ καιομένη, ν , 285. Σιδονίηθεν, Z, 291.
 Σιδόνιοι, αι, incolae, Z, 290; δ , 84, 618; o, 118.
 Σιδών, ὠνος, η , urbs Phoeniciae, πολυχάλκος, o, 424. Artes ibi florent, Ψ , 743; Z, 291, ubi inde abducit Paris textrices; conf. 290. — *Occupatur a Paride ex Laconia redeunte, Cypr. p. 582, b.*
 Σικανίη, Sicilia, ω, 307.
 Σικελός, adj., Siculus. Γυνή Σικελή, ω, 211, 366, 389. Σικελοί, ν , 383.
 Σικυών, ὠνος, η , urbs Peloponnesi, pars regni Agamemnonis, B, 572; Ψ , 299 (εὐρύχορος).
 Σιμόεις, εντος, fluvius Troadis, A, 475; Z, 4; E, 774, 777; M, 22; γ , 53; Φ , 307 sqq.
 Σιμοεισιος, Anthemionis f., Trojanus, magnus et pulcer, occisus ab Ajace, A, 474-489.
 Σίντιες, veteres Lemnii, Vulcanum suscipientes, A, 594; ἀγριόζωνοι, θ , 294.
 Σίνων, ὠνος, *Græcus, simulatus transfuga ad Trojanos, ab iisque receptus, Græcis in Tenedo morantibus signa dat per noctem, Il. Exc. p. 584, a; Il. parv. fr. 14, p. 597.*
 Σίτυλος, mons Phrygiae, Ω , 615, $\delta\theta$ φασι νυμφῶν ἔμμεναι εὐνάς.
 Σίσυρος, Aoli f., κείριστος ἀνδρῶν, princeps Corinthi. Genealogia ejus, Z, 153 sqq. De labore ejus apud inferos λ , 593-600.
 Σικαίαι πόλεις, porta Trojana versus occidentem, Γ , 145, 149, Z, 237, 393; I, 354; II, 712, 734, etc.
 Σικαμάνδιος, 1) nomen proprium filii Hectoris, quem cives Astyanactem vocabant, Z, 402. 2) Strophii f., Trojanus, venationis peritus, a Menelao occisus, E, 49-58.
 Σικαμάνδιος, adj., B, 465, 467.
 Σικαμάνδρος, fluvius Troadis, Ἐάνθος a diis dictus, γ , 74; δι-νῆεις, βαθυδινήεις, ἡϊόεις, εὐρύχορος, E, 36, 774; H, 329; A, 499; M, 21. Fontes ejus, X, 147 sqq. Ejus numinis sacerdos, E, 77. Cum Achille certat, Φ , 124-384: ν . Ἐάνθος.
 Σικάνδεια, portus Cytherae insulae, K, 268.
 Σικάρρη, urbs Locrensis, prope Thermopylas, B, 532.
 Σκύλλη, filia Crataeis, portuentum in freto Siculo, descriptum μ , 85-100. Quod bis evasit Ulysses, 223-261, 430-446; Ψ , 328.
 Σκύρος, η , insula et oppidum in mari Ἐγαίο prope Eubream, αἰπειά, I, 664 (Εὐνῆος πολίτην); T, 326; λ , 509; H. Ap. 35. Σκυρόθεν, T, 332. — *Cypr. p. 582, a. Σκυρόνδης, Il. parv. fr. 6, p. 596.*
 Σκόλος, vicus in Boeotia, B, 497.
 Σμάραγος, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.
 Σμινθεύς, εἰως, cognomen Apollinis, A, 39.
 Σμόρνη, Ioniae urbs, Αἰολίς, Ep. 4, 6; H. 8, 4.
 Σόλυμοι, veteres incolae Lyciae, κυδαμιοι, Z, 184, 204; e, 283.
 Σούτιον, τὸ, promontorium Atticae, γ , 278.

Σπάρτη, regia sedes regni Laconici, dilecta Junoni, εὐρεταν, καλλιγύναικα, B, 582; Δ, 52; α, 93, 285; β, 214; λ, 460; ν, 412. Σπάρτηθεν, β, 327; δ, 10. Ibi aguntur res in δ, et parte ο.

Σπειώ, οὖς, Nereidum una, Σ, 40.

Σπερμώ, οὖς, *Anii filia, Cypr. fr. 11, p. 593.*

Σπερχειός, fluvius Thessaliae, ἀκάμας, cujus filius dicebatur Menesthius, Π, 174-176; Ψ, 142-149.

Στασίνος, *Cyprius, Cypriorum carminum auctor habitus; alii autem narrabant, haec accepisse eum ab Homero in dotem filiae, p. 581, a. Conf. fr. 1, p. 592; 3, ib.; 14, p. 594; 19, p. 595.*

Στάφυλος, *Bacchi f., Rhæus pater, Cypr. fr. 11, p. 593.*

Στέρνοψ, σπος, *Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*

Στέντωρ, ορος, πρᾶκο, χαλκιοφώνος, E, 785 sq.

Στιγίος, dux Atheniensium sub Menestheo, N, 195, 691; ab Hectore cæsus, O, 329.

Στρατή, oppidum Arcadiae, B, 606.

Στρατίος, Nestoris f., γ, 413, 439.

Στρόφιος, Trojanus, pater Scamandrii, E, 49.

Στύμφηλος, ἡ, urbs Arcadiae, B, 608.

Στύξ, υγός, ἡ, fluvius Orci, per quem jurabant dii superi, B, 755; Z, 271; O, 37; Θ, 369; ε, 185; κ, 514; H. Ap. 85; H. Merc. 519.

Στύρα, τὰ, urbs Eubæae, B, 539.

Σύμη, insula inter Rhodum et Cnidum, B, 671, Σύμηθεν.

Σύντριψ, ἰδός, dæmon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.

Συρή, insula inter Cycladas, patria Eumæi, ο, 402-414, ubi describitur.

Συήλος, Bucoli f., Atheniensis, pater Iasi, O, 338.

Σφιγξ, γγος, *de qua aliter ac reliqui tradebat Œdipodia scriptor, fr. 3, p. 587.*

Σχεδῖος, 1) dux Phocensium, Iphiti f., B, 517; occisus, P, 306 sqq. 2) Perimedis, f., O, 515.

Σχερίη, insula Phæacum, ἐριδωλος, ἐρατεινή, ζ, 8; ε, 34; γ, 160; η, 8 sq.; et plura 82-132.

Σχοῖνος, urbs Bæotiae, B, 497.

Σώκος, Trojanus, Hippasi f., ἱσθόος φώς, occisus ab Ulysse, A, 427-456.

T

Ταίναρος, σ. Ταίναρον, promontorium Laconiae, ubi greges Solis, H. Ap. 412.

Ταλαιμῆνης, εὖς, princeps Mæonum, B, 865.

Ταλαιονίδης, αὐ, Talai f., Mecisteus, B, 566; Ψ, 678.

Ταλθύδιος, πρᾶκο Agamemnonis, A, 320; Γ, 118; Δ, 192; H, 276; T, 196, 250, 267; Ψ, 897.

Τανταλίδης, οὐ, *Tantali f., Pelops, Cypr. fr. 8, p. 593.*

Τάνταλος, ejus pœna apud inferos, λ, 582-592. — *Eadem in Nostis narrabatur, et cur immissa, fr. 10, p. 600.*

Τάρνη, urbs Lydorum, ἐριδωλαξ, E, 44.

Τάρταρος, Tartarus, εὐρύς, μέγας, ἡρώεις, βαθύς, Θ, 13, sqq., 481; H. Ap. 336; H. Merc. 256, 374. Titanes ὑποταρτάριοι, Ξ, 279.

Τάρπη, urbs Locrensis, B, 533.

Ταῦροι, *Scythiae civitas, quo Iphigenia a Dianō transfertur, Cypr. p. 582, b.*

Τάριοι, incolæ insulae Taphi et propin quarum minorum litorisque Acarnaniae, φιλήρετμοι, λήιστορες, α, 105, 181, 419; ξ, 452; ο, 426; π, 426.

Τάρος, ἡ, insula maris Ionii, α, 417.

Τεγέη, urbs Arcadiae, B, 607.

Τερεσίας, αὐ, Thebanus vates, de Circæ consilio, κ, 492 sqq., 524 sqq., ex Orco evocatur ab Ulysse, et de multis consulitur, λ, 90-150, 478; μ, 267; ψ, 251, 323. — *Pro Calchante legitur in excerptis Nostorum, p. 584, b.*

Τεκτονίδης, αὐ, Tectonis f., Polynæus, θ, 114.

Τελαμών, ὄνος, *Æaci f., frater Pelei, pater Ajacis majoris et Teucri, ἀγαυός, ἀρύμων, P, 284; λ, 553. — In bello Amazonum Melanippam occidit, Atth. fr. 3, p. 586. Cum Peleo Phocum interficit in altero bello Thebanō, Alc. fr. 5, p. 589.*

Τελαμωνιάδης, αὐ, Telamonis f., Ajax, Θ, 267; A, 542; N, 709; P, 235, etc.

Τελαμώνιος, de eodem, B, 528, 768; Δ, 473; E, 610, 615, etc.

Τελοῦσα, fons Bæotiae, ubi Apollo oraculum suum ponere voluit, frustratus a nympha, H. Ap. 244-277; quam elicitur, 377-387. — *Ad eam Neptunus ex Erinnye genuit Arionem equum, Theb. fr. 6, p. 588.*

Τελοῦστος, cognomen Apollinis, H. Ap. 386, ubi narratur qua causa fuerit inditum.

Τεμέση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τένεδος, ἡ, insula Æolica, Apollini sacra, A, 38, 457; N, 33; λ, 159. Ab Achille est occupata, A, 625. — *Ex adventu heroes, ibique Philoctetes ab hydro vulneratur, Cypr. p. 582, b. Ex abeunt Græci, ligneo equo constituto, Il. parv. p. 583, b.*

Τενθηζών, ὄνος, pater Prothoi, ducis Magnesiorum, B, 756.

Τερπιάδης, οὐ, Terpii f., Phœmius cantor, χ, 330.

Τευθρανία, *Mysiae urbs. Eam pro Troja habentes Græci vastant et redeunt, Cypr. p. 582, a.*

Τευθρανίδης, οὐ, Teuthrantis f., Axylius, Z, 13.

Τεύθρας, αὐτος, Græcus, ἀντίθεος, occisus ab Hectore, E, 705. Alius in Τευθρανίδης.

Τεύχος, filius Telamonis f. ex pellice, Ajacis frater et comes, præstans sagittarius, ἀρύμων, pugnat, Z, 31, et plurimos occidit sagittis, Θ, 266-334; M, 336, 350, 371. N, 91, 170, 314 sq. (ἀριστος τοξόσυν, ἀγαθός δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὄσμιν); Ξ, 515; O, 302, 436-493; Π, 511. In ludis funebribus certat sagitta cum Merione, sed precors oblitus aberrat, Ψ, 859-883.

Τευμησία ὠλώπηξ, α qua Τευμησὸς vastata, *Epig. fr. 3, p. 589.*

Τευμησός, δ, Bæotiae oppidum, λεχεποῖς, H. Ap. 224.

Τευταμίδης, αὐ, Teulami f., Lethus, B, 843.

Τηθύς, υῖος, uxor Oceani, μήτηρ, Ξ, 201; Junonem educat. 302.

Τηλεγόνια, *Eugammonis carmen, in Cyclo: v. p. 584 sq. et 600 sq.*

Τηλέγονος, *Ulyssis f. ex Circe, patrem quæsitum in Ithacæ appellit insulamque diripit; cui quum armatus occurrit Ulysses, ab filio occiditur; errore intellecto patris corpus cum Telemacho et Penelope ad matrem avehit, et Penelopes fit conjux, p. 585, a. Ulysses ex Calypso natus, nisi potius Τηλέδαμος, Eustath. ex Teleg., p. 601, a.*

Τηλέδαμος. V. Τηλέγονος.

Τηλέμαχος, Ulyssais ex Penelope f., θεοειδής, πεπνυμένος, quum vix nato pater proficiscitur ad bellum, δ, 112. Proci resistere nesciens, a Minerva, Mentæ hospitii speciem induta, spe patris reduci excitatur, ad concionem habendam et iter ad patris explorationem suscipiendum impellitur, α, 113-328. Concio, β, 1-259. Minervam veneratur, quæ Mentoris specie astans, ei navem instructam et se comitem pollicetur, 260-295. Inde iter parat, matre inscia, 296 sqq. Est apud Nestorem γ, 12-480. Pheras venit, 487 sqq.; Spartam, ubi a Menelao egregie excipitur, δ, 1-619. Insidiæ procorum, 620 sqq. Cum muneribus et omnibus optimis dimissis, per Pheras et Pylum reddit, assumpto comite vate Theoclymeno, ο, 1-300. Nave impulsâ, ad Eumæum proficiscitur, 496 sqq.; π, 1-41; quæ redditus nuntium mittit matri, 150 sqq. Pater se ei comenscendum præbet, de cæde procorum deliberant, 154-321.

Mane in urbem profectus, matrem salutat, Theoclymeno hospite adducto, iter narrat, ρ, 1-165. Patrem mendici habitu advenientem videt et cibum dari jubet, 342 sqq., et deinceps loquitur et agit σίρωνεύόμενος. Matri respondet, σ, 226 sqq. Proci ab eo dimissis, 405 sqq., cum patre arma seponit, τ, 1-46. In concionem proficiscitur, υ, 144 sqq. Novæ a procis insidiæ frustra tentantur, 241 sqq. Secures statuit ad arcum tentandum, φ, 101 sqq. Amandat matrem, 343 sqq. Cum patre procos interficit, χ, 92 sqq., pro Phemio et Medonte deprecans, 330 sqq. Indignatur quod mater moretur agnoscere patrem, ψ, 96 sqq. Pugnât contra patres procorum, ω, 504 sqq. — *Infantulo mors intenditur, ut patris simulatio insaniciæ paleferet*, Cypr. p. 582, a. *Patre mortuo a Telegono ad Circen avehitur, quam in matrimonium ducit*, Teleg. p. 585, a. *Quod ex Nostis affert Eustath.*, fr. 8, p. 600.

Τήλεμος, Eurymi f., vates, qui Cyclopi fatum prædixit, ι, 507-512.

Τηλέπυλος, ἡ, fortasse nomen proprium urbis Læstrygonum, κ, 82; ψ, 318.

Τηλερίδης, ου, Telephi f., Eurypylus, λ, 519.

Τηλερος, Herculis f., Mysiæ rex, Græcis Teuthrantiam pro Troja invadentibus resistit, vulneratur ab Achille, oraculo jubente Argos profectus ab eodem sanatur, et monstrator itineris est Græcis in expeditione Trojanâ, Cypr. p. 582, a, b. *Ejus filius Eurypylus*, Il. parv. p. 583, b; fr. 7, p. 596.

Τήρεια, in Mysia, B, 829, Τηρείης ὄρος αἰπύ.

Τηόγετον, mons Laconiciæ, περιμήκετον, ζ, 103; ubi Leda peperit Dioscurus, H. 16, 3; 33, 4. — *Cypr. fr. 8, p. 593.*

Τιβωνός, Laomedontis f., Υ, 237, ab Aurora raptus, H. Ven. 219 sq., et ejus maritus, Α, 1; ε, 1.

Τίρυς, υἱός, urbs Argiva, τερχιόσσα, B, 559.

Τιτανομαχία, carmen Cycli, cujus fragmenta v. p. 585.

Τίτανος, mons Thessaliæ, B, 735.

Τιταρήσιος, fluvius Thessaliæ, Peneo influens, non miscensæ, ιερτός, B, 751-755.

Τιτῆνες, Titans, Cæli filii in Tartarum detrusi, ὑποταρτάριοι θεοί, Ξ, 279; H. Ap. 335 sq. Jovis fulmen Τιτανοκτόνον, Batr. 282 sq.

Τιττός, Telluris f. ingens, in Eubœa habitans, η, 324. Pœna ejus in orco, ob læsam Laloonem, λ, 576-581.

Τληπόλεμος, 1) Herculis f. ex Astyoche, occiso avo Licymnio in Rhodium fugit, unde cum novem navibus expeditioni Trojanæ interfuit, B, 653-670. Pugnât contra Surpedonem, et occidit, E, 628-669. 2) Damastoris f., Lycius, II, 416.

Τρωός, mons Lydiæ, B, 866; Υ, 385, νιφόεις.

Τρηχίς, ἵνος, ἡ, oppidum Thessaliæ, B, 682. — *Apud Trachinios servantur obsides Ciani*, Min. fr. 4, p. 591.

Τρήχος, Ætolus, ab Hectore occisus, E, 706.

Τρίκη, urbs Thessaliæ, ἱππόβοτος, B, 729; Δ, 202.

Τρίπηξ, ου, pater Phorbantis, H. Ap. 211. Τρίπος 213.

Τριπόλεμος, Eleusinius, πυκνιχός, cui mysteria sua docuit Ceres, H. Cer. 153, 474, 477.

Τριτογένεις, Minervæ epitheton, pro proprio nomine, Θ, 39; X, 183; Υ, 378. Τριτογενής H. 28, 4.

Τροίη, ἡ, urbs Argolidis, B, 561.

Τροίητος, princeps Thracis, Euphemi pater, B, 847.

Τροίη, regio Troadis et urbs, cujus oppugnationis dies aliquot fatales canuntur in Iliade. Epitheta, εὐρεΐα, εὐρύγεια, εἰσπυρός, εὐτείχεος, ὑψίπυλος, ἐριβόλαξ, ἱερή. De muris v. Προσειδών. Prius ab Hercule expugnata, v. Ἡρακλῆς. Conf. Σκαΐαι. Dives, I, 401 sqq. Ejus reges omnes recensentur, Υ, 215-240. Destructa memoratur in Odyssæa passim. Τροίηθεν, Ω, 492; γ, 257, 276, etc. Τροίηζε, Ω,

764; γ, 268, etc. — *Capitur et incenditur*, Il. Exc. p. 584, a; *qua nocte*, Il. parv. fr. 14, p. 597.

Τροφώνιος, Ergini f., Delphici templi architectus, H. Ap. 296. — *De eo quædam narrabantur in Telegonia*, p. 585, a.

Τρωάδες, Trojanæ, Ἀλκείπτελοι, Z, 442; H, 297; X, 105; Ω, 704. Eadem Τρωαί, Γ, 384, 411, 420; Z, 380, 385; X, 430, 434, 476.

Τρώες, Trojanæ. Epitheta: μεγάρμοι, ἱππόδαμοι, κέντορες ἱππων, ἀγαυοί, ὑπέρβημοι, ὑπερβῆλοι, φιλοπτόλεμοι, ἀκρόρητοι αὐτῆς, αἰχμηταί, πύθοδορηται, χαλκοχίτωνες, passim. Eorum duces et auxilia auxiliorumque duces, B, 815-877.

— *Invadunt Græcos in escensione*, Cypr. p. 582, b. *Catalogus sociorum habebatur in isd.*, p. 583, a. *Equum ligneum recipiunt*, scisso muro, Il. parv. p. 583 extr. *Varia consilia de eo*, Il. Exc. p. 584, a.

Τρωιάς, ἄδος, Trojana, βαθύκολπος, Ω, 215; X, 514; Σ, 112. Adject. I, 139, 289; II, 831; ληϊδός Τρωιάδος, v, 263.

Τρωϊκός, ἡ, ὄν, adj., K, 11; H, 369; P, 724, etc.

Τρωϊός, Priami f., ἱπποχάρμης, Ω, 257. — *Ab Achille occisus*, Cypr. p. 582, b.

Τρωϊός, η, ὄν, adj., E, 222; Θ, 106; N, 262; Ψ, 377.

Τρωός, ἡ, ὄν, adj., P, 127, 255; Σ, 179; Ψ, 291.

Τρώς, ὠδός, 1) rex Trojanus, pater Ganymedis, E, 265; Υ, 230 sqq.; H. Ven. 114. 2) Alastoris f., ab Achille occisus, Υ, 463-471.

Τυδείδης, αο, et εω, Tydei f., Diomedes, passim.

Τυδεύς, ἑός, Ænei f., princeps Ætolus, pater Diomedis, quem occisus in bello Thebano parvulum reliquit, Z, 222 sqq. Patria exul, Argis habitabat, Adrastii filii maritus, Ξ, 114 sqq. Caduceator ad Thebanos missus juvatur a Minerva, K, 285-290, et in ludicro certamine omnes vicit, deinde insidias fortissimorum superavit, Δ, 372-399 (ubi 384 accus. Τυδῆ); E, 800-808. — *Fugerat e patria, quia Æneo insidiantes filios Melanis occiderat*, Alc. fr. 8, p. 589.

Τυνδάρεος, maritus Leda, pater Dioscurorum et Clytemnestrae, λ, 298 sq.; ω, 199.

Τυνδαρίδαι, Tyndarei filii, Dioscuri, H. 16 et 33. — *Parietem hospitio excipiunt ἐν Λακεδαιμονίᾳ*, Cypr. p. 586, b.

Τυρσηνοί, Tyrrheni, piratæ, Bacchum capiunt, H, 6, 8.

Τυρώ, οὗς, Salmonei, filia pulcerrima, Crethei uxor, quos filios peperit ex eo et Neptuno, Enipei fluvii formam induente, λ, 235-259. Avia paterna Nestoris, β, 120.

Τυρώων, monstrum δεινόν τ' ἀργαλέον τε, πῆμα, quod Juno irata genuit: v. H. Ap. 304-354.

Τυφωεύς, ἑός, gigas ignivomus, a Jove percussus fulmine, et in Cilicia ἐν Ἀρίμοις sub terra jacens, B, 782 sq.

Τύχη, nymphe, Proserpine soria, H. Cer. 420.

Τυχίος, artifex scutorum Hylæensis, H, 220 sq.

Υ

Υάδες, septem stellæ in capite Tauri, Σ, 486.

Υάμπολις, oppidum Phocidis, B, 521.

Υδῆ, urbs Lydiæ, Υ, 385.

Υλακίδης, ου, Hylaci f., fictus ab Ulysse Cretensis, ξ, 204.

Υλας, α, Herculis amasius, perditus, a Cianiis quarritur, Min. fr. 4, p. 591.

Υλη, urbs Bœotiar, B, 500; II, 221; E, 708.

Υλλος, fluvius Lydiæ, ἱχθυόεις, Υ, 392.

Υπεροχίδης, ου, Hyperochi f., Ithomeus, Α, 672.

Υπεύροχος, 1) Trojanus, ab Ulysse occisus, Α, 335. 2) Alius, Eleensis, in Υπεροχίδης.

Υπεύρων, ονός, Trojanus, E, 144.

Υπερόρειοι, populus, H, 6, 29. — *De his in Epigonis quædam legebantur*, fr. 2, p. 589.

Υπέρεα, 1) Ions in Thessalia, B, 734; Z, 457. 2) Antiqua

sedes Phaeacum, antequam migrarent in Scheriam, ζ, 4 sq.
 *Γερήνωρ, ορος, Trojanus fortis, occisus a Menelao, Ξ, 516 sqq.; P, 24-30.
 *Γερήσιη, urbs Argivorum, B, 573; o, 254.
 *Γερινιόνης, αο, Hyperionis f., Sol, μ, 176; H. Cer. 74.
 *Γερίων, ονος, pater Solis, H. Cer. 26; H. 28. 13; 31, 3 sq., ubi est Terræ et Cæli filius. Ap. Hom. saepe de ipso Sole, γλέκτωρ, T, 398; H. Ap. 369.
 *Γέρλαος, *Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*
 *Γέρρας, αντος, *Euryganeus pater, Od. fr. 2, p. 587.*
 *Γήνος, Somnus, frater Θανάτοιο, ἀναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων, ab Junone imploratur, Ξ, 231-291, ubi v. plura; 354-361.
 *Γορθέει, oppidum prope Thebas Boeotias, vel pars earum, B, 505.
 *Γονήσιος, adj., Sub Neio monte situs, epitheton Ithacæ urbis, γ, 81.
 *Γοπλακίη Θήκη, urbs Troadis, Z, 397. V. Πλάκος.
 *Γορή, oppidum Boeotiae, B, 496.
 *Γορίνη, oppidum Elidis, B, 616.
 *Γρακίης, ου, Hyrtaci f., Asius, B, 837 sq.; M, 96, 110, 163.
 *Γρακος, princeps Trojanus, Arisba, Asii pater, N, 759, 771.
 *Γρύτιος, Gyrtae f., Mysorum dux, Ξ, 511 sq.
 *Γρήνωρ, ορος, 1) Trojanus, Dolopionis f., ab Eurypylo occisus, E, 76-83. 2) Alius, Hippasi f., ab Idomeneo, N, 411-423.
 *Γυψύλη, regina Lemni, ex Iasone mater Eunεί, H, 469.

Φ

Φαέθουσα, nymphe, filia Solis ex Nephra, μ, 131 sq.
 Φαέθων, οντος, equus alter Auroræ, ψ, 246.
 Φαίδιμος, rex Sidonia, o, 117 sq.
 Φαίδρη, Minois filia, λ, 321.
 Φαίτηες, Scheria insulae habitatores, άγαυοί, άμύμονες, μεγάρμοι, φιλήρετμοι, ναυσίλυτοι. Prius habitabant in Hyperia, prope Cyclopa, ob quorum injurias Nausithous rex in Scheriam eos duxerat, ζ, 3 sqq. Eo appellitur Ulysses, ε, 34 sqq., 279 sqq. Habitant securi, ζ, 201 sqq. Urbs eorum, 262-272. Regia et proventus terræ, η, 81-132. Concio et festa, θ. Nomina principum, 110-120. Miræ naves, 556 sqq.; in quibus deducunt errantes in mari, invito Neptuno, 566 sqq.; π, 227 sqq.: qui navem eorum in saxum vertit, ν, 160-183.
 Φαίνοψ, οπος, Asii f., senex Abydenus, plurium filiorum pater, E, 152 sqq.; P, 312, 583 sq.
 Φαινών, ος, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
 Φαίοντες, Bori f., Lydius, ab Idomeneo occisus, E, 43.
 Φαιστός, ή, urbs Cretæ, B, 648; γ, 296.
 Φάλλης, ου, Trojanus, N, 791; ab Antilocho occisus, Ξ, 513.
 Φάρς, ιος, urbs Laconiae, B, 582.
 Φάρος, ή, insula proxime Ægyptum, δ, 354-359.
 Φανυσάδης, ου, Phansii f., Apisaon, A, 578.
 Φειά, ας, urbs Elidis, H, 135.
 Φειδας, αντος, duclor Boeotum, N, 691.
 Φειδιππος, Thessali f., dux insulanorum quorundam Grecorum, B, 678.
 Φειδων, ωντος, rex Thesprotorum, ξ, 316-320; τ, 287-299.
 Φένεος, ου, ή, urbs Arcadiæ, B, 605.
 Φεραί, 1) urbs Thessaliae, B, 711; δ, 798. 2) Urbs Achajæ, ut videtur, H. Ap. 427.
 Φέρεκλος, edificator navium Paridis, a Merione occisus, E, 59-68.
 Φέρης, ητος, Crethei f., Admeti pater, λ, 259.
 Φέρουσα, una Nereidum, Σ, 43.
 Φηγεύς, έως, Daretis f., Trojanus, E, 11-19.
 Φήμιος, Terpii f., cantor, procis canit, coactus, α, 154 sq.,

321 sqq., 336 sqq.; ρ, 263. Ei parciit Ulysses, χ, 330-336.
 Φήρες, Centauri, λαγχνήντες, a Pirithoo victi, B, 743. Όδαχοί, A, 268.
 Φηραι, urbs Messeniae, ζάθει, I, 151, 293; γ, 488; o, 156, 296. Sing. Φηρη έκκτιμένη, E, 543.
 Φηρητιάδης, αο, pro Φερητιάδης, Pheretis f., Admetus, B, 763; Ψ, 376.
 Φθειρών όρος, in Caria, άκροτόλλον, B, 868.
 Φθην, urbs et regio Thessaliae, ditio Pelei, σωτήνεια, έωδάξ, A, 155; B, 683; I, 253, 363, 475, etc. δ, 9, 1, 496. Φθίγηδε, A, 169; T, 330. Φθίγη, 323.
 Φθίη, Phthiotæ, N, 686, 693, 699.
 Φιλιπποδής, ου, Philletoris f., Demuchus, γ, 457.
 Φιλοίτιος, bubulcus Ulyssis, fidelissimus, ο, 185-237, 334. Se ei cognoscendum præbet Ulysses, ε, 189-244, 388.
 Φιλοκτήτης, αο, Pæantis f., princeps partis Thessaliae, a pectus relictus in Lemno, B, 761-726; egregius sagittarius, θ, 219 sqq. Feliciter rediit a Troja, γ, 190. — *Hæc ictu vulneratus in insula Tenedo, ob odorem gratia in Lemno relinquitur, Cypr. p. 582, b. Post Hæc valentinum a Diomede e Lemno reducitur et sanatur a Machaone, Il. parv. p. 583, b. Paridem in pectus singulari occidit, ibid.*
 Φιλομέδουσα, Areithoi uxor, mater Menesthei, βοώπις, H, 10.
 Φιλομηλείδης, ου, princeps Lesbii, solebat provocare b-spites ad certamen; et sic interfectus est ab Ulyse, δ, 30-345; ρ, 133-136.
 Φιλύρα, 1) filia Asopi, mater Chironis centauri et Saturni, Titan. fr. 4, p. 585. 2) Nauplii uxor, Nost. p. 6, p. 600.
 Φλεγύαι, natio Thessala, μεγαλύτερες, N, 302; Κρησίδες έγγυή λιμνης, υδρισται, H. Ap. 278 sqq.
 Φλεγγύας, ου, rex Thessaliae, pater Coronidis, matris Ερεχλappi, H. 15, 3.
 Φόβος, Terror, Martis filius, N, 299.
 Φοιβή, *Apollinis filia, Cypr. fr. 7, p. 593.*
 Φοίβος, cognomen Apollinis, passim, rarius pro proprio nomine, ut T, 39; A, 443, etc.
 Φοίνικες, V. alterum Φοίνιξ.
 Φοινίκη, Phœnicia, δ, 83; ξ, 291.
 Φοίνιξ, ιως, 1) pater Europæ, Minois et Rhodamantiæ avus, Ξ, 321. 2) Amyntoris f., præceptor et amicus Achilles. Res suas narrat ipse, I, 447-495, legatus ad Achilles missus, 168 sqq. Ejus oratio, 432-619. Copias ducit a Patroclo, γέρων Ιππρήλατα, Π, 196. Assimilat se ei Menelaus, P, 555 sqq. Restat apud Achillem lugentem, T, 210. Observat metam cursus in ludis, Ψ, 360 sq. — *In dedere mortuum sepelit Neoptolemum, Nost. p. 584, b.*
 Φοίνιξ, ιος, Phœnicia. Φοίνιξ άνήρ, ξ, 288. Φοινικαί άγαυοί, nautæ et mercatores, ν, 572 sqq. Ναυσικλυταί, πολυπαίπαδοι, τρώχται, matrem Eumæi et ipsum ex Syria insula abducunt, o, 414-483.
 Φοίνισσα, Phœnicia mulier, άλλά έρχ' είδύα, o, 417 sq.
 Φόρβας, αντος, 1) princeps Lesbii, pater Diomedes ονομαζέσθαι Achilles, I, 661. 2) Trojanus, Mionei pater, παλαιός, Ξ, 490. 3) Triopæ f., H. Ap. 212. — *Hic, pugil fortissimus, ab Apolline victus, Cycl. p. 601, b.*
 Φόρκυς, υνος, 1) deus marinus, pater Thoosæ, α, 72; Φορκυος λιμνή, άλισιο γέροντος, in Ithaca, ν, 96, 345. 2) Phrenopis f., ductor Phrygum, B, 862; P, 218; ab Ajax occisus, δαίτρων, 312 sqq. Accus. Φόρκυν, 318.
 Φορκυωνος λαοί, de Cymais in Æolia, Ep. 4, 4.
 Φρόνιος, Ithacensis, pater Noemonis, β, 386; δ, 630, 648.
 Φρόντις, ιδός, mater Euphorbi ex Pantho, έτα, P, 40.
 Φρόντις, ιος, Onetoris f., gubernator Menelai, moritur, τ, 279-285.

Φρύγες, populus Asiae, ἱππόδαμοι, αἰολόπωλοι, B, 862, Γ, 185; K, 431; H. Ven. 138.

Φρυγία, terra, ἀμπέλοσσα, Γ, 401; A, 184; Π, 719, Σ, 291; H. Ven. 112, εὐτείχης.

Φυλακία, urbs Thessaliae, B, 695; N, 696; O, 335; λ, 290; o, 236.

Φυλακίδης, ao, Phylaci f., Iphiclus, B, 705; N, 698.

Φύλακος, 1) Deionei f., pater Iphicli, o, 231. Conf. Φυλακίδης. 2) Trojanus, Z, 35.

Φύλας, αντος, rex Ephyræ, pater Polymeles, Π, 181, 191.

Φυλείδης, ao et eo, Phylei f., Meges, B, 628; E, 72; N, 592; O, 519, 528, etc.

Φυλεύς, ἥος, Augiæ f., αὐτὸς φίλος ἱπποτα, ob iram patris exul, Dulichii vivebat, B, 628 sq.; Megetis pater, K, 110, 175.

Ejus lorica, O, 530 sq.; hastæ peritus, Ψ, 637.

Φυλώ, οὗς, ministra Helenæ, δ, 125, 133.

Φώκαια, urbs Ioniæ, H. Ap. 35.

Φωκαίς, ἰδος, s. *Minyas*, carmen in Cyclo positum, *eu-jus fragmenta v. p.* 590.

Φωκεὺς, *Thestoris f.*, ab nonnullis pro parvæ *Iliadis scriptore habitus*, fr. 2, p. 595.

Φωκῆς, Phocenses, B, 517 sqq., ubi eorum duces et urbes; O, 516; P, 307.

Φῶκος, *Æaci f.*, in altero bello Thebano a Telamone et Peleo interfectus, *Alcm. fr.* 5, p. 589.

X

Χαλκίς, ἰδος, 1) urbs Eubœæ, B, 537. 2) Alia, Ætolia, B, 640. 3) Urbs Elidis, H. Ap. 425.

Χαλκιδοντιάδης, ου, Chalcodontis f., Elephenor, B, 541; Δ, 464.

Χάλων, υνος, Myrmidon, pater Bathyclis, Π, 595.

Χάρας, ιτος, Gratia. Una, λιπαροκρῆδενος, καλή, cohabitavit Vulcano, Σ, 382 sqq. Ὀπλοτέραι, Ξ, 267, 275. Veneri ministrant, θ, 363; H. Ven. 61; E, 338. Saltant cum Musis, H. Ap. 194; H. 28, 15, et Venere, σ, 192 sq. Decorem præbent, ζ, 18. — *Cypr. fr.* 11, p. 594, bis.

Χάροπος, princeps Symæ, insulae, pater Nirei, B, 672.

Χάρουφ, οπος, Hippasi f., Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 426.

Χάρυβδις, ιτος, monstrum marinum ad fretum Siculum, δεινὴ, δλοή, quam bis evitat Ulysses: v. μ, 101-113, 260, 428-441; ψ, 327.

Χάρων, υντος, portitor Orci, *Min. fr.* 4, p. 590.

Χείρων, υνος, δικαιότατος Κενταύρων, magister Æsculapii, Δ, 219, et Achillis, A, 831. Donavit Peleo hastam, II, 143; T, 390. Conf. Ep. 14, 17. — *Sacrificia, jusjurandum et astronomiam antiquos docuerat, Titan. fr.* 3, p. 595; a Saturno genitus, qui equi forma indutus cum Philyra consueverat, *ib. fr.* 4. *Frazinum scindit Peleo in hastam, Cypr. fr.* 4, p. 592.

Χερσιδάμας, αντος, Priami f., ab Ulysse occisus, A, 423.

Χίμαιρα, monstrum in Lycia a Bellerophonte domitum, ἀμαιμακέρη, Z, 179-183; quod Amisodarus aluerat, II, 328 sq. Δυσώνυμος, H. Ap. 368.

Χίος, insula, παιπαλῶσσα, γ, 170-172; H. Ap. 38, 172.

Χλῶρις, Amphionis filia, uxor Nelei, mater Nestoris, pulcerrima, λ, 281-286.

Χρομῖος, 1) frater Nestoris, λ, 286. 2) Dux sub eo in bello Troj., Δ, 295. 3) Priami f., a Diomede cæsus, E, 160-165. 4) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 677. 5) Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275. 6) Lycius, P, 218, 494, 534, θεοειδής.

Χρόμις, ιτος, dux Mysorum, B, 858.

Χρύση, urbs maritima Troadis, Apollini sacra, A, 37, 100, 391-431, 451.

Χρυσῆς, ἰδος, 1) Chrysæ sacerdotis filia, Agamemnonis γέρας ex praeda, καλλιπάρρος, patri restituta, A, 111, 182, 366-390, 439. — *Cypr. p.* 583, a. — 2) Nympha, Proserpinæ socia, H. Cer. 421.

Χρύσης, ου, princeps urbis Chrysæ, sacerdos Apollinis, redempturus filiam, rejicitur ab Agamemnone, A, 11-305. Filia cum hecatombe reducitur, 430-479.

Χρυσόθεμις, ἰδος, filia Agamemnonis, I, 145, 287.

Ψ

Ψυρία νῆσος, Psyra insula Ægæi maris, γ, 171.

Ω

Ὠγυγία, insula Calypsus, α, 85; ζ, 172; describitur η, 244-266; μ, 448 sq., ψ, 333.

Ὠκαλέη, oppidum Boeotiae, B, 501; πολύπυρος, H. Ap. 242.

Ὠκεανὸς, Coeli f., Tethys meritis, θεῶν γένεσις, Ξ, 201, 302. Flumen terram undique cingens, ἀκαλαβρείτης, βαθύρροος, ἀψόρροος, βαθυδίνης, βαθύκολπος, passim. Ὠκεανόνδε, H. Ven. 68; H. 31, 16. — *Ejus filia Melia, Cycl. p.* 601, δ.

Ὠκύαλος, nobilis Phæax, θ, 111.

Ὠκυρόη, nympha, χαλκωπίς, socia Proserpinæ, H. Cer. 420.

Ὠλενίη πέτρα, in finibus Achajæ et Elidis, B, 617; A, 767.

Ὠλενος, ή, urbs Ætolia, B, 639. — *Destructa, Theb. fr.* 9, p. 588.

Ὠμόδαμος, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 10.

Ὠραι, nymphae, Olympi portas administrantes, E, 749; Θ, 393. Junoni ministrant, 433. Venerem nascentem suscipiunt, χρυσάμπυκες, H. 5, 5 sqq.; saltant, 12 sq.; H. Ap. 194, εὐφρονες. — *Earum vestes floree, Cypr. fr.* 14, p. 594.

Ὠρεΐθυια, Nereidum una, Σ, 48.

Ὠρίων, υνος, pulcerrimus, λ, 310, raptus ab Aurora, occisus a Diana, ε, 121-124. Relatus est inter sidera, Σ, 486-488; ε, 274, cum cane suo, X, 29.

Ὠρος, Græcus, ab Hectore occisus, A, 303.

Ὠτος, 1) Aloidæ, frater Ephialti, quocum vincit Martem, E, 385-391. Plura de his fratribus, v. λ, 305-320. — *Cum Æolo et fratre Ascræ urbem condidit, Atth. fr.* 2, p. 586. — 2) Cyllenius, dux Epeorum, a Polydamante occisus, O, 518 sq.

Ὠψ, Ὠπος, Pisenoris f., Euryclæ pater, α, 429-433; β, 347; υ, 148.

SCRIPTORUM GRÆCORUM BIBLIOTHECA,

CUM INTERPRETATIONE LATINA ET INDICIBUS NOMINUM
RERUMQUE LOCUPLETISSIMIS,

EDITA PARISIIS, A FIRMIN DIDOT FRATRIBUS.

Prospectus

1 Octobris 1837.

QUE ad hunc diem prodierunt Græcæ scriptorum Collectiones, suis quæque laudibus dignæ, non uno tamen premuntur incommodo : sunt enim, quarum singula volumina formarum atque adeo tractationis magna diversitate inter se distent; aliæ obsoletas partim recensiones sequuntur, et typographicis vitiis abundant; aliæ intra paucorum scriptorum nomina substitere; pleræque lectori non doctissimo nihil adjumenti præbent ad intelligendum. Utilem igitur et plurimis exoptatam esse speramus eam Collectionem, quam modo inchoavimus, nulli rei parcentes ut ea et satisfaciat ab omni parte lectoribus, nec nimis diu expectetur. Hanc autem esse rationem ejus scito : Græca scriptorum verba aut ex optimis quæ exstant editionibus summa cura repræsentantur, correctis, si fieri potest, locis corruptis ex Regiæ Bibliothecæ manuscriptorum thesauro; aut ex nova recensione nunc primum prodeunt, ut *Anthologia*, multum locupletata, curis viri ill. BOISSONADE; *Aristophanes* a GUILIELMO DINDORF iterum recognitus; *Strabo* ab ill. LETRONNE; *Appianus* et *Herodianus* ab ill. HASE, atque alii, ad quorum cognitionem viros sollertissimos invitavi. Perditorum, illustriorum quidem, fragmenta ex melioribus Collectionibus accurate recognitis repetuntur. Sed

ad intelligentiam scriptorum quomodo præstarem quod omnibus lectoribus sit utile, primo hæsitavi : nam vel præstantissima adnotatio doctis fortasse nimis longa, aliis non sufficiens visura fuisset. Quare *interpretationes latinas*, insertis, ubi opus erat, explicationibus brevissimis, e regione Græcorum ponere decrevi. In his autem ita versati sumus, ut eæ quæ exstant severo examini subjicerentur, multorum vero scriptorum, antiquis rejectis, conderentur prorsus novæ. Idem ipsum de *indicibus* etiam cuique scriptori subjiciendis valet : nam multorum qui exstant usus nullus erat. Hæc igitur nunc offerimus; finitis tamen, qui jam enumerabuntur, *textibus*, grammaticos quoque, scholiastas et meliorum interpretum et criticorum notas, novis auctas, prelo subjiciemus, ne tam pretiosis ad intimam græcæ linguæ et antiquitatis cognitionem subsidiis careant lectores nostri. In idem tempus differemus scriptores aliquot multorum voluminum, ut ingentem Galenum, Aristidem et Libanium reliquosque rhetores, denique Tzetzen, qui ex Regiis codicibus emendatissimus et ineditis scriptis auctus prodibit. Sed jam per paucos annos, quinquaginta sex voluminibus diligentissima cura typographica edentur hi scriptores :

1 Vol.	{ HOMERUS. Cyclicorum fragmenta.	ed. Wolf, ex recogn. G. Dindorfii.	1 Vol.	{ APPIANUS. HERODIANUS.	ed. Hase.
	{ HESIODUS. APOLLONIUS Rhodius. TRYPHODORUS. COLUTHUS. QUINTUS Smyrnaeus. TZETZES, Antehom. etc. MUSEUS.	ed. Götting, recogn. » Wellauer, recogn. » Wernicke. » Stanislas Julien. » Tychsen, recogn. » Bekker. » Passow, recogn.	1 Vol.	{ DIO CASSIUS. ZOSIMUS. PROCOPIUS.	ed. Sturz. ed. Bekker. » G. Dindorf.
1 Vol.	{ THEOGNIS. SOLOX, TYRTÆUS, etc. ANACREON. Fragmenta. ALCÆUS. SAPPHO, BACCHYL. SIMONIDES uterque. ARCHILOCHUS. PINDARUS. THEOCRITUS, BION, MOSCHUS.	ed. Bekker. » Bach et Brunck. » Boissonade. » Bergk. » Gaisford. » Neue. » Gaisf. et Welck. » Gaisford. » Berckh. » Meineke.	2 Vol.	{ ANNA COMNENA. AGATHIAS. NICETAS. Excerpta MENANDRI, etc.	Collectio Niebuhrii.
	{ ÆSCHYLUS. SOPHOCLES. Fragmenta Ionis, Aga- thonis, etc.	ed. G. Dindorf. » G. Dindorf.	1 Vol.	{ PLUTARCHI Vitæ.	ed. Schæfer.
1 Vol.	{ EURIPIDES.	ed. G. Dindorf.	1 Vol.	{ DIOGENES LAERT. HESYCHIUS MILES. EUNAPIUS.	ed. Hübner, recogn. » Orelli. » Boissonade.
1 Vol.	{ ARISTOPHANES. Fragmenta Menandri, Phi- lemonis, aucta.	ex G. Dindorf. nova re- censione. » Meineke.	1 Vol.	{ STRABO.	ed. Coray, ex recogn. Letronnii.
	{ ORPHICA. LYCOPHRON. CALLIMACHUS. NONNUS.	ed. G. Hermann, Lobeck. » Bachmann. » Götting. » Grafe.	1 Vol.	{ PAUSANIAS.	ed. Walz.
1 Vol.	{ ARATUS. OPPIANUS. NICANDER. DIONYSIUS PERIEG. PHILES De anim. propr. Oracula Sibyllina.	ed. Bekker. » Schneider, recogn. » Bernhardi. » Wernsdorf. ed. Gallæus et A. Mai.	Vol.	{ Geographi min. aucti.	» Hudson.
1 Vol.	{ ANTHOLOGIA.	ed. aucta et emendata a Boissonad.	Vol.	{ DEMOSTHENES.	ed. Bekker, ex recogn. G. Dindorf.
1 Vol.	{ HERODOTUS. Fragmenta Ctesiae.	ed. Struve. » Bähr.	1 Vol.	{ ÆSCHINES. ISOCRATES.	ed. Bekker, ex recogn. G. Dindorf.
1 Vol.	{ THUCYDIDES. Fragg. THEOPOMPI. — EPHORI.	» Bekker. » Wickers, recogn. » Marx.	1 Vol.	{ LYSIAS, LYCURGUS, ANDOCIDES, ISEUS, DINARCHUS, DEMA- DES.	ed. Bekker, ex recogn. G. Dindorf.
1 Vol.	{ XENOPHON.	ed. L. Dindorf.	2 Vol.	{ PLATO. ÆSCHINES SOCRAT.	ed. Bekker. » Fischer.
1 Vol.	{ POLYBIUS.	ed. Schweighæuser et Geel.	4 Vol.	{ ARISTOTELES.	ed. Bekker.
2 Vol.	{ DIODORUS SIC.	ed. L. Dindorf.	2 Vol.	{ PLUTARCHI Moralia.	ed. Wytttenbach, etc.
	{ ARRIANUS. Fragg. HECATÆI. — ACUSILAI. — PHERECYDIS. — PHILOCH. etc. — MEMNONIS, et aliorum Historicorum. NICOLAUS DAMASC. HERACLIDES PONT. POLYÆN.	ed. Ellendt et Blancard. ed. Creuzer, Sturz, Siebelis, Orelli, etc. » Coray.	1 Vol.	{ EPICTETUS et CEBES. ARRIANI Epictetea. MARC. ANTONIN. Paræmiographi.	ed. Coray. » Schweighæuser. » Schulz. » Gaisford, etc.
1 Vol.	{ DIONYSIUS HALIC. Antiq. Rom.	ed. Reiske, cum Maii fragmentis.	1 Vol.	{ THEOPHRASTUS.	ed. Schneider.
			1 Vol.	{ DIOSCORIDES.	ed. Sprengel, recogna.
				{ DIONYSIUS HAL. Rhe- torica. LONGINUS. DEMETH. PHALER. HERMOGENES.	ed. Reiske, Schæfer, Krüger et Gros. » Weiske. » Greller. » Walz.
				{ LUCIANUS.	ed. Lehmann., Fritsch, etc.
			3 Vol.	{ PHILOSTRATUS.	» Olearius, Boissona- de, Jacobs.
				{ JULIANUS.	ex nova rec. Goberti.
			2 Vol.	{ HIPPOCRATES.	ed. Foësius et Coray.
			1 Vol.	{ ATHENÆUS.	ed. G. Dindorf.
			1 Vol.	{ PHOTIUS. ELIANUS.	ed. Bekker. » Coray et Jacobs.
			1 Vol.	{ STOBÆUS.	ed. Heeren rec., et Gaisf.
				{ Fabulæ Esopicae. ACHILLES TATIUS. LONGUS. HELIODORUS. ALCIPHRO. ARISTÆNETUS.	ed. Coray. » Jacobs. » Courier. » Coray » Wagner » Boissonade.

In edendi decursu quæ publicabuntur editiones novæ, iis ut par est utemur.